

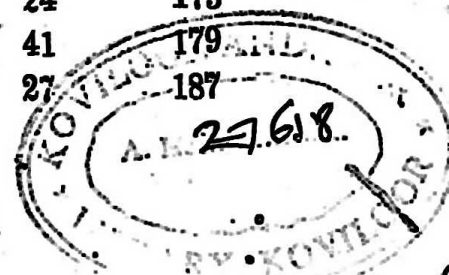
ஸ்ரீமத் பாலக்கீ ராமாயணம் பால கருணம்

॥ விஷயானுக்ரமணிகா ॥

18-5

சரீ:	விஷய:	சுலுசுசுஸ்யா	புரூம்
1.	கதாசுஸுதேப:	100	1
2	வ்ஹ்யா஑மனம்	44	23
3.	ராமசுரிதாபரூகூகீகரணம்	40	32
4.	தூராமசபாயா குசலவா஑மனம்	36	39
5.	அதூத்யாவர்ணம்	24	47
6.	தசரதஸ்ய ராஜ்யபரிபாலனம்	28	51
7.	மந்நிவர்ணம்	23	58
8.	அத்வமேத்யதூநிதூரணம்	24	63
9.	சுமந்நேண சனதுமாரூககதனம்	19	68
10.	கூத்யதூகூநயனகதனம்	32	72
11.	தசரதேன கூத்யதூகூநயனம்	30	79
12	சுமாரசுமாரணம்	21	85
13.	யதூசாலாபவేశ:	37	89
14.	அத்வமேத்யஜனம்	60	97
15.	புதூகாமேதூ: ராவணவதூபதிதூ	35	109
16.	பாயசபூதானம்	34	116
17.	கூதூவானராதுதூதி:	37	123
18.	தூராமாவதார:	58	130
19.	விதூவாமிதூண தூராமயாதூனம்	23	142
20.	தசரதஸ்ய பூதூதூதூனம்	28	147
21.	வசிதூதூவதூநாதிாமபூஷணம்	22	154
பூதூமேதூதி தூதூ: சுலூகா:—		755	
22.	விதூவாமிதூபூதூதூனம்	23	159
23.	காமாதூம஑மூனம்	23	164
24.	தாதகாவன஑மூனம்	32	168
25.	தாதகாவதூதூதூனா	24	175
26.	தாதகாவதூ:	41	179
27.	அதூதூபதூதூ:	27	187

AC 27618

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
28.	अस्त्रोपसंहारोपदेशः ...	24	193
29.	सिद्धाश्रमगमनम् ...	51	198
30.	यज्ञसंरक्षणम् ...	26	209
31.	मिथिलाप्रस्थानम् ...	24	215
32.	कौशिकवंशवर्णनम् ...	27	220
33.	ग्रह्यदत्तेन कुशनाभकन्योद्वाहः ...	26	235
34.	विश्वामित्रोत्पत्तिः ...	23	231
35.	गङ्गोमावृत्तान्तकथनम् ...	23	235
36.	उमामहिमानुवर्णनम् ...	28	240
37.	स्कन्दोत्पत्तिः ...	34	246
38.	सगराश्वमेधोपक्रमः ...	24	253
39.	सगरपुत्रैर्यज्ञियाश्वान्वेषणम् ...	29	258
40.	सगरपुत्राणां भस्मीभावः ...	30	264
41.	सगरयज्ञसमाप्तिः ...	28	270
42.	गङ्गावतरणे भगीरथप्रयत्नः ...	25	276
43.	गङ्गावतरणम् ...	43	281
44.	सागरस्वर्गप्राप्तिः ...	23	290

द्वितीयेऽङ्के गीताः श्लोकाः— 661

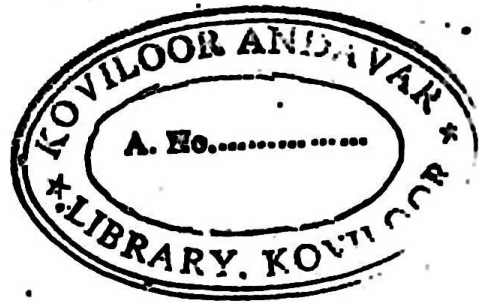
45.	विशालगमनम् ...	57	295
46.	मरुदुत्पत्तिः ...	23	307
47.	विशालावृत्तान्तकथनम् ...	22	312
48.	अहल्याशापः ...	36	317
49.	अहल्याशापमोक्षः ...	24	325
50.	मिथिलागमनम् ...	28	330
51.	विश्वामित्रचरित्रकथनम् ...	28	336
52.	वसिष्ठकृतविश्वामित्रातिथ्यम् ...	23	341
53.	शबलादानप्रार्थना ...	25	347
54.	शबलापहरणम् ...	23	352
55.	विश्वामित्रस्य धनुर्वेदाधिगमः ...	28	357
56.	विश्वामित्रतपश्चर्या ...	24	364
57.	त्रिशङ्कोर्याजिनप्रार्थना ...	23	369
58.	त्रिशङ्कुशापः ...	24	374
59.	वसिष्ठपुत्रशापः ...	22	380

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
60.	त्रिशङ्कुस्वर्गतिः	35	385
61.	शुनःशेषवृत्तान्तः	23	392
62.	अम्बरीषयागः	28	397
63.	मेनकासमागमः	26	403
64.	रंभाशापः	20	408
65.	विश्वामित्रस्य ब्रह्मर्षित्वप्राप्तिः	39	413
तृतीयेऽङ्के गीताः श्लोकाः—			581
66	रामस्य धनुर्दर्शनम्	27	423
67.	धनुर्भङ्गः	26	429
68	दशरथस्य मिथिलाप्रस्थानम्	22	435
69.	मिथिलागमनम्	20	440
70.	दशरथवंशवर्णनम्	45	444
71.	कन्याप्रदानप्रतिज्ञा	24	454
72.	गोदानमङ्गलकरणम्	25	459
73.	सीतादिविवाहः	45	465
74.	परशुरामसमागमः	27	474
75.	वैष्णवधनुरारोपणचोदना	33	480
76	जामदग्न्यपराजयः	26	487
77.	अयोध्याप्रवेशः	38	492

चतुर्थेऽङ्के बालकाण्डे गीताः श्लोकाः—

358

2355

PUBLISHERS' NOTE

यावत् स्थास्यन्ति गिरयः सरितश्च महीतले ।

सावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति ॥

Ramayana, Bala. ii, 36.

The late revered Rao Sahib P. S. Krishnaswami Iyer so much cherished and realised the spirit of the above sloka, that he devoted his time and energies to the onerous task of preparing this precious Text and Translation of the Ramayana. The invaluable services of such an ardent Sri Ramabhakta were unluckily snatched away from us before he could complete the publication of this work.

But thanks to the generosity of the owners of the Manuscripts and the magnificent financial aid of Sri Banker M. N. Ramaswami Iyer, it became our pleasant privilege to start afresh and undertake this publication.

A few special features of this Edition are:—

1. This is the only Edition with the text divided and arranged according to the traditional recital of this great Epic in 32 days by कुश and लव in श्रीरामायणमेव यज्ञवाद.

2. This text is based on चतुर्विंशत्सहस्राणि श्लोकानामुक्तवानुपि: The Edition of the Ramayana contains exactly 24000 slokas and is numbered from 1 to 24000.

3. This is the first edition of its kind, with Sanskrit Text and word for word Tamil Translation in prose order, and hence is well adapted both for daily parayana and literary study.

4. As the Tamil meanings are in prose order, sentences making up the running translation are formed automatically.

5. रामायणमाहात्म्य together with सुन्दरकाण्डमाहात्म्य and the various पारायण-क्रमाः including चवग्रहदशमुक्तिपारायणक्रम in particular, are the additional novel features of this Edition.

To quote the words of the Author:—

"Tamil children of all ages and both sexes who dread learning Sanskrit with Grammar and Dictionary can follow the meaning of this masterpiece as easily as running downstairs. Let them first read the Sanskrit words in prose order with their Tamil equivalents and then go straight to the clean text of Valmiki".

The publication of Sundarakanda was taken up first but the progress of that Volume was slow, as the printing was done at Madras. Hence the printing of the remaining portion was done at Palghat. As a result of this arrangement three more volumes i. e. Bala, Aranya and Kishkinda Kandas have been published at short intervals. The Ayodhya Kanda is in rapid print and will be ready shortly, and the Yuddha and Uttara kandas will duly follow.

To the benefit of the Malayalee population, a parallel Edition in Malayalam, based on the Sanskrit Edition and its Anvaya, is also being published under the able and distinguished editorship of Sri G. S. Srinivasa Iyer, the well-known Headmaster of the N. E. High School, Alathur. Of this 6 Volumes are already published now and only Yuddha and Uttara Kandas remain to be published.

For the convenience of the daily parayana purposes, bare texts of both the above editions are also issued in neat handy calico bound volumes, i. e. in Deva Nagari and Malayalam scripts separately.

We are unable adequately to express our immense debt of gratitude to the sons of the Editor, Prof. K. Swaminathan, B. A. (Oxon), Dr. K. Venkataraman, M. A., D. Sc., and Dr. K. S. Sanjivi, M. D., for the most generous way in which they have placed at our free disposal the precious Manuscripts of the Text and Translation of the Ramayana.

Nor can we express our gratitude adequately to Sri Banker M. N. Ramaswami Iyer, who has in this noble service given us recurring financial aid, besides helping the printing, publishing and popularisation of the book in otherways. We therefore sincerely pray Sri Ramachandra to bless such a benefactor of our country with continued and increased vigour and prosperity in rendering such noble services.

The cheerful services of Sriyuta Mimamsa Siromani Somasundara Deekshitar of the Chittur Veda Sastra Pathasala and those of Sri. M. Kesavan-kutty Nayar in preparing the Manuscript copy for the press and the efficient and punctual work of The Scholar Press deserve special mention and great appreciation.

Lastly we thank our patrons whose unfailing support is our encouragement in undertaking this and other such heavy tasks in these difficult times.

R. Subrahmanya Vadhyar & Sons,

Publishers.

॥ ॐ ॥

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिर्सिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्सदरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम्

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकल्लोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परितृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभयस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोज्यं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अथनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुंरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदिर्तिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलमनि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः

3

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हि जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निश्चामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुवाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लामस्तेषां जयस्तेषां कृतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥ ३ ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वांसवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥ ८ ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥ ९ ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥ ११ ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृधराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥ १२ ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सच्चोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥ १३ ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वाल्मिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुल्लङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥ १६ ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थारख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥ २ ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥ ३ ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे महारुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अन्नमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादहमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।
 सकलवचनचेतोदेवता भारती सी मम वचसि विधत्तां सन्निधिमानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थारख्यतरणिभासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्माहैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥ ९ ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥ १० ॥
 वाल्मीकेर्मुनिर्सिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥ ११ ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमङ्गहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसां नमामि ॥ १५ ॥
- उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धि जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥ २० ॥
- तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वैधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धूतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजयुरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले भुवनेश्वरम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाभ्योधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्रमायितं बभौ ॥ २६ ॥
- स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवैति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम्

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्चामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் பால காண்டம்

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्री सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

बालकाण्डम्

[புரா குசலவாஸ்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாவஸ்வமேத்யஜ்ஞவாடே த்வாந்நிசதி திநேஸு ரீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
ப்ரதமே஽ஹி வாலகாண்டே ப்ரதமஸர்ஶமாரஶ்ய ஶகாவிஸர்ஸர்பயந்த் (1—755 ஶ்லோகா):
ரீதம்। தஸின் திநே ரீதா: ஶ்லோகா: 755]

[ஆதிரியல் குசன் லவன் இவர்களால் ஶ்ரீராமஸன்னிதிரியல் அச்வமேதயாகசாஸிரியல்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
முதல்தினத்தில் பாலகாண்டம் முதலாவது ஸர்க்கம் முதல்
21-ாவது ஸர்க்கம்வரை (1—755) காணம் செய்யப்பட்டது.
அன்று காணம் செய்யப்பட்ட கலோகசங்கியை 755.]

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

कथासंक्षेपः—கதையின் சுருக்கம்.

तपःस्वाध्यायनिरतं तपस्वी वाग्विदां वरम् । नारदं परिप्रच्छ वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवम् ॥१॥

தப:ஸ்வீத்ய-
நிரதம்

தவம், வேதாத்திய
பனம் இவைகளை
எப்பொழுதும்செய்
கின்றவரான,
வேதமறிந்தவர்களுள்
உத்தமரான,

मुनिपुङ्गवं

நாரத்
தபஸ்வீ
-வால்மீகி:
-பரிப்ரக்ஷ

முனிவர்களிற் சிறந்த
வரான,

நாரதரை,
தபஸ்வியான
வால்மீகி
ப்ரச்சனம் பண்ணினார்.

வாவிதா
வரம்

कां न्वस्मिन् सांप्रतं लोके गुणवान् कश्च वीर्यवान् । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च सत्यवाक्यो दृढव्रतः ॥

அஸ்மிந்
लोके
सांप्रतं
गुणवान्
कः नु
वीर्यवान् च

“இந்த
உகத்தில்
இப்பொழுது
நீர்மையுடையவன்
எவன் ?
வீர்யமுடையவனும்,

धर्मज्ञः च
कृतज्ञः च
सत्यवाक्यः
दृढव्रतः
कः

தர்மமறிந்தவனும்,
கற்றியறிவுள்ளவனும்,
உண்மையேபேசுபுவ
னும்,
விரதத்தில் உறுதியு
எவன்? [டையவனும்]

चारित्रेण च को युक्तः सर्वभूतेषु को हितः । विद्वान् कः कः समर्थश्च कथैकप्रियदर्शनः ॥

चारित्रेण
युक्तः च
कः
सर्वभूतेषु
हितः
कः
विद्वान्

“குலாசாரத்துடன்
கூடினவனும்
எவன் ?
எல்லாப் பிராணிகளிட
றந்தன் [த்திலும்
எவன் ?
விர்ப்பா நியுணன்

कः
समर्थः च
कः
एकप्रिय-
दर्शनः च }
कः

எவன் ?
வல்லவனும்
எவன் ?
ப்ரியமானதாகவே
யுள்ள பார்வையுட
யவனும்
எவன் ?

आत्मवान् को जितक्रोधो द्युतिमान् कोऽनसूयकः ।

कस्य विभ्यति देवाश्च जातरोषस्य संयुगे ॥ ४ ॥

आत्मवान्
कः
जितक्रोधः
द्युतिमान्
अनसूयकः

“தையமுடையவன்
எவன் ?
கோபத்தை தன் வசப்
படுத்தினவன்,
காந்தியுள்ளவன்,
அஸூயை இல்லாத
வன்

कः
संयुगे
जातरोषस्य
कस्य
देवाः च
विभ्यति

எவன் ?
போரில்
கோபங்கொண்ட
எவனுக்கு
தேவர்கள் கூட
நடுங்குகிறார்கள் ?

एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं परं कौतूहलं हि मे । महर्षे त्वं समर्थोऽसि ज्ञातुमेवंविधं नरम् ॥ ५ ॥

एतद्
श्रोतुं
अहं
इच्छामि
हि
मे
कौतूहलं

“இதை
அறிந்துகொள்ள
நான்
அபேகைப்படுகி
ருவனெனில், [நான்
என்னுடைய
தேர்ந்துகொள்ளவே
ண்டுமென்ற ஆசை

परं
एवंविधं
नरं
ज्ञातुं
महर्षे
त्वं
समर्थः
असि

மிகவும் அதிகம்.
இப்பேர்க்கொத்த
மானிடனை
“உள்ளுபடி அறிய”
மஹரிஷியே!
தேவரீர்
“வேண்டிய போக்கிய
தைபுள்ளவராய்
இருக்கிறீர்”.

11

प्रथमः सर्गः

3

श्रुत्वा चैतत् त्रिलोकज्ञो वाल्मीकेनारदो वचः । श्रूयतामिति चामन्य ग्रहणं वाक्यमब्रवीत् ॥

वाल्मीकेः	வாலமீகியினுடைய	व च	தத்கூணமே
इतत्	இந்த	श्रूयतां	“கவனமாய்ச் செவி
वचः •	வார்த்தையை		கொடுக்கப்பட்ட்டும்,”
श्रुत्वा •	கேட்டு,	इति	என்று
तिलोकजः	முன்றுலகங்களின்	आमन्त्र्य	சொல்லி,
नारदः	நாரதர் [பரிசுபமுள்ள	वाक्यं	மறுமொழியை
ग्रह्यः	வெகு ஸந்தோஷ	अप्रवीत्	உரைத்தார்.
	மடைந்தவராய்		

बहवो दुर्लभाश्चैव ये त्वया कीर्तिता गुणाः । मुने वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा तैर्युक्तः श्रूयतां नरः ॥

சுநே	“ முனிவரே !	சுதுவா	ஆலோசித்து,
தவயா	உம்மாலே	வடியாமி	விவரித்துச் சொல்லு
கிரிதிதா:	கூறப்பட்ட	சு:	கிறேன்.
குறா:	நற்குணங்கள்	சுத:	அவைகளோடு
யே	எவைகளோ அவைகள்	சுத:	கடன
வஹ:	அனேகங்கள்.	நர:	புருஷன்
துல்மா: ச புவ	கிடைப்பதற்கரியன	சூயதாம்	{ இன்னொன்று அறிந்
அஹ்	வமே.		துகொள்ளப்பட்
	நான்		டும்.

इक्ष्वाकुवंशप्रभवो रामो नाम जनैः श्रुतः । नियतात्मा महावीर्यो ह्यतिमानृतिमान् वशी ॥

ராம: நாம	“ ஸ்ரீராமர் என்று	மஹாவிர்ய:	மஹா சக்தியை உடை
जनै:	ஜனங்களால்	श्रुतिमान्	காத்தியுள்ளவர். [பவர்.
श्रुत:	சொல்லப்பட்டவர்	श्रुतिमान्	உறுதியுள்ளவர்.
इक्ष्वाकुवंश-}	இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில்		{ எல்லாரையும் தன்
प्रभव:	பிறந்தவர்.	वशी	{ வசத்திலடக்கி ஆளு
निष्ठात्मा	நிர்விகாரர்.		{ கிறவர்.

बुद्धिमान्नीतिमान् वाग्मी श्रीमान् शत्रुनिर्बहणः । विपुलांसो महाबाहुः कम्बुग्रीवो महाहनुः ॥

புத்திமான். நீதியுடையவர். வாக்ஸாமர்த்திய முள்ளவர். ஐச்வர்யமுடையவர். சத்துருக்களை அழிப் பவர்.	விபுலாंस: உயர்த்த தோள்களை மஹாபாஹு: யுடையவர். கஸ்துரீவ: மஹாபாஹு. மஹாஹு: சங்குபோன்ற கழுத் தசைப்பற்றுள்ள கன் னங்களுள்ளவர்.
--	---

महोरस्को महेष्वासो गूढजत्रुररिन्दमः । आजानुबाहुः सुशिराः सुललाटः सुविक्रमः ॥

महोरस्कः "விசைமான மரம்பை
புடையவர்.
மஹேஸ்வாசு: பெரிய விற்காரர்.
गूढजसु: { தசைப்பற்றால் மறைந்
ததோனெ லும்புகளை
புடையவர்.
अरिन्दमः சத்துருக்களை அடக்
குகிறவர்.

आजानुबाहुः { முழுக்கால்வரையிலு
முள்ள புஜங்களை
புடையவர்.
सुशिरा: அழகான தலைமைய
உடையவர்.
सुललाटः அழகான நெற்றியை
உடையவர்.
सुविक्रमः அழகான நடையை
உடையவர்.

समः समविभक्ताङ्गः स्निग्धवर्णः प्रतापवान् । पीनवक्षा विशालाक्षो लक्ष्मीवान् शुभलक्षणः॥

समः { "சரியான உயரம் சரி
யான உறுப்புகளை
அமைப்பப் பெற்றவர்.
समविभक्ताङ्गः { சரியாக பிரிக்கப்பட்ட
அவையவங்களை புடை
யவர்.
स्निग्धवर्णः நெகிசுத்தக்க நிறமு
டையவர்.

प्रतापवान् ப்ரதாபமுள்ளவர்.
पीनवक्षा: பெருத்த மார்புடை
யவர்.
विशालाक्षः அகன்ற கண்களை பு
டையவர்.
लक्ष्मीवान् சோபை உடையவர்.
शुभलक्षणः மங்களகரமான லக்ஷ
ணங்களுடையவர்.

धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च प्रजानां च हिते रतः । यशस्वी ज्ञानसम्पन्नः शुचिर्वश्यः समाधिमान् ॥

प्रजापतिसमः श्रीमान्धाता रिपुनिषूदनः

॥ १२ ॥

धर्मज्ञः "தர்மமறிந்தவர்.
सत्यसन्धः च ஸத்யமான ப்ரதிக்
கொடுபுடையவர்.
प्रजानां ப்ராணிகளுடைய
हिते நன்மையில்
रतः च நோக்கமுடையவர்.
यशस्वी கீர்த்தியுடையவர்.
ज्ञानसम्पन्नः ஞானத்தால் நிறைந்த
போறிகினர்.
शुचिः பரிசுத்தர்.

वश्यः { தம்மைபடைந்தவர்
களுக்கு வசப்பட்டு
நடப்பவர்.
समाधिमान् ஆசரிதரகூண் ஜாக
ருகர்.
प्रजापतिसमः பிரம்மதேவருக்கு
ஒப்பானவர்.
श्रीमान् சூரியை உடையவர்.
धाता போஷிக்கிறவர்.
रिपुनिषूदनः சத்துருக்களைப் போக்
கடிப்பவர்.

रक्षिता जीवलोकस्य धर्मस्य परिरक्षिता । रक्षिता स्वस्य धर्मस्य स्वजनस्य च रक्षिता ॥

जीवलोकस्य "பிராணிஸமுஹத்
திற்கு
रक्षिता ரகூகர்.
धर्मस्य தர்மத்தினுடைய
परिरक्षिता அன்பான ரகூகர்.

स्वस्य : தன்னுடைய
धर्मस्य : தர்மத்திற்கு
रक्षिता ரகூகர்.
स्वजनस्य च தனது ஜனத்திற்கும்
रक्षिता ரகூகர்.

1]

प्रथमः सर्गः

5

वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञो धनुर्वेदे च निष्ठितः । सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् प्रतिभानवान् ॥

वेदவேதாङ्க- } "வேதவேதாங்கங்க
தரவ்ஜ: } னின் தத்துவங்களை
யறிந்தவர்.
தனுர்வேதத்தில்
தனுர்வேதத்தில்
முழுவதும்
தேர்ச்சியடைந்தவர்.

सर्वशास्त्रार्थ- } எல்லா சாஸ்திரார்த்த
तत्त्वज्ञः } த்தினுண்மையையும்
அறிந்தவர்.
स्मृतिमान् ஞாபகமுடையவர்.
प्रतिभानवान् { மேல்மேல் விஷயங்கள்
விளங்கப்பெற்ற ஞா
னவிசேஷமுடையவர்.

सर्वलोकप्रियः साधुरदीनात्मा विचक्षणः । सर्वदाभिगतः सद्भिः समुद्र इव सिन्धुभिः ॥

सर्वलोकप्रियः "ஸகல லோகங்களுக்
கும் இஷ்டமானவர்.
साधु: நல்லவர்.
अदीनात्मा கம்பிரஸ்வபாவமுன்
ளவர்.

विचक्षणः வெகு ஸமர்த்தர்.

आर्यः सर्वसमश्चैव सदैकप्रियदर्शनः । स च सर्वगुणोपेतः कौसल्यानन्दवर्धनः ॥ १६ ॥

आर्यः "பூஜ்யர்.
सर्वसमः எல்லா ரிடத்திலும்
ஸமபாபிருப்பவர்.
च மேலும்
सदा एव எப்பொழுதும்,
प्रेमप्रियदर्शनः { பரிபமானதாகவே
யுள்ள பார்வையை
உடையவர்.

सः அவர்
कौसल्यानन्द- } கௌஸல்யக்கு ஆனந்
वर्धनः } தத்தை விருத்தி
செய்ப்பவர்.
च மேலும்
सर्वगुणोपेतः ஸமஸ்த நற்குணங்க
ளோடு கூடினவர்.

समुद्र इव गाम्भीर्ये धैर्येण हिमवानिव । विष्णुना सदृशो वीर्ये सोमवत् प्रियदर्शनः ॥

गाम्भीर्ये "காம்பீர்யத்தில்
समुद्रः ஸமுத்திரம்
इव போன்றவர்.
धैर्येण தாங்குவதால்
हिमवान् இமயமலை
इव போன்றவர்.

वीर्ये பார்க்கிரமத்தில்
विष्णुना விஷ்ணுவோடு
सदृशः ஸமானமானவர்.
सोमवत् சந்திரன்போல்
प्रियदर्शनः இஷ்டமான பார்வை
பையுடையவர்.

कालाग्निसदृशः क्रोधे क्षमया पृथिवीसमः । धनदेन समस्त्यागे सत्ये धर्म इवापरः ॥ १८ ॥

क्रोधे "கோபத்தில்
कालाग्निसदृशः ப்ரளயா க்னிக்ஞ்சு
சமான்.
क्षमया பொறுமைபால்
पृथिवीसमः பூமிக்குச் சமான்.
त्यागे கொடுப்பதில்

धनदेन குபேரனோடு
समः சமான்.
सत्ये உண்மை பேசுவதில்
अपरः மற்றொரு
धर्मः தர்மதேவதை
इव போன்றவர்.

तमेवं गुणसम्पन्नं रामं सत्यपराक्रमम् । ज्येष्ठं श्रेष्ठगुणैर्युक्तं प्रियं दशरथः सुतम् ॥ १९ ॥
 प्रकृतीनां हितैर्युक्तं प्रकृतिप्रियकाम्यया । यौवराज्येन संयोज्यमैच्छत् प्रीत्या महीपतिः ॥

एवं	“மேற்சொல்லிய	तं	அந்த
गुणसंपन्नं	குணங்களோடுகடின,	रामं	ஸ்ரீராமரை
सत्यपराक्रमं	தவறாத பராக்ரம	महीपतिः	இராஜாவான
	முள்ள,	दशरथः	தசரதர்,
श्रेष्ठगुणैः	சிறந்த குணங்களோடு	प्रकृतिप्रिय-}	ஐனங்களுக்கு நன்மை
युक्तं	கடின,	काम्यया }	செய்யவேண்டுமென்
प्रकृतीनां	ஐனங்களுடைய		ற விருப்பத்தால்,
हितैः	நன்மைகளோடு	यौवराज्येन	புவராஜ்ய அதிகாரத்
युक्तं	இணங்கின,		துடன்
प्रियं	அன்புள்ள	संयोजुं	அமைத்துவைக்க,
ज्येष्ठं	முத்த	प्रीत्या	அபிமானத்தால்
सुतं	குமாரரான	पेच्छत्	கருதினார்.

तस्याभिषेकसंभारान्दृष्ट्वा भार्याऽथ कैकयी । पूर्वं दत्तवरा देवी धरमेनमयाचत ॥
 विवासनं च रामस्य भरतस्याभिषेचनम् ॥ २१ ॥

अथ	“அப்போது	देवी	தேவி,
अभिषेकसंभारान्	அபிஷேகத்திற்குரிய	एवं	இவரை,
	உபகரணங்களை	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
दृष्ट्वा	பார்த்து,	विवासनं	ஸ்வதேசத்தையிட்டு
पूर्वं	முன்னமே		நீங்கலையும்,
दत्तवरा	கொடுக்கப்பட்ட வர	भरतस्य	பாதருக்கு
	முடையவளான	अभिषेचनं च	பட்டாபிஷேகத்
तस्य	அவருடைய		தையும்,
भार्या	பார்வையான	वरं	வரமாக
कैकयी	கைகயி	अयाचत	பாசித்தாள்.

स सत्यवचनाद्राजा धर्मपाशेन संयतः । विवासयामास सुतं रामं दशरथः प्रियम् ॥ २२ ॥

सः	“அந்த	संयतः	கட்டுண்டவராய்க்
राजा	ராஜாவான		கொண்டு,
दशरथः	தசரதர்	प्रियं	அன்புள்ள
सत्यवचनात्	ஸத்யவசனத்தின்	सुतं	புத்திரரான
	காரணத்தால்	रामं	ஸ்ரீராமரை
धर्मपाशेन	தர்மபாசை கயிற்றால்	विवासयामास	ஸ்வதேசத்தினின்ற
			அகநீறினார்.

स जगाम वनं वीरः प्रतिज्ञामनुपालयन् । पितुर्वचननिर्देशात् कैकेय्याः प्रियकारणात् ॥

சு: "அந்த
 வீர: மைந்தன்,
 பிது: பிதாவினுடைய
 வచனநிர்देशாत् வார்த்தைபாகிற ஆக்
 ஞையால்,

கைகேயியினுடைய
 ப்ரியகாரணாட் இஷ்டமித்தமாக,
 ப்ரிதிக்கொளைய
 அனுபாலயந் பரிபாவிப்பவராய்,
 வனவாஸத்தை
 அனுபவித்தார்.

तं व्रजन्तं प्रियो भ्राता लक्ष्मणोऽनुजगाम ह । स्नेहाद्विनयसंपन्नः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥
 भ्रातरं दयितो भ्रातुः सौभ्रात्रमनुदर्शयन् ॥ २४ ॥

வினயசம்பन्न: { "மேன்மக்களுக்கேற்ற
 ஒழுக்கத்தில் முழுத்
 தேர்ச்சியடைந்தவ
 ரான,
 சுமித்ரானந்த- } ஸுமித்திரைக்கு ஆ
 வர்धन: } னந்தத்தை பெருக்
 குகிறவரான,
 ப்ரிய: இஷ்டரான,
 அபா: உடன் பிறந்தவரான,
 அபா: உடன் பிறந்தவருக்கு

दयित: அன்புள்ள,
 लक्ष्मण: இலக்ஷ்மணர்
 व्रजन्तं புறப்பட்டுப்போகிற,
 भ्रातरं உடன் பிறந்தவரான
 तं அவரை,
 सौभ्रात्रं நல்ல ஸ்நேஹாதாத்
 தன்மையை
 अनुदर्शयन् காண்பியா னின்று
 कोண்டு,
 स्नेहात् ஸ்நேஹத்தால்
 अनुजगाम ह பின்புறந்தார்.

रामस्य दयिता भार्या नित्यं प्राणसमा हिता । जनकस्य कुले जाता देवमायेव निर्मिता ॥
 सर्वलक्षणसंपन्ना नारीणामुत्तमा बधूः । सीताऽप्यनुगता रामं शशिनं रोहिणी यथा ॥२६॥

रामस्य "ஸ்ரீராமருடைய
 दयिता ப்ரியையான,
 भार्या பார்வையான,
 प्राणसमा உயிருக்கு நிகரான
 வளான,
 हिता ஹிதையான,
 जनकस्य ஜனகருடைய
 कुले வீட்டில்
 जाता உண்டானவளான,
 देवमाया इव தேவமாயைபோல்
 निर्मिता அமைத்தவளான,

सर्वलक्षणसंपन्ना ஸகல லக்ஷணங்களோ
 டு நிறைந்தவளான,
 नारीणां ஸ்திரீகளுக்குள்
 उत्तमा சிறந்த
 बधू: பெண்ணான
 सीता अपि லீதையும்
 शशिनं சந்திரனை
 रोहिणी ரோகினியானவள்
 यथा போல்,
 नित्यं இடைவிடாமல்,
 रामं ஸ்ரீராமரை
 अनुगता பின்பற்றினாள்.

1]

புதம: சரீ:

9

मृते तु तस्मिन् भरतो वसिष्ठप्रमुखैर्द्विजैः । नियुज्यमानो राज्याय नैच्छद्राज्यं महाबलः ॥

तस्मिन् मृते वसिष्ठप्रमुखैः	“அவர் மரித்தபொழுது வவியிட்டரை முக்கிய ராகவுடைய ப்ரம்ஹணர்களால் ராஜ்ய ஆளுகைக்கு	नियुज्यमानः तु महाबलः भरतः राज्यं ऐच्छत् न	சியமிக்கப்பட்டவரான போதிலும் மஹா சக்திமானான பரதர் ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.
-----------------------------------	--	---	---

स जगाम वनं वीरो रामपादप्रसादकः ॥ ३३ ॥

वीरः रामपाद- प्रसादकः }	“வீரரான பூஜ்யரான ராமரின் கிருபையைப் பெற முயலும்	सः वनं जगाम	அவர் காட்டிற்கு புறப்பட்டார்.
-------------------------------	--	-------------------	-------------------------------------

गत्वा तु सुमहात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । अयाचद्भ्रातरं राममार्यभावपुरस्कृतः ॥ ३४ ॥

आर्यभाव- पुरस्कृतः }	“தர்மவழியில் முதன் மைப் பெயர் பெற் தன்வரையில், [றவர், ஸுமஹாத்மாவான தவறாத பராக்கிரம முள்ள.	रामं गत्वा भ्रातरं रामं अयाचत्	ஸ்ரீராமரை அடைந்து, உடன்பிறந்தவரான ஸ்ரீராமரை கெஞ்சிக் கேட்டார்.
-------------------------	--	--	--

त्वमेव राजा धर्मज्ञ इति रामं वचोऽब्रवीत् । रामोऽपि परमोदारः सुमुखः सुमहायशाः ॥
न वैच्छत् पितुरादेशाद्राज्यं रामो महाबलः ॥ ३५ ॥

रामं धर्मज्ञः त्वं एव राजा इति वचः अब्रवीत्	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து 'தர்மமறிந்தவரான நீரே அரசன்' என்கிற சொல்லை சொன்னார். { அபேகறித்தவைகளை பெல்லாமளிக்கத்தக் கவரான, கற்றறிந்தவரான, புகழ்பெற்ற கீர்த்தி யை உடையவரான;	महाबलः रामः अपि रामः पितुः आदेशात् राज्यं व ऐच्छत् न	மஹா பலசாலியான, { ஆசிரிதரின் மனதை ராஞ்சிப்பிக்கும் ஸ்வ பாவமுடையவரான போதிலும், ஸ்ரீராமர் பிதாவின்னுடைய உத்தரவினால், ராஜ்யபரிபாலனத்தை அக்காலம் வரைக்கும் ஒத்துக்கொள்ள வில்லை.
---	--	--	---

पादुके चास्य राज्याय न्यासं दत्त्वा पुनः पुनः । निवर्तयामास ततो भरतं भरताग्रजः ॥

च	"ஆனபோதிலும்,	दत्त्वा	கொடுத்து,
भरताग्रजः	பாதருக்கு முன்பிறந் த அவர்,	पुनः	மேலும்
अस्य	இவருக்கு	भरतं	பாதரை,
पादुके	பாதுகைகளை	पुनः	மறுபடி-
राज्याय	ராஜ்யத்தை நடத்த	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து,
न्यासं	பிரதிபிதியாக	निवर्तयामास	திரும்பிப்போகச் செய்தார்.

स काममनवाप्यैव रामपादावुपस्पृशन् । नन्दिग्रामेऽकरोद्राज्यं रामागमनकाङ्क्षया ॥ ३७ ॥

सः	"அவர்	उपस्पृशन्	ஸேவியாபின்று
कामं	மனோதத்தை,		கொண்டு,
एव	முழுதும்	रामागमन-}	ஸ்ரீராமர் திரும்பிவரு
अनवाप्य	அடைபாமல்,	काङ्क्षया }	வதலேபே ஆவலோடு,
रामपादौ	ஸ்ரீராமருடைய பாது கைகளை	नन्दिग्रामे	நந்திக்கிராமத்தில்,
		राज्यं	இராஜ்யத்தை
		अकरोत्	செய்தார்.

गते तु भरते श्रीमान् सत्यसन्धो जितेन्द्रियः । रामस्तु पुनरालक्ष्य नागरस्य जनस्य च ॥

तत्रागमनमेकाग्रो दण्डकान् प्रविवेश ह ॥ ३८ ॥

भरते	"பாதர்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
गते तु	போனபின்,	तत्र	அவ்விடத்தில்,
श्रीमान्	ஸ்ரீமனாய்	नागरस्य	பட்டணத்து
तु	இருந்தும்,	जनस्य	ஜனத்தினுடைய,
एकाग्रः	ஒரே உறுதியை உடை யவரான,	पुनः च	மறுபடியும்
सत्यसन्धः	ஸத்தியஸந்தரான,	आगमनं	வரவை
जितेन्द्रियः	இந்திரியங்களை ஜயித் தவரான	आलक्ष्य	எதிர்பார்த்து,
		दण्डकान्	தண்டகாரண்யத்தை
		प्रविवेश ह	பிரவேசித்தார்.

प्रविश्य तु महारण्यं रामो राजीवलोचनः । विराधं राक्षसं हत्वा शरभङ्गं ददर्श ह ॥

सुतीक्ष्णं चाप्यगस्त्यं च अगस्त्यभ्रातॄं तथा ॥ ३९ ॥

तु	"இப்பொழுது,	हत्वा	கொன்று,
राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண்ண ரான	शरभङ्गं	சரபங்கரையும்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	सुतीक्ष्णं च	ஸுதீக்ஷணரையும்,
महारण्यं	பெருவனத்தை	अगस्त्यं च	அகஸ்த்யரையும்,
प्रविश्य	ப்ரவேசித்து,	तथा	அப்படியே
विराधं	விராதன் எந்திர	अगस्त्यभ्रातॄं }	அகஸ்தியரின் ப்ராதா
राक्षसं	ராட்சஸனை	अपि	வையும்
		ददर्श ह	கண்டார்.

1]

प्रथमः सर्गः

11

अगस्त्यवचनाच्चैव जग्राहैन्द्रं शरासनम् । खड्गं च परमप्रीतस्तूणी चाक्षयसायकौ ॥ ४० ॥

अगस्त्यवचनात् }	“அகஸ்த்யருடைய	அக்சயசாயகௌ	சூத்யமில்லாத பாணங்
एव	சொற்படியே		களைபுடைய
ऐन्द्रं	இந்திரஸம்பந்தமான	तूणी च	இரண்டு அம்பறாத்
शरासनं च	தனுஸையும்,	परमप्रीतः	தூணிகளையும்,
खड्गं च	கத்தியையும்,	जग्राह	மிகஸந்துஷ்டராக
			ஸ்வீகரித்தார்.

वसतस्तस्य रामस्य वने वनचरैः सह । ऋषयोऽभ्यागमन् सर्वे वधायासुररक्षसाम् ॥ ४१ ॥

वनचरैः	“வனவாஸிகளோடு	वधाय	வதத்தின்பொருட்டு,
सह	கூட,	वने	வனத்தில்
ऋषयः	முனிவர்கள்	वसतः	வலித்துக்கொண்டி-
सर्वे	எல்லோரும்,	तस्य	அந்த [ருக்கும்,
असुररक्षसां	அசுரர்கள்; இராக்ஷ-	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
	ர்கள் இவர்களுடைய	अभ्यागमन्	ஸமீபம் வந்தார்கள்.

स तेषां प्रतिशुश्राव राक्षसानां तथा वने ॥ ४२ ॥

सः	“அவர்	राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களைப்பற்றி,
वने	வனத்தில்,	तथा	அந்தப்ரகாரமே
तेषां	அவர்களுக்கு,	प्रतिशुश्राव	செய்வதாக வாக்களித்
			தார்.

प्रतिज्ञातश्च रामेण वधः संयति रक्षसाम् । ऋषीणामग्निकल्पानां दण्डकारण्यवासिनाम् ॥

च	“அன்றியும்,	दण्डकारण्यवासिनां	தண்டகாரண்பவாசி-
संयति	புத்தத்தில்		களான
रक्षसां	ராக்ஷஸர்களுடைய	ऋषीणां	முனிவர்களுக்கு,
वधः	வதம்,	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
अग्निकल्पानां	அக்கினிக்கு வெகுவா-	प्रतिज्ञातः	பிரதிக்கொ பண்ணப்
	ப் ஒத்திருக்கிற,		பட்டது.

तेन तत्रैव वसता जनस्थाननिवासिनी । विरूपिता शूर्पणखा राक्षसी कामरूपिणी ॥ ४४ ॥

तत्र	“அங்கு	कामरूपिणी	வேண்டியபடி வடிவம்
वसता	வலிக்கிறவரான		கொள்ள வல்லவளான
तेन	அவராலே,	शूर्पणखा	சூர்ப்பணகை என்கிற
जनस्थान- }	ஐனஸ்தானமெனும்	राक्षसी	ராக்ஷஸி
निवासिनी }	காட்டில் வஸிப்பவ-	विरूपिता एव	அங்கபங்கம் மட்டும்
	ளான,		பண்ணப்பட்டாள்,

ततः शूर्पणखावाक्यादुद्युक्तान् सर्वराक्षसान् । खरं त्रिशिरसं चैव दूषणं चैव राक्षसम् ॥
निजघान रणे रामस्तेषां चैव पदानुगान् ॥ ४५ ॥

ततः "அப்பொழுது
शूर्पणखावाक्याद् குர்ப்பணகையின்
வார்த்தையால்
उद्युक्तान् ஸன்னத்தர்களான
सर्वराक्षसान् च ஸமஸ்தராக்ஷஸர்
களையும்,
खरं एव கான் என்பவனையும்,
त्रिशिरसं च த்ரிகிரஸ் என்பவனை
யும்,

दूषणं தூஷணன் என்கிற
राक्षसं एव ராக்ஷஸனையும்,
तेषां அவர்களுடைய
पदानुगान् च கூட்டாளிகளையும்,
रामः एव ஸ்ரீராமரே,
रणे போரில்,
निजघान கொன்றார்.

वने तस्मिन्निवसता जनस्थाननिवासिनाम् । रक्षसां निहतान्यासन् सहस्राणि चतुर्दश ॥

तस्मिन् "அந்த
वने வனத்தில்
निवसता வனித்துவந்தவராலே
जनस्थाननिवासिनां ஜனஸ்தானத்தில்
வயித்துவந்த

रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
चतुर्दश பதினான்கு
सहस्राणि ஆயிரவர்கள்,
निहतानि ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
வர்களாக
आसन् ஆனார்கள்.

ततो ज्ञातिवधं श्रुत्वा रावणः क्रोधमूर्च्छितः । सहायं वरयामास मारीचं नाम राक्षसम् ॥

रावणः "ராவணன்
ज्ञातिवधं ஞாதிகளின் பிழை
श्रुत्वा கேட்டு,
ततः அதனால்
क्रोधमूर्च्छितः கோபத்தால் அறிவி
முத்தவனாய்,

सहायं वरयामास सहायं
मारीचं नाम மாரீசனென்ற
राक्षसं ராக்ஷஸனை
सहायं ஸஹாயனாக
वरयामास வேண்டினான்.

वार्यमाणः सुबहुशो मारीचेन स रावणः । न विरोधो बलवता क्षमो रावण तेन ते ॥ ४६ ॥

राण "ஓராவனா!
तेन அந்த
बलवता பலவானோடு
ते உனக்கு
विरोधः கிரோதம்
क्षमः பொறுக்கக்கூடியது

न இல்லை' (என்று)
मारीचेन மாரீசனாலே
सः அந்த
रावणः ராவணன்,
सुबहुशः பற்பலவிதமாய்
वार्यमाणः தடுக்கப்பட்டான்.

अनाहत्य तु तद्वाक्यं रावणः कालचोदितः । जगाम सहमारीचस्तस्याश्रमपदं तदा ॥ ४७ ॥

तु "ஆனபோதிலும்
कालचोदितः கிதிவசத்தை அடைந்
रावणः ராவணன் [தவனான
तद्वाक्यं அவனுடைய வார்த்
தையை.
अनाहत्य ஈகூத்யம் செய்யாமல்,

सहमारीचः "மாரீசனோடு கூடினவ
तदा அப்பொழுது
तस्य அவருடைய
आश्रमपदं ஆசிரமஸ்தானத்தை
जगाम வந்தடைந்தான்.

1]

புதம: சர்ட்:

13 .

तेन मायाविना दूरमपवाह्य नृपात्मजौ । जहार भार्या रामस्य गृध्रं हत्वा जटायुषम् ॥५७॥

மாபாவினா
தென
நுபாட்மஜு
தூர்
அபவாஹ்ய
ஜடாயுஷம்

“மாபாவிபான
அவனைக் கொண்டு
இராஜகுமாரர்களிரு
வெகுதூரம் [வரையும்
போகச்செய்து,
ஜடாயுவென்கிற

गृध्रं
हत्वा
रामस्य
भार्या
जहार

கழுதை
மிக்கக் காப்படுத்தி,
ஸ்ரீராமருடைய
மனைவியை
துக்கிக்கொண்டு
போய்ச்விட்டான்.

गृध्रं च निहतं दृष्ट्वा हतां श्रुत्वा च मैथिलीम् । राघवः शोकसन्तप्तो विललापाकुलेन्द्रियः ॥

राघवः
मैथिलीं
हतां

“ஸ்ரீராகவர்
மைதிலியை
அபஹரிக்கப்பட்ட
வளாக

श्रुत्वा
च
निहतं
गृध्रं च

அறிந்து,
அதுவும் தவிர,
அடிக்கப்பட்ட
கழுதையும்

दृष्ट्वा
शोकसन्तप्तः
आकुलेन्द्रियः
विललाप

பார்த்து,
சோகத்தால் மிகவும்
மனோவேதனைப்படு
பவராய்,
கலவரமடைந்த இந்
திரியங்களை யுடைய
வராக
கதறினார்.

ततस्तेनैव शोकेन गृध्रं दग्ध्वा जटायुषम् ॥ ५२ ॥
मार्गमाणो वने सीतां राक्षसं सन्ददर्श ह । कवन्धं नाम रूपेण विकृतं घोरदर्शनम् ॥५३॥

ततः
तेन
शोकेन एव
जटायुषं
गृध्रं
दग्ध्वा
वने
सीतां

“அப்பொழுது
அந்த
சோகத்தாலேயே
ஜடாயுவென்கிற
கழுதை
தகனம் செய்து,
வனத்தில்
வலைதையை

मार्गमाणः
रूपेण
विकृतं
घोरदर्शनं
कवन्धं नाम
राक्षसं
सन्ददर्श
ह

தேடுகிறவராய்,
உருவத்தால்
விபரீதமான
கண்ணுக்கு பயங்கர
மாயிருந்த
கபந்தனென்ற
ராக்ஷஸனை
பார்த்தார்.
ஆச்சர்யம்!

तं निहत्य महाबाहुर्देदाह स्वर्गतश्च सः ॥ ५४ ॥

महाबाहुः
तं
निहत्य
ददाह

“மஹாபாஹு
அவனை
கொன்று,
தகனம் செய்தார்

सः
च
स्वः
गतः

அவன்,
உடனே
ஸ்வர்க்கத்தை
அடைந்தான்.

स चास्य कथयामास शर्वीं धर्मचारिणीम् । श्रमणीं धर्मनिपुणामभिगच्छेति राघवम् ॥

ச
ச:
ஆச
தர்ம
தர்ம
தர்ம

“மேலும்,
அவன்
ஆகாசத்தில் சுற்று
நின்று,
தர்மங்களை பூர்ண
மாய் அறிந்தவளான,
தர்ம அனுஷ்டானமு
முள்ள,

श्रमणीं
शर्वीं
अभिगच्छ
इति
राघवं
कथयामास

சன் னியா னினியா ன
சபரியை
போய்க்காண்டிருக்க
என்று
சூராகவருக்கு
தெரிப்படுத்தினான்.

सोऽभ्यगच्छन्महातेजाः शर्वीं शत्रुसूदनः । शर्वया पूजितः सम्यग्रामो दशरथात्मजः ॥

महातेजाः
शत्रुसूदनः
सः
शर्वीं
अभ्यगच्छत्

“மஹா போர்வீரரான,
சத்துருக்களை அழிப்
அவர் [பவரான,
சபரியை
போய்க்கண்டார்.

दशरथात्मजः
रामः
शर्वयां
सम्यक्
पूजितः

தசரதபுத்திரரான
சூராமர்,
சபரியினால்,
பதாபோக்யமாய்
பூஜிக்கப்பட்டார்.

पंपातीरे हनुमता सङ्गतो वानरेण ह । हनुमद्रचनाच्चैव सुग्रीवेण समागतः ॥ ५७ ॥

पंपातीरे
हनुमता
वानरेण
सङ्गतः

“பம்பாநதிக்கரையில்
ஹனுமாரென்கிற
வானரரால்,
கண்டு கொள்ளப்பட்
டார்.

ह
हनुमद्रचनात्
सुग्रीवेण एव
समागतः च

ஸந்தோஷம்!
ஹனுமாருடைய
வார்த்தைபால்,
சகீவரோடும்,
கட்டுறவானார்.

सुग्रीवाय च तत्सर्वं शंसद्रामो महाबलः । आदितस्तद्यथावृत्तं सीतायाश्च विशेषतः ॥ ५८ ॥

महाबलः
रामः
आदितः च
तत्
यथावृत्तं

“மகா பலசாலியான
சூராமர்,
ஆதிமுதலாய்,
அந்த
நடந்த ஸமாசாரம்,

सर्वं
विशेषतः
सीतायाः
तत् च
सुग्रीवाय
शंसत्

எல்லாவற்றையும்,
முக்கியமாய்
வரிதையினுடைய
அதையும்,
சகீவருக்கு
சொன்னார்.

सुग्रीवश्चापि तत्सर्वं श्रुत्वा रामस्य वानरः । जकार सख्यं रामेण प्रीतश्चैवाग्निसाक्षिकम् ॥

सुग्रीवः
वानरः अपि
रामस्य
तत्
सर्वं च
श्रुत्वा
रामेण

“சகீவர் என்ற
வானரும்,
சூராமருடைய
அந்த
எல்லாவற்றையும்
கேட்டு,
சூராமரோடு

प्रीतः च
एव
अग्निसाक्षिकं
सख्यं
जकार

திருப்தியடைந்தவ
உடனே [ராயும்,
அக்னிசாக்ஷியாய்,
{ நல்ல சினைகிதனாய் இ
ருத்தலாகிற உடன்
படிக்கைகளை
செய்தார்.

1]

புதம்: சரீ:

15

ततो वानरराजेन वैरानुकथनं प्रति । रामायावेदितं सर्वं प्रणयादुःखितेन च ॥ ६० ॥

दुःखितेन वनरराजेन ततः वैरानुकथनं	“துக்கமடைந்திருக்கிற வானர ராஜனுலே, அதின்மேல், துவெழுத்துக்களுகூல மான வார்த்தையை	प्रति सर्वं च रामाय प्रणयात् आवेदितम्	குறித்து, ஸமஸ்தமும், ஸ்ரீராமருக்கு எதையுமொளிக்காமல் சொல்லப்பட்டது.
---	---	---	--

• प्रतिज्ञातं च रामेण तदा वालिवधं प्रति । वालिनश्च वलं तत्र कथयामास वानरः ॥ ६१ ॥

ततः वानरः वालिनः वलं च कथयामास तदा	“அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், வானரர், வாலியினுடைய வல்லமையையும், விவரித்துச்சொன்னார். அப்போது,	रामेण वालिवधं प्रति च प्रतिज्ञातम्	ஸ்ரீராமரால், வாலியைக்கொல்லு வதை பற்றியும், பிரதிக்கொசெய்யப் பட்டது.
---	---	---	--

सुग्रीवः शङ्कितश्चासीन्नित्यं वीर्येण राघवे ॥ ६२ ॥

सुग्रीवः राघवे वीर्येण	“சுகிரீவர், ஸ்ரீராகவரிடத்தில், வீரியவிஷயத்தில்,	नित्यं च शङ्कितः आसीत्	ஸாதாரணமாய் உண் டாகக்கடியபடி, ஸந்தேகமடைந்தவ இருந்தார். [ராக
------------------------------	---	------------------------------	---

राघवप्रत्ययार्थं तु दुन्दुभेः कायमुत्तमम् । दर्शयामास सुग्रीवो महापर्वतसन्निभम् ॥ ६३ ॥

सुग्रीवः तु राघव- प्रत्ययार्थं }	“சுகிரீவர், இத்தஸ்தியில், ராகவரிடம் நம்பிக் கையுண்டாகும் பொருட்டு,	दुन्दुभेः महापर्वतसन्निभं उत्तमं कायं दर्शयामास	தூந்துபி என்ற அகர துடைய பெருமலைக்குநிகரான, மகாபெரிய [தை, தசையில்லாத சரீரத்- சுட்டிக்காட்டினார்.
---	--	---	--

उत्समयित्वा महाबाहुः प्रेक्ष्य चास्थि महाबलः । पादाङ्गुष्ठेन चिक्षेप संपूर्णं दशयोजनम् ॥

महाबलः महाबाहुः च अस्थि प्रेक्ष्य	“ப்ராஸித்திபெற்ற போர்ஷீரான மஹாபாஹு, அதின்மேல், எலும்புக்கூட்டை கவனமாய்ப் பார்த்து,	सयित्वा पादाङ्गुष्ठेन संपूर्णं दशयोजनं च चिक्षेप	பரிகாசமாய்நகைத்து, காலின் கட்டைவிரலி பூர்ணமான [னால், பத்துபாஜனை, லக்சுபமின்றி, துக்கிக் கட்டினார்.
---	---	---	---

विभेद च पुनः सालान् सप्तैकेन महेषुणा । गिरि रसातलं चैव जनयन् प्रत्ययं तदा ॥

புன:	"மேலும்,	जनयन्	உண்டுபண்ணுகிறவ
सप्त	ஏழு		ராய்,
सालान् च	மராமரங்களையும்,	एकेन	ஒரு
गिरि च	பர்வதத்தையும்,	महेषुणा	பெரிய பாணத்தால்,
रसातलं एव	கீழுலகத்தையும்,	तदा	அப்பொழுது
प्रत्ययं	நம்பிக்கையை	विभेद	பிளந்தார்.

ततः प्रीतमनास्तेन विश्वस्तः स महाकपिः । किष्किन्धां रामसहितो जगाम च गुहां तदा ॥

ततः	"அதுமுதல்,	रामसहितः	இராமரோடுகூடினவ
तेन	அதிலே,		ராக,
विश्वस्तः	நம்பிக்கையடைந்த	तदा	அப்பொழுது,
प्रीतमनाः	ஸந்துஷ்டமனமுடை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தை என்கிற
	யவரான,	गुहां	குறைமக்கு,
महाकपिः	பெரிய வானரான	च	மறுபடி
सः	அவர்	जगाम	சென்றார்.

ततोऽगर्जदरिवरः सुग्रीवो हेमपिङ्गलः । तेन नादेन महता निर्जगाम हरीश्वरः ॥ ६७ ॥

ततः	"அங்கிருந்து,	महता	பெரிய,
हरिवरः	வானரச்ரோஷ்டரான,	तेन	அந்த
हेमपिङ्गलः	ஸ்வர்ணம்போல் மஞ்	नादेन	தவனியால்
	சள்வரணரான,	हरीश्वरः	வானரர்களினிசன்
सुग्रीवः	சுக்ரீவர்		(வாலி)
अगर्जद	கர்ஜித்தார்.	निर्जगाम	வெளிக்கிளம்பினான்.

अनुमान्य तदा तारां सुग्रीवेण समागतः । निजघान च तत्रैनं शरेणैकेन राघवः ॥ ६८ ॥

तदा	"அப்பொழுது	राघवः	சூரீராகவர்,
तारां	தாரையை	तस्य	அவ்விடத்தில்,
अनुमान्य	எம்மதிக்கச்செய்து,	एनं	இவனை
सुग्रीवेण	சுக்ரீவரோடு	एकेन	ஒரு
समागतः	கை கலந்தான்.	शरेण च	பாணத்தாலேயே
		निजघान	கொன்றார்.

ततः सुग्रीववचनाद्धत्वा वालिनमाहवे । सुग्रीवमेव तद्राज्ये राघवः प्रत्यपादयत् ॥ ६९ ॥

राघवः	"சூரீராகவர்,	हत्वा :	கொன்று,
सुग्रीववचनान्	சுக்ரீவர் வார்த்தை	ततः	அப்பால்,
	யால்,	तद्राज्ये	அவன் ராஜ்யத்தில்,
वालिन्	வாலியை.	सुग्रीवं एव	சுக்ரீவரையே
आहवे	அத்தத்தில்	प्रत्यपादयत्	ஸ்தாபித்தார்.

1]

प्रथमः सर्गः

17

स च सर्वान् समानीय वानरान् वानरर्षभः । दिशः प्रस्थापयामास दिदक्षुर्जनकात्मजाम्॥

வானர்ஷம்: வானரச்ரோஷ்டரான
 ச: ச அவரும்,
 ஜனகாஜன் புத்திரியை
 வித்கு: பார்க்க இச்சையுடை
 யவராய்,

சர்வான் எல்லா
 வானரர்களை
 சமானிய அழைத்து,
 दिशः திசைகளை (குறித்து)
 प्रस्थापयामास அனுப்பினார்.

ततो गृध्रस्य वचनात् संपातेर्हनुमान् बली । शतयोजनविस्तीर्णं पुषुवे लवणार्णवम्॥७१॥

தத: அதின்மேல்,
 बली பலவானான
 हनुमान् ஹனுமார்,
 गृध्रस्य கழுக்கான
 संपाते: ஸம்பாதிபினுடைய

वचनात् வார்த்தையால்,
 शतयोजनविस्तीर्णं நூறுயோஜனை விஸ்
 தாரமான
 लवणार्णवं ஸமுத்திரத்தை,
 पुषुवे தாண்டினார்.

तत्र लङ्कां समासाद्य पुरीं रावणपालिताम् । ददर्श सीतां ध्यायन्तीमशोकवनिकां गताम्॥

ராவணபாலிதா ராவணனால் அரசாள
 ப்பட்ட
 लङ्कां இலங்கை என்கிற
 पुरीं பட்டணத்தை
 समासाद्य அடைந்து,
 तत्र அங்கு

अशोकवनिकां அசோகவனத்தை
 गतां அடைந்திருக்கிற,
 ध्यायन्ती த்ரபாணித்துக்கொண்
 டிருக்கிற
 सीतां ஸீதையை
 ददर्श கண்டார்.

निवेदयित्वाऽभिज्ञानं प्रवृत्तिं च निवेद्य च । समाश्वास्य च वैदेहीं मर्दयामास तोरणम् ॥

அபிஜ்ஞன் அடையாளத்தை
 निवेदयित्वा च தெரியப்படுத்தியும்,
 प्रवृत्तिं முயற்சியை
 निवेद्य च தெரிவித்தும்,

वैदेहीं விதேஹதேசத்தரசர்
 பெண்ணை
 समाश्वास्य च ததரியப்படுத்தியும்,
 तोरणं வெளிவாயிலை
 मर्दयामास சிதைத்தார்.

पञ्च सेनाग्रगान् हत्वा सप्त मन्त्रिसुतानपि । शूरमक्षं च निष्पिष्य ग्रहणं समुपागमत् ॥

பஞ் ஐந்து
 सेनाग्रगान् ஸேனாதிபதிகளையும்,
 सप्त எழு
 मन्त्रिसुतान् अपि மந்திரிபுத்திரர்களை
 हत्वा வதைத்து, [யும்,

शूरं சூரனான
 अक्षं च அக்ஷனையும்
 निष्पिष्य பொடிப்படுத்தி,
 ग्रहणं பிடிபடுவதை
 समुपागमत् அடைந்தார்.

अक्षेणोन्मुक्तमात्मानं ज्ञात्वा पैतामहाद्वरात् । मर्षयन् राक्षसान् वीरो यन्त्रिणस्तान् यदृच्छया ॥
ततो दग्ध्वा पुरीं लङ्कामृते सीतां च मैथिलीम् । रामाय प्रियमाख्यातुं पुनरायान्महाकपिः ॥

वीर: குரரான
மஹாகபி: பெரியவானார்
பைதாமஹாத் பிரம்மதேவரின்
வராது வரத்தால்,
ஆத்மான் தன்னை
யடச்சயா பாயத்தினமின்றி
அக்ஷேண அஸ்தரத்தினால்
ஒன்முக் விடுபட்டதாக
ஜாத்வா அறிந்து,
யத்ரிண: கயிற்றைக் கட்டியவர்
களான
தான் அந்த
ராக்ஷஸர்களை
மர்ஷயந் க்ஷமித்துக்கொண்டு,

மேதிலி மிதிலைதேசத்தரசர்
மகளான
சீதா லீதையை
ஈதே தவிர,
லங்கா இலங்கை என்ற
புரி பட்டணத்தை
தக்த்வா தீயிட்டுக் கொளுத்தி,
ச உடனே,
தத: அவ்விடத்திலிருந்து,
ராமாய ஸ்ரீராமருக்கு
பிரிய பிரியத்தை
ஆக்ஷயாது சொல்வதற்காக,
புந: திரும்பி
ஆயாத் வந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं कृत्वा रामं प्रदक्षिणम् । न्यवेदयदमेयात्मा दृष्ट्वा सीतेति तत्त्वतः ॥

அமேயாட்மா அளவில்லாத புத்தி
யை உடையவரான
ச: அவர்
மஹாட்மாவான மஹாத்மாவான
ராம் ஸ்ரீராமரை
அபிசமய அடைந்து,
ப்ரதக்ஷிணத்தை

கூத்வா செப்து,
தூத்வா "காணப்பட்டாள்
சீதா லீதை"
ஐதி என்று,
தத்வத: நடந்தவாறு
ந்யவெதயத் தெரிவித்தார்.

ततः सुग्रीवसहितो गत्वा तीरं महोदधेः । समुद्रं क्षोभयामास शरैरादित्यसन्निभैः ॥७८॥

தத: அதின்மேல்
சுசுரீவசஹித: சுக்ரீவரோடு கூடின
வராய்,
மஹோதய: சுமுத்திரத்தினுடைய
தீர் கரையை

கத்வா அடைந்து,
ஆதில்யசந்நிமே: சூரியனுக்கு நிகரான
சரே: பாணங்களால்,
சமூத்ரம் சுமுத்திரத்தை
க்ஷோமயாச கலக்கினார்.

दर्शयामास चात्मानं समुद्रः सरितां पतिः । समुद्रवचनाच्चैव नलं सेतुमकारयत् ॥७९॥

சரிதா் நதிகளுக்கு
பதி: பதியான
சமூத்ர: சமுத்ரராஜனும்,
ஆத்மான் நீஜரூபத்தை,
தர்சயாமாச தோற்றவித்தான்.

சமூத்ரவத்னாத் பவ சுமுத்திரராஜன் வார்
நலம் த்னையாலேயே
செது: நள்ளைக்கொண்டு,
அகாரயத் அணையையும்
அமைபச்செய்தார்.

1]

புதம: சர்ட்:

19

तेन गत्वा पुरीं लङ्कां हत्वा रावणमाहवे । रामः सीतामनुप्राप्य परां व्रीडासुपागमत् ॥८०॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்,	ஹ்வா	வதைசெய்து,
तेन	அதின்வழியாய்,	सीतां	வீதைதயை
लङ्कां	இலங்கை என்ற	प्राप्य	அடைந்து,
पुरीं	புரியை	अनु	பிறகு
गत्वा	அடைந்து,	परां	தனக்கு உள்ளபடி
आहवे	யுத்தத்தில்	व्रीडां	லஜ்ஜையை [இல்லாத
रावणं	இராவணனை	उपागमत्	அடைந்தார்.

तामुवाच ततो रामः परुषं जनसंसदि । अमृष्यमाणा सा सीता विवेश ज्वलनं सती ॥

ततः	அதினாலே,	सती	பதிவ்ரதையான
तां	அவளைப் பார்த்து,	सा	அந்த
जनसंसदि	ஜனசபையில்	सीता	வீதை
परुषं	கொடுமைபான வார்த்	अमृष्यमाणा	ஸஹிக்காதவளாய்,
रामः	ஸ்ரீராமர் [தையை	ज्वलनं	அக்னியில்
उवाच	சொன்னார்.	विवेश	ப்ரவேசித்தார்.

ततोऽश्विवचनात् सीतां ज्ञात्वा विगतकल्मषाम् । बभौ रामः संप्रहृष्टः पूजितः सर्वदैवतैः ॥

ततः	அதிலிருந்து	रामः	ஸ்ரீராமர்
अश्विवचनात्	அக்னியின் வார்த்தை	संप्रहृष्टः	மிகக்களிப்புற்றவராய்
	யால்	बभौ	விளங்கினார்.
सीतां	வீதைதயை	सर्वदैवतैः	ஸமஸ்த தேவதைக
विगतकल्मषां	கல்மஷமற்றவளாக		ளால்
ज्ञात्वा	அறிந்து,	पूजितः	பூஜிக்கப்பட்டார்.

कर्मणा तेन महता तैलोक्यं सचराचरम् । सदेवर्षिगणं तुष्टं राघवस्य महात्मनः ॥८१॥

महात्मनः	மஹாத்மாவான	सचराचरं	{ அசைபொருள், அசை
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய,		பாப்பொருள் இவை
तेन	அந்த	सदेवर्षिगणं	களோடுகூடின,
महतां	பெரிய		தேவரிஷிகணங்களு
कर्मणा	காரியத்தாலே,	तैलोक्यं	டன் கூடின
		तुष्टम्	முவுலகம்
			ஸந்தோஷமடைந்தது.

अभिषिच्य च लङ्कायां राक्षसेन्द्रं विभीषणम् । कृतकृत्यस्तदा रामो विज्वरः प्रसुमोद ह ॥

तदा	அப்பொழுது	कृतकृत्यः	எடுத்த காரியத்தை மு
रामः	ஸ்ரீராமர்,		ற்றும் முடித்தவராய்,
विभीषणं च	விபீஷணரையே :	विज्वरः	கவலை நீங்கியவராய்,
लङ्कायां	இலங்கையில்	प्रसुमोद	ஸந்தோஷித்தார்.
राक्षसेन्द्रं	இராக்ஷஸமன்னராக		ஆச்சர்யம் !
अभिषिच्य	பட்டாபிஷேகம்		
	செய்து,		

देवताभ्यो वरं प्राप्य समुत्थाप्य च वानरान् । अयोध्यां प्रस्थितो रामः पुष्पकेण सुहृद्वृतः ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்,
 தேவதாப்ய: தேவர்களிடமிருந்து
 வர் வரத்தை
 ப்ராய்ய பெற்றுக்கொண்ட
 தால்,
 வானரான் வானார்களை
 ச முழுவதும்

சமுத்பாய்ய எழுப்பி,
 சுஹ்ருத: சுற்றருத்துக்களால்
 புஷ்பகேண குழப்பட்டவராய்,
 புஷ்பகவிமானத்தீதக் கொண்டு,
 அயோத்யைக்கு
 ப்ரஸ்தித: புறப்பட்டார்.

भरद्वाजाश्रमं गत्वा रामः सत्यपराक्रमः । भरतस्यान्तिकं रामो हनूमन्तं व्यसर्जयत् ॥८६॥

சத்யபராசுரம்: ஸிஜமான பராசுரம்
 முடையவரான
 ராம: ஸ்ரீராமர்,
 பரத்வாஜாசுரமத்
 க்தவா அடைந்து, [தை

பரதருடைய
 அன்திகம் ஸமீபத்திற்கு
 ஹனூமனரை,
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 வ்யசர்ஜயத் அனுப்பினார்.

पुनराख्यायिकां जल्पन् सुग्रीवसहितस्तदा । पुष्पकं तत् समारुह्य नन्दिग्रामं ययौ तदा ॥

ததா அக்காலத்தில்,
 சுசுரீவசஹித: சுக்ரீவருடன் கூடின
 தத் அந்த [வராய்,
 புஷ்பகம் புஷ்பகத்தில்
 சமாரூஹ்ய ஏறி,
 ததா அப்பொழுது.

பாஸ்யாயிகா புர்வவிருத்தாந்தத்
 தை,
 புன: மறுபடியும்
 ஜல்பந் சொல்லிக்கொண்டு,
 நந்நிசுராமத்தை
 யயௌ அடைந்தார்.

नन्दिग्रामे जटां हित्वा भ्रातृभिः सहितोऽनघः । रामः सीतामनुप्राप्य राज्यं पुनरवाप्तवान् ॥

அனச: பரபாஹிதரான
 ராம: ஸ்ரீராமர்,
 ஆரூபி: ப்ராதாக்களோடு
 சஹித: கூடினவராய்,
 நந்நிசுராமத்தில்,
 ஜடா ஜடையை

ஹிதவா களைந்து,
 சீதா வஸ்தையை
 அநுபாய்ய கடவைத்துக் கொண்டு,
 ராஜ்யம் இராஜ்யபரிபாலனத்
 புன: மறுபடி [தை,
 அவாஸவான் கைக்கொண்டார்.

प्रहृष्ट्युदितो लोकस्तुष्टः पुष्टः सुधार्मिकः । निरामयो ह्यरोगश्च दुर्भिक्षभयवर्जितः ॥८९॥

லாக: ஜனமானது
 ப்ரஹ்ஸுதத: மயிர்க்கூச்சடைந்து
 களித்ததாக ஆனது.
 புஸ்த: ஸந்தோஷித்ததாக
 ஆனது.
 புஸ்த: போஷிக்கப்பட்டதாக
 ஆனது.

சுதார்க: நல்ல தர்மக்களையுடையதாக ஆனது.
 நிராமய: சரீரபிடைபற்றதாக ஆனது.
 அரோக: மனோவ்யாதிபற்றதாக ஆனது.
 துர்க்ஷமய- } கூர்மபயம் இல்லாத
 வர்ஜித: ச } தாகவும் ஆனது.
 ஹி நிச்சயம்!

न पुत्रमरणं किञ्चिद्ब्रूयन्ति पुरुषाः क्वचित् । नार्यश्चाविधवा नित्यं भविष्यन्ति पतिव्रताः ॥

புரூபா: புருஷர்கள்
கவீத் ஒரிடத்திலும்,
கிச்சித் கொஞ்சமும்,
புத்ரமரணம் புத்திரமாணத்தை
ব্রূয়ন্তি ন காணமாட்டார்கள்.

नार्यः च स्त्रीகளும் [களாக,
अविधवा: விதவைகளாகாதவர்-
नित्यं எப்பொழுதும்,
पतिव्रता: பதிவ்ரதைகளாக
भविष्यन्ति இருப்பார்கள்.

न चाग्निं भयं किञ्चनाप्सु मज्जन्ति जन्तवः । न वातजं भयं किञ्चिन्नापि ज्वरकृतं तथा ॥

அக்னிம் அக்னியா ஹண்டாகிற
भयं பயம்
किञ्चित् கொஞ்சமும்
न இல்லை.
च மேலும்,
जन्तवः ஜந்துக்கள்
अप्सु ஜலங்களில்
मज्जन्ति न முழுக்கி மரணமடை
கிறதில்லை.

वातजं वाயுவினா ஹண்டான
भयं பயம்,
किञ्चित् अपि கொஞ்சமும்,
न இல்லை.
तथा அப்படியே
ज्वरकृतं न ஜ்வரத்தா ஹண்டா
னதுமில்லை.

न चापि क्षुद्रयं तत्र न तस्करभयं तथा

तत्र அங்கு
क्षुद्रयं अपि பசியால் உண்டாகிற
न இல்லை. [பயமும்

॥ ९२ ॥

तथा அப்படியே
तस्करभयं च திருடர்களுடைய
न இல்லை. [பயமும்

नगराणि च राष्ट्राणि धनधान्ययुतानि च । नित्यं प्रमुदिताः सर्वे यथा कृतयुगे तथा ॥

नगराणि च பட்டணங்களும்,
राष्ट्राणि च தேசங்களும்
धनधान्ययुतानि { தனதான்யங்களோடு
கடிகனவைகளாக
ஆயின.
कृतयुगे கிருதயுகத்தில்,

यथा எப்படியோ
तथा அப்படியே,
सर्वे எல்லாரும்,
नित्यं எப்பொழுதும்,
प्रमुदिताः { ஸந்தோஷமடைந்த
வர்களாக இருந்தார்
கள்.

अश्वमेधशतैरिष्टा तथा बहुसुवर्णकैः । गवां कोट्ययुतं दत्त्वा ब्रह्मलोकं प्रयास्यति ॥ ९४ ॥

असंख्येयं धनं दत्त्वा ब्राह्मणेभ्यो महायशाः ॥ ९५ ॥

அசுவேதசை: { அநேக நூற்றுக்கணக்
கான அசுவமேத
பாகங்களாலே,
तथा அப்படியே,
बहुसुवर्णकै: வெகுதரவயங்களுளான
பாகவிசேஷங்களுளால்
इष्टा பாகங்களைச் செய்து,
गवां பசுக்களுடைய
कोट्ययुतं அநேககோடிகளை

दत्त्वा கொடுத்து,
असंख्येयं கணக்கில்லாத
धनं பொருளை
ब्राह्मणेभ्य: பிராம்ஹணர்களுக்கு
दत्त्वा கொடுத்து,
महायशा: மஹாகீர்த்தியை உ
டையவராய்
ब्रह्मलोकं ப்ராம்ஹலோகத்தை
प्रयास्यति அடையப்போகிறார்.

राजवंशाञ्छतगुणान् स्थापयिष्यति राघवः। चातुर्वर्ण्यं च लोकेऽस्मिन् स्वे स्वे धर्मे नियोक्ष्यति॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்,	लोके	உலகத்தில்
राजवंशान्	ராஜவம்சங்களை	चातुर्वर्ण्यं च	நான்குவர்ணத்தை
शतगुणान्	நூறுமடங்கு	स्वे स्वे	அவரவர் [யும்,
स्थापयिष्यति	நிலைநிறுத்தப்போகி	धर्मे	தர்மத்தில்,
अस्मिन्	இந்த [நாள்.	नियोक्ष्यति	நடப்பிக்கப்போகிறார்.

दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च । रामो राज्यमुपासित्वा ब्रह्मलोकं प्रयास्यति ॥ ९७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
दशवर्षसहस्राणि	பதினாயிர வருஷங்கள்,	उपासित्वा	ஆண்டு,
च	இன்னும்	ब्रह्मलोकं	பிரம்ஹலோகத்தை
दशवर्षशतानि	ஆயிர வருஷங்கள்,	प्रयास्यति	அடையப்போகிறார்.

इदं पवित्रं पापघ्नं पुण्यं वेदैश्च संमितम् । यः पठेद्रामचरितं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ९८ ॥

पवित्रं	பரிசுத்தமான,	इदं	இந்த
पापघ्नं	பாபத்தைஹறிக்கிற,	रामचरितं	ஸ்ரீராமருடைய கதை
पुण्यं	புண்யத்தையளிப்ப	यः	எவன் [யை,
च	மேலும், [தான்,	पठेत्	படிக்கிறானே(அவன்),
वेदैः	வேதங்களோடு	सर्वपापैः	எல்லாபாபங்களாலும்
संमितं	ஒப்பான,	प्रमुच्यते	விடப்படுகிறான்.

एतदाख्यानमायुष्यं पठन् रामायणं नरः । सपुत्रपौत्रः सगणः प्रेत्य स्वर्गे महीयते ॥ ९९ ॥

आयुष्यं	ஆயுளைக் கொடுக்க	सपुत्रपौत्रः	பிள்ளைபேரன்களோடு
एतत्	இந்த [வல்ல		கடினவனாய்,
रामायणं	இராமாயணமென்கிற	सगणः	பரிஜனங்களுடன் கூடி
आख्यानं	சரித்திரத்தை		னவனாய்,
पठन्	படிக்கிற	प्रेत्य	சரித்திரத்தவிட்டு,
नरः	மனிதன்,	स्वर्गे	ஸ்வர்க்கத்தில்
		महीयते	பூமிக்கப்படுகிறான்.

पठन् द्विजो वागृषभत्वमीयात् स्यात् क्षत्रियो भूमिपतित्वमीयात् ।

वणिजजनः पण्यफलत्वमीयाज्जनश्च शूद्रोऽपि महत्त्वमीयात् ॥ १०० ॥

पठन्	படிக்கிறவன்,	वणिजजनः	வைசியன்
द्विजः	பிராம்ஹணனாக	पण्यफलत्वं ईयात्	வ்யாபாரத்தில் லாபத்
स्यात्	இருந்தால், [அடவான்.		தை பெறுவான்.
वागृषभत्वं ईयात्	வாக்வல்லமையை அ-	मपि	மேலும்,
क्षत्रियः	கூத்திரியன்	शूद्रः जनः च	சூத்திரனும்
भूमिपतित्वं	சக்கிரவர்த்திதன்மை	महत्त्वं	பெருமையை
ईयात्	அடவான். [யை	ईयात्	அடவான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 100

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் || 2 ||

ब्रह्मागमनम्—பிரம்மதேவரின் வருவு.

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । पूजयामास धर्मात्मा सहशिष्यो महामुनिः ॥

नारदस्य	நாரதருடைய	धर्मात्मा	தர்மா த்மாவான்,
तत्	அந்த	महामुनिः	மஹாமுனிவர்
वाक्यं	வாக்கியத்தை	सहशिष्यः तु	சிஷ்யர்களோடு
श्रुत्वा	கேட்டு,		கடினவராகவே
वाक्यविशारदः	சொல்வன்மையான,	पूजयामास	பூஜித்தார்.

यथावत् पूजितस्तेन देवर्षिर्नारदस्तदा । आपृष्ट्वैवाभ्यनुज्ञातः स जगाम विहायसम् ॥ २ ॥

तेन	அவரால்	तदा	அப்பொழுது
यथावत्	விதிப்படி	आपृष्ट्वा	உத்திரவுகேட்டு,
पूजितः	பூஜிக்கப்பட்டவரான,	अभ्यनुज्ञातः एव	விடைபெற்றவராக
देवर्षिः	தேவரிஷ்யான		வும்
सः	அந்த	विहायसं	ஆகாசத்தை
नारदः	நாரதர்,	जगाम	அடைந்தார்.

स मुहूर्ते गते तस्मिन् देवलोकं मुनिस्तदा । जगाम तमसातीरं जाह्नव्यास्त्वविदूरतः ॥ ३ ॥

तस्मिन्	அவர்	मुनिः तु	முனிவரும்,
देवलोकं	தேவலோகத்தை	तदा	அப்பொழுது,
गते	அடைந்தவளவில்,	जाह्नव्याः	கங்கையினுடைய
मुहूर्ते	முகூர்த்தத்திற்கெல்	अविदूरतः	ஸமீபத்தில்,
	லாம்,	तमसातीरं	தமஸாதீரத்தை
सः	அந்த	जगाम	அடைந்தார்.

स तु तीरं समासाद्य तमसाया मुनिस्तदा । शिष्यमाह स्थितं पार्श्वे दृष्ट्वा तीर्थमकर्दमम् ॥ ४ ॥

सः	அந்த	अकर्दमं	கல்மஷமற்ற, தெளி
मुनिः तु	முனிவரும்,	तीर्थं	தீர்த்தத்தை [வான
समासाद्य	தமஸாநதியினுடைய	दृष्ट्वा	பார்த்து,
तीरं	கரையை	पार्श्वे	பக்கத்தில்
समासाद्य	அடைந்து,	स्थितं	நின்ற
तदा	அப்பொழுது,	शिष्यं	சிஷ்யரைப்பார்த்து
		आह	சொன்னார்.

अकर्दममिदं तीर्थं भरद्वाज निशामय । रमणीयं प्रसन्नाम्बु सन्मनुष्यमनो यथा ॥ ५ ॥

अकर्दमं	ஃபரத்வாஜ!	रमणीयं	மனோஹரமான
प्रसन्नाम्बु	ஸாதுக்களுடைய	इदं	இந்த
	உள்ளம்போல,	तीर्थं	ஸ்நானகட்டத்தை
अकर्दमं	கல்மஷமற்ற	निशामय	பார்.
प्रसन्नाम्बु	தெளிவான ஜலம்		
	டையதான்;		

न्यस्यतां कलशस्तात दीयतां वल्कलं मम । इदमेवावगाहिये तमसातीर्थमुत्तमम् ॥ ६ ॥

தாத	“குழந்தாய்!	उत्तमं	சர்வோஷ்டமான
कलशः	உதகபாத்திரம்	इदं एव	இதே
न्यस्यतां	கீழ்வைக்கப்பட்டும்.	तमसातीर्थं	தமஸாநதியின்
मम	என்னுடைய		தீர்த்தத்தில்
वल्कलं	மரவுரி	अवगाहिये	ஸ்நானம்செய்யப்
दीयतां	கொடுக்கப்பட்டும்.		போகிறேன்.”

एवमुक्तो भरद्वाजो वाल्मीकेन महात्मना । प्रायच्छत मुनेस्तस्य वल्कलं नियतो गुरोः ॥ ७ ॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	भरद्वाजः	பரத்வாஜர்,
वाल्मीकेन	வால்மீகரால்	तस्य	அந்த
एवं	இங்ஙனம்	मुनेः	முனிவருக்கு
उक्तः	சொல்லப்பட்ட,	वल्कलं	மரவுரியை
गुरोः	குருவுக்கு	प्रायच्छत	கொடுத்தார்.
नियतः	அடங்கி		

स शिष्यहस्तादादाय वल्कलं नियतेन्द्रियः । विचचार ह पश्यंस्तत् सर्वतो विपुलं वनम् ॥

नियतेन्द्रियः	ஸும்புலன்களை அடக்	तत्	அந்த
सः	அவர் [கிய	वनं	காட்டை,
शिष्यहस्ताद्	சிஷ்யர்கையிலிருந்து	सर्वतः	நாற்புறத்திலும்
वल्कलं	மரவுரியை	पश्यन्	பார்த்துக்கொண்டு,
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,	विचचार	ஸஞ்சரித்தார்.
विपुलं	விசாலமான	ह	ஸந்தோஷம்!

तस्याभ्याशे तु मिथुनं चरन्तमनपायिनम् । ददर्श भगवांस्तत्र कौश्वयोश्चारुनिस्वनम् ॥ ९ ॥

भगवान्	பகவான்,	चारुनिस्वनं	இனிமையான குர
तत्	அங்கு		லுடைய
तस्य	அகிலுடைய	कौश्वयोः	இரண்டு க்ரொளஞ்ச
अभ्याशे	ஸமீபத்தில்		பகழிகளுடைய
चरन्तं	சஞ்சரிக்கிற,	मिथुनं	ஆண்பெண் ஜோடியை
अनपायिनं	இணைபிரியாத,	तु	இப்பொழுது
		ददर्श	பார்த்தார்.

तस्मात्तु मिथुनादेकं पुमांसं पापनिश्चयः । जघान्न वैरनिलयो निषादस्तस्य पश्यतः ॥ १० ॥

पापनिश्चयः	பாபத்திலுறுதி	पुमांसं	ஆண
	கொண்ட	एकं	ஒன்றை
वैरनिलयः	குநாக்களுக்கிருப்பி	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்ட
निषादः	வேடன், [டமூன		ருக்கிற
तस्मात्	அந்த	तस्य तु	அவரை அனாதரித்து
मिथुनाव्	ஆண்பெண் ஜோடியி	जघान्न	கொன்றான்.
	விஞ்ஞ		

तं शोणितपरीताङ्गं वेष्टमानं महीतले । भार्या तु निहतं दृष्ट्वा रुराव करुणां गिरम् ॥११॥

भार्या	ஸ்த்ரீஜெந்து,	तं	அதை
निहतं	கீழே தள்ளப்பட்டு	दृष्ट्वा	பார்த்து,
महीतले	பூமியில்	तु	உடனே
वेष्टमानं	புரளுகிற,	करुणां	பரிதபிக்கத்தக்க
शोणितपरीताङ्गं	ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட	गिरं	புலம்பலை
	உசீரமுடைய,	रुराव	புலம்பிற்று.

• वियुक्ता पतिना तेन द्विजेन सहचारिणा । ताम्रशीर्षेण मत्तेन पत्रिणा सहितेन वै ॥१२॥

ताम्रशीर्षेण	சிவந்த தலையை	सहितेन	கூட இருந்து,
	புடைய,	सहचारिणा	கூட ஸஞ்சரிக்கிற
पत्रिणा	இரக்கையையுடைய	पतिना	பதியான
मत्तेन	கொழுத்த	द्विजेन	பகழியைவிட்டு
तेन	அந்த	वियुक्ता वै	பிரிக்கப்பட்டது.

तथा तु तं द्विजं दृष्ट्वा निषादेन निपातितम् । ऋषेर्धर्मात्मनस्तस्य कारुण्यं सम्पद्यत ॥१३॥

तथा तु	அவ்வாறே	धर्मात्मनः	தர்மாத்மாவான
निषादेन	வேடனால்	तस्य	அந்த
निपातितं	கீழேதள்ளப்பட்ட	ऋषेः	முனிவருக்கு
तं	அந்த	कारुण्यं	கருணை
द्विजं	பகழியை	सम्पद्यत	உண்டாபிற்று.
दृष्ट्वा	பார்த்து,		

ततः करुणवेदित्वादधर्मोऽयमिति द्विजः । निशाम्य रुदतीं क्रौञ्चीमिदं वचनमब्रवीत् ॥१४॥

ततः	அப்போது	करुणवेदित्वात्	கருணை அடைந்த
द्विजः	பிராமணர்	अयं	'இது [காரணத்தால்
रुदतीं	புலம்புகிற	अधर्मः	தர்மமில்லாமை'
क्रौञ्ची	பெண் க்ரௌஞ்ச	इति	என்று
	பகழியை	इदं	இனி வருகிற
		वचनं	வசனத்தை
निशाम्य	பார்த்து,	अब्रवीत्	சொன்னார்.

मा निषाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीः समाः । यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥

निषाद	“வேடா!	यत्	அதனால்
क्रौञ्चमिथुनात्	க்ரௌஞ்சமிதுனத்	त्वं	நீ,
	தில்	शाश्वतीः	நிடித்த
काममोहितं	காமத்தால் மயக்கி	समाः	ஆண்டுகளில்
एकं	ஒன்றை [இருந்த	प्रतिष्ठां	இருப்பை
अवधीः	கொன்றாய்.	मां अगमः	அடைபமட்டாய்.

[मृनिपाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीः समाः । यत् क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥

मृनिपाद	முநிவாஸ !	यत्	அதனால்
क्रौञ्चमिथुनात्	காசுஸமிதுனத்தில்	त्वं	நீர்
काममोहितं	காமத்தால் புத்தி கெட்ட	शाश्वतीः	நீடித்த
एकं	ஒருவனை	समाः	ஆண்டுகளில்
अवधीः	கொன்றீர் ;	प्रतिष्ठां	கீர்த்தியை
		अगमः	அடைந்தீராக.]

तरयैवं ब्रुवतश्चिन्ता बभूव हृदि वीक्षतः । शोकार्तेनास्य शकुनेः किमिदं व्याहृतं मया ॥१६॥

वीक्षतः	பார்த்தவராய்	शोकार्तेन	சோகத்தால் பிடிக்கப்
एवं	இவ்வாறு	मया	என்னால் [பட்ட
ब्रुवतः	சொன்னவரான	व्याहृतं	சொல்லப்பட்டது
तस्य	அவருடைய	किं	என்ன
हृदि	மனதில்	इदं	இது' என்ற
अस्य	'இந்த	चिन्ता	சிந்தை
शकुनेः	பசுநிமித்தமாக	बभूव	உண்டானது.

चिन्तयन् स महाप्राज्ञश्चकार मतिमान् मतिम् । शिष्यं चैवाब्रवीद्वाक्यमिदं स मुनिपुङ्गवः ॥

महाप्राज्ञः	மஹாப்ராஞ்ஞான	मुनिपुङ्गवः	முனிவர்களிற் சிறந்த
मतिमान्	சாஸ்திரஞ்ஞான முடையவரான	सः च	அவரும்
सः	அவர்	शिष्यं	சிஷ்யரைப்பார்த்து
चिन्तयन्	சிந்திப்பவராய்	इदं	இந்த
मतिं चकार	ஆலோசித்தார்.	वाक्यं एव	வாக்கியத்தையும்
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

पादबद्धोऽक्षरसमस्तन्त्रीलयसमन्वितः । शोकार्तस्य प्रवृत्तो मे श्लोको भवतु नान्यथा ॥१८॥

शोकार्तस्य	சோகத்தால் பிடிக்கப்பட்ட	तन्त्रीलय- समन्वितः }	வினைத்தந்தியில் தா ளவொத்தோடு கூடி னது
मे	என்னிடத்திலிருந்து	श्लोकः	சுலோகம் என்ற பெ யர் உடையதாகவே
प्रवृत्तः	உண்டானதும்	भवतु	இருக்கட்டும்;
पादबद्धः	பாதங்களைடமைந்த	अन्यथा	வேறுவிதமாக
अक्षरसमः	எழுத்தொத்த	न	இல்லை.

शिष्यस्तु तस्य ब्रुवतो मुनेर्वाक्यमनुत्तमम् । प्रतिजग्राह संहृष्टस्तस्य तुष्टोऽभवद्गुरुः ॥१९॥

शिष्यः तु	சிஷ்யரும்	संहृष्टः	ஸந்துஷ்டராய்;
तस्य	அந்த	प्रतिजग्राह	பாடம் செய்துகொண்
मुनेः	முனிவர்	गुरुः	குரு, [டார்.
ब्रुवतः	சொன்னபொழுது	तस्य	அவரிடத்தில்
अनुत्तमं	நிகரற்ற	तुष्टः	ஸந்தோஷித்தவராக
वाक्यं	வாக்கியத்தை,	अभवत्	ஆனார்.

सोऽभिषेकं ततः कृत्वा तीर्थे तस्मिन् यथाविधि । तमेव चिन्तयन्नर्थमुपावर्तत वै मुनिः ॥

ततः	அப்பால்,	அभिषேகம்	நீராடுதலை
சா	அந்த	கூதா	செய்து,
முனி:	முனிவர்,	த	அந்த
தஸ்மின்	அந்த	அर्थ புவ	விஷயத்தையே
तीर्थे	தீர்த்தத்தில்	चिन्तयन्	ஆலோசித்துக்
यथाविधि	விதிப்படி	उपावर्तत वै	திரும்பினார். [கொண்டு]

भरद्वाजस्ततः शिष्यो विनीतः श्रुतवान् मुनिः । कलशं पूर्णमादाय पृष्ठतोऽनुजगाम ह ॥

विनीतः	வினயத்தோடுகடின	पूर्णं	பூர்ணமான
श्रुतवान्	சாஸ்திரமறிந்த,	कलशं	உதகபாத்திரத்தை
मुनिः	க்ருபகசக்தியுள்ள,	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
शिष्यः	சிஷ்யரான	ततः	அப்பொழுது
भरद्वाजः	பரத்வாஜர்,	पृष्ठः	பின்பாக
		अनुजगाम ह	கூடச்சென்றார்.

स प्रविश्याश्रमपदं शिष्येण सह धर्मवित् । उपविष्टः कथाश्चान्याश्चकार ध्यानमास्थितः ॥

धर्मवित्	தர்மத்தைபறிந்த	उपविष्टः	உட்கார்ந்தவராய்,
सः	அவர்,	ध्यानं	த்பானத்தை
शिष्येण	சிஷ்யரோடு	आस्थितः	அடைந்தவராய்,
सह	கூட,	अन्याः	இதர
आश्रमपदं	ஆசிரமஸ்தானத்தை	कथाः च	புரண்பாராயணம்
प्रविश्य	புகுந்து,	चकार	செய்தார். [களை]

आजगाम ततो ब्रह्मा लोककर्ता स्वयं प्रभुः । चतुर्मुखो महातेजा द्रष्टुं तं मुनिपुङ्गवम् ॥

ततः	அப்போது,	ब्रह्मा	ப்ரஹ்மா,
लोककर्ता	உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவரான	मुनिपुङ्गवम्	முனிபுங்கவரான
प्रभुः	ப்ரபுவான	तं	அவரை
चतुर्मुखः	நான்கு முகமுடைய	द्रष्टुं	பார்ப்பதற்கு
महातेजाः	மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ள வருமான	स्वयं	தாமே
		आजगाम	வந்தார்.

वाल्मीकिरथ तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थाय वाग्यतः । प्राञ्जलिः प्रणतो भूत्वा तस्थौ परमविस्मितः ॥

अथ	அங்கே	वाग्यतः	மனமொழிகளை அடக்
वाल्मीकिः	வால்மீகி		கினவராய்,
तं	அவரை	प्रणतः	தண்டனிட்டு,
दृष्ट्वा	கண்டு,	प्राञ्जलिः	நன்றாகக் கைகளைக்
सहसा	சீக்கிரமாக		கப்பினவராய்,
उत्थाय	எழுந்திருந்து,	भूत्वा	ஆகி,
परमविस्मितः	மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டவராய்	तस्थौ	நின்றார்.

पूजयामास तं देवं पाद्यार्घ्यासनवन्दनैः । प्रणम्य विधिवच्चैनं पृष्ट्वाऽनामयमव्ययम् ॥२५॥

தேவ்	அந்த தேவரை	விதிவத்	சாஸ்திரோக்தமாக
पाद्यार्घ्यासन- वन्दनैः	பாத்தியம், அர்க்யம், ஆஸனம், வந்தனாள்	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து,
	இவைகளால்	अव्ययं	மாறுதலற்ற
पूजयामास	பூஜித்தார்.	अनामयं	சேதமத்தை
एनं	இவரை	पृष्ट्वा च	விசாரித்து ஸ்தங்கரித் தார்.

अथोपविश्य भगवानासने परमार्चिते । वाल्मीक्ये महर्षये संदिदेशासनं ततः ॥ २६ ॥

अथ	இப்பொழுது	ततः	அப்பால்
भगवान्	பகவான்	महर्षये	மஹர்ஷியான
परमार्चिते	மிகவும் பூஜிக்கப்பட்ட	वाल्मीक्ये	வால்மீகிக்கு
आसने	ஆஸனத்தில்	आसने	ஆஸனத்தை
उपविश्य	உட்கார்ந்து,	सन्दिदेश	நியமித்தார்.

ब्रह्मणा समनुज्ञातः सोऽप्युपाविशदासने ॥ २७ ॥

सः अपि	அவரும்	समनुज्ञातः	உத்திரவுபெற்றவராய்
ब्रह्मणा	பிரம்ஹாவின்	आसने	ஆஸனத்தில்
		उपाविशत्	உட்கார்ந்தார்.

उपविष्टे तदा तस्मिन् साक्षाल्लोकपितामहे । तद्वतेनैव मनसा वाल्मीकिर्ध्यानमास्थितः ॥२८॥

लोकपितामहे	உலகபிதாமஹரான	मनसा एव	மனதோடேயே
तस्मिन्	அவர்	वाल्मीकिः	வால்மீகி,
साक्षात्	கண்ணின்முன்னே	तदा	அப்பொழுது,
उपविष्टे	உட்கார்ந்தபொழுது,	ध्यानं	மனதிற்குள்ளேயே
तद्वतेन	அதிலேயே ஸயித்த,		ஆலோசிப்பதை

पापात्मना कृतं कष्टं वैरग्रहणबुद्धिना । यस्तादृशं चारुरवं क्रौञ्चं हन्यादकारणात् ॥ २९ ॥

वैरग्रहण- बुद्धिना	‘பகையாலே பற்றவே ணுமென்கிற புத்தி யை & டையவனுன	यः	எவன்,
	பாபாத்தமாவால்	तादृशं	அப்படிப்பட்ட
पापात्मना	சேடுமை	चारुरवं	மதுரமாய்க்கவிக் கொண்டிருந்த
कष्टं	செய்யப்பட்டது.	क्रौञ्चं	க்ரௌஞ்சத்தை,
कृतं		अकारणात्	காரணமில்லாமல்
		हन्यात्	கொல்வான் ?

शोचन्नेव मुहुः क्रौञ्चीमुप ईलोकमिमं पुनः । जगावन्तर्गतमना भूत्वा शोकपरायणः ॥३०॥

शोकपरायणः	துக்கபரவசரான	भूत्वा	ஆகி,
	அவர்,	मुहुः	சற்றநேரம்
पुनः	இன்னுமதிகமாய்	ईलोकं	இந்த
क्रौञ्ची एव	பெண்க்ரௌஞ்சத் தையே	शोकं	சுலோகத்தையே
गतमनाः	சந்திக்கிறவராய்,	अन्तः	மனதிற்குள்ளேயே
शोचन्	தக்கிக்கொண்டவராய்	एव जगौ	உச்சரித்தார்.

तमुवाच ततो ब्रह्मा प्रहसन् मुनिपुङ्गवम् । श्लोक एव त्वया बद्धो नात्र कार्या विचारणा ॥

தத:	அதனான்
அஹா	பிரம்ஹதேவர்
சுநிபுக்ஷவ்	முனிபுக்ஷவரான
த்	அவரைப்பார் த்து
பஹஸ்	சிரி த்துக்கொண்டு
உவாச	சொன்னார்.

त्वया	“ உம்மாலே
बद्धः	நிர்மிச்சப்பட்டது
श्लोकः एव	சலோகமே.
अस	இந்த விஷயத்தில்
विचारणा	கிந்தையானது
कार्या न	செய்யத்தகுந்தது
	இல்லை.

मच्छन्दादेव ते ब्रह्मन् पृथुत्तेयं सरस्यती । रामस्य चरितं सर्वं कुरु त्वमृपिसत्तम ॥ ३२ ॥

मद्यन्
ते
इयं
सरस्वती
मच्छन्दात् एव

“ப்ரம்ஹணே !
உம்முடைய
இந்த
வாக்கானது
என்னுடைய அபிப்பி
ராயத்தாலேயே

ப்ருதா
 ஈபிசுதம
 த்
 ராமத
 சரித
 சர்வ
 குத

உண்டானது.
 முனிச்சேஷ்டரோ!
 நீர்
 ஸ்ரீராமருடைய
 சரித்திரத்தை
 முழுதையும்
 செய்யும்.

धर्मात्मनो गुणवतो लोके रामस्य धीमतः । वृत्तं कथय धीरस्य यथा ते नारदाच्छ्रुतम् ॥

பொன்முகம்:	“தர்மா த்மாவான,
லோகே	உலகில்
குணவத:	குணவானான,
பரிமத:	தீமாவானான,
பரிசய	தையமுடையவானான
ராமய	புரிமாமுடைய
வதத்	சரித்திரமானது

नारदात्
 ते
 श्रुतं
 यथा .
 कथय

ஸரதரிடத்திலிருந்து
 உம்மால்
 கேட்கப்பட்டது
 எப்படியோ
 அப்படியே
 விஸ்தரித்துச்
 சொல்லும்.

रहस्यं च प्रकाशं च यद्वत्तं तस्य धीमतः । रामस्य सहसौमित्रे राक्षसानां च सर्वशः ॥

वैदेह्याश्चैव यद्वृत्तं प्रकाशं^८ यदि वा रहः। तच्चाप्यविदितं सर्वं विदितं ते भविष्यति ॥ ३५ ॥

राक्षसानां च	“ राक्षसர்களுடைய
•	வும்,
सहसौमित्रैः	லக்த்மணரோடு
धीमतः	தீமானான [கூடின
तस्य	அந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்
रहस्यं च	ரஹஸ்யமானதும்,
प्रकाशं च	வெளிப்படையான
यत्	எந்த
वृत्तं	[தும்
एव	விருத்தாந்தமே,
वैदेह्याः च	அப்படியே
	விதேஹராஜபுத்திரியி
	னுடையவும்

प्रकाशं	வெளிப்படையானது,
यदि वा	அல்லது
रहिः	ரஹஸ்யமானது
यत् .	பாதொரு
वृत्तं	விருத்தாந்தமோ,
तत्	அது
सर्वं च	எல்லாமும்
अविदितं	ஆறியப்படாததாக
अपि	ஆயினும்,
ते .	உமக்கு
सर्वशः	முற்றிலும்
विदितं	தெரிந்ததாக
अविष्यति .	ஆகப்போகிறது.

न ते वागवृता काव्ये काचिदत्र भविष्यति । कुरु रामकथां पुण्यां श्लोकवद्धां मनोरमाम् ॥

அது "இந்த
காவியத்தில்
தெ உமது
வாக்கானது
காசித் கொஞ்சமும்
அவூதா நிஜமற்றதாக
அவிய்யதி ந அகப்போகிறதில்லை.

புण्या புண்ணியமான
ராமகதா பூராமகதையை
மனதிற்கினிப்பான மனதிற்கினிப்பான
தாச
சுலோகங்களா
லமைந்ததாக
செய்யக்கடவீர்.

यावत् स्थास्यन्ति गिरयः सरितश्च महीतले । तावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति ॥

மஹிதலே "உலகத்தில்,

गिरयः மலைகளும்

सरितः च நதிகளும்

यावत् எதுவரைக்கும்

स्थास्यन्ति இருக்குமோ
तावत् அதுவரைக்கும்
रामायणकथा ராமாயணகதை
लोकेषु உலகங்களில்
प्रचरिष्यति விளங்கப்போகின்றது.

यावद्रामस्य च कथा त्वत्कृता प्रचरिष्यति । तावदूर्ध्वमधश्च त्वं मल्लोकेषु निवत्स्यसि ॥३८॥

च "மேலும்,
त्वत्कृता உம்மால் செய்யப்பட்ட
रामस्य பூராமருடைய [ட
कथा கதை
यावत् எதுவரையில்
प्रचरिष्यति விளங்குகிறதோ,
तावत् அதுவரையில்

मल्लोकेषु என்னுடைய உலகம்
अधः கீழே [களில்
ऊर्ध्व மேலே
च எங்கும்
त्वं நீர்
निवत्स्यसि ஸ்திரமாக இருக்கப்
போகிறீர். "

इत्युत्त्वा भगवान् ब्रह्मा तत्रैवान्तरधीयत । ततः सशिष्यो भगवान् मुनिर्विस्मयमाययौ ॥

इति இவ்விதம்
उत्त्वा சொல்லி,
भगवान् பகவானான
ब्रह्मा பிரஹ்மதேவர்
ततः அங்கே
एव தக்கணமே

अन्तरधीयत அந்தர்த்தானமடைந்
ततः அப்பொழுது [தார்.
भगवान् பகவானான
मुनिः முனிவர்,
सशिष्यः சிஷ்யரோடுகூடினவ
विस्मयं ஆச்சர்யத்தை [ராய்,
आययौ அடைந்தார்.

तस्य शिष्यास्ततः सर्वे जगुः श्लोकमिमं पुनः । मुहुर्मुहुः प्रीयमाणाः प्राहुश्च भृशविस्मिताः ॥

ततः அன்றியும்
तस्य அவருடைய
शिष्याः சிஷ்யர்கள்
सर्वे च எல்லோரும்,
भृशविस्मिताः வெகு ஆச்சர்யமடைந்
தவர்களாய்,
इमं இந்த

श्लोकं சுலோகத்தை
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
प्राहुः சொன்னார்கள்.
पुनः இன்னும்திகமாய்
प्रीयमाणाः சந்தோஷமடைந்தவர்
களாய்
जगुः பாடவும் பாடினார்கள்.

समाक्षरैश्चतुर्भिः पादैर्गीतो महात्मना । सोऽनुव्याहरणाद्भूयः शोकः श्लोकत्वमागतः ॥

ய: எது,
 समाक्षरै: ஸமமான அசுநாங்
 चतुर्भि: நான்கு [களை யுடைய
 पादै: பா தங்களால்
 महात्मना மஹாத்மாவால்
 गीतः பாடப்பட்டதோ,

स: அந்த
 शोकः சோகமானது,
 अनुव्याहरणात् அடிக்கடி சொல்லு
 भूय: மறுபடி [வதால்,
 श्लोकत्वं சுலோகமாயிருக்கு
 आगतः அடைந்தது. [கையை

तस्य बुद्धिरियं जाता वाल्मीकिर्भावितात्मनः । कृत्वा रामायणं काव्यमीदृशैः करवाण्यहम् ॥

भावितात्मनः கிந்திக்கப்பட்ட பரமா
 த்மாவையுடைய
 तस्य அந்த
 वाल्मीकिः வால்மீகிக்கு
 कृत्वा ஸமஸ்தமான
 रामायणं ராமாயணமென்ற
 काव्यं காவ்யத்தை

ईदृशै: இவ்வாறாய்
 अहं "நான்
 करवाणि செய்யக்கடவேன்"
 (என்ற)
 इयं இந்த
 बुद्धि: நிச்சயம்
 जाता உண்டாயிற்று.

उदारवृत्तार्थपदैर्मनोरमैस्तदस्य रामस्य चकार कीर्तिमान् ।

समाक्षरैः श्लोकशतैर्यशस्विनो यशस्करं काव्यमुदारधीर्मुनिः ॥ ४३ ॥

कीर्तिमान् கீர்த்திபெற்ற
 उदारधी: கம்பிரபுத்தியை
 मुनि: முனிவர் [உடைய
 यशस्विनः கீர்த்தியை உடைய
 अस्य இந்த
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 यशस्करं கீர்த்தியை உண்டு
 तद् பண்ணுகிற
 अन्त

काव्यं காவ்யத்தை
 उदारवृत्तार्थपदै: { கிறந்த விருத்தங்கள்,
 अर्त्तங்கள், பதங்
 कं निरम्पिनः, கள் நிரம்பின,
 मनोरमै: மனதிற்கினிய,
 समाक्षरै: ஒத்த எழுத்துக்களை
 உடைய
 श्लोकशतै: அனேக சுலோகங்க
 चकार இயற்றினார். [எனினால்

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ४४ ॥

उपगतसमास- } அமைந்த ஸமாஸங்
 सन्धियोगं } கள், ஸந்திகள், இ
 வைகளை உடைய
 सममधुरोपनतार्थ- } ஸமமாயும், மதுரமா
 वाक्यबद्धं } யும், சேர்ந்திருக்கிற
 . அர்த்தங்களையுடைய
 वाक्यங்களால் கோர்
 कं कपपप,

मुनिप्रणीतं முனிவராலியற்றப்
 पप
 रघुवरचरितं ரகுச்சேஷருடைய
 சரித்திரத்தையும்,
 दशशिरसः ராவணனுடைய
 तद् அந்த
 वधं च வதத்தையும்
 निशामयध्वम् கேட்கச்செய்யுங்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

தூதோய: சங:—முன்னுவது ஸாக்கம் || 3 ||

ராமவரிதாபரோக்ஷீகரணம்—ராமசரித்திரத்தை ப்ரத்யக்ஷத்தில் தெரிந்துக்கொள்வது.

श्रुत्वा वस्तु समं तद्धर्मात्मा धर्मसंहितम् । व्यक्तमन्वेपते भूयो यद्वत्तं तस्य धीमतः ॥

धर्मात्मा தர்மமூர்த்தி,
धर्मसंहितं தர்மத்தோடுகூடின
समं பரிபூர்ணமான
वस्तु காவ்யத்தின் ஸாராம்
சத்தை

तस्य அவ்ருடைய
यत् யாதொரு
वृत्तं விருத்தாந்தமோ,
तत् அதை
भूय: மேலும் மேலும்
व्यक्तं வ்யக்தமாய்
अन्वेपते சிந்திக்கிறார்.

श्रुत्वा கேட்டு,
धीमतः புத்திமானான

उपस्पृश्योदकं सम्यग्भुनिः स्थित्वा कृताञ्जलिः । प्राचीनाग्रेषु धर्मेषु धर्मेणान्वेषते गतिम् ॥

भुनिः முனிவர்
सम्यक् சாஸ்திரப்படி,
उदकं தீர்த்தத்தை
उपस्पृश्य ஆசமனம்செய்து,
प्राचीनाग्रेषु கிழக்கு துனிகளையு
धर्मेषु தர்ப்பைகளில் [டைய

स्थित्वा இருந்து,
कृताञ्जलिः கைகூப்பினவராய்
धर्मेण தர்மபலத்தினால்
गतिं என்ன என்ன உள்ள
து என்பதை
अन्वेपते சிந்திக்கிறார்.

रामलक्ष्मणसीताभी राज्ञा दशरथेन च । सभार्येण सराष्ट्रेण यत्प्राप्तं तत्र तत्त्वतः ॥ 3 ॥

हसितं भाषितं चैव गतिर्या यच्च चेष्टितम् । तत्सर्वं धर्मवीर्येण यथावत् संप्रपश्यति ॥ 4 ॥

रामलक्ष्मण- } ஸ்ரீராமர், லக்ஷ்மணர்,
सीताभी: } வலிதை இவர்களாலே,
सभार्येण மனைவிகளோடுகூடின,
सराष्ट्रेण ப்ராஜைகளோடுகூடின,
राज्ञा ராஜாவான,
दशरथेन च தசரதராலேயும்,
यत् எது
प्राप्तं அடையப்பட்டதோ,
तस्य அவ்விஷயத்தில்
हसितं சிரிப்பும்
भाषितं एव வாய்த்தையும்

या யாதொரு
गतिः च ஸஞ்சாரமோ,
यत् யாதொரு
चेष्टितं च செய்கையோ,
तत् அதை
सर्वं எல்லாவற்றையும்,
धर्मवीर्येण தர்மபலத்தால்
यथावत् எப்படி எப்படியோ,
तत्त्वतः அந்தந்தவிதமாய்
संप्रपश्यति நன்றாய்ப் பார்க்கிறார்.

स्वावृत्तीयेन च तदा यत्प्राप्तं चरता वने । सत्यसन्धेन रामेण तत्सर्वं चान्ववैक्षत ॥ 5 ॥

तदा அப்பொழுது
स्वावृत्तीयेन ஸ்வரீதியை மூன்றும்
பேர்வழியாகவுடைய
वने காட்டில்
चरता சஞ்சரிக்கிற
सत्यसन्धेन ஸத்தியஸந்தான

रामेण ஸ்ரீராமரால்
यत् எது
प्राप्तं च அடையப்பட்டதோ,
तत् அதை
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
अन्ववैक्षत ப்ரத்யக்ஷிக்கிறார்.

ततः पश्यति धर्मात्मा तत्सर्वं योगमास्थितः । पुरा यत्तत्र निर्वृत्तं पाणावामलकं यथा ॥६॥

ततः
धर्मात्मा
योगं
आस्थितः
तत्
पुरा
यत्
இன்னமும்
தர்மா த்மா
யோகநிலைடைய
அடைந்தவராய்
அவர்களிடத்தில்
முன்பு
எது

निर्वृत्तं
तत्
सर्वं
पाणौ
आमलकं
यथा
पश्यति
நடந்ததோ,
அந்த
எல்லாவற்றையும்
உள்ளங்கையில்
நெல்பிக்கனியை
போல
தெளிவாய்க்கண்டார்.

तत्सर्वं तत्त्वतो दृष्ट्वा धर्मेण स महाद्युतिः । अभिरामस्य रामस्य चरितं कर्तुमुद्यतः ॥ ७ ॥

कामार्थगुणसंयुक्तं धर्मार्थगुणविस्तरम् । समुद्रमिव रत्नाढ्यं सर्वश्रुतिमनोहरम् ॥ ८ ॥

महाद्युतिः
सः
तत्
सर्वं
तत्त्वतो
धर्मेण
दृष्ट्वा
மஹாகாந்தியை
அவர் [டைய
அந்த
எல்லாவற்றையும்
நடந்தாய்
தர்மத்தால்
பார்த்து,

अभिरामस्य
रामस्य
कामार्थगुण-
संयुक्तं
ஸர்வ ஜனங்களுடைய
மனத்தையும் கவர்
கின்றவரான
ஸ்ரீராமருடைய
காமம், அர்த்தம், கு
ணம் இவைகளோடு
சேர்ந்த,

धर्मार्थगुण-
विस्तरं
रत्नाढ्यं
समुद्रं
इव
सर्वश्रुति-
मनोहरं
தர்மம், மோக்யம் இ
வைகளின் அதிகபத்
தைப்பெருக்குவதான
ரத்தினங்களால்
நிறைந்த

चरितं
कर्तुं
उद्यतः
சமுத்திரத்தை
போல
எல்லாஜனங்களுடைய
செவிகளுக்கும் மனங்
களுக்கும் இனிதான
சரித்திரத்தை
செய்ய
யத்தனித்தார்.

यथावत् कथितं पूर्वं नारदेन महर्षिणा । रघुवंशस्य चरितं चकार भगवानृषिः ॥ ९ ॥

जन्म रामस्य सुमहदीर्यं सर्वानुकूलताम् । लोकस्य प्रियतां क्षान्तिं सौम्यतां सत्यशीलताम् ॥

भगवान्
ऋषिः
रघुवंशस्य
चरितं
पूर्वं
नारदेन
महर्षिणा
यथावत्
कथितं
तथा
பகவானு
முனிவர்,
ரகுவம்சத்தினுடைய
கதையை
முன்பு
நாரதரென்கிற
மஹர்ஷியால்
எப்படி
சொல்லப்பட்டதோ
அவ்வாறே (பாலகண்ண
டத்தில்)

रामस्य
सुमहत्
ஸ்ரீராமருடைய
மஹத்தான

जन्म च
वीर्यं च
तथा
सर्वानुकूलतां
लोकस्य
प्रियतां
क्षान्तिं
सौम्यतां
सत्यशीलतां
ஜனனத்தையும்,
வீர்ப்பத்தையும்,
அதோடுகூட
எல்லாரிடத்திலும்
அனுகூலமாக இருத்
தையும்,
ஜனங்களுக்கு
அன்பாயிருத்தலையும்,
பொறுமையையும்,
ரம்பமாயிருத்தலையும்,
சத்யஸ்வபாவத்
தையும்,

ज्ञानाविधाः कथाश्चान्या विश्वामित्रसमागमे । जानक्याश्च विवाहं च धनुषो भेदनं तथा ॥
 रामरामविवादं च गुणान् दाशरथेस्तथा । तथाभिषेकं रामस्य कैकेय्या दुष्टभावताम् ॥
 विघातं चाभिषेकस्य रामस्य च विवासनम् । राज्ञः शोकविलापं च परलोकस्य चाश्रयम् ॥
 प्रकृतीनां विपादं च प्रकृतीनां विसर्जनम् । निपादाधिपसंवादं सूतोपावर्तनं तथा ॥ १४ ॥
 गङ्गायाश्चापि तरणं भरद्वाजस्य दर्शनम् । भरद्वाजाभ्यनुज्ञानाच्चित्रकूटस्य दर्शनम् ॥ १५ ॥
 वास्तुकर्म निवेशं च भरतागमनं तथा । प्रसादनं च रामस्य पितुश्च सलिलक्रियाम् ॥ १६ ॥

विश्वामित्रसमागमे விசுவாமித்திரரோடு
சேர்ந்ததில்
 अन्याः அந்நவமான
 नानाविधाः பற்பல
 कथाः கதைகளையும்,
 तथा அவ்வண்ணமாய்
 धनुषः தனுஷிலுடைய
 भेदनं முறித்தலையும்,
 जानक्याः ஜானகியிலுடைய
 विवाहं च விவாஹத்தையும்,
 रामराम- } பாசராமருக்கும்
 विवादं च } ஸ்ரீராமருக்கும் நடந்த
 तथा அப்படியே (அயோத் தியாகாண்டத்தில்)
 दाशरथेः தாசரதியிலுடைய
 गुणान् குணங்களையும்,
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 अभिषेकं பட்டாபிஷேகப் ப்ர யத்தினத்தையும்,
 तथा அவ்வண்ணமாய்
 कैकेय्याः கைகேயியின்
 दुष्टभावतां துஷ்ட ஹ்ருதயத் தையும்,
 अभिषेकस्य அபிஷேகத்திலுடைய
 विवातं விக்கினத்தையும்,
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 विवासनं ஸ்வதேசத்தினின்று
 राज्ञः அகற்றத்தலையும்,
 शोकविलापं ராஜாங்கிலுடைய
 சோகத்தா லுண்டான புலம்பலையும்,

परलोकस्य பாஸோகத்திலுடைய
 आश्रयं அடைதலையும்,
 प्रकृतीनां ஜனங்களுடைய
 विपादं துக்கத்தையும்,
 प्रकृतीनां ஜனங்களுடைய
 विसर्जनं திருப்பி அனுப்புத லையும்,
 निपादाधिप- } வேடராஜனோடு
 संवादं } நடந்த ஸம்பாஷ ணத்தையும்,
 तथा அப்படியே
 सूतोपावर्तनं ஸாரதியிலுடைய
 गङ्गायाः திரும்புதலையும்,
 तरणं கங்கையிலுடைய
 भरद्वाजस्य தாண்டலையும்,
 दर्शनं பரத்வாஜரை
 भरद्वाजाभ्यनु- } தர்சனம் செய்ததும்,
 ज्ञानात् } பரத்வாஜருடைய
 चित्रकूटस्य நியமனத்தால்
 दर्शनं சித்ரகூடத்திலுடைய
 वास्तुकर्म தர்சனத்தையும்,
 निवेशं च க்ருஹ நிர்மாணத் தையும்,
 भरतागमनं ப்ரவேசித்தலையும்,
 तथा பரதருடைய வரவை
 रामस्य அவ்வண்ணமாய் [யும்
 प्रसादनं च ஸ்ரீராமரை
 पितुः ப்ரஸன்னராக்குதலை
 सलिलक्रियां பிதாஹிற்கு [யும்,
 தர்ப்பணம் செய்த லையும்,

ऋक्ष्यमूकरस्य गमनं सुग्रीवेण समागमम् । प्रत्ययोत्पादनं सख्यं वालिसुग्रीवविग्रहम् ॥ २४ ॥
 वालिप्रमथनं चैव सुग्रीवप्रतिपादनम् । ताराविलापं समयं वर्षरात्रनिवासनम् ॥ २५ ॥
 कोपं राघवसिंहस्य बलानामुपसंग्रहम् । दिशः प्रस्थापनं चैव पृथिव्याश्च निवेदनम् ॥ २६ ॥
 अद्भुतीयकदानं च ऋक्षस्य विलदर्शनम् । प्रायोपवेशनं चैव संपातेश्चापि दर्शनम् ॥ २७ ॥
 पर्वतारोहणं चापि सागरस्य च लङ्घनम् । समुद्रवचनाच्चैव मैनाकस्य च दर्शनम् ॥ २८ ॥
 राक्षसीतर्जनं चैव छायाग्राहस्य दर्शनम् । सिंहिकायाश्च निधनं लङ्कामलयदर्शनम् ॥
 रात्रौ लङ्काप्रवेशं च एकस्यापि विचिन्तनम् ॥ २९ ॥

ऋक्ष्यமூகரஸ
 गमनं च
 सुग्रीवेण
 समागमं च
 प्रत्ययोत्पादनं
 सख्यं च
 वालिसुग्रीव }
 विग्रहं }
 वालिप्रमथनं च
 ताराविलापं एव
 सुग्रीव- }
 प्रतिपादनं च }
 समयं च
 वर्षरात्र- }
 निवासनं च }
 राघवसिंहस्य
 कोपं च
 बलानां
 उपसंग्रहं च
 अद्भुतीयकदानं एव
 पृथिव्याः
 निवेदनं च
 दिशः
 प्रस्थापनं च
 पर्वतारोहणं च
 ऋक्षस्य

ரிஷ்டமூகபர்வதத்
 செல்லுதலையும், [திருகு
 சுக்ரீவனோடு
 சேருதலையும்,
 நட்பிக்கை உண்டாகும்
 படியான
 ஸக்யத்தையும்,
 வாலிசுக்ரீவர்களுடைய
 யுத்தத்தையும்,
 வாலியினுடைய வதத்
 தையும்,
 தாரையின் புலம்ப
 டையும்,
 சுக்ரீவனுக்கு
 அளித்ததையும்,
 ஸங்கேதத்தையும்,
 மழைக்கால தினங்க
 ளில் வளித்ததையும்,
 ரகுநல ஸிம்ஹத்தினு
 கோபத்தையும், [டைய
 ஸைன்பங்களுடைய
 சேர்க்கையையும்,
 மோதிரங்கேடுத்த
 பூமியினுடைய [டையும்,
 அமைப்பைக் கூறுத
 டையும்,
 திசைகளைக் குறித்து
 போருதலையும்,
 பர்வதத்தில் ஏறின
 தையும்,
 ரிஷ்டபர்வதத்தினு
 டைய

விலதர்शनம் च

प्रायोपवेशनं

सम्पातेः
दर्शनं अपि
तथा

सागरस्य
लङ्घनं च
समुद्रवचनात्

मैनाकस्य
दर्शनं एव
राक्षसीतर्जनं च

छायाग्राहस्य

दर्शनं च
सिंहिकायाः
निधनं च

लङ्कामलय- }
• दर्शनं एव }

रात्रौ
लङ्काप्रवेशं च

एकस्य

विचिन्तनं च

சுரங்கத்தினுடைய
 தர்சனத்தையும்,
 மாணத்திற்காக ஆ
 ஹாராதிகளில்லாம
 லிருத்தலை விரதம்
 கொண்டதையும்,
 ஸம்.பா.தியினுடைய
 தர்சனத்தையும்,
 அவ்வாறே (சந்தர
 காண்டத்தில்)
 சமுத்திரத்தினுடைய
 தாண்டுதலையும்,
 சமுத்திரத்தினுடைய
 வார்த்தையால்
 பைனாகபர்வதத்தினு
 பார்த்தலையும், [டைய
 ராக்ஷஸியின் மிரட்ட
 டையும்,
 சாயையின் பிடிப்பி
 னுடைய
 அனுபவத்தையும் •
 ஸிம்ஹிகையினுடைய
 வதத்தையும்
 இலங்கையின் மலய
 மலையின் ஓர் பக்கத்
 தினுடையதர்சனத்
 இராகில் [தையும்,
 இலங்கையில் பரவே
 சித்ததையும்
 ஒருவராக இருக்கிறவ
 ருடைய
 ஆலோசனைப்பையும்,

ஆபானபூமிகமனமவரூதசூய தர்ஷனமூ । தர்ஷனம் ராவணசூயாபி புஷ்பகசூய ச தர்ஷனமூ ॥ 30 ॥
 அசூகவனிகாசானம் சூதாசூயாசூயாபி தர்ஷனமூ । அபிஜ்ஞானபரூதானம் ச ராவணசூய ச தர்ஷனமூ ॥
 ராசூசூதர்ஜனம் சூவ த்ரிஜடாசூவபரூதர்ஷனமூ । அபிஜ்ஞானபரூதானம் ச சூதாசூயாபிபாஷணமூ ॥ 32 ॥
 மணிபரூதானம் சூதாசூயா வூசூபஜ்ஜம் தூயூவ ச । ராசூசூதிவரூதவம் சூவ கிகூராணாம் நிவரூணமூ ॥ 33 ॥
 ஸ்ரஹணம் வாயுசூனூசூய லக்ஷ்மாடாஹாபிபரூதர்ஜனமூ ॥ 34 ॥

பரூதிபூவனமூவாசூய மபூனாம் ஹரணம் ததூயா । ராசூவாபூசானம் சூவ வலநியூதனம் ததூயா ॥ 35 ॥

சஜ்ஜமம் ச சமூத்ரேண நலசூசூதூசூய வந்நனமூ । விபூிபூணேன சம்சரூம் வபூபாசூயநிவூதனமூ ॥

பரூதாரம் ச சமூத்ரசூய ராசூரூ லக்ஷ்மாவரூதனமூ ॥ 36 ॥

புஷ்பகசூய புஷ்பகவரிமாநததூத
 தர்ஷனம் ச காணூதலூயும்,
 அவரூதசூய அந்தப்பரூதத்தினூடைய
 தர்ஷனம் பூவ காணூதலூயும்,
 ஆபானபூமி- } கட்டுடிக்கிற இடத்தி
 கமனம் ச ற்கு பூானதூதயும்,
 அசூகவனிகாசானம் அரூகாவனத்திற்சூப்ப
 பூானதூதயும்,

ராசூசூதர்ஜனம் ச ராசூசூரூகளுடைய
 மரூட்டுதலூயும்,

த்ரிஜடாசூவ- } த்ரிஜடையின் கனவு
 தர்ஷனம் பூவ காணலூயும்,
 சூதாசூய: சூதூதையை
 தர்ஷனம் ச காணூதலூயும்,
 அபிஜ்ஞானபரூதானம் } உள்ளபடி தெரிந்து
 பூவ கொள்ள விஷயங்ககூ
 எடுத்துரைத்தலூயும்,

ராவணசூய ராவணகூ
 தர்ஷனம் பூவ காணூதலூயும்,
 ராவணசூய ராவணனூடைய
 தர்ஷனம் பூவ மனூபாவத்தூதயும்,
 அபிஜ்ஞானபரூதானம் ச அடையாளமூ திரத்
 தூத கொடுத்தலூயும்

சூதாசூய: சூதூதயினூடைய
 அபிபாஷணம் பூவ ஸம்பாஷணத்தூதயும்,
 சூதாசூய: வூதூதயினூடைய
 மணிபரூதானம் ச சூடாமணி கொடுத்த
 தலூயும்
 வூசூபஜ்ஜம் ச விருசூதங்ககூ அழித்
 தலூயும்,

ராசூசூதிவரூதவம் பூவ ராசூசூரூகளுடைய
 தூடுதலூயும்,

கிகூராணாம் கிங்கரூகளுடைய
 நியூஹம் ச வதத்தூதயும்,
 வாயுசூனூ: வாயுபூத்திரூருடைய
 ஸ்ரஹம் பூவ கட்டுப்படுதலூயும்,
 லக்ஷ்மாடா- } லங்ககூயைக் கொளுத்
 பிபரூதர்ஜனம் ச தி கர்ஜித்ததூதயும்,

அசூய பிறகு [தூதயும்,
 பரூதிபூவன் ச திரும்பித் தாண்டின-
 மபூனாம் தேன்களுடைய
 ஹரணம் பூவ ஹரித்தலூயும்,

ராசூவாபூசானம் பூவ ஸூரூகவருடைய
 தூதூதூதலூயும்,
 ததூயா அவ்வாறூ (பூத்த
 காண்டத்தில்)

வலநியூதனம் அபி ஸூஸ்யங்ககூரின்
 பூறப்படுதலூயும்,

சமூத்ரேண ஸமூத்திரத்தூரூடு
 சஜ்ஜமம் ச சூசூர்க்ககூயையும்,
 விபூிபூணே விபூிஷணரூரூடு
 சம்சரூம் அபி சூசூர்க்ககூயையும்,
 நலசூசூதூ: றூளூஸூ ஸூதூவினூ
 டைய

வந்நனம் ச பந்தனத்தூதயும்,
 சமூத்ரசூய ஸமூத்திரத்தூத
 பரூதாரம் பூவ தாண்டூதலூயும்,
 ராசூரூ இரூயில்
 லக்ஷ்மாவரூதன் ச லங்ககூயினூடைய மூற
 றூகை பூரூடுதலூயும்,

कुम्भकर्णस्य निधनं मेघनादनिवर्हणम् ॥ ३७ ॥
 रावणस्य विनाशं च सीतावाप्तिमरेः पुरे । विभीषणाभिषेकं च पुष्पकारोहणं तथा ॥
 अयोध्यायाश्च गमनं भरतेन समागमम् । रामाभिषेकाभ्युदयं सर्वसैन्यविसर्जनम् ॥
 स्वराष्ट्ररञ्जनं चैव वैदेद्याश्च विसर्जनम् ॥ ३९ ॥

कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுடைய	गमनं च	அடைதலையும்,
निधनं च	வதத்தையும்,	भरतेन	பாத்தோடு
यधोपाय-	வதைப்பதற்கு உபா	समागमं च	ஸந்தித்தலையும்,
निवेदनं च }	யங்களை எடுத்து	रामाभिषेका-	ஸ்ரீராமருடைய பட்
	ரைத்தலையும்,	भ्युदयं च }	டாபிஷேக மஹோத்
मेघनादनिवर्हणं च	மேகநாதனுடைய		ஸவத்தையும்,
	வதத்தையும்,	सर्वसैन्य-	ஸமஸ்த ஸைன்யங்
रावणस्य	இராவணனுடைய	विसर्जनं च }	களை அனுப்பிவிடு
विनाशं च	விநாசத்தையும்,		தலையும்,
विभीषणाभिषेकं च	விபீஷணருடைய பட்		தன்னுடைய ராஜ்யத்
	டாபிஷேகத்தையும்,	स्वराष्ट्ररञ्जनं च	தினுடைய ரஞ்சிப்
अरेः	சத்துருவினுடைய		பித்தலையும்,
पुरे	பட்டணத்தில் .	अपि	இன்னும் (உத்தர
सीतावाप्तिं अपि	வீரையை அடைத		காண்டத்தில்)
	லையும்,	वैदेयाः	வைதேகியினுடைய
पुष्पकारोहणं च	புல்ககவிமானத்தி	विसर्जनं अपि	விட்டகற்றலையும்,
	லேறினதையும்,	चकार	இயற்றினார்.
अयोध्यायाः	அயோத்தியினுடைய		

अनागतं च यत्किञ्चिद्रामस्य वसुधातले । तच्चकारोत्तरे काव्ये वाल्मीकिर्भगवानृषिः ॥

भावान्	பகவானு	अनागतं	வராதது இன்னும்
वाल्मीकिः	வால்மீகி		சம்பவிக்காதது
ऋषिः	முனிவர்,	यत्किञ्चित्	எதுவோ
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய .	तत्	அத
	(கனத்தில்)	च	முழுவதையும்
वसुधातले	பூதலத்தில்	उत्तरे	உத்தர
		काव्ये	காவியத்தில்
		चकार	செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वाल्मीकीये तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 174

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம் || 4 ||

धौरामसभायां कुशलवागमनम्—தூராமஸதஸ்ஸில் குசலவர்களுடைய வரவு.

प्राप्सुराज्यस्य रामस्य वाल्मीकिर्भगवानृषिः । चकार चरितं कृत्स्नं विचित्रपदमात्मवान् ॥

प्राप्सुराज्यस्य	அடையப்பட்ட ராஜ்,	चरितं	சரித்திரத்தை
	யத்தையுடையவரான	भगवान्	பகவானான
रामस्य	தூராமருடைய	आत्मवान्	முயற்சியையுடைய
विचित्रपदं	சொற்சுவை பொருட்	ऋषिः	முனிவரான
	சுவையுள்ள	वाल्मीकिः	வால்மீகி
कृत्स्नं	ஸமஸ்தமாய்	चकार	இயற்றினார்.

चतुर्विंशत्सहस्राणि श्लोकानामुक्तवानृषिः । तथा सर्गशतान् पञ्चषट् काण्डानि तथोत्तरम् ॥

ऋषिः	முனிவர்	सर्गशतान्	ஸர்க்கங்களுடைய
श्लोकानां	சுலோகங்களுடைய		நூறை
चतुर्विंशत्	இருபத்தினாலு	षट् काण्डानि	ஆறு காண்டங்களை
सहस्राणि	ஹ்சர்களை	तथा	அப்படியே
तथा	அப்படியே	उत्तरं	உத்தரகாண்டத்தை
पञ्च	ஐந்து	उक्तवान्	சொன்னார்.

कृत्वाऽपि तन्महाप्राज्ञः सभविष्यं सहोत्तरम् । चिन्तयामास को न्वेतत् प्रयुञ्जीयादिति प्रभुः ॥

महाप्राज्ञः	மஹாப்ராக்ஞர்	कः प्रभुः	“எந்த ஸமர்த்தன்
सभविष्यं	நடக்கப்போகிறதோடு	तु	தான்
	கூடின	एतत्	இதை
सहोत्तरं	உத்தரகாண்டம் என்ற		வாக்கிதேயம் செய்
	பெயரோடுகூடின	प्रयुञ्जीयात्	{ வான் (ப்ரஸங்கிக்கப்
तत्	அதை		போகிறான்) ”
कृत्वा	செய்து	इति	என்று
अपि	ஆனபோதிலும்	चिन्तयामास	கவலைகொண்டார்.

तस्य चिन्तयमानस्य महर्षेर्भावितात्मनः । अगृहीतां तंतः पादौ मुनिवेषौ कुशीलवौ ॥ ४ ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	भावितात्मनः	சிந்திக்கப்பட்ட பரமர்
मुनिवेषौ	ரிஷிவேஷம்பூண்ட		தமாவையுடைய
कुशीलवौ	குசன், ஸவன் இவர்	तस्य	அந்த
	கள்	महर्षेः	மஹர்ஷியின்
चिन्तयमानस्य	சிந்தித்துக்கொண்ட		பாதத்தை பிடித்தார்
	குக்கிற	पादौ अगृहीताम्	{ கள் (நமஸ்கரித்தார்
			கள்).

कुशीलवौ तु धर्मज्ञौ राजपुत्रौ यशस्विनौ । भ्रातरौ स्वरसंपन्नौ ददर्शाश्रमवासिनौ ॥ ५ ॥

धर्मज्ञौ	தர்மதந்தையறிந்த	स्वरसम्पन्नौ	நல்ல சாரீரமுள்ளவார்
राजपुत्रौ	ராஜபுத்திரர்களான		களான
यशस्विनौ	கீர்த்தியுடையவர்	आश्रमवासिनौ	ஆசிரமவாஸிகளான
	களான	कुशीलवौ	குசன், லவன் இவர்
		तु	இப்பொழுது [களை
भ्रातरौ	ப்ராதாக்களான	ददर्श	கண்டார்.

स तु मेधाविनौ दृष्ट्वा वेदेषु परिनिष्ठितौ । वेदोपबृंहणार्थाय तावग्राहयत प्रभुः ॥ ६ ॥

वेदेषु	வேதங்களில்	प्रभुः	ப்ரபு
मेधाविनौ	மேதாவிகளான	दृष्ट्वा	கண்டு,
परिनिष्ठितौ	நன்றாய் தேர்ந்தவர்		வேதங்களுடைய கிள
	களான	वेदोपबृंहणार्थाय	{ க்ருதலின் ப்ரபேஜ
तौ तु	அவ்விருவர்களையும்		னத்தின்பொருட்டு
सः	அந்த	अग्राहयत	அங்கீகரித்தார்.

काव्यं रामायणं कृत्स्नं सीतायाश्चरितं महत् । पौलस्त्यवधमित्येव चकार चरितव्रतः ॥ ७ ॥

चरितव्रतः	கிரதானுஷ்டானமு		புலஸ்த்யவம்சத்திலு
	டைய அவர்	पौलस्त्यवधं	{ ண்டான ராவணனு
महत्	மஹத்தான		டைய வதத்தை,
रामायणं	ராமாயண சரித்திர	इति कृत्स्नं	இவை எல்லாவற்
सीतायाः	சீதையின் [த்தை		றையும்
चरितं	சரித்திரத்தை,	काव्यं एव	ஒரு காவ்யமாக
		चकार	கதனம்செய்தார்.

पाठ्ये गेये च मधुरं प्रमाणैस्त्रिभिरन्वितम् । जातिभिः सप्तभिर्विद्धं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥

हास्यशृङ्गारकरुणवीररौद्रभयानकैः । वीभत्सादिरसैर्युक्तं काव्यमेतदगायताम् ॥ ९ ॥

पाठ्ये	படிப்பதிலும்	हास्यशृङ्गार-	}	ह्यास्यम्, च्द्रुङ्कार
गेये च	பாடுவதிலும்	करुणवीर-		ரம், கருணம், வீரம்,
मधुरं	மதுரமான	रौद्रभयानकैः		ரொத்தாம், பயான
लिभिः	முன்று			கம் என்கிற
प्रमाणैः	ப்ரமாணங்களோடு			
अन्वितं	கூடினதான	वीभत्सादिरसैः	}	पिपत्तसम् முதலிய
सप्तभिः जातिभिः	ஏழு ஜாதிகளால்	युक्तं		ரஸங்களோடுகூடின
विद्धं	கட்டப்பட்டதான	एतत्		இந்த
तन्त्रीलय-	விண்ணத்தந்தியில் தா	काव्यं		காவ்யத்தை
समन्वितं	ளவொத்தோடுகூடி	अगायताम्		பாடினார்கள்.
	னதான			

4]

चतुर्थः सर्गः

41

तौ तु गान्धर्वतत्त्वज्ञौ मूर्च्छनास्थानकोविदौ । भ्रातरौ स्वरसंपन्नौ गन्धर्वाविव रुपिणौ ॥

தौ	அவ்விருவர்கள்	மூர்ச்சனாஸ்தான-	மந்தரம், மத்தியமம்,
भ्रातरौ	ப்ராதாக்கள்.	கோவிதௌ	தாரம் என்று சொல்
तु .	இதன் ி		லப்படும் இசைவகை
गान्धर्वतत्त्वज्ञौ	{ கானசாஸ்தரத்தின்	स्वरसंपन्नौ	களை ஆராய்ந்தவர்கள்.
	மர்மத்தை அறிந்த	गन्धर्वौ	நல்ல சாரமுள்ளவர்
	வர்கள்.	इव	கந்தர்வர்கள் [கள்.
		रुपिणौ	போல
			ரூபமுடையவர்கள்.

रूपलक्षणसंपन्नौ मधुरस्वरभाषिणौ । विम्बादिवोद्धृतौ विम्बौ रामदेहात्तथाऽपरौ ॥ ११ ॥

रूपलक्षणसंपन्नौ	{ உருவம், அழகு,	विम्बौ	பிம்பங்கள்
	இவைகளுடன்கூடி	इव	போல
	னவர்கள்.	रामदेहात्	ராமதேகத்திலிருந்து
मधुरस्वरभाषिणौ	மதுரமானஸ்வரத்தில்	तथा	அதுபோலவே
	பேசுகிறவர்கள்.	उद्धृतौ	ப்ரத்யேகமாய் உண்
विम्बात्	பிம்பத்திலிருந்து		டாக்கப்பட்டவர்கள்.
अपरौ	வேறான		

तौ राजपुत्रौ कात्स्न्येन धर्म्यमाख्यानमुत्तमम् । वाचो विधेयं तत्सर्वं कृत्वा काव्यमनिन्दितौ ॥
ऋषीणां च द्विजातीनां साधूनां च समागमे । यथोपदेशं तत्त्वज्ञौ जगत्स्तौ कुशीलवौ ॥
महात्मानौ महाभागौ सर्वलक्षणलक्षितौ ॥ १३ ॥

अनिन्दितौ	நிந்திக்கத்தகாதவர்	महात्मानौ	மஹாத்மாக்களான
	களான	महाभागौ	மஹா பாக்கிபசாஸி
तौ .	அவ்விரு		களான
राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்கள்	सर्वलक्षणलक्षितौ	ஸர்வ லக்ஷணங்களோ
कात्स्न्येन	முழுமையும்		டு கூடினவர்களான
धर्म्यं	தர்மத்தோடுகூடின	कुशीलवौ	குசன், லவன் என்ற
उत्तमं	சிறந்த	तौ	அவ்விருவர்கள்
आख्यानं	சரித்திரமான	ऋषीणां च	முனிவர்களுடையவும்
तत्	அந்த	साधूनां	ஸாதுக்களான
सर्वं	ஸமஸ்தமான	द्विजातीनां च	ப்ரம்ஹணர்களுடை
काव्यं	கரவ்யத்தை		யவும்
वाचः	வாக்குக்கு	समागमे	ஸதஸ்ஸலில்
विधेयं	ஸ்வாதினமாக	यथोपदेशं	உபதேசம் பெற்ற
कृत्वा	செய்து,		வாறு
तत्त्वज्ञौ	தத்வங்களை அறிந்த	जगत्:	பாடினார்கள்.
	வர்களான		

तौ कदाचित्समेतानामृषीणां भावितात्मनाम् । आसीनानां समीपस्थाविदं काव्यमगायताम् ॥

कदाचित्	ஒரு சமயத்தில்	समीपस्थौ	ஸமீபத்தில் இருக்கிற
भावितात्मनां	சிந்திக்கப்பட்ட பர		வர்களாய்
	மா தம்பாவையுடைய	तौ	அவ்விருவர்கள்
समेतानां	ஒன்றுசேர்ந்த	इदं	இந்த
आसीनानां	வீற்றிருந்த	काव्यं	காவ்யத்தை
अरूषीणां	முனிவர்களுடைய	अगायताम्	பாடினார்கள்.

तच्छ्रुत्वा मुनयः सर्वे वाष्पपर्याकुलेक्षणाः । साधु साध्विति तावूचुः परं विस्मयमागताः ॥

तत्	அதைத்	विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,	आगताः	அடைந்தவர்களாய்
मुनयः	முனிவர்கள்	तौ	அவ்விருவர்களைப்
सर्वे	எல்லோரும்		பார்த்து,
वाष्पपर्या- }	கண்ணீரால் வ்யாப்த	साधु	"நல்லது
कुलेक्षणाः }	மான கண்களையுடைய	साधु	நல்லது,"
	பவர்களாக,	इति	என்று
परं	அதிக	उचुः	சொன்னார்கள்.

ते प्रीतमनसः सर्वे मुनयो धर्मवत्सलाः । प्रशशंसुः प्रशस्तव्यौ गायमानौ कुशीलवौ ॥१६॥

धर्मवत्सलाः	தர்மத்தில் ஆஸ்க்தர்	गायमानौ	பாடுகிறவர்களான
ते	அந்த [களான	प्रशस्तव्यौ	ச்லாகிக்கத்தக்க
मुनयः	முனிவர்கள்	कुशीलवौ	குசன், லவன் இவர்
सर्वे	எல்லோரும்		களை
प्रीतमनसः	பீதியுள்ள மனமு	प्रशशंसुः	புகழ்ந்தார்கள்.
	டையவர்களாய்		

अहो गीतस्य माधुर्यं श्लोकानां च विशेषतः । चिरनिर्वृत्तमप्येतत् प्रत्यक्षमिव दर्शितम् ॥

गीतस्य	கீதத்தினுடையவும்,	चिरनिर्वृत्तं	வெகுகாலத்திற்கு
विशेषतः	முக்கியமாய்		முந்தி உண்டானது ;
श्लोकानां च	சுலோகங்களுடைய	अपि	ஆயினும்
माधुर्यं	மாதுர்யமானது [வும்	प्रत्यक्षं	பரத்யக்ஷமானது
अहो	ஆச்சர்யம்!	इव	போல்
एतत्	இது	दर्शितम्	காட்டப்பட்டது.

प्रविश्य तावुभौ सुष्ठु दा भावमगायताम् । सहितौ मधुरं रक्तं संपन्नं स्वरसम्पदा ॥१८॥

सहितौ	ஒன்றுஇருக்கிற	स्वरसंपदा	ஸ்வரஸம்பத்தேடு
तौ	அந்த	संपन्नं	கடினதாய்
तनौ	இருவர்கள்	मधुरं	மதுரமாய்
भावं	காதலின் உள்	रक्तं	ராகத்தோடுகடிபதாய்
सुष्ठु	நன்றாக [கருத்தை	तदा	அப்பொழுது,
प्रविश्य	புகுந்து	अगायताम्	பாடினார்கள்.

ऋषिः	ரிஷி	वृषी	ஆஸனபிடத்தையும்
यज्ञभागः	யக்ஞபாண்டத் தையும்,	वदौ	கொடுத்தார்.
अपरः	மற்றொருவர்	अन्ये	வேறு
काष्ठभारं	கிறகுகட்டையும்,	केचित्	சிலர்,
तथा	அத்தூடன்	तदा	அப்பொழுது
औदुम्परीं	அத்தி	स्वस्ति	ஆசீர்வசனம்
		अवदन्	கூறினார்கள்.

आयुष्यमपरे प्राहुर्मुदा तत्र महर्षयः । ददुश्चैव वरान् सर्वे मुनयः सामवादिनः ॥ २५ ॥

तस्य	அங்கு	प्राहुः	உச்சரித்தார்கள்.
अपरे	வேறுசில	सामवादिनः	ஸாமம் சொல்லுபவர் களான
महर्षयः	மஹர்ஷிகள்,	मुनयः	முனிவர்கள்
मुदा	ஸந்தோஷத்தினால்	सर्वे च एव	எல்லாருமே
आयुष्यं	{ 'திர்க்காயுஸ்ஸாய்' 'இரு' என்றும் ஆசீர் வாதத்தை	वरान्	வாங்களை
		ददुः	அளித்தார்கள்.

आश्चर्यमिदमाख्यानं मुनिना संप्रकीर्तितम् । परं कवीनामाधारं समाप्तं च यथाक्रमम् ॥ २६ ॥
अभिगीतमिदं गीतं सर्वगीतेषु कोविदौ । आयुष्यं पुष्टिजनकं सर्वश्रुतिमनोहरम् ॥ २७ ॥
प्रशस्यमानौ सर्वत्र कदाचित्तत्र गायकौ । रथ्यासु राजमार्गेषु ददर्श भरताग्रजः ॥ २८ ॥

मुनिना	முனிவரால்	अभिगीतं	கன்றாகப் பாடப்பட்ட
संप्रकीर्तितं	நன்கியற்றப்பட்ட	इदं	இந்த
कवीनां	கவிஞர்க்கு	गीतं	கீதமான
परं	கிறந்த	इदं	இந்த
आधारं	ஆதாரமாக	आख्यानं	சரித்திரத்தை
यथाक्रमं	காமப்படி	सर्वगीतेषु	எல்லாகீதங்களிலும்
समाप्तं	முடிக்கப்பட்ட,	कोविदौ	ஸமர்த்தர்களான
च	அன்றியும்	गायकौ	பாடுகிறவர்களான
आश्चर्यं	ஆச்சர்பகரமான	तस्य	அங்கு
आयुष्यं	ஆயுளைக்கொடுக்க வல்ல	रथ्यासु	வீதிகளிலும்,
पुष्टिजनकं	புஷ்டியை உண்டுபண் னுகிற,	राजमार्गेषु	ராஜமார்க்கங்களிலும்,
सर्वश्रुति- मनोहरं	{ எல்லா ஜனங்களுடைய செவியையும் மன தையும் அபூர்விக்கி றதான	सर्वस्य	எங்கும்
		प्रशस्यमानौ	சலுகிக்கப்பட்ட அவர்களை,
		कदाचित्	ஒருசமயத்தில்
		भरताग्रजः	பாதருக்கு முன்பிறந் தவர் (பூராமர்)
		ददर्श	கண்டார்.

स्ववेश्म चानीय ततो भ्रातरौ स कुशीलवौ । पूजयामास पूजाहौ रामः शत्रुनिर्वहणः ॥

शत्रुनिर्वहणः	சத்தாருக்களை அழிப் பவரான	कुशीलवौ	குசன், லவன் இவர் களை
सः	அந்த	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	स्ववेश्म	தன் மாளிகைக்கு
पूजाहौ	பூஜிக்கத்தக்க	आनीय	அழைத்து வந்து,
भ्रातरौ	ப்ராதாக்களான	पूजयामास	உபசரித்தார்.

आसीनः काञ्चने दिव्ये स च सिंहासने प्रभुः । उपोपविष्टः सचिवैर्भ्रातृभिश्च परंतपः ॥
दृष्ट्वा तु रूपसंपन्नौ तावुभौ नियतस्तदा । उवाच लक्ष्मणं रामः शत्रुघ्नं भरतं तथा ॥३१॥

काञ्चने	ஸ்வர்க்கனமயமான	सः	அந்த
दिव्ये	திவ்யமான	रामः च	ஸ்ரீராமரும்
सिंहासने	வலிமஹாஸனத்தில்	रूपसंपन्नौ	நல்ல ரூபத்தோடுகூடி
आसीनः	உட்கார்ந்திருந்தவ ராய்,	तौ	அந்த [இருக்கிற
सचिवैः	மந்திரிகளாலும்,	उभौ तु	இருவர்களையும்
भ्रातृभिः च	ப்ராதாக்களாலும்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
उपोपविष्टः	சூழப்பட்டவராய்	तदा	அப்பொழுது
परन्तपः	சத்தாருக்களை தடுக்க ச்செய்கிறவரும்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரையும்,
नियतः	தீகைக்கொண்டிருப்ப	शत्रुघ्नं	சத்தாருக்கினரையும்,
प्रभुः	ப்ரபுவமான [வரும்,	भरतं	பரதரையும் பார்த்து
		तथा	பின் கூறிபவாறு
		उवाच	சொன்னார்.

श्रूयतामिदमाख्यानमनयोर्देववर्चसोः । इत्युक्त्वा सदृशौ तौ तु गायकौ तावुवाच ह ॥
विचित्रार्थपदं सम्यगायन्तौ समचोदयत् ॥ ३२ ॥

देववर्चसोः	“தெய்வஒளி பொரு ந்திய	सदृशौ	ஒருவர்க்கொருவர் இணையான
अनयोः	இவ்விருவர்களிடம்	तौ	அவ்விரு
इदं	இந்த	गायकौ तु	பாடகர்களையும் பார்த்து
विचित्रार्थपदं	விசித்திரமான பொரு ளும்சொல்லுமமைந்த	उवाच	பேசினார்.
आख्यानं	சரித்திரம்	ह	காண்!
सम्यक्	நன்றாக	तौ	அந்த
श्रूयतां	கேட்கப்பட்டும்.”	गायन्तौ	(இரு) பாடுபவர் களையும்
इति	என்று	समचोदयत्	உத்ஸாஹப்படுத்தி னார்.
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		

तौ चापि मधुरं रक्तं स्वञ्चितायतनिःस्वनम् । तन्त्रीलयवदत्यर्थं विश्रुतार्थमगायताम् ॥ ३३ ॥

அபி
தோ
மபுர
ரக்த
ஸ்வஞ்சித-
நி:ஸ்வந்

இதனால்
அவ்விருவர்களும்
ம.தராமாய் [தாய்,
ராகத்தோடுகூடிய-
பூஜ்யமாயும் தீர்க்கமு
மான ஆலாபத்தை
உடையதாக இருக்
கும்படி,

तन्त्रीलयवत्
अत्यर्थं
विश्रुतार्थं
अगायताम्

விண்ணத்தியில் தாள
வொத்தோடுகூடின
தாய்,
மிக
ஸ்பஷ்டமான அர்த்த
முடையதாய்
பாடினார்கள்.

ह्लादयत्सर्वगात्राणि मनांसि हृदयानि च । श्रोत्राश्रयसुखं गेयं तद्वभौ जनसंसदि ॥ ३४ ॥

தத்
நெய்
जनसंसदि
श्रोत्राश्रयसुखं
वभौ

அந்த
கானமானது
ஜனஸபையில்
ச்ரோத்ரோந்திரியத்
திற்கு சுகமாய்
விளங்கினது ;

सर्वगात्राणि
हृदयानि
मनांसि च
ह्लादयत्

எல்லாருடைய
தேகங்களையும்
ஹ்ருதயங்களையும்
மனங்களையும்
ஸந்தோஷப்படுத்தி
யது.

इमौ मुनी पार्थिवलक्षणान्वितौ कुशीलवौ चैव महातपस्विनौ ।

ममापि तद्भूतिकरं प्रक्ष्यते महानुभावं चरितं निबोधत

॥ ३५ ॥

इमौ
कुशीलवौ
महातपस्विनौ
मुनी
अपि
पार्थिव-
लक्षणान्वितौ

‘இந்த
குசன், லவன், இவர்க
பெருந்தவமுடைய[ள்
முனிவர்களாய்
இருந்தும்,
ராஜஸூக்ஷணங்கள்
பொருந்தினவர்கள்.

च
मम एव
भूतिकरं
महानुभावं
चरितं
प्रक्ष्यते
तत् निबोधत

மேலும்
எனக்கே
ச்ரேயஸ்கரமான
அதி பரபாவமுடைய
சரித்திரமானது
சொல்லப்படுகிறது.
அதை கேளுங்கள்’.

ततस्तु तौ रामवचःप्रचोदितावगायतां मार्गविधानसंपदा ।

स चापि रामः परिपद्गतः शनैर्बुभूषया सक्तमना बभूव ह

॥ ३६ ॥

ततः
तु
रामवचः-
प्रचोदितौ
तौ
मार्गविधान-
सम्पदा
अगायतां

அப்பால்
இப்பொழுது
ஸ்ரீராமருடைய வார்த்
தனால் உற்சாகம்
கொண்டவர்களாய்
அவ்விருவர்கள்
மார்க்கமென்கிற கான
ப்ரகாரத்தினதீசயத்
பாடினார்கள். [தோடு

अपि
सः
रामः च
शनैः
परिपद्गतः
बुभूषया
सक्तमनाः
बभूव
ह

அதனால்
அந்த
ஸ்ரீராமரும்
மெள்ள [வராய்
ஸபையை அடைந்த-
அனுபவிக்கவேண்டு
மென்கிறவிச்சையால்
ஆஸக்தியான மனமு
ஆனார். [உடையவராய்
ஆச்சர்யம்.!!

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 220

பஞ்ம: சர்ட்:—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் || ௫ ||

அயோத்யாவர்ணனம்—அயோத்தியாபுரியின் வர்ணனை.

சர்வாபூர்வமியம் யேசாமாஸீத் க்ருத்வா வஸுந்நரா । ப்ராபதிஸுபாடாய நுபாணா ஜயசாலினாம் ॥
யேசா ச சராரோ நாம சாராரோ யேன ஸானித: । ஷட்தி: பூதசஹஸாணி யம் யான்த் பர்யவாரயந் ॥
இக்ஷ்வாகூணாமிடம் தேசா ராஜா வ்ஸோ மஹாத்மநாம் । மஹதுத்பந்நமாஸ்யானம் ராமாயணமिति ஸ்ருதம் ॥

க்ருத்வா	ஸமஸ்தமான
இதம்	இந்த
வஸுந்நரா	பூமி
ஜயசாலினா	வெற்றியால் கிளங்கு
யேசா	எந்த [கிற
நுபாணா	அரசர்களுக்கு
ப்ராபதி	மனுபராஜாபதியை
உபாடாய	தொடக்கி,
சர்வாபூர்வ	எல்லாருக்கும் துர்லப மாயிருக்கும்படி
அஸீத்	இருந்ததோ,
யேசா	எவர்களுக்குள்
ச:	அந்த
சரார:	ஸகாரோ,
யேன	எவரால்
சாரார:	சமுத்திரம்
ஸானித:	தோண்டப்பட்டது
நாம	ப்ரஸித்தமோ !

யான்த்	வெளியில் புறப்பட்ட
யம்	எவரை
ஷட்தி:	அறுபது
பூதசஹஸாணி	ஆயிரம் பிள்ளைகள்
பர்யவாரயந்	சூழ்ந்துகொண்டார் கனோ,
மஹாத்மநா	மஹாத்மாக்களான
இக்ஷ்வாகூ	இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலு ண்டானவர்களான
தேசா	அந்த
ராஜா	ராஜாக்களுடைய
வ்ஸோ	வம்சத்தில்
ராமாயணம் இதி	ராமாயணமென்று
ஸ்ருதம்	ப்ராசித்தமான
மஹத்	சிறந்த
இதம்	இந்த
அஸ்யானம்	சரித்திரம்
உத்பந்நம்	உண்டாயிற்று.

ததிதீ வர்தயிஷ்யாமி சர்வம் நிஸிலமாதித: । ஧ர்மகாமாஸ்திஹித் ஸ்ரோதவ்யமநஸூயயா ॥ ௪ ॥

தத்	அந்த
இதம்	இதை
வர்தயிஷ்யாமி	வெளியிடுகிறேன்.
஧ர்மகாமாஸ்திஹித்	தர்மம், காமம், அர்த் தங்கனோடுகூடின

சர்வம்	எல்லாம்
அதித:	ஆதிமுதல்
நிஸிலம்	முழுமையும்
அநஸூயயா	அஸூயை இல்லாமல்,
ஸ்ரோதவ்யம்	கேட்கத்தக்கது.

கோஸலோ நாம ஸுதித: ஸ்ஃதிதோ ஜனபதோ மஹான் । நிவிஷ்ட: சரயூதீரே ப்ரஹதநாந்யவான் ॥

ஸுதித:	ஸந்தோஷமடைந்த
ஸ்ஃதித:	ஸம்ருத்தியான
ப்ரஹதநாந்யவான்	அதிக தனதான்யங் கனாயுடைய
கோஸல:	கோஸலமென்று

நாம	ப்ராஸித்தமான
மஹான்	பெரிய
ஜனபத:	தேசம்
சரயூதீரே	ஸரயூவின் கரையில்
நிவிஷ்ட:	ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

अयोध्या नाम नगरी तत्रासील्लोकविश्रुता । मनुना मानवेन्द्रेण या पुरी निर्मिता स्वयम् ॥
 आयता दश च द्वे च योजनानि महापुरी । श्रीमती त्रीणि विस्तीर्णा सुविभक्तमहापथा ॥
 राजमार्गेण महता सुविभक्तेन शोभिता । मुक्तपुष्पावकीर्णेन जलसिक्तेन नित्यशः ॥ ८ ॥

अयोध्या अயோத்யை
 नाम என்று
 लोकविश्रुता உலகப் பரவித்த மான
 नगरी பட்டணம்
 तस्य அங்கு
 आसीत् இருந்தது.
 या எந்த அந்த
 पुरी பட்டணமானது
 मानवेन्द्रेण மனிதர்களுக்குப் பாபு
 मनुना மனுவின் [வான
 स्वयं ஸ்வயமாகவே
 निर्मिता ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.
 दश च பத்தாம்
 द्वे च இரண்டும்
 योजनानि யோஜனைகள்
 आयता நீண்டது.

महापुरी முக்கிய நகரம்.
 श्रीमती ஸ்ரீமைய உடையது.
 त्रीणि மூன்று யோஜனைகள்
 विस्तीर्णा அகன்றது.
 सुविभक्त- } நன்றாக பிரிக்கப்பட்ட
 महापथा } பெரிய மார்க்கங்களை
 உடையது.
 महता பெரிய
 सुविभक्तेन நன்றாக பிரிக்கப்பட்ட
 मुक्तपुष्पावकीर्णेन உதிர்ந்தபூப்பங்களால்
 வ்யாப்தமான
 नित्यशः எப்பொழுதும்
 जलसिक्तेन ஜலத்தால் நனைக்கப்
 பட்ட
 राजमार्गेण ராஜமார்க்கத்தால்
 शोभिता சோடித்தது.

तां तु राजा दशरथो महाराष्ट्रविवर्धनः । पुरीमावासयामास दिवं देवपतिर्यथा ॥ ९ ॥

महाराष्ट्रविवर्धनः பெரிய ராஜ்யங்களை
 விருத்திசெய்கிற
 राजा அரசரான
 दशरथः तु தசரதரோவெனில்,
 दिवं தேவலோகத்தை

देवपतिः தேவராஜர்
 यथा போல்
 तां அந்த
 पुरीं பட்டணத்தை
 आवासयामास ஆண்டு வந்தார்.

कवाटतोरणवतीं सुविभक्तान्तरापणाम् । सर्वयन्त्रायुधवतीमुपेतां सर्वशिल्पिभिः ॥ १० ॥
 सूतमागधसंवाधां श्रीमतीमतुलप्रभाम् । उच्चाटालध्वजवतीं शतघ्नीशतसंवृताम् ॥ ११ ॥
 वधूनाटकसङ्घैश्च संयुक्तां सर्वतः पुरीम् । उद्यानाम्रवणोपेतां महतीं सालमेखलाम् ॥ १२ ॥
 दुर्गगम्भीरपरिघां दुर्गामन्यैर्दुरासदाम् । बाजिवारणसंपूर्णां गोभिरुष्टैः खरैस्तथा ॥ १३ ॥
 सामन्तराजसङ्घैश्च बलिकर्मभिरावृताम् । नानादेशनिवासैश्च वणिग्विभिरुपशोभिताम् ॥ १४ ॥
 प्रासादै रत्नविकृतैः पर्वतैरिव शोभिताम् । कूटागारैश्च संपूर्णामिन्द्रस्येवामिरावतीम् ॥ १५ ॥
 चित्रामष्टापदाकारां वरनारीगणैर्युताम् । सर्वैरन्नसमाकीर्णां विमानगृहशोभिताम् ॥ १६ ॥

कवाटतोरणवतीं வெளிவாயில் கதவை
 யுடையதும்;

सुविभक्तान्तरापणां } நன்றாகப் பிரிக்கப்பட்
 ட மதப்பாதேசத்தில்
 கடைகளை யுடையதும்,

सर्वयन्सायुधवतीं { எல்லா யந்திரங்களை
 யும் ஆயுதங்களை யு
 முடையதும்,
 सर्वशिल्पिभिः { எல்லா சித்திரவேலைக்
 காரர்களோடு
 உபேता { கூடினதும்,
 सूतमागध- } அரசரைத் துதித்து
 संवाधा { பாடுபவர்களான
 ஸூதர்களாலும் குல
 முறை கூறி புகழ்ந்து
 அரசரை துயிலெழு
 ப்புபவரான மாகதர்
 களாலும் நிறைந்
 துள்ளதும்,
 श्रीमती { ஸ்ரீமயை உடையதும்,
 अनुलम्भा { ஒப்பில்லாத ஒளியை
 உடையதும்,
 उचाटाल- } உன்னத மாளிகைக
 भववतीं { ளின்மீது கொடிகளை
 உடையதும்,
 शतशिश- } சதக்ளீ என்ற பிரங்கி
 संवृता { களின் நூறுகளால்
 வ்பாப்தமான
 ता { அப்படிப் ப்ரணித்தி
 பெற்றதான
 महती, { மஹிமை பெருந்திய
 पुरी { ராஜதானியாய் [தும்,
 सर्वतः { எங்கும்
 वधूनाटकसङ्घैः { பெண்களுக்கு நர்த்த
 संयुक्तां च { னம்பயிற்றுக்கிற நடர்
 களின் கூட்டங்க
 கூடினதும் [ளோடு
 उद्यानान्नवनोपेता { சிங்கார வனங்கள்,
 மாஞ்சோலைகளோடு
 கூடினதும்,
 सालमेखलां { ஒட்டியாணம்போன்ற
 மதில்களையுடைய
 தும்,
 दुर्गागभीरपट्वि { பெரிய ஆழமுள்ள
 அகழியையுடைய

दुर्गा { கோட்டையையுடைய
 अन्यैः { யதும்,
 दुरासवां { இதர்களால்
 வருந்தியும் புகவரிதா
 னதும்,
 वाजिवारणसम्पूर्णा { குதிரைகளாலும்பாண
 களாலும் நிறைந்ததும்
 गोभिः { பசுக்களாலும்,
 उष्ट्रैः { ஒட்டகங்களாலும்
 खरैः { கழுதைகளாலும்
 तथा { அப்படியே
 बलिकर्मभिः { கப்பங்களை கட்டுகிற
 सामन्तराजसङ्घैः च { சிற்றரசர்களின் கூட்
 டங்களாலும்,
 आवृता { நிறைந் துள்ளதும்,
 नानादेशनिवासैः { நாநாடுதேசங்களிலிருப்
 பவர்களான
 वणिभिः { வ்யாபாரிகளால்
 उपशोभितां च { விளங்குகிறதும்,
 रत्नविकृतैः { ரத்னங்களாலிழைத்
 து கப்பட்ட
 प्रासादैः { மாளிகைகளால்
 पर्वतैः इव { பர்வதங்கள் போல்
 शोभितां { விளங்குகிறதும்,
 कूटगारैः च { மேல்மீடுகளாலும்
 संपूर्णा { நிறைந்ததும்,
 इन्द्रस्य { இந்திரனுடைய
 अमरावती इव { அமராவதியைப்போல்
 चितां { ஆச்சர்பமான
 अष्टापदाकारां { சொக்கட்டின் கட
 டம்போல வடிவம
 வைந்ததும்,
 वरनारीगणैः { சிறந்த ஸ்திரீ ஸமு
 கங்களோடு
 युतां { கூடினதும்,
 सर्वर- { எல்லா வகை ரத்தினங்
 समाकीर्णा { களால் நிறைந்ததும்,
 विमानगृहशोभितां { விமானங்களுக்கெய்
 பான மாளிகைக
 ளால் நிறைந்ததும்,
 * 7

गृह्णादामविच्छिद्रां समभूमौ निवेशिताम् । शालितण्डुलसंपूर्णामिक्षुकाण्डरसोदकाम् ॥
 दुन्दुभीभिर्मृदङ्गैश्च वीणाभिः पणवैस्तथा । नादितां भृशमत्यर्थं पृथिव्यां तामनुत्तमाम् ॥
 विमानमिव सिद्धानां तपसाऽधिगतं दिवि । न कुबेरस्य चेन्द्रस्य यमस्य वरुणस्य वा ॥
 ब्रह्मणोऽपि पुरी रम्या नेदृशी च स्वयंभुवः । सुनिवेशितवेश्मान्तां नरेन्द्रोत्तमसेविताम् ॥
 ये च बाणैर्न विध्यन्ति विविक्तमपरापरम् । शब्दवेध्यं च विततं लघुहस्ता विशारदाः ॥
 सिंहव्याघ्रवराहाणां मत्तानां नदतां वने । हन्तारो निशितैः शस्त्रैर्वलाद्वाहुवलैरपि ॥ २२ ॥
 तादृशानां सहस्रैस्तामभिपूर्णां महारथैः । पुरीमावासयामास राजा दशरथस्तदा ॥ २३ ॥
 तामग्रिमद्भिर्गुणवद्भिरावृतां द्विजोत्तमैर्वेदपङ्कजपारगैः ।
 सहस्रदैः सत्यरतैर्महात्मभिर्महर्षिकल्पैर्नृपिभिश्च केवलैः ॥ २४ ॥

गृह्णायां	விடுகொல் மெருக்க மானதும்,	इन्द्रस्य	இந்திரனுக்காவது,
अविच्छिद्रां	குற்றமில்லாமலிருக்கிறது,	यमस्य	யமனுக்காவது,
समभूमौ	ஸமபூமியில்	वरुणस्य वा	வருணனுக்காவது,
निवेशितां	கட்டப்பட்டதும்,	न	இல்லாததும்,
शालितण्डुलसंपूर्णां	செந்நெல் ஆரிகி வளமுள்ளதும்,	स्वयंभुवः	ஸ்வயம்புவான
इक्षुकाण्डरसोदकां	{ கரும்புக்கண்டத்தின் ரஸம்போன்ற தீர்த்த தமுடையதும்,	ब्रह्मणः	ப்ரம்மாவனுடைய
दुन्दुभीभिः	பேரிகளாலும்,	रम्या	அழகியதான
मृदङ्गैः च	மிருதங்கங்களாலும்,	पुरी	பட்டணம்
वीणाभिः	விணைகளாலும்,	अपि च	கூட
पणवैः	மத்தளங்களாலும்,	ईदृशी	இப்பேர்க்கொத்ததாக
तथा	அப்படியே	न	இல்லைபோ;
भृशं	மிகவும்	तां	அப்படி ப்ரவரித்தி
नादितां	தவனிக்கப்பெற்றதும்	सुनिवेशित-}	பெற்ற
पृथिव्यां	பூமியில்	वेश्मान्तां }	நன்றாக இயற்றப்ப்பூட்ட
अत्यर्थं	மிகவும்	नरेन्द्रोत्तम-}	விடுகளின் அந்தத்
अनुत्तमां	உத்தமமானதும்,	सेवितां }	தை உடையதும்,
तपसा	தவத்தால்	लघुहस्ताः	சலாகப்பர்களான மனி
अधिगतं	அடையப்பட்ட	विशारदाः	தர்களால் அனுபவிக்
सिद्धानां	ஸித்தர்களுடைய	ये	கப்பட்டதும்,
विमानं	விமானம்	विविक्तं	அஸ்தாவித்தையில்
इव	போன்றதாய்	अपरापरं	தேர்ச்சியடைந்த
दिवि	தேவதேவகத்தின்		ஸுமர் த்தர்களான
कुबेरस्य च	குபேரனுக்காவது,		எவர்கள்
			துணைவலியற்றவனை
			யும்,
			ஸந்ததியில்லாதவனை
			யும்,

சுவதேவ்ய	சுப்தத்தால் அறியத் தக்கவனையும், (அதா வது கண்ணெதிரில் நிலைநிலையையும்), புறங்காட்டி பயந்தோ டுகிறவனையும்,	அமிஷா அமிஷி: குணவதி: வேதபஞ்சாரை: சுஹசு: சுத்யரத: மஹாமதி: கேவல: ஈபிதி: மஹிபிக்ஷு: ஹிஜிசுமே: ச அவதா தா புரி ததா தசரத: ராஜா அவாசயாசாச	நிரம்பிச்சூழ்ந்ததும். யங்கும் செய்கிற, நல்ல குணமுடைய வேதங்களையும், ஆறு வேதாங்கங்களையும் கற்றுக் கரைகண்ட, வெகுவாக தானம் செய்கிற ஸத்யம் தவராத மஹா தமாக்களான ஒப்பற்ற நிபிதிகளாலும், மஹா முனிவர்களுக் கொப்பான உத்தமப்ராம்மணர்க ளாலும் சூழப்பட்டதுமான அந்த நகரத்தை, அப்பொழுது தசரதர் அரசராக ஆண்டு வந்தார்.
விறதம்			
வாண:	பாணங்களால்		
வித்யந்தி	அடிக்கிறார்கள்		
ந ச	இல்லையோ;		
வந	வனத்தில்		
மதானா	கொழுத்த		
நதா	அட்டஹாஸம்		
சிஹ்யாப-}	பண்ணுகிற		
வராஹா}	சிங்கங்களையும், புலிக ளையும், பன்றிகளையும், பலத்தாலும், பாகுபலங்களாலும், தீக்ஷணங்களான ஆயுதங்களாலும், கொல்லுகிறார்களோ; மஹாரதர்களான அப்படி கீர்த்திபெற்ற வர்களுடைய ஆயிரங்களால்		
வலாத			
வாஹுலே: அபி			
நிசிதை:			
சாக்:			
ஹந்தா:			
மஹாரத:			
தாஹானா			
சுஹசு:			

இத்யாபே ச்ரீமத்ராமாயணே வாலமீகியே ஆதிகாவ்யே வாலகாண்டே பஞ்சம: சரீ: ||

ஆதிக: சூகா: 224.

பகு: சரீ:—ஆருவது ஸர்க்கம் || ௬ ||

தசரதஸ்ய ராஜ்யபரிபாலனம்—தசரதசக்கிரவர்த்தியின் ராஜ்யபரிபாலனவாரணனை.

தஸ்யா புரியமயோத்யாயா சர்வவித்சர்வசங்க்ரஹ: | தீர்ஹதர்ஷி மஹாதேஜா: பௌரஜானபதமிய: || 1 ||
இக்ஷவாகுணாமதிர்யோ யஜ்வா தர்மரதோ வசீ | மஹிபிக்ஷு ராஜபிஹிஸு லோகேசு விஸுத: || 2 ||
வலவாஹிஹதாமித்ரோ மித்ரவாந் விஜிதேந்த்ரிய: | தநேசு சஸ்வயேசுந்யை: சக்ரவேசுவரணோபம: || 3 ||
யதா மனுர்மஹாதேஜா லோகஸ்ய பரிரகிதா | ததா தசரதோ ராஜா வசஜ்ஜகதபாலயத் || 4 ||

தஸ்யா	அந்த	சர்வவித்	ஸர்வக்ஞரும்,
மயோத்யாயா	அபேரத்யையென்ற	சர்வசங்க்ரஹ:	எல்லாரையும் வசப்ப
புரிய	பட்டணத்தில்		டுத்துகிறவரும்,

दीर्घदर्शी	{	பின்வருங்காரியங்களை முன்பாகவே ஊழறி த்தறிபவரும்,	बलवान्	{	சுதூர்க்கலைஸையங்க ளோடுகூடிய பலவா னும்,
महातेजाः		மஹாதேஜஸ்ஸியும்,	निहतामिषः		சத்துருக்களை நாசம் பண்ணினவரும்,
पौर- जानपदमियः	}	நகரஜனங்களையும், கிராமஜனங்களையும் இஷ்டர்களாகவுடை பவரும்,	मित्रवान्		மித்திரர்களோடுகூடி னவரும்,
इक्ष्वाकुणां		இஷ்வாகுவாங்கத்திலு ண்டானவர்களுக்குள்	विजितेन्द्रियः		அடக்கப்பட்ட இந்திரி யங்களையுடையவரும்,
अतिरथः		அதிரதராய்	धनैः च अन्यैः सख्यैः च शक्र- वैभवणोपमः }		தனங்களாலும் இதரங்களான நிதிகளாலும்
यज्ञा		பாகங்களைச் செய்த வரும்	यथा		இந்திரனுக்கும் குபே ரனுக்கும் ஒப்பான எப்படி [வராய்,
धर्मरतः		தர்மத்திலாஸக்தியு டையவரும்,	महातेजाः		மஹாதேஜஸ்ஸியான
वशी	{	எல்லாரையும் தன்வச த்திஸடக்கி ஆளுகிற வரும்,	मनुः		மனுச்சகாவர்த்தி
महर्षिकस्यः		மஹாமுனிவர்களுக் கொப்பான	लोकस्य		உலகத்திற்கு
राजर्षिः		ராஜரிஷியும்,	परिक्षिता		காப்பாற்றுகிறவராக
रिपु लोकेषु		முன்று உலகங்களில்	तथा		அப்படியே [ஞரோ,
विश्रुतः		பிரஸித்திபெற்ற	दशरथः		தசரதர் என்ற
			राजा		மன்னவர்
			वसन्		வஸித்துக்கொண்டு
			जगत् अपालयत्		ஜகத்தை ரகபித்தார்.

तेन सत्याभिसन्धेन निवर्गमनुतिष्ठता । पालिता सा पुरी श्रेष्ठा शक्रेणैवामरावती ॥ ५ ॥

सत्याभिसन्धेन	ஸத்யத்தில் ஊக்கம் கொண்டவரும்	अमरावती	அமராவதி
निवर्गं	தர்மார்த்தகாமங்களை	इव	போல
अनुतिष्ठता	அனுஸரிக்கிறவரு	श्रेष्ठा	ச்ரேஷ்டமான
तेन	அவரால் [மான	सा	அந்த
शक्रेण	இந்திரனால்	पुरी	நகரம்
		पालिता	பரிபாலிக்கப்பட்டது.

तस्मिन् पुरवरे हृष्टा धर्मात्मानो बहुश्रुताः । नरास्तुष्टा धनैः स्वैः स्वैरलुब्धाः सत्यवादिनः ॥

तस्मिन्	அந்த	• स्वैः स्वैः	தங்கள் தங்கள்
पुरवरे	கிறந்த பட்டணத்தில்	धनैः	பொருள்களைக் கொண்டு
नराः	மனிதர்கள்	तुष्टाः	திருப்தி அடைந்தவர் கள்.
हृष्टाः	ஸந்தோஷமுடை பவர்கள்.	अलुब्धाः	லோபமற்றவர்கள்.
धर्मात्मानः	தர்மாத்மாக்கள்.	सत्यवादिनः	ஸத்யமே பேசுபவர் கள்.
बहुश्रुताः	வேகு சாஸ்த்ரங்களை படித்தவர்கள்..		

नाल्पसन्निचयः कश्चिदासीत्तस्मिन् पुरोत्तमे । कुटुम्बी यो ह्यसिद्धार्थोऽगवाश्वधनधान्यवान् ॥

तस्मिन् पुरोत्तमे	அந்த உத்தமமான பட்ட ணத்தில்	असिद्धार्थः	{ अढेयப்படாத ப்ர யோஜனமுடையவ னுமான
अल्पसन्निचयः	அல்பமான கேரக முடையவனும்,	कुटुम्बी	குடும்பி
अगवाश्व- धनधान्यवान् }	பக, குதிரை, தனம், தானியம், இவை இல்லாதவனும்,	यः	எவனோ அவன்
		कश्चित् हि	ஒருவனும்
		आसीत् न	இல்லை.

कामी वा न कदर्यो वा नृशंसः पुरुषः कश्चित् । द्रष्टुं शक्यमयोध्यायां नाविद्वान्न च नास्तिकः ॥

कामी	காமி	अयोध्यायां	அயோத்தியில்
वा	அல்லது	कश्चित्	ஒரீடத்திலும்
कदर्यः	அற்பகுணமுள்ளவன்	द्रष्टुं	பார்க்க
वा	அல்லது	शक्यं न	முடியாது.
नृशंसः	அருவருப்பானதோற் றமுள்ள (குறானா)	अविद्वान्	பண்டிதனில்லாதவன்
		न	இல்லை.
पुरुषः	புருஷன்	नास्तिकः. च	நாஸ்திகனும்
		न	இல்லை.

सर्वे नराश्च नार्यश्च धर्मशीलाः सुसंवृताः । उदिताः शीलवृत्ताभ्यां महर्षय इवामलाः ॥

सर्वे	எல்லா	शीलवृत्ताभ्यां	சீலசாரங்களோடே
नराः च	மனிதர்களும்,	उदिताः	உண்டானவர்களான,
नार्यः च	ஸ்த்ரீகளும்	अमलाः	பிரம்லர்களான,
धर्मशीलाः	தர்மஸ்வபாவமுடை யவர்களான	महर्षयः	மஹர்ஷிகள்
सुसंवृताः	அவை படக்கமுடை யவர்களான,	इव	போன்றவர்கள்.

नाकुण्डली नामकुटी नासृग्नी नाल्पभोगवान् । नामृष्टो नानुलिप्ताङ्गो नासुगन्धश्च विद्यते ॥

अकुण्डली	குண்டலமில்லாதவன்	न	இல்லை.
ना	இல்லை.	अमृष्टः	பரிசுத்தமற்றவன்
अमकुटी	மகுடமில்லாதவன்	न	இல்லை.
ना	இல்லை.	नानुलिप्ताङ्गः	பூச்சில்லாத தேகமு டையவனும் இல்லை.
असृग्नी	மாகை இல்லாதவன்	असुगन्धः च	பரிமளமில்லாதவனும்
ना	இல்லை.	विद्यते न	இல்லை.
अल्पभोगवान्	போகமில்லாதவன்		

नामृष्टभोजी नादाता नाप्यनङ्गदनिष्कृष्टः । नाहस्ताभरणो वाऽपि दृश्यते नाप्यनात्मवान् ॥

अमृष्टभोजी	நன்றாய் புரியாதவன்	न	இல்லை.
न	இல்லை.	वा	அன்றியும்
अदाता	கொடுக்காதவன்	अहस्ताभरणः अपि	கைவளை இல்லாதவ
न	இல்லை.	न	இல்லை. [ஆம்]
अनङ्गदनिष्कृष्टः	} தோள்வளைகளையும், ஹாசங்களையும் தரி யாதவனும்	अनात्मवान् अपि	இந்திரியங்களை அடக் காதவனும்
अपि		दृश्यते न	காணப்படவில்லை.

नानाहिताग्निर्नायज्वा न क्षुद्रो वा न तस्करः । कश्चिदासीदयोध्यायां न च निर्वृत्तसङ्करः ॥

अयोध्यायां	அயோத்யையில்	क्षुद्रः वा	அல்பனும்
अनाहिताग्निः	நித்ய ஹோமம்செய் பாதவன்,	न	இல்லை.
कश्चित्	ஒருவனாவது	तस्करः	திருடன்
आसीत् न	இருந்ததேயில்லை.	न	இல்லை.
अयज्वा	பாகம் பண்ணாதவன்	निर्वृत्तसङ्करः च	{ வர்ணசாரமற்ற ஜாதி தப்பி விவாஹம் செய்பவனும்
न	இல்லை.	न	

स्वकर्मनिरता नित्यं ब्राह्मणा विजितेन्द्रियाः । दानाध्ययनशीलाश्च संयताश्च प्रतिग्रहे ॥

ब्राह्मणाः	ப்ராம்ஹணர்கள்	च	மேலும்
नित्यं	எப்பொழுதும்,	दानाध्ययन-	{ தானம், அத்யயனம் இவைகளை ஸ்வபாவ மாகவுடையவர்கள்.
स्वकर्मनिरताः	தங்கள் காரியத்தில் ஆஸக்தர்கள்.	शीलाः	
विजितेन्द्रियाः	அடக்கப்பட்டஇந்திரி யங்களையுடையவர்கள்.	च	அன்றியும்
		प्रतिग्रहे	காஹிப்பதில்
		संयताः	கட்டுள்ளவர்கள்.

न नास्तिको नानृतको न कश्चिदवहुश्रुतः । नामूयको न चाशक्तो नाविद्वान् विद्यते तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	न	இல்லை.
नास्तिकः	நாஸ்திகன்	असूयकः	அஸூயையுடையவன்
कश्चित्	ஒருவனாவது	न	இல்லை.
विद्यते न	இல்லை.	अशक्तः च	சக்தியற்றவனும்
अनृतकः	பொய் பேசுபவன்	न	இல்லை.
न	இல்லை.	अविद्वान्	பண்டிதனல்லாதவன்
अवहुश्रुतः	வெகு சாஸ்தாக்களை அறியாதவன்	न	இல்லை.

नापडङ्गविदत्रासीन्नात्रतो नासहस्रदः । न दीनः क्षिप्तचित्तो वा व्यथितो नाऽपि कश्चन ॥

அஃ
அபடங்கு
இங்கு
அஃ வேதாங்கங்களை
அறிபாதவன்

कश्चन
आसीत् न
अत्रतः
न
ஒருவனாவது
இல்லை.
விரதமில்லாதவன்
இல்லை.

असहस्रदः
न
दीनः वा
क्षिप्तचित्तोऽपि
व्यथितः
न
ஆசிரக்கணக்காகக்
இல்லை. [கொடாதவன்
தீனனும், தயங்கிய
மனத்தனும்
வியாசுல மனமுடைய
வனும்
பிணியால் வருந்துகிற
இல்லை. [வனும்

कश्चिन्नरो वा नारी वा नाश्रीमान्नाप्यरूपवान् । द्रष्टुं शक्यमयोध्यायां नापि राजन्यभक्तिमान् ॥

अयोध्यायां
अश्रीमान्
कश्चित्
नरः वा
नारी वा
द्रष्टुं
அயோத்தியில்
பூமியில்லாத
ஒரு
மனிதனாவது
ஸ்ரீயாவது
பார்க்க

शक्यं न
अरूपवान् अपि
न
राजनि
अभक्तिमान् अपि
न
முடியாதது.
ரூபமில்லாதவனும்
இல்லை.
அரசனிடத்தில்
பக்தியில்லாதவனும்
இல்லை.

वर्णेष्वयचतुर्थेषु देवतातिथिपूजकाः । कृतज्ञाश्च वदान्याश्च शूरा विक्रमसंयुताः ॥ १७ ॥

दीर्घायुषो नराः सर्वे धर्मं सत्यं च संश्रिताः । सहिताः पुत्रपौत्रैश्च नित्यं स्त्रीभिः पुरोचमे ॥

पुरोचमे
நகரங்களில் சிறந்த
தில்

अयचतुर्थेषु
वर्णेषु
सर्वे
नराः
देवतातिथि-
पूजकाः
முக்கியமான நான்கு
வர்க்கங்களில்
எல்லா
மனிதர்கள்
தேவதை அகிதி இவர்
களைப் பூஜிக்கிறவர்
கள்.

कृतज्ञाः
च
वदान्याः
च
शूराः
நன்றியறிவுள்ளவர்கள்
மேலும்
கொடையாளிகள்.
அன்றியும்
சூர்கள்.

विक्रमसंयुताः
பாக்கிரமத்தோடு
கடினவர்கள்.

धर्मं
सत्यं च
संश्रिताः
தர்மத்தையும்
ஸத்யத்தையும்
நன்கு ஆசரயித்தவர்
கள்.

दीर्घायुषः
திர்க்காயுஸ்ஸுள்ள
வர்கள்.

नित्यं
स्त्रीभिः
पुत्रपौत्रैः च
सहिताः
எப்பொழுதும்
மனைவிகளாலும்
புத்திரபௌத்திரர்
களாலும்
அனுஸரிக்கப்பட்ட
வர்கள்.

क्षत्रं ब्रह्ममुखं चासीद्देश्याः क्षत्रमनुव्रताः । शूद्राः स्वकर्मनिरतास्त्रीन् वर्णानुपचारिणः ॥

क्षत्रं
ब्रह्ममुखं
आसीत्
देश्याः च
क्षत्रं
अनुव्रताः
கூத்திரியஜாதி
ப்ரம்ஹணர்களை முக்
கியமாகவுடைபதாக
இருந்தது.
வைசியர்களும்
கூத்திரியஜாதியை
அனுஸரித்தவர்கள்.

शूद्राः
स्त्रीन्
वर्णान्
उपचारिणः
स्वकर्मनिरताः
சூத்திரர்கள்
முன்று
வர்க்களையும்
உபசரித்தவர்கள்.
தங்கள் கர்மத்தில்
ஆஸக்தர்கள்.

स्म.तेनेक्ष्वाकुनाथेन पुरी सुपरिरक्षिता । यथा पुरस्तान्मनुना मानवेन्द्रेण धीमता ॥२०॥

ஸா	அந்த	மனு	மனுசக்கிரவர்த்தி
புரி	பட்டணம்	யதா	போல் [யால்]
புரஸ்தாந்	முன்பு	இக்ஷ்வாகுநாதேந	இக்ஷ்வாகுவம்சம்
மானவேந்ரேண	மனிதர்களுக்கு	தேந	அவரால் [பரபுவான]
	பரபுவம்	சுபரிரக்ஷிதா	நன்றாக காப்பாற்றப்
பிரமதா	தீவரமான்		பட்டது.

योधानामभिकल्पानां पेशलानां मनस्विनाम् । संपूर्णा कृतविद्यानां गुहा केसरिणामिव ॥

அபிகல்பானா	அக்கினிக்கொப்பான	யோதானா	படர்களால்
	வர்களும்,	குஹா	குறையானது
பேசலானா	கபடமற்றவர்களும்,	கேசரினா	கிங்கங்களால்
மனஸ்வினா	சாத்தையுடையவர்	இவ	போல்
	களும்	சம்பூர்ணா	நிறைந்திருந்தது.
கூதவித்யானா	படித்தவர்களுமான்		

काम्भोजविषये जातैर्वाह्निकैश्च ह्योत्तमैः । वनायुजैर्नदीजैश्च पूर्णा हरिहयोत्तमैः ॥२२॥

காம்போஜவிஷயே	காம்போஜதேசத்தில்	நவீஜை: ச	வந்துதேசத்திலுண்
ஜாதை:	உண்டானவைகளும்,		டானவைகளும்,
வாஹ்னிகை: ச	பாஹ்னிகதேசத்திலு	ஹரிஹயோத்தமै:	{ இத்திரங்குதிரை உச
	ண்டானவைகளும்,		சைச்சரவஸபோல்
வனாயுஜை:	வனாயுதேசத்திலுண்	ஹயோத்தமै:	உத்தமமான
	டானவைகளும்,	பூர்ணா	சிறந்த குதிரைகளால்
			நிறைந்திருந்தது.

विन्ध्यपर्वतजैर्मतैः पूर्णा हैमवतैरपि । मदान्वितैरतिवलैर्मातङ्गैः पर्वतोपमैः ॥ २३ ॥

மதைய:	கொழுத்தவைகளும்,	அதிவலை:	அதிபலமுள்ளவைக
விந்டியபர்வதஜை:	வித்தியபர்வதத்தி		ளும்,
	லுண்டானவைகளும்,	பர்வதோபமै:	பர்வதங்களுக்கு நிக
ஹைமவதைய: அபி	ஹிமவத பர்வதத்தி		ரானவைகளுமான்
	லுண்டானவைகளும்,	மாதங்கை:	யானைகளால்
மதாந்வித:	மதத்தோடு கூடின	பூர்ணா	நிறைந்திருந்தது.
	வைகளும்,		

ऐरावतकुलनैश्च महापद्मकुलैस्तथा । अञ्जनादपि निष्पन्नैर्वाग्मिनादपि च द्विपैः ॥ २४ ॥

भद्रमन्द्रमृगैश्चैव भद्रमन्द्रमृगैस्तथा । भद्रमन्द्रैर्भद्रमृगैर्मृगमन्द्रैश्च सा पुरी ॥

नित्यमत्तैः सदा पूर्णा नागैश्चलसन्निभैः ॥ २५ ॥

6]

பய: சரீ:

57

பேராவதகுலிநி: ச ஸ்ராவதகுலத்திலுண்
டானவும்,
மஹாபசுகுல: { புண்டரீகமென்கிற
திக்கஜத்தின் குலத்
திலுண்டானவும்,
ததா அப்படியே
அஜநாத் அபி { அஞ்ஜனத்திலிருந்
தும் (வருணதிக்க
ஜத்திலிருந்தும்),
வாமநாத் அபி { வாமனத்திலிருந்தும்,
(பமதிக்கஜத்திலி
ருந்தும்)
நிஷ்நை: உண்டான
ஹிபை: ச பாணிகளா லும்,
மந்ர: { பத்ர (பாணிகளின் ஓ
ரு ஜாதியிசேஷம்) ஜா
தியிலுண்டானவும்,
மந்ர: { மந்த்ர (பாணிகளின் ஓ
ரு ஜாதியிசேஷம்) ஜா
தியிலுண்டானவும்,

மூரீ: { மிருக (பாணிகளின் ஓ
ரு ஜாதியிசேஷம்) ஜா
தியிலுண்டானவும்,
மந்ர-மந்ர-மூரீ: { பத்ர, மந்த்ர, மிருக
ஜாதிகளில் கலந்
துண்டானவும்,
மந்ர-மூரீ: பத்ர, மிருகஜாதிகளில்
கலந் துண்டானவும்,
ததா அப்படியே
மந்ர-மந்ர: பத்ர, மந்த்ர ஜாதிகளி
ல் கலந் துண்டானவும்,
மூரீ-மந்ர: மிருக, மந்த்ர ஜாதிகளி
ல் கலந் துண்டானவும்,
நிஷ்மசை: எப்பொழுதும் கொழு
த்திருக்கிறவைகளும்,
அசுலசநிசை: பர்வதங்களுக்கு நிக
ரானவைகளும்,
நாரீ: எவ
சா அந்த
புரீ பட்டணம்
சுவா எப்பொழுதும்
பூரீ நிறைந்திருந்தது.

சா யோஜநே ச ட்வே பூய: சத்யநாமா ப்ரகாஸ்தே | யஸ்யாம் டசரயோ ராஜா வஸஜ்ஜதபாலயத் ||

யஸ்யா எதில்
டசரய: தசரதர்
ராஜா அரசராய்
வஸந் வலவித்துக்கொண்டு
ஜாத் உலகத்தை
அபாலயத் ராஜித்தாரோ;
சா அது

பூய: வெளியில்
டே இரண்டு
யோஜநே போஜனிகளுள்ளது.
சத்யநாமா ச பேரை பதார்த்தமாக
வடையதாயும்
ப்ரகாஸ்தே ப்ரகாஸிக்கிறது.

தாம் புரீ ச மஹாதேஜா ராஜா டசரயோ மஹா. சசாஸ சமிதாமித்ரோ நகத்ராணிவ சந்ரமா: ||

மஹாதேஜா: மஹாதேஜஸ்விபான
ச: அந்த
மஹா மஹாண
டசரய: தசரதர்
ராஜா மன்னர்
சந்ரமா: சந்திரன்

நகத்ராணி இவ
தா அந்த
புரீ நகரத்தை
சமிதாமித்ர: அடக்கப்பட்ட சத்து
ருக்களையுடையவராக
சசாஸ ஆண்டார்.

तां सत्यनामां दृढतोरणार्गलां गृहैर्विचित्रैरुपशोभितां शिवाम् ।
पुरीमयोध्यां नृसहस्रसंकुलां शशास वै शक्रसगो महीपतिः ॥ २८ ॥

दृढतोरणार्गलां	{	கெட்டியான வெளி வாயலுக்கு தாழ்பா ளையுடையதும்,	सत्यनामां	பேரை யதார்த்தமாக வுடையதுமான
विचित्रैः		விசித்திரங்களான	तां	அந்த
गृहैः		வீடுகளால்	अयोध्यां	அயோத்தியா
उपशोभितां		நன்குவிளங்குகிற தூண்	पुरीं	பட்டணத்தை
शिवाम्		மங்களகரமானதும்	शक्रसमः	இந்திரனுக்கு நிகரான
नृसहस्र-		மனிதர்களுடைய	महीपतिः	ராஜா
संकुलां }		ஆயிரக்கணக்கால் நிறைந்ததும்,	शशास वै	ஆண்டுவந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षष्ठः सर्गः

आदितः श्लोकः 272.

सप्तमः सर्गः—एग्रावतु ஸர்க்கம் ॥ ७ ॥

मन्त्रिवर्णनम्—மந்திரிமார்களுடைய வர்ணனை.

तस्यामात्या गुणैरासन्निष्वाकोस्तु महात्मनः । मन्त्रज्ञाश्चेक्षितज्ञाश्च नित्यं प्रियहिते रताः ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவானவரும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
इक्ष्वाकोः	இக்சுவாகுவம்சத்தில் பிறந்தவருமான	प्रियहिते	ப்ரியரின் ஹிதத்தில்
तस्य	அவருக்கு	रताः	நேக்கமுடையவர் களுமன
मन्त्रज्ञाः च	{ ஆலோசனையைச் சேர் ந்த விஷயங்களில் தேர்ச்சியடைந்தவர் களாகவும்,	अमात्याः	மந்திரிகள்
इक्षितज्ञाः च	{ இங்கிதமறிந்தவர்க ளானவும் (பிறர் அபி ப்பாயத்தை உணர்ந் தவர்களானவும்),	गुणैः यु	குணங்களோடுகூடின வர்களாக
		आसन्	இருந்தார்கள்.

अष्टौ बभूवुर्वीरस्य तस्यामात्या यशस्विनः । शुचयश्चानुरक्ताश्च राजकुल्येषु नित्यशः ॥

यशस्विनः	புகழ்பெற்ற	राजकुल्येषु	ராஜகார்பங்களில்
वीरस्य	வீரரான	अनुरक्ताः च	கண்ணுயிருப்பவர்
तस्य	அவருக்கு	अष्टौ	எட்டு [களாகவும்]
शुचयः च	பரிசுத்தர்களானவும்	अमात्याः	மந்திரிகள்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	बभूवुः	இருந்தார்கள்.

धृष्टिर्जयन्तो विजयः सिद्धार्थो ह्यर्थसाधकः । अशोको मन्त्रपालश्च गुप्तश्चाष्टमोऽभवत् ॥

ஐதி: திருஷ்டி என்பவர்.
 ஜயந்த: ஜயந்தர் என்பவர்.
 விஜய: விஜயன் என்பவர்.
 சித்தார்த: ஸித்தார்த்தன் என்பவர்.
 அர்த்தசாதக: அர்த்தஸாதகன் என்பவர்.

अशोक: அசோகன் என்பவர்.
 मन्त्रपाल: च मந்தரபாலனென்பவர்.
 गुप्त: च ஸுபுத்திரன் என்பவரும்.
 हि प्राणिத்தமாய்.
 अष्टम: எட்டாவதாக.
 अभवत् இருந்தார்.

ऋत्विजौ द्वावभिमतौ तस्यास्तामृषिसत्तमौ । वसिष्ठो वामदेवश्च मन्त्रिणश्च तथाऽपरे ॥ ४ ॥

तथा अप்படியே
 तस्य அவருக்கு
 अपरे இதர
 मन्त्रिणः च மந்திரிகளும்
 द्वौ இருவர்களான
 वसिष्ठः . வஸிஷ்டரென்றவரும்

वामदेवः च வாமதேவரென்றவரும்.
 ऋषिसत्तमौ ரிஷிச்சரேஷ்டர்களாய்.
 अभिमतौ முக்கிய
 ऋत्विजौ ரித்திக்குகளாய்.
 आस्ताम् இருந்தார்கள்.

विद्याविनीता द्वीमन्तः कुशला नियतेन्द्रियाः । श्रीमन्तश्च महात्मानः शास्त्रज्ञा दृढविक्रमाः ॥

विद्याविनीता: கல்லியில் சரமப்பட்டு வர்கள்.
 द्वीमन्तः மானிகள்.
 कुशला: ஸாமர்த்தயசாலிகள்.
 नियतेन्द्रिया: ஜம்புலன்களையுமடக்கினவர்கள்.

श्रीमन्तः ஸ்ரீமையுடையவர்கள்.
 च இன்னும்
 महात्मानः மஹாத்மாக்கள்.
 शास्त्रज्ञा: சாஸ்த்ரமறிந்தவர்கள்.
 दृढविक्रमा: த்ருடமான பராக்ரீ மமுடையவர்கள்.

कीर्तिमन्तः प्रणिहिता यथावचनकारिणः । तेजःक्षमायशःप्राप्ताः स्मितपूर्वाभिभाषिणः ॥

कीर्तिमन्तः கீர்த்திபெற்றவர்கள்.
 प्रणिहिता: (ராஜ்ய) காரியத்தில் கண்ணுள்ளவர்கள்.
 यथावचन- } சொன்னபடி நடப்பவர்கள்.
 कारिणः }

तेजःक्षमा- } தேஜஸ், பொறுமை,
 यशःप्राप्ताः } கீர்த்தி இவைகளை அடைந்தவர்கள்.
 स्मितपूर्वाभि- } புன்னகையுடன்
 भाषिणः } பேசுபவர்கள்.

क्रोधात् कामार्थहेतोर्वा न ब्रूयुरनृतं वचः

क्रोधात् கோபத்தாலே
 कामार्थहेतोः वा { कामம் அர்த்தம் இவைகளின் நிமித்தத் தாலாவது

॥ ७ ॥

अनृतं நிஜமற்ற
 वचः வார்த்தையை
 ब्रूयुः न சொல்லார்கள்.

तेषामविदितं किञ्चित् स्येषु नास्ति परेषु वा । क्रियमाणं कृतं चापि चारेणापि चिकीर्षितम् ॥

तेषां	அவர்களுக்கு	कृतं च	கடந்தவையும்,
स्येषु	தங்கள் ராஜ்யவீருத்	चिकीर्षितं अपि	கடக்கவீருப்பவையும்,
	தாந்தங்களிலாவது,	चारेण	தூதனால்
परेषु वा	இதர வீருத்தாந்தங்க	अविदितं	அறியப்படாதது
	ளிலாவது,	किञ्चित् अस्ति न	ஒன்றும் இல்லை.
क्रियमाणं अपि	கடக்கின்றவையும்,		

कुशला व्यवहारेषु सौहृदेषु परीक्षिताः । प्राप्तकाले यथादण्डं धारयेयुः सुतेष्वपि ॥९॥

व्यवहारेषु	வ்யவஹாரங்களில்	प्राप्तकाले	அடையப்பட்ட
कुशलाः	சாமர்த்தியசாலிகள்.		சமயத்தில்
सौहृदेषु	ஸௌஹருத் விஷயங்	यथादण्डं	குற்றத்துக்குத்தக்க
	களில்		தண்டனையை
परीक्षिताः	சோதிக்கப்பட்டவர்	सुतेषु अपि	புத்திரர்களிடத்திலும்
	கள்.	धारयेयुः	பாவர்த்திப்பிக்கச்
			செய்வார்கள்.

कोशसंग्रहणे युक्ता बलस्य च परिग्रहे । अहितं चापि पुरुषं न विहिंस्युरदूषकम् । १० ॥

कोशसंग्रहणे	பொக்கிஷத்தின் ஸம்	अदूषकं	குற்றமற்ற
	பா தனத்திலும்,	पुरुषं	புருஷனை,
बलस्य	ஸைன்யத்தினுடைய	अहितं	சத்துருவாய்
परिग्रहे च	ஸம்ரக்ஷணையிலும்,	अपि च	இருந்தபோதிலும்,
युक्ताः	தேர்ந்தவர்கள்.	विहिंस्युः न	பிடிபார்கள்.

वीराश्च नियतोत्साहा राजशास्त्रमनुष्ठिताः । शुचीनां रक्षितारश्च नित्यं विषयवासिनाम् ॥

वीराः	வீரர்கள்	अनुष्ठिताः	அனுஷ்டித்தவர்கள்.
च	அன்றியும்	विषयवासिनां	தேசத்தில் வளிக்கிற
नियतोत्साहाः	எப்பொழுதும் உத்	शुचीनां	ஸாதுக்களுக்கு
	ஸாகமுடையவர்கள்	नित्यं च	எப்பொழுதும்
राजशास्त्रं	ராஜ சாஸ்திரத்தை	रक्षितारः	ரக்ஷகர்கள்.

ब्रह्म क्षत्रमर्हिसन्तस्ते कोशं समपूरयन् । सुतीक्ष्णदण्डाः संपेक्ष्य पुरुषस्य बलावलम् ॥१२॥

ते	அவர்கள்,	क्षत्रं	கூத்திரியஜாதியையும்
कोशं	பொக்கிஷத்தை	अर्हिसन्तः	தமிழ்ஸிக்காதவர்களா
सुतीक्ष्णदण्डाः	கூர்மண ஆக்குற	पुरुषस्य	புருஷனுடைய [ய்
	யையுடையவர்களாய்	बलावलं	பலாபலத்தை
ब्रह्म	ப்ரம்ஹணஜாதியை	संपेक्ष्य	கன்றாய் பார்த்து
	யும்,	समपूरयन्	நிறைத்தார்கள்.

शुचीनामेकबुद्धीनां सर्वेषां समजानताम् । नासीत् पुरे वा राष्ट्रे वा मृषावादी नरः कश्चित् ॥

एकबुद्धीनां
शुचीनां
समजानतां
सर्वेषां

ஒரே மனமுள்ளவர்க
பரிசுத்தர்களும் [ளும்
நிஷ்பக்ஷபாதிகளும்
ஆன
இந்த எல்லோர்களி
லாவது

पुरे वा
राष्ट्रे वा
कश्चित्
मृषावादी
नरः
आसीत् न

பட்டணத்திலாவது
தேசத்தில் ஆவது
ஒரிடத்திலும்
பொய் சொல்லுகிற
மனிதன்
இல்லை.

कश्चिन् दुष्टस्तत्रासीत् परदाररतिर्नरः । प्रशान्तं सर्वमेवासीद्वाष्पं पुरवरं च तत् ॥ १४ ॥

तस्य
कश्चित्
नरः
दुष्टः
परदाररतिः

அங்கு
ஒரு
மனிதன்
துஷ்டனாய்
பிறர் மனைவிமேலா
கச வைப்பவனாய்

आसीत् न
तत् राष्ट्रं च
पुरवरं एव
सर्वं
प्रशान्तं
असीत्

இல்லை.
அந்த தேசமும்
சிறந்த பட்டணமும்
எல்லாம்.
பருசாந்தமாக
இருந்தது.

सुवाससः सुवेषाश्च ते च सर्वे सुशीलिनः ।

ते
सर्वे च
सुवाससः
सुवेषाः
च

அவர்கள்
எல்லோரும்
நல்ல ஆடை அணிந்த
வர்கள்.
நல்ல ஆபரணங்களை
அணிந்தவர்கள்.
இன்னும்

हितार्थं च नरेन्द्रस्य जाग्रतो नयचक्षुषा ॥

सुशीलिनः
नरेन्द्रस्य
हितार्थं
नयचक्षुषा
जाग्रतः च

நல்லொழுக்கமுள்ள
அரசனுடைய [வர்கள்.
நன்மையின்பொருட்டு
நீதிக்கண்ணாலே
விழித்துக் கொண்டி
ருப்பவர்கள்.

गुरौ गुणगृहीताश्च प्रख्याताश्च पराक्रमे । विदेशेष्वपि विज्ञाताः सर्वतो बुद्धिनिश्चयात् ।

अभिज्ञा गुणवन्तश्च न चासन् गुणगर्विताः ॥ १६ ॥

गुरौ
गुणगृहीताः
च
पराक्रमे
प्रख्याताः
विदेशेषु अपि
सर्वतो च

குருவினிடத்தில்
குணத்தையேகாஹிப்
அன்றியும் [பவர்கள்.
பராக்கரத்தில்
ப்ரஸித்தர்கள்.
பரதேசங்களிலும்
எங்கும்

बुद्धिनिश्चयात्
विज्ञाताः
अभिज्ञाः
गुणवन्तः च
आसन्
गुणगर्विताः च
न

புத்திநிச்சயத்தால்
ப்ரஸித்தர்கள்.
குவினர்களாய்
சிலவான்களாயும்
இருந்தார்கள்.
போக்யதையினால் கர்
வமடைந்தவர்களாக
இல்லை.

सन्धिविग्रहतत्त्वज्ञाः सर्वशास्त्रविशारदाः ।

सन्धि-विग्रह-
तत्त्वज्ञाः
मन्त्रसंवरणे

ஸந்தி, விக்ரஹம் இ
வைகளுடைய உண்
மையை அறிந்தவர்கள்.
மந்த்ராலோசனைப்ப
வெளிவிடாமலிருப்
பதில்

मन्त्रसंवरणे युक्ताः शक्ताः सूक्ष्मासु बुद्धिषु ॥

युक्ताः
सूक्ष्मासु
बुद्धिषु
शक्ताः
सर्वशास्त्र-
विशारदाः

தேர்ந்தவர்கள்.
ஸூக்ஷ்மங்களான
புத்திகளில்
ஸமர்த்தர்கள்.
ஸர்வ சாஸ்திரங்களி
லும் நிபுணர்கள்.

नीतिशास्त्रविशेषज्ञाः सततं प्रियवादिनः । ईदृशैस्तैरमात्यैश्च राजा दशरथोऽनघः ।
उपपन्नगुणोपेतैरन्वशासद्वसुन्धराम् ॥ १८ ॥

नीतिशास्त्र- } विशेषज्ञाः }	நீதிசாஸ்த்ரங்களுடை ய விசேஷங்களை அ றிந்தவர்கள்.	उपपन्नगुणोपेतैः तैः	ஸத்தகுணங்களோடு அந்த [கடின
सततं	எப்பொழுதும்	अमात्यैः च	மந்திரிகளோடும்,
प्रियवादिनः	அனுகூலமாக பேசுகிற வர்கள்.	अनघः	பாபா ஹிதரான
ईदृशैः	இப்படிப்பட்ட	दशरथः राजा	தசரதமன்னவர்
		वसुन्धरां	பூமியை
		अन्वशासत्	ஆண்டார்.

अवेक्षमाणश्चारेण प्रजा धर्मेण रञ्जयन् । प्रजानां पालनं कुर्वन्नधर्मं परिवर्जयन् ॥ १९ ॥
विश्रुतस्त्रिषु लोकेषु वदान्यः सत्यसङ्गरः । स तत्र पुरुषव्याघ्रः शशास पृथिवीमिमाम् ॥

चारेण	சூதனஸ்	लोकेषु	உலகங்களில்
अवेक्षमाणः	பார்க்கிறவராய்,	विश्रुतः	கீர்த்திபெற்றவராய்,
धर्मेण	தர்மத்தோடு	वदान्यः	கொடையாளியாய்,
प्रजाः	ப்ராஜைகளை	सत्यसङ्गरः	ஸத்யமானப்ரதிக்கை யையுடையவராய்,
रञ्जयन्	ஸந்தோஷிப்பிக்கிறவ	सः	அந்த
प्रजानां	ப்ராஜைகளுடைய[ராய்	पुरुषव्याघ्रः	புருஷச்ரோஷ்டர்,
पालनं	பரிபாலிப்பதை	तत्र	அப்போது
कुर्वन्	செய்கிறவராய்	इमां	இந்த
अधर्मं	தர்மமில்லாமையை	पृथिवीं	பூமியை
परिवर्जयन्	நீக்குகிறவராய்	शशास	ஆண்டார்.
द्विषु	மூன்று		

नाध्यगच्छद्विशिष्टं वा तुल्यं वा शत्रुमात्मनः । मित्रवान्नतसामन्तः प्रतापहतकण्टकः ॥
स शशास जगद्राजा दिवं देवपतिर्यथा ॥ २२ ॥

आत्मनः	தனக்கு	प्रतापहतकण्टकः	{ ப்ரதாபத்தாலேயே அ டிக்கப்பட்ட பகைவர் களை யுடையவருமான
शत्रुं	சத்துருவை	सः	அந்த
विशिष्टं	அதிசூயம்	राजा	ஆரசர்,
वा	ஆவது	दिवं	தேவலோகத்தை
तुल्यं	ஸமானனாய்	देवपतिः	இந்திரன்
वा	ஆவது	यथा	போல்,
अध्यगच्छत् व	ஸந்தித்ததில்லை. [ரும்,	अथ	பூலோகத்தை
मित्रवान्	நண்பர்களை யுடையவ-	शशास	ஆண்டார்.
नतसामन्तः	வணக்கிய சிற்றரசர் களை யுடையவரும்.		

तैर्मन्त्रिभिर्मन्त्रहिते निविष्टैर्वतोऽनुरक्तैः कुशलैः समर्थैः ।
स पार्थिवो दीप्तिमवाप युक्तस्तेजोमयैर्गोभिरिवोदितोऽर्कः

॥ २३ ॥

மன்றிதே
•
நிவிष्टை:
அனुरக்தை:
குशलै:
சமர்த்தை:
தே:
மந்திரிம:
ஹித:

மந்திராலோசனை, ஹி
தம் இவைகளில்
ஆஸக்தர்களும்,
ப்ரீதியையுடையவர்
களும்,
புத்திமான்களும்,
ஸமர்த்தர்களுமான
அந்த
மந்திரிகளால்
சூழப்பட்ட,

ச:
பார்த்திவ:
தேஜோமயை:
கோபி:
யுக்த:
ஹித:
அர்க்:
ஐவ
தீபி
அவாப

அந்த
அரசர்,
தேஜோமயமான
கிரணங்களால்
அமைப்பப்பெற்றவராய்
உதித்த
சூர்யன்
போல்
காந்தியை
அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
बालकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 295.

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௮ ॥

अश्वमेधयज्ञनिर्द्धारणम्—அச்வமேதயாகம் நிச்சயித்தல்.

तस्य त्वेवंप्रभावस्य धर्मज्ञस्य महात्मनः । सुतार्यं तप्यमानस्य नासीद्वंशकरः सुतः ॥ १ ॥

एवंप्रभावस्य
धर्मज्ञस्य
महात्मनः
सुतार्यं

இப்படிப்பட்டமஹா
தம்பமுடையவரும்,
தர்மமறிந்தவரும்,
மஹாத்மாவானவரும்
புத்திரமித்தம்

तप्यमानस्य
तस्य सु
वंशकरः
सुतः
आसीत् न

தவம்செய்கிறவரு
அவருக்கும், [மான
வம்சத்தைப் பெருக்
புத்திரன் [குகிற
இல்லை.

चिन्तयानस्य तस्येयं बुद्धिरासीन्महात्मनः । सुतार्यं वाजिमेधेन किमर्थं न यजाम्यहम् ॥

चिन्तयानस्य
महात्मनः
तस्य
सुतार्यं
अहं

சிந்தித்துக்கொண்
டிருக்கிற
மஹாத்மாவான
அவருக்கு
புத்திரனை அடையும்
பொருட்டு,
“நான்

वाजिमेधेन
किमर्थं
यजामि न
इयं
बुद्धिः
आसीत्

அச்வமேதத்தால்
ஏன்
யாகம் செய்யவில்லை,
என்ற
இந்த
எண்ணம்
உண்டாயிற்று.

सुनिश्चितां मतिं कृत्वा यष्टन्यमिति बुद्धिमान्। मन्त्रिभिः सह धर्मात्मा सर्वैरेव कृतात्मभिः॥
ततोऽघ्नवीदिदं राजा सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम्। शीघ्रमानय मे सर्वान्गुरुंस्तान् सपुरोहितान्॥
सुयज्ञं वामदेवं च जावालिमथ काश्यपम्। पुरोहितं वसिष्ठं च ये चान्ये द्विजसत्तमाः॥

சுதிமானு புத்திரிமாணவரும்,
धर्मात्मा தர்மாத்தமாவுமான
राजा அரசர்
यष्ट्यं “யாகம் செய்யவேண்
इति என்ற [டும்”
सुनिश्चितां மிக உறுதியான
मतिं எண்ணத்தக
कृत्वा கொண்டு
ततः அதன்மேல்
मन्त्रिसत्तमं முக்கிய மந்திரியான
सुमन्त्रं ஸுமந்த்ரரை பார்
इदं இதை [த்து,
अघ्नवीत् சொன்னார்.
सपुरोहितान् “புரோகிதர்களோடு
கடின
सुयज्ञं சுயக்ஞரையும்
वामदेवं வாமதேவனையும்
जावालि च ஜாவாலியையும்

अथ மேலும்
काश्यपं காச்யபரையும்
पुरोहितं புரோஹிதரான
वसिष्ठं च வஸிஷ்டரையும்
अन्ये இதர்களுள்
द्विजसत्तमाः ப்ராம்ஹணச்ரோஷ்
ये च எவர்களோ ; [டர்கள்
तान् அந்த
मे என்னுடைய
गुरुन् குருக்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
कृतात्मभिः போதுமான புத்தி
सर्वैः எல்லா [பையுடைய
मन्त्रिभिः மந்திரிகளோடு
सह கூட
शीघ्र एव சீக்கிரமாகவே
आनय அழைத்துவாரும்”
என்றார்.

ततः सुमन्त्रस्त्वरितं गत्वा त्वरितविक्रमः। समानयत् स तान् विप्रान् समस्तान् वेदपारगान्॥

ततः அதனால்
सः அந்த
त्वरितविक्रमः வேகமான நடையை
புடைய
सुमन्त्रः சுமந்த்ரர்
त्वरितं வேகமாக
गत्वा சென்று,

समस्तान् ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற
வர்களுள்
वेदपारगान् { வேதங்களின் கரை
பைய அடைந்தவர்க
ளுமான
तान् विप्रान् அந்த க்ஞானிகளை
समानयत् அழைத்துவந்தார்.

तान् पूजयित्वा धर्मात्मा राजा दशरथस्तदा । इदं धर्मार्थसहितं शृङ्खणं वचनमब्रवीत् ॥

धर्मात्मा தர்மாத்தமாவான
राजा அரசரான
दशरथः दசரதர்
तान् அவர்களை
पूजयित्वा மரியாதைசெய்து,
तदा அப்பொழுது

धर्मार्थसहितं தம்மார்த்தங்களோடு
கடின
शृङ्खणं மதுரமான
इदं இந்த
वचनं வாழ்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்.

मम लालप्यमानस्य पुत्रार्थं नास्ति वै सुखम् । तदर्थं हयमेधेन यक्ष्यामीति मतिर्मम ॥८॥

புதார்த்	"புத்திர நிமித்தம்	ஹயமேதேன	அச்வமேதத்தால்.
லாலப்யமானஸ்ய	பரிதபிக்கிற	யக்ஷ்யாமி	நான் யாகம் செய்ய வேண்டும்
மம	எனக்கு	இதி	என்பது
சுखं	சுகம்	மம	எனக்கு
अस्ति न	இல்லை.	मति: वै	அபிப்ராயம்."
तदर्थं	அதற்காக		

तदहं यष्टुमिच्छामि शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । कथं प्राप्स्याम्यहं कामं बुद्धिरत्र विचार्यताम् ॥

तत्	"ஆகையால்	अहं	இந்த விஷயத்தில்
अहं	நான்	अहं	நான்
शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்த்ரங்களில்கண்ட	कामं	மனோரதத்தை
कर्मणा	கர்மங்களினால்	कथं प्राप्स्यामि	எப்படி அடைவேனோ
यष्टुं	யாகம்செய்ய	बुद्धिः	உபாயம் [அப்படி
इच्छामि	கிரும்புகிறேன்.	विचार्यताम्	கிசா ரிக்கப்பட்டும்."

साधु साध्विति तद्वाक्यं ब्राह्मणाः प्रत्यपूजयन् । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे पार्थिवस्य मुखेरितम् ।

ऊचुश्च परमप्रीताः सर्वे दशरथं वचः ॥ १० ॥

संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरङ्गश्च विमुच्यताम् । सरय्वांश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् ॥

सर्वथा प्राप्स्यसे पुत्रानभिप्रेतांश्च पार्थिव । यस्य ते धार्मिकी बुद्धिरियं पुत्रार्थमागता ॥

वसिष्ठप्रमुखाः	வலிஷ்டரை முக்கிய	इयं	இந்த
सर्वे	எல்லா [மாகவுடைய	बुद्धिः	எண்ணம்
ब्राह्मणाः	ப்ராம்ஹணர்களுட்	आगता	வந்ததோ (அந்த நீர்)
पार्थिवस्य	அரசனுடைய	सर्वथा	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்,
मुखेरितुं	முகத்தினின்று தித்த	अभिप्रेतान्	இஷ்டப்பட்ட
तद्वाक्यं	அந்த வார்த்தையை	पुत्रान् च	புத்திரர்களையே
साधु साधु	"நல்லது நல்லது"	प्राप्स्यसे	அடையப்போகிறீர்.
इति .	என்று	संभाराः	ஸாமக்ரிகள்,
प्रत्यपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.	संभ्रियन्तां	ஸம்பாதிக்கப்பட
ते	அவர்கள்	तुरङ्गः	குதிரையும் [ட்டும்.
सर्वे	எல்லோரும்	विमुच्यतां	விடப்பட்டும்.
परमप्रीताः	மிகஸந்துஷ்டர்களாய்	सरय्वाः	ஸரயூநதியின்
च	உடனே	उत्तरे	வடக்கு
दशरथं	தசரதரைப் பார்த்து,	तीरे	கரையின்
पार्थिव	"ஓ அரசனே!	यज्ञभूमिः च	யாகசாலையும்
यस्य	எந்த	विधीयतां	நிர்மிக்கப்பட்டும்"
ते	உமக்கு		என்ற
पुत्रार्थं	புத்திரநிமித்தமாக	वचः च	வார்த்தையையும்
धार्मिकी	தர்மஸம்பந்தமான	ऊचुः	கொண்டார்கள்.

ततः प्रीतोऽभवद्राजा श्रुत्वैतद्विजभाषितम् । अमात्यांश्चाब्रवीद्राजा हर्षपर्याकुलेक्षणः ॥१३॥

ततः	அப்பொழுது	राजा	அரசர்
विजभाषितं	பிராந்தியணர்களால் சொல்லப்பட்ட	हर्ष- पर्याकुलेक्षणः	ஸந்தோஷத்தினால் வ்யாப்தமான கண் களையுடையவராக, (ஸந்தோஷத்தால் கண்களில் நீர்த்ததும்ப) மந்திரிகளைப்பார்த்து சொன்னார்.
एतत्	இதை		
श्रुत्वा	கேட்டு,		
राजा	அரசர்,		
प्रीतः	ஸந்துஷ்டராக	अमात्यान्	
अभवत्	ஆனார்.	अब्रवीत् च	

संभाराः संभ्रियन्तां मे गुरुणां वचनादिह । समर्थाधिष्ठितश्चाभवः सोपाध्यायो विमुच्यताम् ॥

मे	"என்னுடைய	समर्थाधिष्ठितः	ஸமர்த்தர்களால் பா துகாக்கப்பட்ட
गुरुणां	குருக்களுடைய	सोपाध्यायः	உபாத்தியாயர்களோ டுகூடின
वचनात्	கட்டளைபால்,		
इह	இப்பொழுது		
संभाराः	பொருள்கள்	अभवः च	குதிரையும்
संभ्रियन्तां	சேர்க்கப்பட்டும்.	विमुच्यताम्	விடப்பட்டும்

सरय्वाश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् । शान्तयश्चाभिवर्धन्तां यथाकल्पं यथाविधि ॥१५॥

सरय्वाः	"ஸரயூநதியின்	यथाकल्पं	யதாக்கிரமமாய்
उत्तरे	வடக்கு	यथाविधि	சாஸ்திரப்படி
तीरे	கரையில்	शान्तयः च	சாந்திகர்மங்களும்
यज्ञभूमिः च	யாகசாலையும்	अभिवर्धन्ताम्	விருத்தி அடையத் தும்.
विधीयतां	நிர்மிக்கப்பட்டும்.		

शक्यः प्राप्नुमयं यज्ञः सर्वेणापि महीक्षिता । नापराधो भवेत् कष्टो यद्यस्मिन् क्रतुसत्तमे ॥

अस्मिन्	"இந்த	अयं	இந்த
क्रतुसत्तमे	முக்கிய யாகத்தில்	यज्ञः	யாகம்
कष्टः	கடுமையான	सर्वेण	எல்லா
अपराधः	அபராதம்	महीक्षिता अपि	அரசனாலும்
भवेत्	உண்டாகும்;	प्राप्तुं	அடைய
न यदि	இல்லையாகில்	शक्यः	ஸாத்தியமாகும்.

छिद्रं हि मृगयन्तेऽत्र विद्वांसो ब्रह्मराक्षसाः । विघ्नितस्य च यज्ञस्य सद्यः कर्ता विनश्यति ॥

विद्वांसः	"வித்வான்களான	हि	அக்காரணத்தால்
ब्रह्मराक्षसाः	பிரம்மாசூனர்கள்	विघ्नितस्य	தடுக்கப்பட்ட
अत्र	இந்த விடயத்தில்	यज्ञस्य	யாகத்தினுடைய
छिद्रं	அபராதத்தை	कर्ता	எஜமானன்,
मृगयन्ते	தேடுகிறார்கள்.	सद्यः	உடனே
		विनश्यति च	நாசமடைகிறான்.

तद्यथा विधिपूर्वं मे क्रतुरेप समाप्यते । तथा विधानं क्रियतां समर्थाः करणेष्विह ॥१८॥

तत्	“ஆகையால்	समाप्यते	முடிந்தியாகுமோ,
एषः	இந்த	तथा	அவ்வண்ணம்
मे	என்னுடைய	विधानं	பரபத்தினம்
क्रतुः	பாகம்	क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.
विधिपूर्वं	சாஸ்தர்பரகாரம்	इह	இந்த
यथा	எவ்வண்ணம்	करणेषु	கார்பங்களில் (கீங்கள்)
		समर्थाः	ஸமர்த்தர்கள்.

तथेति चाब्रुवन्सर्वे मन्त्रिणः प्रत्यपूजयन् । पार्थिवेन्द्रस्य तद्वाक्यं यथाज्ञप्तं निशम्य ते ॥१९॥

ते	அந்த	यथा	“ எவ்வண்ணம்
सर्वे	எல்லா	आज्ञप्तं	கட்டளை இடப்பட்ட
मन्त्रिणः	மந்திரிகளும்		தேர,
पार्थिवेन्द्रस्य	அரசச்சேஷ்டருடைய	तथा	அவ்வண்ணமே செய்
तत्	அந்த	इति	என்று [கிறோம்]
वाक्यं	வார்த்தையை	अमुक्त्वा	சொன்னார்கள்.
निशम्य	கேட்டு,	प्रत्यपूजयन् च	கொண்டாடினார்கள்.

तथा द्विजास्ते धर्मज्ञा वर्धयन्तो नृपोत्तमम् । अनुज्ञातास्ततः सर्वे पुनर्जगुर्म्यथागतम् ॥२०॥

धर्मज्ञाः	தர்மத்தை அறிந்த	वर्धयन्तः	புகழ்ந்தவர்களாய்
ते	அந்த	अनुज्ञाताः	விடைபெற்றவர்களாய்
द्विजाः	ப்ராம்ஹணர்கள்	ततः	அதன்மேல்
सर्वे	எல்லோரும்,	यथागतं	வந்தபடி
नृपोत्तमं	அரசச்சேஷ்டரை	पुनः	திரும்பி
तथा	அவ்வாறு	जमुः	சென்றார்கள்.

विसर्जयित्वा तान् विप्रान् सचिवानिदमब्रवीत् । ऋत्विग्भिरुपदिष्टोऽयं यथावत्क्रतुराप्यताम् ॥

तान्	அந்த	ऋत्विग्भिः	“ புரோஹிதர்களால்
विप्रान्	ப்ராம்ஹணர்களை	उपदिष्टः	நியமிக்கப்பட்ட
विसर्जयित्वा	அனுப்பிவிட்டு,	अयं क्रतुः	இந்த பாகம்
सचिवान्	மந்திரிகளைப்பார்த்து,	यथावत्	விதிப்படி
इदं	இதை	आप्यताम्	ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
अब्रवीत्	சொன்னார்.		டும். ”

इत्युक्त्वा नृपशार्दूलः सचिवान् समुपस्थितान् । विसर्जयित्वा स्वं वैश्वं प्रविवेश महाद्युतिः ॥

इति	என்று	सचिवान्	மந்திரிமார்களை
उक्त्वा	சொல்லி,	विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்த
महाद्युतिः	மிககாந்தியையுடைய	स्वं	தம் [னுப்பி,
नृपशार्दूलः	அரசச்சேஷ்டர்	वैश्वं	இருப்பிடத்தை
समुपस्थितान्	ஸம்பந்திலிருக்கிற	प्रविवेश	அடைந்தார்.

ततः स गत्वा ताः पत्नीरेन्द्रो हृदयप्रियाः। उवाच दीक्षां विशत यक्ष्येऽहं सुतकारणात्॥

सः	அந்த	सुतकारणात्	“ புத்திராநிமித்தமாக
नरेन्द्रः	மனிதச் சேஷ்டர்,	अहं	நான்
ततः	அவ்விடத்திற்கு	यक्ष्ये	பாகம்செய்யப்போகி
गत्वा	சென்று,		நேன்.
हृदयप्रियाः	மனதிற்க்கிஷ்டர்களான	दीक्षां	தீக்ஷையை
ताः	அந்த	विशत	அடையுதங்கள்
पत्नीः	மனைவிகளைப்பார்த்து,	उवाच	என்று சொன்னார்.

तासां तेनातिकान्तेन वचनेन सुवर्चसाम्। मुखपद्मान्यशोभन्त पद्मानीव हिमात्यये ॥२४॥

अतिकान्तेन	அதிமனோக்குமான	मुखपद्मानि	பத்மம்போன்ற
तेन	அந்த		முகங்கள்,
वचनेन	வார்த்தைபால்	हिमात्यये	ஹேமந்தருதுவின்
सुवर्चसां	மிககாந்தியைபுடைய	पद्मानि	தாமரைகள் [முடிவில்
तासां	அவர்களுடைய	इव	போல்
		अशोभन्त	விளங்கின.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 319

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨ ॥

सुमन्त्रेण सनत्कुमारोक्तकथनम्—ஸனத் குமாரர் வசனத்தை சுமந்திரர் சொல்வது.

एतच्छ्रुत्वा रहः सूतो राजानमिदमब्रवीत्। श्रूयतां यत्पुरावृत्तं पुराणेन मया श्रुतम् ॥

ऋत्विग्विरूपदिष्टोऽयं पुरावृत्तो मया श्रुतः ॥ १ ॥

सूतः	ஸரதி	मया	என்னால்
पुत्रत् श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,	श्रुतः	கேழ்க்கப்பட்டது.
राजानं	இராஜாவைப்பார்த்து,	पुराणेन	கிழுவனாகிற
रहः	எகாந்தத்தில்	मया	என்னால்
इदं अब्रवीत्	இதைச் சொன்னார்.	श्रुतं	கேழ்க்கப்பட்டதான
ऋत्विभिः	ரித்துவிக்ருகனால்	पुरावृत्तं	முன் நடந்த விஷயம்
उपदिष्टः	உபதேசிக்கப்பட்ட	यत्	எதுவோ, அது
अयं पुरावृत्तः	இந்த பூர்வகதை	श्रूयताम्	கேழ்க்கப்படலாம்.

सनत्कुमारो भगवान् पूर्वं कथितवान् कथाम्। ऋषीणां सन्निधौ राजन् तव पुत्रागमं प्रति॥

राजन्	“ ஓ! அரசரே!	तव	உமக்கு
भगवान्	பகவானுன	पुत्रागमं	புத்திரனுண்டாவதை
सनत्कुमारः	ஸனத் குமாரர்	प्रति	குறித்து,
ऋषीणां	முனிவர்களுடைய	कथां	ஒரு கதையை
सन्निधौ	எந்திடையில்	पूर्वं	பூர்வத்தில்
		कथितवान्	சொன்னார்.

रोमपादः अङ्गेषु प्रथितः राजा मविव्यति तु	ரோமபாதர் அங்கதேசங்களில் ப്രாஸித்தரான அரசராக இருக்கப்போகிறார்.
--	---

तस्य व्यतिक्रमाद्राज्ञो भविष्यति सुदारुणा । अनावृष्टिः सुघोरा वै सर्वभूतभयावहा ॥८॥

तस्य	அந்த	सर्वभूतभयावहा	{ எல்லா பூதங்களுக் கும் பயத்தையுண்டு பண்ணுகிற துமான
राज्ञः	அரசருடைய	अनावृष्टिः	மழையின்மை
व्यतिक्रमान्	அதர்மத்தினாலே	भविष्यति वै	உண்டாகப்போகிறது.
सुदारुणा	மிகக்கடுமையான துள்,		
सुघोरा	வெகு கோரமான துள்		

अनावृष्ट्यां तु वृत्तायां राजा दुःखसमन्वितः । ब्राह्मणान् श्रुतवृद्धांश्च समानीय प्रवक्ष्यति ॥

अनावृष्ट्यां	மழையின்மை	ब्राह्मणान्	பிராம்ஹணர்களை
वृत्तायां तु	உண்டானவளவில்	च	உடனே
राजा	அரசர்	समानीय	அழைத்து,
दुःखसमन्वितः	துக்கமடைந்தவராய்	प्रवक्ष्यति	சொல்லப்போகிறார்.
श्रुतवृद्धान्	ஞானவ்ருத்தர்களான		

भवन्तः श्रुतधर्माणो लोकचारित्रवेदिनः । समादिशन्तु नियमं प्रायश्चित्तं यथा भवेत् ॥

श्रुतधर्माणः	"தர்மத்தைப் பிற்தவர் களும்	प्रायश्चित्तं	ப்ராபச்சித்தம்
लोकचारित्र- वेदिनः	உலகரீதியை நன்றாய் ஆராய்ந்த பிற்தவர் களுமான	यथा भवेत्	எப்படி உண்டாகுமோ அப்படி
भवन्तः	நீங்கள்	नियमं	உபாயத்தை
		समादिशन्तु	நன்றாய் அஞ்ஞாபியுங் கள்."

वक्ष्यन्ति ते महीपालं ब्राह्मणा वेदपारगाः । विभण्डकसुतं राजन् सर्वोपायैरिहानय ॥

वेदपारगाः	வேதங்களின் கரையை அடைந்தவர்களான	सर्वोपायैः	ஸகல உபாயங்களி லே
ते	அந்த	विभण्डकसुतं	விபண்டகருடைய
ब्राह्मणाः	ப்ராம்ஹணர்கள்	इह	இங்கு [புத்திரரை
महीपालं	ராஜாவைப்பார்த்து,	आनय	அழைத்துவாரும்.நீ என்று
राजन्	"ஓ! அரசரே!	वक्ष्यन्ति	சொல்லப்போகிறார் கள்.

आनाय्य च महीपाल ऋश्यभृङ्गं सुसक्तुतम् । प्रयच्छ कन्यां शान्तां वै विधिना सुसमाहितः ॥

महीपाल	"ஓ! அரசரே!	कन्यां	கன்யையான
ऋश्यभृङ्गं	ரிச்யச்ருங்கரை	शान्तां	சாந்தையை
सुसक्तुतं	நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட டவராக	विधिना	காமத்தோடும்
आनाय्य	அழைப்பித்த,	सुसमाहितः च	விசாரமற்றவராயும்
		प्रयच्छ वै	கொடும்."

புவ
 தேவ:
 அவர்யத்
 ஶாந்தா ஶ
 அஸு
 ம்ரதீயதே

உடனே
 வருணபகவான்
 வருஷிக்கப்போகிறார்.
 சாந்தையும் [(ஆர்ஷம்)
 இவருக்கு
 விவாகம்செய்துகொடுக்
 கப் படுவான். (ஆர்ஷம்.)

ऋश्यशृङ्गस्तु जामाता पुत्रांस्तव विधास्यति । सनत्कुमारकथितं यथा ते व्याहृतं मया ॥

जामाता	“ மருமகராகிய	यथा	என்று
ऋश्यशृङ्गः तु	ரிச்யச்ருங்கரும்	सनत्कुमारकथितं	ஸனத்ருமாரால் .
तव	உமக்கு		சொல்லப்பட்டது,
पुत्रान्	புத்திரர்களை	मया	என்னால்
विधास्यति	உண்டுபண்ணப்போ	ते	உமக்கு
	கிறார் ”	व्याहृतम्	சொல்லப்பட்டது.

अथ हृष्टो दशरथः सुमन्त्रं प्रत्यभाषत । यथर्श्यशृङ्गस्त्वानीतो विस्तरेण त्वयोच्यताम् ॥

अथ	இப்பொழுது	ऋश्यशृङ्गः	ரிச்யச்ருங்கர்
दशरथः	தசரதர்	तु	அப்படி இருந்தும்
हृष्टः	ஆனந்தமடைந்தவ	यथा	எவ்விதமாய்
	ராய்	आनीतः	கொண்டு வரப்பட்டா
सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரைப்	त्वया	உம்மாலே[ரோ,(அது)
	பார்த்து,	विस्तरेण	விஸ்தாரமாக
प्रत्यभाषत	பதில்சொன்னார்.	उच्यताम्	சொல்லப்பட்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 338

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம்

ऋश्यशृङ्गानयनकथनम्—ரிச்யச்ருங்கரை அழைத்துவந்ததைச் சொல்வது.

सुमन्त्रश्चोदितो राज्ञा प्रोवाचेदं वचस्तथा । यथर्श्यशृङ्गस्त्वानीतः शृणु मे मन्त्रिभिः स ह ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	सः	அந்த
तथा	அவ்வாறு	ऋश्यशृङ्गः	ரிச்யச்ருங்கர்
राज्ञा	அரசரால்	तु	அப்படி இருந்தும்
चोदितः	எவப்பட்டவராய்	यथा	எவ்விதமாய்
इदं	இந்த	आनीतः ह	கொண்டு வரப்பட்டா
वचः	வார்த்தையை		ரோ, (அதை)
प्रोवाच	சொன்னார்.	मे	என்னிடத்திலிருந்து
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளால்	शृणु	கேளும்.

रोमपादमुवाचेदं सहामात्यं पुरोहितः । उपायो निरपायोऽयमस्माभिरभिचिन्तितः ॥ २ ॥

ऋश्यशृङ्गो वनचरस्तपस्स्वाध्यायने रतः । अनभिज्ञः स नारीणां विषयाणां सुखस्य च ॥

इन्द्रियार्थैरभिमतैर्नरचितप्रमायिभिः । पुरमानाययिष्यामः क्षिप्रं चाध्यवसीयताम् ॥ ४ ॥

गणिकास्तत्र गच्छन्तु रूपवत्यः खलुकृताः । प्रलोभ्य विविधोपायैरानेष्यन्ताह सत्कृताः ॥

पुरोहितः	புரோஹிதர்.	रोमपादं	ரோமபாதரைப்
सहामात्यं	மந்திரிகளை உட்கூட	इदं	இதை
		उवाच	புரார்த்து, சொன்னார்.

अयं
निरपायः
उपीयः
अस्माभिः
अभिचिन्तितः
तपःस्वाध्यायने

रतः
वनचरः
सः ऋश्यशुक्लः
नारीणां
विपयाणां
सुखस्य च
अनभिज्ञः
नरचित्त-
प्रमाथिभिः
अभिमतेः

“இந்த
அபாயமற்ற
உபாயம்,
எங்களால்
சிந்திக்கப்பட்டது.
தபஸ்ஸிலும், வேதா
தபயனத்திலும்
நோக்கமுடையவரும்
அரண்யவாஸியுமான
அந்த ரிஷ்யசுருங்கர்
ஸ்திரீகளையும்,
கிறற்பங்களுடைய
சுகந்தையும்,
அறியாதவர்;
மனிதர்களின் மனதை
இழுக்கவல்லவையும்
இவ்வாங்களுமான

इन्द्रियायैः
क्षिप्रं च
पुरं
आनाययिष्यामः
अध्यवसीयतां
रूपवत्यः
स्वच्छताः
गणिकाः
तस्य गच्छन्तु
विविधोपायैः
प्रलोभ्य
सत्कृताः
इह
आनेष्यन्ति

இந்திரியங்களுடைய
வயாபாரங்களாலே
சீக்கிரமாகவே
பட்டணத்திற்கு
அழைத்துவருகின்
றோம்;
நிச்சயிக்கப்பட்டும்;
ரூபவதிகளும்
நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
பட்டவர்களுமான
விலைமாதர்கள்
அங்கு போகட்டும்,
பற்பல உபாயங்களால்
வஞ்சித்து,
வெகுமானிக்கப்பட்
இங்கு [டவர்களாய்
அழைத்துவருவார்
கள்.”

श्रुत्वा तथेति राजा च प्रत्युवाच पुरोहितम् । पुरोहितो मन्त्रिणश्च तथा चक्रुश्च ते तदा ॥
वारमुख्यास्तु तच्छ्रुत्वा वनं प्रविविधुर्महत् ॥ ६ ॥

राजा
श्रुत्वा
पुरोहितं
तथा च
इति
प्रत्युवाच
तदा
पुरोहितः

அரசர்
கேட்டு,
புரோஹிதரைப் பார்
“அப்படியே” [த்து,
என்று
பதில் சொன்னார்.
அப்பொழுது
புரோஹிதரும்,

ते मन्त्रिणः च
तथा च
चक्रुः
वारमुख्याः तु
तत् श्रुत्वा
महत्
वनं
प्रविविधुः

அந்த மந்திரிகளும்,
அவ்வாறே
செய்தார்கள்.
முக்கிய விலைமாதர்
அதைகேட்டு, [களும்,
பெரிய
வனத்தை
ப்ரவேசித்தார்கள்.

आश्रमस्याविदूरेऽस्मिन् यत्र कुर्वन्ति दर्शने । ऋषिपुत्रस्य धीरस्य नित्यमाश्रमवासिनः ॥

अस्मिन्
आश्रमस्य
अविदूरे
नित्यं
आश्रमवासिनः

இந்த
ஆசிரமத்தினுடைய
ஸமீபத்தில்
எப்பொழுதும்
ஆசிரமங்களில் வளிக்
கிறவரும்,

धीरस्य
ऋषिपुत्रस्य
दर्शने
यत्र
कुर्वन्ति

தீரருமான
ரிஷிபுத்திரருடைய
தர்சனத்தில்
ப்ரயத்தனத்தை
செய்தார்கள்.

पितुः स नित्यसन्तुष्टो नातिचक्राम चाश्रमात् ॥ ८ ॥

सः च
पितुः
नित्यसन्तुष्टः

அவரும்
பிதாவிடம்
நித்தியம் களிப்புற்ற
வராய்,

आश्रमात्
अतिचक्राम न

ஆசிரமத்தினின்று
வெளிப்புறப்பட

न तेन जन्मप्रभृति दृष्टपूर्वं तपस्विना । स्त्री वा पुमान् वा यच्चान्यत् सत्त्वं नगरराष्ट्रजम् ॥

तपस्विना	தபஸ்வியான	अन्यत्	வேறு
तेन	அவரால்	नगरराष्ट्रजं	நகரம், நாடு இவைகளி
जन्मप्रभृति	பிறந்ததுமுதல்	यत्	எந்த [ஹண்டான]
स्त्री वा	ஸ்திரீ ஆவது,	सत्त्वं च	வஸ்துவும்,
पुमान्	புருஷன்	दृष्टपूर्वं	முன்பு பார்க்கப்பட்ட
वा	ஆவது,	न	இல்லை. [உது]

ततः कदाचिच्च देशमाजगाम यदृच्छया । विभण्डकसुतस्तत्र ताश्चापश्यद्ब्राह्मणाः ॥ १० ॥

ततः	அப்பால்,	सं	அந்த
कदाचित्	ஒருஸமயத்தில்	देशं	பாதேசத்திற்கு
विभण्डकसुतः	விபண்டகருடைய புத்	आजगाम	வந்தார்.
यदृच्छया	அகஸ்மாத்தாய் [திரர்]	ताः	அந்த
ततः	அப்பொழுது தூரத்	ब्राह्मणाः च	ச்ரோஷ்ட கன்னிகைக
	தில் காணப்படுகிற	अपश्यत्	பார்த்தார். [னையும்]

ताश्चित्रवेपाः प्रमदा गायन्त्यो मधुरस्वरैः । ऋषिपुत्रमुपागम्य सर्वा वचनमब्रुवन् ॥ ११ ॥

चित्रवेपाः	{ வெகு அழகாய் ஆடை ஆபரணங்களணிந்தி ருந்தவர்களும்,	ताः प्रमदाः	அந்த ஸ்திரீகள்
मधुरस्वरैः	மதுரமான ஸ்வரங்க ளோடு	सर्वाः	எல்லோரும்
गायन्त्यः	பாடுகிறவர்களுமான	ऋषिपुत्रं	ரிஷிபுத்திரரை
		उपागम्य	கிட்டி,
		वचनं	வார்த்தையை
		अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

कस्त्वं किं वर्तसे ब्रह्मन् ज्ञातुमिच्छामहे वयम् । एकस्त्वं विजने घोरे वने चरसि शंस नः॥

ब्रह्मन्	“ஓ! அந்தணரே!	चरसि	திரிந்துகொண்டிருக்கி
त्वं	நீர்	किं	என் [தீர் ?]
कः	யார் ?	वर्तसे	இங்கு இருக்கிறீர் ?
त्वं	நீர்	वयं	நாம்கள்
एकः	ஒருவனாக	ज्ञातुं	அறிய
विजने	கொன்ற	इच्छामहे	கிருப் புகிறோம்.
घोर	பயங்கரமான	नः	எங்களுக்கு
वने	காட்டில்	शंस	சொல்லும்.

अदृष्टरूपास्तांस्तेन काम्यरूपा वने स्त्रियः । हर्दाक्षस्य मतिर्जाता आख्यातुं पितरं स्वकम्॥

काम्यरूपाः	அழகிய உருவங்களை	हर्दाक्ष	அன்பாலே
तेन	அவரால் [புடைய,	स्वकं	தன்னுடைய
वने	வனத்தில்	पितरं	தந்தையைப்பற்றி
अदृष्टरूपाः	காணாத உருவங்களை	आख्यातुं	சொல்வதற்கு
ताः	அந்த [புடைய	तस्य	அவருக்கு [ற்ற]
स्त्रियः	கத்திரைப்பார்த்து,	मतिः जाता	எண்ணம் உண்டாயி

பிதா விமண்டகோ஽ஸாக் தத்யாஹ் சுத ஔரஸ: | றத்யயத்யுஜ்ஜ இதி ல்யாத் நாம கர்ம ச மே ஶுவி||

அஸாக்	எங்களுடைய	றத்யயத்யுஜ்ஜ: இதி	ரிச்யச்ருங்கர் என்று
பிதா	பிதா	நாம	பெயர்.
விமண்டக:	விமண்டகர் ;	மே	என்னுடைய
தத்ய	அவருக்கு	கர்ம ச	செய்கையும்
அஹ்	நான்	ஶுவி	உலகில்
ஔரஸ: சுத:	தர்மமான புத்திரன் ;	ஸ்யாதம்	ப்ரலித்தம்.

இஹாஶ்ரமபதோ஽ஸாக் சமீபே ஶுபதர்சனா: | கரிஸ்யே வோ஽ந் பூஜா வை சர்வாஸா விஶிபூர்வகம் ||

இஹ	“ இங்கு	அஸ	இங்கு
சமீபே	ஸமீபத்தில்	வ:	உங்கள்
அஸாக்	எங்களுடைய	சர்வாஸா	எல்லோருக்கும்
அஶ்ரமபத:	ஆச்ரமபதம்.	விஶிபூர்வக	சாஸ்த்ரப்ரகாரம்
ஶுபதர்சனா:	{ அழகுள்ளவர்களே ! மங்களகரமான பார் வையுடையவர்களே !	பூஜா •	பூஜையை
		கரிஸ்யே வை	செய்கிறேன்.

றத்யபிபுத்ரவச: ஶ்ருதா சர்வாஸா மதிராஸ வை | ததாஶ்ரமபதம் த்ருஹ் ஜஸு: சர்வாஸ்த் தைந் தா: ||

றத்யபிபுத்ரவச:	ரிஷிபுத்திரருடைய	சர்வா:	எல்லோரும்
ஶ்ருதா	கேட்டு, [வார்த்தையை	ததாஶ்ரமபதம்	அவருடைய ஆச்ரம
சர்வாஸா	ஸமஸ்தர்களுக்கும்	த்ருஹ்	பார்க்க [ஸ்தாஸ்தை
மதி:	ஆசை	தைந்	அவரோடு
அஸ வை	உண்டாயிற்று.	வ	கூட
தா:	அவர்கள்	ஜஸு:	சென்றார்கள்.

கதானா து தத: பூஜாமுஶிபுத்ரவகார இ | இதமஶ்யமிதம் பாத்தமிதம் மூலமிதம் ஫லம் || 17 ||

றத்யபிபு:	ரிஷிபுத்திரர்,	இதம் பாத்தமிதம்;	இது பாத்தியம்;
தத:	அங்கு,	இதம் மூலம்	இது கிழங்கு;
கதானா •	வந்தவர்களுக்கு	இதம் ஫லம்	இது பழம்" (என்ற)
து	உடனே,	பூஜா •	உபசாரத்தை
இதம் அஶ்ய	“ இது அர்க்கியம்;	வகார இ	செய்தார். ஆச்சர்பம்!

பதித்யுஶ் ச தா பூஜா சர்வா எவ சமுத்யுசு: | றத்யேஶீதாஸ்த் ஶித்ர தா கமநாய மதி தத்யு: ||

சமுத்யுசு:	மிக உதஸாகமுடைய	எவ	அப்பொழுதே
தா:	அவர்கள், [வர்களாய்,	றத்யே:	ரிஷிக்கு
சர்வா:	எல்லோரும்,	மிதா:	பயந்தவர்களாய்
தா பூஜா	அந்த உபசாரத்தை	ஶித்ர	வினாவில்
பதித்யுஶ்	அங்கேகரித்து,	கமநாய ச	திரும்பிச் செல்ல
வ	ஆயினும்	மதி தத்யு:	எண்ணினார்கள்.

अस्माकमपि मुख्यानि फलानीमानि वै द्विज । गृहाण प्रति भद्रं ते भक्षयस्व च मा चिरम्॥

द्विज	ஓ! ப்ராம்ஹணரோ!	गृहाण	வாங்கிக்கொள்ளும்.
अस्माकं	எங்களுடைய	ते	உமக்கு
मुख्यानि	முக்கியங்களான	भद्रं	மங்களம்;
इमानि	இந்த	भक्षयस्व	பகியும்;
फलानि अपि वै	பழங்களையும்	चिरं	விளம்பம்
प्रति	திருப்பி	मा च	வேண்டாம்.

ततस्तास्तं समालिङ्ग्य सर्वा हर्षसमन्विताः । मोदकान् प्रददुस्तस्मै भक्ष्यांश्च विविधान् शुभान्॥

ततः	அப்பொழுது	विविधान्	பலவிதங்களான
ताः	அவர்கள்	शुभान्	சுபங்களான
सर्वाः	எல்லோரும்	मोदकान्	மோதகங்களையும்
हर्षसमन्विताः	ஸந்தோஷத்தோடு	भक्ष्यान् च	பகியுணங்களையும்
	கூடினவர்களாய்	तस्मै	அவருக்கு
तं	அவரை	प्रददुः	கொடுத்தார்கள்.
समालिङ्ग्य	ஆலிங்கனம்செய்து,		

तानि चास्वाद्य तेजसी फलानीति स्म मन्यते । अनास्वादितपूर्वाणि वने नित्यनिवासिना ॥

वने	வனத்தில்	तानि च	அவைகளையும்
नित्यनिवासिना	{ எப்பொழுதும் வலி த்துக்கொண்டிருந்த அவரால்,	आस्वाद्य	புசித்து,
अनास्वादितपूर्वाणि	முன்பு ஒருபோதும் ருசிபார்த்திராத	तेजसी	தேஜோவானுன (அவர்)
		फलानि इति	பழங்கள் என்றே
		मन्यते स्म	எண்ணினார்.

आपृच्छथ च तदा विप्रं व्रतचर्यां निवेद्य च । गच्छन्ति स्मापदेशात्ता भीतास्तस्य पितुः स्त्रियः॥

तदा	அப்பொழுது	व्रतचर्यां	வ்ரதானுஷ்டானமிரு
ताः स्त्रियः ,	அந்த ஸ்திரீகள்	निवेद्य	சொல்லி, [ப்ரதாக
तस्य	அவருடைய	च	உடனே (அந்த)
पितुः	தந்தைக்கு	अपदेशात्	வ்யாஜத்தால்
भीताः	பயந்தவர்களாய்	आपृच्छथ	விடைபெற்றுக் கொண்டு,
विप्रं	அந்தணரைப்பார்த்து	गच्छन्ति स्म	போனார்கள்.
च	ஏதோ ஒரு		

गतासु तासु सर्वासु काश्यपस्यात्मजो द्विजः । अस्वस्थहृदयश्चासीद्दुःखात् संपरिवर्तते ॥

तासु	அவர்கள்	दुःखात्	மனக்கவலையால்
सर्वासु	எல்லோரும்	अस्वस्थहृदयः	நிம்மதிபற்ற மன
गतासु	போனவனவில்	आसीत्	ஆனார். [முடையவராய்
काश्यपस्य	காச்யபருடைய	च	அப்படியே
आत्मजः	குமாரரான	संपरिवर्तते	இங்குமங்கும் போனார்.
द्विजः	அந்தணர்		

ततोऽपरेद्युस्तं देशमाजगाम स वीर्यवान् । मनोज्ञा यत्र ता दृष्टा वारमुख्याः स्वलङ्कृताः ॥

தத: அதனால்
அபரேது: மறுநாள்
வீரியவானுன் அவர்
யச எங்கு
மனோஜா: மனோக்ஞர்களும்,
ஸ்வலங்கூதா: நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
பட்டவர்களுமான

தா: அந்த
வாமுக்ஷா: முக்கிய விலைமாதர்கள்
ஐதா: பார்க்கப்பட்டார்களோ;
த: அந்த
தேச: இடத்திற்கு
அஜகாம வந்தார்.

दृष्ट्वैव च तदा विप्रमायान्तं हृष्टमानसाः ।

ததா அப்பொழுது
அயான்த வருகிற
விப்ர டூட்டா அந்தணரை பார்த்து,
ஏவ உடனே
தா: அவர்கள்
சர்வ: எல்லோரும்

उपसृत्य ततः सर्वास्तास्तमूचुरिदं वचः ॥

ஹ்ஸ்தமானசா: மனக்களிப்புடையவர்
தத: அவ்விடத்தில் [களாப்
த: உபஸூத அவரை எதிர்கொண்டு
ஐத: இந்த [கொருங்கி,
வவ: வார்த்தையையும்
கசு: சொன்னார்கள்.

एद्याभ्रमपदं सौम्य अस्माकमिति चाब्रुवन् । विचित्राणि बहूनि स्युर्मूलानि च फलानि च ॥

तत्राप्येष विधिः श्रीमान् विशेषेण भविष्यति

॥ २६ ॥

சௌம்ய “ஓ! நண்பரே!
அஸாக் எங்களுடைய
ஆபிரமபத ஆசிரமஸ்தானத்
ஏஹி வாரும்; [திற்கு
தத அங்கு
விசித்ராணி விகித்திரங்களான
வஹி அனேகங்களான
மூலானி ச கிழக்குகளும்,

फलानि च பழங்களும்,
स्यु: இருக்கின்றன.
अपि மேலும்
श्रीमान् ஸம்ருத்தியான
एष: विधि: இந்த உபசாரம்
विशेषेण விசேஷமாக
भविष्यति इति च உண்டாகுமென்றும்
अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

श्रुत्वा तु वचनं तासां सर्वासां हृदयङ्गमम् । गमनाय मतिं चक्रे तं च निन्युस्तदा स्त्रियः ॥

தாசா் அந்த
சர்வாசா் ஸமஸ்தர்களுடைய
ஹ்ரதயங்கம் மனோக்ஞமான
வசந் ஶ்ருத்வா வார்த்தையை கேட்டு,
து உடனே
கமநாய போக

मतिं चक्रे எண்ணினார்.
तं அவரை
तदा च அப்பொழுதே
स्त्रिय: ஸ்திரீகள்
निन्यु: அழைத்துக்கொண்டு
போனார்கள்.

तत्र चानीयमाने तु विप्रे तस्मिन् महात्मनि । वर्षं सहसा देवो जगत् प्रह्लादयंस्तदा ॥

மஹாத்மநி மஹாத்மாவான
தஸ்மிந் அந்த
விப்ரே ச பிராம்மணரும்
தத அங்கு
அனியமானே து அழைத்துக்கொண்டு
வாரானின் தளவில்,

ததா அப்பொழுது
தேவ: வருணபகவான்
ஜகத் உலகத்தை
மஹாத்மந் ஸந்தோஷப்படுத்திக்
சஹசா உடனே [கொண்டு
வர்ப் வந்தார்.

वपेणैवागतं विप्रं विपयं स नराधिपः । प्रत्युद्गम्य मुनिं प्रह्वः शिरसा च महीं गतः ॥

வபேண எவ
விபயம்
ஊகாத
முனி
விபம்

மறையோடேயே
நகரத்தை
அடைந்த
முனிவரான
அந்தணருக்கு

ச:
நராதிப:
புதுதமய
புறு:
சிரசா மஹீ }
கத: ச

அந்த
அரசன்
எதிர்கொண்டுசென்று
வணங்கினவனாய்
நமஸ்காரத்தையும்
செய்தான்.

अर्घ्यं च प्रददौ तस्मै न्यायतः सुसमाहितः । वव्रे प्रसादं विभेन्द्रान्मा विप्रं मन्युराविशेत् ॥

சுசமாஹித:
தஸ்மீ
ந்யாயத:
அர்ஹ்யம்
புதுதௌ
விபம்

விசாரமற்றவராய்
அவருக்கு
சாஸ்திரப்படி
அர்க்கியத்தை
கொடுத்தார்.
அந்தணரை

மனயு:
அவிசேத் மா
விபேந்த்ராத்
புசாத் ச
வவ்ரே

கோபம்
அடையாமலிருக்கும்
படி
ப்ராம்ஹண ச்ரோஷ்ட
ரிடத்திலிருந்து
அனுகூலத்தையும்
வேண்டிக்கொண்டார்.

अन्तःपुरं प्रविश्यास्मै कन्यां दत्त्वा यथाविधि । शान्तां शान्तेन मनसा राजा हर्षमवाप सः॥

ச:
ராஜா
அந்த:புரம்
புவிஷ்ய
கந்யா
சாந்தா
சாந்தேன

அந்த
வேந்தர்
அந்தப்புரத்தை
ப்ரவேசித்து,
கன்பையான
சாந்தையை
சாந்தமான

மனசா
யதாவிதி
அஸ்மீ
தத்வா
ஹ்யம்
அவாப

உள்ளத்துடன்
சாஸ்திரப்ரகாரம்
இவருக்கு
விவாஹம் செய்து
கொடுத்து
ஸந்தோஷத்தை
அடைந்தார்.

एवं स न्यवसत्तत्र सर्वकामैः सुपूजितः । ऋश्यभृङ्गो महातेजाः शान्तया सह भार्यया ॥

எவ்
ச:
மஹாதேஜா:
஋ச்யபுருஷ:
அர்யயா
சாந்தயா சஹ

இவ்வாறு
அந்த
புஹா தேஜஸ்வியான
ரிச்யசூருக்கர்
பத்திரியான
சாந்தையுடன்கூட

சர்வகாமை:
சுபூஜித:
சத
ந்யவஸத்

எல்லாக் கோரிக்கை,
களால்
நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட
டவராக
அங்கு
வஸித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे दशमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 370

एकादशः सर्गः—பதினோராவது ஸர்க்கம் ॥ ११ ॥

दशरथेन ऋश्यभृङ्गस्यानयनम्—தசரதர் ஈச்யம்சுருங்க முனியை அழைத்துவந்தது.

भूय एव च राजेन्द्र मृणु मे वचनं हितम् । यथा स देवप्रवरः कथायामेवमब्रवीत् ॥ १ ॥

राजेन्द्र इराजुச்சேஷ்டரோ !
सः देवप्रवरः அந்த தேவச்சேஷ்டர்
भूयः இன்னும்
कथायां கதையில்
एवं பின்வருமாறு
यथा எப்படி.

अब्रवीत् சொன்னாரோ;
हितं ஹிதமான (அந்த)
वचनं வார்த்தையை
च एव முழுவதையும்
मे என்னிடத்திலிருந்து
मृणु கேளும்.

इक्ष्वाकूणां कुले जातो भविष्यति सुधार्मिकः । नाम्ना दशरथो राजा श्रीमान् सत्यप्रतिश्रवः ॥

इक्ष्वाकूणां இசுக்ஷாகுக்களு
कुले வம்சத்தில்
सुधार्मिकः நல்ல தர்மங்களைபுடையவரும்,

सत्यप्रतिश्रवः ஸத்யமான பாதிக்
नाम्ना பெயரினால்
दशरथः தசரதரென்பவரு
राजा அரசர் [மான
जातः भविष्यति பிறப்பார்.

श्रीमान् ஸ்ரீமானும்,

अङ्गराजेन सख्यं च तस्य राज्ञो भविष्यति । कन्या चास्य महाभागा शान्ता नाम भविष्यति ॥

पुत्रस्त्वङ्गाधिराजस्य रोमपाद इति श्रुतः । तं स राजा दशरथो गमिष्यति महायशः ॥

अनपत्योऽस्मि धर्मात्मन् शान्ताभर्ता मम क्रतुम् । आरमेत त्वयाऽऽज्ञप्तः सन्तानार्थं कुलस्य च ॥

तस्य அந்த
राज्ञः இராஜாவுக்கு
अङ्गराजेन அங்கராஜரோடு
सख्यं च பிரிபா நட்பு
भविष्यति உண்டாகும்.
अङ्गाधिराजस्य அங்கதேசத்தினுடைய அரசருக்கு

रोमपादः ரோமபாதர்
इति என்று
श्रुतः பிரஸித்திபெற்ற
पुत्रः புத்திரர்.
तु மேலும்
अस्य இவருக்கு
महाभागा வெகுபாக்கியமுடைய
शान्ता नाम சாந்தை என்று
कन्या च பெண்
भविष्यति உண்டாகப்போகிறாள்.

महायशः மஹாயசஸ்சியான
सः அந்த
राजा மன்னரான
दशरथः தசரதர்,
धर्मात्मन् 'தர்மா த்மாவே !
अनपत्यः பிள்ளையில்லாதவனாக
अस्मि இருக்கிறேன்.
शान्त्यभर्ता சாந்தைக்கு கணவர்,
कुलस्य வம்சத்தினுடைய
सन्तानार्थं விளங்குதலின்
त्वया உம்மாலே [பொருட்டு
आज्ञप्तः च கட்டினாயிடப்பட்டவ
मम என் [ராகவே
क्रतुं பாகத்தை
आरमेत அனுஷ்டிக்கட்டும்
तं அவரை [என்று
गमिष्यति அடையப்போகிறார்.

श्रुत्वा राज्ञोऽथ तद्वाक्यं मनसा स विचिन्त्य च । प्रदास्यते पुत्रवन्तं शान्ताभर्तारमात्मवान् ॥

राज्ञः	அரசருடைய	अथ	இந்தஸ்திதியில்
तत्	அந்த	मनसा च	மனதில் சற்று
वाक्यं	வார்த்தையை	विचिन्त्य	ஆலோசித்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	पुनर्वन्तं	புத்திரனை அளிக்க
आत्मवान्	தையியமுடைய		ஸமர்த்தரான
सः	அவர்	शान्ताभर्तारं	சாந்தையின் கணவரை
		प्रदास्यते	கொடுக்கப்படுகிறார்.

प्रतिगृह्य च तं विप्रं स राजा विगतज्वरः । आहरिष्यति तं यज्ञं प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ ७ ॥

ச:	அந்த	விபரீதம்:	கவலை தீர்ந்தவராய்
ராஜா	அரசர்	மஹேன்	மிக்கக் களிப்புற்ற
தீ	அந்த	அந்தராத்மனா	மனதோடு,
விபரீதம்	அந்தமனரை	தீ	அந்த
பரிபூரண	கிரஹித்துக்கொண்டு,	யங்	யாகத்தை
வ	அதனால்	அஹரியதி	நடத்தப்போகிறார்.

तं च राजा दशरथो यशस्कामः कृताञ्जलिः । ऋश्यशृङ्गं द्विजश्रेष्ठं वरयिष्यति धर्मवित् ॥
यज्ञार्थं प्रसवार्थं च स्वर्गार्थं च नरेश्वरः । लभते च स तं कामं द्विजमुख्याद्विशां पतिः ॥

ச	மேலும்	கூதாஸலி:	கைகடப்பினவராய்
धर्मवित्	தர்மமறிந்த	द्विजभेदं	பிராம்மணச் சேஷ்ட
नरेश्वरः	ஜனங்களுக்கீச்வர	तं	அந்த [ரான]
दशरथः	தசரத [னா	अस्यशृङ्गं	ரிச்யச் சூங்கரை
राजा	மன்னர்	वरयिष्यति	வரிக்கப்போகிறார்.
यज्ञार्थं	யாகத்தின்பொருட்	तं	அந்த
	மும்,	कामं च	மனோதத்தையும்,
प्रसवार्थं च	ஸந்தானத்தின்	सः	அந்த
	பொருட்டும்,	विशां	ஜனங்களுக்கு
स्वर्गायं च	ஸ்வர்க்கத்தின்	पतिः	பதி
	பொருட்டும்,	द्विजसुख्यात्	பிராம்மணச் சேஷ்ட
यशस्कामः	யசஸ்ஸில் கிருப்ப		ரிடமிருந்து
	முடையவராய்	लभते	அடைவார்.

पुत्राश्चास्य भविष्यन्ति चत्वारोऽमितविक्रमाः । वंशप्रतिष्ठानकराः सर्वलोकेषु विश्रुताः ॥

अस्य	இவருக்கு	सर्वलोकेषु	ஸர்வலோகங்களிலும்
अमितविक्रमाः	அளவற்ற பரக்கிரம	विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவர்
	முடையவர்களும்,	चचारः	நான்கு [கருமான
	வம்சத்தினுடைய நிலை	पुत्राः	புத்திரர்கள்
वंशप्रतिष्ठानकाः	{ நிறுத்துகலை செய்ப,	अविप्यन्ति	உண்டாகப்படுபீ.கி
	கடையவர்களும்,	च	நிச்சயம்! [ஞர்கள்.

एवं स देवप्रवरः पूर्वं कथितवान् कथाम् । सनत्कुमारो भगवान् पुरा देवयुगे प्रभुः ॥

पूर्वं
देவயுगे
पुरा
भगवान्
प्रभुः
देवप्रवरः

முன்காலத்தில்
சுருதயுகத்தில்
பாரசீனரும்
பகவானும்,
பிரபுவும்,
தேவச்சேஷ்டருமான

सः
सनत्कुमारः
कथां
एवं
कथितवान्

அந்த
ஸனதுமார்
விருத்தாந்தத்தை
இவ்வாறு
சொன்னார்.

स त्वं पुरुषशार्दूल तमानय सुसत्कृतम् । स्वयमेव महाराज गत्वा सवलवाहनः ॥ १२ ॥

पुरुषशार्दूल
महाराज
सः
त्वं
सवलवाहनः

“ஓ! புருஷச்சேஷ்டர்!
ஓ! மஹாராஜர்!
அந்த
நீர்
ஸைன்பக்களோடும்
வாஹனங்களோடும்
கடினவராக

स्वयं एव
गत्वा
तं
सुसत्कृतं
आनय

தானே
சென்று
அவரை
நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட
டவராக
அழைத்துவரும்.

अनुमान्य वसिष्ठं च सूतवाक्यं निशम्य च । सान्तःपुरः सहामात्यः प्रययौ यत्र स द्विजः ॥

सूतवाक्यं
निशम्य
च
वसिष्ठं च
अनुमान्य
सहामात्यः

ஸரதியின் வாக்கி
கேட்டு, [பத்தை
உடனே
வலிவட்டரையும்
ஸம்மதிக்கச்செய்து,
மந்திரிகளோடுகடின
வரையும்,

सान्तःपुरः
सः
द्विजः
यत्र
प्रययौ

மனைவிமார்களோடுக
டினவரையும் (அவர்)
அந்த
அந்தணர்
எங்கோ, அங்கு,
சென்றார்.

वनानि सरितश्चैव व्यतिक्रम्य शनैः शनैः । अभिचक्राम तं देशं यत्र वै मुनिपुङ्गवः ॥

वनानि च
सरितः एव
शनैः शनैः
व्यतिक्रम्य

வனங்களையும்
நதிகளையும்
கிரமமாய்
கடந்து

मुनिपुङ्गवः
यत्र वै
तं
देशं
अभिचक्राम

முனிச்சேஷ்டர்
எங்கோ
அந்த
தேசத்தை
அடைந்தார்.

आसाद्य तं द्विजश्रेष्ठं रोमपादसमीपगम् । ऋषिपुत्रं ददर्शादौ दीप्यमानमिवानलम् ॥

आसाद्य
रोमपादसमीपगं
अनलं
इव
दीप्यमानं

அடைந்து,
ரோமபாதருடைய ஸ
மீபத்தைப்படைந்த,
அக்கினியை
போல்
விளங்குகிற

ऋषिपुत्रं
तं
द्विजश्रेष्ठं
आदौ
ददर्श

ரிஷிபுத்திரரான
அந்த
பிரம்மணச்சேஷ்ட
ரை
முதலில்
பார்த்தார்.

ततो राजा यथान्यायं पूजां चक्रे विशेषतः । सखित्वात्तस्य वै राज्ञः प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥

ततः அப்பொழுது
ராஜா அரசர்
तस्य அத்
राज्ञः ராஜாவிறுடைய
सखित्वात् தோழராகையால்
प्रहृष्टेन ஆனந்தமடைந்த

अन्तरात्मना மனதோடு
विशेषतः விசேஷமாகப்
पूजां மரியாதையை
यथान्यायं விதிபரகாரம்
चक्रे वै செய்தார்.

रोमपादेन चाख्यातमृपिपुत्राय धीमते । सख्यं संवन्धकं चैव तदा तं प्रत्यपूजयत् ॥

रोमपादेन ரோமபாதரால்
धीमते தீமனான
अपिपुत्राय ரிபிபுத்ராயுக்கு
सख्यं च நட்பும்,
संवन्धकं च ஸம்பந்தமும்

आख्यातं சொல்லப்பட்டது.
तदा அப்பொழுது
एव உடனே
तं அவரை
प्रत्यपूजयत् கொண்டாடினார்.

एवं सुसक्ततस्तेन सहोपित्वा नरर्षभः । सप्ताष्टदिवसान् राजा राजानमिदमब्रवीत् ॥१८॥

नरर्षभः மனிதச்சேஷ்டரான
राजा அரசர்
एवं இவ்வாறு
सुसक्तः நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட

तेन அவரோடு
सह கூட
उपित्वा வாஸம்பண்ணி,
राजानं இராஜாவைப்பார்த்து
इदं இனி வருகிறதை
अब्रवीत् சொன்னார்.

सप्ताष्टदिवसान् ஏழு எட்டு தினங்களை

शान्ता तव सुता राजन् सह भर्त्रा विशां पते । मदीयं नगरं यातु कार्यं हि महदुद्यतम् ॥

विशां “ஐனங்களுக்கு
पते பதியான
राजन् அரசரே!
तव உம்முடைய
सुता பெண்ணான
शान्ता சாந்தை
भर्ता सह பர்த்தாவோடுகூட;

मदीयं என்னுடைய
नगरं நகரத்தை
यातु அடையட்டும்;
महत् பெரிய
कार्यं காரியமானது,
हि அன்றோ!
उद्यतम् ஆரம்பிக்கப்பட்டது.”

तथेति राजा संश्रुत्य गमनं तस्य धीमतः । उवाच वचनं विप्रं गच्छ त्वं सह भार्यया ॥

राजा அரசர்
धीमतः தீமனான
तस्य அவருடைய
गमनं போவதைப்பற்றி
तथा “அப்படியே கூட
इति என்று [ஓம்]
संश्रुत्य வாக்குகளை நினைத்து;

भार्यया “பாரியையோடு
सह கூட
त्वं நீர்
गच्छ போம்” (என்ற)
वचनं வார்த்தையை
विप्रं அந்தணரைப்பார்த்து
उवाच சொன்னார்.

ऋषिपुत्रः प्रतिश्रुत्य तथेत्याह नृपं तदा । स नृपेणाभ्यनुज्ञातः प्रययौ सह भार्यया ॥

तदा	அப்பொழுது	आह	சொன்னார்,
ऋषिपुत्रः	ரிஷிபுத்திரர்	नृपेण	ராஜாவால்
प्रतिश्रुत्य	கேட்டு,	अभ्यनुज्ञातः	விடைபெற்றவராக
नृपं	அரசரைப்பார்த்து,	सः	அவர்
तथा	“அப்படியே ஆகட்டும்”	भार्यया सह	மனைவியோடுகூட
इति	என்று	प्रययौ	சென்றார்.

तावन्योन्याञ्जलिं कृत्वा स्नेहात् संश्लिष्य चोरसा । ननन्दतुर्दशरथो रोमपादश्च वीर्यवान् ॥

दशरथः	தசரதர்	कृत्वा	செய்து,
वीर्यवान्	வீரியவானான	स्नेहात्	அன்பால்
रोमपादः	ரோம்பாதர்	उरसा च	மார்போடும்
तौ च	அவ்விருவர்களும்	संश्लिष्य	கட்டிக்கொண்டு,
अन्योन्याञ्जलिं	ஒருவர்க்கொருவர் கைகூப்புகிறதை	ननन्दतु	களிப்புற்றார்கள்.

ततः सुहृदमापृच्छय प्रस्थितो रघुनन्दनः । पौरेभ्यः प्रेषयामास दूतान् वै शीघ्रगामिनः ॥

रघुनन्दनः	{ राकुवம்சத்தைக்களிப்பி பிக்கிறவர் (ராகுவம்ச த்தில் பிறந்தவர்),	पौरेभ्यः	பட்டணத்து ஜனங்க ளிடத்திற்கு
सुहृदं	ஸநேஹிதரிடம்	शीघ्रगामिनः	வேகமாகச்செல்லுகிற
आपृच्छय	விடைபெற்றதக்கொண்	दूतान्	தூதர்களை
प्रस्थितः	புறப்பட்டவராய், [0,	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
		प्रेषयामास वै	அனுப்பினார்.

क्रियतां नगरं सर्वं क्षिप्रमेव स्वलंकृतम् । धूपितं सिक्तसंमृष्टं पताकाभिरलंकृतम् ॥ २४ ॥

नगरं	“ பட்டணம்	सिक्तसंमृष्टं	நீர் தெளித்து பரி
सर्वं एव	எங்கும்		சுத்தமாக
क्षिप्रं	வேகமாக	पताकाभिः	கொடிகளால்
स्वलंकृतं	நன்றாயலங்கரிக்கப்பட்ட டதாக	अलंकृतं	அலங்கரிக்கப்பட்ட தாக,
धूपितं	வாஸனை தூபங்களிட டதாக	क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

ततः प्रहृष्टाः पौरास्ते श्रुत्वा राजानमागतम् । तथा प्रचक्रुस्तत्सर्वं राजा यत् प्रेषितं तदा ॥

ततः	அவ்விடத்திற்கு	राज्ञा	ராஜாவால்
राज्ञानं	அரசரின்	यत्	எது
आगतं	வரவை	प्रेषितं	விடுத்த உத்தரவோ
श्रुत्वा	கேட்டு,	तत्	அதை
ते	அந்த	सर्वं	எல்லாம்
पौराः	பட்டணத்து ஜனங்கள்	तथा	அப்படியே
प्रहृष्टाः	வெகு ஸந்தோஷ மடைந்தவர்களாய்,	तदा	அப்பொழுது
		प्रचक्रुः	செய்தார்கள்.

**சங்க துந் துபிவாத்திய
கோவுக்களோடு
பிராம்மணச் சேஷ்டரை
முன்னிட்டோக்கொண்டு,
பிரவேசித்தார் காண்!**

தே	அந்த
ஹிஜ்	பிராம்மணரை
கூழா	பார்த்து,
நாகரா:	பட்டணத்து ஜனங்
சर्वे	எல்லோரும் [கள்
प्रसुदिता:	ஸந்தோஷமடைந்
	தார்கள்.

உபவாஹநாத்
 சதா
 ஆத்மான்
 கृतकृत्यं
 मेने च
 வாவால்
 அப்பொழுது
 தன்னை
 எடுத்தகாரியத்தை மு
 ற்றும் முடித்தவராக
 எண்ணினார்.

॥ २९ ॥

विशालार्क्षी
शान्तां
दृष्ट्वा
प्रीत्या
आनन्दं
उपागमन्

நீண்ட கண்களோ
சாந்தையை [புடைய
பார்த்து,
அன்புடன்
ஆனந்தத்தை
உடைந்தார்கள்.

சுலிதா செளக்கியமாகச்செய்
பப்பட்டவளாக
சமர்வக பர்த்தாவுடன் கூடின
தன . அங்கு [வளாக
கஹி காலம் கொஞ்சம் காலம்
உவாஸ வாஸம்செய்தாள்.

आदितः श्लोकाः 400

ஹாடசா: சரீ:—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் || 12 ||

சம்ஹாரசம்பரணம்—யாகசாம்கீரிகள் ஸம்பாதிப்பது.

ततः काले बहुतिथौ कस्मिंश्चित् सुमनोहरे । वसन्ते समनुप्राप्ते राज्ञो यष्टुं मनोऽभवत् ॥

ततः	அப்பொழுது	समनुप्राप्ते	ஆரம்பித்த அளவில்
बहुतिथौ	அனேகதிதிகளடங்க	राज्ञः	ராஜாவுக்கு
कस्मिंश्चित्	ஒரு [கிய	यष्टुं	யாகம்செய்ய
सुमनोहरे	வெகு மனோகரமான	मनः	எண்ணம்
वसन्ते काले	வஸந்தகாலம்	अभवत्	உண்டாயிற்று.

ततः प्रणम्य शिरसा तं विप्रं देववर्णिनम् । यज्ञाय वरयामास सन्तानार्थं कुलस्य च ॥२॥

ततः	அப்பொழுது	शिरसा प्रणम्य	தலைவணங்கி,
देववर्णिनं	தேவர்கள் போன்ற	कुलस्य	வம்சத்தினுடைய
	ஒளியையுடைய	सन्तानार्थं	விளங்குதலின்பொரு
तं	அந்த	यज्ञाय	யாகத்திற்காக [ட்டு,
विप्रं	அந்தணரை	वरयामास च	வரித்தார்.

तथेति च स राजानमुवाच च सुसत्कृतः । संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम्॥

सुसत्कृतः	நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட	उवाच	சொன்னார்.
	டவரான	संभाराः च	"ஸாமக்கீரிகளும்
सः च	அவரும்,	संभ्रियन्तां	ஸம்பாதிக்கப்பட
तथा	"அப்படியே ஆகட்	ते	உன்னுடைய [ட்டும்;
इति	என்று [ட்டும்"	तुरगः च	குதிரையும்
राजानं	ராஜாவைப் பார்த்து	विमुच्यताम्	விடப்பட்டும்."

ततो राजाऽब्रवीद्वाक्यं सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम् । सुमन्त्रावाहय क्षिप्रमृत्विजो ब्रह्मवादिनः ॥
सुयज्ञं वामदेवं च जावालिमथ काश्यपम् । पुरोहितं वसिष्ठं च ये चाप्यन्ये द्विजोत्तमाः ॥

ततः	அப்பொழுது	जावालिं अथ	ஜாவாலியையும்,
राजा	அரசர்	काश्यपं	காச்யபரையும்,
मन्त्रिसत्तमं	மந்திரிச் சேர்த்தாரான	पुरोहितं	புரோஹிதரான
सुमन्त्रं	சுமந்திரரைப்பார்த்து	वसिष्ठं च	வஸிஷ்டரையும்
वाक्यं	வார்த்தையை	अपि	இன்னும்
अब्रवीत्	சொன்னார்.	अन्ये	மற்ற
सुमन्त्र	"ஓ! சுமந்திரரே!	द्विजोत्तमाः	பிரம்ஹணச் சேர்த்தார்
ऋत्विजः	புரோகிதர்களான.		கள்
ब्रह्मवादिनः	வேதபாடக்களான	ये च	எவர்களை அவர்களை
सुयज्ञं	சுயக்ருரையும்,	क्षिप्रं	விரைவாக [யும்
वामदेवं च	வாமதேவரையும்,	आवाहय	அழைத்துவரும்."

ततः सुमन्तस्त्वरितं गत्वा त्वरितविक्रमः । समानयत् स तान् विप्रान् समस्तान् वेदपाशान् ॥

ततः	அதன்மேல்	वेदपाशान्	வேதங்களின் கரை
त्वरितविक्रमः	வேகமான காலன்க்கை		பைக்கண்டவர்களான
सः	அந்த [புறைய]	तान्	அந்த
सुमन्तः	கமந்திரர்	विप्रान्	அந்தணர்கள்
त्वरितं	வேகமாக	समस्तान्	எல்லோரையும்
गत्वा	சென்று,	समानयत्	அழைத்துவந்தார்.

तान् पूजयित्वा धर्मात्मा राजा दशरथस्तदा । धर्मार्थसहितं युक्तं श्लक्ष्णं वचनमब्रवीत् ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான்	धर्मार्थसहितं	தர்மார்த்தங்களோடு
दशरथः	தசரத		கடின
राजा	மன்னர்	युक्तं	புத்தமான, சரியான,
तदा	அப்பொழுது	श्लक्ष्णं	மதுரமான
तान्	அவர்களை	वचनं	வார்த்தையை
पूजयित्वा	மரியாதைசெய்து	अब्रवीत्	சொன்னார்.

मम लालप्यमानस्य पुत्रार्थं नास्ति वै सुखम् । तदर्थं ह्यमेधेन यक्ष्यामीति मतिर्मम ॥८॥

पुत्रार्थं	“புத்திரர்நிமித்தம்	तदर्थं	அதற்காக
लालप्यमानस्य	பரிதபிக்கிற	ह्यमेधेन	அச்வமேதத்தால்
मम	எனக்கு	यक्ष्यामि	யாகம்செய்யவேண்டும்
सुखं	சுகம்	इति	என்று
अस्ति न वै	இல்லை.	मम	என்னுடைய
		मतिः	எண்ணம்.

तदहं यष्टुमिच्छामि शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । ऋषिपुत्रप्रभावेन कामान् प्राप्स्यामि चाप्यहम् ॥

तत्	அகயாலே,	अपि च	மேலும்
अहं	நான்	अहं	நான்
शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்திரங்களில்கண்ட	ऋषिपुत्रप्रभावेन	ரிஷிபுத்திரருடைய
कर्मणा	விதிப்படி		மகிமையாலே
यष्टुं	யாகம்செய்ய	कामान्	மனோதங்களை
इच्छामि	இச்சிக்கிறேன்;	प्राप्स्यामि	அடைவேன்.

ततः साध्विति तद्वाक्यं ब्राह्मणाः प्रत्यपूजयन् । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे पार्थिवस्य मुखेरितम् ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	मुखेरितं	முகத்தினின்றித்த,
वसिष्ठप्रमुखाः	வஸிஷ்டரை	तत्	அந்த
	முன்னிட்ட	वाक्यं	வார்த்தையை
ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்	साधु	‘நல்லது,’
सर्वे	எல்லோரும்	इति	என்று
पार्थिवस्य	அரசனுடைய	प्रत्यपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

नश्यद्भृङ्गपुरोगाश्च प्रत्यूचूर्णपतिं तदा । संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम् ॥

ததா	அப்பொழுது	தே	‘அந்த
नश्यद्भृङ्ग-}	ருச்யச்ருங்கரை முன்	சம்பாரா:	ஸாமக்கிரிகள்
पुरोगा: च}	ஹிட்டவர்களும்,	சம்பிரயந்தா	ஸம்:பா திக்கப்பபட்ட
चूर्णपतिं	ராஜாவைப் பார்த்து	துரக: ச	குதிரையும் [ஓம்;
प्रत्यूचु:	பதில் சென்னார்கள்,	விமூச்யதாம்	விடப்பட்டஓம்.

सर्वथा प्राप्स्यसे पुत्रांश्चतुरोऽमितविक्रमान् । यस्य ते धार्मिकी बुद्धिरियं पुत्रार्थमागता ॥

यस्य	“எந்த	भागता	வந்ததோ (அதனால்)
ते	உமக்கு	चतुर:	நான்கு
पुत्रार्थं	புத்திராமிமித்தம்	अमितविक्रमान्	அளவற்ற பராக்கிரம
धार्मिकी	தர்மஸம்பந்தமான	पुत्रान्	புத்திரர்களை [முடைய
इयं	இந்த	सर्वथा	ஸர்வபாகாரத்தாலும்
बुद्धि:	எண்ணம்	प्राप्स्यसे	அடையப்போகிறீர்.”

ततः प्रीतोऽभवद्राजा श्रुत्वैतद्द्विजभाषितम् । अमात्याश्चान्नवीद्राजा हर्षेणेदं शुभाक्षरम् ॥

ततः	அப்பொழுது	च	மேலும்
राजा	அரசர்	राजा	அரசர்
द्विजभाषितं	பிராம்மணர்களால்	हर्षेण	ஸந்தோஷத்தோடு
	சொல்லப்பட்ட	अमात्यान्	மந்திரிகளைப் பார்த்து
एतत्	இதை	शुभाक्षरं	சுபமான அக்ஷரங்க
श्रुत्वा	செய்து,		ளையுடைய
प्रीतः	ஸந்துஷ்டராக	इदं	இதை
अभवत्	ஆனார்.	अभवीत्	சென்னார்.

गुरुणां वचनाच्छीघ्रं संभाराः संभ्रियन्तु मे । समर्थाधिष्ठितश्चाभवः सोपाध्यायो विमुच्यताम् ॥

गुरुणां	“குருக்களுடைய	समर्थाधिष्ठितः	ஸமர்த்தர்களால்
वचनात्	கட்டளைப்படி,		பாதுகாக்கப்பட்ட
मे	எனக்கு	सोपाध्यायः	உபாத்தியாயர்களோ
संभाराः	ஸாமக்கிரிகள்		ஓகடின
शीघ्रं	சீக்கிரமாய்	अभवः च	குதிரையும்
संभ्रियन्तु	ஸம்:பா திக்கப்பபட்டஓம்.	विमुच्यताम्	விடப்பட்டஓம்.

सख्याश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् । शान्तयश्च प्रवर्तन्तां यथाकल्पं यथाविधि ॥१५॥

च	மேலும்	विधीयताम्	விதிக்கப்பட்டஓம்.
सख्याः	ஸாக்ஷியனுடைய	शान्तयः च	சாந்திகர்மங்களும்
उत्तरे	வடக்கு	यथाकल्पं	யதாக்கிரமமாய்
तीर	கரையில்	यथाविधि	சாஸ்திரப்படி
यज्ञभूमिः	யாக்ஷமலை	प्रवर्तन्ताम्	நடக்கட்டும்.

शक्यः कर्तुमयं यज्ञः सर्वेणापि मदीक्षिता । नापराधो भवेत् कष्टो यद्यसिन् क्रतुसत्तमे ॥

அசின்
கருசத்தமே
கடி:
அபராப:
அத்
ந யதி

இந்த
முதல் யாகத்தில்
கடுமைபாண
அபராதம்
உண்டாகும்;
இல்லையாகில்

சर्वेण
मदीक्षिता अपि
अयं
यज्ञः
कर्तुं
शक्यः

எல்லா
அரசனாலும்
இந்த
யாகம்
செய்ய
ஸாத்தியமாகும்.

छिद्रं हि मृगयन्तेऽत्र विद्वांसो ब्रह्मराक्षसाः । विघ्नितस्य तु यज्ञस्य सद्यः कर्ता विनश्यति ॥

विद्वासः
ब्रह्मराक्षसाः
अस
छिद्रं
मृगयन्ते
हि

வித்துவான்களான
பிரம்மராக்ஷஸர்கள்
அச
இவ்விஷயத்தில்
அபராதத்தை
தேடுகிறார்கள்;
அங்கு உண்டாகில்

विघ्नितस्य
यज्ञस्य
कर्ता
सद्यः
विनश्यति तु

இடைபூறு செய்யப்
பட்ட
யாகத்தினுடைய
யஜமான
உடனே
நாசமடைகிறான்.

तथा विधिपूर्वं मे क्रतुरेष समाप्यते । तथा विधानं क्रियतां समर्थाः करणेष्विह ॥१८॥

तत्
मे
एषः
क्रतुः
विधिपूर्वं
यथा
समाप्यते

ஆகையினாலே
என்னுடைய
இந்த
யாகம்
சாஸ்திரபிரகாரம்
எவ்வண்ணம்
பூர்த்தியாகுமோ

तथा
करणेषु
समर्थाः
इह
विधानं
क्रियताम्

அவ்வண்ணம்,
காரியங்களில்
ஸமர்த்தர்களே!
(உங்களால்)
இப்பொழுது
பிரபத்தினம்
செய்யப்பட்டும்.

तथेति च ततः सर्वे मन्त्रिणः प्रत्यपूजयन् । पार्थिवेन्द्रस्य तद्वाक्यं यथाऽऽज्ञप्तमकुर्वत ॥१९॥

ततः
मन्त्रिणः
सर्वे च
पार्थिवेन्द्रस्य
तत्
वाक्यं

அப்பொழுது
மந்திரிகள்,
எல்லோரும்
அரசச்சேரவாழ்வுடனுடைய
அந்த
வார்த்தையை

तथा
इति
प्रत्यपूजयन्
यथाऽऽज्ञप्तं
अकुर्वत

“அவ்வண்ணமே
செய்கிறோம்”
என்று
கொண்டாடினார்கள்.
கட்டளைப்படி
செய்தார்கள்.

ततो द्विजास्ते धर्मज्ञमस्तुवन् पार्थिवर्षभम् । अनुज्ञातास्ततः सर्वे पुनर्जगृह्यथागतम् ॥२०॥

ततः
त
द्विजाः
धर्मज्ञं
पार्थिवर्षभं
अस्तुवन्

அப்பால்
அந்த
பிரம்மஹணர்கள்
தர்மத்தையறிந்த
ராஜச்சேவரனை
ஸ்தோத்திரம் செய்
தார்கள்.

सर्वे
अनुज्ञाताः
यथागतं
पुनः
ततः
जगृह्युः

எல்லோரும்
விடைபெற்றவர்களாய்
வந்தவாறு
மறுபடி
அங்கிருந்து
சென்றார்கள்.

गतेषु तेषु विप्रेषु मन्त्रिणस्तान्नराधिपः । विसर्जयित्वा स्वं वैष्ण प्रविवेश महाद्युतिः ॥

तेषु	அந்த	अथ	அப்படியே
विप्रेषु	பிராம்மணர்கள்	विसर्जयित्वा	அனுப்பிகிட்டு,
गतेषु	போனவளவில்	महाद्युतिः	மஹாகாந்தியுடையவ
नराधिपः	அரசர்	स्वं	தம் [ராய்,
तान्	அந்த	वैष्ण	இருப்பிடத்தை
मन्त्रिणः	மந்திரிகளை	प्रविवेश	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

भाविताः श्लोकाः 421

त्रयोदशः सर्गः—பதிமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १३ ॥

यज्ञशालाप्रवेशः—யாகசாலையில் ப்ரவேசிப்பது.

पुनः प्राप्ते वसन्ते तु पूर्णः संवत्सरोऽभवत् । प्रसवार्थं ततो यष्टुं ह्यमेधेन वीर्यवान् ॥१॥

अभिवाद्य वसिष्ठं च न्यायतः प्रतिपूज्य च । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं प्रसवार्थं द्विजोत्तमम् ॥

यज्ञो मे क्रियतामद्य यथोक्तं मुनिपुङ्गव ॥ २ ॥

पुनः	மறுபடியும்	अभिवाद्य च	நமஸ்கரித்தும்,
वसन्ते	வஸந்தகாலம்	न्यायतः	சாஸ்திரப்படி.
प्राप्ते तु	வந்தபொழுது	प्रतिपूज्य च	சூழித்தும்,
संवत्सरः	வருஷம்	प्रश्रितं	வினயத்தோடுகடின
पूर्णः	நிறைந்ததாக	वाक्यं	வார்த்தையை
अभवत्	ஆயிற்று.	अब्रवीत्	சொன்னார்.
ततः	அப்பொழுது	मुनिपुङ्गव	‘ஓ! முனிகளில்
वीर्यवान्	வீர்யவானான (அவர்)		சிறந்தவரே!'
प्रसवार्थं	ஸந்தானத்தின்	अथ	இப்பொழுது
	பொருட்டு	प्रसवार्थं	ஸந்தானத்தின் பொ
		मे	எனது [ருட்டு,
ह्यमेधेन	அச்வமேதத்தால்	यज्ञः	பாகம்
यष्टुं	பாகம்செய்ய	यथोक्तं	சாஸ்திரத்தில்
द्विजोत्तमं	பிராம்மணச்ரோஷ்ட		சொல்லியபடி
	ரான	क्रियताम्	செய்யப்பட்டதும்.
वसिष्ठं	வஸிஷ்டரைப்பார்த்து	॥ ३ ॥	
यथा न विघ्नः क्रियते यज्ञाङ्गेषु विधीयताम्		क्रियते	பண்ணப்படுகிறது
यथा	எவ்வாறு	न	இல்லைபோ
यज्ञाङ्गेषु	பக்ரூங்கங்களில்		(அப்படியே)
विघ्नः	விக்கினம்	विधीयताम्	செய்யப்பட்டதும்.

भवान् स्निग्धः सुहृन्महं गुरुश्च परमो महान् । वोढव्यो भवता चैव भारो यज्ञस्य चोद्यतः ॥

भवान् "நீர்
மஹ் எனக்கு
ஸ்னிஃ நெருங்கிய
சுஹ் நண்பர்.
ச அன்றியும்
பரம: உத்திருஷ்டரான
மஹந் மஹானான

गुरु: குரு;
उद्यत: உயத்தணித்த
यज्ञस्य யாக்கத்தினுடைய
भार: च பாரமும்
भवता च एव உம்மாலேயே
वोढव्य: வறறிக்கத்தக்கது."

तथेति च स राजानमब्रवीद्विजसत्तमः । करिष्ये सर्वमेवैतद्भवता यत् समर्थितम् ॥ ५ ॥

स: அந்த
द्विजसत्तम: च பிராம்மணச்சேஷ்ட
तथा 'அப்படியே ஆகட்டும்,
यत् எது
भवता உம்மால்
समर्थितं நன்றாகப்பார்த்திக்கப்
பட்டதோ (அந்த)

एतत् இதை
सर्वं எல்லாம்
एव நிச்சயமாய்
करिष्ये செய்கிறேன்
इति என்று
राजानं அரசரைப்பார்த்து
अब्रवीत् சொன்னார்.

ततोऽब्रवीद्विजान् वृद्धान् यज्ञकर्मसु निष्ठितान् । स्थापत्ये निष्ठितांश्चैव वृद्धान् परमधार्मिकान् ॥

कर्मान्तिकाञ्छिल्पकरान् वर्धकीन् खनकानपि । गणकाञ्छिल्पिनश्चैव तथैव नटनर्तकान् ॥

ततोऽब्रवीच्छास्त्रविदः पुरुषान् सुबहुश्रुतान् ॥ ७ ॥

यज्ञकर्म समीहन्तां भवन्तो राजशासनात् । इष्टका बहुसाहस्री शीघ्रमानीयतामिति ॥ ८ ॥

तत: அதன்பேரில்
यज्ञकर्मसु யாககாரியங்களில்
निष्ठितान् தேர்ச்சியடைந்தவர்கள்
वृद्धान் விருத்தர்களான,
द्विजान् एव பிராம்மணர்களையும்,
स्थापत्ये கிற்பவேலைபில் (கிற்ப
னாலில், கட்டிடத்தில்)
निष्ठितान् தேர்ச்சியடைந்தவர்கள்
परमधार्मिकान् பரம கர்மஷ்டர்களா
वृद्धान् च விருத்தர்களையும், [எ
गणकान् एव கணக்கர்களையும்,
नटनर्तकान् நடர்கள், நடத்தகர்கள்
शिल्पिन: च இவர்களையும்,
शिल्पकरान् கித்திரக்காரர்களையும்,
वर्धकीन् சிற்பிகளை,
खनकान् अपि தச்சர்களை,
கணரோடுப்போக்களை,

तथा இத்தியாதி
कर्मान्तिकान् வேலைக்காரர்களையும்
एव பார்த்து,
बहुसाहस्री 'அனேகாபிரக்கணக்
इष्टका செங்கல்கள் [கான
शीघ्रं சீக்கிரம்
मानीयतां इति கொண்டுவரப்பட்டு
अब्रवीत् சொன்னார். [மெ'ன்று
तत: அப்பொழுது
शास्त्रविद: சாஸ்திரங்களை அறிந்
सुबहुश्रुतान् தவர்களான
पुरुषान् வெகு சாஸ்திரங்களை
भवन्त: உணர்ந்த
राजशासनान् புருஷர்களைப்பார்த்து
यज्ञकर्म "நீங்கள்
समीहन्तां ராஜாவினுடைய கட
अब्रवीत् டியைபால்
யாககாரியத்தை
நடத்த முயலுங்கள்"
சொன்னார். [என்று]

औपकार्याः क्रियन्तां च राज्ञां बहुगुणान्विताः । ब्राह्मणावसथाश्चैव कर्तव्याः शतशः शुभाः॥

ராஜா: ராஜாக்களுக்கும்
 बहुगुणान्विता: வெகு குணங்கள்
 அமைந்த
 औपकार्या: ராஜகிருஹங்கள்
 च சரியாய்
 क्रियन्तां செய்யப்பட்டும்.

शुभा: சுபங்களான
 ब्राह्मणावसथा: பிராம்ஹணகிருஹங்
 கள்
 शतशः நூற்றுக்கணக்காகவே
 एव பரிஷ்காரமாய்
 कर्तव्या: செய்யத்தக்கவைகள்.

भक्ष्यान्नपानैर्वहुभिः समुपेताः सुनिष्ठिताः । तथा पौरजनस्यापि कर्तव्या बहुविस्तराः ॥

ததா அதுபோலவே
 पौरजनस्य अपि பட்டணத்து ஜனத்
 திற்கும்
 बहुविस्तरा: வெகுவிஸ்தாரங்
 களான
 बहुभि: அனேகங்களான

भक्ष्यान्नपानै: பசுஷணம், அன்னம்,
 பானம் இவைகளோடு
 समुपेता: கூடின
 सुनिष्ठिता: நன்கமைக்கப்பட்ட
 வைகளாக
 कर्तव्या: செய்யத்தக்கவைகள்.

आवासा बहुभक्षाश्च सर्वकामैरुपस्थिताः । तथा जानपदस्यापि जनस्य बहु शोभनम् ॥
 दातव्यमन्नं विधिवत् सत्कृत्य न तु लीलया ॥ १२ ॥

आवासा: வாஸஸ்தானங்கள்
 बहुभक्षा: வெகுபசுஷணங்களு
 டையதாக
 सर्वकामै: எல்லா கோரிக்கை
 களால்
 उपस्थिता: च கூடினதுகளாக இருக்
 கவேண்டும்.
 जानपदस्य கிராமத்திலுள்ள
 जनस्य अपि ஜனத்திற்கும்

बहु: வெகு
 शोभनं மங்களகரமான
 अन्नं அன்னம்
 विधिवत् சாஸ்திரோக்தமாக
 तथा உள்ளபடி
 सत्कृत्य மரியாதைபண்ணி,
 दातव्यं கொடுக்கத்தக்கது.
 लीलया तु அனாதாவோடே
 न செய்ப்பத்தருந்ததில்லை.

सर्ववर्णा यथा पूजां प्राप्नुवन्ति सुसत्कृताः । न चावज्ञा प्रयोक्तव्या कामक्रोधवशादपि ॥

सर्ववर्णा: च எல்லா ஜாதிகளும்
 सुसत्कृता: நன்றாக பூஜிக்கப்பட்
 டவர்களாக
 यथा சொல்லியவண்ணம்
 पूजां மரியாதையை
 प्राप्नुवन्ति அடையவேண்டும்.

कामक्रोधवशात् காமக்ரோதவசத்தால்
 अपि எப்படியாகிலும்
 अवज्ञा அவமானம்
 प्रयोक्तव्या செய்ப்பட்டதாக
 न இருக்கக்கூடாது.

यज्ञकर्मसु ये व्यग्राः पुरुषाः शिल्पिनस्तथा । तेषामपि विशेषेण पूजा कार्या यथाक्रमम् ॥
 ते च स्युः संभृताः सर्वे वसुभिर्भोजनेन च ॥ १४ ॥

अन्यमेषु	பாக்களையங்களில்	पूजा	மரியாதை
पुत्राः	கவலைபாக வேலைசெய்	कार्या	செய்யத்தகுந்தது.
शिष्यिनः	சித்திரக்காரர்கள், [கிற	ते	அவர்கள்
तथा	இத்தியாதி	सर्वे	எல்லோரும்
पुरुषाः	வேலைக்காரர்கள்,	वसुभिः	தனங்களாலும்
ये च	எவர்களோ	भोजनेन च	போஜனத்தாலும்
तेषां अपि	அவர்களுக்கும்	संभृताः	திருப்தியடைந்தவர்
यथाक्रमं	கிரமப்படி.		களாக
विशेषेण	விசேஷமாக	स्युः	ஆகவேண்டும்.

यथा सर्वं सुविहितं न किञ्चित् परिहीयते । तथा भवन्तः कुर्वन्तु प्रीतिस्त्रिगुणेन चेतसा ॥

सर्वं	எல்லாம்	न	ஆகாதோ
यथा	எப்படி.	तथा	அப்படி.
सुविहितं	நன்றாகச் செய்யப்பட்ட	भवन्तः	நீங்கள்
किञ्चित्	கொஞ்சமும் [டதாக	प्रीतिस्त्रिगुणेन	பிரீதியால் மூன்ற
परिहीयते	உபேகைச் செய்யப்	चेतसा	மனதால்
	பட்டது	कुर्वन्तु	செய்யுங்கள்.

ततः सर्वे समागम्य वसिष्ठमिदमब्रुवन् । यथोक्तं तत्सुविहितं न किञ्चित् परिहीयते ॥
यथोक्तं तत् करिष्यामो न किञ्चित् परिहास्यते ॥ १६ ॥

ततः	அப்பொழுது	यथा	ஆகையால்
सर्वे	எல்லோரும்	किञ्चित्	கொஞ்சமும்
समागम्य	வந்து,	परिहीयते	குறைசெய்யக்கூடியது
वसिष्ठं	வலிஷ்டரைப்	न	இல்லை.
इदं	இதை [பார்த்து	किञ्चित्	கொஞ்சமும்
अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.	परिहास्यते	உபேகிக்கக்கூடியது
उक्तं	"சொல்லப்பட்ட	न	இல்லை.
तत्	அது	उक्तं यथा	சொல்லிய பிரகாரமே
सुविहितं	கௌரவிக்க வேண்டிய	तत्	அதை
	ஆக்கை;	करिष्यामः	செய்கிறோம்"

ततः सुमन्त्रमानीय वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् । निमन्त्रयस्व नृपतीन् पृथिव्यां ये च धार्मिकाः॥

ततः	அப்பொழுது	पृथिव्यां	"உலகில்
वसिष्ठः	வலிஷ்டர்	धार्मिकाः	தர்மியடர்கள்
सुमन्त्रं	சுமந்திரரை	ये च	எவர்களோ அந்த
आनीय	அழைத்து,	नृपतीन्	ராஜாக்களை
वाक्यं	இந்த வர்த்தையை.	निमन्त्रयस्व	அழைப்பீயும்.
अब्रवीत्	சொன்னார்;		

ब्राह्मणान् क्षत्रियान् वैश्यान् शूद्रांश्चैव सहस्रशः । समानयस्व सत्कृत्य सर्वदेशेषु मानवान् ॥

ब्राह्मणान्	“பிராம்மணர்களுக்கும்,	सर्वदेशेषु	எல்லா தேசங்களிலே
क्षत्रियान्	சூத் திரியர்களுக்கும்,		ருக்கிற
वैश्यान्	வைசியர்களுக்கும்,	मानवान् एव	மனிதர்களையும்
शूद्रान् च	சூத் திரர்களுக்கும்,	सत्कृत्य	மரியாதை செய்து,
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	समानयस्व	அழைக்கும்.

मिथिलाधिपतिं वीरं जनकं सत्यविक्रमम् । निष्ठितं सर्वशास्त्रेषु तथा वेदेषु निष्ठितम् ॥
तमानय महाभागं स्वयमेव सुसत्कृतम् । पूर्वसंवन्धिनं ज्ञात्वा ततः पूर्वं ब्रवीमि ते ॥२०॥

मिथिलाधिपतिं	“ மிதிலைநகர்த்து அரசு	तं	அந்த
	சனகன்	जनकं	ஜனகரை
वीरं	வீரரான	स्वयं एव	நீரே
सत्यविक्रमं	ஸத்யமான பராக்கி	सुसत्कृतं	நன்றாக ஸத்கரிக்கப்
	ராமமுடைய		பட்டவராக
सर्वशास्त्रेषु	எல்லா சாஸ்திரங்	आनय	அழைத்துவாரும்;
	களில்	पूर्वसंवन्धिनं	முதற் சம்மந்தியாக
निष्ठितं	தேர்ச்சியடைந்த	ज्ञात्वा	அறிந்து,
तथा	அப்படியே	ततः	அதனால்
वेदेषु	வேதங்களில்	पूर्वं	முதலில்
निष्ठितं	தேர்ச்சியடைந்த	ते	உமக்கு
महाभागं	வெகுபாக்கியமுடைய	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

तथा काशीपतिं स्निग्धं सततं प्रियवादिनम् । सदृच्छं देवसङ्काशं स्वयमेवानयस्व ह ॥२१॥

तथा	“ அப்படியே	देवसङ्काशं	தேவர்களுக்கொப்
स्निग्धं	நண்பராகிய,		பான்
सततं	எப்பொழுதும்	काशीपतिं	காசிதேசாதிபதியை
प्रियवादिनं	அனுகூலமாகப் பேசு	स्वयं एव	நீரே
	பவரான,	आनयस्व ह	அழைத்துவாரும்.
सदृच्छं	நல்லொழுக்க முடைய		

तथा केकयराजानं वृद्धं परमधार्मिकम् । अशुरं राजसिंहस्य सपुत्रं त्वमिहानय ॥२२॥

तथा	அப்படியே	अशुरं	மாமனாரான
वृद्धं	நீர்	केकयराजानं	கேகயராஜரை
परमधार्मिकं	விருத்தரான [யுள்ள	सपुत्रं	புத்திரனோடுகூட
राजसिंहस्य	வெகு தர்மசிந்தை	इह	இங்கு
	ராஜச் சேரோட்டருக்கு	आनय	அழைத்துவாரும்.

अङ्गेश्वरं महाभागं रोमपादं सुसक्तुतम् । वयस्यं राजसिंहस्य तमानय यशस्विनम् ॥२३॥

राजसिंहस्य	" राजसिंहरोஷ்டருக்கு	तं	அந்த
वयस्यं	தேவநாஸன	रोमपादं	ரோமபாதரை
महाभागं	வெகுபாக்கியமுடைய	सुसक्तुतं	நன்றாக ஸத்தகரிக்கப்
यशस्विनं	கீர்த்தியுடைய		பட்டவராக
अङ्गेश्वरं	அங்கநாட்டரசரான	आनय	அழைத்துவாரும்.

प्राचीनान् सिन्धुसौवीरान् सौराष्ट्र्यांश्च पार्थिवान् ।
दाक्षिणात्यान् नरेन्द्रांश्च समस्तानानयस्व ह

॥ २४ ॥

प्राचीनान्	" கிழ்நாடுகளிலுள்ள	पार्थिवान् च	அரசர்களுக்கும்,
सिन्धुसौवीरान्	வந்த, செனவீர	दाक्षिणात्यान्	தெற்குநாடுகளிலுள்ள
	தேசங்களிலுள்ள	नरेन्द्रान्	அரசர்கள்
सौराष्ट्र्यान्	சுராஷ்டிரதேசத்தி	समस्तान् च	எல்லோர்களுக்கும்,
	லுள்ள	आनयस्व ह	அழைத்துவாரும்.

सन्ति क्षिग्धाश्च ये चान्ये राजानः पृथिवीतले ।

तानानय यथाक्षिप्रं सानुगान् सहबान्धवान्

॥ २५ ॥

पृथिवीतले	" பூப்பிரதேசத்தில்	तान् च	அவர்களுக்கும்
अन्ये	இதர்களான	सानुगान्	பரிசுரக்களோடு
क्षिग्धाः	நண்பர்களாகிய	सहबान्धवान्	கடினவர்களாய்,
राजानः	அரசர்கள்		பந்துக்களோடு கூடின
ये	எவர்கள்	यथाक्षिप्रं	வர்களாய்
सन्ति च	இருக்கிறார்களோ,	आनय	சீக்கிரமாகவே
			அழைத்துவாரும்."

वसिष्ठवाक्यं तच्छ्रुत्वा सुमन्त्रस्त्वरितस्तदा ।

व्यादिशत् पुरुषांस्तत्र राज्ञामानयने शुभान्

॥ २६ ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	राज्ञां	அரசர்களுடைய
तत्	அந்த	आनयने	அழைத்துவருவதில்
वसिष्ठवाक्यं	வஸிஷ்டருடைய	शुभान्	நல்ல
श्रुत्वा	சேட்டு, [வாக்கியத்தை	पुरुषान्	புருஷர்களை
त्वरितः	வேகமுடையவராக	तत्र	அங்கு
तदा	அப்பொழுது	व्यादिशत्	ஏவினார்.

स्वयमेव हि धर्मात्मा प्रययौ मुनिशासनात् । सुमन्त्रस्त्वरितो गत्वा समानेतुं महीक्षितः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான்	स्वयं एवं	தானே
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	गत्वा	சென்று,
मुनिशासनात्	முனிவரின் ஆக்களு	समानेतुं	அழைப்பதற்கு
	யால்.	त्वरितः	வேகமுடையவராக
महीक्षितः	அரசர்களை	प्रययौ हि	பிரயாணமானார்.

ते च कर्मान्तिकाः सर्वे वसिष्ठाय च धीमते । सर्वे निवेदयन्ति स्म यज्ञे यदुपकल्पितम् ॥

ते	அந்த	उपकल्पितं	செய்யப்பட்டதோ
कर्मान्तिकाः	வேலைக்காரர்கள்	सर्वे च	(அது) எல்லாவற்றை
सर्वे च	எல்லோரும்	धीमते	திமானை [யும்
यज्ञे	பாகத்தில்	वसिष्ठाय	வஸிஷ்டருக்கு
यत्	எது	निवेदयन्ति स्म	தெரிவித்தார்கள்.

ततः प्रीतो द्विजश्रेष्ठस्तान् सर्वानिदमब्रवीत् ॥ २९ ॥

ततः	பிறகு	तान्	அந்த
द्विजश्रेष्ठः	பிரம்மணச் சேஷன்	सर्वान्	எல்லோரையும்
प्रीतः	திருப்தியடைந்தவ	इदं	இதை [பார்த்து
	ராய்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अवज्ञया न दातव्यं कस्यचिल्लीलयापि वा । अवज्ञया कृतं हन्यादातारं नात्र संशयः ॥

अवज्ञया अपि	“அவமரியாதையோடும்	कृतं	செய்யப்பட்டது,
लीलया वा	அலக்யத்தோடும்	दातारं	கொடுப்பவனை
कस्यचित्	ஒருவனுக்கு	हन्यात्	கொல்லும்.
दातव्यं	கொடுக்கத்தக்கது	असं	இவ்விஷயத்தில்
न	இல்லை.	संशयः	ஸந்தேகம்
अवज्ञया	அவமானத்தோடு	न	இல்லை.”

ततः कैथिदहोरात्रैरुपयाता महीक्षितः । बहूनि रत्नान्यादाय राज्ञो दशरथस्य च ॥ ३१ ॥

ततः	அதன்பிறகு	दशरथस्य	தசரதருக்கு
कैथित्	சில	बहूनि	அனேக
अहोरात्रैः	இரவும் பகலும்	रत्नानि	ரத்தினங்களை
महीक्षितः	அரசர்கள்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
राज्ञः	ராஜாவான	उपयाताः च	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततो वसिष्ठः सुप्रीतो राजानमिदमब्रवीत् । उपयाता नरव्याघ्र राजानस्तव शासनात् ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	नरव्याघ्र	“புருஷச் சேஷ்டரே!
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,	तव	உம்முடைய
सुप्रीतः	மிகப் பிரியுடையவராய்	शासनात्	ஆக்களுயால்
राजानं	அரசரைப்பார்த்து,	राजानः	அரசர்கள்
इदं	இதை	उपयाताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.”
अब्रवीत्	சொன்னார்.		

मया च सत्कृताः सर्वे यथाहं राजसत्तमाः । यज्ञियं च कृतं राजन् पुरूपैः सुसमाहितैः ॥

मया	என்னால்	राजन्	ஓ! அரசரே!
राजसत्तमाः	ராஜச் சேஷ்டர்கள்	सुसमाहितैः	விதிகளை நன்றாய்
सर्वे च	எல்லோரும்	पुरूपैः	புருஷர்களால் [றிந்த
यथाहं	உதறிப்பிரகாரம்	यज्ञियं च	யாகத்திற்குரியதும்
सत्कृताः	உபசரிக்கப்பட்டார்கள்.	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

निर्यातु च भवान् यष्टुं यज्ञायतनमन्तिकात् । सर्वकामैरुपहृतैरुपेतं वै समन्ततः ॥ ३४ ॥

भवान् च	நீரும்	समन्ततः	நாளுபக்கங்களிலும்
अन्तिकात्	ஸமீபத்தில்	उपेतं	கூடின
उपहृतैः	சேர்க்கப்பட்ட	यज्ञायतनं	யாகசாலையைக் குறித்
सर्वकामैः	எல்லாக் கோரிக்கை	यष्टुं	யாகம் செய்ய [து
	களாலே	निर्यातु वै	வெளிப்புறப்படும்.

द्रष्टुमर्हसि राजेन्द्र मनसेव विनिर्मितम्. ॥ ३५ ॥

राजेन्द्र	ஓ! அரசச்சேஷ்டரே!	इव	போல்
मनसा	மனதால்	द्रष्टुं	பார்க்க
विनिर्मितं	செய்யப்பட்டது	अर्हसि	யோக்கியராகிநீர்.

तथा वसिष्ठवचनादृश्यशृङ्गस्य चोभयोः । शुभे दिवसनक्षत्रे निर्यातो जगतीपतिः ॥ ३६ ॥

तथा	அப்படியே	शुभे	மங்களகரமான
वसिष्ठवचनात्	வஸிஷ்டருடைய	दिवसनक्षत्रे	தினம், நக்சத்திரம்
	வார்த்தையால்		இவைகளில்
अदृश्यशृङ्गस्य च	ருச்யச் சூங்கருடை	जगतीपतिः	ஐகத்திற்கு பதியான
	யவும்,		வர்
उभयोः	இருவர்களுடைய	निर्यातः	வெளிப்புறப்பட்டார்.
	(சொல்லின்பேரில்)		

ततो वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे एव द्विजोत्तमाः । ऋश्यशृङ्गं पुरस्कृत्य यज्ञकर्मारभन्तदा ।

यज्ञवाटगताः सर्वे यथाशास्त्रं यथाविधि ॥ ३७ ॥

ततः	அங்கே	सर्वे	எல்லோரும்
यज्ञवाटगताः	யாகசாலையை அடைந்தவர்கள்	तदा एव	அப்பொழுதே
		यथाशास्त्रं	சாஸ்திரப்பிரகாரம்
सर्वे	எல்லோரும்	यथाविधि	விதிப்படி
वसिष्ठप्रमुखाः	வஸிஷ்டரை முக்கிய	ऋश्यशृङ्गं	ரிச்யச் சூங்கரை
	மாகவுடைய	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு
द्विजोत्तमाः	பிரம்மணச் சிறேஷ்டர்கள் ;	यज्ञकर्मा	யாககார்யத்தை
		आरभन्	ஆரம்பித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालंकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 458

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம். || 18 ||

अश्वमेधयजनम्—அச்வமேதயாகம் செய்தல்.

अथ संवत्सरे पूर्णे तस्मिन् प्राप्ते तुरङ्गमे । सरस्वाश्चोत्तरे तीरे राज्ञो यज्ञोऽभ्यवर्तत ॥१॥

अथ •	பிறகு	सरस्वा:	ஸரஸ்வதியின்
तुरङ्गमे	குதிரை	उत्तरे	வடக்கு
प्राप्ते	வந்தபோது	तीरे	கரையில்
तस्मिन्	அந்த	राज्ञः	ராஜாவினுடைய
संवत्सरे	வருஷமும்	यज्ञः च	யாகமும்
पूर्णे	நிரம்பின அளவில்,	अभ्यवर्तत	நடந்தது.

ऋक्ष्यशृङ्गं पुरस्कृत्य कर्म चकुर्द्विजर्षभाः । अश्वमेधे महायज्ञे राज्ञोऽस्य सुमहात्मनः ॥२॥

सुमहात्मनः	நல்ல மஹாத்மாவான	द्विजर्षभाः	பிராம்மணச் சேஷ்டர்
अस्य	இந்த	ऋक्ष्यशृङ्गं	ஞ்சப்பசிருங்கரை [கள்
राज्ञः	ராஜாவினுடைய	पुरस्कृत्य	தலைமையாக வைத்
अश्वमेधे	அச்வமேதமென்கிற		துக்கெண்டு,
महायज्ञे	மஹா யக்ஞத்தில்	कर्म	காரியத்தை
		चक्रुः	செய்தார்கள்.

कर्म कुर्वन्ति विधिवद्याजका वेदपारगाः । यथाविधि यथान्यायं परिक्रामन्ति शास्त्रतः ॥

वेदपारगाः	வேதங்களின் கரையை	कुर्वन्ति	செய்கிறார்கள்.
	அடைந்தவர்களான	यथाविधि	விதிப்படி
याजकाः	நிதிக்குகள்	यथान्यायं	சரியாய்
कर्म	காரியபைய	शास्त्रतः	சாஸ்திரப்பரகாரம்
विधिवत्	சாஸ்திரோத்தமமாக	परिक्रामन्ति	செய்யத்தொடங்கினர்.

प्रवर्ग्यं शास्त्रतः कृत्वा तथैवोपसदं द्विजाः । चक्रुश्च विधिवत् सर्वमधिकं कर्म शास्त्रतः ॥४॥

द्विजाः	பிராம்மணர்கள்	तथा	இன்னும்
प्रवर्ग्यं	"பிரவர்க்யம்" என்ற	शास्त्रतः	சாஸ்திரப்பரகாரம்
	கர்மாவை	अधिकं	மேல் செய்பவெண்
शास्त्रतः	சாஸ்திரப்பரகாரம்	सर्वं	எல்லா [ய
कृत्वा	செய்து,	कर्म च	காரியையையும்
उपसदं एव	"உபஸத்" என்கிற	विधिवत्	சாஸ்திரோத்தமமாக
	இஷ்டியையும்	चक्रुः	செய்தார்கள்.

अभिपूज्य ततो हृष्टाः सर्वे चक्रुर्यथाविधि । प्रातःसवनपूर्वाणि कर्माणि मुनिपुङ्गवाः ॥५॥

मुनिपुङ्गवाः	முனிச் சேஷ்டர்கள்	प्रातःसवनपूर्वाणि	"பிராதஸன அனம்" முதலிய
सर्वे	எல்லோரும்		
हृष्टाः	ஸந்தோஷமுடையவர்	कर्माणि	காரங்களி
अभिपूज्य	பூஜித்து, [களாய்	यथाविधि	விதிப்படி
ततः	அதன்மேல்	चक्रुः	செய்தார்கள்.

ऐन्द्रश्च विधिवदत्तो राजा चाभिष्टुतोऽनघः । माध्यन्दिनं च सवनं प्रावर्तत यथाक्रमम् ॥

ऐन्द्रः च	{ இந்திரனுக்குச் சேர வேண்டிய (ஹரி பாகமும்)	ராஜா ச அபிஷ்டுத:	ஸோமராஜாவும்
विधिवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி	माध्यन्दिनं	ஸ்துதிக்கப்பட்டார்.
दत्तः	கொடுக்கப்பட்டது.	सवनं च	மத்பான்ற ஹ காலத்
अनघः	பாப நிவர்த்தகரான	यथाक्रमं	யக்ஞமும் [திற்குரிய
		प्रावर्तत	விதிப்படி நடந்தது.

तृतीयसवनं चैव राज्ञोऽस्य सुमहात्मनः । चक्षुस्ते शास्त्रतो दृष्ट्वा यथा ब्राह्मणपुङ्गवाः ॥

ते	அந்த	तृतीयसवनं च	மூன்றாவது ஸவனத்
ब्राह्मणपुङ्गवाः	பிராம்மணச் சேஷ்டர்		தையும்
अस्य	இந்த	शास्त्रतः एव	சாஸ்திரபாக்காரமே
सुमहात्मनः	நல்ல மஹாத்மாவான	दृष्ट्वा	பார்த்து,
राज्ञः	ராஜா வினுடைய	यथा.	உள்ளபடி
		चक्षुः	செய்தார்கள்.

न चाहुतमभूत्तत्र स्वलितं वाऽपि किञ्चन । दृश्यते ब्रह्मवत् सर्वं क्षेमयुक्तं हि चक्रिरे ॥

तस्य	அச்சமயத்தில்,	ब्रह्मवत्	மந்திரம்போல்
अहुतं च	ஹோமம்செய்யாத	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
स्वलितं वा	தவறினதும், [தும்,	हि	ஆகையால்
किञ्चन अपि	ஒர் அணுவும்	क्षेमयुक्तं	சேதமத்தோடுகூடி
अभूत् न	இல்லை.		யிருக்கும்படி
सर्वं	எல்லாம்	चक्रिरे	செய்தார்கள்.

न तेष्वहस्सु भ्रान्तो वा क्षुधितो वाऽपि दृश्यते । नाविद्वान् ब्राह्मणस्तत्र नाशतानुचरस्तथा ॥

तेषु	அந்த	अविद्वान्	பண்டிதனில்லாத
अहस्सु	தினங்களில்	ब्राह्मणः न	பிராம்மணன் இல்லை.
तस्य	அங்கு	तथा	அதோடுகூட
भ्रान्तः वा	சொம்மடைந்தவனாவது	अशतानुचरः }	அனேக சிஷ்பர்களு
क्षुधितः वा	பசித்தவனாவது	अपि	டன் கூடி இராதவனும்
दृश्यते न	காணப்படவில்லை.	न	இல்லை.

ब्राह्मणा भुञ्जते नित्यं नायवन्तश्च भुञ्जते । तापसा भुञ्जते वाऽपि श्रमणा भुञ्जते तथा ॥

नित्यं	எப்பொழுதும்	तापसाः वा	முனிவர்களும்
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்கள்	भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.
भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.	तथा	இன்னும்
नायवन्तः च	குத்திரர்களும்	श्रमणाः अपि	ஸன்பாஸிகளும்
भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.	भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.

वृद्धाश्च व्याधिताश्चैव स्त्रियो बालास्तथैव च । अनिशं भुञ्जमानानां न वृत्तिरुपलभ्यते ॥

வூடா: ச
வ்யாதிதா: எவ
ததா
ஸ்த்ரிய: எவ
பாலா: ச
வயதசென்றவர்க
நோயாளிகளும், [ளும்,
இன்னும்
ஸ்திரீகளும்,
சிறுவர்களும்,

अनिशं
भुञ्जमानानां च
वृत्तिः
उपलभ्यते न
எப்பொழுதும்
சாப்பிட்டுக்கொண்டி-
ருந்தபோதிலும்
மிதமீறித்தினஸ்
கொள்ளவில்லை.

दीयतां दीयतामन्नं वासांसि विविधानि च । इति संचोदितास्तत्र तथा चक्रुरनेकशः ॥

அன
வீயதா
வீவீதானி
வாஸாஸி ச
வீயதா
இதி
அன்னம்
கொடுக்கப்பட்டதும்,
பலவித
வஸ்திரங்களும்
கொடுக்கப்பட்டதும் ;
என்று

तत्र
अनेकशः
संचोदिताः
तथा
चक्रुः
அங்கு
அடிக்கடி
ஏவப்பட்டவர்கள்
அப்படியே
செய்தார்கள்.

अन्नकूटाश्च बहवो दृश्यन्ते पर्वतोपमाः । दिवसे दिवसे तत्र सिद्धस्य विधिवत्तदा ॥ १३ ॥

दिवसे दिवसे
विधिवत्
तदा
सिद्धस्य
बहवः
தினங்கள்தோறும்
முறைப்படி
அப்பொழுது
பக்குவமாயிருக்கிற
அனேக

अन्नकूटाः
पर्वतोपमाः च
तत्र
दृश्यन्ते
அன்னத்தினுடைய
ராகிகள்,
மலைகளுக்கு ஸமான
அங்கு [மாகவும்
காணப்படுகின்றன.

नानादेशादनुप्राप्ताः पुरुषाः स्त्रीगणास्तथा । अन्नपानैः सुविहितास्तस्मिन् यज्ञे महात्मनः ॥

महात्मनः
तस्मिन्
यज्ञे
नानादेशात्
अनुप्राप्ताः
पुरुषाः
மஹாத்மாவினுடைய
அந்த
யாகத்தில்
பலதேசங்களிலிருந்து
வந்த
புருஷர்கள்.

तथा
स्त्रीगणाः
अन्नपानैः
सुविहिताः
அப்படியே
ஸ்திரீகூட்டங்கள்
அன்னம் பானம்
இவைகளால்
நன்றாக திருப்தியடை-
விக்கப்பட்டார்கள்.

अन्नं हि विधिवत् स्वादु प्रशंसन्ति द्विजर्षभाः । अहो वृषाः स्व भद्रं त इति शुश्राव राघवः ॥

अन्नं
विधिवत्
स्वादु
हि
वृषाः
ते
“அன்னம்
அதிககுறைவு இல்லா
மல்
மதுரமாயிருக்கிறது.
அன்றோ!
திருப்தியடைந்தோம்.
உமக்கு

भद्रं
अहो
इति
द्विजर्षभाः
प्रशंसन्ति स
राघवः
शुश्राव
மங்களம்.
என்ன ஆச்சரியம்!
என்று
பிராம்ஹணகிரோஷ்டர்
கிவாகித்தார்கள். [கள்
ராவம்சத்தவர்
கேட்டார்.

खलंकृताश्च पुरुषा ब्राह्मणान् पर्यवेपयन् । उपासते च तानन्ये सुमृष्टमणिकुण्डलाः ॥१६॥

खलंकृताः	கல் குயலங்கரிக்கப்	सुमृष्ट-	பிரகாசிப்பானின்ற ரத்
पुरुषाः च	புருஷர்களும் [பட்ட	मणिकुण्डलाः }	தினகுண்டலங்களையு
ब्राह्मणान्	பிராம்ஹணர்களை	अन्ये च	மற்றவர்களும் [டைய
पर्यवेपयन्	உபசரித்தார்கள்.	तान्	அவர்களை
		उपासते	ஸேவித்தார்கள்.

कर्मान्तरे तदा विप्रा हेतुवादान् बहून्पि । प्राहुः सुवाग्मिनो धीराः परस्परजिगीषया ॥

तदा	அப்பொழுது	विप्राः	பிராம்ஹணர்கள்
कर्मान्तरे	பாகத்தின் மத்தியில்	परस्पर-	ஒருவரையொருவர்
धीराः	தைர்பமுடைய	जिगीषया }	மேலிட ஆவல்கொ
सुवाग्मिनः	நல்ல வாக்ஸாமர்த்திய	बहून्	அனேக [ண்டதாலே
	முன்ன	हेतुवादान् अपि	புக்திவாதங்களையும்
		प्राहुः	சொன்னார்கள்.

दिवसे दिवसे तत्र संस्तरे कुशला द्विजाः । सर्वकर्माणि चक्रुस्ते यथाशास्त्रं प्रचोदिताः ॥

दिवसे दिवसे	நாடோறும்	प्रचोदिताः	ஏவப்பட்டவர்களாய்
तत्र	அங்கு	संस्तरे	பாகத்தில்
कुशलाः	சாமர்த்தியசாலி	सर्वकर्माणि	எல்லாக்கர்மங்களையும்
ते	அந்த [களான	यथाशास्त्रं	சாஸ்திரப்பிரகாரம்
द्विजाः	பிராம்ஹணர்கள்,	चक्रुः	செய்தார்கள்.

नाषडङ्गविदत्तासीचाव्रतो नाबहुश्रुतः । सदस्यास्तस्य वै राज्ञो नावादकुशला द्विजाः ॥

अव	இதில்	न वै	இல்லை.
अषडङ्गवित्	ஆறவேதாங்கங்களை	तस्य	அந்த
	அறிபாதவன்	राज्ञः	ராஜா வினுடைய
आसीत् न	இல்லை.	सदस्याः	ஸதஸ்ஸிலிருக்கிற
अवतः	வாதமில்லாதவன்	द्विजाः	பிராம்ஹணர்கள்
न	இல்லை.	अवादकुशलाः	வாதத்தில் ஸமர்த்தர்
अबहुश्रुतः	பறா-சாஸ்திரங்களை		களில்லாதவர்கள்
	அறிபாதவன்	न	இல்லை.

प्राप्ते यूपोच्छ्रये तस्मिन् षड्वैल्वाः खादिरास्तथा । तावन्तो विस्वसहिताः पर्णिनश्च तथापरे ॥

प्राप्ते	அதில்	वैल्वाः	கில்வமரத்தாற்செய்த
यूपोच्छ्रये	{ பூபஸ்தம்பங்களுடை ய நாட்டுவதானது (பூபஸ்தம்பங்களை நா ட்டும் வேணையானது)	षट् .	ஆறு
		तथा	அப்படியே
		खादिराः	கருங்காலிபாற் செய்த
		विस्वसहिताः	பில்வ(பூப)ங்களோடு
	வந்தபொழுது		கூடின

तावन्तः अத்தனையே
 अपरे வேறான
 पर्णिनः பலாசு மரத்தால்
 செய்த
 तथा च அத்தனையும்,
 विष्टः சாஸ்திர விஸிதமான
 स्वेष्मातकमयः நறுவிளி மரத்தாற்
 तथा அப்படியே [செய்த

देवदारुमयः தேவதாரு மரத்தாற்
 செய்ய
 द्वौ एव இரண்டும்,
 बाहुव्यस्त- } பிரிக்கப்பட்ட கைகளி
 परिग्रहौ } னால் தொடக்கடிய
 तत्र அவைகளாக
 विहितौ அங்கு
 நாட்டப்பட்டன.

कारिताः सर्व एवैते शास्त्रज्ञैर्यज्ञकोविदैः । शोभार्थं तस्य यज्ञस्य काञ्चनालंकृता भवन् ॥

एते இந்த
 सर्वे எல்லாம்
 शास्त्रज्ञैः சாஸ்திரமறிந்த
 यज्ञकोविदैः एव யாகப்பிரயோகமறிந்த
 வர்களாலேயே
 कारिताः செய்யப்பட்டன.

तस्य அந்த
 यज्ञस्य யாகத்தினுடைய
 शोभार्थं சோபை நிமித்தம்
 काञ्चनालंकृताः { ஸ்வர்ணங்களால்
 அலங்கரிக்கப்பட்ட
 அவைகளாக
 भवन् இருந்தன.

एकविंशतियूपास्त एकविंशत्यरत्नयः । वासोभिरेकविंशद्भिरेकैकं समलंकृताः ॥ २३ ॥

ते அந்த
 एकविंशतियूपाः இருபத்தோரு யூபங்
 கள்
 एकविंशत्यरत्नयः இருபத்தோரு முழங்
 एकविंशभिः இருபத்தோரு [கள்.

वासोभिः வஸ்திரங்களால்
 एकैकं ஒவ்வொன்றாக
 समलंकृताः ஸன்கலங்கரிக்கப்பட்ட
 டன.

विन्यस्ता विधिवत् सर्वे शिल्पिभिः सुकृता दृढाः । अष्टाश्रयः सर्व एव शृङ्गणरूपसमन्विताः ॥

सर्वे எல்லாம்
 शिल्पिभिः கில்பிகளால்
 सुकृताः ஸன்கியற்றப்பட்ட
 வைகள்.
 दृढाः ஸ்திரமானவைகள்.
 विधिवत् சாஸ்திரோத்தமமாக

विन्यस्ताः ஸ்தாபிக்கப்பட்டவை
 सर्वे एव எல்லாம் [கள்.
 अष्टाश्रयः எட்டு முனைகளுள்ள
 வைகள்.
 शृङ्गणरूपसमन्विताः மழமழப்பரண ரூபங்க
 ளோடு கூடினவைகள்.

आच्छादितास्ते वासोभिः पुष्पैर्गन्धैश्च भूषिताः । सप्तर्षयो दीप्तिमन्तो विराजन्ते यथा दिवि ॥

ते அவைகள்
 वासोभिः வஸ்திரங்களால்
 आच्छादिताः மறைக்கப்பட்டன;
 पुष्पैः புஷ்பங்களாலும்
 गन्धैः च கந்தங்களாலும்

भूषिताः அலங்கரிக்கப்பட்டன;
 दिवि தேவலோகத்தில்
 सप्तर्षयः यथा ஸப்த ரிஷிகள்போல
 दीप्तिमन्तः காந்தியுடையனவாக
 विराजन्ते விளங்கின.

आद्यांचक्रिरे तत्र शक्रादीन् विबुधोत्तमान् । ऋश्यभृङ्गादयो मन्त्रैः शीक्षाक्षरसमन्वितैः ॥

ऋश्यभृङ्गादयः	ரிச்யச்ருங்கர் முதலிய வர்கள்	मन्त्रैः	மந்திரங்களினால்
शीक्षाक्षर- समन्वितैः }	கிளைஞ் என்கிற வே தாங்கத்தில் சொல்லி பிருக்கும் அக்ஷர வி ன்பாசங்களோடு கூடிய	विबुधोत्तमान्	தேவச்ரோஷ்டர்களான
		शक्रादीन्	இந்திரன் முதலிய வர்களை
		तस्य	அங்கு
		आद्यांचक्रिरे	அழைத்தார்கள்.

नीतिभिर्मधुरैः स्निग्धैर्मन्त्राहानैर्यथाहृतः । होतारो ददुराभाष्य हविर्भागान् दिवौकसाम् ॥

होतारः	தேவாதாக்கள்	यथाहृतः	தக்கவாறு
मधुरैः	இனிய	आभाष्य	உபசாரஞ்சொல்லி
नीतिभिः	நடைகளுடன்	दिवौकसां	தேவதைகளுக்கு
स्निग्धैः	பரிதிபொருந்திய	हविर्भागान्	ஹவிர்பாகங்களை
मन्त्राहानैः	அழைக்கும் மந்திரங் களாலே	ददुः	கொடுத்தார்கள்.

इष्टकाश्च यथान्यायं कारिताश्च प्रमाणतः । चित्योऽग्निर्ब्राह्मणैस्तत्र कुशलैः शुल्बकर्मणि ॥

तस्य	அங்கு	इष्टकाः च	செங்கற்களும்
शुल्बकर्मणि	பாககிருத்தியத்தில்	कारिताः	செய்கிக்கப்பட்டன.
कुशलैः	சமர்த்தர்களான	अग्निः च	அக்கினிக்கிருப்பிட வேதியும்
ब्राह्मणैः	பிராம்மணர்களால்	चित्यः	ஏற்படுத்தப்பட்டது.
यथान्यायं	ஸரியாய்		
प्रमाणतः	அளவுப்படி		

स चित्यो राजसिंहस्य सञ्चितः कुशलैर्द्विजैः । गरुडो रुक्मपक्षो वै त्रिगुणोऽष्टादशात्मकः ॥

राजसिंहस्य	ராஜச்ரோஷ்டருடைய	गरुडः	கருடாகாரமாக
सः	அந்த	रुक्मपक्षः	பொற்சிறகையுடைய
चित्यः	பாகவேதி	त्रिगुणः	மூன்றுமடங்கு [தாச
कुशलैः	ஸமர்த்தர்களான	अष्टादशात्मकः	பதினெட்டுப்பங்காக
द्विजैः	பிராம்மணர்கள் :ல்	सञ्चितः वै	நன்றாகச் செய்யப் பட்டது.

नियुक्तास्तत्र पशवस्तत्तदुद्दिश्य दैवतम् । उरगाः पक्षिणश्चैव यथाशास्त्रं प्रचोदिताः ॥३०॥

यथाशास्त्रं	சாஸ்திரபரகாரம்	तत् तद्	அந்தந்த
प्रचोदिताः	விதிக்கப்பட்ட	दैवतं	தேவதையை
पशवः	பசுக்களும்	उद्दिश्य	உத்தேசித்து,
उरगाः एव	பாம்புகளும்,	तस्य	அங்கு
पक्षिणः च	பக்சிகளும்,	नियुक्ताः	கட்டப்பட்டன.

शागित्रे तु ह्यस्तत्र तथा जलचराश्च ये । ऋपिभिः सर्वमेवैतन्नियुक्तं शास्त्रतस्तथा ॥३१॥

शामிசெ	யாகத்தில் (கொல்லு கிறகாரியத்தில்)	सर्वं	எல்லாம்
हयः तु	குதிரையும்,	ऋपिभिः	ரிஷிகளால்
तथा .	அப்படியே	तथा	அப்படியே
ये	எந்த	शास्त्रतः एव	சாஸ்திரப்படியே
जलचराः च	ஜலஜந்துக்களோ	तत्र	அங்கு
एतत्	இது	नियुक्तम्	கட்ப்ப்பட்டது.

पशूनां त्रिशतं तत्र यूपेषु नियतं तदा । अश्वरत्नोत्तमं तत्र राज्ञो दशरथस्य च ॥ ३२ ॥

तत्र	அங்கு	दशरथस्य	தசரதருடைய
यूपेषु	யூபங்களில்	अश्वरत्नोत्तमं च	அச்வரத்தினங்களில் சீரோஷ்டமானதும்
पशूनां	பசுக்களுடைய	तदा	அப்பொழுது
त्रिशतं	மூன்றுநூறும்,	तत्र	அங்கு
राज्ञः	ராஜாவான	नियतम्	கட்ப்ப்பட்டது.

कौसल्या तं हयं तत्र परिचर्यासमन्विता । कृपाणैर्विशशासैनं त्रिभिः परमया मुदा ॥३३॥

कौसल्या	கௌஸல்யை	त्रिभिः	மூன்று
तत्र	அங்கு	कृपाणैः	வாட்களால்
तं	அந்த	परमया	அதிகமான
एतं	இந்த	मुदा	ஸந்தோஷத்தோடு
हयं	குதிரையை	विशशास	கொன்றாள்.
परिचर्या- समन्विता }	சரத்தையுடன் கூடிய வளர்ப்பு,		

पतत्रिणा तदा सार्धं सुस्थितेन च चेतसा । अवसद्रजनीमेकां कौसल्या धर्मकाम्यया ॥

तदा	அப்பொழுது	चेतसा	சித்தத்துடன்
कौसल्या च	கௌஸல்யையும்	पतत्रिणा सार्धं	குதிரையோடுகூட
धर्मकाम्यया	தர்மத்தினுடைய	एकां	ஒரு
	தோரிக் கையாலே	रजनीं	இரவு
सुस्थितेन	ஸ்திரமான	अवसत्	வலித்தாள்.

होताऽध्वर्युस्तथोद्गाता ह्येन समयोजयन् । महिष्या परिवृत्या च वावातां च तथाऽपराम् ॥

होता	தோதா	तथा	கூட
अध्वर्युः	அத்வார்யு	अपरां	மற்றொரு
तथा	இன்னும்	वावातां च	{ வாவாதையையும், (போகத்துக்குரிய பாரியையையும்)
उद्गाता	உத்காதா	ह्येन	குதிரையோடு
महिष्या	மஹிஷியோடு (முதல் பத்தினியோடு)	समयोजयन्	சேர்த்து கிரஹித்தாள் கள்.
परिवृत्या च	பரிவ்ருத்தியோடு (இ யாவஸம்ஸாரத்தோடு)		

पतुनिगस्तस्य वपामुद्धृत्य नियतेन्द्रियः । ऋत्विक् परमसंपन्नः श्रपयामास शास्त्रतः ॥३६॥

तस्य	அந்த	नियतेन्द्रियः	ஐம்புலங்களை அடக்கிய
पततिगः	குதிரையினுடைய	परमसंपन्नः	சாதுர்யமுள்ள
वपाम्	வகையைய	ऋत्विक्	அத்வர்பு
उद्धृत्य	எடுத்தா,	शास्त्रतः	சாஸ்திரப்பிரகாரம்
		श्रपयामास	பாகம்செய்தார்.

धूमगन्धं वपायास्तु जिघ्रन्ति स्म नराधिपाः । यथाकालं यथान्यायं निर्णुदन् पापमात्मनः ॥

नराधिपाः	அரசர்கள்	निर्णुदन्	போக்கடியா நின்று
यथाकालं	காலத்தை அதிகார		கொண்டு
यथान्यायं	விதிப்படி [மியவால்]	वपायाः	வகையினுடைய
आत्मनः	தன்னுடைய	धूमगन्धं तु	புகையின் வாஸனையை
पापं	பாபத்தை	जिघ्रन्ति स्म	முகந்தார்கள். [யும்]

हयस्य यानि चाङ्गानि तानि सर्वाणि ब्राह्मणाः ।

अग्नौ प्रास्यन्ति विधिवत् समस्ताः षोडशत्विजः

॥ ३८ ॥

हयस्य	குதிரையினுடைய	ऋत्विजः	ரித்விக்குகளான
यानि	எந்த	ब्राह्मणाः	பிராம்ஹணர்கள்
अङ्गानि	அங்கங்களோ,	समस्ताः	எல்லோரும்
तानि	அந்த	अग्नौ	அக்கினியில்
सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்	विधिवत्	விதிப்படி
षोडश	பதினாறு	प्रास्यन्ति	தேறாமம்செய்தார்கள்.

पुक्षशाखासु यज्ञानामन्येषां क्रियते हविः । अश्वमेधस्य चैकस्य वतसो भाग इष्यते ॥३९॥

अन्येषां	இதர	अश्वमेधस्य	ஆச்வமேதமென்கிற
यज्ञानां	யஞ்ஞங்களுடைய	एकस्य च	ஒன்றுக்கோ,
हविः	ஹவிஸ்	भागः	ஹவிர்பாகம்
पुक्षशाखासु	இறளிமரக்கிளைகளில்	वैतसः	வஞ்சிமரஸம்பந்தமாக
क्रियते	செய்யப்படுகிறது.	इष्यते	விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

त्र्यहोऽश्वमेधः संख्यातः कल्पसूत्रेण ब्राह्मणैः । अग्निष्टोममहस्तस्य प्रथमं परिकल्पितम् ॥

उक्त्यर्थं द्वितीयं संख्यातमतिरात्रं तथोत्तरम्

॥ ४० ॥

कल्पसूत्रेण	கல்பசூத்திரத்தால்	अग्निष्टोमं	“அக்னிஷ்டோமம்”
ब्राह्मणैः	பிராம்மண வர்க்கியங்	परिकल्पितं	ஏற்படுத்தப்பட்டது.
	களால்	उक्त्यर्थं	“உக்த்யம்”
अश्वमेधः	ஆச்வமேதயாகம்	द्वितीयं	இரண்டாவது
अहः	முன்றுநாளுடையதாக	संख्यातं	எண்ணப்படுகிறது.
संख्यातः	எண்ணப்படுகிறது.	तथा	அப்படியே
तस्य	அதினுடைய	अतिरात्रं	“அதிராத்ரம்”
प्रथमं	முதல்	उत्तरम्	அடுத்தது.
अहः	தினம்		

कारितास्तत्र बहवो विहिताः शास्त्रदर्शनात् ॥ ४१ ॥

தல	அங்கு	விஹிதா:	விதிக்கப்பட்ட
शास्त्रदर्शनात्	சாஸ்திரங்களில்	बहवः	அனேகங்கள்
	காண்கையாலே	कारिताः	நிறைவேற்றப்பட்டன.

ज्योतिष्टोमायुषी चैवमतिरात्रौ विनिर्मितौ । अभिजिद्विभजिचैवमाप्तोर्यामो महाक्रतुः ।

अयजद्वाजिमेधेन दिशस्सुकुलवर्धनः ॥ ४२ ॥

अतिरात्रौ	அதிராத்திரமிரண்டும்	महाक्रतुः	மஹாபாகமான
विनिर्मितौ	நடத்தப்பட்டது.	आप्तोर्यामः च	'ஆப்தோர்யாமம்' என்ற பாகமும்
ज्योतिष्टोमायुषी च	ஜ்யோதிஷ்டோமமும், ஆயுஷ்டோமமும்	एवं	இப்படியே
एवं	இப்படியே	सुकुलवर्धनः	தன் குலத்தை விருத்தி செய்பவர்
अभिजित्	'அபிஜித்' என்ற பாகம்	दिशः	திக்குகளை
विभजित्	'விச்வஜித்' என்ற பாகம்	वाजिमेधेन	அச்வமேதத்தாலே
		अयजत्	யஜித்தார்.

प्रार्चीं होत्रे ददौ राजा दिशं सुकुलवर्धनः । अध्वर्यवे प्रतीचीं तु ब्रह्मणे दक्षिणां दिशम् ॥

उद्गात्रे तु तथोदीचीं दक्षिणेषा विनिर्मिता । अश्वमेधे महायज्ञे स्वयंभुविहिते पुरा ॥४४॥

सुकुलवर्धनः	தன் குலத்தை விருத்தி செய்கிற	उद्गात्रे तु	உகாதாவுக்கு
राजा	அரசர்	उदीचीं तु	வடக்கு திக்கையும்
होत्रे	ஹோதாவுக்கு	ददौ	கொடுத்தார்.
प्रार्चीं	கிழக்கு	पुरा	ஆதிகாலத்தில்
दिशं	திக்கை	स्वयंभुविहिते	பிரம்மதேவராலுண்டாக்கப்பட்ட
अध्वर्यवे	அத்வர்யுவுக்கு	अश्वमेधे	அச்வமேதமென்கிற
प्रतीचीं	மேற்கு திக்கை	महायज्ञे	மஹா பாகத்தில்
ब्रह्मणे	பிரம்மாவிற்கு	एषा	இந்த
दक्षिणां	தெற்கு	दक्षिणा	தகவிலை
दिशं	திக்கை	विनिर्मिता	செய்யப்பட்டது.
तथा	இன்னும்		

ऋतुं समाप्य तु तदान्यायतः पुरुषर्षभः । ऋत्विग्भ्यो हि ददौ राजा धरां तां कुलवर्धनः ॥

पुरुषर्षभः	புருஷர்ஷபரான	समाप्य	முடித்து,
कुलवर्धनः	குலத்தை விருத்தி செய்கிற	तु	உடனே
राजा	அரசர்	तां	அந்த
तदा	அப்பொழுது	धरां	பூமியை
न्यायतः	விதிப்படி	ऋत्विग्भ्यः	ருத்விக்குகளுக்கு
ऋतुं	பாகத்தை	ददौ	கொடுத்தார்.
		हि	அதனாலே

ऋत्विजश्चायुवन् सर्वे राजानं गतकल्मषम् । भवानेव महीं कृत्स्नामेको रक्षितुमर्हति ॥
 न भूम्या कार्यमस्माकं न हि शक्ताः स्वपालने । रताः स्वाध्यायकरणे वयं नित्यं हि भूमिप ।
 निष्क्रयं किञ्चिदेवेह प्रयच्छतु भवान् हि नः ॥ ४७ ॥
 मणिरत्नं सुवर्णं वा गावो यद्वा समुद्यतम् । तत् प्रयच्छ नरश्रेष्ठ धरण्या न प्रयोजनम् ॥

ऋत्विजः ருத்.துவிக்குகள்
 सर्वे च எல்லோரும்
 भूमिप "ஓ! ஆராமே!
 भवान् நீர்
 एकः एव ஒருவரே
 कृत्स्नां ஸமஸ்தமான
 महीं பூமியை
 रक्षितुं இரக்ஷிக்க
 अर्हति உரியவராகிறீர்.
 अस्माकं எங்களுக்கு
 भूम्या பூமியால்
 कार्यं காரியம்
 न இல்லை.
 धरण्या பூமியால்
 प्रयोजनं பிரயோஜனம்
 न இல்லை.
 पालने பரிபாலிப்பதில்
 शक्ताः சக்தர்கள்
 न स हि இல்லையன்றோ!
 हि ஏனென்றால்
 वयं நாங்கள்

नित्यं எப்பொழுதும்
 स्वाध्यायकरणे அத்யயனம் செய்வ
 தில்
 रताः हि ஆஸக்தர்களன்றோ!
 नरश्रेष्ठ புருஷச் சேஷ்டரே;
 भवान् நீர்
 नः எங்களுக்கு
 इह இதற்கிடாக
 निष्क्रयं விடையை
 प्रयच्छतु கொடும்.
 मणिरत्नं ஆபரணத்தை (ரத்தி
 னத்தை)
 सुवर्णं ஸ்வர்ணத்தை
 गावः वा பசுக்களையாவது
 यत् எது
 समुद्यतं वा இருக்கிறதோ
 तत् அதை
 किञ्चित् एव கொஞ்சம் மாத்திரம்
 प्रयच्छ கொடும், (என்று)
 गतकल्मषं தீவினை தீர்ந்த
 राजानं அரசரைப் பார்த்து
 अयुवन् சொன்னார்கள்.

एवमुक्तो नरपतिर्ब्राह्मणैर्वेदपारगैः । गवां शतसहस्राणि दश तेभ्यो ददौ नृपः ॥ ४९ ॥
 दश कोटीस्सुवर्णस्य रजतस्य चतुर्गुणम् ॥ ५० ॥

नरपतिः நரபதியான
 नृपः அரசன்
 वेदपारगैः வேதங்களின் கரை
 கண்ட
 ब्राह्मणैः பிராம்மணர்களால்
 एवं இவ்வாறு
 उक्तः சொல்லப்பட்டவராய்
 तेभ्यः அவர்களுக்கு
 गवां பசுக்களின்

दश பத்து
 शतसहस्राणि நூறுபிரக்களை, (லக்ஷ
 க்களை)
 सुवर्णस्य ஸ்வர்ணத்தினுடைய
 दश பத்து
 कोटीः கோடிகளை
 रजतस्य வெள்ளியினுடைய
 चतुर्गुणं நான்கு மடங்கை
 ददौ கொடுத்தார்.

ऋत्विजश्च ततः सर्वे प्रददुः सहिता वसु । ऋश्यशृङ्गाय मुनये वसिष्ठाय च धीमते ॥५१॥

தத:	அப்பால்	ऋश्यशृङ्गाय	ருச்யச்ருங்கருக்கும்
சर्वे	எல்லா	धीमते	திமானை
ऋत्विज: च	ருத்விக்குகளும்	वसिष्ठाय च	வசிஸ்தருக்கும்
सहिता:	சேர்ந்தவர்களாய்	वसु	தனத்தை
मुनये	முனிவரான	प्रददुः	கொடுத்தார்கள்.

ततस्ते न्यायतः कृत्वा प्रविभागं द्विजोत्तमाः । सुप्रीतमनसः सर्वे प्रयूचुर्मुदिता भृशम् ॥

தத:	அப்பொழுது	सुप्रीतमनसः	மிகவும் திருப்திய
ते	அந்த		டைந்தவர்களாய்
द्विजोत्तमाः	பிராம்மண ச்ரோஷ்டர்	भृशं	மிகவும்
न्यायतः	கிரமப்படி	मुदिता:	சந்தோஷமடைந்தவர்
प्रविभागं	விபாகத்தை		களாய் (இருக்கிறோ
कृत्वा	செய்து,		மென்று)
सर्वे	எல்லோரும்	प्रयूचुः	திரும்பவும் சொன்
			ார்கள்.

ततः प्रसर्पकेभ्यस्तु हिरण्यं सुसमाहितः । जाम्बूनदं कोटिसंख्यं ब्राह्मणेभ्यो ददौ तदा ॥

தத:	அதின்மேல்	तदा	அப்பொழுது
सुसमाहितः	விசாரமற்றவராய்	कोटिसंख्यं	கோடிக்கணக்கான
प्रसर्पकेभ्यः	பாகார்த்தம் வந்திருக்	जाम्बूनदं	ஜம்பூந்தியிலுண்டான
	கிற	हिरण्यं तु	ஹிரண்யத்தையும்
ब्राह्मणेभ्यः	பிராம்மணர்களுக்கு	ददौ	கொடுத்தார்.

दरिद्राय द्विजायाथ हस्ताभरणमुत्तमम् । कस्मैचिद्याचमानाय ददौ राघवनन्दनः ॥५४॥

राघवनन्दनः	ரகுவம்சத்தில்	कस्मैचित्	ஒரளொரு
	பிறந்தவர்,	द्विजाय	பிராம்மணருக்கு
अथ	இந்தஸ்திதியில்	उत्तमं	கிறந்த
याचमानाय	புகிக்கிற	हस्ताभरणं	கைவளையை
दरिद्राय	தரித்திரான	ददौ	கொடுத்தார்.

ततः प्रीतेषु विद्वत्सु द्विजेषु द्विजवत्सलः । प्रणाममकरोत्तेषां हर्पपर्याकुलेक्षणः ॥५५॥

தத:	அப்பொழுது	हर्पपर्याकुलेक्षणः	ஸந்தோஷத்தினால்
विद्वत्सु	வித்துவான்களான		வ்யாப்தமான கண்க
द्विजेषु	பிராம்மணர்கள்		ளையுடையவராக
प्रीतेषु	ஸந்தோஷியானின்ற	तेषां	அவர்களுக்கு
	வளவில்	प्रणामं	வந்தனத்தை
द्विजवत्सलः	பிராம்மணவத்ஸல்	अकरोत्	செய்தார்.

तस्याऽक्षिपोऽथ विविधा ब्राह्मणैः समुदाहृताः । उदारस्य नृवीरस्य धरण्यां प्रणतस्य च ॥

अथ	அவ்விதம்	उदारस्य	உதாரருமான
धरण्यां	புறியில்	तस्य	அவருக்கு
प्रणतस्य च	நாஸ்காரப்பண்ணிக்	ब्राह्मणैः	பிராம்மணர்களால்
	கொண்டிருக்கிறவரும்	विविधाः	பர்பல
नृवीरस्य	மனுஷ்யர்களில்	आक्षिपः	ஆசிரவசனங்கள்
	வீரரும்	समुदाहृताः	நன்றாகக்கூறப்பட்ட
			டன.

ततः प्रीतमना राजा प्राप्य यज्ञमनुत्तमम् । पापापहं स्वर्नयनं दुस्तरं पार्थिवर्षभैः ॥ ५७ ॥

पापापहं	பாபத்தைப் போக்கு	अनुत्तमं	உத்தமமான
	வதான	यज्ञं	யாகத்தை
स्वर्नयनं	ஸ்வர்க்கத்தை பெறு	प्राप्य	செப்துமுடித்து,
	விப்பதான	ततः	அதினால்
पार्थिवर्षभैः	ராஜச்ரேஷ்டர்களால்	राजा	அரசர்
दुस्तरं	கடிமமாகச் செய்து	प्रीतमनाः	ஸந்துஷ்டமன முடை
	முடிக்கக்கூடாத		யவராக ஆனார்.

ततोऽब्रवीदक्ष्यशृङ्गं राजा दशरथस्तदा । कुलस्य वर्धनं तन्तुं कर्तुमर्हसि सुव्रत ॥ ५८ ॥

तदा	அப்பொழுது	सुव्रत	“ஓ! சிறந்த வாதமு
राजा	அரசரான		டையவரே!
दशरथः	தசரதர்	कुलस्य	வம்சத்திற்கு
ततः	அப்பால்	वर्धनं	விருத்திகரமான
अक्ष्यशृङ्गं	ருச்யச்ருங்கரைப்	तन्तुं	ப்ராஜையை
	பார்த்து	कर्तुं	உண்டுபண்ண
अब्रवीत्	சொன்னார்.	अर्हसि	கடவீர்.”

तथेति च स राजानमुवाच द्विजसत्तमः । भविष्यन्ति सुता राजंश्चत्वारस्ते कुलोद्बहाः ॥

सः	அந்த	राजन्	“ஓ! அரசரே!
द्विजसत्तमः च	பிராம்மணச்ரேஷ்ட	ते	உமக்கு
	டரும்	कुलोद्बहाः	குலத்தை நிலைநிற்கச்
तथा	“அப்படியே ஆகட்		செய்கிற
इति	என்று [டும்”	चत्वारः	நான்கு
राजानं	அரசரைப் பார்த்து	सुताः	புத்திரர்கள்
उवाच	சொன்னார்.	भविष्यन्ति	உண்டாவார்கள்.

स तस्य वाक्यं मधुरं निशम्य प्रणम्य तस्मै प्रयतो नृपेन्द्रः ॥

जगाम हर्षं परमं महात्मा तमुक्ष्यशृङ्गः पुनरप्युवाच

॥ ६० ॥

ச:	அந்த	புணர்	வணங்கி,
நுபெந்:	அரசர்க்காசர்	பரமம்	பாபமான
தல	அவருடைய	ஹ்	ஸந்தோஷத்தை
மபுர்	மதுரமான	ஜகாம்	அடைந்தார்.
வாக்யம்	வாக்கியத்தை	மஹா	மஹாத்மாவான
நிஷய	கேட்டு	கர்யமூ: அபி	ருச்யசுருங்கரும்
தலே	அவருக்கு	த	அவரைப் பார்த்து
புயத:	சிரத்தையுடையவ	புன:	மறுபடியும்
	ராய்	தவா	சொன்னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 518

पञ्चदशः सर्गः—பதினெந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௫ ॥

पुत्रकामेष्टिः, रावणवधप्रतिज्ञा च—புத்திரகாமேஷ்டியும், ராவணவதப்ரதிக்கையும.

मेधावी तु ततो ध्यात्वा स किञ्चिदिदमुत्तरम्। लब्धसंज्ञस्ततस्तं तु वेदज्ञो नृपमब्रवीत् ॥

த:	அன்றியும்	லப்தஸஞ்:	அடையப்பட்ட ஸ்மி
மேதாவி	மஹா புத்திரசாலியான		ருதியுடையவராய்,
வேதஜ:	வேதங்களையறிந்த	து	உடனே
ச:	அவர்	த	அந்த
து	இப்பொழுது	நுப	அரசரைப்பார்த்து
கிஞ்சித்	சற்று	ஹ்	இந்த
த்யாவா	ஆலோசித்து,	தசர்	உத்திரத்தை
த:	அதின்மேல்	அவ்வித்	சொன்னார்.

इष्टिं तेऽहं करिष्यामि पुत्रीयां पुत्रकारणात्। अथर्वशिरसि प्रोक्तैर्मन्त्रैः सिद्धां विधानतः ॥

அயர்வ்ஸிரஸி	“அதர்வணவேதத்தில்	புத்ரியா	புத்திரஸம்பந்தமான
புருக்:	சொல்லப்பட்டிருக்கிற	ஹ்	யாகத்தை
மந்:	மந்திரங்களால்	த	உமக்கு
விதானத:	விதிப்படி	புஸ்காரணாத்	புத்திரமித்தமாக
சிதா	சித்தமாயிருக்கிற	அஹ்	நான்
		கரிஷ்யாமி	செய்யப்போகிறேன்.”

ततः प्राक्रामदिष्टिं तां पुत्रीयां पुत्रकारणात्। जुहाव चाग्नौ तेजस्वी मन्त्रदृष्टेन कर्मणा ॥

த:	அதின்மேல்	பாகாமத்	ஆரம்பித்தார்.
தேஜஸ்வி	தேஜஸ்வி	மந்ஹ்	மந்திரத்தில் கண்டி
புஸ்காரணாத்	புத்திரமித்தமாக	கர்மணா	கிரியைபால் [ருக்கிற
புத்ரியா	புத்திரஸம்பந்தமான	அஹ்	அக்கினியில்
தா	அந்த	ய	சரியாய்
ஹ்	யாகத்தை	ஜஹவ	ஹோமம்செய்தார்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । भागप्रतिग्रहार्थं वै समवेता यथाविधि ॥ ४ ॥

ततः अப்படி சிறுப்பதால்
 सगन्धर्वाः கெந்தர்வர்களுடைய
 देवाः தேவர்கள்,
 सिद्धाः ஸித்தர்கள்
 परमर्षयः மஹரிஷிகள்

च तदनुமே
 यथाविधि விதிப்படி
 भागप्रतिग्रहार्थं { றெஹிப்பாகங்களைப்
 பெற்றுக்கொள்ளும்
 பொருட்டு
 समवेताः वै ஒன்று கூடினார்கள்.

ताः समेत्य यथान्यायं तस्मिन् सदसि देवताः । अद्युवल्लोककर्तारं ब्रह्माणं वचनं महत् ॥

ताः அந்த
 देवताः தேவதைகள்
 तस्मिन् அந்த
 सदसि சபையில் (சதஸ்ஸில்)
 यथान्यायं விதிப்பாக்காரம்
 समेत्य வந்துசேர்ந்து,

लोककर्तारं உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்
 தவரான
 ब्रह्माणं பிரம்மதேவரைப்பார்
 महत् பெரிய [த்து,
 वचनं வார்த்தையை
 अमुवन् சொன்னார்கள்.

भगवंस्त्वत्पसादेन रावणो नाम राक्षसः । सर्वान्नो वाधते वीर्याच्छासितुं तं न शक्नुमः ॥

भगवन् “பகவானே !
 रावणः ராவணன்
 नाम என்ற
 राक्षसः ராக்ஷஸன்
 त्वत्पसादेन உம்முடைய அனுக்கி
 ரகத்தாலே
 नः எங்கள்

सर्वान् எல்லோரையும்
 वीर्यात् பராக்கிரமத்தாலே
 वाधते வருத்துகிறான்.
 तं அவனை
 शासितुं அடக்க
 शक्नुमः न சக்தியுள்ளவர்களா
 யிருக்கிறோமில்லை.

त्वया तस्मै वरो दत्तः प्रीतेन भगवन् पुरा ।

भगवन् “பகவானே !
 पुरा ஒரு ஸமயத்தில்
 प्रीतेन ஸந்தோஷமடைந்த
 त्वया உம்மால்
 तस्मै அவனுக்கு
 वरः வரம்

मानयन्तश्च तं नित्यं सर्वं तस्य क्षमामहे ॥

दत्तः கொடுக்கப்பட்டது.
 तं அதை
 मानयन्तः பூஜிக்கிறவர்களாய்
 तस्य அவனுடைய
 सर्वं च எல்லாவற்றையும்
 नित्यं எப்பொழுதும்
 क्षमामहे ஸாறித்துவருகிறோம்.

उद्वेजयति लोकांस्त्रीनुच्छिन्नान् द्वेष्टि दुर्मतिः । शक्रं त्रिदशराजानं प्रधर्षयितुमिच्छति ॥ ८ ॥

दुर्मतिः “தூர்புத்தியுள்ளவன்
 स्त्रीन् மூன்று
 लोकान् உலகங்களை
 उद्वेजयति பயப்படுத்துகிறான்.
 उच्छिन्नान् பேரீயோர்களை

द्वेष्टि த்வேஷிக்கிறான்.
 त्रिदशराजानं தேவர்களுக்கெல்லா
 मासराज
 शक्रं தேவேந்திரனை
 प्रधर्षयितुं அவமானம்செய்ய
 इच्छति விரும்புகிறான்.

ऋषीन् यक्षान् सगन्धर्वान्सुरान् ब्राह्मणांस्तथा । अतिक्रामति दुर्धर्षो वरदानेन मोहितः ॥

वरदानेन	“ வரதானத்தாலே	सगन्धर्वान्	கந்தர்வர்களுடைய
दुर्धर्षः	ஐரப்பவரொருவரு	यक्षान्	யக்ஷர்களையும், [ன
	மில்லாதவனாய்	असुरान्	அஸுரர்களையும்,
मोहितः	மெய்மறந்தவனாய்	तथा	அப்படியே
ऋषीन्	ரிஷிகளையும்	ब्राह्मणान्	பிராஹ்மணர்களையும்
		अतिक्रामति	அதிக்ரமிக்கிறான்.

नैनं सूर्यः प्रतपति पार्श्वे वाति न मारुतः । चलोर्मिमाली तं दृष्ट्वा समुद्रोऽपि न कम्पते ॥

एनं	“ இவனை	चलोर्मिमाली	கொந்தளித்து அலை
सूर्यः	ஸூரியன்		கிளருந்தன்மையுள்ள
प्रतपति न	தழிக்கிறான் இல்லை.	समुद्रः अपि	சமுத்திரமும்
मारुतः	வாயுபகவான்	तं	அவனை
पार्श्वे	ஸமீபத்தில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
वाति न	ஊசுகிறான் இல்லை.	कम्पते न	அசைகிறது இல்லை.

तन्महन्नो भयं तस्माद्राक्षसाद्धोरदर्शनात् । वधार्थं तस्य भगवन्नुपायं कर्तुमर्हसि ॥ ११ ॥

तत्	“ ஆகையால்	भगवन्	பகவானே !
घोरदर्शनात्	பயங்கரமான பார்வை	तस्य	அவனுடைய
तस्मात्	அந்த [யுடைய	वधार्थं	கொல்லுதலின் பொரு
राक्षसात्	ராக்ஷஸனிடத்தி	उपायं	உபாயத்தை [ட்டு
नः	எங்களுக்கு [பிரந்து	कर्तुं	செய்ய
महत् भयं	பெரிய பயம்.	अर्हसि	உரியவராகிறீர்.”

एवमुक्तः सुरैः सर्वैश्चिन्तयित्वा ततोऽब्रवीत् । हन्तायं विहितस्तस्य वधोपायो दुरात्मनः ॥

एवमुक्तः	எல்லா	अब्रवीत्	சொன்னார்.
सुरैः	தேவர்களால்	हन्त	“ ஸந்தோஷம் !
एवं	இவ்வாறு	दुरात्मनः	துராத்மாவான
उक्तः	சொல்லப்பட்ட அவர்	तस्य	அவனுடைய
चिन्तयित्वा	ஆலோசித்து	वधोपायः	வதைக்குபாயமாக
ततः	அதின்மேல்	अयं	இது
		विहितः	அனுஷ்டிக்கத் தக்கது.

तेन गन्धर्वयक्षाणां देवदानवरक्षसाम् । अवध्योऽस्मीति वागुक्ता तथेत्युक्तं च तन्मया ॥

तेन	“ அவனால்	वाक्	வார்த்தை
गन्धर्वयक्षाणां	‘கந்தர்வர்களுக்கும்	उक्ता	சொல்லப்பட்டது.
	யக்ஷர்களுக்கும்	मया च	என்னால்
देवदानवरक्षसां	{ தேவர்களுக்கும், அக்	तत्	அது
	ஷர்களுக்கும், ராக்ஷ	तथा	‘ அப்படியே ஆகட்
अवध्यः	கொல்லத் தகாதவனாக	इति	என்று [டம்’
अस्मि इति	இருக்கிறேனென்ற	उक्तम्	சொல்லப்பட்டது.

ச:	அவன்
மாலுபாட்	மணிதரால்
வய:	கொல்லத்தஞ்சுவன்.
அய	இவனுக்கு
அந்ய:	வேறு
சுத்யு:	மாணம்
விபதெ ந	இஃகை."

महर्षयः	மஹரிஷிகள்
देवाः	தேவர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
तदा	அப்பொழுது
प्रह्लादः	மிக ஸந்தோஷமடைந் தவர்களாய்
अभयन्	ஆனார்கள்.

शङ्खचक्र- } गदापाणि: }	சங்கு, சக்கிரம், கதை இவைகளை கையிலு டைபவராய்
पीतवासा:	பீதாம்பரம் தரித்தவ ராய்
उपयात:	வந் துசேர்ந்தார்.

சமராம
சமாதித:
தனய
சுரா:
சவ்
த
சமபிஷய
சனநதி:
பயவந

சேர்ந்து,
காரியத்தை முடிக்கிற
கருத்துடையவராய்
இருந்தார்.
தேவர்கள்
எல்லோரும்
அவரைப்பார்த்து
நன்றாக ஸ்தோத்திரம்
பண்ணி,
ஸாஷ்டாங்கதண்டம்
ஸமர்ப்பித்தவர்களாய்
சொன்னார்கள்.

त्वां नियोक्ष्यामहे विष्णो लोकानां हितकाम्यया ॥ १९ ॥

விஷ்ணு
லோகானா
ஓ! விஷ்ணுபகவானே!
உலகங்களினுடைய

हितकाम्यया
त्वां
नियोक्ष्यामहे
சேஷமத்தின் விருப்
உம்மை [பத்தாலே
பிரார்த்திக்கிறோம்.

राज्ञो दशरथस्य त्वमयोध्याधिपते: प्रभो । धर्मज्ञस्य वदान्यस्य महर्षिसमतेजस: ॥ २० ॥
तस्य भार्यासु तिसृषु ह्रीश्रीकीर्त्युपमासु च । विष्णो पुत्रत्वमागच्छ कृत्वाऽऽत्मानं चतुर्विधम् ॥

விஷ்ணு
புரபுவே!
அயோத்திமாநகரத்
திற்கு அரசனான

ही-श्री-
कीर्त्युपमासु }
நானம், செல்வம், பு
கழ் என்பவைகளே
உருக்கொண்ட

धर्मज्ञस्य
वदान्यस्य
महर्षिसमतेजस:
தருமங்களைப்பறிந்த
கொடையாளியான
மஹாமுனிவர்க்கொப்
பானதேஜோமயரான

तिसृषु
भार्यासु
त्वं च
आत्मानं
चतुर्विधं
கூறு
முன்று
மனைவிகளிடத்தில்
நீரே

राज्ञः
तस्य
दशरथस्य
அந்த
தசரதனுடைய

आत्मानं
चतुर्विधं
कृत्वा
पुसत्वं
आगच्छ
தன்னை
நான்குபாகமாக
பண்ணிக்கொண்டு,
புத்திரத்தன்மையை
அடையும்.

तत्र त्वं मानुषो भूत्वा प्रवृद्धं लोककण्टकम् । अवध्यं दैवतैर्विष्णो समरे जहि रावणम् ॥

விஷ்ணு
தன்
தவ்
மானுப:
மூலா
பவூட்
“விஷ்ணுபகவானே!
அங்கு
நீர்
மனிதருபமாக
ஆகி,
செழித்த

लोककण्टकं
दैवतैः
अवध्यं
रावणं
समरे
जहि
லோககண்டகனான
தேவர்களால்
கொல்லமுடியாத
இராவணனை
புத்தத்தில்
கொல்லும்.

स हि देवान् सगन्धर्वान् सिद्धांश्च ऋषिसत्तमान् । रावणो राक्षसो मूर्खो वीर्योत्सेकेन बाधते ॥

ச:
மூல:
ராக்ஸ:
ராவண:
வீரயோஸேகென
“அந்த
முர்க்கனான,
ராக்ஸனான
இராவணன்
வீரியத்தாலுண்டான
இறுமாப்பாலே

सगन्धर्वान्
देवान्
सिद्धान्
ऋषिसत्तमान्
च
बाधते
हि
கந்தர்வர்களோடு
தேவர்களை [கூடின
விரித்தர்களை
ரிஷிச்சோஷ்டர்களை
முழுவதும்
வருத்துகிறான்
அன்றோ!

ऋषयस्तु ततः सर्वे गन्धर्वाप्सरसस्तथा । क्रीडन्तो नन्दनवने रौद्रेण किल हिंसिताः ॥

தத:
நந்தனவனே
கிரீடந்தகூடத்தில்
சர்வ
஋பய: து
மேலும்
தேவர்களின் நந்தன
மெனுங்கோட்டத்தில்
கிரீடத்துக்கொண்
எல்லா [புருக்கிற
ரிஷிகளும்

तथा
गन्धर्वाप्सरसः
रौद्रेण
हिंसिताः किल
அப்படியே
கந்தர்வர்களும் அப்ஸ
ரஸஸுகளும்
அக்கொடியவனான
ரூட்ரிம்க்கப்பட்டார்
கொன்றோ!

वधार्थं वयमायातास्तस्य वै मुनिभिः सह । सिद्धगन्धर्वयक्षाश्च ततस्त्वां शरणं गताः ॥

ततः "ஆதலால்
तस्य "அவனுடைய
वधार्थं वै வதைதான் பொருட்டு
मुनिभिः முனிகளோடு
सह கூட
वयं நாங்கள்

सिद्धगन्धर्वयक्षाः च "மித்தர்கள்; கந்தர்வர்
கள், யக்ஷர்களும்
आयाताः வந்தவர்களாய்
त्वां உம்மை
शरणं சரணமாக
गताः அடைந்தோம்.

त्वं गतिः परमा देव सर्वेषां नः परन्तप । वधाय देवशत्रूणां नृणां लोके मनः कुरु ॥

परन्तप "ஓ! சத்ருக்களே
देव ஓ! தேவனே! [னே!
त्वं நீர்
नः எங்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
परमा गतिः உதிருவது கதி.

देवशत्रूणां தேவசத்ருக்களுடைய
वधाय வதையின்பொருட்டு
नृणां மனிதர்களுடைய
लोके உலகத்தில்
मनः திருவுள்ளத்தை
कुरु செய்யும்."

एवमुक्तस्तु देवेशो विष्णुस्त्रिदशपुङ्गवः । पितामहपुरोगांस्तान् सर्वलोकनमस्कृतः ॥

अब्रवीच्चिदशान् सर्वान् समेतान्धर्मसंहितान्

॥ २७ ॥

एवं இவ்வாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட
सर्वलोकनमस्कृतः ஸர்வலோக சரணப்
ரான

पितामहपुरोगान् பிரம்மதேவரை முன்
னிட்டவர்களான

त्रिदशपुङ्गवः தேவர்களுக்குள்
ச்சேரட்டரான

समेतान् ஒன்றுசேர்ந்த
धर्मसंहितान् தர்மத்தோடுகூடின

देवेशः தேவதேவரான
विष्णुः விஷ்ணுபகவான்

तान् அந்த
सर्वान् எல்லா
त्रिदशान् तु தேவர்களையும்
अब्रवीत् சொன்னார். [பார்த்து

भयं त्यजत भद्रं वो हितार्थं युधि रावणम् । सपुत्रपौत्रं सामात्यं समित्रज्ञातिबान्धवम् ॥

हत्वा क्रूरं दुरात्मानं देवर्षीणां भयावहम् । दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च ॥ २९ ॥

वत्स्यामि मानुषे लोके पालयन् पृथिवीमिमाम् ॥ ३० ॥

भयं "பயத்தை
त्यजत விடுங்கள்;
वः உங்களுக்கு
भद्रं மக்களும்.
युधि யுத்தத்தில்
क्रूरं கொடியனான
दुरात्मानं துராத்மாவான
देवर्षीणां தேவர்கள், ரிஷிகள்
भयावहं பயத்தையுண்டுவண்
டான

रावणं ராவணனை
सपुत्रपौत्रं பிள்ளைபேரன்களோடு
கூடினவனாய்
सामात्यं மந்திரிகளோடு கூடின
வனாய்
समित्रज्ञातिबान्धवं } மித்திரர்கள் ஞாதிகள்
பந்துக்களிடங்களோடு
கூடினவனாய்
हितार्थं நன்மைக்காக
हत्वा கொன்று,
मानुषे लोके மனிதஉலகில்

தபஸ்விகண்டக்	தபஸ்விகளுக்கு சத்
	துருவான
தபஸ்வினா	தபஸ்விகளுக்கு
மயாவஹ்	பயத்தையுண்டுபண்
தீ	அந்த [ஊகிற
ராவண்	ராவணனை
சாஸு	நன்றாக
உதர	கிழங்கிடும்.

तमेव हत्वा सवलं सवान्धवं विरावणं रावणमुग्रपौरुषम् ।
स्वर्लोकमागच्छ गतज्वरश्चिरं सुरेन्द्र गुप्तं गतदोषकल्मषम् ॥ ३५ ॥

सुरेन्द्र विरावणं	"ॐ! தேவச்சேஷ்டரே! கண்ணிர்விட்டழகம் கலைக்குகிற	हत्वा गतज्वरः	கொன்று, போன தாபமுடையவ ராய்
उग्रपौरुषं तं रावणं एष सवलं	கந்தரபௌருஷ அந்த [முடைய இரா வணனையும் என்ன யங்கனோடு கடினவனாய் பந்துக்கனோடுகடின வனாய்	चिरं गुप्तं गतदोष- कल्मषं स्वर्लोकं आगच्छ	பழைய ரஹஸ்யமான போயிருக்கிற தோஷ கல்மஷத்தையுடைய ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடையும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वाल्काण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 553.

षोडशः सर्गः—பதினாறுவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

पायसप्रदानम्—பாயஸம் கோடுப்பது.

ततो नारायणो विष्णुर्नियुक्तः सुरसत्तमैः । जाननपि सुराञ्चैवं शृङ्गं वचनमब्रवीत् ॥१॥

नारायणः	{ नारायணமும் த்தியா ன (சகலத்திற்கும் வாஸஸ்தானமான)	जानन् अपि ततः सुरान् च शृङ्गं वचनं अब्रवीत्	அறிந்தவராய் இருந்தபோதிலும் மற்றபடி தேவர்களைக்குறித்து, மதூரமான வார்த்தையை கொன்னார்.
एवं सुरसत्तमैः नियुक्तः विष्णुः	இவ்வாறு தேவச்சேஷ்டர்களால் வேண்டப்பட்ட விண்ணுபகவான்		

उपायः को वधे तस्य राक्षसाधिपतेः सुराः । यमहं तं समास्थाय निहन्यामृषिकण्टकम् ॥

सुराः तस्य राक्षसाधिपतेः वधे उपायः कः	"ॐ! தேவர்களே! அந்த ராக்ஷஸராஜனுடைய வதத்தின் உபாயம் எது?	यं समास्थाय ऋषिकण्टकं तं अहं निहन्याम्	எதை அவஸம்பித்து, ருஷிகண்டகனு அவனை நான் கொல்லுவேன்?
--	---	---	---

एवमुक्ताः सुराः सर्वे प्रत्युच्चुर्विष्णुमव्ययम् । मानुषं रूपमास्थाय रावणं जहि संयुगे ॥२॥

एवं
उक्ताः
सुराः
सर्वे
अव्ययं
विष्णुं

இவ்வண்ணம்
சொல்லப்பட்ட
தேவர்கள்
எல்லோரும்
மாறுதலற்ற
விஷ்ணுபகவானைப்

பார்த்து

प्रत्युच्चुः
मानुषं
रूपं
आस्थाय
संयुगे
रावणं
जहि

பதில்சொன்னார்கள்.
“மனித
சரீரத்தை
அடைந்து,
யுத்தத்தில்
இராவணனை
கொல்லும்.

स हि तेपे तपस्तीव्रं दीर्घकालमरिंदम । येन तुष्टोऽभवद्ब्रह्मा लोककृल्लोकपूर्वजः ॥ ४ ॥

अरिंदम
“ ॥ ४ ॥

சு! சத்தாருக்களை
அழிப்பவரே!

सः हि
दीर्घकालं
तीव्रं
तपः
तेपे

அவனே
வெருகாலம்
கடுமையான
தவத்தை
புரிந்தான்.

येन
लोककृन्
लोकपूर्वजः
ब्रह्मा
तुष्टः
अभवत्

அதனால்
உலகத்தை ஸ்ருஷ்
டித்த
ஸமஸ்தர்களுக்கும்
முன் உண்டான
பிரம்மதேவர்
களிப்படைந்தவராய்
ஆனார்.

सन्तुष्टः प्रददौ तस्मै राक्षसाय वरं प्रभुः । नानाविधेभ्यो भूतेभ्यो भयं नान्यत्र मानुषात् ॥

सन्तुष्टः
प्रभुः
तस्मै
राक्षसाय
मानुषात्
अन्यत्र

“களிப்புற்ற
பிரபு
அந்த
ராட்சஸனுக்கு
மனிதனைக்காட்டிலும்,
இதர

नानाविधेभ्यः
भूतेभ्यः
भयं
न
वरं
प्रददौ

பலவகை
பிராணிகளிடமிருந்து
பயம்
இல்லை (என்பதான)
வரத்தை
கொடுத்தார்.

अवज्ञाताः पुरा तेन वरदाने हि मानवाः

पुरा
वरदाने
मानवाः

“முதலில்
வரதானத்தில்
மனிதர்கள்

॥ ६ ॥
तेन
अवज्ञाताः
हि

அவனால்
இகழப்பட்டார்கள்,
அன்றோ!

एवं पितामहात्तस्माद्वरं प्राप्य स दर्पितः । उत्सादयति लोकांस्त्रीन् स्त्रियश्चाप्यपकर्पति ॥

तस्मात्तस्य वधो दृष्टो मानुषेभ्यः परन्तप

तस्मात्
पितामहात्
एवं
वरं
प्राप्य
दर्पितः
सः
स्त्रीन्
लोकान् अपि

அந்த
பிரம்மதேவரிடமி
இப்படிப்பட்ட [ருந்து
வரத்தை
பெற்று,
கர்வங்கொண்ட
அவன்
முன்று
உலகங்களையும்

॥ ७ ॥
उत्सादयति
स्त्रियः च
अपकर्पति
तस्मात्
परन्तप
तस्य
मानुषेभ्यः
वधः
दृष्टः

வருந்தச்செய்கிறான்.
ஸ்திரீகளையும்
மானபங்கப்படுத்து
ஆகையால் [கிறான்.
சத்துருத்வம்ஸகரோ!
அவனுக்கு
மனிதர்களிடத்திலிரு
வதை [ந்து,
தோன்றுகிறது”

इत्येतद्वचनं श्रुत्वा सुराणां विष्णुरात्मवान् । पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम् ॥८॥

सुराणां	தேவர்களுடைய	विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்
एतत्	இந்த	तदा	அப்பொழுது
वचनं	வார்த்தையை	नृपं	அரசரான
इति	இவ்வீதம்	दशरथं	தசரதரை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पितरं	தந்தையாக
आत्मवान्	சாந்தமுர், த்தியான	रोचयामास	நிச்சயித்தார்.

स चाप्यपुत्रो नृपतिस्तास्मिन् काले महाद्युतिः । अयजत् पुत्रियामिष्टिं पुत्रेऽसुररिसूदनः ॥

अपि च	மேலும்	अरिसूदनः	சத்துருக்களையழிப்
तस्मिन्	அந்த	सः	அந்த [பவரான
काले	காலத்தில்	नृपतिः	அரசர்
महाद्युतिः	மிககாந்தியுடைய	पुत्रियां	புத்திரஸம்பந்தமான
अपुत्रः	புத்திரனில்லாத	इष्टिं	யாகத்தை (புத்திரகா மேஷ்டியை)
पुत्रेषुः	புத்திரனைக்கோருகிற	अयजत्	செய்தார்.

स कृत्वा निश्चयं विष्णुरामन्त्र्य च पितामहम् । अन्तर्धानं गतो देवैः पूज्यमानो महात्मभिः॥

सः	அந்த	आमन्त्र्य च	செய்திசொல்லி விட்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	देवैः	தேவர்களால் [இம்,
निश्चयं	நிச்சயத்தை	महात्मभिः	மஹாத்மாக்களால்
कृत्वा	செய்து,	पूज्यमानः	பூஜிக்கப்பட்டவராய்
पितामहं	பிரம்மதேவரை	अन्तर्धानं	மறைதலை
		गतः	அடைந்தார்.

ततो वै यजमानस्य पावकादतुलप्रभम् । प्रादुर्भूतं महद्भूतं महावीर्यं महाबलम् ॥ ११ ॥
 कृष्णं रक्ताम्बरधरं रक्तास्यं दुन्दुभिस्वनम् । स्निग्धहृद्यक्षतनुजश्मश्रुप्रवरमूर्धजम् ॥ १२ ॥
 शुभलक्षणसम्पन्नं दिव्याभरणभूषितम् । शैलशृङ्गसमुत्सेधं दृप्तशार्दूलविक्रमम् ॥ १३ ॥
 दिवाकरसमाकारं दीप्तानलशिखोपमम् । सिंहस्कन्धं महाबाहुमङ्गद्वयशोभितम् ॥ १४ ॥
 ताराधिपतिकल्पेन हारेणोरसि राजितम् । ताराधिपतिकल्पैश्च दन्तैः परमशोभितम् ॥
 ज्वलन्निव च तेजोभिर्दीपयन्निव च श्रिया । तप्तजाम्बूनदमयीं राजतान्तपरिच्छदाम् ॥
 दिव्यपायससम्पूर्णां पार्त्रीं पत्नीमिव प्रियाम् । प्रगृह्य विपुलां दोर्भ्यां स्वयं मायामयीमिव ॥
 समवेक्ष्याब्रवीद्वाक्यमिदं दशरथं नृपम् । प्राजापत्यं नरं विद्धि मामिहाभ्यागतं नृप ॥

ततः	அதின்மேல்	प्रादुर्भूतं	வெளிப்பட்ட
यजमानस्य	யஜமானனுடைய	अतुलप्रभं	ஒப்பில்லாத ஒளியை
पावकाद्	அக்கனியிலிருந்து		யுடைய

மஹாவீரீயம்
 மஹாவீரீயம்
 கருணா
 ரகாஸ்வரதர்
 ரகாஸ்யம்
 துநுமிஸ்வனம்
 சிவஹ்யக்ஷதனுஜ-
 ஸ்மஸுபவரமூர்ஜனம்
 சூமலக்ஷணசம்பந்
 திவ்யாபரண-
 மூபிதம்
 சீலஸுபசமுதேஃ
 துஸாதுலவிக்ரம்
 திவாகரஸமாகாரம்
 தீஸானலசிவோபம்
 மஹாதூதம்
 சிஹக்ஷம்
 மஹாபாஹு
 அக்ஷய-
 ஷோமிதம்
 தாராபிபதிக்ஷேப-
 ஹரண
 வரசி
 ராஜிதம்
 தாராபிபதிக்ஷேப:

மஹாவிர்யமுடைய
 மிக்க பலமுடைய
 கருத்த
 சிவந்த வஸ்திரத்தை
 உடுத்திருந்த
 சிவந்த வாயையுடைய
 பேரிகைவாத்தியத்தின்
 ஒலிபோல் குரலுள்ள
 மழமழப்பான சிங்கம்
 போல் மயிர்கள், மீ
 ஸ்ச, சிறந்த தலைமயிர்
 இவைகளை யுடைய
 சுபலக்ஷணங்களை உ
 கூடின
 திவ்யாபரணங்களி
 னால் அலங்கரிக்கப்
 பட்ட
 மலைச்சிகரம்போல்
 உயரமான
 கொழுத்த புலிபோல்
 கம்பீரமுடைய
 குரலுக்கு ஒப்பான
 சீரமுடைய
 எரிகிற அனலின் கொ
 முந்துக்கொப்பான
 பெரிய பூதம்
 சிங்கத்தின் தோள்
 போன்ற தோளுடைய
 பெருங்கைகளை யு
 டைய
 இரண்டு தோள்வளை
 களால் அலங்கரிக்கப்
 பட்ட
 சந்திரன்போன்ற
 ஹாரத்தால்
 மார்பில்
 விளங்கின
 சந்திரன்போன்ற

வந்த: ச
 பரமஸோமிதம்
 சிவா
 ஜவலந்
 இவ ச
 தெஜோமி:
 தீபயந்
 இவ ச
 தஸ்யாஸூனதமயீ
 ராஜதாந்தபரிச்சதா
 மாயாமயீ
 இவ
 திவ்யபாயஸஸ்பூர்
 விபுலம்
 பாலீ
 மியா
 பாலீ
 இவ
 தவ்ய
 தோமயீ
 மருத
 நுப
 தசரத
 சமுவேத
 இவ
 வாக்யம்
 அக்ஷய
 நுப
 இவ
 அமயாஸதம்
 மா
 மாயாபத்யம்
 நர்
 விதி

பற்களால்
 மிக விளங்கின
 சோபையால்
 ஜ்வலிப்பவர்
 போலவும்
 ஒளிகளால்
 பிரகாசிப்பவர்
 போலவும்,
 உருக்கின தங்கமய
 மான
 வெள்ளிமுடியை
 யுடைய
 மாயையே உருக்
 கொண்டது
 போல்
 திவ்யபாயஸத்தால்
 நிறம்பின
 பெரிய
 பாத்திரத்தை
 அன்புள்ள
 மனைவியை
 போல
 தானே
 தோள்களால்
 எடுத்துக்கொண்டு,
 அரசரான
 தசாதரை
 நன்றாகப் பார்த்து,
 இந்த
 வார்த்தையை
 சொன்னது
 "ஓ! அரசனே!
 இங்கு
 வந்த
 என்னை
 பிரம்மனைச் சேர்ந்த
 புருஷனாக
 அறியும்."

ततः परं तदा राजा प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । भगवन् स्वागतं तेऽस्तु किमहं करवाणि ते ॥

ततः परं	பிறகு	स्वागतं	நல்வரவு
तदा	அப்பொழுது	ते	உமக்கு
राजा	அரசர்	अस्तु	இருக்கட்டும்.
कृताञ्जलिः	கைகளை கூப்பிடுவது	अहं	நான்
	ராய்	ते	உமக்கு
प्रत्युवाच	பதில்கொன்னார்.	किं	என்ன
भगवन्	"பகவானே!	करवाणि	செய்யக்கடவேன்."

अथो पुनरिदं वाक्यं प्राजापत्यो नरोऽब्रवीत् । राजन्नर्चयता देवानद्य प्राप्तमिदं त्वया ॥

अथो	இந்தன்துதிதிரில்	राजन्	"அரசரே!
प्राजापत्यः	பிரம்மனைச்சேர்ந்த	देवान्	தேவர்களை
नरः	புருஷன்	अर्चयता	ஆராதிக்கிற
पुनः	மறுபடியும்	त्वया	உம்மால்
इदं	இந்த	अद्य	இப்பொழுது
वाक्यं	வார்த்தையை	इदं	இது
अब्रवीत्	சொன்னான்.	प्राप्तम्	அடையப்பட்டது.

इदं तु नृपशार्दूल पायसं देवनिर्मितम् । प्रजाकरं गृहाण त्वं घन्यमारोग्यवर्धनम् ॥ २१ ॥

नृपशार्दूल	"ராஜ்சரோஷ்டரே!	आरोग्यवर्धनं	ஆரோக்கியத்தை பெ
देवनिर्मितं	தேவராலே உண்டு	इदं	இந்த [ருக்குகிறதான
	பண்ணப்பட்ட	पायसं	பாயஸத்தை
प्रजाकरं	புத்திரப்பேறுள்ள	तु	இப்பொழுது
	தான	त्वं	நீர்
घन्यं	பாக்கியமுள்ளதான	गृहाण	வாங்கிக்கொள்ளும்.

भार्याणामनुरूपाणामश्रीतेति प्रयच्छ वै । तासु त्वं प्राप्स्यसे पुत्रान् यदर्थं यजसे नृप ॥

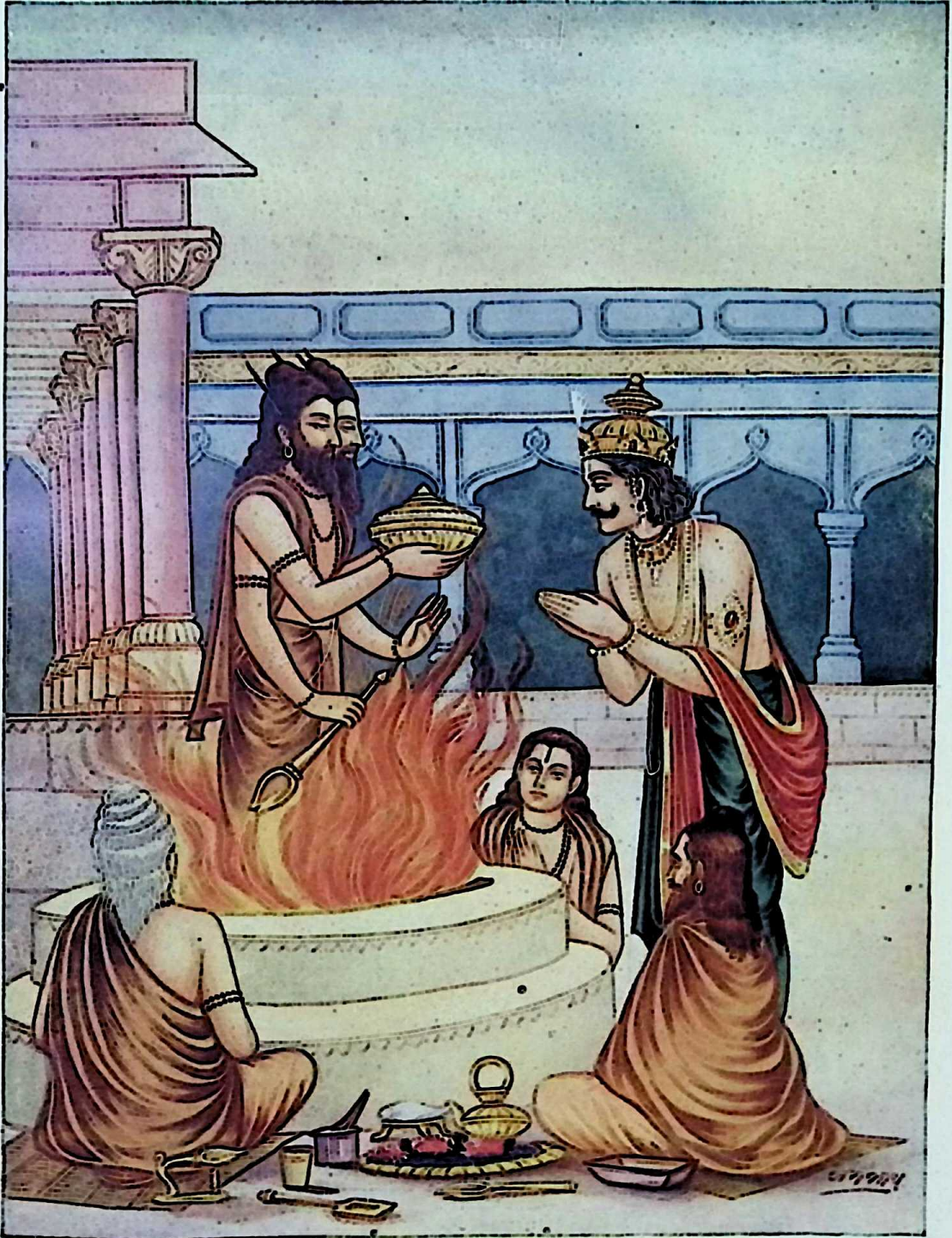
अनुरूपाणां	ஒத்த	यदर्थं	எதர்க்காக
भार्याणां	மனைவிகளுக்கு	यजसे	பாகம்செய்கிறீரோ,
अश्रीते	"உண்ணுங்கள்".	पुत्रान्	(அந்த) புத்திரர்களை,
इति	என்று	तासु	அவர்களிடத்தில்
प्रयच्छ वै	கொடும்;	त्वं	நீர்
नृप	அரசரே!	प्राप्स्यसे	அடையப்போகிறீர்."

तथेति नृपतिः प्रीतः शिरसा प्रतिगृह्य ताम् । पत्नीं देवान्नसंपूर्णां देवदत्तां हिरण्यमीम् ॥

अभिव्राज्य च तद्भूतमद्भुतं प्रियदर्शनम् । मुदा परमया युक्तश्चकाराभिप्रदक्षिणम् ॥ २४ ॥

नृपतिः	அரசர்	इति.	என்று,
प्रीतः	களிப்புற்றவராய்,	देवान्नसंपूर्णां	தேவான்னத்தால்
तथा	"அப்படிதான்"		கிறம்பிய

अग्निका चरुदान

सुंगी रिषिहि वसिष्ठ बोलावा । पुत्रकाम सुभ जग्य करावा ॥
भगति सहित मुनि आहुति दीन्हें । प्रगटे अगिनि चरु कर लीन्हें ॥

16]

देवदत्तां हिरण्मयीं तां भार्गी शिरसा प्रतिगृह्य भुजुतं प्रियदर्शनं	தேவானுல் கொடுக்கப் பட்ட ஸ்வர்க்கமயமான அந்த பரத்திரத்தை தலையால் கரணித்துக்கொண்டு, ஆச்சர்யமான இஷ்டமான பார்வை யுடைய
---	---

तत् भूतं अभिवाच्य परमया मुदा युक्तः अभिप्रदक्षिणं चकार	அந்த பூதத்தை நமஸ்கரித்து, அதிகமான சந்தோஷத்தோடு கடினவராய் நாற்புறத்திலும் பிரத க்ஷிணத்தையும் செய்தார்.
---	--

ततो दशरथः प्राप्य पायसं देवनिर्मितम् । बभूव परमप्रीतः प्राप्य वित्तमिवाधनः ॥ २५ ॥

दशरथः	தசரதர்
देवनिर्मितं	தேவராளிலே உண்டு
	பண்ணப்பட்ட
पायसं	பாயஸத்தை
प्राप्य	அடைந்து,
ततः	அதனால்

அதன்:	வறுமைபுடையவன்,
விசை	புதைபயலை
பிராப்ய	அடைந்தது
இவ	போல்
பரமபிரீத:	மிக சந்துஷ்டராக
வழுவ	ஆனார்.

ततस्तदद्भुतप्रख्यं भूतं परमभास्वरम् । संवर्तयित्वा तत्कर्म तत्रैवान्तरधीयत ॥ २६ ॥

अनुत्पत्यं	அத்புதமாய்த்	தோன்றிய
परमभास्वरं	அதிககாந்தியை	
तत्	அந்த	[புடைய
भूतं	பூதமானது	
तत्	அந்த	

கம்
 சுவர்தயித்வா
 தத:
 தஸ ஂவ
 ஂந்தரஂயத

கார்பத்தை
 செப்துஂயிட்டு,
 ஂதின்மேஸ்
 ஂக்ஂகேயே
 ஂந்தர் த்தான

மடைய்தது.

हर्षैरश्मिभिरुद्योतं तस्यान्तःपुरमावभौ । शारदस्याभिरामस्य चन्द्रस्येव नवांशुभिः ॥ २७ ॥

தச	அவருடைய
அந்த:புர	அந்தப்புரம்
அபிராமச	ஸர்வஜ்ஞனங்களுடைய
•	மனதையும் கவருகி
சாரதச	சரத்தாஸ [ன்றவரான
சந்திர	சந்திரனுடைய

நவாங்குமி:	உதயமான கிரகங்
இவ	பொன், [களால் .
ஹர்ஷிமி:	ஸந்தோஷத்தாலுண்
	டான காந்தியால்
உயோத்	பிரகாசமாக
ஆய்ம	விளங்கிற்று.

सोऽन्तपुरं प्रविश्यैव कौसल्यामिदमब्रवीत् । पायसं प्रतिगृह्णीष्व पुत्रीयं त्विदमात्मनः ॥

ச:	அவர்
அந்த:புர	அந்தப்புரத்தை
அவித்ய	புகுந்து,
ஏவ	தகஷணமே
கௌசல்யா	கொளையையப்
இத	இதை [பார்த்து
அபிரவீத	சொன்னார்.

ஆत्मன:	“தன்னுடைய
ஹ்	இந்த
புலிய்	புத்திரனை உண்டுபண்
பாயஸ்	பாயஸத்தை [நாத்தக்க
சு.	உடனே
ஶ்ரீதிருநீல	வைப்பற்று.”

कौसल्यायै नरपतिः पायसार्थं ददौ तदा । अर्धादर्थं ददौ चापि सुमित्रायै नराधिपः ।
कैकेय्यै चावशिष्टार्थं ददौ पुत्रार्थकारणात् ॥ २९ ॥

नरपतिः मனிதர்கோன்
तदा அப்பொழுது
कौसल्यायै கொளஸல்பைக்கு
पायसार्थं பாயஸத்தின்பா தியை
ददौ கொடுத்தார்.
अपि च மேலும்
सुमित्रायै சுமித்திரைக்கு
नराधिपः மனிதர்கோன்

अर्धात् பாதியிலிருந்து
अर्थं பாதியை
ददौ கொடுத்தார்.
कैकेय्यै கைகேயிக்கு
पुत्रार्थकारणात् புத்திரப் பிடியோஜன
च இன்னும் [நிமித்தம்
अवशिष्टार्थं மிகுந்துகின்ற திற்பா
ददौ கொடுத்தார். [தியை

प्रददौ चावशिष्टार्थं पायसस्यामृतोपमम् । अनुचिन्त्य सुमित्रायै पुनरेव महीपतिः ॥ ३० ॥

पायसस्य பாயஸத்தினுடைய
अमृतोपमं அமிருதத்திற்கு
च இன்னும் [ஒப்பான
अवशिष्टार्थं மிகுந்துகின்ற
महीपतिः மன்னர் [பாதியை

अनुचिन्त्य கொஞ்சநேரம் ஆலோ
சனைசெய்து,
पुनः மறுபடியும்
सुमित्रायै சுமித்திரைக்கு
एव மாத்திரம்
प्रददौ கொடுத்தார்.

एवं तासां ददौ राजा भार्याणां पायसं पृथक् ॥ ३१ ॥

एवं இவ்வாறு
राजा அரசர்,
तासां அந்த
भार्याणां மனைவிகளுக்கு

पृथक् வெவ்வேறாக
पायसं பாயஸத்தை
ददौ கொடுத்தார்.

तास्त्वेतत्पायसं प्राप्य नरेन्द्रस्योत्तमाः स्त्रियः । सम्मानं मेनिरे सर्वाः प्रहर्षोदितचेतसः ॥

नरेन्द्रस्य அரசனுடைய
उत्तमाः சிறந்த
ताः स्त्रियः அந்த ஸ்த்ரீகள்
सर्वाः नु எல்லோரும்
एतत् இந்த
पायसं பாயஸத்தை

प्राप्य அடைந்து,
प्रहर्षोदित- } ஸந்தோஷத்தாலுண்
चेतसः } டான மனமுடைய
வர்களாய்
सम्मानं வெகுமானமாக
मेनिरे எண்ணினார்கள்.

ततस्तु ताः प्राश्य तदुत्तमं स्त्रियो महीपतेरुत्तमपायसं पृथक् ।

हुताशनादित्यसमानतेजसोऽचिरेण गर्भान् प्रतिपेदिरे तदा

॥ ३३ ॥

ततः அதிலுல்
महीपतेः இராஜாவினுடைய
ताः அந்த
उत्तमस्त्रियः உத்தமஸ்த்ரீகள்
तत् அந்த
उत्तमपायसं உத்தமபாயஸத்தை
पृथक् வெவ்வேறாக
नु உடனே

प्राश्य உண்டு,
हुताशनादित्य- } அக்கினி, சூரியன் இ
समानतेजसः } வர்கள்போல் தேஜஸ்
ஸுடையவர்களாய்,
तद्य அப்பொழுது
अचिरेण சைகாலத்திற்குள்,
गर्भान् கர்ப்பங்களை
प्रतिपेदिरे அடைந்தார்கள்.

ततस्तु राजा प्रसमीक्ष्य ताः स्त्रियः प्ररुढगर्भाः प्रतिलब्धमानसः ।

वभूव हृष्टस्त्रिदिवे यथा हरिः सुरेन्द्रसिद्धिर्गणाभिपूजितः

॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुरेन्द्रसिद्धि- गणाभिपूजितः	தேவச்ரோஷ்டர்கள், ஸித்தர்கள், முனி கணங்கள் இவர்க ளால் பூஜிக்கப்பட்ட
राजा तु	அரசரும்		
ताः	அந்த		
स्त्रियः	ஸ்திரீகளை		
प्ररुढगर्भाः	கருவுற்றவர்களாய்	हरिः	இந்திரன்
प्रसमीक्ष्य	பார்த்து,	यथा	போல்
प्रतिलब्धमानसः	கவலை ஒழிந்தவராய்,	हृष्टः	களிப்புற்றவராய்
सिदिवे	ஸ்வர்க்கத்தில்	वभूव	ஆனார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 587.

सप्तदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ३७ ॥

ऋक्षवानराद्युत्पत्तिः—கரடிகள், வானர்கள் முதலியவர்களின் உற்பத்தி.

पुत्रत्वं तु गते विष्णौ राज्ञोऽस्य सुमहात्मनः । उवाच देवताः सर्वाः स्वयंभूर्भगवानिदम् ॥

सुमहात्मनः	நல்ல மஹாத்மாவான	भगवान्	பகவானான
अस्य	இந்த	स्वयंभूः	பிரம்மதேவர்,
राज्ञः	ராஜாவுக்கு	देवताः	தேவதைகள்
पुत्रत्वं	புத்திரத்தன்மையை	सर्वाः	எல்லோரையும்
विष्णौ तु	விஷ்ணுபகவானே	इदं	இதை [பார்த்து,
गते	அடைந்தவளவில்,	उवाच	சொன்னார்.

सत्यसन्धस्य वीरस्य सर्वेषां नो हितैषिणः । विष्णोः सहायान् बलिनः सृजध्वं कामरूपिणः ॥

सत्यसन्धस्य	“சொல் தவறாத	बलिनः	வலுவுடைய
वीरस्य	வீரரான	कामरूपिणः	வேண்டியபடி வடிவம்
नः	நம்		கொள்ளவல்ல
सर्वेषां	எல்லோருடையவும்,	सहायान्	ஸஹாயர்களை
हितैषिणः	நன்மையைக்கோருகிற	सृजध्वम्	உண்டாக்கக்கடவீர்
विष्णोः	விஷ்ணுபகவானுக்கு		கள்.

मायाविदश्च शूराश्च वायुवेगसमाञ्जवे । नयज्ञान् बुद्धिसंपन्नान् विष्णोस्तुल्यपराक्रमान् ॥

असंहार्यानुपायज्ञान् दिव्यसंहननान्वितान् । सर्वास्त्रगुणसंपन्नानमृतमाशनानिव ॥ ४ ॥

अप्सरस्सु च मुख्यासु गन्धर्वीणां तनूषु च । यक्षपन्नगकन्यासु ऋक्षविद्याधरीषु च ॥ ५ ॥

किन्नरीणां च गात्रेषु वानरीणां तनूपु च । सृजध्वं हरिरूपेण पुत्रांस्तुल्यपराक्रमान् ॥ ६ ॥

மாாயாவித்:	“ ஸாயைகனையறிந்த	சுல்யபரா஑மானு	தக்க பராக்கிரம
சுரானு	சூரர்கனான		முள்ள
ஜயே	வேகத்திலு	புலானு	புத்திரர்கனையே
பாயுபேகசமானு	வாயுளின் வேகத்	சுல்யாஸு	கிறந்த
	திற்கு ஒப்பான	அஸரஸு	அப்ஸரஸ்திரிகளிடத்
நயஜானு	நீதிகனையுணர்ந்த		திலும்,
புலிஸ்ப்ஜானு	புத்திமன்கனான	நந்விளா	கந்தர்வஸ்திரிகளு
விணா:	விஷ்ணுவுக்கு		டைய
சுல்யபரா஑மானு	ஒப்பான பராக்கிரம	தநுபு	சரீரங்களிலும்,
	முள்ள	யக்ஷபஜ- }	யக்ஷ, பன்னகஸ்திரீ
அஸஹாயானு	வதைக்கப்படக்	கந்யாஸு	களிடத்திலும்,
	கடாத	அக்ஷவிபாஸரிபு	ரிக்ஷவித்யாதரஸ்திரீ
உபாயஜானு	உபாயக்கனையறிந்த	கின்ரிளா	களிடத்திலும்,
திவ்-	தேவதைகள் பேர்ன்ற		கின்னாஸ்திரிகளு
ஸஹநானிதானு }	பலமுள்ள,		டைய
ஸர்வ-	ஸகலாஸ்திரங்களின்	நாஸேபு	சரீரங்களிலும்,
சுணஸ்ப்ஜானு }	சக்தியை அடைந்த,	வானரிளா	வானாஸ்திரிகளு
அஸுதபாஸானு	அமிருதம் உண்டவர்		டைய
	கள்	தநுபு	சரீரங்களிலும்,
ஐவ	பேரலிருக்கிற	சுநபவ்	உண்டாக்கக்கடவிர்
ஹரிஸ்பேன	வானா உருவத்தோடு		கள்.

पूर्वमेव मया सृष्टो जाम्बवानृक्षपुङ्गवः । जन्ममाणस्य सहसा मम वक्त्रादजायत ॥ ७ ॥

एव	இதற்கு முந்தியே	सहः	ஸ்ருஷிக்கப்பட்ட
पूर्वं	முன்னொருகாலத்தில்	सहसा	சீக்கிரமாக [வனாய்,
मया	என்னால்	जुम्मानस्य	கொட்டாய் விடுகிற
कसपुङ्खः	காடியேந்தனான,	मम	என்னுடைய . .
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	वक्तात्	வாயிலிருந்து
		अजायत	உண்டானான்.

ते तथोक्ता भगवता तत्प्रतिश्रुत्य शासनम् । जनयामासुरेवं ते पुत्रान् बानररूपिणः ॥८॥

भगवता	பகவானுலே	प्रतिश्रुत्य	அங்கீகரித்து,
तथा	அவ்விதமாய்	वानररूपिणः	வானரரூபங்கொண்ட
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	पुत्रान्	புத்திரர்களை
ते	அவர்கள்	ते	அவர்கள்
तत्	அந்த	एवं	இனிவரும்விதம்
शासनं	ஆக்கௌப	अनयामासुः	உண்டாக்கினார்கள்.

ऋषयश्च महात्मानः सिद्धविद्याधरोरगाः । चारणाश्च सुतान् वीरान् ससृजुर्वनचारिणः ॥

महात्मानः	மஹாத்மாக்களான	वीरान्	வீரர்களான
ऋषयः च	ரிஷிகளும்,	वनचारिणः	வனத்தில் சுஞ்சரிக்கிற
सिद्धविद्याधरोरगाः	ஸித்தர்கள், வித்யாத ர்கள், நாகர்கள்,	सुतान्	புத்திரர்களை
चारणाः च	சாரணர்களும்,	ससृजुः	ஸ்ரீஷ்டத்தார்கள்.

वानरेन्द्रं महाभागमिन्द्रो वालिनमूर्जितम् । सुग्रीवं जनयामास तपनस्तपतां वरः ॥ १० ॥

इन्द्रः	இந்திரன்	तपतां	ஜ்வலிக்கிறவர்களுக்
महाभागं	மஹாபாக்கியசாலி	वरः	சிறந்த [குள்
ऊर्जितं	பலவானான [பா	तपनः	சூர்யன்
वानरेन्द्रं	வானரச்ரேஷ்டான	सुग्रीवं	சுகீர்வனை
वालिन्	வாலியையும்	जनयामास	உண்டாக்கினார்.

बृहस्पतिस्त्वजनयत्तारं नाम महाकपिम् । धनदस्य सुतः श्रीमान् वानरो गन्धमादनः ॥

बृहस्पतिः तु	பிருஹஸ்பதியும்	धनदस्य	குபேரனுடைய
तारं	தாரன்	सुतः	புதல்வன்
नाम	என்ற	श्रीमान्	ஸ்ரீமானான
महाकपिं	பெரிய வானரனை	गन्धमादनः	கந்தமா தனனென்ற
अजनयत्	உண்டுபண்ணினார்.	वानरः	வானரன்.

सर्ववानरमुख्यानां बुद्धिमन्तमनुत्तमम् । विश्वकर्मा त्वजनयन्नलं नाम महाहरिम् ॥ १२ ॥

सर्ववानरमुख्यानां	எல்லா வானரச்ரேஷ்ட டர்களுக்குள்	नाम	என்ற
अनुत्तमं	ஒப்பில்லாத	महाहरिं	பெரிய வானரரை
बुद्धिमन्तं	புத்திநுண்மையுள்ள	विश्वकर्मा तु	விச்வகர்மா
नलं	நளன்	अजनयत्	உண்டுபண்ணினார்.

पावकस्य सुतः श्रीमानीलोऽग्निसदृशप्रभः । तेजसा यशसा वीर्यादत्यरिच्यत वानरान् ॥

पावकस्य	அக்னிபகவானுடைய	तेजसा	தேஜஸ்ஸால்
सुतः	புதல்வனான	यशसा	கீர்த்தியால்
श्रीमान्	அழகான	वीर्यात्	பாக்கிரமத்தால்
अग्निसदृशप्रभः	அனலைப்போல் கிளங்	वानरान्	வானரர்களை
नीलः	நீலன் [குகிற	अत्यरिच्यत	அதிசயித்திருந்தான்.

रूपद्रविणसम्पन्नाविधिनौ रूपसंमतौ । मैन्दं च द्विविदं चैव जनयामासतुः स्वयम् ॥ १४ ॥

रूपद्रविणसंपन्नौ	அழகையே பாக்கிய மாகப்பெற்ற	मैन्दं च	மைந்தனையும்
रूपसंमतौ	அழகில் ப்ரஸித்தர் களான	द्विविदं च	தவிவிதனையும்
अविधिनौ	அச்சிளிதேவர்கள்	स्वयं एव	தாமே
		जनयामासतुः	உண்டாக்கினார்கள்.

वरुणो जनयामास सुपेणं नाम वानरम् । शरभं जनयामास पर्जन्यस्तु महाबलम् ॥ १५ ॥

वरुणः	வருணபகவான்	जनयामास	உண்டுபண்ணினார்.
सुपेणं	சுவேணன்	पर्जन्यः तु	மழைக்கடவுளும் .
नाम	என்ற	महाबलं	மஹாபலசாலியான்
वानरं	வானரரை	शरभं	சரபனை
		जनयामास	உண்டுபண்ணினார்.

मारुतस्यात्मजः श्रीमान् हनुमानाम वानरः । सर्ववानरमुख्येषु बुद्धिमान् बलवानपि ॥

सर्ववानरमुख्येषु	எல்லா வானரச்சேஷ டர்களில்	नाम	என்ற
बुद्धिमान्	புத்திமானும்	श्रीमान्	ஸ்ரீமானான
बलवान् अपि	பலமுடையவருமான	वानरः	வானர்
हनुमान्	ஹனுமார்	मारुतस्य	வாயுதேவருடைய
		आत्मजः	குமார்.

वज्रसंहननोपेतो वैनतेयसमो जवे । रुद्रस्य पुत्रो बलवान् हरिः सूर्याननः प्रभोः ॥ १७ ॥

वज्रसंहननोपेतः	வஜ்ரசந்துக்கொப்பான சரீரமுள்ள	बलवान्	பலமுள்ள
जवे	வேகத்தில்	हरिः	வானன்
वैनतेयसमः	கருடனுக்கு ஒப்பான	प्रभोः	பிரபுவான
सूर्याननः	சூர்யானனென்ற	रुद्रस्य	ருத்திரருடைய
		पुत्रः	பிள்ளை.

ते सृष्टा बहुसाहस्रा दशग्रीववधे धृताः । अप्रमेयबला वीरा विक्रान्ताः कामरूपिणः ॥

दशग्रीववधे	இராவணனுடைய வதையில்	विक्रान्ताः	வெகுபாக்கிரமசாலி களான
धृताः	நிச்சயம்கொண்டவர் களான	कामरूपिणः	வேண்டிய வடிவம்கொ ள்ள வல்லவர்களான
अप्रमेयबलाः	அளவிட முடியாத பலமுள்ள	बहुसाहस्राः	பல ஆயிரக்கணக்கான
वीराः	வீரர்களான	ते	அவர்கள்
		सृष्टाः	ஸரிஷ்டிக்கப்பட்டார் கள்.

ते गजाचलसङ्काशा वपुष्मन्तो महाबलाः । ऋक्षवानरगोपुच्छाः क्षिप्रमेवाभिजज्ञिरे ॥ १९ ॥

ते	அந்த	वपुष्मन्तः	கொழுத்த சரீரமமை ந்த
ऋक्षवानर- } गोपुच्छाः }	நிக்ஷதர்கள், வானர் கள், கோபுச்சர்கள்,	महाबलाः	மஹாபலசாலிகளாய்
गजाचलसङ्काशाः	யானைகள், மலைகள் போனோத்த	क्षिप्र एव अभिजज्ञिरे	சீக்கிரத்திலேயே உண்டானார்கள்.

दूरेण च
 बलेन च
 सिंहशार्दूलसदृशाः

செருக்கா லும்
 பலத்தாலும்
 சிங்கங்களுக்கும் புலி
 களுக்கும் ஒப்பான
 வர்கள்.

शिलाप्रहरणाः सर्वे सर्वे पादपयोधिनः । नखदंष्ट्रायुधाः सर्वे सर्वे सर्वास्त्रकोविदाः ॥२६॥

सर्वे	எல்லோரும்	सर्वे	எல்லோரும்
शिलाप्रहरणाः	{ மலைகளைப் பிடுங்கி மேலெறிய வல்லவர்கள்.	नखदंष्ट्रायुधाः	{ நகங்களையும், பற்களை யும் ஆயுதங்களாகக் கொண்டு சண்டை செய்பவர்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்	सर्वे	எல்லோரும்
पादपयोधिनः	{ மாங்களைக் களைந்த புத்துக்கொண்டு போ ர்புரிய வல்லவர்கள்.	सर्वास्त्रकोविदाः	எல்லா அஸ்திரங்களை யும் அறிந்தவர்கள்.

विचालयेयुः शैलेन्द्रान् भेदयेयुः स्थितान् द्रुमान् । क्षोभयेयुश्च वेगेन समुद्रं सरितां पतिम् ॥

शैलेन्द्रान्	மலைகளை	वेगेन	வேகத்தால்
विचालयेयुः	அசைப்பார்கள்.	सरितां	நதிகளுக்கு
स्थितान्	ஸ்திரங்களான	पतिम्	பதியான
द्रुमान्	விரகூடங்களை	समुद्रं च	ஸமுத்திரத்தையும்
भेदयेयुः	பிளப்பார்கள்.	क्षोभयेयुः	கலக்குவார்கள்.

दारयेयुः क्षितिं पद्मयामाप्नुवेयुर्महार्णवम् । नभःस्थलं विशेष्युश्च गृहीयुरपि तोयदान् ॥२८॥

क्षितिं	பூமியை	नभःस्थलं च	ஆகாசப்பாதேசத்தை யும்
पद्मयां	கால்களினால்	विशेष्युः	பிரவேசிப்பார்கள்.
दारयेयुः	பிளப்பார்கள்.	तोयदान् अपि	மேகங்களையும்
महार्णवं	பெருங்கடலை	गृहीयुः	பிடிப்பார்கள்.
आप्नुवेयुः	தாண்டுவார்கள்.		

गृहीयुरपि मातङ्गान् मत्तान् प्रव्रजितान् वने । नर्दमानाश्च नादेन पातयेयुर्विहङ्गमान् ॥२९॥

वने	காட்டில்	नर्दमानाः	கர்ஜனைசெய்கிறவர் களாய்
प्रव्रजितान्	வேகமாய்த்திரிகிற	नादेन च	த்வணியாலேயே
मत्तान्	கொழுத்த	विहङ्गमान् च	பறவைகளை
मातङ्गान् अपि	யாண்களையும்	पातयेयुः	கிழே தள்ளுவார்கள்.
गृहीयुः	பிடிப்பார்கள்.		

ईदृशानां प्रसूतानि हरीणां कामरूपिणाम् । शतं शतसहस्राणि यूथपानां महात्मनाम् ॥३०॥

ईदृशानां	இப்படிப்பட்ட	शतसहस्राणि	நூற்றாயிரங்கள் (லக்ஷ மும்)
कामरूपिणां	வேண்டியபடி வடிவம் கொள்ளவல்ல	यूथपानां	ஸைனத்தலைவர்களு டைய
महात्मनां	மஹாத்மீக்களான	शतं	நூறும்
हरीणां	வானர்களுடைய	प्रसूतानि	பிறந்தன.

130

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे वालकाण्डे

[ஸர்க்கம்

तैरियं पृथिवी शूरैः सपर्यतवनार्णवा । कीर्णा विविधसंस्थानैर्नानाव्यञ्जनलक्षणैः ॥ ३६ ॥

विविधसंस्थानैः	பலவகைவடிவமுள்ள,	सपर्यतवनार्णवा	பலைகள், காடுகள், சமு
नानाव्यञ्जनलक्षणैः	பலவகை அடைபாள்		த்திரங்கள் நிறம்பிய
	ங்களுள்ள,	सूर्य	இந்த
सैः	அந்த	पृथिवी	பூமி
शूरैः	சூரர்களால்	कीर्णा	வயா பிக்கப்பட்டது.

तैर्मघवृन्दाचलकूटकल्पैर्महावलैर्वानरयूथपालैः ।

वभूव भूर्भीमशरीररूपैः समावृता रामसहायहेतोः

॥ ३७ ॥

मेघवृन्दाचल- कूटकल्पैः	மேகக்கூட்டங்களுக் கும், மலைச்சிகரங்க ளுக்கும் ஒப்பான	वानरयूथपालैः	வானரசேனை, த்தலைவர் களால்
महावलैः	மஹா பலசாரிகளான	भूः	பூமி
भीमशरीररूपैः	பயங்கரமான சரீர முள்ள	रामसहायहेतोः	ஸ்ரீராமருக்கு உதவி செய்யும்பொருட்டு
सैः	அந்த	समावृता	சூழப்பட்டதாக
		वभूव	ஆனது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वालकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 624.

अष्टादशः सर्गः—பதினேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १८ ॥

श्रीरामावतारः—ஸ்ரீராமாவதாரம்.

निर्वृत्ते तु क्रतौ तस्मिन् हयमेधे महात्मनः । प्रतिगृह्य सुरा भागान् प्रतिजग्मुर्यथागतम् ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவினுடைய	सुराः	தேவதைகள்
हयमेधे	அச்வமேதமென்ற	भागान्	ஹவிர்ப்பாகங்களை
तस्मिन्	அந்த	प्रतिगृह्य	காஹித்துக்கொண்டு
क्रतौ	யாகம்	यथागतं	வந்தவாறு
निर्वृत्ते तु	முடிவுபெற்றவுடன்	प्रतिजग्मुः	திரும்பிப் போனார்கள்.

समाप्तद्वीक्षानियमः पत्नीगणसमन्वितः । प्रविवेश पुरीं राजा सभृत्यवलवाहनः ॥ २ ॥

राजा	அரசர்	सभृत्यवलवाहनः	பரிவாரங்களோடும்
समाप्तद्वीक्षानियमः	வைதிக கார்யங்களை முடித்தவராய்		சேனைகளோடும்
पत्नीगणसमन्वितः	பணியிமார்களோடு கூடிவராய்	पुरीं	கடினவராய்
		प्रविवेश	நகரத்தை பிரவேசித்தார்.

यथाहं पूजितास्तेन राज्ञा वै पृथिवीश्वराः । मुदिताः प्रययुर्देशान् प्रणम्य मुनिपुङ्गवम् ॥

तेन	அந்த	मुदिताः	ஸந்தோஷமடைந்த
राज्ञा	அரசரால்		வர்களால்
यथाहं	உகிதப்பிரகாரம்	मुनिपुङ्गवम्	முனிவர்களில் நிறந்த
पूजिताः	பூஜிக்கப்பட்ட	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து, [வரை
पृथिवीश्वराः	பூபதிகள்	देशान्	தேசங்களுக்கு
		प्रययुः वै	சென்றார்கள்.

श्रीमतां गच्छतां तेषां स्वपुराणि पुरातनतः । बलानि राज्ञां शुभ्राणि प्रहृष्टानि चकाशिरे ॥

ततः	அப்பொழுது	राज्ञां	அரசர்களுடைய
पुराण	பட்டணத்திலிருந்து	बलानि	சேனைகள்
स्वपुराणि	தங்கள் நகரங்களுக்கு	शुभ्राणि	மிக அழகுள்ளவை
गच्छतां	போகிற		களால்
श्रीमतां	ஸம்பத்துடைய	प्रहृष्टानि	மிக ஸந்தோஷமடைந்
तेषां	அந்த		தவைகளால்
		चकाशिरे	விளங்கின.

गतेषु पृथिवीशेषु राजा दशरथः पुनः । प्रविवेश पुरीं श्रीमान् पुरस्कृत्य द्विजोत्तमम् ॥

पृथिवीशेषु	பூபதிகள்	द्विजोत्तमं	பிராம்மணச் சேஷன்
गतेषु	சென்றவளையில்		ரை
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
राजा	அரசரான	पुरीं	நகரத்தை
दशरथः	தசரதர்	प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.
पुनः	திரும்பி		

शान्तया प्रययौ सार्धमृश्यशृङ्गः सुपूजितः । अन्वीयमानो राज्ञाऽथ सानुयात्रेण धीमता ॥

अथ	அப்படியே	राज्ञा	ராஜாவால்
ऋश्यशृङ्गः	ரிச்யச் சூங்கர்	सुपूजितः	நன்றாக பூஜிக்கப்பட்
शान्तया	சாந்தையோடு		டவரால்
सार्धं	கூட	अन्वीयमानः	பின்பொடாப்பட்ட
सानुयात्रेण	பரிவாரங்களோடு		வரால்
धीमता	தீமானான [கடிய	प्रययौ	சென்றார்.

एवं विसृज्य तान् सर्वान् राजा संपूर्णमानसः । उवास सुखितस्तत्र पुत्रोत्पत्तिं विचिन्तयन् ॥

एवं	இவ்வாறு	राजा	அரசர்
तान्	அந்த	पुत्रोत्पत्तिं	புத்திரப்பேற்றை
सर्वान्	எல்லோரையும்	विचिन्तयन्	ஆலோசிப்பவரால்
विसृज्य	அனுப்பிவிட்டு,	तत्र	அங்கு
संपूर्णमानसः	மனோரதங்கள் நிறை	सुखितः	ஸௌக்கியமாக
	வேறினவரால்	उवास	வாஸம்செய்தார்.

तत्ते यज्ञे समाप्ते तु ऋतूनां पद् समत्ययुः ॥ ८ ॥

யஜே	யாகம்	ஐதூனா	ருதுக்களுடைய
சமாப்தே து	முடிந்தவுடன்	படி	ஆறு
தத:	அதிகரிந்து	சமத்யயு:	முடிந்தன.

ततश्च द्वादशे मासे चैत्रे नावमिके तिथौ । नक्षत्रेऽदितिर्देवत्ये स्वोच्चसंस्थेषु पञ्चसु ॥ ९ ॥
ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविन्दुना सह । प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम् ॥ १० ॥
कौसल्याऽजनयद्रामं दिव्यलक्षणसंयुतम् । विष्णोरर्थं महाभागं पुत्रमिदं वाकुनन्दनम् ॥ ११ ॥

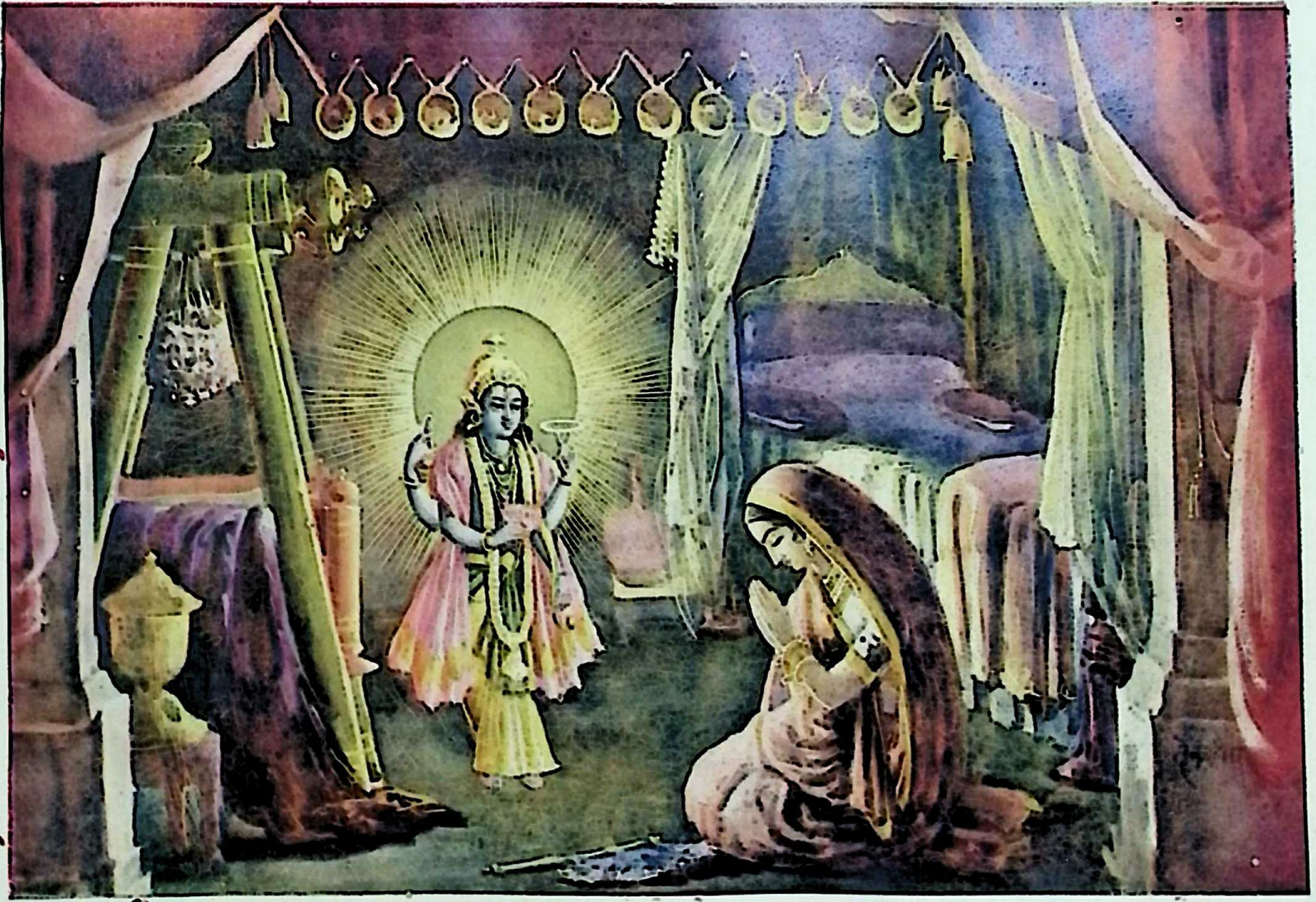
தத:	அப்போது	புருமானே	உதயமாகுகையில்
द्वादशे	பன்னிரண்டாவது	ஜகந்நா	ஜகந்நாதரான
मासे	மாதத்தில்	सर्वलोकनमस्कृतं	ஸ்ர்வலோக நமஸ்கிரு
चैत्रे	சித்திரைமாதத்து		தரும்,
नावमिके	நவமீ [சக்கிரபசு]	दिव्यलक्षणसंयुतं	திவ்யலக்ஷணங்களும
तिथौ च	திதிரிதும்		பொருந்திய
भदितिर्देवत्ये	புனர்வஸூ	विष्णो:	விஷ்ணுபகவானுடை
नक्षत्रे	நக்சத்ரத்தி	अर्थं	பாதி அம்சமான [ப
पञ्चसु	ஐந்து	महाभागं	மஹா பாக்யபகவான
ग्रहेषु	கிரஹங்கள்		யான
स्वोच्चसंस्थेषु	தாங்கள் உச்சமாய்	इदं वाकुनन्दनं	இஃவாகுவம்சந்தை
कर्कटे	கர்க்கடக [நிற்க,		களிப்பிக்கின்ற
लग्ने	லக்கினத்தில்	रामं	ராமராகிய
वाक्पता	குரு	पुत्रं	குழந்தையை,
विन्दुना सह	சந்திரனோடுகூட	कौसल्या	கௌஸல்யை,
		अजनयत्	பெற்றாள்.

कौसल्या शुशुभे तेन पुत्रेणामिततेजसा । यथा वरेण देवानामदितिर्वज्रपाणिना ॥ १२ ॥

கௌஸல்யா	அனலில்லாத தேஜஸ்	வரேண	உத்தமரான
	ஸுள்ள		
तेन	அந்த	वज्रपाणिना	{ வஜ்ரபுத்ததை கை
पुत्रेण	புத்திரானுலே		யில் தரித்தவராலே
कौसल्या	கௌஸல்யை		(தேவேந்திரானுலே)
देवानां	தேவர்களுக்கும்	अदितिः यथा	அதிததேவிபோல்
		शुशुभे	விளங்கினாள்.

भरतो नाम कैकेय्यां जज्ञे सत्यपराक्रमः । साक्षाद्विष्णोश्चतुर्भागः सर्वैः समुदितो गुणैः ॥

சாஸ்தாவிஷ்ணோ:	பிரத்பசு விஷ்ணுவி	भरतः नाम	பரதர் என்று
	னுடைய		பெருள்ள
चतुर्भागः	நாலில் ஒரு அம்ச	सत्यपराक्रमः	நிஜமான பாக்கிரம
सर्वैः	ஸமஸ்தமான [முள்ள		முடையவர்
गुणैः	குணக்களோடு	कैकेय्यां	கைகேயியினிடத்தில்
समुदितः	கூட	जज्ञे	பிறந்தார்.

कह दुहुँ कर जोरी अस्तुति तोरी केहि विधि करौ अनन्ता । माया-गुन-ग्यानातीत अमाना वेद-पुरान भनन्ता ॥
करुना-सुख-सागर सब गुन-आगर जेहि गावहिं स्मृति-सन्ता । सो मम हित लागीं जन अनुरागी प्रगट भये श्रीकन्ता ॥

अथ लक्ष्मणशत्रुघ्नौ सुमित्राऽजनयत् सुतौ । वीरौ सर्वास्त्रकुशलौ विष्णोरर्धसमन्वितौ ॥

அத விஷ்ணு: அர்धசமन्வितौ	பிறகு, விஷ்ணுபகவானுடைய அம்சத்தோடுகூடியன	வீரौ லக்ஷ்மணசுமத்ரौ	வீரர்களான லக்ஷ்மணர், சத்ருராக் னர் என்ற
सर्वास्त्रकुशलौ	{ எல்லா அஸ்த்ரவித் தைகளிலும் வல்ல வர்களான	सुतौ सुमित्रा अजनयत्	இரண்டு புதல்வர்களை சுமித்திரை பெற்றாள்.

पुष्ये जातस्तु भरतो मीनलभे प्रसन्नाधीः । सापे जातौ च सौमित्रौ कुलीरेऽभ्युदिते रवौ ॥

प्रसन्नाधीः	கனங்கமற்ற புத்தியை யுடைய	सौमित्रौ च	சுமித்திரையின் இரண் டு புதல்வர்களும்,
भरतः तु	பரதரோடுவெனில்	सापे रवौ	ஆயில்யநகரத்திரத் ராயன் [தில்
पुष्ये	புஷ்யநகரத்திரத்தில்	अभ्युदिते	உச்சநாயிருக்க
मीनलभे	மீனலக்கிணத்தில்	कुलीरे	கர்க்கிடகலக்கிணத்தில்
जातः	பிறந்தார்.	जातौ	பிறந்தார்கள்.

राज्ञः पुत्रा महात्मानश्चत्वारो जज्ञिरे पृथक् । गुणवन्तोऽनुरूपाश्च रुच्या प्रोष्ठपदोपमाः ॥

रुच्या	காந்தியால்	पुत्राः	புதல்வர்கள்
प्रोष्ठपदोपमाः	{ பூரட்டாதி, உத்திரட் டாதி நகரத்திரங்க ளுக்கொப்பான,	पृथक्	தனிபாய்
महात्मानः	மஹா த்மாக்களான	अनुरूपाः च	ஒருவர்க்கொருவர் சம மானவர்களாய்
गुणवन्तः	நற்குணமுள்ள	राज्ञः	அரசருக்கு
चत्वारः	நான்கு	जज्ञिरे	பிறந்தார்கள்.

जगुः कलं च गन्धर्वा ननृतुश्चाप्सरोगणाः । देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिश्च खाच्युता ॥

गन्धर्वाः च	கந்தர்வர்களும்	देवदुन्दुभयः	தேவதுந்துபிகள்
कलं	மதுரமாக	नेदुः	முழங்கின.
जगुः	பாடினார்கள்.	पुष्पवृष्टिः च	புஷ்பமாரியும்
अप्सरोगणाः च	அப்ஸர கணங்களும்,	खात्	ஆகாயத்திலிருந்து
ननृतुः	நர்த்தனம் செய்தார் கள்.	च्युता	பொழிந்தது.

उत्सवश्च महानासीदयोध्यायां जनाकुलः ॥ १८ ॥

अयोध्यायां	அயோத்யில்	उत्सवः च	திருவிழாக்கொண் டாட்டமும்
जनाकुलः	ஜனக்கூட்டமும்	आसीत्	உண்டாயிற்று.
महान्	பெரிய		

रथ्याश्च जनसंवाधा नटनर्तकसंकुलाः । गायकैश्च विराविण्यो वादकैश्च तथाऽपरैः ॥१९॥

ரய்யா:	விதிகள்	வாதகை:	வாத்தியங்களை வாசிப்
जनसंवाधा:	ஜனங்களால் நெருங்கிப் பட்டவையாகவும்		போர்க்களாலும்
नटनर्तकसंकुलाः	{ நடர்களால் நர்த்தகர்களால் விவாதிக்கப் பட்டவையாகவும்	तथा	அப்படியே
गायकैः च	கானம் செய்வோர்களாலும்	अपरैः च	இதர்களாலும்
		विराविण्यः	சப்தம் நிறைத்திருந்தன.

प्रदेयांश्च ददौ राजा सूतमागधवन्दिनाम् । ब्राह्मणेभ्यो ददौ वित्तं गोधनानि सहस्रशः ॥ २० ॥

राजा	அரசர்	ब्राह्मणेभ्यः	பிராம்மணர்களுக்கு
सूतमागध-}	அரசரை த்துதித்துப்	वित्तं	தனத்தை,
वन्दिनां च}	பாடுபவர்களான குதர்களுக்கும், குலமுறை கூறிப்புகழும் மாகதர்களுக்கும், ஸ்தோத்திராவளி கூறும் வந்திகளுக்கும்	गोधनानि	கோடுபமான தனங்க ஆயிரக்கணக்காக [ளை,
		सहस्रशः	கொடுத்தார்.
		ददौ	பதினெருநாளும்
		एकादशाहं तु	சென்றபின்,
		अतीत्य	நாமகரணத்தை
प्रदेयान्	வெகுமதிகளை	नामकर्म	பின் கூறியவாறு
ददौ	கொடுத்தார்.	तथा	செய்தார்.
		अकरोत्	

ज्येष्ठं रामं महात्मानं भरतं कैकयीसुतम् । सौमित्रिं लक्ष्मणमिति शत्रुघ्नमपरं तथा । वसिष्ठः परमप्रीतो नामानि कृतवांस्तदा ॥ २१ ॥

महात्मानं	மஹாத்மாவான	अपरं	மற்றொருவனை
ज्येष्ठं	முத்தவரை	शत्रुघ्नं	சத்ருக்கினர்
रामं	ராமரென்றும்,	इति	என்றும்,
कैकयीसुतं	கைகேயியின் புத்திரனை	तथा	அப்படி
		वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்
भरतं	பாரதரென்றும்,	परमप्रीतः	பரிசு ஸந்தோஷப்பாரக
सौमित्रिं	சுமித்திரையின் புத்திரனை	तदा	அப்பொழுது
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரென்றும்,	नामानि	பெயர்களை
		कृतवान्	இட்டார்.

ब्राह्मणान् भोजयामास पौरजानपदानपि । अददाद्ब्राह्मणानां च रत्नौघममितं बहु । तेषां जन्मक्रियादीनि सर्वकर्माण्यकारयत् ॥ २२ ॥

पौरजानपदान्	பட்டணத்திலும் கிராமந்திரத்திலுமுள்ள	भोजयामास	விருந்திட்டார்.
		अपि	இன்னும்
ब्राह्मणान्	பிராம்மணர்களுக்கு	अददाद्ब्राह्मणानां	பிராம்மணர்களுக்கு

அமிதம் அனாஸிஸ்ஸாத
 யஹு நானாஸித
 ரஸோய் ச ரத்தினங்களின் குவி
 . யலையும்
 அததாது கொடுத்தார்.

தேபா அவர்களுக்கு
 ஜன்மகிரியாதினி ஜாதகம்மம் முதலிய
 சர்வகர்மாணி எல்லா சாந்திகாரியை
 களையும்
 அகரயது நடத்தினார்.

தேபா கெதுரிவ ஜ்யேஸ்தோ ராமோ ரதிகர: பிது: | வமூவ மூயோ மூதானா சுவயம்மூரிவ சம்மத: ||

தேபா அவர்களுக்குள்
 ஜ்யேஸ்த: முத்தவரான
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 கெது: இவ த்வஜம்போல்
 பிது: தந்தைக்கு
 ரதிகர: ஸந்தோஷத்தை பெ
 ருக்கச்செய்பவராய்

மூதானா பிராணிகளுக்கு
 சுவயம்மூ: பிரம்மதேவர்
 இவ போல
 மூய: மிகவும்
 சம்மத: வேண்டியவராக
 வமூவ இருந்தார்.

சர்வே வேதவித: சூரா: சர்வே லோகஹிதே ரதா: | சர்வே ஜானோபபநாசு சர்வே சமதுதிதா குண: ||

சர்வே எல்லோரும்
 வேதங்களை அறிந்த
 வேதவித: சூரர்கள். [வர்கள்.
 சூரா: எல்லோரும்
 சர்வே உலகத்திற்கு நன்மை
 லோகஹிதே செய்வதில்
 ரதா: ஆஸக்தர்கள்.

சர்வே எல்லோரும்
 ஜானோபபநா: ஞானம், நிறம்பியவர்
 சர்வே கள்.
 ச மேலும்
 சர்வே எல்லோரும்
 குண: நற்குணங்களோடு
 சமதுதிதா: கூடினவர்கள்.

தேபாமபி மஹாதேஜா ராம: சத்யபராக்கம: | இஸ்த: சர்வஸ்ய லோகஸ்ய சசாங்க இவ நிர்மல: ||

அபி அன்றியும்
 தேபா அவர்களுக்குள்
 மஹாதேஜா: மஹாதேஜஸ்விபான
 சத்யபராக்கம: உண்மையான பராக்
 கிராமமுடைய
 ராம: ஸ்ரீராமன்

நிர்மல: கல்மஷமுற்ற
 சசாங்க: சந்திரன்
 இவ போல
 சர்வஸ்ய எல்லா
 லோகஸ்ய உலகத்திற்கும்
 இஸ்த: இஷ்டர்.

கஜஸ்கந்வேஸ்வபூஸ்தே. ச ரத்யசுரீஸு சம்மத: | தனுவேதே ச நிரத: பிதுஸுஸூபணே ரத: || 26 ||

கஜஸ்கந்வே பாணியேற்றத்திலும்
 அஸ்வபூஸ்தே குதிரையேற்றத்திலும்
 ரத்யசுரீஸு தேரேற்றங்களிலும்
 சம்மத: தேர்ச்சியடைந்தவர்.
 ச அன்றியும்

தனுவேதே ச விலங்கித்தையிலும்
 நிரத: ஆஸக்தியுள் ளவர்.
 பிதுஸுஸூபணே பிரதாவுக்கு பணியிடை
 ரத: ரில்
 ஆஸக்தர்.

वाल्यात् प्रभृति सुस्तिग्धो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः। रामस्य लोकरामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः॥

लक्ष्मिवर्धनः	எல்லா அழகையும் பெருக்குகிற	भ्रातुः	உடன் பிறந்தவரான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
लोकरामस्य	உலகத்தை ரமர்ப்பிக் கிற	वाल्यात्	இளமை
ज्येष्ठस्य	முத்த	प्रभृति	முதல்
		नित्यशः	எப்பொழுதும்
		सुस्तिग्धः	அதிக அன்புள்ளவர்.

सर्वप्रियकरस्तस्य रामस्यापि शरीरतः। लक्ष्मणो लक्ष्मिसंपन्नो वहिःप्राण इवापरः॥२८॥

लक्ष्मिसंपन्नः	எல்லா அழகும் நிறம்	वहिःप्राणः	{ வெளிப்பிராணன் (பிராணனே வெளியிலுருவெடுத்தவந்தது)
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [பிரிய	इव	போல்
शरीरतः अपि	சரீரத்தைக்காட்டிலும்	सर्वप्रियकरः	ஸர்வபிரியத்தாலும் பிரியத்தைச்செய்ப்பவர்.
तस्य	அந்த		
रामस्य	இராமருக்கு		
अपरः	வேறான		

न च तेन विना निद्रां लभते पुरुषोत्तमः। मृष्टमनुमुपानीतमश्नाति न हि तं विना॥२९॥

तेन	அவர்	तं	அவர்
विना	இல்லாமல்	विना	இல்லாமல்
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமர்	उपानीतं	கொண்டு வரப்பட்ட
निद्रां च	நித்திரையையும்	मृष्टं	ச்ரேஷ்டமான
लभते	அடைகிறார்	अन्नं	அன்னத்தை
न	இல்லை.	अश्नाति न हि	உண்ணுகிறதேயில்லை.

यदा हि ह्यमारुहो मृगयां याति राघवः। अथैनं पृष्ठतो याति सधनुः परिपालयन्॥

राघवः	இராகவர்	एनं	இவரை
यदा	எப்பொழுது	सधनुः	வில்லோடு கூடினவராய்
हयं	குதிரையை	परिपालयन्	பாதுகாப்பவராய்
आरुहः	ஏறினவராய்,	पृष्ठतः	பின்பாக
मृगयां	வேட்டைக்கு	याति	போகிறார்.
याति	போகிறாரே;	हि	காண்!
अथ	அப்பொழுது		

भरतस्यापि शत्रुघ्नो लक्ष्मणावरजो हितः। प्राणैः प्रियतरो नित्यं तस्य चासीत्तथा प्रियः॥

लक्ष्मणावरजः	லக்ஷ்மணருக்கு இளைபவரான	प्रियतरः	அதிக அன்புவைத்
शत्रुघ्नः अपि	சத்ருருக்கினரும்	तस्य	ஆவருக்கு [தவர்.
भरतस्य	பரதருக்கு	तथा	அப்படியே
नित्यं	எப்பொழுதும்	हितः	நன்மைபே செய்பவராய்
प्राणैः	பிராணனுக்கு மேலாக உயிர்	प्रियः च	இஷ்டமாகவும்
		आसीत्	இருந்தார்.

स चतुर्भिर्महाभागैः पुत्रैर्दशरथः प्रियैः । बभूव परमप्रीतो देवैरिव पितामहः ॥ ३२ ॥

ச:	அந்த	புத்:	புத்திரர்களால்,
दशरथः	தசரதர்,	देवैः	தேவர்களால்
महाभागैः	மஹா பாக்கியசாலி	पितामहः	பிரம்மதேவர்
	களான	इव	போல
प्रियैः	அருமையான	परमप्रीतः	மிக ஸந்தோஷமடைந்
चतुर्भिः	நான்கு	बभूव	ஆனார். [தவராய்

ते यदा ज्ञानसम्पन्नाः सर्वे समुदिता गुणैः । ह्रीमन्तः कीर्तिमन्तश्च सर्वज्ञा दीर्घदर्शिनः ॥
तेषामेवंप्रभावानां सर्वेषां दीप्ततेजसाम् । पिता दशरथो हृष्टो ब्रह्मा लोकाधिपो यथा ॥

ते	அவர்கள்	दीर्घदर्शिनः	{ பின்வரப்போகிற பல
सर्वे	எல்லோரும்		னை முன்னமே அறிந்
ज्ञानसंपन्नाः	ஞானத்தால் நிறைந்த		து அதற்கேற்ப நடந்
	வர்கள்.		து கொள்பவர்கள்.
गुणैः	நற்குணங்களோடு	एवंप्रभावानां	இவ்வித பிரபாவ
समुदिताः	கடினவர்கள்.		முள்ள
	{ அறியாமல் ஏதாவது	दीप्ततेजसां	ஜ்வலிக்கிற காந்தி
	செய்யக்கூடாதகாரி	तेषां	அந்த [புடைய
	யம் செய்துவிட்டால்	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
ह्रीमन्तः	{ அதை நினைத்து அ	दशरथः	தசரதர்
	ருவருப்புறும் இயல்	यदा	எப்பொழுது
	புள்ளவர்கள்.	पिता	பிதாவாக (ஆனாரை
कीर्तिमन्तः	கீர்த்திபெற்றவர்கள்.	लोकाधिपः	அப்பொழுது அவர்)
च	அன்றியும்,	ब्रह्मा यथा	லோகாதிபதியான
सर्वज्ञाः	எல்லாமறிந்தவர்கள்.	हृष्टः	பிரம்மதேவர்போல
			கனிப்புற்றவராய்
			இருந்தார்.

ते चापि मनुजव्याघ्रा वैदिकाध्ययने रताः । गुरुश्रृणपरा धनुर्वेदे च निष्ठिताः ॥

अपि च	அன்றியும்	गुरुश्रृणपरा:	{ பெரியோர்களுக்கு ப
ते	அந்த		ணியிடை செய்வதில்
मनुजव्याघ्रा:	மனிதச்சேரவட்டர்கள்,		எப்பொழுதும் பரிப
	வேதாங்கங்களான		முடையவர்கள்.
वैदिकाध्ययने	{ சாஸ்திரங்களை படிப்	च	பின்னும்
	பதில்	धनुर्वेदे	விந்வித்தையில்
रताः	ஊக்கமுடையவர்கள்.	निष्ठिताः	தேர்ச்சியடைந்தவர்
			கள்.

अथ राजा दशरथस्तेषां दारक्रियां प्रति । चिन्तयामास धर्मात्मा सोपाध्यायः सवान्धवः ॥

अथ	இப்படியிருக்கையில்	दशरथः	தசரதர்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	तेषां	அவர்களுக்கு
सोपाध्यायः	உபாத்தியாயர்களோடு கூடின	दारक्रियां	விவாஹம் பண்ணுவதை
सवान्धवः	பந்துக்களோடு கூடின	प्रति	குறித்து
राजा	அரசரான	चिन्तयामास	ஆலோசித்தார்.

तस्य चिन्तयमानस्य मन्त्रिमध्ये महात्मनः । अभ्यागच्छन्महातेजा विश्वामित्रो महासुनिः ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவான	महातेजाः	மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ள
तस्य	அவர்	महासुनिः	மஹா முனிவரான
मन्त्रिमध्ये	மந்திரிகளின் நடுவில்	विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரர்
चिन्तयमानस्य	சிந்தித்துக்கொண்ட இருக்கையில்	अभ्यागच्छत्	வந்தார்.

स राज्ञो दर्शनाकाङ्क्षी द्वाराध्यक्षानुवाच ह । शीघ्रमाख्यात मां प्राप्तं कौशिकं गाधिनन्दनम् ॥

सः	அவர்	कौशिकं	“குசிகுலத்தவரான
राज्ञः	இராஜாவை	गाधिनन्दनं	காதியின் குமாரரான
दर्शनाकांक्षी	காணவிரும்பியவராய்	मां	என்னை
द्वाराध्यक्षान्	வாயிற்காப்போர்களைப்	प्राप्तं	வந்திருப்பதாக
उवाच	சொன்னார். [பார்த்து	शीघ्रं	விரைவில்
ह	ஆச்சர்ப்பம்!]	आख्यात	சொல்லுங்கள்.”

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य राज्ञो वेश्म प्रदुद्रुवुः । संभ्रान्तमनसः सर्वे तेन वाक्येन चोदिताः ॥

तस्य	அவருடைய	चोदिताः	ஏவப்பட்டவர்களாய்
तत्	அந்த	संभ्रान्तमनसः	பறபற்புள்ள மனமுடையவர்களாய்
वचनं	வார்த்தையை	राज्ञः	ராஜாவின்மையுடைய
श्रुत्वा	கேட்டு,	वेश्म	அரண்மனையை
सर्वे	எல்லோரும்		நோக்கி
तेन	அந்த	प्रदुद्रुवुः	விரைந்தோடினார்கள்.
वाक्येन	வாக்கியத்தால்		

ते गत्वा राजभवनं विश्वामित्रमृषिं तदा । प्राप्तमावेदयामासुर्नृपायैश्वाकवे तदा ॥ ४० ॥

ते	அவர்கள்	नृपाय	அரசருக்கு
तदा	அப்பொழுது	ऋषिं	முனிவரான
राजभवनं	ராஜகிருஹத்தை	विश्वामित्रं	விசுவாமித்திரரை
गत्वा	அடைந்து,	तदा	அப்பொழுது
प्रेक्ष्वाकवे	இக்ஷ்வாகுவம்சக்	प्राप्तं	வந்திருக்கிறதாக
		आवेदयामासुः	அறிவித்தார்கள்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा सपुरोधाः समाहितः । मृत्युज्जगाम तं हृष्टो ब्रह्माणामिव वासवः ॥

तेषां
तद्व
வచனம்
श्रुत्वा
हृष्टः
ब्रह्माणं
वासवः
அவர்களுடைய
அந்த
வார்த்தையை
கேட்டு,
களிப்புற்றவராய்
பிரம்மதேவரை
இந்திரன்

इव
तं
सपुरोधाः
समाहितः
मृत्युज्जगाम
போல
அவரை
புரோகிதரோடு
கடினவராய்
ஜாக்கிரதையுடன்
கடினவராய்
எதிர்கொண்டு
சென்றார்.

स दृष्ट्वा ज्वलितं दीप्त्या तापसं संशितव्रतम् । महृष्टवदनो राजा ततोऽर्घ्यं समुपाहरत् ॥

दीप्त्या
ज्वलितं
संशितव्रतं
तापसं
दृष्ट्वा
सः
காந்தியோடு
விளங்குகிற
திசுந்ந ியமமுடைய
முனிவரை
பார்த்து,
அந்த

राजा
महृष्टवदनः
ततः
अर्घ्यं
समुपाहरत्
அரசர்
ப்ரஸன்னமுகராய்
அதினமேல்
அர்க்கியத்தை
கொடுத்தார்.

स राज्ञः प्रतिगृह्यार्घ्यं शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । कुशलं चाव्ययं चैव पर्यपृच्छन्नराधिपम् ॥४३॥

सः
राज्ञः
अर्घ्यं
शास्त्रदृष्टेन
कर्मणा
प्रतिगृह्य
அவர்
ராஜாவினுடைய
அர்க்கியத்தை
சாஸ்திரங்களில்கண்ட
விதியினால்
கிரஹித்துக்கொண்டு,

एव
नराधिपं
कुशलं च
अव्ययं च
पर्यपृच्छत्
உடனே
அரசனை
சேஷமத்தையும்
அபாயமில்லாததை
யும்
விசாரித்தார்.

पुरे कोशे जनपदे बान्धवेषु सुहृत्सु च । कुशलं कौशिको राज्ञः पर्यपृच्छत् सुधार्मिकः ॥

सुधार्मिकः
நல்ல தர்மங்களையு
டைய

कौशिकः
குசிகுலத்தவர் (விச
வாமித்திரர்)

पुरे
कोशे
பட்டணத்திலும்
பொக்கிஷத்திலும்

जनपदे
बान्धवेषु
सुहृत्सु च
राज्ञः
कुशलं
पर्यपृच्छत्
தேசத்திலும்
பந்துக்களிடத்திலும்
ஸநேகிதர்களிடத்தி
அரசருடைய [லும்
சேஷமத்தை
விசாரித்தார்.

अपि ते सन्नताः सर्वे सामन्ता रिपवो जिताः । दैवं च मानुषं चापि कर्म ते साध्वनुष्ठितम् ॥

ते
सामन्ताः
सर्वे
सन्नताः च
அம்முடைய
கிற்றரசர்கள்
எல்லோரும்
அடங்கி இருக்கிறார்
களா?

ते
दैवं
मानुषं
कर्म च
साधु
अमि अनुष्ठितम्
உம்முடைய
தேவஸம்பந்தமாயும்
மனுஷ்யஸம்பந்தமாயு
காரியமும் [முள்ள
நன்றாக
அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
டதா ?

रिपवः
अपि जिताः
சத்துருக்கள்
ஜயிக்கப்பட்டார்களா?

वसिष्ठं च समागम्य कुशलं मुनिपुङ्गवः । ऋषीश्चान्यान् यथान्यायं महाभागानुवाच ह ॥

मुनिपुङ्गवः	முனிபுங்கவர்	ऋषीन्	ரிஷிகளுக்கும்
वसिष्ठं च	வசிஷ்டருக்கும்	यथान्यायं	விதிப்பிரகாரம்
समागम्य	ஸமீபம் போய்	कुशलं	செழுமத்தை
महाभागान्	மஹா பாக்கியமு	उवाच	சொன்னார்.
भन्यान्	இதர [டைய	ह!	ஆச்சர்பம்!

ते सर्वे हृष्टमनसस्ततो राज्ञो निवेशनम् । विविशुः पूजितास्तत्र निषेदुश्च यथार्हतः ॥४७॥

पूजिताः	பூஜிக்கப்பட்டவர்	राज्ञः	அரசருடைய
	களாய்	निवेशनं	சபையை
हृष्टमनसः	மனக்களிப்புடையவர்	विविशुः	பிரவேசித்தார்கள்.
	களாய்	ततः	அங்கு
ते	அவர்கள்	च	உடனே
सर्वे	எல்லோரும்	यथार्हतः	உசிதப்பிரகாரம்
ततः	அப்பொழுது	निषेदुः	உட்கார்த்தார்கள்.

अथ हृष्टमना राजा विश्वामित्रं महामुनिम् । उवाच परमोदारो हृष्टः समभिपूजयन् ॥४८॥

अथ	பிறகு	हृष्टः	மயிர்கச்செறிந்த தேக
	அபேகித்தவைகளை		முடையவராய்
परमोदारः	{ பெல்லாம் அளிக்கத்	महामुनिं	மஹாமுனிவரான
	தக்கவரான	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைப்
राजा	அரசர்		பார்த்து,
हृष्टमनाः	மனக்களிப்புடையவ	समभिपूजयन्	நன்றாக பூஜித்தவராய்
	ராய்	उवाच	சொன்னார்.

यथाऽमृतस्य संप्राप्तिर्यथा वर्षमनूदके । यथा सदृशदारेषु पुत्रजन्म प्रशस्यते ॥ ४९ ॥

प्रनष्टस्य यथा लाभो यथा हर्षो महोदये । तथैवागमनं मन्ये स्वागतं ते महामुने ॥ ५० ॥

महामुने	"ஓ! மஹாமுனிவரே!	प्रनष्टस्य	பெருநஷ்டமடைந்த
अमृतस्य	அமிருதத்தினுடைய		வனுக்கு
संप्राप्तिः	கிடைக்கப்பெறாதல்	लाभः	லாபம்கிடைத்தல்
यथा	எவ்வண்ணமோ,	यथा	எவ்வண்ணமோ,
अनूदके	ஜலமற்றவிடத்தில்	महोदये	பெரிய உத்சவத்தில்
वर्षं	மழைபொழிதல்	हर्षः	ஸந்தோஷம்
यथा	எவ்வண்ணமோ,	यथा	எவ்வண்ணமோ,
सदृशदारेषु	தனக்குச்சரியான	तथा एव	அவ்வண்ணமே
	மனைவியிடத்தில்	ते	உம்முடைய
पुत्रजन्म	புத்திரோத்பத்தி	आगमनं	வரவை
प्रशस्यते	கொண்டாடப்படுகி	स्वागतं	நல்வரவாக
यथा	எவ்வண்ணமோ, [றது	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

कं च ते परमं कामं करोमि किमु हर्षितः । पात्रभूतोऽसि मे विप्र दिष्ट्या प्राप्तोऽसि धार्मिक ॥

தெ	"உமக்கு	மெ	என்
ஹர்ஸ்த:	மகிழ்ச்சியோடு கூடிய	பாஸ்தூ:	{ தானங்களை பெறுவ
	(நான்)		தற்கு உத்தமபாத்
कं च	எந்த		திரமாவராய்
परमं	சீரேஷ்டமான	அஸி	இருக்கிறீர்.
कामं	மனோரதத்தை	தாஸிக	ஓ! தர்மீஷ்டரே!
किमु	எந்தவிதமாயும்	திஸ்யா	பாக்கியவிசேஷத்தால்
करोमि	செய்கிறேன்.	பாஸ:	இங்கு வந்தவர்
विप्र	பிராம்மணரே!	அஸி	ஆகிறீர்.

अद्य मे सफलं जन्म जीवितं च सुजीवितम् ॥ ५२ ॥

மெ	"என்னுடைய	சஃபல்	ஸபலமானது.
जन्म	ஜன்மம்	ஜிவீத்	பிழைப்பும்
अद्य	இப்பொழுது	சுஜிவீத்	நற்பிழைப்பானது.

पूर्व राजर्षिशब्देन तपसा च्योतितप्रभः । ब्रह्मर्षित्वमनुप्राप्तः पूज्योऽसि बहुधा मया ॥५३॥

पूर्व	"முதலில்	ब्रह्मर्षित्वं	ப்ரம்மரிஷிப்பட்
राजर्षिशब्देन	ராஜரிஷிப்பட்டத்	அனுபாஸ:	பெற்றவர். [உத்தை
	தோடு	மயா	என்னால்
तपसा	தவத்தால்	बहुधा	பலவிதமாக
च्योतितप्रभः	பிரகாசிக்கும் காந்தி	पूज्यः	பூஜிக்கப்பெறவேண்டி
	புடையவராய்	அஸி	ஆகிறீர். [யவர்

तदद्भुतमिदं विप्र पवित्रं परमं मम । शुभक्षेत्रगतश्चाहं तव संदर्शनात् प्रभो ॥ ५४ ॥

प्रभो	"ஓ! ப்ரபுவே!	विप्र	ப்ராம்மணரே!
तव	உம்முடைய	तव	அந்த
संदर्शनात्	தரிசனத்தால்	इदं	இது
अहं	நான்	मम	எனக்கு
शुभक्षेत्रगतः च	புண்ணியசேஷத்திரத்	परमं	மிகவும்
	தை அடைந்தவனே.	पवित्रं	பரிசுத்தம்;
		अद्भुतम्	அசுசர்யம்.

ब्रूहि यत्प्रार्थितं तुभ्यं कार्यमागमनं प्रति । इच्छाम्यनुगृहीतोऽहं त्वदर्थपरिवृद्धये ॥ ५५ ॥

आगमनं	"வரவை	ब्रूहि	சொல்லும்.
प्रति	குறித்து,	अहं	நான்
तुभ्यं	உமக்கு	अनुगृहीतः	அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட
यत्	எந்த		டவனாய்
कार्यं	காரியம்	त्वदर्थपरिवृद्धये	உமக்கு ஹரியம்செய்ய
प्रार्थितं	உத்தேசிக்கப்பட்ட.	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
	தோ; (அதை)		

कार्यस्य न विमर्शं च गन्तुमर्हसि कौशिक । कर्ता चाहमशेषेण दैवतं हि भवान् मम ॥५६॥

கौशிக	“ஓ! குகிககுலத் தவரே!	அஷேபேன ச	எல்லாவற்றையும் மீதி யில்லாமலும்
कार्यस्य	காரியத்தினுடைய	कर्ता	செய்கிறவன்.
विमर्शं च	ஸந்தேகத்தையும்	भवान्	நீர்
गन्तुं	அடைய	मम	எனக்கு
अर्हसि नं	உரியவராகிறீர் இல்லை.	दैवतं	கடவுள்.
अहं	நான்	हि	அன்றோ!

मम चायमनुप्राप्तो महानभ्युदयो द्विज । तवागमनजः कृत्स्नो धर्मश्चानुत्तमो मम ॥ ५७ ॥

द्विज	“ஓ! பிராம்மணரே!	तव	உம்முடைய
मम	எனக்கு	आगमनजः	வாறினாலுண்டான
अयं	இந்த	धर्मः	தர்மம்
महान्	பெரிய	कृत्स्नः च	எல்லாம்
अभ्युदयः च	சம்பத்தும்,	मम	எனக்கு
अनुप्राप्तः	வந்துவிட்டது.	अनुत्तमः	சிறந்தது.”

इति हृदयसुखं निशम्य वाक्यं श्रुतिसुखमात्मवता विनीतमुक्तम् ।

प्रथितगुणयशा गुणैर्विशिष्टः परमऋषिः परमं जगाम हर्षम् ॥ ५८ ॥

इति	இவ்விதம்	प्रथितगुणयशाः	பெருங்கீர்த்திபெற்ற
हृदयसुखं	மனதுக்கு சுகமான,	गुणैः	நற்குணங்களோடு
श्रुतिसुखं	காதுக்கு சுகமான,	विशिष्टः	கடின
आत्मवता	புத்திமானாலே	परमऋषिः	மஹரிஷி
विनीतं	வினயத்தோடு	परमं	அதிக
उक्तं	சொல்லப்பட்ட	हर्षं	ஸந்தோஷத்தை
वाक्यं निशम्य	சொல்லைக் கேட்டு	जगाम	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 682

एकोनविंशः सर्गः—பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

विश्वामित्रेण श्रीरामयाचनम्—வீச்வாமித்திரர் ப்ரீராமரை யாசிப்பது.

तच्छ्रुत्वा राजसिंहस्य वाक्यमद्भुतविस्तरम् । हृष्टरोमा महातेजा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥

राजसिंहस्य	ராஜச்ரேஷ்டருடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
अद्भुतविस्तरं	{ ஆச்சரப்பப்டும்படியா யும், அனேகப்ரகார மாயுமிருக்கிற	हृष्टरोमा	சிலிர்த்த மயிருடைய வராய்
तत्	அந்த	महातेजाः	மஹா தேஜஸ்கிபான
वाक्यं	வார்த்தையை	विश्वामित्रः	வீசுவாமித்திரர்
		अभ्यभाषत	சொன்னார்.

सदृशं राजशार्दूल तत्रैव भुवि नान्यतः । महावंशप्रसूतस्य वसिष्ठव्यपदेशिनः ॥ २ ॥

राजशार्दूल "ஓ! ராஜச்ரோஷ்டரோ!
 भुवि உலகில்
 महावंशप्रसूतस्य உயர்ந்த குலத்திலு
 தித்த

वसिष्ठव्यपदेशिनः வஸிஷ்டரை குருவாக
 வடைந் துவிளங்குகிற
 तव एव உபக்கே
 सदृशं சரிபாணது.
 अन्यतः न வேறுவிதமாகவில்லை.

यत्तु मे हृदतं वाक्यं तस्य कार्यस्य निश्चयम् । कुरुष्व राजशार्दूल भव सत्यप्रतिश्रवः ॥

राजशार्दूल "ராஜச்ரோஷ்டரோ!
 मे என்னுடைய
 हृदतं மனதிலிருக்கிறது
 यत् எதுவோ அது
 तु இப்பொழுதே
 वाक्यं தெரிவிக்கப்படுகிறது.

तस्य அந்த
 कार्यस्य கார்பத்தினுடைய
 निश्चयं நிறைவேற்றாதலை
 कुरुष्व செய்யக் கடவீர்.
 सत्यप्रतिश्रवः ஸத்யமானப்ரதிக்ளை
 भव பையுடையவராக
 ஆகும்.

अहं नियममातिष्ठे सिद्धयर्थं पुरुषर्षभ । तस्य विघ्नकरौ द्वौ तु राक्षसौ कामरूपिणौ ॥ ४ ॥

पुरुषर्षभ "ஓ! புருஷச்ரோஷ்ட!
 अहं நான்
 सिद्धयर्थं வலித்தியின்பொருட்டு
 नियमं (யக்ஞ) தீகைகூபை
 आतिष्ठे ஆரம்பித்திருக்கிறேன்
 तस्य அதற்கு

तु இப்பொழுது
 विघ्नकरौ விகா தம் செய்கிறவர்
 कामरूपिणौ கள்,
 द्वौ வேண்டியவடிவம் கொ
 राक्षसौ இரண்டு [எனவல்ல
 ராக்ஷஸர்கள்.

मारीचश्च सुबाहुश्च वीर्यवन्तौ सुशिक्षितौ । तौ मांसरुधिरौघेण वेदिं तामभ्यवर्षताम् ॥ ५ ॥

व्रते मे बहुशचीर्णे समाप्त्यां राक्षसाविमौ ॥ ६ ॥
 मे "என்னுடைய
 व्रते விரதம்
 बहुशः பெரும்பாலும்
 चीर्णे அனுஷ்டிக்கப்படுமள
 समाप्त्यां முடிவுஸமயத்தில்
 मारीचः च மாரீசனென்றும்
 सुबाहुः च சுபாகுவென்றும்
 वीर्यवन्तौ பலபராக்கிரமமுள்ள

सुशिक्षितौ நன்கு சிக்ஷிக்கப்
 इमौ இந்த [பெற்ற
 तौ அந்த
 राक्षसौ ராக்ஷஸர்கள்
 मांसरुधिरौघेण மாம்ஸத்துடன்கூடின
 वेदिं ரத்தப்ரவாகத்தாலே
 ताम अभ्यवर्षताम् அந்த
 மேடையில்
 கொரிந்தார்கள்.

अवधूते तथाभूते तस्मिन्नियमनिश्चये । कृतश्रमो निरुत्साहस्तस्मादेशादपाक्रमम् ॥ ७ ॥

तथाभूते "அவ்வண்ணம்
 तस्मिन् அந்த [முதல்
 नियमनिश्चये விரதத்தின் நிறைவே-
 अवधूते இடைபூறு செய்யப்ப
 ப்டவளவில்

कृतश्रमः கிரமமெல்லாம் வீண
 निरुत्साहः உத்ஸாஹம் குன்றிய
 तस्मात् அந்த [வனா
 देशात् தேசத்திலிருந்து
 अपाक्रमम् வந்தேன்.

न च मे क्रोधमुत्सृष्टुं बुद्धिर्भवति पार्थिव । तथाभूता हि सा चर्या न शापस्तत्र मुच्यते ॥

பாதிவ	“மன்னவரே!	சா	அந்த
क्रोधं	கோபத்தை	चर्या	அனுஷ்டானம்
उत्सृष्टुं	பிரயோகிக்க	तथाभूता	அவ்விதமானது.
बुद्धिः च	மனதிலெண்ணமே	तत्र	அப்படி விஷயம் இருப்பதால்
मे	எனக்கு		
भवति न	உண்டாகிறதில்லை.	शापः	சாபம்
हि	எனென்றால்	मुच्यते न	இடலாகாது.

स्वपुत्रं राजशार्दूल रामं सत्यपराक्रमम् । काकपक्षधरं वीरं ज्येष्ठं मे दातुमर्हसि ॥ ९ ॥

राजशार्दूल	“ராஜசீரோஷ்டரே!	स्वपुत्रं	உமது குமாரரான
सत्यपराक्रमं	தவறாத பராக்கிரம முள்ள	रामं	இராமரை
		मे	எனது
काकपक्षधरं	பக்கக்குடுமி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற	दातुं	அதின்த்தில் வைக்க
वीरं	ஞாரான	अर्हसि	அனுமதியளிக்கவேண்டியவராகிறீர்.
ज्येष्ठं	முத்தவரான		

शक्तौ ह्येष मया गुप्तो दिव्येन स्वेन तेजसा । राक्षसा येऽपकर्तारस्तेषामपि विनाशने ॥

मया	“என்னால்	राक्षसाः	இராக்ஷஸர்கள்
गुप्तः	பாதுகாக்கப்பட்ட	ये	எவர்களோ;
एषः	இவர்	तेषां अपि	அவர்களுடையவும்
दिव्येन	திவ்யமான	विनाशने	நாசம்செய்வதில்
स्वेन	தமது	शक्तः	சக்தர்;
तेजसा	தேஜோமஹிமைபால்	हि	திண்ணம்!
अपकर्तारः	இடைபூறுசெய்கிற		

श्रेयाश्चास्मै प्रदास्यामि बहुरूपं न संशयः । त्रयाणामपि लोकानां येन ख्यातिं गमिष्यति ॥

अस्मै	“இவருக்கு	येन	எந்த அதனால்
बहुरूपं	அனேகவிதமான	त्रयाणां	மூன்று
श्रेयः च	சீரோபஸ்சையும	लोकानां अपि	உலகங்களுக்குள்ளும்
प्रदास्यामि	கொடுக்கிறேன்.	ख्यातिं	ப்ரஸித்தியை
संशयः न	ஸந்தேகமில்லை.	गमिष्यति	அடையப்போகிறார்.

न च तौ राममासाद्य शक्तौ स्थातुं कथञ्चन । न च तौ राघवादन्यो हन्तुमुत्सहते पुमान् ॥

तौ च	“அவ்விருவர்களும்	राघवात्	ராகவரைக்காட்டிலும்
रामं	ஸ்ரீராமரை	अन्यः	வேறு
आसाद्य	அடைந்து;	पुमान् च	புருஷனும்
कथञ्चन	எவ்விதத்திலும்	तौ	அவ்விருவர்களை
स्थातुं	நிற்க	हन्तुं	வதைசெய்ய
शक्तौ न	சக்தர்களில்லை.	उत्सहते न	சக்தனாகான்.

यद्यभ्यनुज्ञां काकुत्स्थ ददते तव मन्त्रिणः। वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे ततो रामं विसर्जय ॥१८॥

காகுத்த	"கருத்தவம்சத் தவரே!	அப்யனுஜா	அனுமதியை
வசிஸ்டமுலா:	வலிஷ்டர் முதலான	வததே	கொடுக்கிறார்கள்.
தவ	உம்முடைய	யதி	இப்படியாகில்
மன்ட்ரின:	மந்திரிகள்	சத:	அப்பொழுது
சர்வே	எல்லோரும்	ராமம்	இராமனுக்கு
		விரசர்ஜய	போக அனுமதி
			கொடும்.

अभिप्रेतमसंसक्तमात्मजं दातुमर्हसि। दशरात्रं हि यज्ञस्य रामं राजीवलोचनम् ॥ १९ ॥

ராஜிவலோசனம்	"செந்தாமரைக்கண்ண ன	வசராத்ரம்	பத்துநாட்களுக்கு
அபிபிரேதம்	பிரியனான,	அசன்சக்தம்	பக்கத்திலில்லாதவ
ஆத்மஜம்	புத்திரனான,	வாது	விட்டுவைக்க [ராய்]
ராமம்	ராமனை	ஹி	நிச்சயமாய்
யஜ்ஸ்ய	யாகத்திற்காக	அஹிசி	சம்மதியளிக்க வேண் டியவராகிறீர்.

नात्येति कालो यज्ञस्य यथाऽयं मम राघव। तथा कुरुष्व भद्रं ते मा च शोके मनः कृथाः ॥

ராஃவ	"ரகுவம்சத்தவரே!	ததா	அப்படி
மம	என்னுடைய	கருஷ்வ	செய்யக்கடவீர்.
யஜ்ஸ்ய	யாகத்தினுடைய	தே	உமக்கு
அயம்	இந்த	மத்ரம்	மங்களம்.
கால:	காலம்	சோகே	சோகத்திலும்
யதா	எப்படி	மன:	மனதை
அத்யேதி	கடந்துவிடுகிறது	மா கதா:	செலுத்தாதிருக்கக் கடவீர்."
ந	இல்லையோ;		

इत्येवमुक्त्वा धर्मात्मा धर्मार्थसहितं वचः। विरराम महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥२१॥

ஹி	என்று	தர்மா	தர்மாவான
தர்மார்த்தஹிதம்	தர்மார்த்தங்களோடு	மஹா	மஹா தேஜஸ்விபான
வச:	வார்த்தையை [கடின]	மஹாமுனி:	மஹா முனிவரான
ஏவம்	இவ்வண்ணம்	விஷ்வாமித்ர:	விஷ்வாமித்திரர்
உக்தவா	சொல்லி,	விரராம	ஒய்ந்தார்.

स तन्निशम्य राजेन्द्रो विश्वामित्रवचः शुभम्। शोकमभ्यगमत्तीव्रं व्यपीदत भयान्वितः ॥

ச:	அந்த	தீவ்	தடுமையான
ராஜேந்த்ர:	இராஜசேஷ்டர்	சோகம்	சோகத்தை
சுபம்	உரிதகரமான	அப்யகமத்	அடைந்தார்.
தந்	அந்த	மயான்வித:	பயமுற்றவராய்
விஷ்வாமித்ரவச:	விஷ்வாமித்திரனுடைய	வ்யபீதத்	மனங்குன்றிப்
நிசாமய	கேட்டு, வார்த்தையை		போனார்.

इति हृदयमनोविदारणं मुनिवचनं तदतीव शुश्रुवान्
नरपतिरभवन्महान् महात्मा व्यथितमनाः प्रचचाल चासनात् ॥ २३ ॥

महात्	பெரிய	शुश्रुवान्	செலிக்கொடுத்தவராய்
महात्मा	மஹாத்மாவான்	अतीव	மிகவும்
नरपतिः	மனிதர்கோன்	व्यथितमनाः	வருந்தின மனமுடையவராய்
तत्	அந்த		
मुनिवचनं	முனியின் வார்த்தை		
इति	இவ்வாறு [பை]	अभवत्	ஆனார்.
हृदयमनोविदारणं	ஹிருதயத்தின் மர்மத்தை பிளப்பதாய்	आसनात् च	ஆஸனத்திலிருந்தும்
		प्रचचाल	அசைந்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 705

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம் ॥ २० ॥

दशरथस्य प्रत्याख्यानम्—தசரதர் மறுப்பு.

तच्छ्रुत्वा राजशार्दूलो विश्वामित्रस्य भाषितम् । मुहूर्तमिव निस्संज्ञः संज्ञावानिदमब्रवीत् ॥

राजशार्दूलः	ராஜச்ரோஷ்டர்	निस्संज्ञः	பிரக்ஞையிழந்தவராய்
विश्वामित्रस्य	விசுவாமித்திரருடைய	इव	கொஞ்சம்
तत्	அந்த	संज्ञावान्	முற்சை தெளிந்தவராய்
भाषितं	வார்த்தையை		
श्रुत्वा	கேட்டு,	इदं	இதை
मुहूर्तं	ஒருமுறையிற் தநேரம்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

ऊनषोडशवर्षो मे रामो राजीवलोचनः । न युद्धयोग्यतामस्य पश्यामि सह राक्षसैः ॥२॥

राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண்ணனான	अस्य	இவனுக்கு
मे	எனது	राक्षसैः	இராக்ஷஸர்களோடு
रामः	இராமன்	सह	கூட
ऊनषोडशवर्षः	பதினாறு பிராயமாகாதவன்.	युद्धयोग्यतां	போர்புரிய வல்லமையை
		पश्यामि न	அறிவேன்.

इयमक्षौहिणी पूर्णा यस्याहं पतिरीश्वरः । अनया संवृतो गत्वा योद्धाऽहं तैर्निशाचरैः ॥

यस्य	“எதற்கு	पूर्णा	நிறைந்ததாயுள்ளது.
अहं	நான்	अनया	இதனாலே
पतिः	உரியவனாய்	संवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
ईश्वरः	ஆளுபவனோ;	अहं	நான்
इयं	இது	गत्वा	சென்று,
अक्षौहिणी	அக்சௌஹினி கண்களான சேனை	तैः निशाचरैः	அந்த ராக்ஷஸர்களோடு
		योद्धा	போர்புரிவேன். [ॐ]

इमे शूराश्च विक्रान्ता भृत्या मेऽस्त्रविशारदाः । योग्या रक्षोगणैर्यौद्धं न रामं नेतुमर्हसि ॥

शूराः	" குரர்களான	भृत्याः च	கிண்கார்களே
विक्रान्ताः	வெகு பராக் கிரமசாலி	रक्षोगणैः	ராக்ஷஸகணங்க
	காண	योद्धुं	போரிட [ளோடு]
अस्त्रविशारदाः	அஸ்திரப்பயிற்சியில்	योग्याः	தருந்தவர்கள்.
	தேர்ந்தவர்களான	रामं	இராமனை
इमे	இந்த	नेतुं	அழைத்துப்போக
मे	என்னுடைய	अर्हसि न	வேண்டாம்.

अहमेको धनुष्पाणिर्गोप्ता समरमूर्धनि । यावत् प्राणान् धरिष्यामि तावद्योत्स्ये निशाचरैः ॥

अहं एकः	" நான் ஒருவனாய்	प्राणान्	உயிரை
धनुष्पाणिः	கையில் கிழ்பிடித்தவ	धरिष्यामि	தரிப்பேனோ ;
समरमूर्धनि	போர்முனையில் [னாய்]	तावत्	அதுவுரையில்
गोप्ता	பாதுகாப்பவனாய்	निशाचरैः	ராக்ஷஸர்களோடு
यावत्	எதுவுரையில்	योत्स्ये	போர்புரிவேன்.

निर्विघ्ना व्रतचर्या सा भविष्यति सुरसिता । अहं तत्र गमिष्यामि न रामं नेतुमर्हसि ॥

सा	" அந்த	तत्र	அங்கு
व्रतचर्या	நிபமதிக்கூ	अहं	நான்
निर्विघ्ना	இடைபூற்றந்தாய்	गमिष्यामि	போவேன்.
सुरसिता	நன்கு ரகிக்கப்பட்ட	रामं	இராமனை
	தாக	नेतुं	அழைத்துப்போக
अविष्यति	ஆகப்போகிறது.	अर्हसि न	வேண்டாம்.

बालो ह्यकृतविद्यश्च न च वेत्ति बलावलम् । न चास्त्रवलसंयुक्तो न च युद्धविशारदः ॥
न चासौ रक्षसां योग्यः कूट्युद्धा हि ते ध्रुवम् ॥ ७ ॥

बालः	" குறுவன்	न	இல்லை.
हि	அன்றோ!	असौ	இவன்
अकृतविद्यः	பயிற்சியில்லாதவன்.	रक्षसां	ராக்ஷஸர்களுக்கு
च	அன்றியும்,	योग्यः च	நடனவனும்
बलावलं च	பலாபலத்தையும்	न	இல்லை.
वेत्ति न	அறிபான்.	ते	அவர்கள்
अस्त्रवलसंयुक्तः च	அஸ்திரபலம் பொருந்தியவனாய்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
न	இல்லை.	कूट्युद्धाः	மாபப்போர் புரிபவர்
युद्धविशारदः च	போர்செய்ய வல்லவனும்	हि	அன்றோ!

विप्रयुक्तो हि रामेण सुहृत्तमपि नोत्सहे । जीवितुं मुनिशार्दूल न रामं नेतुमर्हसि ॥ ८ ॥

मुनिशार्दूल	“ முனிச்சேரூட்டரே!	उत्सहे न	பொறுக்கமாட்டேன்.
रामेण	இராமனிடத்தினின்	हि	ஆகையால்
विप्रयुक्तः	பிரிந்தவனாய் [றும்	रामं	மூராமனை
सुहृत्तमपि	முகூர்த்தநோங்கூட	नेतुं	அழைத்துப்போக
जीवितुं	பிராணனை வைத்	अर्हसि न	வேண்டாம்.
	திருக்க		

यदि वा राघवं ब्रह्मनेतुमिच्छसि सुव्रत । चतुरङ्गसमायुक्तं मया च सहितं नय ॥ ९ ॥

सुव्रत	“ நல்லவிருதமுடைய	चतुरङ्गसमायुक्तं	சதுரங்கஸைன்பத்
ब्रह्मन्	ஸ்வாமியே! [வரே!		தோடுகடினவனாய்
राघवं वा	இராகவனையும்	मया	என்னோடு
नेतुं	அழைத்துப்போக	सहितं च	கடினவனாகவே
इच्छसि यदि	அபேகழிக்கிறீர் என	नय	அழைத்துப்போம்.
	றால்;		

षष्टिर्वर्षसहस्राणि जातस्य मम कौशिक । दुःखेनोत्पादितश्चायं न रामं नेतुमर्हसि ॥ १० ॥

कौशिक	குசிகவம்சத்தவரே!	अयं च	இவனும்
पष्टिः	அறுபது	दुःखेन	கிரமத்தின்பேரில்
षर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்	उत्पादितः	பிறவியுற்றவன்.
जातस्य	ஆன	रामं	இராமனை
मम	எனக்கு	नेतुं	அழைத்துப்போக
		अर्हसि न	வேண்டாம்.

चतुर्णामात्मजानां हि प्रीतिः पारमिका मम । ज्येष्ठं धर्मप्रधानं च न रामं नेतुमर्हसि ॥

मम	“ எனக்கு	प्रीतिः	பற்று
चतुर्णां	நால்வர்களான	पारमिका	அதிகம்.
आत्मजानां	புத்திரர்களுக்குள்	हि	ஆகையால்
धर्मप्रधानं	தர்மங்களுக்கு முக்கி	रामं	இராமனை
	யனை	नेतुं	அழைத்துப்போக
ज्येष्ठं च	முத்தவனிடமே	अर्हसि न	வேண்டாம்.

किंवीर्या राक्षसास्ते च कस्य पुत्राश्च के च ते । कथंप्रमाणाः के चैतान् रक्षन्ति मुनिपुङ्गव ॥

ते	அந்த	के	பாவர்?
राक्षसाः च	ராக்ஷஸர்களும்,	कथंप्रमाणाः	எவ்வித உருவமுடைய
किंवीर्याः	எப்படிப்பட்ட வீர்ப		பவர்கள்?
	முடையவர்கள்?	मुनिपुङ्गव	முனிபுங்கவரே!
कस्य	பாருடைய	च	மேலும்
पुत्राः	புத்திரர்கள்?	एतान्	இவர்களை
च	அன்றியும்,	के	எவர்கள்
ते च	அவர்களும்	रक्षन्ति	காப்பாற்றுகிறார்கள்?

कथं च प्रतिकर्तव्यं तेषां रामेण रक्षसाम् । मामकैर्वा धलैर्ब्रह्मन् मया वा कूटयोधिनाम् ॥

மஹந்	"ஸ்வாமியே !	கூடியோதிநா	மாயப்போர்புகிற
மாமகை:	என்னுடையவர்களான	தேபா	அந்த [வர்களான
யலை: யா	ஸஸன் பங்களாலேயும்,	ரக்சஸா	இராக்ஷஸர்களுக்கு
மயா வா	என்னாலேயும்,	கயம்	எப்படி.
ராமேண ச	இராமனாலேயும்,	प्रतिकर्तव्यम्	எதிர்த்தல் செய்வத் தக்கது?

सर्वं मे शंस भगवन् कथं तेषां मया रणे । स्थातव्यं दुष्टभावानां वीर्योत्सिक्ता हि राक्षसाः ॥

भगवन्	"ஸ்வாமியே !	मे	எனக்கு
दुष्टभावाणां	கெட்டஸ்வபாவமுள்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
तेषां	அவர்களுடைய [ன	शंस	சொல்லும்.
रणे	யுத்தத்தில்	राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்
मया	என்னால்	वीर्योत्सिक्ताः	வீரியத்தால் கொழுப் புடையவர்கள்
कथं	எப்படி.	हि	அன்றோ."
स्थातव्यं	இருக்கவேண்டியது?		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥ १५ ॥

विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரர்,	वचनं	வார்த்தையை
तस्य	அவருடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
तत्	அந்த	अभ्यभाषत	பதில்சொன்னார்.

पुलस्त्यवंशप्रभवो रावणो नाम राक्षसः ॥ १६ ॥

पुलस्त्यवंशप्रभवः	"புலஸ்த்யவம்சத்தில் பிறந்த	रावणः	இராவணன்
राक्षसः	இராக்ஷஸன்	नाम	என்று பெயர்.

स ब्रह्मणा दत्तवरस्त्रैलोक्यं बाधते भृशम् । महाबलो महावीर्यो राक्षसैर्वहुभिर्हृतः ॥ १७ ॥

सः	"அவன்	बहुभिः	அனேகர்களான
महाबलः	மஹா பலசாலியாய்,	राक्षसैः	இராக்ஷஸர்களாலே
महावीर्यः	மஹா வீரபுருஷனாய், வனாய்,	वृत्तः	சூழப்பட்டவனாய்,
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்	लैलोक्यं	மூவ்வுலகத்தையே
दत्तवरः	வரம் கொடுக்கப்பட்ட வனாய்,	भृशं	மிகவும்
		बाधते	உபத்திரவம்செய்கி றான்.

श्रूयते हि महावीर्यो रावणो राक्षसाधिपः । साक्षाद्वैश्रवणभ्राता पुत्रो विश्रवसो मुनेः ॥

साक्षाद् वैश्रवणभ्राता	“ஸாக்ஷாத் தாக குபேரன் கூடப்பிறந்த வனான	राक्षसाधिपः रावणः महावीर्यः	ராக்க்ஷஸராஜாவான ராவணன் மஹா வீர்பவானெ
मुनेः विश्रवसः पुत्रः	முனிவரான விச்ரவஸினுடைய புத்திரான	अयते हि	அய்த பேர்பெற்றிருக்கிறான் அன்றே !

सदा न खलु यज्ञस्य विघ्नकर्ता महाबलः । तेन संचोदितौ तौ तु राक्षसौ कामरूपिणौ ॥
मारीचश्च सुबाहुश्च यज्ञविघ्नं करिष्यतः ॥ १९ ॥

महाबलः यज्ञस्य सदा विघ्नकर्ता	மஹா பலசாலியான யாகத்திற்கு [வன். எப்பொழுதும் இடைபூறு விளைவிப் பவன்.	तौ कामरूपिणौ	அந்த இவ் வப்படி உருவ மெடுக்கவல்ல
न खलु तेन तु संचोदितौ	ஒருக்கால் இல்லை என்றால் அவனுலேயே ஏவப்பட்டவர்களான	राक्षसौ मारीचः च सुबाहुः च यज्ञविघ्नं करिष्यतः	இராக்க்ஷஸர்களான மாரீசனும் சுபாஹும் யாகத்திற்கு இடை பூறை செய்வார்கள்.”

इत्युक्तो मुनिना तेन राजोवाच मुनिं तदा । न हि शक्तोऽस्मि संग्रामे स्थातुं तस्य दुरात्मनः॥

इति तेन मुनिना उक्तः राजा तदा मुनिं	இவ்விதம் அந்த முனிவரால் சொல்லப்பட்ட அரசர் அப்பொழுது முனிவரைப்பார்த்து	उवाच दुरात्मनः तस्य संग्रामे स्थातुं शक्तः अस्मि न हि	சொன்னார். “ துராத்மாவான அவனுடைய புத்தத்தில் எதிர்த்துநிற்க சக்தன் நானே இல்லை.
---	---	---	---

स त्वं प्रसादं धर्मज्ञ कुरुष्व मम पुत्रके । मम चैवाल्पभाग्यस्य दैवतं हि भवान् गुरुः ॥२१॥

धर्मज्ञ भवान् एव अल्पभाग्यस्य मम गुरुः च दैवतं हि	“தம்மறிந்தவரே! நீரே அல்ப அதிர்ஷ்டமு எனக்கு [டையவனான குருவும், தெய்வமும்.	सः त्वं मम पुत्रके प्रसादं कुरुष्व	அந்த நீர் என்னுடைய புதல்வனிடத்தில் கிருபை செய்யக்கடவீர்.
--	---	---	---

देवदानवगन्धर्वा यक्षाः पतंगपक्षगाः । न शक्ता रावणं सोढुं किं पुनर्मानवा युधि ॥२२॥

देवदानवगन्धर्वाः	“தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள்,	சோடு	ஸகிக்க
யக்ஷா:	யக்ஷர்கள்,	சக்தா:	சக்தர்கள்
பதங்பக்ஷா:	பக்ஷிகள், ஸர்ப்பங்கள்	ந	இல்லை.
யுதி	புத்தத்தில்	மானவா:	மனிதர்கள்
ராவண	இராவணன்	புன:	என்றால்
		கிம்	எம்மாத்திரம்?

स हि वीर्यवतां वीर्यमादत्ते युधि राक्षसः । तेनाहं नैव शक्तोऽस्मि संयोद्धुं तस्य वा बलैः ॥
सबलो वा मुनिश्रेष्ठ सहितो वा ममात्मजैः ॥ २३ ॥

सः	“அந்த	तस्य	அவனுடைய
राक्षसः	இராசுஸன்	बलैः	ஸைன்பங்களோடும்
युधि	புத்தத்தில்	अहं	நான்
वीर्यवतां	வீர்பமுடையவர்களு டைய	सयलः	ஸைன்பங்களோடு கடினவனாக
वीर्यं	வீரியத்தை	वा	ஆவது
आदत्ते	படுங்கி விழுங்கிவிடு கொண்.	मम	எனது
हि	ஆகையால்	आत्मजैः	புத்திரர்களோடு
मुनिश्रेष्ठ	மாமுனிவரே!	सहितः	கடினவனாக
तेन	அவனோடும்	वा	ஆவது
वा	அல்லது	संयोद्धुं	போர்செய்ய
		न एव शक्तोऽस्मि	சக்தனாகவே இல்லை.

कथमप्यमरप्रख्यं संग्रामाणामकोविदम् । बालं मे तनयं ब्रह्मनैव दास्यामि पुत्रकम् ॥

प्रख्यन्	“பிரம்மணரே!	तनयं	குலகிருத்திக்குக் கிரணமான,
अमरप्रख्यं	தேவர்களுக்கோப்பா	पुत्रकं	அருமைப்பிள்ளையை,
संग्रामाणां	புத்தங்களுடைய [ன	कथं अपि	எவ்விதத்தாலும்,
अकोविदं	வகையறியாதவனான,	एव	நிச்சயமாகப்
बालं	குழந்தையான	दास्यामि न	விடேன்.
मे	என்னுடைய		

अथ कालोपमौ युद्धे सुतो सुन्दोपसुन्दयोः । यज्ञविघ्नकरो तेन नैव दास्यामि पुत्रकम् ॥

अथ	“மேலும்	युद्धे	புத்தத்தில்.
यज्ञविघ्नकरो	யாகத்தைக்கெடுக்கு மிருவர்கள்	कालोपमौ	பமன்போன்றவர்கள்.
सुन्दोपसुन्दयोः	சுந்தன், உபசுந்தன்	तेन	ஆகையால்
	கீடர்களுடைய	पुत्रकं	அருமைப்பிள்ளையை
सुतो	புத்தவன்.	एव	நிச்சயமாகப்
		दास्यामि न	விடேன்.

तौ तु राक्षसकन्यायां जातौ दैत्यकुलोद्भवौ । मारीचश्च सुबाहुश्च वीर्यवन्तौ सुशिक्षितौ ॥

மாரீசு:	“மாரீசனும்,	जातौ	பிரந்தவர்கள்.
सुबाहुः	சுபாகுவும்,	तौ	அவ்விருவர்கள்
दैत्यकुलोद्भवौ	அசுரகுலத்தை	वीर्यवन्तौ	வீர்பமுடையவர்கள்.
	நிலைநிறுத்த	तु	மேலும்
राक्षसकन्यायां	இராசுசுஸஸ்திரீயிடம்	सुशिक्षितौ	நல்ல சினைபெற்ற வர்கள்.

तयोरन्यतरेणाहं योद्धा स्यां ससुहृद्गणः । अन्यथा त्वनुनेष्यामि भवन्तं सहवान्धवः ॥

தயோ:	அவ்விருவர்களில்	स्यां	ஆகக்கடவேன்.
अन्यतरेण	ஒருவனோடு	अन्यथा तु	வேறுபடியானால்
ससुहृद्गणः	என்னைச்சேர்ந்தவர்க	भवन्तं	தேவரீரை
	ளுடன் கூடினவனாய்,	सहवान्धवः	பந்துக்களோடு கூடி னவனாய்
अहं	நான்	अनुनेष्यामि	இரந்து கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.
योद्धा	போர்புரிபவனாக		

इति नरपतिजल्पनाद्द्विजेन्द्रं कुशिकसुतं सुमहान् विवेश मन्युः ।

सुहृत् इव मखेऽग्निराज्यसिक्तः समभवदुज्ज्वलितो महर्षिवह्निः ॥ २८ ॥

इति	என்ற	मखे	பாகத்தில்
नरपतिजल्पनात्	அரசனுடைய அஸங்	आज्यसिक्तः	நெய்வார்க்கப்பட்டு
	கதப்பேச்சால்	सुहृत्:	நன்கு ஹோமம் செய்யப்பட்ட
द्विजेन्द्रं	பிராம்மணச் சேஷ்ட	अग्निः	நெருப்பு
	ரான	इव	போல்
कुशिकसुतं	குசிகபுத்திரரை	महर्षिवह्निः	மஹர்ஷியாகிற அக்னி
सुमहान्	மிகப் பெரிதான	उज्ज्वलितः	கொழுந்துவிட்டெரி
मन्युः	கோபமானது	समभवत्	ஆனது. [வதாய்
विवेश	புகுந்தது.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 733

एकविंशः सर्गः—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௧ ॥

वसिष्ठवचनाद्रामप्रेषणः—வஸிஷ்டர் வசனத்தால் பூரீராமரை அனுப்புவது.

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य स्नेहपर्याकुलाक्षरम् । समन्युः कौशिको वाक्यं प्रत्युवाच महीपतिम् ॥

तस्य	அவருடைய	कौशिकः	கௌசிகர்
स्नेहपर्याकुलाक्षरं	புத்திர வாஞ்சையால் வெகு மனோவ்பாசு லத்துடன் குழறிக் கொண்டு சொன்ன	समन्युः	கோபாவேசம் கொண் டவராய்
तत्.	அந்த	महीपति	வேந்தரைப்பார்த்து
वचनं	வர்த்தையை	वाक्यं	மனோபாவத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,	प्रत्युवाच	மறுமொழியாய்ச் சொன்னார்.

पूर्वमेव प्रतिश्रुत्य प्रतिज्ञां हातुमिच्छसि । राघवाणामयुक्तोऽयं कुलस्यास्य विपर्ययः ॥ २ ॥

पूर्वमेव	“முதலிலேயே	राघवाणां	ராகுவம்சத்தவர்களு
प्रतिश्रुत्य	கொடுப்பதாய் அங்கீ கரித்து,	अस्य	இந்த [டைய
प्रतिज्ञां	பாதிக்கனையை	कुलस्य	குலத்திற்கு
हातुं	அடைபடம் செய்ப	अयं	இந்த
इच्छसि	பத்தனம் செய்கிறீர்.	विपर्ययः	விரோதமான காரியம்
		अयुक्तः	பொருந்தாதது.

यदीदं ते क्षमं राजन् गमिष्यामि यथाऽऽगतम् । मिथ्याप्रतिज्ञः काकुत्स्थ सुखी भव सबान्धवः॥

राजन्	“அரசே!	काकुत्स्थ	ஓ! காகுதஸ்தரே!
इदं	இது	मिथ्याप्रतिज्ञः	சொன்ன சொல்
ते	உமக்கு		தவறினவராய்
क्षमं	தகுதியானது	सबान्धवः	பந்துக்களோடு
यदि	என்றால்		கூடினவராய்
यथाऽऽगतं	வந்தவாறு	सुखी	சுகமாய்
गमिष्यामि	செல்லுகிறேன்.	भव	இரும்.”

तस्य रोपपरीतस्य विधामित्रस्य धीमतः । चचाल वसुधा कृत्वा विवेश च भयं सुरान् ॥

धीमतः	தீமானான	वसुधा	பூமியும்
तस्य	அந்த	चचाल	நடுக்கிற்று.
रोपपरीतस्य	கோபாவேசமடைந்த	सुरान् च	தேவர்களையும்
विधामित्रस्य	விசுவாமித்திரருக்கு	भयं	பயம்
कृत्वा	ஸாத்தியமான	विवेश	அடைந்தது.

त्रस्तरूपं तु विज्ञाय जगत्सर्वं महानृषिः । नृपतिं सुव्रतो धीरो वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

जगत् உலகம்
सर्वं எல்லாம்
त्रस्तरूपं அஞ்சி நடுங்கியதாக
विज्ञाय அறிந்து,
तु உடனே
सुव्रतः சிறந்த விரதமுடைய
வரான

धीरः முன்னுலோசனை
महान् महाமான [யுள்ள
ऋषिः ரிஷியான
वसिष्ठः வஸிஷ்டர்
नृपतिं அரசருக்கு
वाक्यं தர்மவிதியை
अब्रवीत् தெருவித்தார்.

इक्ष्वाकूणां कुले जातः साक्षाद्धर्म इवापरः । धृतिमान् सुव्रतः श्रीमान् धर्म हातुमर्हसि ॥

इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுக்களுடைய
कुले குலத்தில்
साक्षात् முர்த்திகரித்த
अपरः இரண்டாவது
धर्मः தர்மதேவதை
इव போல்
जातः உண்டான (நீர்)

धृतिमान् உறுதியுள்ளவர்.
सुव्रतः நல்ல நோன்பையுடையவர்.
श्रीमान् பெருந்தன்மையுள்ளவர்.
धर्म தர்மத்தை [ளவர்.
हातुं விட்டு நழுவி நடக்க
अर्हसि न கூடாது.

त्रिषु लोकेषु दिव्यातो धर्मात्मा इति राघवः । स्वधर्मं प्रतिपद्यस्व नाधर्मं वोढुमर्हसि ॥ ७ ॥

राघवः “இராகுவம்சத்தவரான
त्रिषु முன்று. [நீர்
लोकेषु உலகங்களில்
धर्मात्मा ‘தர்மா த்மா’
इति என்று
विख्यातः கியாதிபெற்றவர்.

स्वधर्मं தனது (குல) தர்மத்தை
प्रतिपद्यस्व கைப்பற்றும்.
अधर्मं அதர்மத்தை
वोढुं அனுஷ்டிக்க
अर्हसि न கூடாது.

आश्रुत्यैवं करिष्यामीत्युत्त्वा वाक्यमकुर्वतः । इष्टापूर्तक्षयो भूयात्तस्माद्रामं विसर्जय ॥ ८ ॥

एवं “இன்னபடி
करिष्यामि செய்கிறேன்,”
इति उत्त्वा என்று சொல்லி,
आश्रुत्य பிரதிக்கிண்பண்ணி,
वाक्यं அளித்த வாக்கை
अकुर्वतः நிறைவேற்றுவதனுக்கு

इष्टापूर्तक्षयः செப்த தர்மங்களின்
பலனில்லாமை
भूयात् உண்டாகும்.
तस्मात् ஆகையால்
रामं இராமனுக்கு
विसर्जय போகவிடை கொடும்.

कृतास्त्रमकृतास्त्रं वा नैनं शक्यन्ति राक्षसाः । गुप्तं कुशिकपुत्रेण ज्वलनेनामृतं यथा ॥ ९ ॥

ज्वलनेन “அக்னிபகவானால்
अमृतं அமிருதத்தை
यथा எப்படியோ அப்படி
कुशिकपुत्रेण குசிகரின் புதல்வரால்
गुप्तं பாதுகாக்கப்பட்ட
एनं இவனை

कृतास्त्रं அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவனானாலும்
अकृतास्त्रं वा அஸ்திரங்களில் தேறாதவனானாலும்
राक्षसाः இராக்ஷஸர்கள்
शक्यन्ति न பாதிக்கமுடியாது.

एष विग्रहवान्धर्म एष वीर्यवतां वरः । एष बुध्याऽधिको लोके तपसश्च परायणम् ॥१०॥

एषः	“இவர்	एषः	இவர்
विग्रहवान्	உருக்கொண்ட	लोके	உலகில்
धर्मः	தர்மம்.	बुध्या	புத்தியினால்
एषः	இவர்,	अधिकः	மேற்பட்டவர்.
वीर्यवतां	வீரியமுடையவர்களு	तपसः च	தவத்திற்கும்
वरः	உத்தமர். [க்குள்	परायणम्	இருப்பிடம்.

एषोऽस्त्रान् विविधान् वेत्ति त्रैलोक्ये सचराचरे । नैनमन्यः पुमान् वेत्ति न च वेत्स्यन्ति केचन ॥

एषः	“இவர்	अन्यः	வேறு
विविधान्	அனேகவித	पुमान्	புருஷன்
अस्त्रान्	அஸ்திரங்களை	एनं	இவரை
वेत्ति	ஆராய்ந்தறிந்திருக்கிறார்.	वेत्ति न	உள்ளபடி அறிபான்.
सचराचरे	சராசரங்களடங்கிய	केचन च	எவர்களும்
त्रैलोक्ये	மூவ்வுலகத்தில்	वेत्स्यन्ति न	இனியும் உள்ளபடி அறிப்போகிறதில்லை.

न देवा ऋषयः केचिन्नासुरा न च राक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिन्नरमहोरगाः ॥

देवाः	“தேவர்கள்,	गन्धर्वयक्षप्रवराः	கந்தர்வ, யக்ஷ
ऋषयः	ரிஷிகள்,		கிரேஷ்டர்கள்,
न	(அறிய) முடியாது.	सकिन्नरमहोरगाः	கின்னரர்களோடுகூடிய
असुराः	அசுரர்கள்		ய மஹோரகர்கள்,
न	(அறிய) முடியாது.	केचित् च	எவர்களும்
राक्षसाः	இராக்ஷஸர்கள்,	न	(அறிய) முடியாது.

सर्वास्त्राणि भृशान्वस्य पुत्राः परमधार्मिकाः । कौशिकाय पुरा दत्ता यदा राज्यं प्रशासति ॥

सर्वास्त्राणि	“அஸ்திரங்கள் எல்லாம்	प्रशासति	ஆண்டுகொண்டிருந்தது
भृशान्वस्य	பீடுசாகவருடைய		
पुत्राः	புத்திரர்கள்.	यदा	எப்பொழுதோ,
परमधार्मिकाः	மிக தர்மிகர்கள்.		அப்பொழுது
पुरा	முன்காலத்தில்	कौशिकाय	கௌகிகருக்கு
राज्यं	ராஜ்யத்தை	दत्ताः	கொடுக்கப்பட்டார்கள்

तेऽपि पुत्रा भृशश्वस्य प्रजापतिसुतास्तु ये । नैकरूपा महावीर्या दीप्तिमन्तो जयावहाः ॥

भृशश्वस्य “பிஞ்சாசுவருடைய
புதா: அபி புத்திரர்களும்,
प्रजापतिसुता: தகஷப்பிரஜாபதியின்
குமாரர்கள்,
ये எவர்களோ
ते तु அவர்களும்,

नैकरूपा: பலவகை ரூபமமைந்த
தவர்கள்.
महावीर्या: மகத்தான வீர்ய
முடையவர்கள்.
दीप्तिमन्त: ஒளிபொருந்தியவர்
கள்.
जयावहा: ஜயத்தைக் கொடுக்
கிறவர்கள்.

जया च सुप्रभा चैव दक्षकन्ये सुमध्यमे । ते सुवातेऽस्त्रशस्त्राणि शतं परमभास्वरम् ॥१५॥

जया च “ஜயையும்,
सुप्रभा च சுப்பிரபையும்,
दक्षकन्ये தகஷருடைய
கன்னிகைகள்.
सुमध्यमे நல்லிடைபுடையவர்
கள்.

ते एव அவ்விருவர்களும்
परमभास्वरं மிக்க ஒளிபமைந்த
शतं அனேக
अस्त्रशस्त्राणि அஸ்திரசஸ்திரங்களை
सुवाते பெற்றார்கள்.

पञ्चाशतं सुतांलिमे जया लब्धवरा दुरा । वधायासुरसैन्यानामक्षयान् कामरूपिणः ॥१६॥

पुरा “பூர்வத்தில்
जया ஜயை என்பவள்
लब्धवरा வரம்பெற்றவளாய்
असुरसैन्यानां அசுரப்படைகளின்
वधाय வதைப்பின்பொருட்டு

कामरूपिणः நினைத்தபடி உருவ
மெடுக்கவல்ல,
अक्षयान् பழுதானத
पञ्चाशतं ஐந்து
सुतान् பிள்ளைகளை
केमे பெற்றாள்.

सुप्रभाजनयच्चापि पुत्रान् पञ्चाशतं पुनः । संहारानाम दूर्ध्वान्दुराक्रामान् बलीयसः ॥

अपि च “மேலும்
सुप्रभा पुनः சுப்பிரபையோ
वेன்றால்
दूर्ध्वान् தகையமுடிபாதவர்க
ளான,
दुराक्रामान् பழுதுட்பாதவர்க
ளான,

बलीयसः பலசாலிகளான,
संहारान् ஸம்ஹாரர்கள்
नाम என்ற
पञ्चाशतं ஐந்து
पुत्रान् பிள்ளைகளை
अजनयत् பெற்றாள்.

तानि चास्त्राणि वेत्येष यथावत् कुशिकात्मजः । अपूर्वाणां च जनने शक्तो भूयश्च धर्मवित् ॥

तानि “அந்த
अस्त्राणि च அஸ்திரங்களைபும்,
धर्मवित् தர்மவித்தான
कुशिकात्मजः குசிகரின் புதல்வர்,
यथावत् முழுமையும்

वेत्ति உள்ளபடி அறிந்தி
एषः இவர் [ருக்கிரர்.
अपूर्वाणां புதியவைகளின்
भूयः च இவைகளுக்கு மேலாய்
जनने च சிருஷ்டிப்பதிலும்
शक्तः சக்தர்.

एवंवीर्यो महातेजा विश्वामित्रो महायशः । तेनास्य मुनिमुख्यस्य धर्मज्ञस्य महात्मनः ॥
न किञ्चिदप्यविदितं भूतं भव्यं च राघव । न रामगमने राजन् संशयं गन्तुमर्हसि ॥

விஷ்ணு: விசுவாமித்ரர்
ஏய்வீர்ய: இப்படிப்பட்ட பராக்
கிராமமுடையவர்.
மஹாயசா: மிகப்புகழ்பெற்றவர்.
மஹதேஜா: மஹா தேஜஸ்வீ.
மஹா: மஹா த்மாவான
தர்மஜ்ஞ: தர்மஞ்ஞான
முனிமுக்ய: முனிச்சீரோஷ்டர்.
அச்ய: இவருக்கு
பூதம்: நடந்தது

மக்யம்: நடக்கப்போகிறது
அவிதம்: அறிவப்படாதது
கிஞ்சித் அபி ந: கொஞ்சமுமில்லை.
தேன: ஆதலால்
ராஜன்: ஓ! அரசரே!
ராமகமனே: இராமனை அனுப்பும்
விஷயத்தில்
சன்சயம்: அநிச்சிதாபுத்தியை
கந்து: அடைய
அர்ஹசி ந: கூடாது.

तेषां निग्रहणे शक्तः स्वयं च कुशिकात्मजः । तव पुत्रहितार्थाय त्वाग्रेपेत्याभियाचते ॥

தேபா: "அவைகளுடைய
நிஹ்ரஹே: திரஸ்காரத்திலும்
குகிகாத்த்மஜ: குசிகரின் புதல்வர்
ஸ்வயம் ச: தாமே
சக்த: சக்தர்.

தவ: உம்முடைய
புத்ரஹிதார்தாய: புத்திரனின் பிரயோ
ஜனத்தின்பொருட்டு
த்வா: உம்மை
அபேத்ய: அடைந்து,
அபியாசுதே: பாக்கிக்குறி."

इति मुनिवचनात् प्रसन्नचित्तो रघुवृषभश्च मुमोद भास्वराङ्गः ।

गमनमभिरुच राघवस्य प्रथितयशः कुशिकात्मजाय बुद्ध्या ॥ २२ ॥

இதி: என்ற
முனிவநாட்: முனியார் சொல்லால்
ரஹ்ருப: இராகுகிரேஷ்டர்
புசந்நசித்த: மனக்கலக்கம் நீக்கின
வராயும்
மாஸ்வராங்க: ஒளியடைந்தவராயும்
முமோத: சந்தோஷமடைந்தார்.

புரதயசா: புகழ்பெற்ற பசஸ்ஸ-
டையவர்.
குகிகாத்த்மஜாய: குசிக புத்திரருக்காக
ராஹவச: இராகவருடைய
கமனம்: செல்லுதலுக்கு
புத்த்யா: மனம்
அபிரூச: இசைந்தார்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 755

इत्यपि श्रीमद्रामायणे प्रथमेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்வீதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முதல்தினத்தில்
கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஸ்வமேதயஜ்ஜவாடே த்வாந்நிசதி திநேபு ரீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
 த்வீதீயே஽ஹி வாலகாண்டே த்வாந்நிசசர்஑மாரஸ்ய சதுஸ்த்வாரிசசர்஑பரயந்த் (756—1416 ஸ்லோகா)
 ரீதா: தஸிந் திநே ரீதா: ஸ்லோகா: 661]

[ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதிகில் அஸ்வமேதயாகசாகையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 இரண்டாம்தினத்தில் பாலகாண்டம் இருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் முதல்
 44-ாவது ஸர்க்கம்வரை (756—1416) காணம் செய்யப்பட்டது.
 அன்று காணம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 661.]

த்வாந்நிச: சர்஑:—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 22 ||

விஸ்வமித்ரமஸ்தானம்—விசுவாமித்திரர் புறப்பவேது.

ததா வஸிஸ்தே ஐவதி ராஜா தஸரயஸ்ததா । மஹஸ்தவநோ ராமபாஜுஹவ சலக்ஷ்மணம் || 1 ||

வஸிஸ்தே	வஸிஷ்டர்	மஹஸ்தவந:	பிரசன்னமுகராய்,
ததா	மேற்சொல்லியவன்	ததா	அக்காலத்தில்
	ணம்	சலக்ஷ்மணம்	சக்ஷ்மணரோடுகடின
ஐவதி	சொல்லியபொழுது	ராம	ஸ்ரீராமரை
தஸரய: ராஜா	தசரத மன்னர்	பாஜுஹவ	அழைத்தார்.

கூதஸ்வஸ்யயந் மாத்ரா பித்ரா தஸரயேந ச । புரோகஸா வஸிஸ்தேந மஹ்லேரபிமந்நிதம் || 2 ||
 ச புத்ரம் மூர்஑்யுபாபாய ராஜா தஸரய: ப்ரியம் । ததௌ குசிகபுத்ராய சுமீதேநான்தராத்மநா ||

மாஸா	தாயாரும்	புத்ரம்	புதல்வனை
பித்ரா	பிதாவான	ச:	அந்த
தஸரயேந ச	தசரதாரும்	தஸரய: ராஜா	தசரத மன்னர்
கூதஸ்வஸ்யயந்	ஆசீர்வாதமடைந்தவ	மூர்஑ி	உச்சியில்
புரோகஸா	வம்சகுருவான [ரும்,	உபாபாய	மோர்ந்து
வஸிஸ்தேந	வஸிஷ்டரால்	சுமீதேந	மிகஸந்துஷ்டயடை
மஹ்லே:	மங்களஸூக்திகளால்	மந்நிதம்	மனதோடு [ந்த
அபிமந்நிதம்	ஐபிக்கப்பட்டவரு	குசிகபுத்ராய	குசிகரின் புத்திரருக்கு
ப்ரியம்	அருமை [மான	ததௌ	அதினம் செய்தார்.

ததௌ வாயு: சுதஸஸ்யஸோ நிரஜஸ்கோ வவௌ ததா । விஸ்வாமித்ரஸ்தத் ராமம் ஹஸ்தா ராஜிவலோசனம் ||

தத:	அவ்விடத்தில்	ஹஸ்தா	அறிந்து,
வாயு:	வாயு,	ததா	அப்பொழுது
ராஜிவலோசனம்	செந்தாமரைக்கண்ண	சுதஸ்யஸ:	சுதமான ஸ்பர்சமு
ராமம்	ஸ்ரீராமரை [ண		டையவனாய்
விஸ்வாமித்ரஸ்தத்	விசுவாமித்திரரின் அ	நிரஜஸ்க:	துகியில்லாதவனாய்
	தினத்திலிருப்பவராய்	வவௌ	விசினன்.

पुष्पवृष्टिर्महत्यासीद्देवदुन्दुभिनिस्वनः । शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषः प्रयाते तु महात्मनि ॥ ५ ॥

महात्मनि	மஹாத்மா	देवदुन्दुभि-	}	தேவதுந்துபியின் சப்
प्रयाते तु	பிரயாணம் புறப்பட்ட	निस्वनः		தமும்,
	டவளவில்	शङ्खदुन्दुभि-	}	சங்கம், துந்துபி இ
महति	பெருதான	निर्घोषः		வைகளின் வாத்திய
पुष्पवृष्टिः	பூமாரியும்,	आसीत्		உண்டாயிற்று. [மும்,

विश्वामित्रो ययावधे ततो रामो महायशः । काकपक्षधरो धन्वी तं च सौमित्रिरन्वगात् ॥

अग्रे	முதலில்	धन्वी	கிற்பிடித்தகையாரான
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்,	रामः	ஸ்ரீராமர்,
ययौ	சென்றார்.	च	அன்றியும்
ततः	அவருக்குப்பின்	तं	அவரை
महायशः	மஹாயசஸ்வியான	सौमित्रिः	(சமித்திரையின் புதல்
काकपक्षधरः	பக்கக்குடுமிகள் தரித்	अन्वगात्	வர்) இலக்சுமணர்
	தவரான.		பிந்தொடர்ந்து
			சென்றார்.

कलापिनौ धनुष्पाणी शोभयानौ दिशौ दश । विश्वामित्रं महात्मानं पञ्चशीर्षाविवोरगौ ॥

तदा कुशिकपुत्रं तु धनुष्पाणी स्यलङ्कृतौ । बद्धगोधाङ्गुलित्राणौ खड्गवन्तौ महाद्युती ॥

कुमारौ चारुवपुषौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अनुजममरुशुद्रौ पितामहमिवाभिनौ ॥

स्थाणुं देवमिवाचिन्त्यं कुमारविव पावकी

॥ ९ ॥

तदा	அப்பொழுது	चारुवपुषौ	அழகுள்ள சரீரமு
कलापिनौ	அம்புராத்தூணிகளை		டைய
	புடைபவர்களாய்	भ्रातरौ	சகோதரர்களான
धनुष्पाणीः	கைகளில் கிற்பிடித்த	रामलक्ष्मणौ तु	இராமர் இலக்சுமணர்
	வர்களாய்,		இவ்விருவர்களும்
पञ्चशीर्षौ	ஐந்துதலை	पावकी	அக்னியிலுண்டான
उरगौ	நாகங்கள்		இரண்டு குமாரர்கள்
इव	போல,		(அதாவது கந்தன்,
दश	பத்து	कुमारौ	கிசாகன் இவ்விருவர்
दिशः	திசைகளை		கள்)
शोभयानौ	ஒளியிளங்கச் செய்கிற	अचिन्त्यं	எண்ணுதற்கரிய
	வர்களாய்,	स्थाणुं	உருத்திர (சங்கர)
खलङ्कृतौ	நன்றாயலங்கரிக்கப்ப	देवं	தேவரை
	ட்டவர்களான	इव	போல்,
महाद्युती	ஒளிகிறம்பியவர்	अशुद्रौ	அழகான
	களான	अभिनौ	அசுவினிதேவர்கள்
कुमारौ	இளம்பருவமுள்ள	पितामहं	பிரம்மதேவரை

ஐவ குசிகுபுரம் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் வலுப்பாணி	போல், குசிகரின் புதல்வரான மஹாத்மாவான விச்வாமித்திரரை, கைகளில் கிற்பிடித் தவர்களாய்,	வஹுபாசுலி- சாஸி சகுவந்தௌ அலுஜமது:	கட்டப்பட்ட உடம்புத் தோலினால் செய்யப் பட்ட விரல்முடிகளை புடைபவர்களாய், கத்தியுடைபவர்க பின் துடர்ந்து [ளாய், சென்றார்கள்.
--	--	--	---

अध्यर्धयोजनं गत्वा सरय्या दक्षिणे तटे । रामेति मधुरां वार्णीं विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥

விஷ்ணுவின் சரய்யா: தென் தட்டை அப்யர்யயோஜனம் கட்கா	விச்வாமித்திரர் ஸரய்யுததியின் தென் கரையில் ஒன்றரை யோஜனை சென்று,	ராம ஐதி மதுரா வாரீ அப்யமாபத	இராம! என்று (அழைத்து), அழகான பின்வரும் வார்த்தை யை சொன்னார்.
--	--	--------------------------------------	---

गृहाण वत्स सलिलं मा भूत्कालविपर्ययः । मन्त्रग्रामं गृहाण त्वं बलामतिबलां तथा ॥११॥

வட்க சலிலம் கூஹாண காலவிபர்யய: மா பூத்	"ஓ! குழந்தாய்! ஐலத்தை எடு. காலதாமதம் வேண்டாம்.	மந்த்ராம் வலா தயா அதிவலா த் கூஹாண	எல்லா மந்திரங்க பலையையும், [எடங்கிய அவ்வாறே அதிபலையையும் நீ பெற்றுக்கொள்.
---	--	--	--

न श्रमो वा ज्वरो वा ते न रूपस्य विपर्ययः । न च सुप्तं प्रमत्तं वा धर्षयिष्यन्ति नैर्ऋताः ॥

தே அம: ந ஜவ: வா ரூபஸ்ய விபர்யய: வ ந	"உனக்கு களைப்பு இராது. பிணியும். உருவத்தின் வாடுதலும் இராது.	வா சுப்தம் வா ப்ரமத்தம் நைர்ஹு: ந ஧ர்யயிஷ்யந்தி	மேலும் துக்குகிற அல்லது சோர்ந்திருக்கிற உனக்கு இராக்கூஸர்கள், அபாயமுண்டாக்கார் கள்.
---	--	--	--

न बाहोः सदृशो वीर्ये पृथिव्यामस्ति कश्चन । त्रिषु लोकेषु वा राम न भवेत्सदृशस्तव ॥

வாஹோ: வீர்யே சத்ரூ: பூதிரியா கஷ்ந ந அஸ்தி	"புஜங்களுடைய வீர்யத்தில் ஸமாமமானவன், பூமியில் ஒருவனும் இல்லை.	ராம வா திரிபு லோகேஸு தவ சத்ரூ: ந ப்ரவத்	இராம! அன்றியும் முல்வுலகங்களில் உனக்கு ஒப்பானவன் உண்டாகாள்.
--	--	--	--

காகுஸ்ய
ஏதே
சर्वे
बहुगुणाः
त्वयि
कामम्

கருத்ஸ்தவம்சத்த
இந்த [வனே !
எல்லா
பலவகைகுணங்கள்,
உன்னிடத்தில்,
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
து உண்மையே.

आदितः श्लोकाः ७७८

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் || 23 ||

कामाश्रमगमनम्—காமாசிரமத்திற்குப் போவது.

प्रभातायां तु शर्व्यां विश्वामित्रो महामुनिः । अभ्यभाषत काकुत्स्थं शयानं पर्णसंस्तरे ॥

शर्व्यां	இரவு	शयानं	படுத்திருக்கிற
प्रभातायां तु	விடிந்தவளையில்	काकुत्स्थं	காகுத்தஸ்தரைப்
महामुनिः	மஹாமுனிவரான		பார்த்து,
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	अभ्यभाषत	பின்வருமாறு
पर्णसंस्तरे	தர்ப்பைப்படுக்கையில்		சொன்னார்.

कौसल्यासुप्रजा राम पूर्वा सन्ध्या प्रवर्तते । उत्तिष्ठ नरशार्दूल कर्तव्यं दैवमाह्निकम् ॥ 2 ॥

कौसल्यासुप्रजा:	“கௌஸல்யையின்	प्रवर्तते	நெருங்குகிறது.
	செல்வக்குடையார்!	दैवं	தேவர்கள் ஸம்மந்த
			மான
राम	ஸ்ரீராம!	आह्निकं	தினக்கடமை
नरशार्दूल	புருஷோத்தம!	कर्तव्यं	செய்யத்தக்கது.
पूर्वा	காலை	उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.
सन्ध्या	ஸந்தியாகாலம்		

महर्षेः परमोदारं वचः श्रुत्वा नरोत्तमौ । स्नात्वा कृतोदकौ वीरौ जेपतुः परमं जपम् ॥

महर्षेः	மஹாமுனிவருடைய	स्नात्वा	ஸ்நானம்செய்து,
परमोदारं	வெகு கம்பிரமான	कृतोदकौ	{ அர்க்பம் முதலியவை
वचः	வார்த்தையை		{ களைக் கொடுத்தவர்
श्रुत्वा	கேட்டு,		களாய்,
नरोत्तमौ	மனிதச்சீரடிபட்க	परमं	உயர்ந்த
	ளான	जपं	ஜபத்தை
वीरौ	இரு வீரர்கள்,	जेपतुः	ஜபித்தனர்.

कृताह्निकौ महावीर्यौ विश्वामित्रं तपोधनम् । अभिवाद्याभिसंहृष्टौ गमनायोपतस्थतुः ॥ 4 ॥

कृताह्निकौ	கித்தபகர்மங்களைச் செய்து	अभिवाद्य	தண்டனிட்டு
	துழுடித்தவர்களாய்	अभिसंहृष्टौ	அதி ஸந்துஷ்டர்கள்
			ளாய்
महावीर्यौ	மகா சூரர்களிருவர்கள்	गमनाय	புறப்படுவதற்கு
तपोधनं	தபோதிதியான	उपतस्थतुः	எதிராகயிருந்தார்கள்.
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை		

तौ प्रयातौ महावीर्यौ पुण्यां त्रिपथगां नदीम् । ददृशाते ततस्तत्र सरय्याः सङ्गमे शुभे ॥

तत्राश्रमपदं पुण्यमृषीणामुग्रतेजसाम् । बहुवर्षसहस्राणि तप्यतां परमं तपः ॥ 6 ॥

ततः	அப்பொழுது	तौ	அவ்விருவர்கள்
प्रयातौ	புறப்பட்டவர்களான;	सरय्याः	ஸரயூதியினுடைய
महावीर्यौ	மஹா சூரர்களான	शुभे	பாவனமான

கற்பு: அம்மன்மதன்,
 மூர்த்தி: வடிவமுடையவனாய்,
 பாசின: இருந்தான்.

तपस्यन्तमिह स्थाणुं नियमेन समाहितम् । कृतोद्वाहन्तु देवेशं गच्छन्तं समरक्षणम् ॥

धर्पयामास दुर्मेधा हुङ्कृतश्च महात्मना

॥ ११ ॥

इह "அவ்விடத்தில்
नियमेन நியமத்துடன்
तपस्यन्तं தபம்புரிகிறவராய்,
समाहितं ஸமாதிபுடையவராய்,
कृतोद्वाहं விவாஹமானவராய்,
समरक्षणं தேவகணங்களைோடு
गच्छन्तं கூடினவராய்,
காலங்கழிப்பவராய்,

देवेशं

स्थाणुं तु
दुर्मेधाः
धर्पयामास
महात्मना
हुङ्कृतः च

தேவதைகளுக்கு
ஈசனான
சிவப்பிரானையும்,
முடன்
கெடுக்கமுயன்றான்.
மஹாத்மாவினாலேயே
"ஹம்"காரமும்
செய்யப்பட்டான்.

निर्दग्धस्तस्य रौद्रेण चक्षुषा रघुनन्दन । व्यशीर्यन्त शरीरात् स्वात् सर्वगात्राणि दुर्मतेः ॥

रघुनन्दन "ரகுவம்சத்தில்
ரீதிரத்தவனே!
रौद्रेण உருத்திரசம்மந்த
मात्र
चक्षुषा கண்ணாலே
निर्दग्धः எரிக்கப்பட்டான்.

तस्य அந்த
दुर्मतेः தர்மதீபினுடைய
स्वात् தனது
शरीरात् சரீரத்திலிருந்து
सर्वगात्राणि எல்லா உருவங்களும்
व्यशीर्यन्त சிதறின.

तस्य गात्रं हतं तत्र निर्दग्धस्य महात्मनः । अशरीरः कृतः कामः क्रोधाद्देवेश्वरेण हि ॥

महात्मना "மஹாத்மாவினால்
निर्दग्धस्य எரிக்கப்பட்ட
तस्य அவனுடைய
गात्रं சரீரம்
तत्र அவ்விடத்தில்
हतं நாசமடைந்தது.

कामः कामன்
देवेश्वरेण தேவேச்வரரால்
क्रोधात् கோபத்தால்
अशरीरः சரீரமற்றவனாக
कृतः செய்யப்பட்டான்.
हि இது பிரவரித்தம்.

अनङ्ग इति विख्यातस्तदाप्रभृति राघव । स चाङ्गविषयः श्रीमान् यत्ताङ्गं स सुमोच ह ॥

राघव "ஓ! ராகவ!
तदाप्रभृति அன்றுமுதல்
अनङ्गः அனங்கன் (உருவ
इति என்று [மற்றவன்]
विख्यातः பேர்பெற்றான்.
यस எவ்விடத்தில்

सः அவன்
अङ्गं सुमोच அங்கத்தை இழந்
सः च அதுதான் [தானே];
श्रीमान् ஸ்ரீபுள்ள
अङ्गविषयः அங்கனாடு.
ह ஆச்சரியம்!

तस्यायमाश्रमः पुण्यस्तख्येमे मुनयः पुरा । शिष्या धर्मपरा वीर तेषां पापं न विद्यते ॥

अयं இந்த
पुण्यः आश्रमः பரிசுத்தமானஆசிரமம்
तस्य அவருடையது.
इमे मुनयः இந்த முனிவர்கள்
पुरा முன்பு
तस्य அருடைய

शिष्या: சிஷ்யர்கள்.
वीर வீர!
धर्मपरा: தர்மாத்மாக்கள்.
तेषां அவர்களுக்கு
पापं विद्यते न பாபம் இல்லை.

इहाद्य रजनीं राम वसेम शुभदर्शन । पुण्ययोः सरितोर्मध्ये श्वस्तरिष्यामहे वयम् ॥ १६ ॥

शुभदर्शन	“மக்களகரமான பார்வையுடைய	सरितोः	இவ்விரண்டு நதிகளு
		मध्ये	மத்தியில் [டைய
राम	ஸ்ரீராம!	अथ	இன்று
वयं	நாம்	रजनीं	இரவு
इह	இவ்விடத்தில்	वसेम	வஸிப்போம்.
पुण्ययोः	பரிசு தந்தங்களான	अः	நான்கு
		तरिष्यामहे	தாண்டுமோம்.

अभिगच्छामहे सर्वे शुचयः पुण्यमाश्रमम् । स्नाताश्च कृतजप्याश्च हुतहव्या नरोत्तम ॥ १७ ॥
इह वासः परो राम सुखं वत्स्यामहे वयम् ॥ १८ ॥

नरोत्तम	“புருஷோத்தம!	स्नाताः	ஸ்னானம் செய்தவர்
राम	ஸ்ரீராம!		களாய்
इह	இவ்விடத்தில்	शुचयः	பரிசுத்தர்களாய்
वासः	வாஸம்	कृतजप्याः च	ஜபம் செய்தவர்களாய்
परः	சிலாக்கியம்.	हुतहव्याः च	ஹோமம் செய்தவர்
वयं	நாம்		களாய்
सुखं	சுகமாக	पुण्यं	பரிசுத்தமான
वत्स्यामहे	வவசிப்போம்.	आश्रमं	ஆசிராமத்தை
सर्वे	எல்லோரும்	अभिगच्छामहे	புகுவோம்.

तेषां संवदतां तत्र तपोदीर्घेण चक्षुषा । विज्ञाय परमप्रीता मुनयो हर्षमागमन् ॥ १९ ॥

तस	அக்குள்ள	चक्षुषा	ஞானக்கண்ணால்
तेषां	அவர்கள்	विज्ञाय	அறிந்து,
संवदतां	பேசிக்கொண்டிருக்கு	परमप्रीताः	மிகக் களிப்புற்றவ்
मुनयः	ரிஷிகள் [மளவில்		களாய்
तपोदीर्घेण	தவத்தினால் தீர்க்க மான	हर्ष	ஸந்தோஷத்தை
		आगमन्	அடைந்தார்கள்.

अर्घ्यं पाद्यं तथाऽऽतिथ्यं निवेद्य कुशिकात्मजे । रामलक्ष्मणयोः पश्चादकुर्वन्नतिथिक्रियाम् ॥

कुशिकात्मजे	குசிகரின் புத்திரரி டத்தில்	निवेद्य	செய்து,
अर्घ्यं	அர்க்கியத்தையும்	पश्चात्	பின்பு
पाद्यं	பாத்யத்தையும்	रामलक्ष्णयोः	இராமன், இலக்ஷ்ம
तथा	அப்படியே [யும்		ணன் இவர்களுக்கு
आतिथ्यं	அதிதிஸ்தக்காரத்தை-	अतिथिक्रियां	அதிதிபூஜையை
		अकुर्वन्	செய்தார்கள்.

सत्कारं समनुप्राप्य कथाभिरभिरञ्जयन् । यथार्हमजपन् सन्ध्यामृपयस्ते समाहिताः ॥२१॥

ते	அந்த	अभिरञ्जयन्	மகிழ்ச்செய்தார்கள்.
प्रपयः	முனிவர்கள்	समाहिताः	ஏகாக்ரகித்தர்களாய்
सत्कारं	ஸத்காரத்தை	सन्ध्यां	சந்தியை
समनुप्राप्य	செய்துமுடித்து,	यथाहं	உசிதப்படி
कथाभिः	கதைகளினால்	अजपन्	ஜபம்செய்தார்கள்.

तत्र वासिभिरानीता मुनिभिः सुव्रतैः सह । न्यवसन् सुसुखं तत्र कामाश्रमपदे तदा ॥२२॥

तस्य	அங்கு	तस्य	அந்த
वासिभिः	வஸிக்கிற	कामाश्रमपदे	காமாசிரமஸ்தானத்
सुव्रतैः	நல்ல விரதமுடைய		தில்
मुनिभिः सह	முனிவர்களோடுகூட	तदा	அப்பொழுது
आनीताः	அழைத்துப்போகப்	सुसुखं	மிகச்சுகமாக
	பட்டவர்களாய்	न्यवसन्	வஸித்தார்கள்.

कथाभिरभिरामाभिरभिरामौ नृपात्मजौ । रमयामास धर्मात्मा कौशिको मुनिपुङ्गवः ॥२३॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	कथाभिः	கதைகளினால்
मुनिपुङ्गवः	முனிச்சீரோஷ்டான	अभिरामौ	அதிக அழகான
कौशिकः	கிசுவாமித்திரர்	नृपात्मजौ	இராஜகுமாரர்களிரு
अभिरामाभिः	அதிக அழகான		வரை
		रमयामास	களிக்கச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 801

चतुर्विंशः सर्गः—இகுபத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

ताटकावनगमनम्—தாடகாவனத்திற்குப் போவது.

ततः प्रभाते विमले कृत्वाऽऽह्निकमरिन्दमौ । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य नद्यास्तीरमुपागतौ ॥१॥

ततः	அவ்விடத்தில்	कृत्वा	செய்து,
विमले	நிர்மலமான	विश्वामित्रं	விசுவாமித்திரரை
प्रभाते	காலையில்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
अरिन्दमौ	சத்குத்வம்சகங்க	नद्याः	நதியினுடைய
	எருவர்,	तीरं	கரையை
आह्निकं	தினக்கடமைபை	उपागतौ	சேர்ந்தார்கள்.

ते च सर्वे महात्मानो मुनयः संशितव्रताः । उपस्थाप्य शुभां नावं विश्वामित्रमथाब्रुवन् ॥

महात्मानः மஹாத்மாக்களான
 संशितव्रताः முடிவுற்ற விரத
 முடையவர்களான
 ते அந்த
 मुनयः முனிவர்கள்
 सर्वे च எல்லோரும்
 शुभां நல்ல

नावं ஒடத்தை
 उपस्थाप्य வரவழைத்து,
 अथ பின்பு
 विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரைப்
 பார்த்து,
 अब्रुवन् பின்வருமாறு
 சொன்னார்கள்.

आरोह्य भवान्नावं राजपुत्रपुरस्कृतः । अरिष्टं गच्छ पन्थानं मा भूत् कालविपर्ययः ॥

भवान् “தேவரீர்
 राजपुत्रपुरस्कृतः { இராஜகுமாரர்களை
 முன்னிட்டுக்கொண்
 டவராய்,
 नावं ஒடத்தில்
 आरोह्य ஏறக்கடவீர்.

अरिष्टं இனிது
 पन्थानं வழியை
 गच्छ செல்வீராக.
 कालविपर्ययः காலதாமதம்
 मा भूत् ஆகவேண்டாம்.”

विश्वामित्रस्तथेत्युक्त्वा तानृषीनभिपूज्य च । ततार सहितस्ताभ्यां सरितं सागरङ्गमाम् ॥

विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
 तथा “அப்படியே”
 इति என்று
 उक्त्वा சொல்லி,
 तान् அந்த
 ऋषीन् च ரிஷிகளையும்

अभिपूज्य மரியாதை செய்து,
 ताभ्यां அவ்விருவர்களோடு
 सहितः கூடினவராய்
 सागरङ्गमां கடலோரோக்கி ஓடும்
 सरितं நதியை
 ततार தாண்டினார்.

ततः शुश्राव तं शब्दमतिसंभवार्थितम् । मध्यमागम्य तोयस्य सह रामः कनीयसा ॥ ५ ॥

कनीयसा இளைப்பவனோடு
 सह கூட
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 तोयस्य ஜலத்தின்
 मध्यं நடுவை
 आगम्य அடைந்து,

ततः அங்கு
 अतिसंभवार्थितं அதிககுழப்பத்துடன்
 விருத்தியடைகிற
 तं அந்த
 शब्दं சப்தத்தை
 शुश्राव கேட்டார்.

अथ रामः सरिन्मध्ये पप्रच्छ मुनिपुङ्गवम् । वारिणो भिद्यमानस्य किमयं तुमुलो ध्वनिः ॥

अथ அப்பொழுது
 रामः ஸ்ரீராமர்
 सरिन्मध्ये நடுநதிகில்
 मुनिपुङ्गवं ரிஷிச்ரோஷ்டரை
 पप्रच्छ கேட்டார்.

भिद्यमानस्य “பிளக்கப்பட்ட
 वारिणः ஜலத்தினுடைய
 तुमुलः கம்பிரமான
 ध्वनिः சப்தம்
 अयं किम् இது ஏன்? ”

रामस्य वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । कथयामास धर्मात्मा तस्य शब्दस्य निश्चयम् ॥

ராமசு	ஸ்ரீராமருடைய	தர்மா	தர்மா
கौतूहलसमन्वितं	உதஸாஹுத்தேதாடு	तस्य	அந்த
	கூடின	शब्दस्य	சப்தத்தினுடைய
वचनं	வார்த்தையை	निश्चयं	உண்மையை
श्रुत्वा	கேட்டு,	कथयामास	சொன்னார்.

कैलासपर्वते राम मनसा निर्मितं सरः । ब्रह्मणा नरशार्दूल तेनेदं मानसं सरः ॥ ८ ॥

नरशार्दूल	“மனிதச்சேஷ்டனே !	निर्मितं	உண்டாக்கப்பட்டது.
राम	ஸ்ரீராம!	तेन	அதினால்
ब्रह्मणा	பிரம்மனால்	इदं	இது
मनसा	மனதால்	मानसं	மானஸமெனப்படும்
कैलासपर्वते	கைலாஸமலைமீல்	सरः	ஸாஸ்.
सरः	சுளம்		

तस्मात् सुस्राव सरसः साज्योध्यामुपगृहते । सरःप्रवृत्ता सरयूः पुण्या ब्रह्मसरश्च्युता ॥

सरःप्रवृत्ता	ஸரஸ்வினின்றமுன்	सा	அது
	டான	तस्मात्	அந்த
परयूः	ஸரயூ,	सरसः	சுளத்தினின்ற
ब्रह्मसरश्च्युता	பிரம்மஸரஸ்வினிருந்	सुस्राव	பெருகினது.
	து பெருகினது.	अज्योध्यां	அயோத்தியையை
पुण्या	பாவனமானது.	उपगृहते	சுற்றியோடுகிறது.

तस्यायमतुलः शब्दो जाह्नवीमभिवर्तते । वारिसंक्षोभजो राम प्रणामं नियतः कुरु ॥ १० ॥

जाह्नवी	கங்கையை	वारिसंक्षोभजः	ஐலத்தின் மோதலா
अभिवर्तते	அடைகிறது.		லுண்டானது
अयं	இந்த	राम	ஸ்ரீராம!
अतुलः	ஈடற்ற	नियतः	மனப்பூர்வமாக
शब्दः	சப்தம்	प्रणामं	நமஸ்காரத்தை
तस्याः	அதனுடைய	कुरु	செய்.

ताभ्यां तु तावुभौ कृत्वा प्रणाममतिधार्मिकौ । तीरं दक्षिणमासाद्य जग्मतुर्लघुविक्रमौ ॥

अतिधार्मिकौ	அதி தர்மச்சுடர்க	दक्षिणं	தென்
	ளான	तीरं	கரையை
तौ	அந்த	आसाद्य	அடைந்து,
उभौ	இருவர்கள்	लघुविक्रमौ	இலேசு நடைபுள்ள
तान्द्यां	அவைகளைநிர்ணயிக்கும்		வர்களாய்
प्रणामं	நமஸ்காரத்தை	तु	இப்பொழுது
कृत्वा	செய்து,	जग्मतुः	நடந்தார்கள்.

स वनं घोरसङ्काशं दृष्ट्वा नरवरात्मजः । अविप्रहतगैश्वाकः पप्रच्छ मुनिपुङ्गवम् ॥ १२ ॥

ச:	அந்த	அவிப்ரஹத்	ஜனஸஞ்சாராமில்லாத
பேஷாகு:	இச்சுவாகு வம்சத்தவ	வன்	வனத்தை
	ரான	தூறு	பார்த்து,
நரவராத்தஜ:	மணிதச்சேஷ்டரின்	முனிபுங்கவ்	முனிச்சேஷ்டரை
	புத்திரர்	பப்ரக்ஷ	கேட்டார்.
஘ோர்ஸங்காஷ்	கோரஞ்ஞபமான		

अहो वनमिदं दुर्गं झल्लिकागणनादितम् । भैरवैः श्वापदैः पूर्णं शकुनैर्दारुणस्वनैः ॥ १३ ॥

नानाप्रकारैः शकुनैर्वाश्यद्भिर्भैरवैः स्वनैः । सिंहव्याघ्रवराहैश्च वारणैश्चोपशोभितम् ॥ १४ ॥

धवाश्वकर्णखदिरैर्विल्वतिन्दुकपाटलैः । सङ्कीर्णं बदरीभिश्च किमिदं दारुणं वनम् ॥ १५ ॥

அஹோ	ஆச்சரியம்!	சிஹ்வ்யாஹ்வராஹை:	சிங்கம், புலி, பன்றி
इदं वनं	இந்த காடு		இவைகளாலும்
दुर्गं	புருவதற்கரிது.	वारणैः च	யானைகளாலும்
झल्लिकागणनावितं	சில்வண்டுகளால் ஒலி	उपशोभितं	விளங்குகிறது,
	த்துக்கொண்டிருக்கிற	धवाश्वकर्ण-	தவம், அச்வகர்ணம்,
भैरवैः	பயங்கரங்களான[தும்,	खदिरैः च }	கதிராம் என்கிற மா
श्वापदैः	கொடியமிருகங்களால்		விசேஷங்களாலும்,
दारुणस्वनैः	கோரமாகக் கூவுகிற	विल्वतिन्दुक-	பில்வம், திந்துகம், பா
शकुनैः	பறவைகளால்	पाटलैः }	டலம் என்கிற மாலி
पूर्णं	நிரம்பியதும்,		சேஷங்களாலும்
नानाप्रकारैः	பற்பல	बदरीभिः च	இலந்தைமரங்களாலும்
भैरवैः	பயங்கரங்களான	सङ्कीर्णं	அளவியிடுகிறது,
स्वनैः	சப்தங்களால்	दारुणं	பயங்கரமானதுமான
वाश्यद्भिः	கோரமாய் கூவுகிற	इदं	இது
शकुनैः	பகழிகளாலும்,	किं वनम्	என்ன காடு ?

तमुवाच महातेजा विश्वामित्रो प्रहामुनिः । श्रूयतां वत्स काकुत्स्थ ययैतदारुणं वनम् ॥

महातेजा:	மஹாதேஜஸ்ஸவியான	वत्स	"ஒ! குழந்தாய்!
महामुनिः	மஹாமுனிவரான	काकुत्स्थ	ககுத்ஸ்தவம்சத்த
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	एतत् .	இந்த [வனே!
तं	அவரை (பார்த்து),	दारुणं वनं	பயங்கரமான வனம்
उवाच	(பின்வருமாறு) சொன்	यथा	என்னவென்று
	னார்.	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

एतौ जनपदौ स्फीतौ पूर्वमास्तां नरोत्तम । मलदाश्च करुशाश्च देवनिर्माणनिर्मितौ ॥ १७ ॥

नरोत्तम	"நாச்சேஷ்டனே!	देवनिर्माण-}	தேவர்களால் உண்டா
एतौ च	இவ்விரண்டும்	निर्मितौ }	க்கப்பட்டதுபோல்
पूर्वं	முன்பு		உண்டாக்கப்பட்ட
स्फीतौ च	சுபிஷ்டமானதும்	मलदा:	மலதங்கள்,
		करुशा:	கருசங்கள் (என்ற)
		जनपदौ आस्ताम्	நாடுகளாயிருந்தன.

पुरा वृत्रवधे राम मलेन समभिप्लुतम् । क्षुधा चैव सहस्राक्षं ब्रह्महत्या यदाऽऽविशत् ॥
तमिन्द्रं स्नापयन् देवा ऋषयश्च तपोधनाः । कलशैः स्नापयामासुर्मलञ्चास्य प्रमोचयन् ॥ १९ ॥

ராம	"ஓ! இராம!	தேவ:	தேவர்களும்
புரா	முன்பு	தபோதன:	தபோதிதிகளான
வூதவதே	விருத்திராக்வதையில்	஋பய: ச	முனிவர்களும்
மலேன ச	அசுதியாலும்	த	அந்த
கூதா புவ	பதியாலும்	இந்	இந்திரன்
சமபிபுத	பிடிக்கப்பட்ட	சுபயந்	நீரட்டினார்கள்.
சஹசாசு	இந்திரன்	கலசை:	குடங்களால்
மஹத்யா	பிரம்மஹத்தி	சுபயாமாசு:	தீர்த்தமாட்டினார்கள்.
அவிசத்	பிடித்துக்கொண்டது	அச்ய	இவனுடைய
யதா	எப்பொழுதோ, அப்	மல	பாபத்தை
	பொழுது	பமோசயந்	கிடுகிப்பித்தார்கள்.

इह भूस्यां मलं दत्वा दत्वा कारुशमेव च । शरीरजं महेन्द्रस्य ततो हर्षं प्रपेदिरे ॥ २० ॥

இஹ	இந்த	காருச ச	பசியையும்
பூச்யா	பூமியில்	புவ	கூட
மஹேந்த்ர	மஹேந்திரனுடைய	ததா	நீக்கி,
சரீரஜ	சரீரத்தினுண்டான	தத:	அதனால்
மல	பாபத்தை	ஹ்	சந்தோஷத்தை
ததா	நீக்கி,	ப்ரபேதி	அடைந்தார்கள்.

निर्मलो निष्कलश्च शुचिरिन्द्रो यदाऽभवत् । ददौ देशस्य सुप्रीतो वरं प्रभुरनुत्तमम् ॥

யதா	எப்பொழுது	சுபிரித:	ஸந்தோஷமடைந்த
இந்:	இந்திரன்	ப்ரபு:	பிரபு
நிர்மல:	பாபமற்றவனாய்	தேசச्य	தேசத்திற்கு
நிஷ்கல:	பசியற்றவனாய்	அனுத்தம்	உத்தமமான
சுசி:	பரிசுத்தனாய்	வர	வரத்தை
அபவத் ச	ஆனானோ, அப்பொழுது	ததௌ	கொடுத்தார்.

इमो जनपदौ स्फीतौ ख्यातिं लोके गमिष्यतः । मलदाश्च कलशाश्च ममाङ्गमलधारिणौ ॥

மம	"என்னுடைய	மலதா: ச	"மலதநாடுகளென்
அங்கமலதாரிணௌ	{ அவயவத்திலிருந்த பாவங்களை தரித்த வைகளான	கலசா: ச	தருச நாடுகளென்
இனௌ	இவ்விரண்டு	லோகே	உலகில் [அம்]
ஸ்பீதௌ	செழிப்பான	சுயாதி	க்யாதியை
ஜனபதௌ	தேசங்களும்	யமிஷ்யத:	அடையப்போகின்
			றேன்."

देवाः साधु साधु इति सं पाकशासनं अग्रवन्	தேவர்கள் “நல்லது நல்லது” என்று அந்த இந்திரனைப்பார்த்து சொன்னார்கள்.
---	---

கருஷா: ச
 விபாகம்
 பனபாந்யத:
 முபிதௌ

‘கருசுநாடுகளென்றும்’
 வெருகாஸம்
 தனதான்பங்களால்
 புஷ்ய புள்ளவைகளால்
 பிறந்தன.

பிரஜா:	மனிதர்களின்
சாஸ்யதே	பயமுறுத்துகின்ற
	. னே; (அந்த)
காமரூபினி	நினைத்த உருவங்கொ
	ள்ளவல்லவனும்,
நாகசஹஸ்ய	ஆபிரம் பாணிகளு
வஹ் ஹி	பலத்தையும் [டைய
பாரயந்தி	தரிக்கிறவனும்,
யக்ஷி வை	யக்ஷினியும்
பீமத:	தீமானான
சுந்தர்	ஸாந்தனுக்கு
பார்யா நு	பாரியையுமான
தாடகா நாம	தாடகை என்பவள்
தவா	அப்பொழுது
அமூத்	உண்டானாள்.

அதன் தை :- { இதினிருந்து உணக்கு
பெரும்புகழ் கிடை
க்கும்.

इमौ जनपदौ नित्यं विनाशयति राघव । मलदांश्च करुशांश्च ताटका दुष्टचारिणी ॥२८॥

राघव "ஓ! ராகவ!
मलदान् च 'மலதங்கனென்றவும்'
करुशान् च 'கருசங்கனென்றவும்'
इमौ இவ்விரண்டு
जनपदौ நாடுகளை

दुष्टचारिणी துர்நடத்தையுள்ள
ताटका தாடகை
नित्यं நாடோறும்
विनाशयति நாசம் செய்துகொண்
டிருக்கிறான்.

सेयं पन्थानमाचार्य वसत्यध्यर्धयोजने । अत एव च गन्तव्यं ताटकाया वनं यतः ॥२९॥

सा इयं அந்த இவள்,
पन्थानं வழியை
आचार्य மறைத்துக்கொண்டு,
अध्यर्धयोजने ஒன்றரைபொஜ்ஜியை
वसति வளிக்கிறான்.

अत एव இனிமேல்
ताटकाया: தாடகையினுடைய
वनं வனம்
यतः च எங்கோ, அங்கு
गन्तव्यम् போகவேண்டும்.

स्वबाहुबलमाश्रित्य जहीमां दुष्टचारिणीम् । मन्त्रियोगादिमं देशं कुरु निष्कण्टकं पुनः ॥

मन्त्रियोगात् என்னுடைய கட்டளை
பிஞ்சல்
स्वबाहुबलं உன் புஜபலத்தை
आश्रित्य கொண்டு,
इमां இந்த
दुष्टचारिणीं துர்நடத்தையுடைய
வளை

जहि வெல்லக்கூடவாய்.
इमं இந்த
देशं நாட்டை
पुनः மறுபடியும்
निष्कण्टकं பயமற்றதாக
कुरु செய்.

न हि कश्चिदिमं देशं शक्तोऽन्यो गन्तुमीदृशम् । यक्षिण्या घोरया राम उत्सादितमसह्यया ॥

राम "சூரிராம!
घोरया பயங்கரமான
असह्यया வெல்லமுடியாதவ
यक्षिण्या யக்ஷிணியால் [நான
ईदृशं இப்படி
उत्सादितं நிர்ஜனமாகச்
செய்யப்பட்ட

इमं இந்த
देशं தேசத்தை
गन्तुं அடைவதற்கு
अन्यः வேறு
कश्चित् ஒருவன்
शक्तः न சக்தனாகிறான் இல்லை
हि அல்லவா!

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथैतद्दारुणं वनम् । यक्ष्या चोत्सादितं सर्वमद्यापि न निवर्तते ॥

एतत् वनं இந்த காடு
सर्वं च ஸமஸ்தமும்
यक्ष्या யக்ஷிணியினால்
यथा மேற்சொல்லியவண்
दारुणं கொடுமையாய் [நாம்
उत्सादितं நிர்ஜனமாக்கப்பட்ட

अद्य अपि அப்பொழுதும்கூட
निवर्तते न திரும்புகிறான் இல்லை.
एतत् இது
सर्वं எல்லாம்
ते உனக்கு
आख्यातम् சொல்லப்பட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 518

புலேஜ் சஹ
ஐயிசுதம்
மகத்ய
மஹாயிது
கூலி

புத்திரோடுகூட
முனிச்சோபுடா
அகஸ் தியரை
உபத்திரவம்பண்ண
யத்தனித்தாள்.

ताडिता कामवाणौघैर्युवती सा दिगम्बरा । रत्यर्थं कृतसंरंभा गायन्ती साऽभ्यधावत ॥

யுவதீ யுவதிபான
 दिग्म्बरा திகம்பரையான
 सा அவள்
 कामवाणौघै: காமபாணத்திரள்க
 களால்
 ताडिता தீடிக்கப்பட்டாள்.

रत्यर्थं கூடி ரமிப்பதை
 कृतसंरंभा மனதிற்கொண்டவ
 गायन्ती பாடுபவளாய் [ளாய்
 सा அவள்
 अभ्यधावत எதிர்நோக்கி ஓடி
 ளாள்.

आपतन्ती तु तां दृष्ट्वा पुनस्तस्यास्तदा भृशम् । क्रुद्धः कुशानुसङ्काश अगस्त्यो भगवानभूत् ॥

तदा அப்பொழுது
 आपतन्ती கிட்டி அணுகும்
 तां तु அவளையும்
 तस्या: அவளுடைய
 भृशं அதிதிவ்ரததையும்
 पुन: பலமுறை

दृष्ट्वा பார்த்து,
 कुशानुसङ्काश: அக்னிக்கு நிகரான
 अगस्त्य: அகஸ்திய
 भगवान् பகவான்
 क्रुद्ध: கினக்கொண்டவராக
 अभूत् ஆனார்.

राक्षसत्वं भजस्वेति मारीचं व्याजहार सः ॥ १३ ॥

सः அவர்
 मारीचं மாரீச்சனை
 राक्षसत्वं 'இராசுத்தனாயிருத்
 தலை

भजस्व அடை'
 इति என்று
 व्याजहार சபித்தார்.

अगस्त्यः परमक्रुद्धस्ताटकामपि शप्तवान्
 पुरुषादी महायक्षी विरूपा विकृतानना । इदं रूपमपाहाय दारुणं रूपमस्तु ते ॥ १५ ॥

अगस्त्य: அகஸ்தியர்
 परमक्रुद्ध: பரமகோபங்கொண்ட
 वराय
 ताटकां अपि தாடகைபையும்
 पुरुषादी "மனிதர்களை பகிர்க்கிற
 विरूपा விகாரரூபமுடைய
 विकृतानना விகாரமான முகமு
 டைய

इदं இந்த
 रूपं ரூபத்தை
 अपाहाय விட்டு,
 दारुणं அதிவேதனைபை வி
 नायिக்கும் கோரமான
 रूपं உருவம்
 ते உனக்கு
 अस्तु உண்டாகட்டும்" (என்
 शप्तवान् சபித்தார். [ஸ்])

सैषा शापकृतामर्षा ताटका क्रोधमूर्च्छिता । देशमुत्सादयत्येनमगस्त्यचरितं शुभम् ॥ १६ ॥

सा एषा அந்த இந்த
 ताटका தாடகை
 शापकृतामर्षा { சாபத்தாலுண்டான
 பொருமைபுள்ளவ
 ளாய்
 क्रोधमूर्च्छिता கோபத்தால் மெய்மற
 ுந்தவளாய் .

अगस्त्यचरितं அகஸ்தியரால் சுஞ்சரி
 க்கப்பட்ட
 शुभं மங்களமான
 एनं இந்த
 देशं தேசத்தை
 उत्सादयति உபத்திரவப்படுத்து
 கிடுஞ்.

एनां राघव दुष्टतां यक्षीं परमदारुणाम् । गोत्राक्षणहितार्थाय जहि दुष्टपराक्रमाम् ॥१७॥

राघव	"ஓ! ராகவ!	யக்ஷீ	பக்ஷினியை
दुष्टतां	துஷ்டதடத்தையு	गोत्राक्षण- } हितार्थाय }	பசுக்களுக்கும், பிராம ணர்களுக்கும் நன் மையுண்டாகும்பொ ருட்டு,
परमदारुणां	மிக பயங்கரையான		வதை செய்.
दुष्टपराक्रमां	க்ருபராக் கிரமமு		
एनां	இந்த [டைய	जहि	

न येनां शापसंस्पर्शं कश्चिदुत्सहते पुमान् । निहन्तुं त्रिषु लोकेषु त्वामृते रघुनन्दन ॥ १८ ॥

रघुनन्दन	இரகுநந்தைக் களி க்கச்செய்பவனே!	त्रिषु	மூன்று
शापसंस्पर्शं	சாபத்தால் பற்றப் பட்டிருக்கிற	लोकेषु	உலகங்களில்
एनां	இவனே	त्वां ऋते	உன்னைத்தவிர
निहन्तुं	வதைக்க	कश्चित्	எந்த
		पुमान् हि	மானிடனும்
		उत्सहते न	துணியான்.

न हि ते स्त्रीवधकृते घृणा कार्या नरोत्तम । चातुर्वर्ण्यहितार्थाय कर्तव्यं राजसूनुना ॥१९॥

नरोत्तम	"மான்ிடகிரேஷ்ட!	हि	ஏனென்றால்
स्त्रीवधकृते	பெண்பாலைக் கொல் வதில்	राजसूनुना	ராஜசுனானாலே
ते	உனக்கு	चातुर्वर्ण्य- } हितार्थाय }	நான்கு ஜாதியர்களு டைய சேஷமத்தின் பொருட்டு
घृणा	அருவருப்பு	कर्तव्यम्	செய்யவேண்டியது.
कार्या न	செய்யத்தக்கதில்லை.		

नृशंसमनृशंसं वा प्रजारक्षणकारणात् । पातकं वा सदोषं वा कर्तव्यं रक्षता सताम् ॥ २० ॥

नृशंसं	கெடுதிபானது;	वा	எப்படியானபோதிலும்
वा	அல்லது	प्रजारक्षण- } कारणात् }	பிரஜைகளின் காப்பா ற்றதலின்பொருட்டு
अनृशंसं	கெடுதியற்றது;	सतां	ஸத்துக்களை
पातकं	பாதகமானது;	रक्षता	ரக்ஷிக்கிற (உன்னாலே)
वा	அல்லது	कर्तव्यम्	செய்யவேண்டியது.
सदोषं	தோஷமுள்ளது;		

राज्यभारनियुक्तानामेष धर्मः सनातनः । अधर्म्यां जहि काकुत्स्थ धर्मो ह्यस्या न विद्यते ॥

राज्यभार- } नियुक्तानां }	உலகத்தைப் பாது காத்தலையே நோன் பாகக்கொண்டவர் களுக்கு	काकुत्स्थ	காகுத்ஸ்த!
		अस्याः	இவளுக்கு
		धर्मः	நீதி
		विद्यते न	இல்லை.
एषः	இது	हि	ஆகையால்
सनातनः	உத்யமன	अधर्म्यां	நீதியற்றவனே
धर्मः	தர்மம்.	जहि	வதை செய்.

श्रूयते हि पुरा शक्रो विरोचनसुतां नृप । पृथिवीं हन्तुमिच्छन्तीं मन्यरामभ्यसूदयत् ॥ २३ ॥

नृप	“அரசே!	हन्तुं	நாசம்செய்ய
श्रूयते	முன்சொல்லிக்	इच्छन्तीं	கிருப்பம்கொண்ட
	கேட்கப்பட்டது	विरोचनसुतां	கிரோசனனுடைய
हि	பிரசித்தம்.		பெண்ணுள்
पुरा	முன்னொரு காலத்தில்	मन्यरां	மந்தரையை
शक्रः	இந்திரன்	अभ्यसूदयत्	கொன்றான்.
पृथिवीं	பூமியை		

विष्णुना च पुरा राम भृगुपत्नीं दृढव्रता । अनिन्द्रं लोकमिच्छन्तीं काव्यमाता निषूदिता ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	भृगुपत्नी	பிருகுமணியி
च	அன்றியும்	लोकं	உலகத்தை
पुरा	முன்னொரு காலத்தில்	अनिन्द्रं	இந்திரனில்லாததாக
दृढव्रता	உறுதியான வரதமு	इच्छन्ती	கிரும்பினவளாய்
	டைய	विष्णुना	கிஷ்ணுவால்
काव्यमाता	சுக்கிரனுடைய மாதா	निषूदिता	கொல்லப்பட்டாள்.
	வாள்		

एतैश्चान्यैश्च बहुभी राजपुत्र महात्मभिः । अधर्मसहिता नार्यो हताः पुरुषसत्तमैः ॥

तस्मादेनां घृणां त्यक्त्वा जहि मच्छासनानृप ॥ २४ ॥

राजपुत्र	“ஓ! ராஜகுமார!	हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
एतैः	அப்போர்க்கொத்த	नृप	அரசே!
बहुभिः	அனேக	तस्मात्	ஆனதால்
महात्मभिः च	மஹாத்மாக்களாலும்	मच्छासनात्	எனது ஆக்கொருபால்
अन्यैः	இதர	एनां	இவளை
पुरुषसत्तमैः च	புருஷச்ரேஷ்டர்க	घृणां	அருவருப்பை
अधर्मसहिताः	அதர்மமுள்ள [ஆம்	त्यक्त्वा	விட்டு,
नार्यः	ஸ்திரீகள்	जहि	வதைசெய்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 857

षड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ २६ ॥

ताटकावधः—தாடகையின் வதம்.

मुनेर्वचनमस्तीव्रं श्रुत्वा नरवरात्मजः । राघवः प्राञ्जलिर्भूत्वा प्रत्युवाच दृढव्रतः ॥ १ ॥

नरवरात्मजः	மனிதச்ரேஷ்டரின்	अस्तीव्रं	கல்மஷமற்ற
	புத்திரரான	वचनं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு
दृढव्रतः	உறுதியான வரதமு	प्राञ्जलिः	கைகப்பினவராய்
	டையவரான	भूत्वा	ஆகி,
राघवः	ஸ்ரீராமவர்,	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதில்
मुनेः	நிஷியினுடைய		சொன்னார்.

पितुर्वचननिर्देशात् पितुर्वचनगौरवात् । वचनं कौशिकस्येति कर्तव्यमविशङ्क्या ॥ २ ॥
अनुशिष्टोऽस्म्ययोध्यायां गुरुमध्ये महात्मना । पित्रा दशरथेनाहं नावज्ञेयं च तद्वचः ॥ ३ ॥

अयोध्यायां	" अயோத்தியில்	इति	என்று
गुरुमध्ये	குருக்களின் நடுவில்	अनुशिष्टः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவ
महात्मना	மஹாத்மாவான	अस्मि	இருக்கிறேன். [கை
पिता	தந்தையான	पितुः	பிதாவிலுடைய
दशरथेन	தசரதரால்	वचननिर्देशात्	வசனநிர்உபணத்தால்
अहं	நான்	पितुः	பிதாவிலுடைய
कौशिकस्य	கௌகிகருடைய	वचनगौरवात्	வார்த்தையின் கௌ
वचनं	வார்த்தை		வத்தால்
अविशङ्क्या	ஸந்தேகமில்லாதபடி	तत् वचः च	அந்த வார்த்தையும்
कर्तव्यं	செய்யத்தக்கது,	अवज्ञेयं न	தள்ளத்தக்கதில்லை.

सोऽहं पितुर्वचः श्रुत्वा शासनाद्ब्रह्मवादिनः । करिष्यामि न सन्देहस्ताटकावधमुत्तमम् ॥

सः अहं	" அந்த நான்	शासनाद्	ஆக்ஞையால்
पितुः	தகப்பனருடைய	उत्तमं	உத்தமமான
वचः	வார்த்தையை	ताटकावधं	தாடகையின்
श्रुत्वा	கேட்டு,		வதையை
ब्रह्मवादिनः	பிரம்மத்தைச் சொல்	करिष्यामि	செய்வேன்.
	லுகிறவருடைய	संदेहः न	ஸம்சயம் இல்லை.

गोब्राह्मणहितार्थाय देशस्यास्य हिताय च । तव चैवाप्रमेयस्य वचनं कर्तुमुद्यतः ॥ ५ ॥

गोब्राह्मण- हितार्थाय च }	பகர்களுக்கும், பிராம்	अप्रमेयस्य	அளவற்ற வைபவமு
	மணர்களுக்கும் நன்		பைய
	மையுண்டாகும்பொ	तव	உம்முடைய
	ருட்டும்	वचनं	வார்த்தையை
अस्य	இந்த	एव	தகவுணமே
देशस्य	நாட்டிலுடைய	कर्तुं	செய்ய
हिताय च	சுகத்தின் பொருட்டும்	उद्यतः	ஸித்தன்.

एवमुक्त्वा धनुर्मध्ये बद्ध्वा मुष्टिमरिन्दमः । ज्यायोपमकरोत्तीव्रं दिशः शब्देन पूरयन् ॥ ६ ॥

अरिन्दमः	சுத்துருக்களையழிப்	शब्देन	ஒலியால்
	பவர்	दिशः	திக்குகளை
एवं	இப்படி	पूरयन्	சுப்பிப்பிப்பவராய்
उक्त्वा	சொல்லி,	तीव्रं	கடுமையான
धनुर्मध्ये	வில்லின்மத்தியில்	ज्याबोधं	நானேற்றவின் ஒலி
मुष्टिं	முஷ்டியை		பைய
बद्ध्वा	உறுதியாகப்பற்றி,	अकरोत्	செய்தார்.

तेन शब्देन विप्रस्तास्ताटकावनवासिनः । ताटका च सुसङ्क्रुद्धा तेन शब्देन मोहिता ॥

தென் ஷய்ன ஸாட்காவன- வாஸின: } விவ்ஸ்தா:	அந்த ஓவியினால் தாடகையின் காட்டில் வவ்விக்கிறவர்கள் பப்ந்தார்கள்.	ஸாட்கா வ தென் ஷய்ன ஸுஸஹ்ருதா மோஹிதா	தாடகையும் அந்த சப்தத்தால் அநிகக்கோபமுண்ட திகைத்தாள். [வளாய்
--	--	---	---

तं शब्दमभिनिध्याय राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । श्रुत्वा चाभ्यद्रवत् क्रुद्धा यतः शब्दो विनिःसृतः ॥

राक्षसी	இராக்ஷஸி	क्रोधमूर्च्छिता	கோபத்தால் மெய்மற
सं शब्दं	அந்த சப்தத்தை	शब्दः	த்வனி [த்தவளாய்
श्रुत्वा च	கேட்டும்,	विनिःसृतः	கிளம்பினது
क्रुद्धा	கோபித்தவளாய்	यतः	எங்கிருந்தோ (அங்கு)
अभिनिधाय	ஆலோசித்து,	अभ्यद्रवत्	எதிர்ப்புணர்.

तां दृष्ट्वा राघवः क्रुद्धां विकृतां विकृताननाम् । प्रमाणेनातिवृद्धां च लक्ष्मणं सोऽभ्ययाषत ॥

ச: ராபவ:	அந்த இராகவர்	அதிவூதா	வெருவளர்ந்த
கூடா	கோபங்கொண்ட,	தா வூதா	அவனைப் பார்த்து,
விகுதா	கோரமான	ச	உடனே
விகுதானா	கோரமுகமுடைய	கடிமண	லக்தமணருக்கு
பிரமாணெ	உயரத்தால்	அந்யமாபத	பின்வருமாறு சொன்
			னார்.

पश्य लक्ष्मण यक्षिण्या भैरवं दारुणं वपुः । भिद्येरन्दर्शनादस्या भीरूणां हृदयानि च ॥

கடமண	“ லக்ஷ்மணா !	அஸ்யா:	இவளுடைய
யக்ஷிण्या:	யக்ஷிணியின்	दर्शनात् च	பார்வையிடுவேயே
मैरवं	பயங்கரமான	भीरूणां	பயந்தவர்களுடைய
दारुणं	கோரமான	हृदयानि	ஹிருதயங்கள்
वपुः	தேகத்தை	मिथेरन्	மீளத் துலிமீம்.
पश्य	பார்.		

एनां पश्य दुराधर्षी मायाबलसमन्विताम् । विनिवृत्तां करोम्यद्य हृतकर्णाग्रनासिकाम् ॥

துறாபர்	வெல்லமுடியாதவ	வினிவூதர்	திரும்கிப்போனவ
	• ளான		ளாய்
மாபாபலமுள்ள	மாபாபலமுள்ள	ஹதகர்மா- நாசிகர் }	முக்கு, ஹத இவைக ளின் துணிகளை இ
புனர்	இவளை	• கரோமி	• முந்தவளாய்
அவ	• இப்போழுது	படிய	செய்கிறேன்.
			பார்!

न तेनामुत्सहे हन्तुं स्त्रीस्वभावेन रक्षिताम् । वीर्यं चास्या गतिं चापि हनिष्यामीति मे मतिः ॥

ஸ்த்ரீஸ்வபாவேன
ரக்ஷிதாம்
ஏனாம்
ஹ்நு
உத்ஸஹே ந
ஹி
அஸ்யா:

பெண்பாலானதால்
ரக்ஷிக்கவேண்டிய
இவளை
கொல்ல
மனஸில்லை.
அதனால்
இவளுடைய

வீர்யம்
கதிம்
அபி
ச
ஹிஷ்யாமி
ஐதி
மே
மதி:

பார்க்காமத்தையும்,
போக்கையும்,
உடனே
வாங்கி விடப்போ
என்பது [கிறேன்.
என்னுடைய
அபிப்பிராயம்.

एवं घृवाणे रामे तु ताटका क्रोधमूर्च्छिता । उद्यम्य बाहू गर्जन्ती राममेवाभ्यधावत् ॥

ராமே
ஏவம்
மூவாணே
தாடகா
க்ரோதமூர்ச்சிதா

ஸ்ரீராமர்
இவ்வாறு
சொல்லியவளில்
தாடகை
கோபாவேசங்கொண்
டவளாய்

வாஹு
உத்யம்ய
கர்ஜந்தீ
ராம் ஏவ
அப்யதாவத்

கைகளிரண்டையும்
உயர எடுத்துக்
கொண்டு
கர்ஜிப்பவளாய்
ஸ்ரீராமரைபே
எதிர்த்து ஓடிவந்தாள்.

विश्वामित्रस्तु ब्रह्मर्षिर्दुष्कारेणाभिभर्त्स्य ताम् । खस्ति राघवयोरस्तु जयं चैवाभ्यभाषत ॥

வ்ஷாமித்ரஸ்து
வ்ஷாமித்
தாம்
து
துக்ஸுரேண
அபிமத்ஸ்ய
ராகவயோ:

பிரம்மரிஷியான
விச்வாமித்திரர்
அவளை
உடனே
ஹாங்காரத்தாலே
அதட்டி,
ராகுவம்சத்தில் பிறந்த
இருவர்களுக்கும்

खस्ति
अस्तु
एव
जयं च
अभ्यभाषत

சேஷமம்
உண்டாகட்டும்.
அப்படியே
ஜயத்தையும்
ஆசீர்வாதம்பண்ணி

ஊர்.

उद्ध्वाना रजो घोरं ताटका राघवाघुभौ । रजोमेघेन महता मुहूर्तं सा त्वमोहयत् ॥१५॥

சா தாடகா
஘ோர்
ரஜ:
உத்த்வானா
உஜோ
ராகவோ

அந்த தாடகை
எராளமாக
புழுதியை
வாரி இறைப்பவளாய்
இரண்டு
ராகுவம்சகுமாரர்களை

महता
रजोमेघेन
मुहूर्तं तु
अमोहयत्

அதிகமான
புழுதியின் அந்தகூர
த்தாலே
முஹூர்த்தகாலம்
புண்படாதவாறு
செய்தாள்.

ततो मायां समास्थाय शिलावर्पेण राघवौ । अवाकिरत् सुमहता ततश्चक्रोध राघवः ॥१६॥

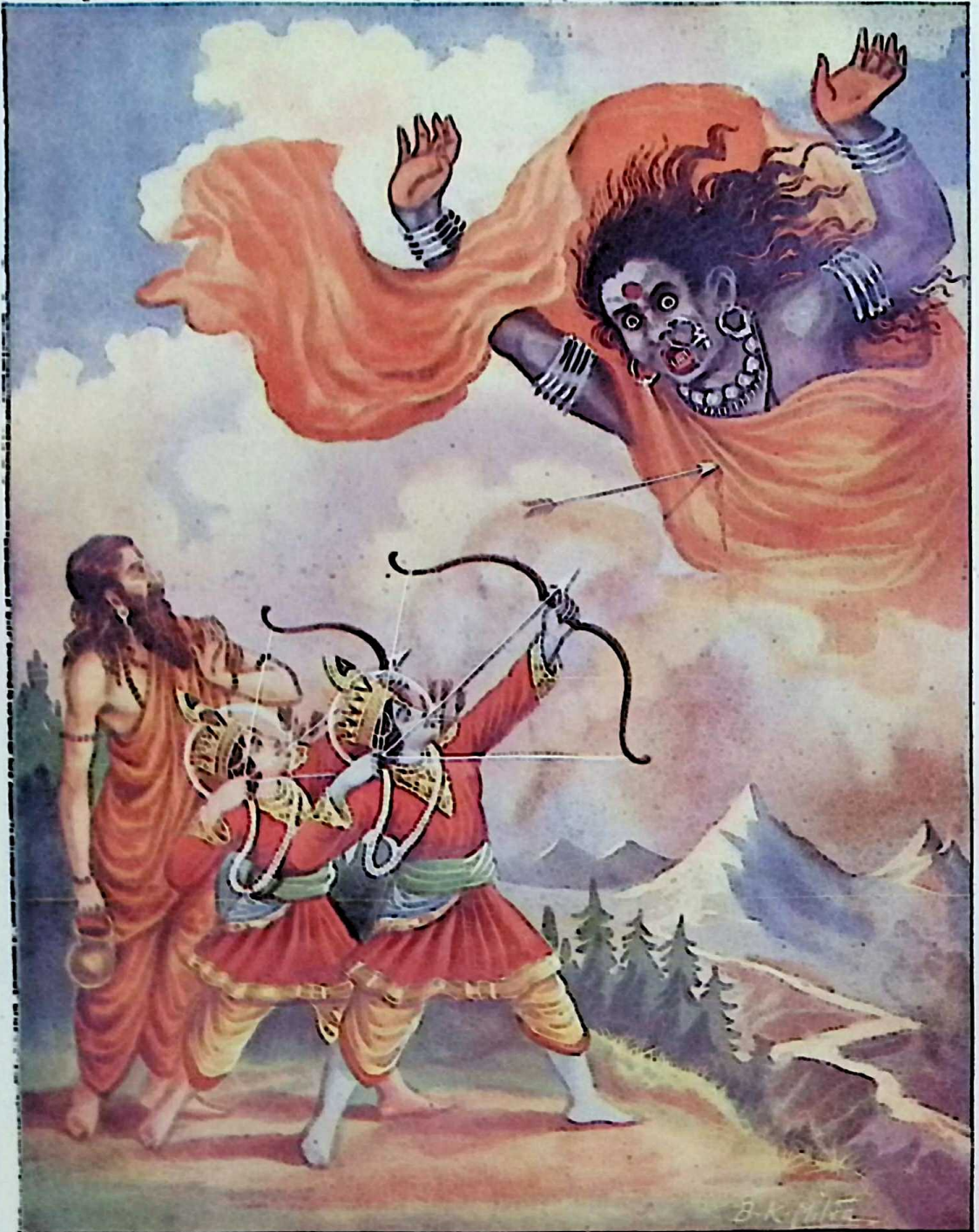
தத:
மாயாம்
சமாஸ்தாய
சுமஹதா
சிலாவர்பேண

அதன்பிறகு
மாயையை
அடைத்து,
மிகப்பெரிய
கல்மழையால்

राघवौ
अवाकिरत्
ततः
राघवः
चक्रोध

ராகுவர்களை
வாரியெறிந்தாள்.
அதனால்
ஸ்ரீராகவர்
கோபங்கொண்டார்.

ताड़का-उद्धार

चले जात मुनि दीन्हि देखाई । सुनि ताड़का क्रोध करि धाई ॥
एकहि वान प्रान हरि लीन्हा । दीन जानि तेहि निजपद दीन्हा ॥

शिलावर्पे महत्तस्याः शरवर्पेण राघवः । प्रतिहत्योपधावन्त्याः करौ चिच्छेद पत्निभिः ॥

उपधावन्त्याः மேல்தாவி ஓடிவருகிற
तुस्याः அவளுடைய
महत् அதிகமான
शिलावर्पं கல்மழையை
राघवः ஸ்ரீராமவர்

शरवर्पेण பாணமழையால்
प्रतिहत्य பொடிப்பொடியாக்கி,
पत्निभिः பாணங்களால்
करौ இருகைகளை
चिच्छेद துணித்தெறிந்தார்.

ततश्छिन्नभुजां श्रान्तामभ्याशे परिगर्जतीम् । सौमित्रिरकरोत् क्रोधाद्धतकर्णाग्रनासिकाम् ॥

ततः அப்பொழுது
छिन्नभुजां கைகள் துணியுண்ட
श्रान्तां களைத்த
अभ्याशे ஸமீபத்தில்
परिगर्जती கர்ஜித்துக்கொண்டிரு
க்கிறவளை

सौमित्रि: சமீக்திரையின்
புதல்வர் (ஸக்திமணர்)
क्रोधात् கோபத்தால்
हतकर्णाग्र- } காதுகளையும், துணி
नासिकां } முக்கையும் இழந்த
अकरोत् செய்தார். [வளர்ப்

कामरूपधरा सद्यः कृत्वा रूपाण्यनेकशः । अन्तर्धानं गता यक्षी मोहयन्ती च मायया ॥

अश्मवर्पं विमुञ्चन्ती भैरवं विननाद सा
कामरूपधरा வேண்டிய உருவங்
கொள்ள வல்ல,

॥ १९ ॥

सा अந்த
यक्षी பகிணி
सद्यः உடனே
अनेकशः அனேகவித
रूपाणि உருவங்களை
कृत्वा செய்து,

अन्तर्धानं மறைவை
गता அடைந்தவளாய்
मायया மாயையால்
मोहयन्ती च மயக்குபவளாய்
भैरवं பயங்கரமான
अश्मवर्पं கல்மழையை
विमुञ्चन्ती பொழிபவளாய்
विननाद கர்ஜித்தாள்.

ज्यास्वनं चक्रतुर्वीरौ वज्राशनिसमं तदा । मोहिता तेन शब्देन लब्धसंज्ञा चिरात्तदा ॥२०॥

तदा அப்பொழுது
वीरौ வீரர்களிருவர்கள்
वज्राशनिसमं வஜ்ராயுதம், இடி இ
வைகளுக்கொப்பான
ज्यास्वनं நாகங்கிற்பின் ஒலியை
चक्रतुः செய்தார்கள்.

तेन அந்த
शब्देन ஒலியால்
तदा அப்பொழுது
मोहिता மெய்மறந்தவளாய்
चिरात् கடைசியில்
लब्धसंज्ञा பிரக்கை அடைந்தவ
ளாக ஆனாள்.

ततस्तावश्मवर्पेण वर्षं क्रोधमूर्च्छिता । पुरा नमुचितनया यथा विष्णुपुरन्दरौ ॥ २१ ॥

पुरा முன்காலத்தில்
नमुचितनया நமுசியின் பெண்
विष्णुपुरन्दरौ விஷ்ணு, இந்திரன்
இவ்விருவர்களை
यथा எவ்வண்ணமாயோ
அவ்வண்ணமாய்

ततः அப்பொழுது
क्रोधमूर्च्छिता கோபங்கொண்டவ
ளாய்
अश्मवर्पेण கல்மாரியால்
तौ அவ்விருவர்களை
वर्षं வர்ஷித்தாள்.

ततस्तावश्मवर्षेण कीर्यमाणौ समन्ततः । दृष्ट्वा गाभिसुतः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ २२ ॥

சமந்தத: நால்புறத்திலும்
அஃமவர்ப்ண கல்மாரியால்
கீர்யமாணौ வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்
தौ அவ்விருவர்களை [சிற
ஔ்டா பார்த்து,

श्रीमान् ப்ரீமானான
गाभिसुतः காதிபின் புதல்வர்
ततः அப்பொழுது
इदं இனி வரப்போகிற
वचनं வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்.

अलं ते घृणया राम पापैषा दुष्टचारिणी । यज्ञविघ्नकरी यक्षी पुरा वर्धेत मायया ॥ २३ ॥

ராம "ஸ்ரீராம!
தே உன்னுடைய
घृणया அருவருப்பால்
अलं போதும்.
एषा இந்த
यक्षी யக்ஷிணி
पापा பாபிஷ்டை.

दुष्टचारिणी துர்மடத்தையுள்ள
यज्ञविघ्नकरी யாகத்திற்கு இடை
मायया மாயையால்
पुरा மீளவும்
वर्धेत விருத்தி அடைவாள்.

वध्यतां तावदेवैषा पुरा सन्ध्या प्रवर्तते । रक्षांसि सन्ध्याकालेषु दुर्धर्षाणि भवन्ति हि ॥

पुरा "சீக்கிரத்தில்
सन्ध्या ஸந்த்யாகாலம்
प्रवर्तते நெருங்குகிறது.
तावत् एव அதற்குள்ளேயே
एषा இவள்

वध्यतां கொல்லப்பட்டும்
सन्ध्याकालेषु ஸாயங்காலங்களில்
रक्षांसि ராக்ஷதர்கள்
दुर्धर्षाणि கொல்லமுடியாதவர்
भवन्ति हि ஆகிறார்கள் அன்றோ!

इत्युक्तस्तु तदा यक्षीमश्मवृष्ट्याऽभिवर्षतीम् । दर्शयञ्छब्दवेधित्वं तां रूरोध स सायकैः ॥

इति இவ்வாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட
सः அவர்
तदा तु அப்பொழுதே
शब्दवेधित्वं { சப்தத்தைக்கொண்டு
பாணம் பிரயோகிக்
கும் தன்மையை

दर्शयन् காண்பிப்பவராய்
अश्मवृष्ट्या கல்மாரியால்
अभिवर्षती வருஷிக்கிற
तां அந்த
यक्षी யக்ஷிணியை
सायकैः பாணங்களால்
रूरोध தடுத்தார்.

सा रुद्धा शरजालेन मायावलसमन्विता । अभिदुद्राव काकुत्स्थं लक्ष्मणं च विनेदुषी ॥ २४ ॥

मायावलसमन्विता மாயாபலமுள்ள
सा அவள்
शरजालेन பாணஸமூகத்தால்
रुद्धा தகையப்பட்டவளாய்

विनेदुषी க்ஷிப்பவளாய்,
काकुत्स्थं ககுத்தஸ்தவம்சத்
लक्ष्मणं च தவருக்கும்
अभिदुद्राव ஸக்தமணருக்கும்,
எதிராய ஓடிவந்தாள்.

तामापतन्तीं वेगेन विक्रान्तामशनीमिव । शरेणोरसि विव्याध सा पपात ममार च ॥२७॥

வேகன	வேகத்தோடு	சரசி	மார்பில்,
அபதந்தி	மேல்விழுதிற	வியாதி	விடுத்தார்
அசனீ ஹ	இடிபோல	சா	அவள்
விக்ரந்தா	மிக ஆக்ரமிக்கிற	ச	உடனே
தா	அவளை	பபாத	பூமியில் விழுந்தாள்
சரேண	ஒருபாணத்தால்	மமார	மாண்டாள்.

तां हतां भीमसङ्काशां दृष्ट्वा सुरपतिस्तदा । साधु साध्विति काकुत्स्थं सुराश्च समपूजयन् ॥

भीमसङ्काशां	பயங்கரமான உருவ	சாது	"வெகு நன்றாயிற்று"
தா	அவளை [முள்ள	சாது	"வெகு நன்றாயிற்று"
ஹதா	அழிந்தவளாக	இதி	என்று
ஹ்ஸா	பார்த்து,	காகுத்த்ய	கருத்தஸ்தவம்சத்
ததா	அப்பொழுது		தவரை
சுரபதி:	தேவகுலனும்	சமபூஜயந்	நன்றாய்ப் புகழ்ந்தார்
சுரா: ச	தேவர்களும்தான்.		

उवाच परमप्रीतः सहस्राक्षः पुरन्दरः । सुराश्च सर्वे संहृष्टा विश्वामित्रमथाब्रुवन् ॥ २९ ॥

सहस्राक्षः	ஆயிரங்கண்ணான	சर्वே ச	எல்லோரும்
पुरन्दरः	இந்திரன்	சஹ்ஸா:	ஸந்தோஷித்தவர்
परमप्रीतः	மிகச்சந்துஷ்டனாய்		களாய்
उवाच	பின்வருமாறு சொன்னான்.	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைப்
			பார்த்து,
अथ	அவ்விதமாகவே	अब्रुवन्	பின்வருமாறு சொன்னார்கள்.
सुरा:	தேவர்கள்		

मुने कौशिक भद्रं ते सेन्द्राः सर्वे मरुद्गणाः । तोषिताः कर्मणाऽनेन स्नेहं दर्शय राघवे ॥

मुने	"முனிவரே!	मरुद्गणाः	தேவகணங்கள்
कौशिक	கௌசிகரே!	सर्वे	எல்லோரும்
ते	உமக்கு	तोषिताः	ஸந்தோஷமடைந்தார்கள்.
भद्रं	மங்களம்.		
अनेन	இந்த	राघवे	இராகவரிடத்தில்
कर्मणा	காரியத்தால்	स्नेहं	அன்பின் செயலை
सेन्द्राः	இந்திரனோடுகூடிய	दर्शय	காண்பியும்.

प्रजापतेर्भृशान्वस्य पुत्रान् सत्यपराक्रमान् । तपोबलभृतान् ब्रह्मन् राघवाय निवेदय ॥३१॥

प्रजापतेः	"பிராம்மணரே!	प्रजापतेः	பிரஜாபதியான
सत्यपराक्रमान्	ஸத்யபராக்கிரம	भृशान्वस्य	பிருசாச்வருடைய
	முள்ள	पुत्रान्	புதல்வர்களை
तपोबलभृतान्	தவத்தின் பலத்தால்	राघवाय	சூராகவருக்கு
	வளர்க்கப்பட்ட	निवेदय	அறிவிப்பியும்.

पानभूतश्च ते ब्रह्मांस्तवानुगमने धृतः । सुराणां च महत् कर्म कर्तव्यं राजसूनुना ॥ ३२ ॥

மஹந்	“பிராம்மணரே !	சு	அன்றியும்
தவ	உம்முடைய	சுராணாம்	தேவர்களுடைய
அனுமனே	கச்சுருஷணியரின்	மஹத் கர்ம ச	பெரிய காரியமும்
உத:	உறுதியுள்ளவர்.	ராஜசூனா	இராஜகுமாரரால்
தே	உமக்கு		(தான்)
பானபூத:	தகுந்த பாதிரம்.	கர்தவ்யம்	செய்தாகவேண்டியது.

एवमुक्त्वा सुराः सर्वे जग्मुर्हृष्टा यथागतम् । विश्वामित्रं पूजयित्वा ततः सन्ध्या प्रवर्तते ॥

சுரா:	தேவர்கள்	ஹ்யா:	மகிழ்ச்சியடைந்தவர்
சர்வ	எல்லோரும்	யதாगतம்	வந்தபடி. [களாய்
एवम्	இவ்விதம்	ஜமு:	போனார்கள்.
उक्त्या	சொல்லி,	ततः	அதன்மேல்
विश्वामित्रं	விர்வாமித் திரகார	सन्ध्या	ஸந்தியாகாலம்
पूजयित्वा	புகழ்ந்தவிட்டு,	प्रवर्तते	நெருங்கினது.

ततो मुनिवरः प्रीतस्ताटकावधतोपितः । मूर्ध्नि राममुपाधाय इदं वचनमब्रवीत् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	मूर्ध्नि	உச்சியில்
ताटकावध-}	தாடகையின் வதத்தா	उपाधाय	முகந்து,
तोपितः }	ல் ஸந்தோஷமடைந்த	इदं	இனி வரப்போகிற
मुनिवरः	முனிச்சீரோஷ்டர்	वचनं	வார்த்தையை
प्रीतः	அன்புள்ளவராய்	अब्रवीत्	சொன்னார்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		

इहाद्य रजनीं राम वसेम शुभदर्शन । श्वः प्रभाते गमिष्यामस्तदाश्रमपदं मम ॥ ३५ ॥

शुभदर्शन	“மங்களமான பார்வை	श्वः प्रभाते	நானே காலைநில்
	யையுடையவனே !	मम	என்னுடைய
राम	ஸ்ரீராம !	तत्	அந்த
अद्य रजनीं	இன்று இரவை	आश्रमपदं	ஆசிரமஸ்தானத்திற்கு
इह वसेम	இங்கு வசியப்போம்.	गमिष्यामः	போவோம்.”

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा हृष्टो दशरथात्मजः । उवाच रजनीं तत्र ताटकाया वने सुखम् ॥ ३६ ॥

दशरथात्मजः	தசரதகுமாரர்	ताटकायाः	தாடகையினுடைய
विश्वामित्रवचः	விச்வாமித்திரரின்	तत्र वने	அந்த வனத்தில்
	வார்த்தையை	रजनीं	இரவை
श्रुत्वा	கேட்டு,	सुखं	சுகமாக
हृष्टः	களித்தவராய்	उवाच	வலித்தார்.

मुक्तशपं वनं तच्च तस्मिन्नेव तदाऽहनि ॥ ३७ ॥

चम्पकाशोकपुत्रागमष्टिकाद्यैः सुनोभितम् ॥ ३८ ॥

चूतैश्च पनसैः पूगैर्नारिकेलैश्च शोभितम् । वापीकूपतटाकैश्च दीर्घिकाभिरलंकृतम् ॥ ३९ ॥

मल्लिकाहेमकूटैश्च मण्डपैरुपशोभितम् । रमणीयं हि वभ्राज वनं चैत्ररथं यथा ॥ ४० ॥

தவ் வன் ற் அந்த வனமும்,
தஸ்மிந் அந்த
அஹநி நாளில்
தவா எவ் அப்பொழுதே
சுகுஷாப் சாபம் நீக்கினதாய்
சம்பகாசோக- } சம்பக, அசோக, புன்
புஞ்நாமலிகாபை: } னாக, மல்லிகை இ
வைகளால்
சுசோமித் விளங்குகிறதாய்
சூதே: ச மாமரங்களாலும்,
பனசை: பலாமரங்களாலும்,
பூசை: பாக்குமரங்களாலும்,
நாரிகை: தென்னாமரங்களாலும்,
சோமித் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய்,

வாபிகூப- } நடைவாபி, கிணறு, கு
தடாகை: ச } ளங்களிலைகளாலும்,
தீர்ழிகாமி: நீண்ட ஏரிகளாலும்,
அலங்கரிக்கப்பட்டதாய்,
மலிகா- } மல்லிகைகள் நிறைந்த
ஹேமகூடே: ச } ஸ்வர்ணமயக்குன்று
களாலும்,
மண்டபை: மண்டபங்களாலும்,
உபசோமித் சிங்காரிக்கப்பட்டதாய்
வன் வனம்,
சைரதம் யதா { குபேரனுடைய சைத்
ராதமென்கிற உத்பா
னவனம்போல்
ரமணியம் அழகியதாய்
வபாஜ ஹி விளங்கிற்று.

निहत्य तां यक्षसुतां स रामः प्रशस्यमानः सुरसिद्धसङ्घैः ।

उवास तस्मिन् मृनिना सहैव प्रभातवेलां प्रतिबोध्यमानः ॥ ४१ ॥

ச: ராம: அந்த ஸ்ரீராமர்
தாं யக்ஷசுதா அந்த யக்ஷகன்னிகை
நிஹத்ய கொண்டு [யை
தேவர்கள், சித்தர்கள்
சுரசித்தசங்க: } இவர்கள் ஸமூகங்க
ளால்

புரஸஸ்யமான: புகழப்பட்டவராய்
சுநினா சஹ முனிவரோடுகூட
புரஸாதவெலா காலப்பொழுதில்
புரதிவோத்யமான: எழுப்பப்பட்டவராய்
தஸ்மிந் எவ் அவ்விடத்திலேயே
உவாச வலித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः 898.

सतविंशः सर्गः—இருபத்தி ஏழாவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

अश्लोपदेशः—அஸ்தரோபதேசம்.

अथ तां रजनीमुष्य विश्वामित्रो महायशः । प्रशस्य राघवं वाक्यमुवाच मधुरस्वरम् ॥ १ ॥

அய் பிறகு
மஹாயசா: மஹாகீர்த்திபெற்ற
விஷ்ணுமித்ர: விசுவாமித்திரர்,
தா் அந்த
ரஜநீ இராத்திரியை
உத்ய கழித்து

புரஸஸ்ய புகழ்ந்து
ராகவ் இராகவரைப்பார்த்து
மதுரஸ்வர இனிமையான குர
லோடுகூடிய
வாக்யம் பின்வரும்வாக்யத்தை
உவாச சொன்னார்.

परितुष्टोऽस्मि भद्रं ते राजपुत्र महायशः । प्रीत्या परमया युक्तो ददाम्यस्त्राणि सर्वशः ॥

महायशः	"பெருங்கீர்த்திபெற்ற	अस्मि	இருக்கிறேன்.
राजपुत्र	அரசகுமாரனே !	परमया	வெகு
ते	உனக்கு	प्रीत्या	ஸந்தோஷத்தோடு
भद्रं	இதனால் ஸகலபாக்ய	युक्तः	கடிய (நான்)
	முழுண்டாகுக.	सर्वशः	எல்லா
परितुष्टः	ஸந்தோஷமடைந்தவ	अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை
	னாக	ददामि	கொடுக்கிறேன்.

देवासुरगणान्वापि सगन्धर्वोरगानपि । यैरमित्रान् प्रसह्यजौ वशीकृत्य जयिष्यसि ॥ ३ ॥

यैः	"எந்த அமைகளால்	अमित्रान् वा	பகைவர்களையும்
सगन्धर्वोरगान् }	கந்தர்வர்கள், உரகர்	प्रसह्य	பலாத்காரம் செய்து
अपि }	கள் இவர்களோடு	वशीकृत्य	அடக்கி
देवासुरगणान् }	கூடினவர்களையும்,	आजौ	போரில்
अपि }	தேவர்கள், அஸூரர்	जयिष्यसि	வெற்றிகொள்வாய்.
	கள் இவர்களுடைய		
	கூட்டங்களையும்,		

तानि दिव्यानि भद्रं ते ददाम्यस्त्राणि सर्वशः । दण्डचक्रं महद्दिव्यं दास्यामि तव राघव ॥

ते	"உனக்கு	सर्वशः	எல்லாப்பிரகாரமாக
भद्रं	அதனால் புகழ்பெரு	ददामि	கொடுக்கிறேன். [வும்]
	கும்	महद्	பெரிய
राघव	இராகவ !	दिव्यं	தேவஸம்மந்தமான
तानि	அந்த	दण्डचक्रं	தண்டசக்கிரத்தை
दिव्यानि	தேவஸம்மந்தமான	तव	உனக்கு
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை	दास्यामि	கொடுக்கப்போகிறேன்.

धर्मचक्रं ततो वीर कालचक्रं तथैव च । विष्णुचक्रं तथाऽस्त्युग्रमैन्द्रमुखं तथैव च ॥ ५ ॥

वज्रमुखं नरश्रेष्ठ शैवं पाशुपतं तथा । अस्त्रं ब्रह्मशिरश्चैव ऐषीकमपि राघव ॥ ६ ॥

देवचक्रं महद्दिव्यं तव दास्यामि राघव । ददामि ते महाबाहो ब्राह्ममस्त्रमुत्तमम् ॥ ७ ॥

वीर	"வீர !	ऐन्द्रं	இந்திர
ततः	இன்னும்	अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்
धर्मचक्रं एव	தர்மசக்கிரத்தையும்	नरश्रेष्ठ	மனிதச்சோஷ !
तथा	அப்படியே	वज्रं अस्त्रं च	வஜ்ராயுதத்தையும்
कालचक्रं च	காலசக்கிரத்தையும்	शैवं	சிவனது
तथा	அப்படியே	पाशुपतं एव	பாசுபதாஸ்திரத்
अस्त्युग्रं	மிகக்கொடுமையான		தையும்
विष्णुचक्रं एव	விஷ்ணுசக்கிரத்தை	ब्रह्मशिरः }	கிரம்மசிரஸ்கம் என்ற
	யும்	अस्त्रं च }	அஸ்திரத்தையும்
तथा	அப்படியே	तथा	அப்படியே

ऐपीकं अपि	ஐபீக! ஸ்திரத்தையும்	राघव	இராவ!
महत्	மஹத்தான	महाबाहो	மஹாபாஹுவே!
दिव्यं	தேவஸம்மந்தமான	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
देवचक्रं च	தேவசக்கிரத்தையும்	आहं अहं	பிரம்மாஸ்திரத்தை
तव	உனக்கு	ते	உனக்கு
दास्यामि	கொடுக்கிறேன் ;	वदामि	கொடுக்கிறேன்.

गदे द्वे चैव काकुत्स्थ मोदकी शिखरी उभे । प्रदीप्ते नरशार्दूल प्रयच्छामि नृपात्मज ॥

नरशार्दूल	“ மனிதச் சீரோஷ்ட !	द्वे	இரண்டு
नृपात्मज	அரசகுமார!	गदे	கதைகள் ;
काकुत्स्थ	காகுத்ஸ்த !	प्रदीप्ते	கொடியவைகளான
मोदकी	மோதகி	उभे च एव	இரண்டையுமே
शिखरी	சிகரீ என்று	प्रयच्छामि	கொடுக்கிறேன்.

धर्मपाशं महद्राम कालपाशं तथैव च । वारुणं पाशमस्त्रं च ददाम्यहमनुत्तमम् ॥ ९ ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	अनुत्तमं	வெகு உயர்ந்த
महत्	மஹத்தான	वारुणं	வாருண
धर्मपाशं	தர்மபாசத்தையும்	पाशं च	பாசத்தையும்,
तथा	இன்னும்	अहं एव	அஸ்திரத்தையும்
कालपाशं च	காலபாசத்தையும்	अहं	நான்
		वदामि	கொடுக்கிறேன்.

अशनी द्वे प्रयच्छामि शुष्कार्द्रे रघुनन्दन । ददामि चास्त्रं पैनाकमस्त्रं नारायणं तथा ॥

रघुनन्दन	“ இரகுநந்தன !	पैनाकं	பிளைக
शुष्कार्द्रे	சுஷ்கம், அர்த்ரம்	अहं च	அஸ்திரத்தையும்,
द्वे	இரண்டு [என்கிற	नारायणं अहं	நாராயணஸ்திரத்
अशनी	அசனி (இடி) அஸ்திர		தையும்,
	க்களை	तथा .	அப்படியே
प्रयच्छामि	கொடுக்கிறேன்.	वदामि	கொடுக்கிறேன்.

आग्नेयमस्त्रं दयितं शिखरं नाम नामतः । वायव्यं प्रयनं राम ददामि तव चानघ ॥ ११ ॥

अनघ	“ பாபாஹித !	अहं	அஸ்திரத்தையும்,
राम	ஸ்ரீராம!	प्रयनं नाम	பிரதனமென்ற
नामतः	பெயரினால்	वायव्यं च	வாயவ்ய ஸ்திரத்
शिखरं	சிகரம் என்ற		தையும்
आग्नेयं	ஆக்னேயமென்ற	तव	உனக்கு
दयितुं	பிரியமான	वदामि	கொடுக்கிறேன்.

अस्त्रं ह्यशिरो नाम क्रौञ्चमस्त्रं तथैव च । शक्तिद्वयं च काकुत्स्थ ददामि तव राघव ॥
वधार्थं रक्षसां यानि ददाम्येतानि सर्वशः ॥ १२ ॥

राघव "ஓ! ராகவ!
काकुत्स्थ काருத்தஸ்த!
ह्यशिरः नाम ஹயசிரஸ் என்ற
अस्त्रं एव அஸ்திரத்தையும்,
तथा அப்படியே,
क्रौञ्च கிரொஞ்ச
अस्त्रं च அஸ்திரத்தையும்,
शक्तिद्वयं च { விஷ்ணுசக்தி, ருத்ரா
சக்தி என்னுமிவ்வி
ரண்டு சக்திகளையும்

तव உனக்கு,
ददामि கொடுக்கிறேன்.
रक्षसां இராக்ஷஸர்களுடைய
वधार्थं வதையின்பொருட்டு
यानि எவைகளோ (அவைக
ளான)
एतानि இவைகளை
सर्वशः எல்லாம்
ददामि கொடுக்கிறேன்.

कङ्कालं मुसलं घोरं कापालमथ कङ्कणम् । धारयन्त्यसुरा यानि ददाम्येतानि सर्वशः ॥

कङ्कालं "கங்காளம் என்ற
असुतिरत्ततयम्,
घोरं பயங்கரமான
मुसलं முஸலம் என்கிற
असुतिरत्ततयम्,
कङ्कणं கங்கணமென்கிற
असुतिरत्ततयम्,
कापालं காபாலமென்கிற
असुतिरत्ततयम्,

यानि எவைகளை
असुरा: அசுரர்கள்
धारयन्ति தரிக்கிறார்களோ,
एतानि . இவைகளை
अथ அப்பொழுது
सर्वशः ஸர்வப்பிரகாரத்தா
லும் (பூர்ணமாக)
ददामि கொடுக்கிறேன்.

वैद्याधरं महास्त्रं च नन्दनं नाम नामतः असिरत्रं महाबाहो ददामि नृवरात्मज ॥ १४ ॥

महाबाहो "மஹாபாஹோ!
नृवरात्मज மனிதச்சேரேஷ்டரின்
नामतः பெயரினால் [குமார!
नन्दनं நந்தனம் என்று
नाम பிரசித்தமான

वैद्याधरं வித்யாதார
महास्त्रं च மஹாஸ்திரத்தையும்
असिरत्रं உயர்ந்த வாளாயுதத்
தையும்
ददामि கொடுக்கிறேன்.

गान्धर्वमस्त्रं दयितं मानवं नाम नामतः । प्रस्वापनप्रशमने दद्यां सौर्यं च राघव ॥ १५ ॥

राघव "ஓ ராகவ!
नामतः பெயரினால்
मानवं नाम மானவமென்று ப்ரஸி
दयितं பிரியமான [த்தமான
गान्धर्व कन्தர்வ
अस्त्रं அஸ்திரத்தையும்,

प्रस्वापनप्रशमने { பிரஸ்வாபனம் என்று
ம் ப்ரசமனமென்னும்
அஸ்திரங்களையும்,
सौर्यं च செளர்யமென்கிற
அஸ்திரத்தையும்
दद्याम् கொடுக்கிறேன்.

दर्पणं शोषणं चैव सन्तापनविलापने । मदनं चैव दुर्धर्षं कन्दर्पदयितं तथा ॥ १६ ॥
पैशाचमस्त्रं दयितं मोहनं नाम नामतः । प्रतीच्छ नरशार्दूल राजपुत्र महायशः ॥ १७ ॥

दुर्धनं च "தர்ப்பனாஸ்திரத்
தையும்,
शोषणं एव கோஷணாஸ்திரத்
தையும்,
सन्तापन- } ஸந்தாபனம், விஸாப
विलापने } னம் என்கிற அஸ்தி
ரங்கனையும்,
कन्दर्पदयितं மன்மதனுக்கு
பரியமான
दुर्धनं வெல்லமுடியாததான
मदनं च மதனாஸ்திரத்தையும்,

तथा இன்னும்
महायशः மஹாயசஸ்ஸியே!
नरशार्दूल மானிடச்சேரேஷ்டனே!
राजकुमार! ராஜகுமார!
नामतः பெயரினால்
मोहनं மோஹனமென்று
नाम பிரசித்தமான
पैशाचं பைசாச
दयितं பரியமான
अक्ष एव அஸ்திரத்தையும்
प्रतीच्छ பெற்றுக்கொள்.

तामसं नरशार्दूल सौमनं च महाबल । संवर्तं चैव दुर्धनं मौसलं च नृपात्मज ॥ १८ ॥
सत्यमस्त्रं महाबाहो तथा मायाधरं परम् । सौरं तेजःप्रभं नाम परतेजोऽपकर्षणम् ॥ १९ ॥
सोमास्त्रं शिशिरं नाम त्वाष्ट्रमस्त्रं सुदारुणम् । दारुणं च भगस्यापि शीतेषुमथ मानवम् ॥
एतान् राम महाबाहो कामरूपान् महाबलान् । गृहाण परमोदारान् क्षिप्रमेव नृपात्मज ॥

नरशार्दूल "மனிதச்சேரேஷ்ட!
महाबल मஹா பராக்கிரம
சாஸியே!
नृपात्मज இராஜபுத்திரனே!
तामसं एव தாமஸாஸ்திரத்தை
யும்,
सौमनं च செளமனாஸ்திரத்
தையும்
दुर्धनं வெல்லமுடியாத
संवर्तं च ஸம்வர்த்தாஸ்திரத்
தையும்,
मौसलं च மௌஸலாஸ்திரத்
सत्यं [தையும்
अक्षं अपि அஸ்திரத்தையும்
तथा அப்படியே
महाबाहो மஹாபாஹுவே!
परं உயர்ந்த
मायाधरं च மாயாதாஸ்திரத்
தையும்
परतेजोऽपकर्षणं சத்ருக்கள் தேஜஸ்
வை இழுக்கும்
सौरं சூர்யஸம்மந்தமான
नाम பிரவீத்தமான

तेजः प्रभं च தேஜப்ரபமென்கிற
அஸ்திரத்தையும்
शिशिरं नाम கிரிம் என்று பிரவீத்
தமான
सोमास्त्रं ஸோமாஸ்திரத்தை
सुदारुणं மிகக் கொடிய [யும்
त्वाष्ट्रमस्त्रं த்வஷ்டாஸ்திரத்
भगस्य பகனுடைய [தையும்
दारुणं கொடிய
शीतेषु சீதேஷு என்கிற
मानवं अथ மானவாஸ்திரத்தை
யும்
महाबाहो மஹாபாஹுவே!
नृपात्मज இராஜகுமார!
राम சூராம
कामरूपान् இஷ்டமான உருவம்
கொள்ளவல்ல
महाबलान् வெகுபலமுள்ள
परमोदारान् வெகுகம்பிரங்களான
एतान् இவைகளை
एव முற்றிலும்
क्षिप्रं ஜதிதில்
गृहाण பெற்றுக்கொள்.

स्थितस्तु प्राश्रुखो भूत्वा शुचिर्मुनिवरस्तदा । ददौ रामाय सुप्रीतो मन्त्रग्राममनुत्तमाम् ॥

ததா
முனிவர்:
பாஷ்முல:
ஸ்தித: பூத்வா
ஸுசி:
அப்பொழுது
முனிச்சீரோஷ்டர்
கிழக்குமுகமாக
இருப்பவர் ஆகி
ஆசாராலராய்

சுபிரித: து
அனுத்தம்
மன்த்ராம்
ராமாய
ததௌ
மிகவும் அன்புள்ளவ
மிகச்சிறந்த [ராயும்
மந்திரசமுகத்தை
ஸ்ரீராமருக்கு
கொடுத்தார்.

सर्वसंग्रहणं येषां दैवतैरपि दुर्लभम् । तान्यस्त्राणि तदा विप्रो राघवाय न्यवेदयत् ॥ २३ ॥

யேபா
சர்வஸங்க்ரஹ்ணம்
தேவதைய: அபி
துர்லபம்
தானி
எவைகளினுடைய
முழுவதும் அடைதல்
தேவர்களாலும்
துர்லபமோ,
அந்த

அஸ்திரங்களை
ததா
விப்ர:
ரா஘வாய
ந்யவேதயத்
அப்பொழுது
பிராம்மணர்
ஸ்ரீராமருக்கு
தெருவித்தார்.

जपतस्तु मुनेस्तस्य विधामित्रस्य धीमतः । उपतस्थुर्महार्हाणि सर्वाण्यस्त्राणि राघवम् ॥ २४ ॥

தீமத:
ஜபத:
தஸ்ய முனே:
விதாமித்ஸ்ய
மஹாஹி
தீமானான
ஐபிக்கிற
அந்த முனிவரான
விச்வாமித்திரருடைய
பிகச்சிறந்த

அஸ்திரங்கள்
சர்வாணி
து
ரா஘வ்
உபதஸ்து:
அஸ்திரங்கள்
எல்லாம்
இப்பொழுது
ஸ்ரீராகவருக்கு
முன்வந்துகின்றன.

ऊचुश्च मुदिता रामं सर्वे प्राञ्जलयस्तदा । इमे स्म परमोदाराः किङ्करास्तव राघव ॥ २५ ॥

ததா
சர்வ
முதிதா:
பாஞ்ஜலய: ச
ராமம்
அப்பொழுது
எல்லோரும்
மகிழ்ச்சியுடையவர்
களாய்
கைகடப்பினவர்
களாயும்
ஸ்ரீராமரை பார்த்து,

ऊचु:
राघव
इमे
तव
परमोदारा:
किङ्करा:
स
பின்வருமாறு சொன்
“ராகவ! [ஓர்.
இந்த நாங்கள்
உமக்கு
வெகு கம்பிரங்களான
அடிமைகள்
அன்றோ.

प्रतिगृह्य च काकुत्स्थः समालभ्य च पाणिना । मानसा मे भाविष्यध्वमिति तानभ्यचोदयत् ॥

காகுத்ஸ்த:
பாणिநா
சமாலப்ய ச
புதிதூத்ய ச
மே
காகுத்ஸ்தர்
கையால்
கன்றாக தொட்டும்
கிரஹித்துக்கொண்
டும்
என்னுடைய

மானஸா:
அவிஷ்யத்
ஐதி
தான்
அப்யதயத்
மனதை அடைந்தவர்
களாக
ஆகக்கடவீர்கள்
என்று
அவர்களை
ஆக்குபித்தார்.

ततः प्रीतमना रामो विश्वामित्रं महासुनिम् । अभिवाद्य महातेजा गमनायोपचक्रमे ॥२७॥

ततः	அதன்மேல்	महासुनि	மஹாமுனிவரான
प्रीतमनाः	சந்தோஷித்த மனமுடையவராய்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்விபான	अभिवाद्य	வணங்கி,
रामः	ராமர்,	गमनाय	புறப்பட
		उपचक्रमे	சித்தமாக இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 925

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 26 ॥

अखोपसंहारोपदेशः—அஸ்த்ரோபஸம்ஹாரோபதேசம்.

प्रतिगृह्य ततोऽस्त्राणि प्रहृष्टवदनः शुचिः । गच्छन्नेव च काकुत्स्थो विश्वामित्रमथाब्रवीत् ॥

काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்	शुचिः च	பரிசுத்தராயும்
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை	गच्छन् एव	வழி நடப்பவராயே
प्रतिगृह्य	அடைந்து,	अथ	இப்பொழுது
ततः	அதனால்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைப்
प्रहृष्टवदनः	களிப்புற்ற முகமுடையவராய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்னார்.

गृहीतास्त्रोऽस्मि भगवन्दुराधर्षः सुरैरपि । अस्त्राणां त्वहमिच्छामि संहारं मुनिपुङ्गव ॥

भगवन्	“பகவானே!	अहं	நான்
मुनिपुङ्गव	முனிச்சீரோஷ்டரே!	अस्त्राणां	அஸ்திரங்களுடைய
गृहीतास्त्राः	அஸ்திரங்களை	संहारं तु	விடுத்த அஸ்திரங்களை மறுபடியும் இழுத்துக்கொள்ளும் சம்ஹாரவித்தைப்பையும் அடைய விரும்புகிறேன்.
सुरैः अपि	அடைந்தவனாய்	इच्छामि	
दुराधर्षः	தேவர்களாலும்		
अस्मि	வெல்லமுடியாதவனாக இருக்கிறேன்.		

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे विश्वामित्रो महातपाः । संहारं व्याजहाराय धृतिमान् सुव्रतः शुचिः ॥

एवं	இவ்விதம்	विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்
काकुत्स्थे	காகுத்ஸ்தர்	अथ	இப்பொழுது
ब्रुवति	சொல்லுகையில்	संहारं	விடுத்த அஸ்திரங்களை மறுபடியும் இழுத்துக்கொள்ளும் சம்ஹாரவித்தைப்பையும் கற்றுக்கொடுத்தார்.
महातपाः	மஹாதபஸ்விபான		
धृतिमान्	அன்புள்ள		
सुव्रतः	நல்ல விரதசீலரான.	व्याजहार	
शुचिः	பரிசுத்தரான		

सत्यवन्तं सत्यकीर्तिं धृष्टं रभसमेव च । प्रतिहारतरं नाम पराङ्मुखमवाङ्मुखम् ॥ ४ ॥
 लक्षाक्षविक्रमौ चैव दृढनाभसुनाभकौ । दशाक्षशतवक्त्रौ च दशशीर्षशतोदरौ ॥ ५ ॥
 पद्मनाभमहानाभौ दुन्दुनाभसुनाभकौ । ज्योतिषं कृथनं चैव नैराश्यविमलाबुधौ ॥ ६ ॥
 योगन्धरविनिद्रौ च दैत्यप्रशमनौ तथा । शुचिर्वाहुर्महाबाहुर्निष्कुलिर्विरुचिस्तथा ॥
 सार्चिमाली धृतिमाली वृत्तिमान् रुचिरस्तथा ॥ ७ ॥
 पितृसौमनसं चैव विधूतमकराबुधौ । करवीरकरं चैव धनधान्यौ च राघव ॥ ८ ॥
 कामरूपं कामरुचिं मोहनं मारणं तथा । जृम्भकं सर्वनाभं च सन्धानवरुणाबुधौ ॥ ९ ॥
 भृशान्वतनयान् राम भास्वरान् कामरूपिणः । प्रतीच्छ मम भद्रं ते पात्रभूतोसि राघव ॥

सत्यवन्तं	ஸத்யவத் என்கிற வித்தையையும்,	दुन्दुनाभ- सुनाभकौ }	தந் துநாபம், சுனாப கம் என்கிற வித்தை களையும்,
सत्यकीर्तिं	ஸத்யகீர்த்தி என்கிற வித்தையையும்,	ज्योतिषं	ஜ்யோதிஷமென்கிற வித்தையையும்,
धृष्टं	திருஷ்டம் என்கிற வித்தையையும்,	कृथनं एव	கருதனமென்கிற வித்தையையும்,
रभसं एव	ரபசம் என்கிற வித்தையையும்,	नैराश्यविमलौ	நைராச்யம், விமலம் என்கிற
प्रतिहारतरं च	ப்ரதிஹாரதரம் என் கிற வித்தையையும்,	उभौ	இரண்டு வித்தைகளை
नाम	ப்ரஸித்தமான	तथा	அப்படியே [யும்,
पराङ्मुखं	பராங்குமென்கிற வித்தையையும்,	दैत्यप्रशमनौ	அஸுராஸ்திரங்களை ஸம்ஹாரம் செப்கிற
भवाङ्मुखं	அவாங்குமென்கிற வித்தையையும்,	योगन्धर- विनिद्रौ च }	யோகந்தரம், விநித்தி ரம் என்கிற வித்தை களையும்,
लक्षाक्षविक्रमौ च	{ லக்ஷாக்ஷம், லக்ரமம் என்கிற வித்தைகளை யும்,	शुचिः	சுசி என்கிற வித்தை
दृढनाभ- सुनाभकौ एव }	{ த்ருடநாபம், ஸுநா பம் என்கிற வித்தை களையும்,	बाहुः	பாஹு என்கிற வித்தை,
दशाक्षशतवक्त्रौ च	{ தசாக்ஷம், சதவக்த் ரம் என்கிற வித் தைகளையும்,	महाबाहुः	பஹாபாஹு என்கிற அஸ்திரம்,
दशशीर्षशतोदरौ	{ தசசீர்ஷம், சதோதா மென்கிற வித்தைக ளையும்,	निष्कुलिः	நிஷ்குலி என்கிற வித்தை
पद्मनाभमहानाभौ	{ பத்மநாபம், மஹாநா பம் என்கிற வித் தைகளையும்,	विरुचिः	விருசி என்கிற வித்தை
		तथा	அப்படியே
		सार्चिमाली	ஸார்ச்சிமாலி என்கிற வித்தை
		धृतिमाली	திருதிமாலி என்கிற வித்தை
		वृत्तिमान्	விருத்திமான் என்கிற வித்தை

சுசிர: ருசிரமென்ற வித்தை
 ச ஆகிய இவைகளையும்
 உமௌ இரண்டு
 விபூதமகரௌ ச விதூதம் மகரமென்கி
 ற வித்தைகளையும்
 பித்ருஸௌமனஸம்எ
 ன்கிறவித்தைகளையும்
 கரவீரகர மென்கிற
 வித்தைகளையும்
 தனம் தான்பமென்கிற
 வித்தைகளையும்
 ராசவ இராகவ!
 காமரூபம் காமரூபமென்கிற
 வித்தைகளையும்
 காமரூபி என்கிற வித்
 தைகளையும்
 மோஹனமென்கிற
 வித்தைகளையும்
 மாரணமென்கிற வித்
 தைகளையும்
 தயா அப்படியே

ஜும்கம் ஜும்பகமென்கிற
 சர்வநாசம் ச வித்தைகளையும்
 சந்நாநவரூபௌ வித்தைகளையும்
 உமௌ இரண்டு வித்தைகளே
 தயா அப்படியே, [யும்
 ராம இராம!
 ராசவ இராகவ!
 மாஸ்வரூப விளங்குகிற
 காமரூபி: வேண்டிய வடிவம்
 சூசாந்நயானு கொள்ளவல்ல
 மம பிருசாச்வரின் புத்தி
 ப்ரதீக்ஷி ரர்களையும்
 பாஸமூல: என்னிடமிருந்து
 அசி தகுந்த பாத்திரமாய்
 தே மஹ் இருக்கிறாய்.
 உனக்கு இதனால்
 பேருதவி விளையும்.

வாஹமியேவ காகுத்ய: ப்ரஹ்மேனாந்தராத்மனா || 11 ||

காகுத்ய: காகுதஸ்தர்
 ப்ரஹ்ம களிப்புற்ற

அந்தராத்மனா எவ மனதுடன்
 வாஹ் அப்படியே ஆகட்டும்
 இதி என்று சொன்னார்.

தீவ்யமாஸ்வரதேஹாஸ்வ மூர்திமந்த: சுவரபதா: | கேசிதஜ்ஜாரஸதஷா: கேசிதமூபமாஸ்ததா || 12 ||
 சந்த்ராக்ஸதஷா: கேசித் ப்ரஹ்மஜ்ஜலிபுடாஸ்ததா | ராமம் ப்ராஜ்ஜலயௌ மூத்வாஸ்ருவந மஹுரமாபிண: ||
 இமே ஸ நரஸாஹ்ல ஶாபி கி கரவாம தே || 13 ||

தீவ்யமாஸ்வர: } சிலாக்கியமாய் பிரகா
 தேஹ: } சிக்கிற தேகங்களையு
 டையவர்களும்,
 மூர்திமந்த: சரீரகாடின்பமுள்ள
 வர்களும்,
 சுவரபதா: சுகத்தை அளிக்கிற
 வர்களுமான
 கேசித் சிலர்
 மூபமா: புகைக்கொப்பானவர்
 கேசித் சிலர் [கள்.

தயா அப்படியே
 அஜ்ஜாரஸதஷா: அக்கினிக்கு நிகரான
 கேசித் சிலர். [வர்கள்.
 சந்த்ராக்ஸதஷா: { சந்திரன், சூரியன்
 இவர்களுக்கொப்பா
 னவர்கள்.
 தயா அப்படியே
 ப்ரஹ்மஜ்ஜலிபுடா: கைகப்பி வணங்கு
 கிறவர்கள்.
 ப்ராஜ்ஜலய: கைகப்பிவர்களாய்
 மூத்வா ஆகி,

● मधुरभाषिणः	இனிமையாய் பேசுகிறவர்களாய்	आः	இதோ இருக்கிறோம்.
रामं	இராமரைப் பார்த்து	ते	உமக்கு
अमुयन्	சொன்னார்கள்.	किं वरवाम	நாங்கள் எதைச்
नरशर्वूल	"மனிதச்சேஷ்டா!		செய்யவேண்டும்?
इमे	இந்த (நாங்கள்)	आधि	கட்டளைபிடும்.

गम्यतामिति तानाह यथेष्टं रघुनन्दनः । मानसाः कार्यकालेषु साहाय्यं मे करिष्यथ ॥

मानसाः	"மனதை அடைந்தவர்களாக	यथेष्टं	இஷ்டப்படி.
मे	எனக்கு	गम्यतां	போகலாம்."
कार्यकालेषु	வேண்டிய சமயங்க	इति	என்று
साहाय्यं	உதவியை [ளில்	तान्	அவர்களைப் பார்த்து
करिष्यथ	செய்யுங்கள்.	रघुनन्दनः	இரகுநந்தனர்
		आह	சொன்னார்.

अथ ते राममामन्त्र्य कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । एवमस्त्विति काकुत्स्थमुत्त्वा जग्मुर्यथागतम् । प्रणम्य शिरसा रामं सर्वे सम्मतविक्रमाः ॥ १५ ॥

अथ	அப்பால்	संमतविक्रमाः	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
ते	அவர்கள்		ட பராக்ரீமமுடைய
एवं	"அப்படியே	सर्वे	எல்லோரும்
अस्तु	இருக்கட்டும்."	रामं	இராமரை
इति	என்று	शिरसा	தலையால்,
काकुत्स्थं	காகுத்தரைப்	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து,
उत्त्वा	சொல்லி, [பார்த்து	आमन्त्र्य अपि	விடைபெற்றுக்
रामं	இராமரை		கொண்டும்
प्रदक्षिणं च	வலம் வருவதையும்	यथागतं	வந்தவாறு
कृत्वा	செய்து,	जग्मुः	போனார்கள்.

ततस्तु रामः काकुत्स्थः शासनाद्ब्रह्मवादिनः । लक्ष्मणाय च तान् सर्वान् वराहान् रघुनन्दनः । संहारान् स च संहृष्टः श्रीमांस्तस्मै न्यवेदयत् ॥ १६ ॥

ततः तु	பிறகும்	शासनाद्	ஆக்கௌபால்
सः	அந்த	तान्	அந்த
काकुत्स्थः	காகுத்தவம்சத்தின்	सर्वान्	எல்லா
	பிறந்த	वराहान्	மேலான அஸ்திரங்க
			ளையும்
रघुनन्दनः	இரகுவம்சத்தை	संहारान् च	ஸம்ஹாரங்களையும்
	ஆனந்திப்பவரான	तस्मै	அந்த
श्रीमान्	ஸ்ரீமான	लक्ष्मणाय च	இலக்ஷ்மணருக்கும்
रामः	இராமன்,	संहृष्टः	களிப்புற்றவராய்
ब्रह्मवादिनः	வேதம் சொல்லுகிறவ	न्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.
	குடைய		

स च तान् राघवो ज्ञात्वा विश्वामित्रं महामुनिम् । गच्छन्नेवाथ मधुरं शृङ्गं वचनमब्रवीत् ॥

ச:	அந்த	விஷ்ணு	விஸ்வமித்திரரை
ரஹ:	இராகவர்		பார்த்து
தான்	அவைகளை முழுவ	மதுர்	இனிப்பான
ஞா	கற்றுக்கொண்டு, [தும்	சுரங்	சிறந்த
வந்து	போகிறவராகவே	வசன்	வார்த்தையை
அத	இப்பொழுது	அவரது	பின்வருமாறு சொன்
மஹா	மஹாமுனிவரான		னார்.

किञ्चैतन्मेघसङ्काशं पर्वतस्याविदूरतः । वृक्षपण्डमितो भाति परं कौतूहलं हि मे ॥ १८ ॥
दर्शनीयं मृगाकीर्णं मनोहरमतीव च । नानाप्रकारैः शकुनैः वल्गुभापैरलङ्कितम् ॥ १९ ॥

பவ்த	" பர்வதத்தினுடைய	சகுவை:	பகவதனாலும்
அவிதூர:	அருகிலிருக்கிற	அலங்கு	அலங்கரிக்கப்பட்ட
இத:	இந்தப் பாதேசத்தில்	வக்சணம்	மாச்சோகை
மேகசங்காசம்	மேகத்திற்கொப்பான	பாதி	விளக்குகிறது.
வர்த்தனியம்	பார்க்கத்தக்க	புது	இது
முகாக்கிர்ணம்	மான்களால் நிறைந்த	கி வ	என்ன?
அதீவ	மிக	மே	எனக்கு
மனோஹரம்	மனோஹரமான	கூதூலம்	தெரிந்துகொள்ள வே
வல்குபாபை:	இனிய குரலுள்ள	பர் ஹி	ண்டுமென்ற அவர்
நானாபகரைய:	நானாவிதமான		அதிகமாக இருக்கிற

निःसृताः स मुनिश्रेष्ठ कान्ताराद्रोमहर्षणात् ॥ २० ॥

சுனிசுரே	" முனிச்சேஷ்டரே !	காந்தாரா	பாலைவனத்திலிருந்து
ரோமஹர்ணா	மனம் பதைக்கச்	நி:சுதா:	வெளிவந்தவர்களாக
	செய்யும்	ச	இருக்கிறோம்.

अनया त्ववगच्छामि देशस्य सुखवत्तया । सर्वं मे शंस भगवन् कस्याश्रमपदं त्विदम् ॥

देशस्य	" தேசத்தினுடைய	அகவன்	பகவானே !
अनया	இந்த	இ	இது
सुखवत्तया तु	இரமணியத்தன்மை	க	எவருடைய
	பாலேயே	அசுரமபதம்	ஆசுரமஸ்தானம் ?
सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்	மே	எனக்கு
अवगच्छामि	அறிகிறேன்.	சன்	சொல்லும்.

संभ्रप्ता यत्र ते पापा ब्रह्मघ्ना दुष्टचारिणः । तव यज्ञस्य विघ्नाय दुरात्मानो महायुने ॥
भगवंस्तत्र को देशः सा यत्न तव याज्ञिकी । रक्षितव्या क्रिया ब्रह्मन् मया वध्याश्च राक्षसाः ॥

महायुने	" मஹாமுனியான	यत्	எங்கு
भगयन्	பகவானே !	संभ्राप्ताः	இருக்கிறார்கள்.
ब्रह्मन्	ப்ராம்மணரோ !	तव	உம்முடைய
पापाः	பாபிஷ்டர்களான	सा	அந்த
महाभाः	ப்ராம்மஹத்திசெய்த வர்களான	याज्ञिकी क्रिया	யாககாரியம்
दुष्टचारिणः	துஷ்டத்தையுள்ளவர் களான	यत्	எங்கு
दुरात्मानः	துஷ்டஸ்வபாவமு டையவர்களான	मया	என்னால்
ते	அவர்கள்	रक्षिताः च	இரக்சிக்கப்பட வேண்டும் ;
तव	உம்முடைய	वध्याः	என்னால் ராக்ஷஸர்களும்
यज्ञस्य	யாகத்திற்கு	तव	கொல்லப்பட வேண் அந்த [டம் ;
विघ्नाय	விக்கினத்தின் பொருட்டு	देशः	பிரதேசம்
		कः	எது ?

एतत्सर्वं मुनिश्रेष्ठ श्रोतुमिच्छाम्यहं प्रभो ॥ २४ ॥

मुनिश्रेष्ठ	" முனிச்சீரேஷ்டரோ !	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
प्रभो	பிரபுவே !	श्रोतुं	கேட்க
एतत्	இந்த	अहं	நான்
		इच्छामि	கிரும்புகிறேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
वालकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 949

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ २५ ॥

सिद्धाश्रमगमनम्—சித்தாசிரமம் போவது.

अथ तस्याप्रमेयस्य तद्वनं परिपृच्छतः । विश्वामित्रो महातेजा व्याख्यातुमुपचक्रमे ॥१॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான	तस्य	அவருக்கு
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	तव	அந்த
अप्रमेयस्य	{ மனத்தால் அளவிட முடியாத மகிமை பையுடைய	वनं	வனத்தைப்பற்றி
परिपृच्छतः	கேள்வி கேட்ட	अथ	அசேஷமாய்
		व्याख्यातुं	விசேஷமாகச் சொல்ல
		उपचक्रमे	தொடங்கினார்.

इह राम महाबाहो विष्णुर्देववरः प्रभुः । अदृश्यः सर्वभूतानां सर्वात्मा सर्वलोकभृत् ॥

मोहनार्थं तु लोकस्य सर्वेषां जगतः प्रभुः ॥ २ ॥

वर्माणि सुवहूनीह तथा युगशतानि च । तपश्चरणयोगार्थमुवास स महातपाः ॥ ३ ॥

மகாபாஹோ
ராம
தேவவர்:
சர்வபூதானாं
புரு:
சர்வாத்மா
அத்ய:
சர்வலோகபூத்

“மகாபாகுவே!
ஸ்ரீராம!
தேவச்ரோஷ்டரான
எல்லா பூதங்களுக்கும்
பிரபுவான
ஸ்ர்வாத்மாவாய்
புலப்படாதவராய்
ஸ்ர்வலோகபகாக்ஷக
ரான

ச:
இஃ
யுகசதானி ச
சுயஹி
வர்பாணி ததா
சர்வபா
மோஹா
தபசுரண- }
யோகா
இஃ
மஹதபா:
உவாச

அவர்,
இவ்வுலகில்
அனேக புகக்களையும்,
அனேக
வர்ஷக்களையும்,
எல்லோருக்கும்
ஆச்சர்யமுண்டாக்க
தவம்செய்யவும் யோ
கம்செய்யவும்
இவ்விடத்தில்
கொடுத்தவம் புரிபவ
ராய்
வசித்தார்.

லோகஸ்ய து
ஜகத:
புரு:
விஷ்ணு:

லோகத்திற்கும்,
சராசரங்களுக்கும்
பகனான
விஷ்ணுபகவானான

உவாச

வசித்தார்.

एष पूर्वाश्रमो राम वामनस्य महात्मनः । सिद्धाश्रम इति ख्यातः सिद्धो ह्यत्र महातपाः ॥

ராம
மஹாத்மன:
வாமனஸ்ய
பூர்வாசுரமம்
ஏப:
அஸ

“ஸ்ரீராம!
மஹாத்மாவாகிய
வாமனருடைய
பூர்வாச்ரமம்
இது.
இவ்விடத்தில்

மஹதபா:
சித்:
ஹி
சித்தாசுரம:
இதி
ख्यात:
மஹாதபஸ்வி
ஸித்தியை அடைந்
அதினால் [தார்.
ஸித்தாச்ரமம்
என்று
பெயர்பெற்றது.

एतस्मिन्नेव काले तु राजा वैरोचनो बलिः । निर्जित्य दैवतगणान् सेन्द्रांश्च समरुद्धान् ।

कारयामास तद्राज्यं त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ ५ ॥

यज्ञं चकार बलवानसुरेन्द्रो महाबलिः ॥ ६ ॥

ஏதஸின்
காலே ஏவ
வீரோசன:

இந்த
காலத்திலேயே
வீரோசனனுடைய
புதல்வனான

மஹாபலி என்கிற
பலிச்சக்கிரவர்த்தி
பலவானாய்
அசுரர்களுக்கு இந்தி
ரானய்

செந்திரன்

சமரூதான
தீவதகணானு து
நிர்ஜித்ய
திரிபு
லோகேபு
விசுர்த:
தத் ராஜ்யம்
காரயாமாஸ
யஜ் .
சகார

மருத்தகணங்களோடும்
கடின
தைவதகணங்களையே
வென்று,
முன்று
உலகங்களிலும்
கீர்த்திபெற்றவனாய்
அந்த அரசாக்கியை
செய்துவந்தான்.
பாகத்தையும்
செய்தான்.

वलेस्तु यजमानस्य देवाः साग्निपुरोगमाः । समागम्य स्वयं चैव विष्णुमूर्चुरिहाश्रमे ॥

யலே: "பலிசக்கிரவர்த்தி
யஜமானஸ்ய நு யாகம்செய்யவாரில்
சாஹிபுரோமா: முன்செல்லுபிற அக்
விபோடுகடின
தேவர்கள்
தாமே

இஃ ச இதே
ஆதமே ஆசிராமத்தில்
விஷ்ணு மூர்த்தியை
சமாஹமய ஆடைத்து,
உரு: பின்வருமாறு சொன்
னார்கள்.

बलिर्वरोचनो विष्णो यजते यज्ञमुत्तमम् । असमाप्ते क्रतौ तस्मिन् स्वकार्यमभिपद्यताम् ॥

விஷ்ணு "விஷ்ணுபகவானே!
பேரோசனனுடைய ம
கன
பலி: பலி சக்கிரவர்த்தி
उत्तमं சிறந்த
यज्ञं யாகத்தை

यजते செய்கிறான்.
तस्मिन् அந்த
क्रतौ யாகம்
असमाप्ते முடிவுபெறும் முன்
स्वकार्यம் உமது காரியமானது
अभिपद्यताम् முழுமையும் ஸம்பா
திக்கப்பட்டும்.

ये चैनमभिवर्तन्ते याचितार इतस्ततः । यच्च यत्र यथावच्च सर्वं तेभ्यः प्रयच्छति ॥ ९ ॥

ये "எவர்கள்
यच्च எவ்விடத்தில்
यत् च எதையும்
याचितार: பாசிக்கிறவர்கள்
इत: तत: எங்கிருந்தும்
एनं இவனை

अभिवर्तन्ते அடைகிறார்களோ;
तेभ्य: அவர்களுக்கு
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
यथावत् இச்சித்தபடி
प्रयच्छति கொடுக்கிறான்.

स त्वं सुरहितार्थाय मायायोगमुपाश्रितः । वामनत्वं गतो विष्णो कुरु कल्याणमुत्तमम् ॥

விஷ்ணு "விஷ்ணுபகவானே!
स: அந்த
त्वं நீர்
सुरहितार्थाय தேவர்களுக்கு நன்மை
யின்பொருட்டு
मायायोगं மாயாசத்தியை

उपाश्रितः அடைந்தவராய்,
वामनत्वं வாமன உருவத்தை
गत: அடைந்தவராய்,
उत्तमं சிறந்த
कल्याणं நன்மையை
कुरु செய்யும்.

एतस्मिन्नन्तरे राम कश्यपोऽग्निसमप्रभः । अदित्या सहितो राम दीप्यमान इवौजसा ॥
देवीसहायो भगवान् दिव्यं वर्षसहस्रकम् । व्रतं समाप्य वरदं तुष्टाव मधुसूदनम् ॥ १२ ॥

ராம "ரமீப்பிக்கிற
ராம ஸ்ரீராம!
एतस्मिन् ஸ்ந்த
अन्तरं காலத்தில்
अग्निसमप्रभ: அக்னிக்கு ஒப்பான
ஒளியுடைய

ओजसा காந்தியால்
दीप्यमान: ஜ்வலிப்பவர்
इव போன்ற
भगवान् மாறாத்மயமுடைய
कश्यप: கச்யபர்,

29]

एकोनविंशः सर्गः

201

अदित्या सहितः	அதிதிபுகழின வராய்	समाप्य	முடித்து,
देवीसहायः	பத்னியை ஸகாயமாக உடையவராய்	वरदं	பிரார்த்திப்பதை அளிக்கும்
दिव्यं } नरसहस्रकं }	ஆயிரம் தேவவருஷ மாக செய்துவந்த தவத்தை	मधुसूदनं	மதுஸூதனனை
मृतं		गुप्ताव	ஸ்தோத்திரம் செய் தார்.

तपोमयं तपोराशिं तपोमूर्तिं तपात्मकम् । तपसा त्वां सुतसेन पश्यामि पुरुषोत्तमम् ॥१३॥

तपोमयं	“தவத்தால் ஆராதிக்க வேண்டியவராய்	पुरुषोत्तमं	புருஷோத்தமராக
तपोराशिं	தவத்தின் குவியல் போன்றவராய்	त्वां	உம்மை
तपोमूर्तिं	ஞானத்தின் ஸ்வரூப மாய்	सुतसेन	நன்றாகப்பிரிந்த
तपात्मकं	தவத்தின் ஸ்வபாவமா ய் விளங்குபவராய்	तपसा	தவத்தால்
		पश्यामि	ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டேன்.

शरीरे तव पश्यामि जगत्सर्वमिदं प्रभो । त्वमनादिरनिर्देश्यस्त्वामहं शरणं गतः ॥ १४ ॥

प्रभो	“ப்ரபுவே!	अनादिः	உற்பத்தியற்றவர்.
तव	உம்முடைய	अनिर्देश्यः	{ இவ்வண்ணமுள்ள வர் என்று குறிப்பி டக்கடாதவர்.
शरीरे	சரீரத்தில்	त्वां	உம்மை
इदं	இந்த	अहं	நான்
सर्वं	எல்லா	शरणं	சரணமாக
जगत्	ஜகத்தை	गतः	அடைந்தேன்.”
पश्यामि	பார்க்கிறேன்.		
त्वं	நீர்		

तमुवाच हरिः प्रीतः कश्यपं धूतकल्मषम् । वरं वरय भद्रं ते वराहोऽसि मतो मम ॥१५॥

धूतकल्मषं	பாவத்தை விட்டு நீங்கிய	वरय	கேட்டுக்கொள்.
तं	அந்த	ते	உனக்கு
कश्यपं	கச்யபரைப் பார்த்து	भद्रं	சகல பாக்யமுமுண் டாகட்டும்.
प्रीतः	மனமகிழ்ந்து	मम	எனக்கு
हरिः	கிஷ்ணுபகவான்	मतः	இஷ்டனாய்
उवाच	பின்வருமாறு சொன்	वराहः	வாத்துக்கு உரியவ
वरं	வரத்தை [ஞர்.	असि	இருக்கிறாய். [ஞ

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य मारीचः कश्यपोऽब्रवीत् ॥ १६ ॥

तस्य	அவருடைய	मारीचः	மரீசுமாராண
तत्	அந்த	कश्यपः	கச்யபர்
वचनं	வசனத்தை	अब्रवीत्	சொன்னார்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

अदित्या देवतानां च मम चैवानुयाचतः । वरं वरद सुप्रीतो दातुमर्हसि सुव्रत ॥ १७ ॥

சுபரத	" நல்ல விரதமுடைய வரே !	தேவர்களுக்கும் மேண்டிக்கொள்ளுகிற மனக்கும் அன்புடையவராய் வரத்தை கொடுக்க உரியவராகிறீர்.
வரத	{ எதைக்கேட்டாலும் இன்னொன்றைச் சொல் லாமல் கேட்டபாக ரம் அளிப்பவரே !	
அத்யை: ச	அதிதிக்கும்,	
தேவதானா ச		
அனுயாத:		
மம எவ		
சுபிரித:		
வர		
தாது		
அர்ஹசி		

पुत्रत्वं गच्छ भगवन्नदित्यां मम चानघ । भ्राता भव यवीयांस्त्वं शकस्यासुरसूदन ॥
शोकार्तानां तु देवानां साहाय्यं कर्तुमर्हसि ॥ १८ ॥

அனத	" பாபரவரித !	சாக்ஸ்ய	இந்திரனுக்கு
அசுரஸூதன	அகார்களை அழிப் பவரே !	யவியான்	இளைப
மகவந்	பகவானே !	அதா	தம்பியாக
தவ்	நீர்	மவ	இரும்.
அத்யை து	அதிதிக்கும்,	சோகார்தானா	சோகத்தால் வருந்து கிற
மம ச	எனக்கும்	தேவானா	தேவர்களுக்கு
புரத்வ	பின்னையாகப் பிறத் தலை	சாஹ்ய	ஸஹாயத்தை
கத்த	அடையும்.	கரு	செய்ய
		அர்ஹசி	உரியவராகிறீர்.

अयं सिद्धाश्रमो नाम प्रसादात्ते भविष्यति । सिद्धे कर्मणि देवेश उत्तिष्ठ भगवन्नितः ॥

மகவந்	" பகவானே !	அய்	இது
தேவச	தேவேசனே !	சித்தாசிரம:	ஸித்தாசிரமமென்று
தே	உம்முடைய	நாம	பிரசித்தமாக
பிரசாதா	அருளால்	அவியதி	ஆகப்போகிறது.
கர்மணி	யாகம்	இத:	இங்கிருந்து
சித்தே	விரித்திபெற்ற பொழுது	உதித்த	எழுந்திரும்."

एवमुक्तो हृषीकेशः पीतवासा जनार्दनः । सर्वज्ञस्तत्तथेत्युत्त्वां कश्यपस्य तपस्यतः ॥
अथ विष्णुर्महातेजा अदित्यां समजायत । छत्ती भिक्षुरूपेण कमण्डलुशिखोज्ज्वलः ॥
वामनं रूपमास्थाय वैरोचनमुपागमत् ॥ २२ ॥

எவ்	இவ்வாறு	ஹிசு:	{ இந்திரியங்களால் செ ய்யப்படும் கார்பங்க ளுக்கு ஸாக்ஷியான பக்ததீவ்ஷிகளை நிர ஸனம்செய்யும்
உக:	சொல்லப்பட்ட	சனார்தன:	
சர்வ:	ஸர்வஞ்ஞான		
பீதவாசா:	பிதாம்பரதாரியான		
மஹாநா:	மஹா தேவகந்தியான.		

**இப்பொழுது
என்னுடைய
தவம்
பலத்தை அடைந்த
தாக ஆனது.**

अद्य मे सफलं राज्यमद्य मे सुकृतं कृतम् । अद्य मे सफलो यज्ञः कृतार्थः कृतवानहम् ॥

अद्य	" இப்பொழுது	சுகுர்த்	நன்குசெய்யப்பட்ட
मे	என்னுடைய		தானது.
राज्यं	.அரசுதை	अद्य	இப்பொழுது
सफलं	பலத்தை அடைந்த	मे	எனது
	தாக ஆனது.	यज्ञः	யாகம்
अद्य	இப்பொழுது	सफलः	பலனடைந்ததானது.
कृतं	செய்கை	कृतवान्	செய்த
मे	எனக்கு	अहं	நான்
		कृतार्थः	கிருதார்த்தனானேன்.

त्वदर्थं कल्पितं चैव मम सर्वस्वमेव हि । धनौघं रत्नराशिं च भूषणं धान्यसञ्चयम् ॥२७॥
ग्रामं वा नगरं वाऽपि राष्ट्रं वा यानमेव वा । हस्त्यश्वरथपत्तीनां संग्रहश्चान्यदेव वा ॥

मम	" எனது	हस्त्यश्वरथ-}	பாணை, குதிரை, ரதம்,
धनौघं च	தனநிதியும்	पत्तीनां }	இவைகளின் வரிசை
रत्नराशिं च	இரத்தினக்குவியலும்	संग्रहः एव	திரளும் [யின்
भूषणमेव	ஆபரணமும்	एव	இன்றும்
धान्यसञ्चयं एव	தானியசமூகமும்	अन्यत् वा	இதரங்களாய் உள்ள
ग्रामं वा	கிராமமும்		தான
नगरं वा	நகரமும்	सर्वस्वं वा	ஸகல ஸ்வத்தும்
राष्ट्रं अपि	இராஜ்யமும்	त्वदर्थं हि	உமக்காகவே
यानं वा	வாகனமும்	कल्पितम्	கல்பிக்கப்பட்டது.

किमिच्छसि महाबाहो तद्दामि तवानघ ॥ २९ ॥

महाबाहो	" மஹாபாஹுவே!	इच्छसि	நீர் விரும்புகிறீரோ,
अनघ	பாபாஹிதரே!	तत्	அதை
किं	எதை	तव	உமக்கு
		ददामि	கொடுக்கிறேன்.

एवमुक्तस्तदा राजा भगवान् पुरुषोत्तमः । उवाचैनं स्मितं कृत्वा यजमानं महाबलिम् ॥

तदा	அப்பொழுது	कृत्वा	செய்து,
भगवान्	பகவானு	यजमानं	யாகம்செய்கின்ற
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமர்	महाबलिं	மஹாபலி என்கிற
राजा	அரசனும்	एनं	இவனைப் பார்த்து
एवं	இப்படி	उवाच	பின்வருமாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்		சொன்னார்.
स्मितं	புன்னகையை		

एतैः किं मम राजेन्द्र तैस्तु नास्ति प्रयोजनम् । अस्मत्पादत्रयाक्रान्तां देहि भूमिं विभो मम ॥

राजेन्द्र " இராஜச்ரோஷ்ட !
 एतैः இவைகளால்
 மம எனக்கு
 किं என்ன ப்ரபோஜனம்?
 तैः तु அவைகளாலும்
 प्रयोजनं ப்ரபோஜனம்

न अस्ति இல்லை.
 विभो ப்ரபுவே!
 अस्मत्पादत्रयाक्रान्तां என் பாத முன்றடி-
 भूमिं பூமியை [அளவு
 मम எனக்கு
 देहि கொடும்.

श्रुत्वा तद्वामनेनोक्तं स्मितं कृत्वाऽसुरोत्तमः । येनेष्टं पूर्यते ब्रह्मन् तत् कुमेति ततोब्रवीत् ॥

वामनेन வாமனனால்
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 तत् அதை
 श्रुत्वा கேட்டு
 असुरोत्तमः அசுரச்ரோஷ்டன்
 स्मितं புன்னகையை
 कृत्वा செய்து,
 ब्रह्मन् " பிராம்மணரே!

येन எதினால்
 इष्टं இஷ்டமானது
 पूर्यते பூர்த்தியடைகிறதோ ;
 तत् அதை
 कुम् செப்கிறேன் "
 इति என்று
 ततः அப்பொழுது
 अब्रवीत् சொன்னான்.

वामनाय महीं दातुं निश्चितेऽसुरसत्तमे । तं निवार्य महाराजं प्राह शुक्रो द्विजोत्तमः ॥

वामनाय வாமனருக்கு
 महीं பூமியை
 दातुं கொடுக்க
 असुरसत्तमे அசுரச்ரோஷ்டன்
 निश्चिते நிச்சயம்செய்தவள

द्विजोत्तमः ப்ராம்மணச்ரோஷ்ட
 शुक्रः சுக்கிரர் [ரான
 तं அந்த
 महाराजं மஹாராஜாவை
 निवार्य தகைந்து,
 प्राह பின்வருமாறு சொன்

வில்

னார்.

विरिञ्चभवंशक्राद्या योगिनश्च सुराऽसुराः । यं न जानन्ति देवाश्च स देवो विष्णुरच्ययः ॥

विरिञ्चभवं- } " பிரம்மன் சிவன் இந்
 शक्राद्याः } திரன் முதலான
 देवाः च தேவர்களும்
 योगिनः च போகிகளும்
 सुरासुराः ஸுரர்களும் அஸுரர்
 களும்

यं எவரை
 न जानन्ति உள்ளபடி அறிபார்
 , களோ (அந்த)
 अच्ययः அழிவற்ற
 विष्णुः देवः விஷ்ணுதேவனாகும்
 सः அவரே இவர்.

दानारक्ते ततः शुक्रे शुक्रं राजपुरोहितम् गृहीत्वा ताडयामास वैनतेयो महाबलः ॥ ३५ ॥

शुक्रे " சுக்கிரர்
 दानारक्ते தானத்தை தடுத்தவ
 எனில்
 राजपुरोहितं இராஜபுரோஹித
 शुक्रं சுக்கிரரை [ரான.

ततः அக்கிருந்து
 गृहीत्वा இழுத்து,
 महाबलः " மஹாபலசாலியான
 वैनतेयः கருடன்
 ताडयामास அடித்தான்.

पप्रया सह विनिश्चित्य यजमानो महाबलिः । मायारूपेण देवेशः मम यज्ञं गतो यदि ॥
तदैतद्यज्ञसाफल्यमेवमस्त्विति चाब्रवीत् ॥ ३७ ॥

इति मत्वोदकं दत्तं वामनाय महात्मने । तव पादत्रयाक्रान्तां गृहाणाद्य महीं प्रभो ॥ ३८ ॥

यजमानः யாகம்செய்கின்ற
மஹாபலிச் சக்கிர
 வர்த்தி
வினிश्चित्य யோசித்து,
देवेशः தேவேசர்
मायारूपेण மாயாரூபத்தோடு
मम என்னுடைய
यज्ञं யாகத்தை
गतः அடைந்தார்.
यदि ஆகில்
एतत् च இதுதான்
यज्ञसाफल्यं பாயோஜனத்துடன்
 முடித்த யாகம்;
एवं இப்படியே
अस्तु ஆகட்டும்
इति என்று

पत्या பத்தியோடு
सह கூட
तदा அப்பொழுது
मत्वा தீர்மானித்து
महात्मने மஹாத்மாவான
वामनाय வாமனருக்கு
उदकं தீர்த்தம்
दत्तं கொடுக்கப்பட்டது;
प्रभो 'ப்ரபுவே!
तव உம்முடைய
पादत्रयाक्रान्तां காலினால் முன்று அடி
महीं பூமியை [அளவு
अद्य இப்பொழுது
गृहाण பெற்றுக்கொள்ளும்;
इति என்று
अब्रवीत् சொன்னான்.

उदके स्पृष्टमात्रे तु विश्वरूपधरो हरिः । तत्रस्थ एव बभूवे येन पूर्णं जगत्रयम् ॥ ३९ ॥

उदके தீர்த்தம்
स्पृष्टमात्रे तु தொட்டவளவில்
हरिः விஷ்ணுபகவான்
जगत्त्रयं முன்றுலகமும்
पूर्णं பூர்ணமாகுவது

येन எப்படியோ அப்படி
विश्वरूपधरः விசுவரூபதாரியாய்
तत्रस्थः एव அங்கிருப்பவராகவே
बभूवे விருத்தியடைந்தார்.

सायुधैर्बाहुभिः पूर्णं दिग्विदिवसर्वमेव हि

॥ ४० ॥

सायुधैः ஆயுதங்களோடுகூடி
बाहुभिः கைகளால்
दिक् திசைகள்

विदिक् மத்தியப்ரதேசம்
सर्व एव எல்லாமே
पूर्णं हि நிறைந்தது.

तं दृष्ट्वाऽसुरराजेन्द्रो वामनत्वाच्च विस्मितः । माधवोऽयमिति ज्ञात्वा पूजयामास धर्मतः ॥

पूजितस्तेन धर्मात्मा सर्वलोकहिताय वै ॥ ४१ ॥

श्रीन् क्रमानय भिक्षित्वा प्रतिगृह्य च वामनः । आक्रम्य लोकान् लोकात्मा सर्वलोकहिते रतः ॥

महेन्द्राय पुनः प्रादान्नियम्य बलिभोजसा । त्रैलोक्यं स महातेजाश्चक्रे शक्रवशं पुनः ॥ ४३ ॥

असुरराजेन्द्रः அஸுரராஜேந்திரன்
तं அவரை
दृष्ट्वा கண்டு,

वामनत्वात् வாமன உருவத்தால்
विस्मितः ஆச்சரியம் கொண்ட
अयं இவர் [வனாய்]

மாபவ: மாதவர்
 इति च என்றே
 शान्ता தெரிந்துகொண்டு,
 धर्मतः கீதிப் பாகாரம்
 पूजयामास பூஜித்தான்.
 तेन அவனானே
 पूजितः பூஜிக்கப்பெற்ற
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவான்
 लोकान्மா லோகாத்மாவான்
 सर्वलोकहिते ஸர்வலோகஹிதத்தில்
 रतः பாவர்த்தகரான
 महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியான
 सः அவர்
 सर्वलोकहिताय वै ஸர்வலோகஹிதத்
 தின்பொருட்டே
 वामनः வாமனராய்

சீந் முன்று
 क्रमान् அடி களை
 भिक्षिवा யாகித்து,
 लोकान् லோகங்களை
 आक्रम्य வியாபித்து,
 अथ பின்னர்
 प्रतिगृह्य கைப்பற்றி,
 ओजसा தேஜஸ்ஸால்
 बलिं च பலிச்சக்கிரவர்த்தி
 नियम्य அடக்கி, [ஐயும்
 पुनः திரும்பவும்
 महेन्द्राय மனேநந்திரனுக்கு
 प्रादात् தானம்பண்ணினார்.
 शैलोक्यं முவ்வுலகத்தை
 पुनः மறுபடியும்
 शक्रवशं இந்திரவசமாகவே
 चक्रे செய்தார்.

तेनैष पूर्वमाक्रान्त आश्रमः श्रमनाशनः । मयापि भक्त्या तस्यैव वामनस्योपभुज्यते ॥४४॥

श्रमनाशनः	சோர்வுகளை போக் குகிற	आक्रान्तः	வலிக்கப்பட்டது.
एषः	இந்த	तस्य	அந்த
आश्रमः	ஆசிராமம்	वामनस्य	வாமனருடைய
पूर्व	முதலில்	भक्त्या एव	பக்தியினாலேயே
तेन	அவரால்	मया अपि	என்னாலும்
		उपभुज्यते	ஆசிரயிக்கப்படுகிறது.

एतमाश्रममायान्ति राक्षसा विघ्नकारिणः । अत्र ते पुरुषव्याघ्र हन्तव्या दुष्टचारिणः ॥४५॥

पुरुषव्याघ्र	“மனிதச்சேரவட்டனே !	आयान्ति	வருகிறார்கள்.
विघ्नकारिणः	இடைபூறுசெய்கிற	अहं	இவ்விடத்திலேயே
दुष्टचारिणः	துர்நடத்தைபுள்ள	ते .	அவர்கள்
राक्षसाः	இராக்ஷஸர்கள்	हन्तव्याः	கொல்லப்பட
एतं आश्रमं	இந்த ஆசிராமத்திற்கு		வேண்டும்.

अद्य गच्छामहे राम सिद्धाश्रममनुत्तमम् । तदाश्रमपदं तात तवाप्येतद्यथा मम ॥ ४६ ॥

राम	“ஓ ராம !	तात	குழந்தாய் !
तव	ஆகையால்	एतत्	இந்த
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வற்ற	आश्रमपदं	ஆசிராமஸ்தானம்
सिद्धाश्रमं	ஸித்தாசிராமத்தை	मम	என்னுடையது
अद्य	இப்பொழுது	यथा	அப்படி இருப்பதால்
गच्छामहे	ப்ரவேசிப்போம்.	तव अपि	உன்னுடையதே.

॥ ४७ ॥

इति	இந்தப் பாகாரம்
उक्त्या	சொல்லி
महामुनिः	மஹாமுனியர்
सलक्ष्मणं	சலக்ஷ்மணனோடு கூடிய
शर्म	இராமரை
गृह्य	கைப்பற்றி
परमप्रीतः	மிகச் சந்தோஷ்டராய்

ஆசிரமஸ்தானத்தைத்
 புதுபவராய்
 பணி நீக்கின
 புனாவஸுநகரத்திற்
 த்தோடுகூடிய
 சந்திரன் பே.ல்
 விளங்கினார்.

तं दृष्ट्वा मुनयः सर्वे सिद्धाश्रमनिवासिनः । उत्पत्योत्पत्य सहसा विश्वामित्रमपूजयन् ॥

सिद्धाभस- } न्यासिनः } मुनयः सर्वे तं ब्रह्मा	சித்தாச்சரமத்திலவசித் துக்கொண்டிருக்கிற முனிவர்கள் எல்லோரும் அவரை கண்டு,
---	--

உத்ய
உத்ய
விஷ்ணு
சக்தி
அபூதந்

यथाहं चक्रिरे पूजां विश्वामित्राय धीमते । तथैव राजपुत्राभ्यामकुर्वन्नतिथिक्रियाम् ॥४९॥

பிமதே
 விநாமிநாஸ
 யதாஹ்
 பூஜா
 சகிரே

தீமனாஸ
 விஸ்வாமித்திராருக்கு
 உரியவாறு
 பூஜையை
 செய்தார்கள்.

तथा एव	அவ்வாறே
राजपुत्राभ्यां	இராஜபுத்திரர்களிரு வருக்கும்
अतिथिक्षिप्रियां	அதிதிப்பூஜையை
अकुर्वन्	செய்தார்கள்.

मुहूर्तमथ विश्रान्तौ राजपुत्रावरिन्दमौ । प्राञ्जली मुनिशार्दूलमूचतू रघुनन्दनौ ॥ ५० ॥

அரவிந்தமௌ	சத்தாருக்களை அழிக் கிற
ரஹுநந்தௌ	இரகுவம்சத்தவர் களான
ராஜபுத்ரௌ	இராஜகுமாரர்களிரு
சுஹ்ரவ்	முஹூர்த்தநேரம்[வர்
வித்யாந்தௌ	களைப்பை நீக்கிக்கொ கொண்டவர்களாய்

பய **பின்னர்**

பாஷலி **அஞ்சலிபத்தம் பண்**

ணிக்கொண்டவராய்

சுனிசாவூல் **முனிச்சோஷ்டனாய்**

பார்த்து

கவுது: **பின்வருமாறு சொன்**

னார்கள்.

अथैव दीक्षां प्रविश भद्रं ते मुनिपुङ्गव । सिद्धाश्रमोऽयं सिद्धः स्यात्सत्यमस्तु वचस्तव ॥

சுனிபுருஷ
 அய எவ
 ஷிஷா
 பவிஷ
 தெ
 அந்

अयं सिद्धाश्रमः	இது சித்தாசிரமம்
सिद्धः	சித்திக்காக
स्यात्	ஆகும்.
तव वचः	உர்முடைய சொல்
सत्यं	உண்மையாக
अस्तु	ஆகட்டும்.

एवमुक्तो महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः । प्रविवेश तदा दीक्षां नियतो नियतेन्द्रियः ॥

एवं	இவ்வாறு	नियतः	அந்தக்காணத்தை அடக்கியவராய்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	नियतेन्द्रियः	இந்திரியங்களை அடக் கியவராய்
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்யியான	तदा	அப்பொழுது
महामुनिः	மஹாமுனியான	दीक्षां	தீக்ஷையை
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	प्रविवेश	அடைந்தார்.

कुमारावपि तां रात्रिमुषित्वा सुसमाहितौ । प्रभातकाले चोत्थाय पूर्वां सन्ध्यामुपास्य च ॥
स्पृष्टोदकौ शुची जप्यं समाप्य नियमेन च । हुताग्निहोत्रमासीनं विश्वामित्रमवन्दताम् ॥

कुमारौ अपि	இராஜகுமாரர்களிரு வரும்	पूर्वां	காலை
तां	அந்த	सन्ध्यां	ஸந்த்யையை
रात्रिं	இரவை	उपास्य च	ஸேவித்தும்,
सुसमाहितौ	மனச்சஞ்சலமற்றவர் களாய்	जप्यं	ஜபத்தை
उषित्वा	கழித்து,	नियमेन	ஆசாரத்தோடு,
प्रभातकाले च	விடியற்காலத்தில்	समाप्य च	நிறைவேற்றியும்
उत्थाय	எழுந்திருந்து,	शुची	பரிசுத்தர்களாய்
स्पृष्टोदकौ	ஆசுமனம் முதலியன செய்தவர்களாயும்	हुताग्निहोत्रं	அக்னிஹோத்திரம்
		आसीनं	வீற்றிருக்கிற[செய்து
		विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
		अवन्दताम्	வணங்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1103

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ 30 ॥

यज्ञसंरक्षणम्—யக்ஞரக்ஷை.

अथ तौ देशकालज्ञौ राजपुत्रावरिन्दमौ । देशे काले च वाक्यज्ञावब्रूतां कौशिकं वचः ॥

देशकालज्ञौ	இடம் காலம் அறிந்த	देशे	உசிட இடத்தில்
अरिन्दमौ	சத்துருக்களை நாசம் செய்கிற	काले	உசிடகாலத்தில்
वाक्यज्ञौ	பேசுவதில் வல்லவர் களான	कौशिकं	விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து
राजपुत्रौ	இராஜகுமாரர்களான	अथ	அப்படியே
तौ च	அவ்விருவர்களும்	वचः	விண்ணப்பத்தை தெரிவித்தார்கள்.
		अब्रूताम्	

भगवन्ऋतुमिच्छावो यस्मिन् काले निशाचरौ ।
संरक्षणीयौ तौ ब्रह्मन्नातिवर्तत तत्क्षणम् ॥ २ ॥

भगवन् पகவானே !
मन्ऋतुमिच्छावो !
यस्मिन् எந்த
काले காலத்தில்
निशाचरौ அரக்கர்கள்
तौ இருவர்களும்
एवं युवाणौ ककुत्स्थौ त्वरमाणौ युयुत्सया ।
एवं இவ்விதம்
युवाणौ சொல்லுகிற
युयुत्सया புத்தத்தின் ஊக்கத்
त्वरमाणौ துடித்துக்கொண்டி-
ककुत्स्थौ கருத்த வம்சத்தவர்
கனான

संरक्षणीयौ தடுக்கவேண்டியவர்கள்
तन् क्षण அந்த அமயம் [அனே
न अतिवर्तत அதிகாரியாதபடிக்கு
(அதை)
भोतु தெரிந்துகொள்ள
इच्छाय. விரும்புகிறோம்.
सर्वे ते मुनयः प्रीताः प्रशंसन्तृपात्मजौ ॥
नृपात्मजौ ராஜகுமாரர்களிரு
வரைப் பார்த்து
ते அந்த
मुनयः முனிவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
प्रीताः மகிழ்ந்தவர்களாய்
प्रशंसुः பின்வருபாறு சொன்
னார்கள்.

अथ प्रभृति पद्माक्षं रक्षेतां राघवाबुधौ । दीक्षां गतो ह्येव मुनिमौनित्वं च गमिष्यति ॥

एषः இஃத
मुनिः முனிவர்
दीक्षा தீட்சையை
गमिष्यति அடைப்பப்போகிறார்.
मौनित्वं மௌன விரதத்தை
गतः அடைந்திருக்கிறார்.

दि ஆதலால்
राघवौ இராவம்சத்தவர்க
उभौ இருவர்கள் [நான
अथ प्रभृति இன்றுமுதல்
पद्माक्षं च ஆறு இரவுகளும்
रक्षेताम् காப்பாற்றவேண்டும்.

तौ तु तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रौ यशस्विनौ । अनिद्रौ पडहोरात्रं तपोवनमरक्षताम् ॥ ५ ॥

यशस्विनौ புகழ்பெற்ற
तौ அவ்விரண்டு
राजपुत्रौ तु ராஜபுத்திரர்களும்
तद्वचनं அவர்கள் வார்த்தை
வய

पडहोरात्रं ஆறுநாளிரவும்
अनिद्रौ பகலும்
तपोवनं நித்திரையில்லாதவர்
अरक्षताम् களாய்
तपोवनं ஆசிரமத்தை
अरक्षताम् இரக்சித்தார்கள்.

उपासाञ्चक्रतुर्वीरौ यत्तौ परमधन्विनौ । ररक्षतुर्मुनिवरं विश्वामित्रमरिन्दमौ ॥ ६ ॥

यत्तौ ஸன்னத்தர்களான
परमधन्विनौ உத்திருஷ்ட வில்லேன்
தீயவர்களான
अरिन्दमौ சத்தருக்களை அழிப்
பவர்களான

वीरौ வீரர்களிருவர்கள்
उपासांचक्रतुः காவல்செய்தார்கள்.
मुनिवरं முனிச்சேஷ்டரான
विश्वामित्रं விசுவாமித்திரரை
अरक्षतुः ரக்சித்தார்கள்.

अथ काले गते तस्मिन् पष्ठेऽहनि समागते । सौमित्रिमन्त्रिणीद्रामो यत्तो भव समाहितः ॥

अथ
काले गते
तस्मिन्
पष्ठे अहनि
समागते
रामः

இப்படி
காலம்சென்ற பின்
அந்த
ஆறுவது நாள்
வந்தவளையில்
புரீராமர்

सौमित्रि
यत्तः
समाहितः
भव
अग्रवीत्

இலக்த்மணரைப்
பார்த்து
ஸன்னத்தனாய்
ஊக்கமுடையவனாய்
இரு (என்று)
சொன்னார்.

रामस्यैवं ब्रुवाणस्य त्वरितस्य युयुत्सया । प्रज्ज्वाल ततो वेदिः सोपाध्यायपुरोहिता ॥

युयुत्सया
त्वरितस्य
रामस्य
एवं
ब्रुवाणस्य

புத்தத்திற்கு ஊக்கத்
தோடு
துடித்துக்கொண்டி-
புரீராமர் [ருக்கிற
இவ்வாறு
சொல்லுகையில்

ततः
सोपाध्याय-
पुरोहिता
वेदिः
प्रज्ज्वाल

அவ்விடத்தில்
உபாத்தியாயர் ரித்வி-
கருளோடுகடின
பாகருண்டம்
கொழுந்துவிட்
டெரிந்தது.

सदर्भचमससुका ससमित्सुमोक्षया । विश्वामित्रेण सहिता वेदिर्ज्ज्वाल सत्विजा ॥ ९ ॥

सदर्भचमससुका
ससमित्सुमोक्षया

{ தர்ப்பம், பாணபாத்தி
ரம், ஹோமபாத்திரம்
இவைகளோடுகடின
ஸமித், புஷ்பம், இ
வைகளின் சமூகங்க
ளோடுகடிய

विश्वामित्रेण
सहिता
सत्विजा
वेदिः
ज्ज्वाल

விச்வாமித்திரோடு
கடிய
ரித்விக்குகளோடு
கடிய
பாகருண்டம்
ஜ்வலித்தது.

मन्त्रवच्च यथान्यायं यज्ञोऽसौ संप्रवर्तते । आकाशे च महाच्छब्दः प्रादुरासीद्भयानकः ॥

असौ
यज्ञः
मन्त्रवच्च
यथान्यायं च
संप्रवर्तते

இந்த
பாகம்
மந்திரபூர்வகமாயும்,
விதிப்படியும்
நடக்கிறது.

आकाशे
महान्
भयानकः
शब्दः
प्रादुरासीत्

ஆகாசத்தில்
பெரிய
பயங்கரமான
சப்தமானது
உண்டாயிற்று.

आचार्य गगनं मेघो यथा प्रावृषि निर्गतः । तथा मायां विकुर्वाणौ राक्षसावभ्यधावताम् ॥

प्रावृषि
गगनं
आचार्य
निर्गतः
मेघः यथा

நல்ல மழைகாலத்தில்
ஆகாசத்தை
மறைத்து,
கிளம்பின
மேகம் எப்படியோ

तथा
मायां
विकुर्वाणौ
राक्षसौ
अभ्यधावताम्

அப்படியே
மாயத்தோற்றத்தை
செய்கின்ற
அரக்கரிருவர்
எதிர் ஒடினார்கள்.

மானவ்
 மனம்
 மாரீசு
 மிடுத்தார்.

स तेन परमास्त्रेण मानवेन समाहतः । संपूर्णं योजनशतं क्षिप्तः सागरसंघुवे ॥ १७ ॥

தென
மீனவேன
பரமாஸ்த்ரேண
சமாஹத:
அந்த
மானவமென்கிற
சிறந்த அஸ்திரத்தால்
அடிக்கப்பட்ட

ச:
சாஹரஸங்குவே
சம்பூர்ண
யோஜனசதம்
க்சிப்த:
அவன்
சமுத்திரஜலத்தில்
நிறைந்த
நாறு யோஜனை
தள்ளிவிடப்பட்டான்.

विचेतनं विधूर्णन्तं शीतेषुमुखताडितम् । निरस्तं दृश्य मारीचं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

விசேதனம்
விதூர்ணந்தம்
சீதேஸுமுகதாடிதம்
நிரஸ்தம்
ஒன்றும் தெரியாமல்
புத்தியற்ற
ஜலத்தில் முழுசுகிற
மானவாஸ்திராதுணி
பால் அடிக்கப்பட்ட
திராஸ்கரிக்கப்பட்ட

மாரீசன்
தூச்ய
ராம:
லக்ஷமணம்
அப்ரவீத்
மாரீசனை
பார்த்து,
ஸ்ரீராமர்
இலக்ஷ்மணருக்கு
பின்வருமாறு சொன்
னார்.

पश्य लक्ष्मण शीतेषु मानवं धर्मसंहितम् । मोहयित्वा नयत्येनं न च प्राणैर्वियुज्यते ॥ १९ ॥

லக்ஷமண
சீதேஸு
தர்மஸஹிதம்
மானவம்
பச்ய
“இலக்ஷ்மண!
மந்தபாணமான
தர்மமுள்ள
மானவாஸ்திரத்தை
பார்.

ஏன்
மோஹயித்வா
நயதி
பிராணை:
வியுஜ்யதே ந ச
இவனை
புத்தியை மயக்கி,
கொண்டுபோகிறது.
உயிர்களால்
விடப்படவில்லை.

इमानपि वधिष्यामि निर्धृणान्दुष्टचारिणः । राक्षसान् पापकर्मस्थान् यज्ञघ्नान् रुधिराशनान् ॥

நிர்ஹ்ணான்
துஷ்டாசரிண:
பாபகர்மஸ்தான
யஜ்ஞான
தபையற்ற
துஷ்டாடத்தைபுள்ள
பாபகாரிகளான
பாகத்திற்கு இடைபூ
று செய்கிற

ரக்சாசான
பாபகர்மஸ்தான
யஜ்ஞஹ்னான
ரூதிராசனான
இரத்தத்தை குடிப்ப
வர்களான
இந்த
அரக்கர்களையும்
வதைக்கப்போகிறேன்.

इत्युत्त्वा लक्ष्मणं चाशु लाघवं दर्शयन्निव । संगृह्णास्त्रं ततो रामो दिव्यभागेयमद्भुतम् ।

सुबाहूरसि चिक्षेप स विद्धः प्रापतद्भुवि ॥ २१ ॥

ஐதி
லக்ஷமணம்
உத்சவா
தத:
ராம:
அஸ்து ச
லாஹவம்
தர்ஸயந் ஐவ
தீவ்யம்
அஹுதம்
இவ்வாறு
லக்ஷ்மணரைப்
சொல்லி, [பார்த்து
அப்பால்
ஸ்ரீராமர்
நொடியிலேயே
லாகவத்தை
காண்பிப்பவராகவே
தீவ்யமான
அப்புதமான

அஸ்த்ரம்
சங்க்ரஹ
சுபாஹூரசி
கிஷேப
ச:
விஹ:
ஸுவி
பிராபதத்
ஆக்கினேய
அஸ்திரத்தை
கைப்பற்றி,
சுபாருவின் மார்பில்
விடுத்தார்.
அவன்
அடிக்கப்பட்டவனாய்
பூமியில்
விழுந்தான்.

शेषान् वायव्यमादाय निजघान महायशः । राघवः परमोदारो मुनीनां मुदमावहन् ॥

महायशः	மஹா யசஸ்வியான,	भावहन्	செப்பவராய்
परमोदारः	மிக கம்பீரான	वायव्यं	வாயவ்யாஸ்திரத்தை
राघवः	இராகவர்	आदाय	எடுத்து,
मुनीनां	முனிவர்களுக்கு	शेषान्	இதர்களை
मुदं	ஸந்தோஷத்தை	निजघान	கொன்றார்.

स हत्वा राक्षसान्सर्वान् यज्ञघान् रघुनन्दनः । ऋषिभिः पूजितस्तत्र यथेन्द्रो विजये पुरा ॥

सः	அந்த	पुरा	முன்காலத்தில்
रघुनन्दनः	இரகுவம்சத்தவர்	विजये	ஜயத்தில்
यज्ञघान्	யாகத்திற்கு இடைபூ	इन्द्रः यथा	இந்திரன்போல்
सर्वान्	எல்லா [றுசெய்கிற	तत्र	அங்கு
राक्षसान्	அரக்கர்களை	ऋषिभिः	முனிவர்களால்
हत्वा	கொன்று,	पूजितः	பூஜிக்கப்பட்டார்.

अथ यज्ञे समाप्ते तु विश्वामित्रो महामुनिः । निरीतिका दिशो दृष्ट्वा काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥

यज्ञे	யாகம்	निरीतिकाः	உபத்திரவம் ஒழிந்த
समाप्ते तु	முடிந்தவனில்		வைகளாக.
महामुनिः	மஹாமுனிவரான	दृष्ट्वा	கண்டு,
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	काकुत्स्थं	காகுத்ஸ்தரைப்
दिशः	திசைகளை	इदं	இதை [பார்த்து
अथ	ஸமஸ்தமும்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

कृतार्थोऽस्मि महाबाहो कृतं सुखचस्त्वया । सिद्धाश्रममिदं सत्यं कृतं राम महायशः ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே!	सुखचः	சுருவார்த்தை
महायशः	மிகப் புகழ்பெற்ற	कृतं	செய்யப்பட்டது.
राम	ஸ்ரீராம! [வனே!	इदं	இந்த
कृतार्थः	கருதார்த்தனாக	सिद्धाश्रमं	சித்தாசிரமம்
अस्मि	ஐனேன்.	सत्यं	உண்மையாக
त्वया	உன்னால்	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

स हि रामं प्रशख्यैवं ताभ्यां सन्ध्यामुपागमत् ॥ २६ ॥

रामं	ஸ்ரீராமரை	ताभ्यां	அவர்களோடு
सः	அவர்	सन्ध्यां .	ஸந்தப்பை
एवं प्रशख्य	இவ்விதம் புகழ்ந்து	उपागमत् हि	ஸேவித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आर्क्षितः श्लोकः 1029

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || 31 ||

मिथिलाप्रस्थानम्—மிதிலைக்குப் புறப்பவேது.

अथ तां रजनीं तत्र कृतार्थौ रामलक्ष्मणौ । उपतुमुदितौ वीरौ महृष्टेनान्तरात्मना ॥ १ ॥

கூதார்த்து	{ ஏற்றுக்கொண்ட கா ரியத்தை செய்தவர்க ளான	ராமலக்ஷ்மணு	இராமலக்ஷ்மணர்கள்
சுதீதூ	சந்தோஷ மடைந்தவர் களான	தர்	அந்த
வீரூ	ஞானர்களான	ரஜனீ அய	இரமையும
		தன	அக்கேயே
		மஹுஸ்தே	களிப்புற்ற
		அந்தராத்மனா	மனதோடு
		உபது:	கழித்தார்கள்.

प्रभातायां तु शर्व्यां कृतपौर्वाहिकक्रियौ । विभामित्रमृषीश्चान्यान् सहितावभिजगमतुः ॥

शर्व्यां	இரவு	विभामित्रं	விசுவாமித்திரருக்கும்
प्रभातायां तु	விடிந்தவனாகில்	अन्यान्	மற்ற
कृतपौर्वाहिकक्रियौ	காலைக்கடன்களை முடி த்தவர்களான	अपीन् च	ரிஷிகளுக்கும்
सहितौ	ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற இருவர்கள்	अभिजगमतुः	முன்வந்து சேர்ந்தார் கள்.

अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं ज्वलन्तमिव पावकम् । ऊचुर्मधुरोदारं वाक्यं मधुरभाषिणौ ॥ ३ ॥

पावकं	அஞ்ஞியை	मधुरभाषिणौ	மதுரமாய் பேசுகிற வர்கள்,
इव	போல்	मधुरोदारं	மதுரமாயும் கம்பீர மாயுமுள்ள
ज्वलन्तं	மிக்க ஒளிபோடு விளங்குகிற	वाक्यं	வார்த்தையை
मुनिश्रेष्ठं	மாமுனிவரை	उचतुः	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.
अभिवाद्य	வந்தனம் செய்து,		

इमौ स्म मुनिशार्दूल किङ्करौ समुपस्थितौ । आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किं ॥ ४ ॥

मुनिशार्दूल	முனிச்சோஷ்டரே!	इष्टं यथा	இஷ்டம்போல்
किङ्करौ	கட்டளைபிடும் வேலை யை செய்பவர்களான	आज्ञापय	கட்டளைபிடும்.
समुपस्थितौ	அருகில் காத்திருக்கிற	किं	எந்த
इमौ स्म	நான்களிருவர்கள் இ தோ இருக்கிறோம்.	शासनं	கட்டளையையும்
		करवाव वै	செய்துமுடிக்கிறோம்.

एवमुक्तास्ततस्ताभ्यां सर्व एव महर्षयः । विभामित्रं पुरस्कृत्य रामं वचनमब्रुवन् ॥ ५ ॥

ताभ्यां	அவ்விருவர்களால்	विभामित्रं	விசுவாமித்திரரை
एवं	இவ்வாறு	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு,
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
महर्षयः	மஹர்ஷிகள்	वचनं	ஆலோசனைச் சொல்லி
सर्वे एव	எல்லோரும்	अब्रुवन्	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.
ततः	அப்பொழுது		

तदनुर्नरशार्दूल मैथिलस्य महात्मनः । तत्र द्रक्ष्यसि काकुत्स्थ यज्ञं चाद्भुतदर्शनम् ॥११॥

नरशार्दूल	“पुणुஷோத்தம !	यज्ञं च	பாகத்தையும்
काकुत्स्थ	கருத்தஸ்தவம்சத்தில்	तत्र	அதுகாரணமாய்
	பிறந்தவனே !	अद्भुतदर्शनं	பார்க்க ஆச்சர்பகா
महात्मनः	மஹாத்மாவான	तत्	அந்த [மான
मैथिलस्य	மிதிலைநகரத்து மன்	धनुः	வில்லையும்
	னவருடைய	द्रक्ष्यसि	காண்பாய்.

तद्धि यज्ञफलं तेन मैथिलेनोत्तमं धनुः । याचितं नरशार्दूल सुनाभं सर्वदैवतैः ॥ १२ ॥

नरशार्दूल	“पुणுஷோத்தம !	मैथिलेन	மிதிலைநகரத்து
तत्	அந்த		மன்னவரால்
उत्तमं	சிறந்த	सर्वदैवतैः	எல்லா தேவர்களோடு
सुनाभं	பிடி அழகான	यज्ञफलं	பாகத்தின் பயனாக
	தாயிருக்கிற	याचितम्	பாசித்து அடைப்பப்
धनुः हि	வில்லோவெனில்		பட்டது.
तेन	அந்த		

आयागभूतं नृपतेस्तस्य वैश्मनि राघव । अर्चितं विविधैर्गन्धैर्धूपैश्चागृह्णन्धिभिः ॥ १३ ॥

राघव	“இராகவனே !	विविधैः	நானுயிதமான
तस्य	அந்த	गन्धैः	கந்தங்களாலும்
नृपतेः	அரசருடைய	अगृह्णन्धिभिः	அகில்கட்டையின் பரி
वैश्मनि	பாளிகையில்	धूपैः च	மனதுபங்களினாலும்
आयागभूतं	தலைமைபாக கொண்	अर्चितम्	ஆராதிக்கப்பட்டது.
	டாடப்பட்டது.		

एवमुक्त्वा मुनिवरः प्रस्थानमकरोत्तदा । सर्पिसङ्घः सकाकुत्स्थ आमन्त्र्य वनदेवताः ॥
स्वस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि सिद्धः सिद्धाश्रमादहम् । उत्तरे जाह्नवीतीरे हिमवन्तं शिलोच्चयम् ॥

एवं	இவ்வளவு	स्वस्ति	தெய்வகடாகூடம்
उक्त्वा	சொல்லிப்பின்னர்,	अस्तु	உண்டாகட்டும்என்
मुनिवरः	முனிச்சீரேஷ்டர்		து ஆசீர்வதித்து,
सिद्धः	ஸித்திபையடைந்த	तदा	அத்தருணத்தில்
अहं	நான்	वनदेवताः	வனதேவதைகளையும்
सिद्धाश्रमात्	ஸித்தாச்சாமத்திலி	आमन्त्र्य	வேண்டிக்கொண்டு,
	ருந்து	सर्पिसङ्घः	முனிவர்கூட்டத்தோ
उत्तरे	வடக்கில்		டு கூடினவரான
जाह्नवीतीरे	கங்கைக்கரையில்		{ கருத்தஸ்த வம்சத்திரு
हिमवन्तं	ஹிமவானென்கிற	सकाकुत्स्थः	வர்களோடு கூடின
शिलोच्चयं	பர்வதத்தை நோக்கி		வராய்
गमिष्यामि	செல்லப்போகிறேன்.	प्रस्थानं	ப்ரபாணத்தை
चः	உங்களுக்கு	अकरोत्	செய்தார்.

उत्तरां	வடக்கு
दिशं	திசையை
उद्दिश्य	உத்தேசித்து,
प्रस्थातुं	புறப்பட
उपचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.

புலவாழிநா	வேதமோ துபவர்க
சகதிசதமாஸ	ஞடைய
புரணே நு	வண்டி களின் துற்றுக்
அந்வயா	கணக்கு
	பாத்திரையிலும்
	பின்சென்றது.

विश्वामिसे एव	விச்வாமித்திரரைபே
अनुजमुः	பின்னுடர்ந்தன.
पक्षि सङ्गान्	பறவைக்கூட்டங்க
	ளையும்,
सृगान् अपि	மிருகங்களையும்
ततः	அந்தஸ்தலத்திற்கே
निवर्तयामास	திருப்பி அனுப்பினர்.

--

கூதகூதாசனா:	அக்ஷிணோத்திரம்
•	செய்தவர்களாய்
அமிதௌச:	அனாவற்ற தேஜஸ்ஸை
•	உடையவர்களாய்
விநாமிஸ	விச்வாமித்திரரை
புரஸ்கூல	முன்னிட்டு,
• நிபேத:	உட்கார்த்தர்கள்.

रामोऽपि सहसौमित्रिर्मुनींस्तानभिपूज्य च । अग्रतो निषसादाथ विश्वामित्रस्य धीमतः॥

सहसौमित्रिः	இலக்சுமணரோடு கூடின	अथ	பிறகு
रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்	धीमतः	திமாண
तान्	அந்த	विश्वामित्रस्य	விச்வாமித்திரருடைய
मुनीन् च	முனிவர்களை எல்லாம்	अग्रतः	முன்னிலையில், எப்ப
अभिपूज्य	நமஸ்கரித்து,	निषसाद	உட்கார்ந்தார்.

अथ रामो महातेजा विश्वामित्रं महासुनिम् । पप्रच्छ सुनिशार्दूलं कौतूहलसमन्वितः ॥

अथ	இந்தஸ்திடையில்	सुनिशार्दूलं	முனிச்சேஷ்டரான
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்விபான	महासुनि	மஹாமுனிவரான
रामः	ஸ்ரீராமர்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
कौतूहलसमन्वितः	ஆசைபோடுகூடினவராய்	पप्रच्छ	பின்வருமாறு கேட்டார்.

भगवन् को न्वयं देशः समृद्धवनशोभितः । श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते वक्तुमर्हसि तत्त्वतः ॥

भगवन्	“பகவானே !	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
समृद्धवनशोभितः	செழிப்பான சோலை களால் விளங்குகிற	ते भद्रं	{ தேவர்களுக்கு இதுவிஷயத்தில் திருவுளமுலக்கவேண்டும்.
अयं	இது	तत्त्वतः	உள்ளபடி
कः बु	பாருடையதான	वक्तुं	சொல்ல
देशः	தேசம் ?	अर्हसि	உரியவராகிறீர்.
श्रोतुं	கேட்க		

चोदितो रामवाक्येन कथयामास सुव्रतः । तस्य देशस्य निखिलमृषिमध्ये महातपाः ॥

सुव्रतः	நல்ல வரதமுடைய	तस्य	அந்த
महातपाः	மஹாதபஸ்வி	देशस्य	தேசத்தைப்பற்றிய
रामवाक्येन	இராமர் சொல்லால்	निखिलं	எல்லாவற்றையும்
चोदितः	ஏவப்பட்டவராய்	कथयामास	பின்வருமாறு சொன்னான்.
ऋषिमध्ये	ரிஷிகளின் மத்தியில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1053.

ஹரிஷ: சரீ:—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 32 ||

கौशिकवंशवर्णनम्—கௌசிகவம்சத்தைச் சொல்வது.

ब्रह्मयोनिर्महानासीत् कुशो नाम महातपाः । अहिष्टव्रतधर्मश्च सज्जनप्रतिपूजकः ॥ १ ॥

ब्रह्मयोनिः	பிரம்மாவின் குமார	सज्जनप्रतिपूजकः	பெரியவர்களை உபசரி
महान्	பெரிய		த்து பூஜிப்பவரான
महातपाः	மஹா தபஸ்வியான	कुशः	குசர்
अहिष्टव्रतधर्मः च	{ கோன்புகளையும் தர்ம ங்களையும் தவறாது நடத்துபவரான	नाम	என்பவர்
		आसीत्	இருந்தார்.

स महात्मा कुलीनायां युक्तायां रघुनन्दन । वैदेह्यां जनयामास चतुरस्सदृशान् सुतान् ॥

कुशाम्बं कुशनाभं च अधूर्तरजसं वसुम् ॥ २ ॥

रघुनन्दन	“இரகுலந்தன !	कुशाम्बं	குசாம்பன்,
सः	அந்த	कुशनाभं	குசநாபன்,
महात्मा	மஹாத்மா	अधूर्तरजसं	அதூர்தாஜஸ்,
युक्तायां	தனக்குத்தகுந்த	वसुं च	வசு எங்கிறவும்
कुलीनायां	நல்ல வம்சத்தில்	सदृशान्	தம்மைப்போன்ற
	பிறந்த	चतुरः	நான்கு
वैदेह्यां	வைதேஹியினிடத்	सुतान्	பிள்ளைகளை
	தில்	जनयामास	உண்டாக்கினார்.

दीप्तिपुक्तान् महोत्साहान् क्षत्रधर्मचिकीर्षया । तानुवाच कुशः पुत्रान्धर्मिष्ठान् सत्यवादिनः ।

क्रियतां पालनं पुत्रा धर्मं प्राप्स्यथ पुष्कलम् ॥ ३ ॥

कुशः	குசர்	तान्	அந்த
क्षत्रधर्म- } चिकीर्षया }	{ கூத்திரதர்மத்தை நடத்தவேணுமென் ற ஆவனாகல்	पुत्रान्	புத்திரர்களை பார்த்து
		उवाच	சொன்னார்.
दीप्तिपुक्तान्	காந்தியுடைய	पुत्राः	“ புத்திரர்களே !
महोत्साहान्	உற்சாஹமுடைய	पालनं	இரகழித்தல்
धर्मिष्ठान्	தர்மியுட்களான	क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.
सत्यवादिनः	உண்மையே பேசுகிற	पुष्कलं	ஏராளமான
		धर्मं	தர்மத்தை
		प्राप्स्यथ	அடையுங்கள்.

कुशस्य वचनं श्रुत्वा चत्वारो लोकसंमताः । निवेशांश्चक्रिरे सर्वे पुराणि नृवरास्तदा ॥

कुशल	குசருடைய	नृवराः	நாச்சேஷ்டர்கள்
वचनं	வார்த்தையை	सर्वे	எல்லோரும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	तदा	அப்பொழுது
लोकसंमताः	உலகத்திற்கு இஷ்டம்	पुराणि	புரங்களை
चचारः	நான்கு [கவரான	निवेशांश्चक्रिरे	நிகுமித்தார்கள்.

कुशाम्बस्तु महातेजाः कौशाम्बीमकरोत्पुरीम् । कुशनाभस्तु धर्मात्मा पुरं चक्रे महोदयम् ॥

மஹாதேஜஸ்வியான
குசாம்பரோவெனில்
கௌசாம்பியெனும்
புரீ
பட்டணத்தை
நிர்மித்தார்.

தர்மா த்மாவான
குசாம்பரோவெனில்
மஹேதயமென்கிற
புர
பட்டணத்தை
நிர்மித்தார்.

अधूर्तरजसो राम धर्मारण्यं महीपतिः । चक्रे पुरवरं राजा वसुचक्रे गिरिव्रजम् ॥ ३ ॥

ஸ்ரீராம!
மஹீபதியான
அதூர்தரஜஸ் என்
பவர்
தர்மாரண்யமென்கிற
புரவர்
சிறந்த பட்டணத்தை

நிர்மித்தார்.
ராஜாவான
வசு- என்பவர்
கிரிவ்ரஜம் என்கிற
பட்டணத்தை
நிர்மித்தார்.

एषा वसुमती राम वसोस्तस्य महात्मनः । एते शैलवराः पञ्च प्रकाशन्ते समन्ततः ॥ ७ ॥

ஸ்ரீராம!
இந்த
வசுமதி என்கிற
தேசம்
மஹாத்மாவான
அந்த
வசு-வினுடையது.

இந்த
ஐந்து
பர்வதச் சேஷ்டங்கள்
அதைச்சுற்றி
அழகாக அமைந்திரு
க்கின்றன.

सुमागधी नदी राम मागधान् विश्रुताऽऽययौ । पञ्चानां शैलमुख्यानां मध्ये मालेव शोभते ॥

ஸ்ரீராம!
அழகான மகத தேசத்
தினுண்டான
பிரஸித்தியுள்ள
நதி
மகததேசங்களை

சுற்றி ஓடுகிறது.
ஐந்து
பர்வதச் சேஷ்டங்களி
நடுவில் [னுடைய
மலைபோல்
விளங்குகிறது.

सैषा हि मागधी राम वसोस्तस्य महात्मनः । पूर्वाभिचरिता राम सुक्षेत्रा सस्यमालिनी ॥

ஸ்ரீராம!
அந்த
இது
மகததேசத்திலிருந்
அந்த [துண்டானது.
மஹாத்மாவான
வசு-வினுடையது.

ஸ்ரீராம!
புரவாபிசரிதா
சுக்ஷேதா
சச்யமாலினி
கிழக்கிலிருந்து மேற்
குநோக்கிவருகிறது.
சிறந்த கழனிசைமை.
ந்துள்ளது.
செழிப்புற்ற நெற்பயிர்
களால் விளங்குகிறது.

222

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

कुशनाभस्तु राजर्षिः कन्याशतमनुत्तमम् । जनयामास धर्मात्मा घृताच्यां रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	“ இரகுநந்தன !	घृताच्यां	கிருதாசி என்னும்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	अनुत्तमं	மனைவியிடத்தில்
राजर्षिः	ராஜரிஷியான	कन्याशतं	ஒப்பற்ற
कुशनाभः तु	குசநாபரொ என்றால்		பெண் குழந்தைகளின்
		जनयामास	நூற்றை
			உண்டாக்கினார்.

तास्तु यौवनशालिन्यो रूपवत्यः स्वलंकृताः । उद्यानभूमिमागम्य प्रावृषीव शतहृदाः ॥
गायन्त्यो नृत्यमानाश्च वादयन्त्यश्च राघव । आमोदं परमं जग्मुर्वराभरणभूषिताः ॥१२॥

राघव	நீராகவ !	शतहृदाः	மின்னற்கொடிகள்
यौवनशालिन्यः	பெளவனபருவமடைந்த	इव	போல்
रूपवत्यः	அழகான, நல்ல உருவமுள்ள	उद्यानभूमिं	கிங்காரத்தோட்டத்
स्वलंकृताः	நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட	आगम्य	அடைந்து, [தை
पराभरणभूषिताः	சிறந்த ஆபரணங்களால் சிங்காரிக்கப்பட்ட	गायन्त्यः	பாடுபவர்களாயும்
ताः तु	அவர்கள்	नृत्यमानाः च	ஆடுபவர்களாயும்
प्रावृषि	மறைக்காலத்தில்	वादयन्त्यः च	வாத்தியங்களை வாசிப்
		परमं	அதிக [பவர்களாயும் .
		आमोदं	ஸந்தோஷத்தை
		जग्मुः	அடைந்திருந்தார்கள்.

अथ ताश्चारुसर्वाङ्गयो रूपेणाप्रतिमा भुवि । उद्यानभूमिमागम्य तारा इव घनान्तरे ॥१३॥

चारुसर्वाङ्ग्यः	இனிமைபான எல்லா அவயவங்களையுடைய	उद्यानभूमिं	கிங்காரத்தோட்
भुवि	உலகில்	आगम्य	அடைந்து, [டத்தை
रूपेण	அழகால்	अथ	மேற்சொன்னபரகார
अप्रतिमाः	ஒப்பற்றவர்களான	घनान्तरे	மாயிருக்கையில்
ताः	அவர்கள்	ताराः इव	மேகத்தினிடையில்
			நகரத்திரங்கன்போல
			இருந்தார்கள்.

ताः सर्वगुणसंपन्ना रूपयौवनसंयुताः । दृष्ट्वा सर्वात्मको वायुरिदं वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

सर्वात्मकः	எல்லாப் பிரானிகட்கும் பிராணபூதனு	सर्वगुणसंपन्नाः	எல்லா குணங்க
वायुः	வாயுபகவான்	ताः	அவர்களை [ளமைந்த
रूपयौवनसंयुताः	ரூபம் பேளவனமீவைகளைவிட மிகுந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
		इदं	இனி வரப்போகிற
		वचनं	வார்த்தையை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

अहं वः कामये सर्वा भार्या मम भविष्यथ । मानुपस्त्यज्यतां भावो दीर्घमायुरवाप्स्यथ ॥

அஹ்
வ:
சர்வா:
காமயே
மம
பார்யா:
அவிஷ்ய
நான்
உங்கள்
எல்லோரையும்
விரும்புகிறேன்.
எனக்கு
பார்யைகளாக
ஆகுங்கள்.

मानुपः
भावः
त्यज्यतां
दीर्घं
आयुः
अवाप्स्यथ
மனித
வடிவு
விடப்பட்டும்.
தீர்க்கமான
ஆயுளை
அடைபடுங்கள்.

चलं हि यौवनं नित्यं मानुषेषु विशेषतः । अक्षयं यौवनं प्राप्ता अमर्यश्च भविष्यथ ॥१६॥

நிலம்
விசேஷத்:
மானுஷு
யௌவனம்
சலம்
எப்பொழுதும்
விசேஷமாய்
மனுஷ்யஜன்மத்தில்
பெளவன பருவம்
நீடித்த நிலராதது.

हि
अक्षयं
यौवनं
प्राप्ताः
अमर्यः च
भविष्यथ
ஆதலால்
அழிவற்ற
இளமை பருவத்தை
அடைந்தவர்களாய்
தேவஸ்தரீகளாய்
ஆகுங்கள்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वायोरक्लिष्टकर्मणः । अपहास्य ततो वाक्यं कन्याशतमभापत ॥ १७ ॥

கனியாஸதம்
தஸ
அக்லிஸ்டகர்மண:
கன்னிகைகள் ஞாற்று
அந்த [வரும்
தடுத்தற்கரிய தொழி
கையுடைய

श्रुत्वा
ततः
अपहास्य
अथ
कन्याशतं
कन्याशतमभापत
கேட்டு,
அதினால்
சிரித்து,
இனிச் சொல்லப்போ
கிறபிறகாரம்

वायोः
तत्
वचनं
வாயுபகவாணுடைய
அந்த
வார்த்தையை

वाक्यं
अभापत
தர்மநியமத்தை
சொன்னார்கள்.

अन्तश्चरसि भूतानां सर्वेषां त्वं सुरोत्तम । प्रभावज्ञास्तु ते सर्वाः किमस्मानवमन्यसे ॥१८॥

சுரோத்தம
த்வம்
சர்வேபா
பூதானா
அந்த:
சரசி
“தேவச்சோஷ்டரோ!
நீர்
எல்லா
பிராணிகளுடைய
உடம்பினுள்
புகுந்து சுஞ்சரிக்கிறீர்.

सर्वाः तु
ते
प्रभावज्ञाः
किं
अस्मान्
अवमन्यसे
எல்லோருமே
உமது
மறியுமையை அறிந்த
ஏன் [வர்கள்.
எங்களை
அவமானம்செய்கிறீர்.

कुशनाभसुताः सर्वाः समर्थास्त्वां सुरोत्तम । स्थानाच्छ्यावयितुं देवं रक्षामस्तु तपो वयम् ॥

சுரோத்தம
குஸநாபஸுதா:
“தேவச்சோஷ்டரோ!
குசநாபரின் பெண்
களான

स्थानात्
श्यावयितुं
समर्थाः
பதவியிலிருந்து
தள்ள
ஸாமர்த்தியமுடைய
வர்கள்.

वयं
सर्वाः
देवं
त्वां
நாங்கள்
எல்லோரும்
தேவனானும்
உம்மை

तु
तपः
रक्षामः
ஆனபோதிலும்
தவத்தை
காப்பாற்றுகிறோம்.

मा भूत् स कालो दुर्मेधः पितरं सत्यवादिनम् । नावमन्यस्व धर्मेण स्वयं वरमुपास्महे ॥

துமேய:	"தூர்புத்தியுள்ளவரே!	மா பூத்	ஆகவேண்டாம்.
சத்யவாதின	உண்மை பேசுகிற	தமேண	தர்மத்தோடு
பிதர்	தகப்பனாரை	சுயே	தாமே
ந அவமன்யஸ்வ	அவமானிக்காதேயும்.	வர்	பதியை
ச:	அவர்	உபாஸுஹே	அடைந்துகொள்ளு
கால:	யாமனாக		கிறோம்.

पिता हि प्रभुरस्माकं दैवतं परमं हि सः । यस्य नो दास्यति पिता स नो भर्ता भविष्यति ॥

பிதா	"தகப்பனார்	ந:	எங்களுடைய
ஹி	அன்றோ	பிதா	தகப்பனார்
அஸாக்	எங்களுக்கு	யஸ்ய	எவருக்கு
பு:	பிரபு, (தலைவர்.)	தாஸ்யதி	கொடுக்கிறாரே;
ச:	அவர்	ச:	அவரே
பரம	சிறந்த	ந:	எங்களுக்கு
ஹி	தேவம்.	அதா	பர்த்தாவாக
	ஆதலால்	அவியதி	ஆவார்.

तासां तद्वचनं श्रुत्वा वायुः परमकोपनः । प्रविश्य सर्वगात्राणि वभञ्ज भगवान् प्रभुः ॥

பு:	பிரபுவான	பரமகோபன:	மிக்க கோபங்கொண்
வாயு:	வாயு		டவராய்
அவானு	பகவான்	தாஸா	அவர்களுடைய
தத்	அந்த	சர்வகாஸாணி	எல்லா அலயவங்களை
வசனம்	வார்த்தையை	புவிஸ்ய	புகுந்து,
ஸுத்வா	கேட்டு,	வமஜ	முடமாக்கினார்.

ताः कन्या वायुना भग्ना विविशुर्नृपतेर्गृहम् ।

प्रापतन् भुवि संभ्रान्ताः सलज्जाः साश्रुलोचनाः

॥ २३ ॥

வாயுநா	வாயுயினால்	சாஸுலோசனா:	{ கண்ணீரோடுகூடிய
அஸா:	முடக்கப்பட்டவர்க		கண்களைபுடையவர்
தா:	அந்த [ளாய்	நூபத:	களாய்
கன்யா:	கன்னிகைகள்	சூஹ்	அரசனுடைய
சம்ப்ரான்தா:	மனம் களக்கினவர்	விவிஸு:	விட்டை
	களாய்	ஸுவி	புகுந்தார்கள்.
சலஜ்ஜா:	வெட்டமுடையவர்க	புரபி	பூமியில்
	ளாய்	புரபதநு	விழுந்தார்கள்.

स च ता दयिता दीनाः कन्याः परमशोभनाः । दृष्ट्वा भग्नस्तदा राजा संभ्रान्त इदमब्रवीत् ॥

ச: ராஜா	அந்த அரசன்	भग्नः च	முடக்கப்பட்டவர்க
तः	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து, [ளாகவும்
दयिताः	அருமைபான	संभ्रान्तः	திடுக்கிட்டவராய்
परमशोभनाः	அதிக அழகுள்ள	तदा	அப்பொழுது
कन्याः	கன்னிகைகளை	इदं	இந்த சொல்லை
दीनाः	துக்கித்தவர்களாயும்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

किमिदं कथ्यतां पुत्र्यः को धर्ममवमन्यते । कुब्जाः केन कृताः सर्वा वेष्यन्त्यो नाभिभाषथ ॥

पुत्र्यः	புத்திரிகளே !	कुब्जाः	கனிகளாக
इदं किं	இது என்ன ?	वेष्यन्त्यः	சுழண்டவர்களாக
कथ्यतां	சொல்லப்பட்டும்.	कृताः	பண்ணப்பட்டவர்க
कः	எவன்		ளானீர்கள்.
धर्मं	தர்மத்தை	सर्वाः	எல்லோரும்
अवमन्यते	அவமானம் செய்கி	अभिभाषथ न	பதில் சொல்லுகிறீர்
केन	எவனால் [ரான்?		களிலில்.

ओतुमिच्छामि तं पुत्र्यः कस्येदं कर्म गहितम् ॥ २६ ॥

पुत्र्यः	புத்திரிகளே !	कस्य	எவனுடையது ?
इदं	இந்த	तं	அதை
गहितं	நிந்திக்கத்தக்க	ओतुं	கேட்க
कर्म	காரியம்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

एवं राजा विनिश्चस्य समार्थि सन्दधे ततः ॥ २७ ॥

राजा	அரசன்	ततः	அப்பால்
एवं	இவ்வாறு	समार्थि	ஊக்கத்தை
विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து,	संदधे	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1080

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ३३ ॥

ब्रह्मदत्तेन कुशनाभकन्योद्वाहः—பிரம்மதத்தார் குசநாபகன்னிகைகளை
வீவாஹம் செய்வது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कुशनाभस्य धीमतः । शिरोभिश्चरणौ स्पृष्ट्वा कन्याशतमभाषत ॥ १ ॥

धीमतः	திமானான	कन्याशतं	பெண்களின் தூற்று
तस्य	அந்த	शिरोभिः	தலைகளால் [வர்
कुशनाभस्य	குசநாபருடைய	चरणौ	பாதங்களை
तत् वचनं	அந்த வார்த்தையை.	स्पृष्ट्वा	வணங்கி,
श्रुत्वा	கேட்டு,	अभाषत	சொல்லின.

वायुः सर्वात्मको राजन् प्रधर्पयितुमिच्छति । अशुभं मार्गमास्थाय न धर्मं प्रत्यवेक्षते ।
सोऽस्माभिरुक्तः सर्वाभिर्वायुः कामवशं गतः ॥ २ ॥

राजन्	"அரசனே !	प्रधर्पयितुं	அவமானம் செய்ய
सर्वात्मकः	எல்லாருடையபடம்பி	इच्छति	விரும்புகிறான்.
	அவன் அருளுள்ளவனான	अस्माभिः	எங்கள்
वायुः	வாயுபகவான்	सर्वाभिः	எல்லோராலும் [பட்ட
धर्मं	தர்மமார்க்கத்தை	उक्तः	சரிவழி சொல்லப்-
प्रत्यवेक्षते न	அதுவாஸரிக்கவில்லை.	सः वायुः	அந்த வாயுபகவான்
अशुभं मार्गं	கெட்ட வழியை	कामवशं	காமவசத்தை
आस्थाय	அடைந்து,	गतः	அடைந்தான்.

पितृमत्यः स भद्रं ते स्वच्छन्दे न वयं स्थिताः ।
पितरं नो वृणीष्व त्वं यदि नो दास्यते तव

॥ ३ ॥

पितृमत्यः	"தந்தையையுடையவர்களாக	नः	எங்களுடைய
सः	இருக்கிறோம்.	पितरं	பிதாவை
स्वच्छन्दे	ஸ்வாதந்திரியத்தில்	वृणीष्व	கேளும்.
वयं	நாங்கள்	नः	எங்களை
स्थिताः न	இருக்கிறவர்கள் இல்லை.	तव	உமக்கு
त्वं	நீர்	दास्यते यदि	கொடுப்பாராகில்
		ते	உமக்கு
		भद्रम्	பாக்கியம்.

तेन पापानुबन्धेन वचनं न प्रतीच्छता । एवं ब्रुवन्त्यः सर्वाः सो वायुना निहता भृशम्॥

एवं	"மேற்கூறிப்பதம்	पापानुबन्धेन	அதர்மமார்க்கத்தைய
ब्रुवन्त्यः	பேசிய		வாஸரித்த
सर्वाः	எல்லோரும்	तेन वायुना	அந்த வாயுவினால்
वचनं	தர்மமொழியை	भृशं	மிகவும்
न प्रतीच्छता	எற்றுக்கொள்ளாத	निहताः	சிகழிக்கப்பட்டவர்க
		सः	ஆகின்றோம்." [என

तासां तु वचनं श्रत्वा राजा परमधार्मिकः । प्रत्युवाच महातेजा कन्याशतमनुत्तमम् ॥५॥

तासां	அவர்களுடைய	राजा	அரசன்,
वचनं	வார்த்தையை	अनुत्तमं	ஒப்பற்ற
श्रत्वा	கேட்டு.	कन्याशतं	கன்னிகைகளின்
परमधार्मिकः तु	வெகு உயர்ந்தும்		தூறைப் பார்த்து
महानेजाः	மஹாதேஜன்விபு	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதில்
	மான		சொன்னார்.

क्षान्तं क्षमावतां पुत्र्यः कर्तव्यं सुमहत् कृतम् । ऐकमत्यमुपागम्य कुलञ्चावेक्षितं मम ॥

புத்திரிகளே !	கூதம்	செய்யப்பட்டது.
பொறுமையுடையோர்	ऐकमत्यं	ஒற்றுமையை
கருக்குள்	उपागम्य	அடைந்து,
செய்யத்தக்கதான	मम	என்னுடைய
பொறுமை	कुलं च	குலமும்
நன்றாக	अवेक्षितम्	கொளிக்கப்பட்ட
		டது."

अलङ्कारो हि नारीणां क्षमा हि पुरुषस्य वा ॥ ७ ॥

"பொறுமையே,	புருஷன் வா	புருஷனுக்கும்
ஸ்திரீகளுக்கும்,	अलङ्कारः	அழகு.
	हि	இது பிரசித்தம்.

दुष्करं तच्च वः क्षान्तं त्रिदशेषु विशेषतः । यादृशी वः क्षमा पुत्र्यः सर्वासामविशेषतः ॥

உங்களுக்கு	वः	உங்கள்
முக்கியமாய்	सर्वासां	எல்லாருடைய
தேவர்கள் விஷயத்தில்	अविशेषतः	ஒரே மனமாகப் பாரா
அந்த	क्षमा	பொறுமை [ட்டிய
பொறுமையுண்டான		எதோடு ஒப்பிட்டுச்
அரிய குணமே. [து	यादृशी	சொல்லக்கூடும் ?
புத்திரிகளே !		வெகு சிலாக்கியம்.

क्षमा दानं क्षमा सत्यं क्षमा यज्ञश्च पुत्रिकाः । क्षमा यशः क्षमा धर्मः क्षमायां विष्ठितं जगत् ॥

"புத்திரிகளே !	क्षमा	இன்னும் பொறுமை,
பொறுமை,	यशः	கீர்த்தி.
தானம்.	क्षमा	பொறுமை,
பொறுமை,	धर्मः	தர்மம்.
ஸத்யம்.	क्षमायां	பொறுமையில்,
பொறுமை,	जगत्	உலகம்,
யஜ்:	विष्ठितम्	நிலைநிற்கிறது.

विसृज्य कन्याः काकुत्स्थ राजा त्रिदशविक्रमः । मन्त्रज्ञो मन्त्रयामास प्रदानं सह मन्त्रिभिः ।

देशे काले प्रदानस्य सदृशे प्रतिपादनम् ॥ १० ॥

"காசுதஸ்த !	प्रदानं	{ கன்னிகைகளைக் கல்
கன்னிகைகளை		யாணம் செய்து
அனுப்பிவிட்டு,	प्रदानस्य	கொடுப்பதையும்,
தேவர்கள் போன்ற		கல்யாணம் செய்து
பராக்கிரமமுடைய		கொடுப்பதின்
மந்திராலோசனை	देशे काले	இடம், காலம்
அரசன், [யறிந்த	सदृशे	தகுந்த இடம் இவை
மந்திரிமார்களோடு	प्रतिपादनं	செய்தலையும் [களின்
கூட	मन्त्रयामास	ஆலோசித்தார்.

एतस्मिन्नेव काले तु चूली नाम महामुनिः । ऊर्ध्वरेताः शुभाचारो ब्राह्मं तप उपागमत् ॥

த
முதமிந் புவ
காலே
கூர்வீரதா:
இதன் ி
இதே
காலத்தில்
நமுவாத இந்திரிய
முண்டய
சுபாசார:
ஆசாரிலான

चूली
नाम
महामुनिः
ब्राह्मं
तपः
उपागमत्
சூலி
பிராமித்தான
மஹா முனிவர்
பிரம்மத்பான
தவத்தை
புரிந்தார்.

तप्यन्तं तमृषिं तत्र गन्धर्वीं पर्युपासते । सोमदा नाम भद्रं ते ऊर्मिलातनया तदा ॥ १२ ॥

தத
தப்யந்த்
த் ஈர்மி
கர்மிலாதனயா
சோமதா
நாம
இந்த ஸ்திதியில்
தவம் புரிவிற
அந்த முனிவரை
மலர்மிலாதின மக
சோமதை [நான
என்று பெயருள்ள

गन्धर्वीं
तदा
पर्युपासते
ते भद्रम्
கந்தர்வப்பெண்
ததா
பர்யுபாஸதே
பணியிலை பண்ணிக்
கொண்டிருந்தாள்.
தே மஹம்
உமக்கும் இதனால் நன்
மைபுண்டாகும்.

सा च तं प्रणता भूत्वा शुश्रूषणपरायणा । उवास काले धर्मिष्ठा तस्यास्तुष्टोऽभवद्गुरुः ॥

தர்மிஷ்ட
சா
த் ச
பணதா
பூத்வா
சுசுரூபணபராயணா
தர்மிஷ்டையான
அவள்,
அவரை சரிபாய்
வணங்கினவளாய்
ஆகி,
பணியிலை செய்வதில்
ஆஸத்திபுள்ளவளாய்

उवास
काले
गुरुः
तस्याः
गुह्यः
भवत्
வலித்தாள்.
ஒரு காலத்தில்
குரு
அவளிடத்தில்
சந்தோஷமடைந்தவ
ராய்
மஹத்

स च तां कालयोगेन प्रोवाच रघुनन्दन । परितुष्टोऽस्मि भद्रं ते किं करोमि तव प्रियम् ॥

ரஹந்ந
காலயோகெ
ச:
தா
புரோவா
பரிது:
ரகுநந்தன்!
காலமுசிதமாயிருந்த
அவர் [தானேயே
அவளைப் (பார்த்து)
பின்வருமாறு சொன்
னார்.
“மகா சந்தோஷம
டைந்தவனாக

अस्मि
ते भद्रं
तव
प्रियं
किं
करोमि
இருக்கிறேன்.
உனக்கு சகல செனபா
க்யமுண்டாகட்டும்.
உனக்கு
இஷ்டமானது
என்ன?
செய்கிறேன்.”

परितुष्टं मुनिं ज्ञात्वा गन्धर्वीं मधुरस्वरा । उवाच परमप्रीता वाक्यज्ञा वाक्यकोविदम् ॥

வாக்யகோவித்
முனி
பரிது
ஜ்ஞா
பேசுவதில் ஸமத்த
ரான
முனிவரை பார்த்து,
ஸந்தோஷமடைந்த
வாக்க
தேரித்தகோண்டு,

परमप्रीता
वाक्यज्ञा
मधुरस्वरा
गन्धर्वीं
उवाच
அதிகஸந்தோஷமடை
பேசத்தெரிந்த [ந்த
மதுரமர்னஸ்வர
கந்தர்வஸ்திரி [முள்ள
பின்வருமாறு சொன்
னார்.

लक्ष्म्या समुदितो ब्राह्मया ब्रह्मभूतो महातपाः । ब्राह्मेण तपसा युक्तं पुत्रमिच्छामि धार्मिकम् ॥

பாடியா	"பிரம்ம ஸம்பந்த	பாஹே	பிரம்மஸம்மந்தமான
லக்ஷ்மியா	தேஜஸ்ஸால் [மான	தபசா	தவமஹிமைபோடு
சமூதீத:	கிரேஷ்டர்.	யுக்த	கடின
பாஹ்மூத:	பிரம்மதேவருக்கு நிக	தார்பிக்	தார்மிகனான
	ரானவர்.	புத்	பிள்ளையை
மஹதபா:	மஹா தபஸ்வீ.	இச்சாமி	விரும்புகிறேன்.

अपतिश्चास्मि भद्रं ते भार्या चास्मि न कस्य चित् । ब्राह्मणोपगतायाश्च दातुमर्हसि मे सुतम् ॥

தே பத்ரம்	உமது திருவருள்	அஸி ந	நான் இல்லை.
	வேண்டும்,	பாஹ்ணோபகதாயா:	பிரம்மணரை சரண
அபதி: ச	பதியில்லாதவளாகவே	மே	எனக்கு [மடைந்த
அஸி	இருக்கிறேன்.	சுதம் ச	புத்திரனை மாத்திரம்
கச்யசித் ச	ஒருவனுக்காகிலும்	தாது	அளிக்க
மார்யா	பாரியைப்பாக	அர்ஹசி	உரிபவராகிறீர்.

तस्याः प्रसन्नो ब्रह्मर्षिर्ददौ पुत्रमनुत्तमम् । ब्रह्मदत्तमिति ख्यातं मानसं चूलिनः सुतम् ॥

தஸ்யா:	அவளுக்கு	அனுத்தம்	கிறந்த
புரஸந்:	மெச்சினவராய்	புத்	புத்திரனை
பாஹ்ரி:	பிரம்மரிஷி	சூலிந:	சூலியினுடைய,
பாஹ்ருத்	"பிரம்மதத்தன்"	மானஸம்	மனதால் சங்கல்பிக்
இதி	என்று	சுதம்	புத்திரனை [கப்பட்ட
க்யாதம்	பிரசித்திபெற்ற	ததௌ	கொடுத்தார்.

स राजा सोमदेयस्तु पुरमध्यावसत्तदा । कांपिल्यां परया लक्ष्म्या देवराजो यथा दिवम् ॥

சு	அப்படியிருந்தும்	புரம்	பட்டணத்தை
சோமதேய:	சோமதையின் புத்தி	திவம்	தேவலோகத்தை
ச:	அவன் [ரான	தேவராஜ: யதா	தேவேந்திரன்போல
ராஜா	சூத்திரியன்.	பரயா	மிக்க
ததா	ஆகையால்	லக்ஷ்மியா	வைபவத்துடன்
காம்பில்யா	"காம்பிலி" என்கிற	அப்யாவஸ்து	அரசாண்டுவந்தான்.

स बुद्धिं कृतवान्राजा कुशनाभः सुधार्मिकः । ब्रह्मदत्ताय काकुत्स्थ दातुं कन्याशतं तदा ॥

காகுத்ய	"காகுதஸ்த" .	கந்யாஸதம்	கன்னிகைகளின்
ததா	அக்காலத்தில்		நூற்றை
சுதார்பிக்:	வெகு தர்மிஷ்டரான	தாது	விவாஹம் செய்து
குசநாப:	குசனாபனென்ற		கொடுக்க
ச: ராஜா	அந்த அரசன்	புத்தி	நிச்சயத்தை
பாஹ்ருதாய	பிரம்மதத்தருக்கு	கூதவாந்	செய்தார்.

तमाहूय महातेजा ब्रह्मदत्तं महीपतिम् । ददौ कन्याशतं राजा सुप्रीतेनान्तरात्मना ॥२१॥

महातेजा:	“ மஹாதேஜஸ்தியான	सुप्रीतेन	மிகச்சந்தோஷமடைந்த
राजा	அரான்	अन्तरात्मना	மனதோடு
तं	அந்த	कन्याशतं	கன்னிகைகளின்
महीपतिं	மஹிபதியான		நூற்றை
ब्रह्मदत्तं	பிரம்மதத்தரை	ददौ	பாணிக்ரஹணம் செ
आहूय	அழைத்து,		ய்துகொடுத்தார்.

यथाक्रमं ततः पाणीञ्जग्राह रघुनन्दन । ब्रह्मदत्तो महीपालस्तासां देवपतिर्यथा ॥ २२ ॥

रघुनन्दन	“ ரகுநந்தன !	पाणीन्	கைகளை
देवपतिः यथा	தேவேந்திரன்போல	ततः	அப்பொழுது
महीपालः	மஹிபால்காரான	यथाक्रमं	கிரம்பபடி
ब्रह्मदत्तः	பிரம்மதத்தர்,	जग्राह	கிரஹித்துக்கொண்
तासां	அவர்களுடைய		டார்.

स्पृष्टमात्रे ततः पाणौ विकुब्जा विगतज्वराः । युक्तं परमया लक्ष्म्या वभौ कन्याशतं तदा ॥

पाणौ	“ கை	विगतज्वराः	மனக்கவலை நீங்கினவர்
स्पृष्टमात्रे	பற்றப்பட்டவளவில்		களாய் ஆனார்கள்.
तदा	அக்காரணத்தால்	कन्याशतं	கன்னிகைகளின்
ततः	அப்போதிலிருந்து	परमया	அதிக [நூற்றுவர்,
विकुब्जाः	குருபம் நீங்கினவர்க	लक्ष्म्या	வைபவத்தோடு
	ளாய்	युक्तं	கூடி
		वभौ	விளங்கினர்.

स दृष्ट्वा वायुना मुक्ताः कुशनाभो महीपतिः । बभूव परमप्रीतो हर्षं लेभे पुनः पुनः ॥

सः	அந்த	परमप्रीतः	வெகு சந்தோஷ
महीपतिः	மஹிபதியான		மடைந்தவராய்
कुशनाभः	குசனுபர்,	बभूव	ஆனார்.
वायुना	வாயுவினால்	पुनः पुनः	இன்னும் மேல்மேல்
मुक्ताः	விடப்பட்டவர்களாக	हर्षं	ஆனந்தத்தை
दृष्ट्वा	பார்த்து,	लेभे	அடைந்தார்.

कृनोद्वाहं तु राजानं ब्रह्मदत्तं महीपतिम् । सदारं प्रेषयामास सोपाध्यायगणं तदा ॥

तु	மேலும்	तदा	அக்காலத்தில்
महीपतिं	மஹிபதியான	सदारं	மணவிமார்களோடு
कृनोद्वाहं	கன்பாணமாக		கடியவராய்
ब्रह्मदत्तं	பிரம்மதத்தருக்கிற	सोपाध्यायगणं	பிராம்மணக்கூட்டங்க
राजानं	அரசரை		ளோடு கூடினவராக
		प्रेषयामास	அனுப்பினார்.

सोमदाऽपि सुसहृष्टा पुनस्य सदृशीं क्रियाम् । यथान्यायं च गन्धर्वीं स्नुपास्ताः प्रत्यनन्दत ॥
दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा च ताः कन्याः कुशनाभं प्रशस्य च ॥ २६ ॥

गन्धर्वी	கந்தர்வஸ்திரீபாண	पुनस्य	புத்திரனுடைய
सोमदा	ஸோமதை	सदृशीं	உத்தமமான
सुसहृष्टा	மிகக்கனிப்புற்றவளாய்	क्रियां च	{ பாபநிவர்த்தி நிமித் தம் செய்துகொண்ட வைதிககர்மத்தையும்
ताः कन्याः	அந்த கன்னிகைகளை	कुशनाभं च	குசனுபரையும்,
दृष्ट्वा	கண்டு,	यथान्यायं	தக்கவாறு
स्पृष्ट्वा	தழுவி,	प्रशस्य	புகழ்ந்து,
आपि	இன்னும்	प्रत्यनन्दत	மகிழ்ந்தாள்.
ताः	அந்த		
स्नुपाः	மருகியர்களையும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे त्रयत्रिंशः सर्गः ॥

भावितः श्लोकाः 1106

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

विश्वासित्रोत्पत्तिः—விச்வாமித்திரோத்பத்தி.

कृतोद्वाहे गते तस्मिन् ब्रह्मदत्ते च राघव । अपुत्रः पुत्रलाभाय पौत्रीमिष्टिमकल्पयत् ॥१॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ!	गते	போனபொழுது
कृतोद्वाहे	கீவாஹபான	अपुत्रः	புத்திரனில்லாதவர்,
तस्मिन्	அந்த	पुत्रलाभाय	புத்திரனைபடைய
ब्रह्मदत्ते च	பிரம்மதத்தரும்	पौर्णी इष्टि	புத்திரகாமேஷ்டியை
		अकल्पयत्	செய்தார்.

इष्ट्यां तु वर्तमानायां कुशनाभं महीपतिम् । उवाच परमोदारः कुशो ब्रह्मसुतस्तदा ॥२॥

इष्ट्यां तु	பாகமும்	परमोदारः	மிக கம்பிரஸ்வபாவ
वर्तमानायां	நடந்தேறும்	कुशः	குசர் [முன்ன
तदा	அத்தருணத்தில்	महीपतिं	மறீபதிபான
ब्रह्मसुतः	பிரம்மபுத்திரரான	कुशनाभं	குசநாபரைப்பார்த்து
		उवाच	சொன்னார்.

पुत्रस्ते सदृशः पुत्र भविष्यति सुधार्मिकः । गार्धि प्राप्स्यसि येन त्वं कीर्तिं लोके च शाश्वतीम् ॥

पुत्र	“மகனே!	गार्धि	காதியை
ते	உனக்கு	येन	எவனோ அவனால்
सदृशः	ஸதருசனான	लोके	உலகத்தில்
सुधार्मिकः	மிக தர்மவீரனான	शाश्वतीं	• நிலைபெற்ற
पुत्रः	புத்திரன்	कीर्तिं च	கீர்த்தியையும்
भविष्यति	உண்டாவான்.	त्वं प्राप्स्यसि	நீ பெறுவாய்.

232

एधमुत्त्वा कुशो राम कुशनाभं महीपतिम् । जगामाकाशमाविश्य ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥

ஆகாசம்
 ஆபிஷ்ய
 சனாதனம்
 ப்ரஹ்மலோகம்
 ஜகம்

.பு.கா.ச.த்தை
 புருந்தா,
 அழிவற்ற
 பிரம்மலோகத்திற்கு
 சென்றார்.

कस्यचित्त्वथ कालस्य कुशनाभस्य धीमतः । जज्ञे परमधर्मिष्ठो गाधिरित्येव नामतः ॥

நாமத:	பெயரினான்
காதி இதி ஸ்	காதி என்றும்
பரமபரிஸ:	மிக்க ஆசாசிலன்
ஜஸ	பிறந்தான்.

स पिता मम काकुत्स्थ गाधिः परमधार्मिकः । कुशवंशप्रसूतोऽस्मि कौशिको रघुनन्दन ॥

ரகுநन्दன
குவாஷம்சூத்:
கௌசிக:
அஸி

पूर्वजा भगिनी चापि मम राघव सुव्रता । नाम्ना सत्यवती नाम ऋचीके प्रतिपादिता ॥

மூன் பிறந்த
உடன்பிறந்தவன்,
ரிசேகரென்ற ரிஷிக்கு
கல்பாணம் பண்ணிக்
கொடுக்கப்பட்டான்.

सशरीरा गता स्वर्गं भर्तारमनुवर्तिनी । कौशिकी परमोदारा प्रवृत्ता च महानदी ॥८॥

गता
 परमोदारा
 कौशिकी
 महानदी च
 प्रवृत्ता

ஆடைந்தாள்.
 மிகக் கம்பீரமான
 கௌகிசிபென்ற
 பெரிய நதியாகவும்
 ஆணாள்.

दिव्या पुण्योदका रम्या हिमवन्तमुपाश्रिता । लोकस्य हितकामार्थं प्रवृत्ता भगिनी मम ॥

மம	என்னுடைய
மகிணி	உடன் பிறந்தவள்
லோகஸ்ய	உலகத்திற்கு
ஹிதகாமாஸ்யம்	ஹிதம், காமம் இவை
	நாளின் பொருட்டு
மம	உண்டானவள்.

ततोऽहं हिमवत्पार्श्वे वसामि निरतः सुखं । भगिन्यां स्नेहसंयुक्तः कौशिक्यां रघुनन्दन ॥

ரஹுநந்தன
ததஃ
அஹ்
அகின்யா
கௌஷிக்யா
“ரகுநந்தன!
அப்படியிருப்பதால்
நான்
உடன்பிறந்தவளான
கௌகிகியினிடத்தில்

சுஹச்யுக்
ஹிமவத்பா
நிரத:
சுக்
வசாமி
அன்புள்ளவனாய்
ஹிமவத்சார்சரலிலே
எப்பொழுதும்
சுகமாய்
வலித்துக்கொண்
டிருக்கிறேன்.

सा तु सत्यवती पुण्या सत्ये धर्मे प्रतिष्ठिता । पतिव्रता महाभागा कौशिकी सरितां वरा ॥

புண்ய
சத்யே
தர்மே
புதிஸ்திதா
பதிவ்ரதா
மஹாபா
“பரிசுத்தையான
ஸத்யத்தில்
தர்மத்தில்
நிலைநின்றவளான
பதிவ்ரதையான
மஹாபாக்யபாலியான

சா
சத்யவதி து
சரிதா
வரா
கௌஷிகி
அந்த
ஸத்யவதிதான்
நதிகளுக்கும்
உத்தமையான
கௌகிகி.

अहं हि नियमाद्राम हित्वा तां समुपागतः । सिद्धाश्रममनुप्राप्य सिद्धोऽस्मि तव तेजसा ॥

ராம
அஹ்
நியமா
தா ஹி
சமூபாகத:
“ஸ்ரீராம!
நான்
நிபமத்தால்
அவனை விட்டு,
வந்தவன் ;

சித்தாஸ்ரம்
அநுபாப்ய
தவ
தேஜஸா ஹி
சித்:
அஸி
சித்தாஸ்ரமத்தை
அடைந்து,
உன்னுடைய
பிரபாவத்தாலேயே
ஸித்தியடைந்தவனாக
ஆகிறேன்.

एषा राम ममोत्पत्तिः स्वस्य वंशस्य कीर्तिता । देशस्य च महाबाहो यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥

மஹாபா
ராம
யத்
த்வ்
மா
பரிபுக்ஷசி
புஷா
“மஹாபாகுவே!
ஸ்ரீராம!
எதை
நீர்
என்னை
கேட்கிறீரோ,
இந்த

மம
ஸ்வஸ்ய
வ்ஸஸ்ய
தேஸஸ்ய ச
உத்பதி:
கீர்திதா
என்னுடைய
ஸ்வந்த
வம்சத்தினுடையவும்
தேசத்தினுடையவும்
உற்பத்திவரலாறு
விஸ்தாரமாக சொல்
ஸப்பட்டது.

गतोऽर्धरात्रः काकुत्स्थ कथाः कथयतो मम । निद्रामभ्येहि भद्रं ते मा भूद्विघ्नोऽध्वनीह नः ॥

காகுதஸ்த
மம
கதா:
கதயத:
அர்ஹ்ராத:
கத:
நிட்ரா
“காகுதஸ்தரே!
நான்
கதைகளை
சொல்லிக்கொண்டிரு
பாதிராத்திரி [க்க
ஆகிவிட்டது.
நித்திரையை

அம்யேஹி
தே
மத்
ஐஹ அப்வநி
ந:
விந:
மா பூத்
அடை
உமக்கு
மங்களம்,
இந்த மார்க்கத்தில்
நமக்கு
தடை
ஆகவேண்டாம்.

निष्पन्दास्तरयः सर्वे निलीना मृगपक्षिणः । नैशेन तमसा व्याप्ता दिशश्च रघुनन्दन ॥

ரஹ்ந
தரய:
சர்வ
நிஷ்பந்தா:
மூகபக்ஷிண:
“ரகுந்தன!
விருஷங்கள்
எல்லாம்
அவாவற்றவைகளாய்
இருக்கின்றன.
நிருகங்களும் பகி
களும்

நிலிநா:
திசா: ச
நேசெ
தமஸா
வ்யாஸா:
அடங்கித் தாங்குகிற
வைகளாய் இருக்கின்
திக்குகளும் [நன.
இரவுஸம்பந்தமான
இருளால்
மூடப்பட்டவைகளாய்
இருக்கின்றன.

शनैर्वियुज्यते सन्ध्या नभो नेत्रैरिवावृतम् । नक्षत्रतारागहनं ज्योतिर्भिरवभासते ॥ १६ ॥

சந்ந
ஶநை:
வியுஜ்யதே
நக்ஷத்ர-
தாராகஹன் }
“இரவின் பூர்வபாகம்
மெள்ள
விடப்படுகிறது.
நகத்திரங்கள், தா
வைகள் இவைகள்
அடர்ந்த

நப:
ஜ்யோதிர்भि:
நை:
அவூத் இவ
அவபாஸதே
ஆகாசம்,
பிரகாசிக்கின்ற
கண்களாலே
வியப்தமானதுபோல
விளங்குகின்றது.

उत्तिष्ठति च शीतांशुः शशी लोकतमोनुदः । ह्लादयन् प्राणिनां लोके मनांसि प्रभया विभो ॥

விஶோ
ஷிதாங்கு:
லாக்தமோநுத:
ஶஸி ச
லோகே
“ராஜ!
குளிர்ச்சியான கிரண
க்களையுடைய
உலகத்து இருளை
சந்திரனும் சூழிக்கிற
உலகத்தின்

பிராணிநா
மனாஸி
புரபயா
ஹ்லாடயந்
உத்திஸ்தி
பிராணிகளுடைய
மனதுகளை
காந்தியால்
சந்தோஷப்படுத்து
பவனாய்
உதிக்கிறான்.

नैशानि सर्वभूतानि प्रचरन्ति ततस्ततः । यक्षराक्षससङ्घाश्च रौद्राश्च पिशिताशनाः ॥१८॥

நேஸானி
சர்வபூதானி
யக்ஷராக்ஷஸஸங்கா: ச
ரோத்ரா:
“இரவில் ஸஞ்சரிக்கிற
எல்லாப்பிராணிகளும்
யக்ஷ, ராக்ஷஸ் ஸமூ
கங்களும்,
பயங்கரங்களான

பிஸிதாஸநா: ச
ததஸ்தத:
புரவரந்தி
பூதப் பிசாசங்களும்
(மாம்ஸத்தைபுண்
ணுமவைகளும்)
அக்கங்கு
சஞ்சரிக்கின்றன.

एवमुक्त्वा महातेजा विरराम महामुनिः । साधु साध्विति तं सर्वे ऋपयो हभ्यपूजयन्॥१९॥

ஏவ்
உஶ்வா
மஹாதேஜா:
மஹாமுநி:
விரராம
இவ்வாறு
சொல்லி,
மஹா தேஜஸ்வியான
மஹாமுனிவர்
வாய் முடிஞர்.

஋பய:
சர்வ
சாஸு சாஸு
ஐதி
த
அப்யபூஜயந் ஐ
நிஷிகள்
எல்லோரும்
“நல்லது நல்லது”
என்று
அவ்வா
கொண்டாடினார்கள்.

कुशिकानामयं वंशो महान्धर्मपरः सदा । ब्रह्मोपमा महात्मानः कुशवंश्या नरोत्तमाः ॥२२॥

अयं
कुशिकानां
वंशः
सदा
महान्
धर्मपरः
“இந்த
குசிகர்களுடைய
வம்சம்
எப்பொழுதும்
சீலாக்யமானது.
தர்மத்தில் ஊக்கமுள்ளது.

कुशवंश्याः
नरोत्तमाः
ब्रह्मोपमाः
महात्मानः
குசுவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்
நரோத்தமர்கள்.
பிரம்மதேவருக்கு கொப்பனவர்கள்.
மஹாத்மாக்கள்.

विशेषेण भवानेव विश्वामित्रो महायशः । कौशिकी च सरिच्छ्रेष्ठा कुलोद्योतकरी तव ॥

विश्वामित्रः
भवान् एव
महायशः
विशेषेण
“விச்வாமித்திரான
நீரே,
மிகப் புகழ்பெற்றவர்.
முகம்பெயர்ப்

सरिच्छ्रेष्ठा
कौशिकी च
तव
कुलोद्योतकरी
நதிகளில் கிறந்த
கௌகிகியும்
உம்முடைய
குலத்தை விளங்கச்
செய்கிறவன்.”

इति तैर्मुनिशार्दूलैः प्रशस्तः कुशिकात्मजः । निद्रामुपागमच्छ्रीमानस्तद्वत् इवांशुमान् ॥

इति
तैः
मुनिशार्दूलैः
प्रशस्तः
श्रीमान्
இவ்வாறு
அந்த
முனிச்சீரேஷ்டர்களால்
புகழப்பட்ட
ஸ்ரீமானான

कुशिकात्मजः
अस्तं
गतः
अंशुमान् इव
निद्रां
उपागमत्
விச்வாமித்திரர்
அஸ்தமனத்தை
அடைந்த
சூரியன்போல்
நித்திரையை
அடைந்தார்.

रामोऽपि सहसौमित्रिः किञ्चिदागतविस्मयः । प्रशस्य मुनिशार्दूलं निद्रां समुपसेवते ॥२३॥

सहसौमित्रिः
रामः अपि
मुनिशार्दूलं
किञ्चित्
लசத்தமனனோடுகொண்ட
ஸ்ரீராமரும்
முனிச்சீரேஷ்டரை
கொஞ்சம்

प्रशस्य
आगतविस्मयः
निद्रां
समुपसेवते
கொண்டாடி,
களிப்படைந்தவராய்
நித்திரையை
நன்கடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1129

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்திஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

गङ्गोमावृत्तान्तकथनम्—கங்கையினுடையவும் பார்வதியினுடையவும்
விருத்தாந்தத்தை சொல்வது.

उपास्य रात्रिशेषं तु शोणाकूले समाहितः । निशायां सुप्रभातायां विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥

शोणाकूले तु
रात्रिशेषं
उपास्य
समाहितः
சோணாகூலத்தில்
லேயே
இரவின் மிச்சத்தை
தழித்து,
பரிசுத்தரான

विश्वामित्रः
निशायां
सुप्रभातायां
अभ्यभाषत
விச்வாமித்திரர்
இரவு
சுப்பிரமாதா
அப்யபாஷ
பின்வருமாறு சொன்னார்.

सुभभाता निशा राम पूर्वा सन्ध्या प्रवर्तते । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते गमनायाभिरोचय ॥२॥

राम	"ஸ்ரீராம !	उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.
निशा	இரவு	ते	உமக்கு
सुभभाता	கல்யாண வான து.	भद्रं	மக்களம்.
पूर्वा सन्ध्या	காலை ஸந்தி	गमनाय	போவதென்பொருட்டு
प्रवर्तते	நெருங்குகிறது.	अभिरोचय	திருவுள்ளம் பற்றும்."
उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.		

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कृत्वा पौर्वाहिकीं क्रियाम् । गमनं रोचयामास वाक्यं चेदमुवाच ह ॥

तस्य	அவருடைய	गमनं	போவதை
तत् वचनं	அந்த வார்த்தையை	रोचयामास	இச்சித்தார்.
श्रुत्वा	கேட்டு,	इदं	இந்த
पौर्वाहिकीं	காலையில் செய்யவேண்ட	वाक्यं च	வாக்யத்தையும்
क्रियाम्	கிரியையை [பு.ய	उवाच ह	பின்வருமாறு
कृत्वा	செய்து,		சொன்னார்.

अयं शोणः शुभजलो गाधः पुलिनमण्डितः । कतरेण पथा ब्रह्मन् सन्तरिष्यामहे वयम् ॥

अयं	" இந்த	पुलिनमण्डितः	மணல்திட்டுகளோடு
शुभजलः	மக்கள நீர்த்தமுள்ள		விளங்குகிறது.
शोणः	சோணை	ब्रह्मन्	பிராம்மனரோ !
गाधः	சொற்பஐலமுடை	कतरेण पथा	எந்த வழியால்
	பது.	वयं	நாம்
		सन्तरिष्यामहे	தாண்டுவோம்."

एवमुक्तस्तु रामेण विभ्रामितोऽब्रवीदिदम् । एष पन्था मयोद्दिष्टो येन यान्ति महर्षयः ॥

रामेण	ஸ்ரீராமால்	महर्षयः	" மகர்ஷிகள்,
एवं उक्तः	இவ்வாறு சொல்லப்ப	येन	எவ்வழிபாத
विभ्रामितः	விச்வாமித்தீர், [ட்ட	यान्ति	போகிறார்களோ,
तु	இப்பொழுது	एषः पन्थाः	அந்த இந்த வழி
इदं	இனி வரப்போகிறதை	मया	என்னால்
अब्रवीत्	சொன்னார்.	उद्दिष्टः	உத்தேசிக்கப்பட்டது."

ते गत्वा द्रुमध्वानं गतेऽर्धदिवसे तदा । जाह्नवीं सरितां श्रेष्ठां ददृशुर्मुनिसेविताम् ॥ ६ ॥

दूरं	வெகு தூரமான	ते	அவர்கள்
अध्वानं	வழியை	मुनिसेवितां	ரிஷிகளால் வணங்கப்
गत्वा	கடந்து,	सरितां	பதிகளுக்குள் [பட்ட
तदा	அப்பொழுது	श्रेष्ठां	சிறந்த
अर्धदिवसे	மத்தியானகாலம்	जाह्नवीं	கங்கையை
गते	சென்றவனாகில்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

तां दृष्ट्वा पुण्यसलिलां हंससारससेविताम् । बभूवुर्मुनयः सर्वे मुदिताः सहराघवाः ॥
तस्यास्तीरे ततश्चक्रुस्तत्रावासपरिग्रहम् ॥ ७ ॥

புணியசலிலா	புணியதீர்த்தமுடைய	சर्वே	எல்லோரும்
ஹ்ஸாரச- சேவிதா	தான அன்னப்பறவைகளி னாலும், ஸாராஸங்களி னாலும் நிறைந்திருக் கிறது [கிற	मुदिताः	மனங்களித்தவர்க ள்.
तां	அதை	बभूवुः	[நாய், அப்பொழுது
दृष्ट्वा	பார்த்து,	ततः	அவ்விடத்தில்
सहाराघवाः	ஸ்ரீராகவரோடுகூடின	तस्य	அதினுடைய
मुनयः	முனிவர்கள்	तीरे	கரையில்,
		आवासपरिग्रहं	தங்குமிடம் அடை செய்தார்கள். [தலை
		चक्रुः	

ततः स्नात्वा यथान्यायं सन्तप्य पितृदेवताः । हुत्वा चैवाग्निहोत्राणि प्राश्य चामृतवद्भविः ॥
विविशुर्जाह्वीतीरे शुचौ मुदितमानसाः । विश्वामित्रं महात्मानं परिवार्य समन्ततः ॥ ९ ॥

ततः	அங்கு	हविः	ஹவிஸ்ஸை
स्नात्वा	நீராடி,	प्राश्य च	புகித்தும்,
पितृदेवताः	பிதிர்க்களையும், தேவ தைகளையும்,	शुचौ	பரிசுத்த
यथान्यायं	விதிப்படி	आह्वीतीरे	கங்கைக்கரையில்
सन्तप्य च	{ தர்ப்பணங்களால் திருப்திபண்ணி வைத்தும்,	महात्मानं	மகாத்மாவான
अग्निहोत्राणि	அக்னிஹோதரங்களை	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
हुत्वा एव	ஹோமம்செய்தும்,	समन्ततः	நாற்புறத்திலும்
अमृतवत्	அமிருதத்திற்கு ஸமா னமான	परिवार्य	சூழ்ந்து,
		मुदितमानसाः	களிப்புற்ற மனமுடை யவர்களாய்
		विविशुः	உட்கார்ந்தார்கள்.

संप्रहृष्टमना रामो विश्वामित्रमथाब्रवीत् । भगवञ्छ्रोतुमिच्छामि गङ्गां त्रिपथगां नदीम् ॥
तैलोक्यं कथमाक्रम्य गता नदनदीपतिम् ॥ ११ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	गङ्गां	கங்கையின் வரலாற்
संप्रहृष्टमनाः	மிகக் களிப்புற்ற மன முடையவராய்	अथ	ஸம்ப்ரஹ்ஸமாய் [றை
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைப்	ओतुं	கேட்க
अब्रवीत्	சொன்னார். [பார்த்து	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
भगवन्	"பகவானே!	कथं	எவ்வாறு
त्रिपथगां	முன்றுவழியாய்ச் செல்லுகிற	तैलोक्यं	முவ்வுலகத்தை
नदीं	நதியான	आक्रम्य	வ்யாபித்து,
		नदनदीपतिं	ஸமுத்திரத்தை
		गता	அடைந்தது? "

ददौ धर्मेण हिमवांस्तनयां लोकपावनीम् । स्वच्छन्दपथगां गङ्गां त्रैलोक्यहितकाम्ययां ॥

हिमवान् धर्मैण त्रैलोक्यहित- काम्यया तनयां	“ ஹிமவான் தர்மத்தால் மூவ்வுலகத்திற்கும் நன்மைசெய்ய விரும்ப பத்தாலே புத்திரியான	लोकावर्णी स्वच्छन्दपथां गंगां ददौ	உலகத்தை பரிசுத்தம் செய்கிற தன்னிஷ்டமான மார் க்கங்களில் செல்லுகிற கங்கையை கொடுத்தார்.
--	---	--	---

प्रतिगृह्य त्रिलोकार्थं त्रिलोकहितकारिणः । गङ्गामादाय तेऽगच्छन्कृतार्थेनान्तरात्मना ॥

சிலோகஹி- காரிண: } ते सिलोकायं गङ्गां	“ முவ்வுலகத்திற்கும் நன்மையைச் செய்கிற ஆவர்கள் முவ்வுலகத்தின் பொ கங்கையை [ருட்டு	प्रतिगुह्य आदाय कृतार्थेन अन्तरात्मना अगच्छन्	வாங்கி, வைத்துக்கொண்டு, கருத்து நிறைவேறின மனதோடு சென்றார்கள்.
--	--	---	---

या चान्या शैलद्रुहिता कन्याऽऽसीद्रघुनन्दन । उग्रं सा व्रतमास्थाय तपस्तेपे तपोधना ॥

ரஹுந்நவ அந்யா சௌதுஹிதா	“ ரகுநந்தன ! மற்றொரு பர்வத்தின் பெண் ஞான	தபோகமா உய் வத்	தவத்தையே தனமா புள்ளவளாய் கடோரமான விரதா னுஷ்டானத் தை
யா கந்யா ஆசித் ஸா ச	எவள் கன்னிகைபாய் இருந்தாளோ ; அவளும்	அஸ்தாய தப: தெய்	அடைந்து, தவத்தை புரிந்தாள்.

उग्रेण तपसा युक्तां ददौ शैलवरः सुताम् । रुद्रायाप्रतिरूपाय उमां लोकनमस्कृताम् ॥

நிலைவர்:	"பாவதச் சோஷ்டர்	கோகனமஸ்குதா	உலகத்தாரால் வணங்
உழை	கடோராமான		கப்பட்டவளாய்
தபசா	தவத்தோடு	அபுதிரூபாய	ஒப்பற்ற ரூபமுடைய
யுகா	கபுரன	ரூபாய்	ருத்திரருக்கு
சுதா	பெண்ணை	தவ	கன்னிகாதானஞ்
உமா	உமைமைய		செய்தார்.

एते ते शैलराजस्य सुते लोकनमस्कृते । गङ्गा च सरितां श्रेष्ठा उमा देवी च राघव ॥२१॥

ராவ பு லக	“பூராகவ! இவ்விருவர்கள் உலகத்தால் வணங்கப் பட்டவர்கள்.	செ க உ தே பர்வதராஜனுடைய பெண்கள்.
---	--	--

एतत्तं सर्वमाख्यातं यथा त्रिपथगा नदी । खं गता प्रथमं तात गतिं गतिमतां वर ॥ २२ ॥

गतिमतां " नடைபயற்குடையவர்
 वर विற்ற [கனில்]
 तात குழந்தாய்!
 यथा एता निரித்தமாய்
 त्रिपथगा திருபதகை
 नदी நதி
 प्रथमं முதலில்

खं ஆகாயத்தில்
 गति ஸஞ்சரித்தலை
 गता அடைந்தாளோ;
 एतत् இது
 सर्व எல்லாம்
 ते உனக்கு
 आख्यातम् சொல்லப்பட்டது.

सैषा सुरनदी रम्या शैलेन्द्रस्य सुता तदा । सुरलोकं समाख्या विषापा जलवाहिनी ॥

सा " அந்த
 एषा இந்த
 रम्या அழகான
 शैलेन्द्रस्य பர்வதராஜனுடைய
 सुता பெண்,
 विषापा பாபாஷிதைபாய்,

जलवाहिनी ஜெலப்பொருக்குடைய
 सुरनदी தேவநதியாய்
 तदा அக்காலத்தில்
 सुरलोकं தேவலோகத்தை
 समाख्या ஏறினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1152

पटत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ३६ ॥

उमामहिमानुवर्णनम्—உமையின் மஹிமையைச் சொல்வது.

उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन्नुभौ राघवलक्ष्मणौ । अभिनन्द्य कथां वीरावूचतुर्भुनिपुङ्गवम् ॥

तस्मिन् अந்த
 मुनौ முனிவர்
 उक्तवाक्ये வார்த்தையை சொன்
 नवमयि
 वीरौ குரர்களான
 राघवलक्ष्मणौ சீராமர் ஸக்ஷ்மணர்

उभौ இருவர்
 कथां கதையை
 अभिनन्द्य ச்லாகித்து, [பார்த்து
 मुनिपुङ्गवं முனிச்சேஷ்டரைப்-
 उचतुः பின்வருமாறு
 சொன்னார்கள்.

धर्मयुक्तमिदं ब्रह्मन्कथितं परमं त्वया । दुहितुः शैलराजस्य ज्येष्ठाया वक्तुमर्हसि ॥

विस्तरं विस्तरज्ञोऽसि दिव्यमानुषसंभवम् ॥ २ ॥

ममन् " பிராம்மானரே!
 त्वया உம்மால்
 परमं धर्मयुक्तं வெகு புண்யமான
 इदं இது
 कथितं சொல்லப்பட்டது.
 शैलराजस्य பர்வதராஜனுடைய
 ज्येष्ठाया மூத்த
 दुहितुः குமாரிக்குடைய

दिव्यमानुष- } தேவலோகத்திலும் ம
 संभव } னுடையலோகத்திலும்
 உண்டானதை
 विस्तरं விஸ்தரமாய்
 वक्तु சொல்ல
 अर्हसि உரிபவராகிறீர்.
 विस्तरः விஸ்தரமாக அறிந்த
 असि ஆளுக்கிறீர். [வராய்

श्रीन् पथो हेतुना केन श्रावयेल्लोकपावनी

॥ ३ ॥

केन "எந்த
हेतुना காரணத்தால்
लोकपावनी உலகத்தை பரிசுத்தம்
செய்யுமவள்

श्रीन् மூன்று
पथः வழிபாத
श्रावयेत् பாய்வான்?

कथं गङ्गा त्रिपथगा विश्रुता सरिदुत्तमा ।

त्रिषु लोकेषु धर्मज्ञ कर्मभिः कैः समन्विता ॥

धर्मज्ञ "தர்மமறிந்தவரே!
त्रिपथगा த்ரிபதனகபான
गङ्गा கங்கை
कैः எந்த
कर्मभिः தொழில்களால்
समन्विता கூடினவள்.

कथं எதனால்
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களில்
सरिदुत्तमा நதிகளில் சிறந்தவ
श्रुता ளாய்
பரஸித்திபெற்றாள் ?

तथा ब्रुवति काकुत्स्थे विश्वामित्रस्तपोधनः ।

निखिलेन कथां सर्वामृषिमध्ये न्यवेदयत् ॥

काकुत्स्थे காகுத்தஸ்தர்
तथा அவ்வாறு
ब्रुवति சொல்லுகையில்
स्तपोधनः தபோநிதிபான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்

निखिलेन பாக்கிபன்னியில்
कथां எல்லா கதைகளை
सर्वामृषिमध्ये முனிவர்கள் நடுவில்
न्यवेदयत् பின்வருமாறு அறிவி
த்தார்.

पुरा राम कृतोद्वाहो नीलकण्ठो महातपाः ।

दृष्ट्वा च स्पृहया देवीं मैथुनायोपचक्रमे ॥६॥

राम "பூராம!
पुरा முன்னொரு காலத்தில்
महातपाः மஹாதபஸ்கிபான
नीलकण्ठः च சிவபெருமானே
कृतोद्वाहः மணந்தவராய்

देवी தேவியை
दृष्ट्वा பார்த்தது,
स्पृहया காதல்கொள்ளலாலே
मैथुनाय மைதுனத்திற்கு
उपचक्रमे தொடங்கினார்.

नीलकण्ठस्य देवस्य दिव्यं वर्षशतं गतम् ।

न चापि तनयो राम तस्यामासीत् परन्तप ॥

देवस्य "தேவரான
नीलकण्ठस्य நீலகண்டருக்கு
दिव्यं திவ்ய
वर्षशतं வருஷங்களின் நூறு
गतं சென்றது.

परन्तप சத்ருக்களை தபிக்கச்
राम பூராம[செய்பவனே!
अपि च ஆனபோதிலும்
तस्यां அவனிடத்தில்
तनयः குமாரன்
आसीत् न உண்டாகவில்லை.

ततो देवाः समुद्रियाः पितामहपुरोगमाः ।

यदिहोत्पद्यते भूतं कस्तत् प्रतिसहिष्यते ॥८॥

ततः "அப்போது
इह இவ்விஷயத்தில்
यत् भूतं எந்த புத்திரன்
उत्पद्यते உண்டாகிறானோ;
तत् कः அதை எவன்

प्रतिसहिष्यते ஸகிப்பன்? (என்று)
पितामह- } பிரம்மனை முன்னிட்ட
पुरोगमाः } செல்லுகிற
देवाः தேவர்கள்
समुद्रियाः பயந்தார்கள்.

अभिगम्य सुराः सर्वे प्रणिपत्येदमब्रुवन् ॥ ९ ॥

सुराः	" தேவர்கள்	प्रणिपत्य	நமஸ்கரித்து,
सर्वे	எல்லோரும்	इदं	இனி வரப்போகிறதை
अभिगम्य	கிட்டி,	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

देवदेव महादेव लोकस्यास्य हिते रत । सुराणां प्रणिपातेन प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १० ॥

देवदेव	" தேவர்களுக்கு தேவனே !	रत	ஆஸக்தியுடையவரே !
महादेव	மஹாதேவ !	सुराणां	தேவர்களுடைய
अस्य	இந்த	प्रणिपातेन	வணங்குதலால்
लोकस्य	உலகத்தினுடைய	प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை
हिते	நன்மைநிலில்	कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	உரியவராகிறீர்.

न लोका धारयिष्यन्ति तव तेजः सुरोत्तम । ब्राह्मेण तपसा युक्तो देव्या सह तपश्चर ॥

सुरोत्तम	" தேவச்சேஷ்ட !	तपसा	தவத்தோடு
लोकाः	உலகங்கள்	युक्तः	கடினவராய்
तव	உம்முடைய	देव्या	தேவியோடு
तेजः	தேஜஸ்ஸை	सह	கூட
धारयिष्यन्ति न	தாங்கார்கள்.	तपः	தவத்தை
ब्राह्मेण	பிரம்மஸம்பந்தமான	चर	செய்யும்.

त्रैलोक्यहितकामार्थं तेजस्तेजसि धारय । रक्ष सर्वानिमान् लोकान्नालोकं कर्तुमर्हसि ॥

त्रैलोक्य- हितकामार्थं }	" முயல்வுகத்தின் நன் மைபாகிற கோரிக் கையின் பொருட்டு	इमां	இந்த
तेजः	தேஜஸ்ஸை	लोकान्	உலகங்கள்
तेजसि	தேஜோமயமான சரீரத்தில்	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
धारय	தரித்துக்கொள்ளும்.	रक्ष	இரகழியும்.
		अलोकं	உலகமில்லாததை
		कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि न	தகாது.

देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकमहेश्वरः । वाढमित्यब्रवीत् सर्वान् पुनश्चेदमुवाच ह ॥ १३ ॥

देवतानां	" தேவதைகளுடைய	वाढं	'அப்படியே ஆகட்
वचः	வார்த்தையை	इति	என்ற [டும்]
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	சொன்னார்.
सर्वलोकमहेश्वरः	ஸகல உலகத்திற்கும் மகேச்வரர்	पुनः	இன்னும்
		इदं च	இனி வரப்போகிற
सर्वान्	எல்லாவையும்		தையும்
	பார்த்து	उवाच ह	சொன்னார்.

धारयिष्याम्यहं तेजस्तेजस्येव सहोमया । त्रिदशाः पृथिवी चैव निर्वाणमधिगच्छतु ॥

அஃ "நான்
சமயா உமைபோடு
சஹ கூட
தேஜ: தேஜஸ்ஸை
தேஜசி எவ தேஜோமயமான சரீர
த்திலேயே

धारयिष्यामि தரித்துக்கொள்ளு
त्रिदशा: தேவர்களே! [கிறேன்.
पृथिवी உலகம்
च முழுவதும்
निवाण एव சுகந்தையே
अधिगच्छतु அடைபட்டும்.

यदिदं क्षुभितं स्थानान्मम तेजो ह्यनुत्तमम् । धारयिष्यति कस्तन्मे ध्रुवन्तु सुरसत्तमाः ॥

यत् "எந்த
इदं இந்த
मम என்னுடைய
अनुत्तमं तेज: சிறந்த தேஜஸ்
स्थानात् இடத்திலிருந்து
क्षुभितं हि நழுவினதா கிறதோ

तत् அதை
क: எவன்
धारयिष्यति தரிக்கப்போகிறான்?
सुरसत्तमा: சாச்சுரவுட்டர்களே!
मे எனக்கு
ध्रुवन्तु சொல்லுங்கள்.

एवमुक्तास्ततो देवाः प्रयूचुर्वृषभध्वजम् । यत्तेज: क्षुभितं ह्येतत्तद्वरा धारयिष्यति ॥१६॥

एवं "இவ்விதம்
उक्ता: சொல்லப்பட்ட
देवा: தேவர்கள்
तत: அப்பொழுது
वृषभध्वजं { விருஷபத்தை கொடி
பாக உடைபவருக்கு
(சிவபிரானுக்கு)
प्रयूचु: பதில் சொன்னார்கள்.

यत् எது
क्षुभितं நழுவின
तेज: हि ரோதஸ்ஸோ,
तत् அந்த
एतत् இதை
धरा பூமி
धारयिष्यति தரிப்பன்.

एवमुक्तः सुरपतिः प्रमुमोच महीतले । तेजसा पृथिवी येन व्याप्ता सगिरिकानना ॥१७॥

एवं "இவ்விதம்
उक्तः சொல்லப்பட்ட
सुरपति: சுரபதி
महीतले பூமியில்
प्रमुमोच விட்டார்.

येन எந்த, அந்த
तेजसा தேஜஸ்ஸால்
सगिरिकानना மலைகள், வனங்கள்
पृथिवी, பூமி [அடங்கிய
व्याप्ता வியாபிக்கப்பட்டது.

ततो देवाः पुनरिदमूचुश्चाथ हुताशनम् । आविश त्वं महातेजो रौद्रं वायुसमन्वितः ॥१८॥

तत: "அப்படியிருப்பதினால்
अथ இந்த ஸத்தியில்
देवा: தேவர்கள்
हुताशनं அக்னியைப் பார்த்து
इदं இனி வரப்போகிறதை
उचु: சொன்னார்கள்.

त्वं நீர்
वायुसमन्वितः च வாயுவுடன் கூடினவ
ராயே
रौद्रं ருத்திரஸம்பந்தமான
महातेज: மஹாரோதஸ்ஸை
पुन: எப்படியாகிலும்
आविश பிரவேசியும்.

तदग्निना पुनर्व्याप्तं संजातः श्वेतपर्वतः । दिव्यं शरवणं चैव पावकादित्यसन्निभम् ॥
यत्र जातो महातेजाः कार्तिकेयोऽग्निसंभवः ॥ १९ ॥

तत् "அது
புன: அதற்கு பதிலாய்
அग्निநா அக்கினியால்
வ்யாப்தம் விவாதிக்கப்பட்டதாய்
श्वेतपर्वत: வெண்மலையாக
संजात: ஆர்பிறந்து
पावकादित्य- } அக்கினிக்கும், சூரிய
सन्निभं } னுக்கும் ஒப்பான
दिव्यं திவ்ய

शरवणं காணல்காடு
यस एतं எங்கோ அங்கு
महातेजा: एव மகா தேஜஸ்விபான
अग्निसंभव: च வரும்
अग्निसंभव: च அக்கினியில் உண்டா
नवक्रमां எனவருமான
कार्तिकेय: { கருத்திகைகளுக்கு
पुत्रादि(सुप्रीतमनसि
यस्य) பகடவுள்
जात: பிறந்தார்.

अथोमां च शिवं चैव देवाः सर्पिगणास्तदा । पूजयामासुरत्यर्थं सुप्रीतमनसस्ततः ॥ २० ॥

अथ "மேலும்
सर्पिगणा: ரிஷிகணங்களோடு
देवा: தேவர்கள்
तदा அப்பொழுது
तत: அதனால்

सुप्रीतमनस: மிக ஸத்துஷ்ட மன
उमां च முடையவர்களாய்
एव பார்வதியையும்
शिवं च அப்படியே
अत्यर्थं சிவனையும்
पूजयामासु: மிகவும்
பூஜித்தார்கள்.

अथ शैलसुता राम त्रिदशानिदमब्रवीत् । अभियस्य कृतस्याद्य फलं प्राप्स्यथ मे सुराः ॥

राम "சூராம!
अथ இந்த ஸ்திதியில்
शैलसुता பர்வதத்தின் பெண்
(பார்வதி)
त्रिदशान् தேவர்களைப் பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னான்.

सुरा: "தேவர்களே!
मे எனக்கு
कृतस्य செய்யப்பட்ட
अभियस्य அப்பிரியத்தினுடைய
फलं பலத்தை
अथ இப்பொழுது
प्राप्स्यथ அடையுங்கள்.

इत्युक्त्वा सलिलं गृह्य पार्वती भास्करप्रभा । समन्युरशपत् सर्वान् क्रोधसंरक्तलोचना ॥

इति "இவ்வாறு
उक्त्वा சொல்லி,
भास्करप्रभा சூரியன்போன்ற ஒளி
पार्वती பார்வதி [புடைய
सलिलं கலத்தை
गृह्य எடுத்த,

समन्यु: சினமுடையவளாய்
क्रोधसंरक्तलोचना கோபத்தால் சிவந்த க
नंक्रोधापुடையவளாய்
सर्वान् எல்லாரையும்
अशपत् பின்வருமாறு
சபித்தான்.

यस्मान्निवारिता चाहं सङ्गता पुत्रकाम्यया । अपत्यं स्वेपु दारेपु नोत्पादयितुमर्ह्य ॥

புத்ரகாம்யயா	{ புத்திரனை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலே	स्वेपु	தங்கள்
सङ्गता	சம்போகம்செய்த	दारेपु	பத்திரிகளிடத்தில்
अहं	நான்	अपत्यं	புத்திரனை
निवारिता च	விலக்கப்பட்டதும்	एव	நிச்சயமாய்
यस्मात्	எதனாலோ, அதனால்	उत्पादयितुं	உண்டாபண்ண
		न अर्ह्य	கடவீர்களில்லை.

अद्यप्रभृति युष्माकमप्रजाः सन्तु पन्नयः । एवमुत्तवा सुरान् सर्वाञ्छशाप प्रथिवीमपि ॥

अद्यप्रभृति	" இதுமுதல்	सुरान्	தேவர்கள்
युष्माकं	உங்களுடைய	सर्वान्	எல்லோருக்கும்
पन्नयः	பத்திரிகள்	उत्तवा	சொல்லி,
अप्रजाः	புத்திரரில்லாதவர்	अपि	இன்னும்
सन्तु	ஆகட்டும். [களாக	पृथिवीं	பூமியை
एवं	மேற்கூறியவிதம்	शशाप	சபித்தான்.

अवने नैकरूपा त्वं बहुभार्या भविष्यसि । न च पुत्रकृतां प्रीतिं मत्क्रोधकलुपीकृता ॥
प्राप्स्यसि त्वं सुदुर्मेधे मम पुत्रमनिच्छती ॥ २४ ॥

अवने	" பூமியே!	मम	எனக்கு
त्वं	நீ	पुत्रं	புத்திரனை
नैकरूपा	அனேக ரூபமுடைய	अनिच्छती	விரும்பாத
बहुभार्या	வளைய்	मत्क्रोध- कलुपीकृता	என் கோபத்தால் கல ங்கச்செய்யப்பட்ட வளைய்
भविष्यसि	ஆகக்கடவாய்.	पुत्रकृतां	புத்திரனானவர்களை
सुदुर्मेधे	துஷ்ட புத்தியுடைய வனே!	प्रीतिं च	ஆனந்தத்தையே
		प्राप्स्यसि न	அடையாய்.

तान् सर्वान् ब्रीडितान्दृष्ट्वा सुरान् सुरपतिस्तदा । गमनायोपचक्राम दिशं वरुणपालिताम् ॥

तदा	" அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुरपतिः	தேவர்களுக்கு நான்	वरुणपालितां	வருணனால் காப்பாற்ற ப்பட்ட
तान्	அந்த		
सर्वान्	எல்லா	दिशं	திக்குக்கு
सुरान्	தேவர்களை	गमनाय	பேர்க
ब्रीडितान्	வெட்கமடைந்தவர்	उपचक्राम	ஆரம்பித்தார்.
	களாக		

स गत्वा तप आतिष्ठत्पार्थ्वे तस्योत्तरे गिरेः । हिमवत्प्रभवे शृङ्गे सह दैव्या महेश्वरः ॥२६॥

सः	“அந்த	हिमवत्प्रभवे	ஸ்ரீமயபர்வதத்தை
महेश्वरः	மகேஸ்வரர்		சேர்ந்த
गत्वा	சென்று,	शृङ्गे	கொடிமுடியில்
तस्य	அந்த	दैव्या	தேவியோடு
गिरेः	பர்வதத்தினுடைய	सह	கூட
उत्तरे	வடக்கு	तपः	தவத்தை
पार्थ्वे	பக்கத்திலிருக்கிற	आतिष्ठत्	செய்தார்.

एष ते विस्तरो राम शैलपुत्र्या निवेदितः । गङ्गायाः प्रभवं चैव शृणु मे सहलक्ष्मणः ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	एष	அப்படியே
शैलपुत्र्याः	பர்வதத்தின் புத்திரி யினுடைய	गङ्गायाः	கங்கையினுடைய
		प्रभवं	மகிமையையும்
एषः	இந்த	च	உத்பத்தியையும்
विस्तारः	வரலாறு	मे	என்னிடத்திலிருந்து
ते	உனக்கு	सहलक्ष्मणः	சகலக்ஷணரோடுகூடியன
निवेदितः	அறிவிக்கப்பட்டது.	शृणु	கேள். [வராய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पट्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1180

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ३७ ॥

स्कन्दोत्पत्तिः—ஸ்கந்தோத்பத்தி.

तप्यमाने तपो देवे देवाः सर्पिणः पुरा । सेनापतिमभीप्सन्तः पितामहमुपागमन् ॥ १ ॥

देवे	தேவர்	सेनापति	சேனாபதியை
तपः	தவத்தை	अभीप्सन्तः	விரும்பினவர்களாய்
तप्यमाने	புரிகையில்	पुरा	முதலில்
सर्पिणः	ரிஷிகணங்களோடு	पितामहं	பிரம்மனை
देवाः	தேவர்கள் [கூடிய]	उपागमन्	அடைந்தார்கள்.

ततोऽश्रुवन् सुराः सर्वे भगवन्तं पितामहम् । प्रणिपत्य सुराः सर्वे सेन्द्राः साक्षिपुरोगमाः ॥

ततः	அப்பொழுது	सेन्द्राः	இந்திரனோடுகூடியன
सुराः	தேவர்கள்	साक्षिपुरोगमाः	அக்கினியை முன்னிட்டுச் செல்லுகிற
सर्वे	எல்லோரும்		
भगवन्तं	பகவானுள்	सुराः	தேவர்கள்
पितामहं	பிரம்மனை	सर्वे	எல்லோரும்
प्रणिपत्य	நமஸ்கரித்து,	अश्रुवन्	பின்வருமாறு சொன்னார்கள்.

37]

சதாநிஷ: சரீ:

247

यो नः सेनापतिर्देव दत्तो भगवता पुरा ॥ ३ ॥

देव	“தேவரே !	दत्तः	கொடுக்கப்பட்டவர்
भगवता	பகவானால்	यः	எவரோ அவர்
पुरा	முன்னே	नः	எங்களுடைய
		सेनापतिः	சேனாபதி.

स तपः परमास्थाय तप्यते स सहोमया ॥ ४ ॥

सः	“அவர்	उमया	உமையோடு
परं	சிறந்த	सह	கூட
तपः	தவத்தை	तप्यते स	புரிகிறார்.
आस्थाय	அடைந்து,		

यदत्रानन्तरं कार्यं लोकानां हितकाम्यया । संविधत्स्व विधानज्ञ त्वं हि नः परमा गतिः ॥

विधानज्ञ	செய்யவேண்டியவைகளை நோயறிந்தவரே !	यत्	எது
लोकानां	உலகங்களுக்கு	कार्यं	காரியமோ (அதை)
हितकाम्यया	நன்மையின் கோரிக்கை கையால்	संविधत्स्व	ஆலோசியும்.
अनन्तरं	இனிமேல்	नः	எங்களுக்கு
अस	இவ்விஷயத்தில்	परमा	உத்திருஷ்ட
		गतिः	கதி
		त्वं हि	நீர் ஒருவரே.

देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । सान्त्वयन् मधुरैर्वाक्यैस्त्रिदशानिदमब्रवीत् ॥६॥

देवतानां	தேவர்களுடைய	मधुरैः	இனிமையான
वचः	வார்த்தையை	वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
श्रुत्वा	கேட்டு	सान्त्वयन्	சமாதானம் செய்கிற
सर्वलोकपितामहः	சகல உலகங்களுக்கும் பாட்டனார் (பிரம்மன்)		வராய்
सिदशान्	தேவர்களைப்பார்த்து	इदं	இனிவரப்போகிறதை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

शैलपुत्र्या यदुक्तं तदप्रजाः स्वासु पत्निषु । तस्या वचनमक्लिष्टं सत्यमेव न संशयः ॥७॥

स्वासु	“தங்களைது	तत्	அந்த
पत्निषु	மனைவிகளிடங்களில்	तस्याः	அவளுடைய
अप्रजाः	பிராணிகள் உண்டா காதென்று	वचनं	வார்த்தை
शैलपुत्र्या	பர்வதத்தின் புத்திரி	अक्लिष्टं एव	கியர்த்தமற்றதே.
यत्	எது [யானே	सत्यं	• நிஜம்.
उक्तं	சொல்லப்பட்டதோ;	संशयः	ஸந்தேகம்
		न	இல்லை.

इयमाकाशगा गङ्गा यस्यां पुत्रं हुताशनः । जनयिष्यति देवानां सेनापतिमरिन्दमम् ॥
ज्येष्ठा शैलेन्द्रदुहिता मानयिष्यति तं सुतम् । उमायास्तद्गुह्यतं भविष्यति न संशयः ॥

देवानां	"தேவர்களுடைய	आकाशगा	ஆகாசத்தை அடைந்
अरिदमं	சத்துருக்களை அழிக		தவளான
सेनापतिं	சேனாபதியான [ஈற	गङ्गा	கங்கை
पुत्रं	புத்திரனை	तं	அந்த
हुताशनः	அக்ஷினி	सुतं	குமாரனை
यस्यां	எவளிடத்தில்	मानयिष्यति	வெகுமானிக்கப்போ
	உண்டுபண்ணப்போகி		கிறான்.
जनयिष्यति	{ குரோ அப்போர்கோ	तत्	அது
	த்த	उमायाः	உமைக்கு
इयं	இந்த	यहुमतं	இஷ்டமாக
ज्येष्ठा	முத்த	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.
शैलेन्द्रदुहिता	பர்வதச்சேரவுடனின்	संशयः	ஸந்தேகம்
	மகளான	न	இல்லை.

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कृतार्था रघुनन्दन । प्रणिपत्य सुराः सर्वे पितामहमपूजयन् ॥१०॥

रघुनन्दन	"ரகுலம்சத்தில் பிறந்	सर्वे	எல்லோரும்
	தவரே !	कृतार्थाः	கிருதார்த்தர்களாய்
तस्य	அவருடைய	पितामहं	பாட்டனான
तत्	அந்த		பிரம்மாவை
वचनं	வார்த்தையை	प्रणिपत्य	நமஸ்கரித்து
श्रुत्वा	கேட்டு,		வணங்கி,
सुराः	தேவர்கள்	अपूजयन्	பூஜித்தார்கள்.

ते गत्वा पर्वतं राम कैलासं धातुमण्डितम् । अग्निं नियोजयामासुः पुत्रार्थं सर्वदेवताः ॥

राम	"ஸ்ரீராமரே !	पर्वतं	மலைக்கு
ते	அந்த	गत्वा	சென்று,
सर्वदेवताः	எல்லா தேவர்களும்	पुत्रार्थं	புத்திரநிமித்தம்
धातुमण्डितं	தாதுக்களால்	अग्निं	அக்கினியை
	அனங்கரிக்கப்பட்ட	नियोजयामासुः	ஏலிஞர்கள்.
कैलासं	கைலாஸ		

देवकार्यमिदं देव साधयस्व हुताशन । शैलपुत्र्यां महातेजो गङ्गायां तेज उत्सृज ॥ १२ ॥

हुताशन	"அக்ஷினி	महातेजः	மகா தேஜஸ்யியே !
देव	தேவரே !	शैलपुत्र्यां	பர்வதத்தின் மகளான
इदं	இந்த	गङ्गायां	கங்கையினிடத்தில்
देवकार्यं	தேவகார்யத்தை	वेजः	தேஜஸனை
साधयस्व	நன்கியற்றவேண்டும்.	उत्सृज	விட்டுவிடும்.

देवतानां प्रतिज्ञाय गङ्गामभ्येत्य पावकः । गर्भे धारय वै देवि देवतानामिदं प्रियम् ॥१३॥

பாவக: அக்கினி
 தேவதானா் தேவர்களுக்கு
 ப்ரிதிஜாய சபதம் செய்து,
 காங்கா கங்கைக்கு
 அப்யேத்ய சென்று,

देवि 'தேவியே!
 गर्भे धारय वै கர்ப்பத்தை தரி.
 इदं இது
 देवतानां தேவர்களுக்கு
 प्रियम् இஷ்டம்.'

इत्येतद्वचनं श्रुत्वा दिव्यं रूपमधारयत् । सा तस्य महिमां दृष्ट्वा समन्तादवकीर्यत ॥१४॥

इति இதுவிஷயத்தில்
 एतत् இந்த
 वचनं வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 दिव्यं रूपं திவ்யரூபத்தை
 आधारयत् தரித்தாள்.

सा அவள்
 तस्य அவரது
 महिमां மஹிமையை
 दृष्ट्वा மனதிற்கொண்டு
 समन्तात् எல்லாத்திசும்
 अवकीर्यत கிதறிவிட்டாள்.

समन्ततस्तदा देवीमभ्यपिञ्चत पावकः । सर्वस्रोतांसि पूर्णानि गङ्गाया रघुनन्दन ॥१५॥

பாவக: அக்கினி
 तदा அப்போது
 देवी தேவியை
 समन्तत: எங்கும்

अभ्यपिञ्चत நனைத்தார். [தவிரே!
 रघुनन्दन ரகுவம்சத்தில் பிறந்-
 गङ्गाया: கங்கையினுடைய
 सर्वस्रोतांसि ஸகல அவயவங்களும்
 पूर्णानि நிரம்பின.

तमुवाच ततो गङ्गा सर्वदेवपुरोगमम् । अशक्ता धारणे देव तव तेजः समुद्धतम् ।

दह्यमानाऽग्निना तेन संप्रव्यथितचेतना ॥ १६ ॥

गङ्गा கங்கை
 सर्वदेवपुरोगம் சகல தேவர்களுக்கும்
 புரோகமரான
 त अवलम्बितं அவரைப்பார்த்து
 तत: அப்போது
 उवाच சொன்னான்.
 देव 'தேவரே!
 तव உம்முடைய
 तेज: தேஜஸ்

समुद्धतं விருத்தியடைகிறது.
 धारणे தரிப்பதில்
 अशक्ता சக்தியற்றவள்.
 तेन அந்த
 अग्निना அக்கினியால்
 दह्यमाना தகிக்கப்பட்டவளாய்
 संप्रव्यथितचेतना { வெகு துக்கமுற்ற ம
 னமுடையவளாயி
 ருக்கிறேன். }

अथाब्रवीदिदं गङ्गां पावको हिमवत्सुतां । इह हैमवते पादे गर्भोऽयं संनिवेश्यताम् ॥१७॥

பாவக: அக்கினி
 हिमवत्सुतां ஹிமயபர்வதத்தின்
 மகளான
 गङ्गा கங்கையைப் பார்த்து
 इदं இதை
 अब्रवीत् கொன்னான்.
 अयं 'அப்படியானால்'

अयं இந்த
 गर्भः கர்ப்பம்
 इह தற்காலத்தில்
 हैमवते ஹிமயபரவதியினுடைய
 पादे அடியாரத்தில்
 संनिवेश्यताम् வைக்கப்பட்டதும்.'

श्रुत्वाऽर्भेवचनं गङ्गा तं गर्भपतिभास्वरम् । उत्ससर्ज महातेजः स्रोतोभ्यो रघुनन्दन ॥

महातेजः	மஹா வீரபம்	शु-वा	கேட்டு,
	படைத்த	अतिभास्वरं	மிகவும் பிறகாகிக்கிற
रघुनन्दन	ரகுநந்தன !	तं	அந்த
गङ्गा	கங்கை	गर्भं	கர்ப்பத்தை
अभोः	அக்ஷிணிவினது	स्रोतोभ्यः	அவயவங்களிலிருந்து
वचनं	வரனத்தை	उत्ससर्ज	விட்டு விட்டான்.

यदस्या निर्गतं तस्मात्तप्तजाम्बूनदप्रभम् । काञ्चनं धरणीं प्राप्तं हिरण्यमतुलप्रभम् ॥ १९ ॥
ताम्रं कार्णायसं चैव तैक्ष्ण्यादेवाभ्यजायत । मलं तस्याभवत्तत्र त्रपु सीसकमेव च ।
तदेतद्धरणीं प्राप्य नानाधातुरवर्धत ॥ २० ॥

अस्याः	அவளிடத்திலிருந்து	अभ्यजायत	உண்டாயிற்று.
निर्गतं	வெளிப்புறப்பட்ட	तस्य	அதனுடைய
यत्	எது	मलं	மலம்
धरणीं	பூமியை	तस्य	அதுகாரணமாய்
प्राप्तं	அடைந்ததோ ;	तपु च	தகரமாகவும்,
तस्मात्	அதனால்	सीसकं एव	சியமாகவும் ;
तप्तजाम्बूनदप्रभं	உருக்கின தங்கம்போன்ற கார்தியுடைய	अभवत्	ஆயிற்று.
काञ्चनं च	பொன்னாகவும்,	तत्	அந்த
अतुलप्रभं	சுடற்ற கார்தியுடைய	एतत्	இது
हिरण्यं एव	வெள்ளியாகவும்,	धरणीं	பூமியை
तैक्ष्ण्यात्	காரத்தினால்	प्राप्य	அடைந்து,
ताम्रं एव	செம்.ராகவும்,	नानाधातुः	அனேக தாதுக்களாக
कार्णायसं च	எஃகாகவும்,	अवर्धत	விருத்தியடைந்தது.

निक्षिप्तमात्रे गर्भे तु तेजोभिरभिरञ्जितम् । सर्वं पर्वतसन्नद्धं सौवर्णमभवद्भनम् ॥ २१ ॥

गर्भे	"கர்ப்பம்	पर्वतसन्नद्धं	பர்வதத்திலுண்டான
निक्षिप्तमात्रे	வைக்கப்பட்டவளையில்	यत्	காடு
तेजोभिः	கார்திகளால்	सर्वं तु	எல்லாமும்
अभिरञ्जितं	வியாபிக்கப்பட்ட	सौवर्णं	சுவர்ணமயமாக
		अभवत्	ஆயிற்று.

तं देशं तु ततो ब्रह्मा संप्राप्यैनमभापत । जातस्य रूपं यत्तस्माज्जातरूपं भविष्यति ॥ २२ ॥

ततः	"அதன்மேல்	तु	'இந்த ஸ்திதியில்
ब्रह्मा	பிரம்மன்	जातस्य	உண்டானதினுடைய
तं	அந்த	रूपं	பொருள்
देशं	தேசத்தை	यत्	எதுவோ அது
संप्राप्य	அடைந்து,	तस्मात्	அக்காரணத்தால்
एनं	இவரைப் பார்த்து	जातरूपं	ஜாதருபமென்று வி
अभापत	சொன்னது.	भविष्यति	வரும் ஸ்வர்ணமாக ஆகப்போகிறது.

जातरूपमिति ख्यातं तदाप्रभृति राघव । सुवर्णं पुरुषव्याघ्र हुताशनसमप्रभम् ।

तृणवृक्षलतागुल्मं सर्वं भवति काञ्चनम् ॥ २३ ॥

புருஷ்வா
ராஃ
தூணவூலதா
சர்வ
காஞ்
ததாபுதி

“ புருஷர்ஷ்டரோ !
பூராகவரோ !
தூரும்பு, மரம், கொடி,
புதர் இவைகள்
எல்லாம்
ஸ்வரணமாக ஆயிற்று.
அதுமுதல்

हुताशनसमप्रभं
सुवर्णं
जातरूपं
इति
ख्यातं
भवति

அக்கினிக்கொப்பரான
காந்திபுடைய
ஸ்வரணம்
ஜாதரூபம்
என்று
பிரஸித்தமாய்
விளங்குகிறது.

तं कुमारं ततो जातं सेन्द्राः सामिमरुहणाः । क्षीरसंभावनार्थाय कृत्तिकाः समयोजयन् ॥

ततः
जातं
तं
कुमारं
सेन्द्राः

“ அதிலிருந்து
உண்டான,
அந்த
குமாரனை
இந்திரனோடுகூடின

सामिमरुहणाः
क्षीरसंभावनार्थाय
कृत्तिकाः
समयोजयन्

{ அக்கினிபகவானோடு
கூடிய தேவக்கட்ட
ங்கள்
பாலினால் கிருத்திய
டைகிற பிரயோஜன
த்தின்பொருட்டு
கிருத்திகைகளை
சேர்த்துவைத்தார்கள்.

ताः क्षीरं जातमात्रस्य कृत्वा समयमुत्तमम् । ददुः पुत्रोऽयमस्माकं सर्वासामिति निश्चिताः ॥

ताः
अयं
अस्माकं
सर्वासां
पुत्रः
इति
उत्तमं

“ அவர்கள்
இவன்
எங்கள்
எல்லோருக்கும்
புத்திரன்
என்று
கிறந்த

समयं
कृत्वा
निश्चिताः
जातमात्रस्य
क्षीरं
ददुः

ஸக்கேதத்தை
செய்து,
நிச்சித்தவர்களாய்
பிறந்தபடியே இருக்கி
றவனுக்கு
பாலை
கொடுத்தார்கள்.

ततस्तु देवताः सर्वाः कार्तिकेय इति ब्रुवन् । पुत्रलौक्यविख्यातो भविष्यति न संशयः ॥

देवताः
सर्वाः
पुत्रः पु
ततः
कार्तिकेयः

“ தேவர்கள்
எல்லோரும்
அருமைக்குழந்தை
போவெனில்
அக்காரணத்தால்
{ கார்த்திகேயன் என்று
கிருத்திகா நகரத்திர
ங்களின் மகனென்று.

लौक्यविख्यातः
भविष्यति
संशयः
न
इति
ब्रुवन्

முன்னுலகங்களிலும்
பிரசித்தனாய்
விளங்கப்போகிறான்.
சந்தேகம்
இல்லை.
என்று
கொண்டார்கள்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा स्कनं गर्भपरिस्रवे । स्नापयन् परया लक्ष्म्या दीप्यमानमिवानलम् ॥

तेषां "அவர்களுடைய
 तत् अந்த
 वचनं வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 गर्भपरिस्रवे கர்பத்தின் நழுவுதலில்
 स्कनं விழுபவனான

अनलं அக்கினியை
 इव போல
 परया சிறந்த
 लक्ष्म्या கரந்திரினால்
 दीप्यमानं பிரகாசிக்கிறவனை
 स्नापयन् நீராட்டினார்கள்.

स्कन्द इत्यश्रुत्वा देवास्स्कनं गर्भपरिस्रवात् । कार्तिकेयं महाभागं काकुत्स्थ ज्वलनोपमम् ॥

काकुत्स्थ "காகுத்தஸ்த!
 देवाः தேவர்கள்
 गर्भपरिस्रवात् கர்பத்தின் நழுவுதலி
 லிருந்து

महाभागं வெகு பாக்கியமுடைய
 कार्तिकेयं கார்த்திகேயனை
 स्कन्दः ஸ்கந்தன் (விழுந்த
 வன்)

स्कनं விழுந்தவனான
 ज्वलनोपमं நெருப்புக்கொப்பான

इति என்றும்
 अश्रुत्वा பெயரிட்டார்கள்.

प्रादुर्भूतं ततः क्षीरं कृत्तिकानामनुत्तमम् । षण्णां षडाननो भूत्वा जग्राह स्तनजं पयः ॥

ततः "அப்போது
 षण्णां ஆறு
 कृत्तिकानां கிருத்திகைகளுக்கு
 अनुत्तमं சிறந்த
 क्षीरं பால்
 प्रादुर्भूतं உண்டானது.

स्तनजं ஸ்தனங்களிலிருந்
 துண்டான
 पयः பால்
 षडाननः ஆறுமுகமுடையவ
 भूत्वा ஆகி, [ராய்
 जग्राह கிராஹித்தார்.

गृहीत्वा क्षीरमेकाहा सुकुमारवपुस्तदा । अजयत् खेन वीर्येण दैत्यसेनागणान् विभुः ॥

एकाहा "ஒருதினம்
 क्षीरं பால்
 गृहीत्वा கிரகித்து,
 सुकुमारवपुः மெல்லியதேகமுடைய
 विभुः பிரபு
 तदा அக்காலத்தில்

खेन தன்
 वीर्येण பார்க்கிரமத்தால்
 दैत्यसेनागणान् அரக்கர்களின் சேனைக்
 கூட்டங்களை
 अजयत् ஜயித்தார்.

सुरसेनागणपतिं ततस्तप्तुलघुतिम् । अभ्यपिञ्चन् सुरगणास्समेत्यामिपुरोगमाः ॥ ३१ ॥

अमिपुरोगमाः "அக்கினியை முன்னிட்
 செச்செல்லுகிற
 सुरगणाः தேவகணங்கள்
 समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து,
 अनुलघुति ஈடற்ற கரந்தியுடைய
 तं அவரை

ततः அதன்மேல்
 सुरसेनागणपतिं { தேவகைசன்பங்களின்
 கூட்டங்களுக்கு நா
 பகனாக
 अभ्यपिञ्चन् பட்டாபிஷேகம்
 செய்தார்கள்.

एप ते राम गङ्गाया विस्तरोऽभिहितो मया । कुमारसंभवश्चैव धन्यः पुण्यस्तयैव च ॥३२॥

ராம "இராமரோ!
 एपु: இந்த
 गङ्गाया: கங்கையினுடைய
 विस्तर: च வரலாறும்
 तथा அப்படியே
 धन्य: தன்மளிக்க வல்ல

पुण्य: பரிசுத்தமான
 कुमारसंभव: च சுப்பிரமணியஸ்வாமி
 ते एव உற்பத்தியும்
 मया एव என்னாலும்
 अभिहित: சொல்லப்பட்டது.

य इमं शृणुयाद्राम कार्तिकेयस्य संभवम् । सर्वपापविनिर्मुक्तो याति ब्रह्म सनातनम् ॥३३॥

ராம "சூராம!
 कार्तिकेयस्य கார்த்திகேயருடைய
 संभवम् உற்பத்தியாகிற
 इमं இதை
 य: எவன்

शृणुयात् அறிகிறானோ, அவன்
 सर्वपापविनिर्मुक्त: சகல பாபங்களினி
 னும் விடுபட்டவனாய்
 सनातनं சனாதனமான
 ब्रह्म பேரின்பத்தை
 याति அடைகிறான்.

भक्तश्च यः कार्तिकेये काकुत्स्थश्च भुवि मानवः ।

आयुष्मान् पुत्रपौत्रैश्च स्कन्दसालोक्यमाप्नुयात्

॥ ३४ ॥

காகுத்சு "காருதஸ்த!
 भुवि உலகில்
 कार्तिकेये கார்த்திகேயரிடத்தில்
 भक्त: பக்தனான
 मानव: மனிதன்
 य: எவனோ அவன்

पुत्रपौत्रै: च மக்கள் பேரன்மா
 ரோடும்
 आयुष्मान् च ஆயுஸ்ஸையுடையவ
 னாயும்
 स्कन्दसालोक्यं ஸ்கந்தனோடு ஒப்பான
 லோகத்திலிருந்தகை
 आप्नुयात् அடைவான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदित: श्लोका: 1214

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

सगराश्वमेधोपक्रमः—ஸகரமஹாராஜனின் அச்வமேதயாகாரம்பம்.

तां कथां कौशिको रामे निवेद्य मधुराक्षराम् । पुनरेवापरं वाक्यं काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥

கௌசிக: கௌசிகர்
 रामे சூராமனிடத்தில்
 मधुराक्षरां மதுரமான அக்ஷரங்க
 ளாலமைக்கப்பெற்ற
 तां அந்த
 कथां கதையை
 निवेद्य அறிவித்து,

पुन: அப்புறம்
 एव அப்படியே
 काकुत्स्थं காகுதஸ்தருக்கு
 अपरं வேறொரு
 वाक्यं பேச்சை
 इदं பின்சொல்லியவாறு
 अब्रवीत् சொன்னார்..

अयोध्याधिपतिः शूरः पूर्वमासीचराधिपः । सगरो नाम धर्मात्मा प्रजाकामः स चाप्रजाः ॥

புன் "முன்னொருகாலத்
சகர: ஸகரனென்று [திஸ்
நாம பெயருள்ள
சூர் சூர்
பமா:மா தர்மநத்மாவாய்
நராபி: ஜனநாயகராய்
அயோ:யாதிபதி: அயோ:த்திக்கு ஸகராய்

ஆசித் இருந்தார்.
ச: அவர்
புஜாகாம: பிள்ளை வேண்டுமென்
ற ஆசையுள்ளவராய்
ச இருந்தும்
அபுஜா: புத்திரபாக்கிய மில்லா
தவர்.

वैदर्भदुहिता राम केशिनी नाम नामतः ।

ராம "ஸ்ரீராம!
வெ:ர்ம:துகிதா விதர்ப்ப:தேசத் தரசன்
குமாரியாகிய
நாமத: பெயரினால்
கேசிநி கேசிநிபென்று
நாம பிரதித்தையான

ज्येष्ठा सगरपत्नी सा धर्मिष्ठा सत्यवादिनी ॥

புர்மிஸ்தா தர்மிஷ்டை
சகரபுநி சகாரின் மனைவி;
சா அவன்
சத்யவாதிநி உண்மையே பேசு
பவன்.
ஜயேஸ்தா மூத்தமனைவி.

अरिष्टनेमिदुहिता रूपेणाप्रतिमा भुवि । द्वितीया सगरस्यासीत्पत्नी सुमतिसंज्ञिता ॥ ४ ॥

அரிஸ்தநெமி:துகிதா "காச்யபருடைய
குமாரியான

புவி உலகில்
ரூபேண ரூபத்தால்
அபுரிதமா ஒப்பற்றவளான

சுமதிசன்:சிதா சுமதிபென்று பெய
ருள்ளவன்.

சகரஸ்ய சகரருக்கு
துவிதாயா இரண்டாவது
புநி மனைவிபாக
ஆசித் இருந்தார்.

ताभ्यां सह तथा राजा पत्नीभ्यां तप्तवांस्तपः । हिमवन्तं समाश्रित्य भृगुप्रसवणे गिरौ ॥

தாயா "மேலும்
ராஜா அரசர்
தாப்யா அவ்விரு
புநி:ப்யா மனைவிகளோடு
சஹ கூட
ஹிமவந்த் ஹிமவயபவ்:தத்தை

சமாஸுரித்ய அடைந்து,
புருகுபுரஸ்ரவண பிருகுப்ரஸ்ரவண
மென்ற
கிரௌ மகேரில்
தப: தவத்தை
தஸவாந் புரிந்தார்.

अथ वर्षशते पूर्णे तपसाऽऽराधितो मुनिः । सगरस्य वरं प्रादाद्भृगुः सत्यपराक्रमः ॥ ६ ॥

அய "அந்தப்ரகாரமே
வரந்தை தாறு வருஷம்
புரீ கிரம்புகையில்
தபஸா தவத்தால்
ஆரா:தி: ஆரா:திக்கப்பட்ட

சத்யபராக்ரம: சத்யமான பாக்கிரம
சுநி: முனிவரான [முள்ள
புரு: பிருகு என்பவர்
சகரஸ்ய சகரருக்கு
வர: வரத்தை
புராத் புரிந்தார்.

अपत्यलाभः सुमहान् भविष्यति तवानघ । कीर्तिं चाप्रतिमां लोके प्राप्स्यसे पुरुषर्षभ ॥

अनघ	"பாபாந்றிதனே !	पुरुषर्षभ	புருஷர்ஷபனே !
तव	உனக்கு	लोके	உலகில்
सुमहान्	அனேக	अप्रतिमां	ஒப்பற்ற
अपत्यलाभः	புத்திரஸாபம்	कीर्तिं च	கீர்த்தியையும்
भविष्यति	உண்டாகப்போகிறது.	प्राप्स्यसे	அடையப்போகிறது.

एका जनयिता तात पुत्रं वंशकरं तव । पष्टिं पुत्रसहस्राणि अपरा जनयिष्यति ॥ ८ ॥

तात	"குழந்தாய் !	पुत्रं	ஒரு புத்திரனை
तव	உன்னுடைய	जनयिता	உண்டுபண்ணுவாள்.
एका	ஒருவள்	अपरा	மற்றொருத்தி
वंशकरं	வம்சத்தை விளங்க வைக்கிற	पष्टिं	அறுபது
		पुत्रसहस्राणि	ஆயிரம் புத்திரர்களை
		जनयिष्यति	பிறப்பிப்பாள்.

भापमाणं महात्मानं राजपुत्र्यौ प्रसाद्य तम् । ऊचतुः परमप्रीते कृताञ्जलिपुटे तदा ॥

भापमाणं	அப்படி சொல்லுகிற	कृताञ्जलिपुटे	அஞ்சலிசெய்தவர்க ளாய்
तं	அந்த		
महात्मानं	மகாத்மாவை பார்த்து	राजपुत्र्यौ	இராஜகுமாரிகளிருவர்
प्रसाद्य	மிக சந்தோஷமடைந் தவர்களாய்	प्रसाद्य	உகப்பித்து,
तदा		तदा	அப்போது
ऊचतुः		ऊचतुः	சொன்னார்கள்.

एकः कस्यास्सुतो ब्रह्मन् का वहून् जनयिष्यति । श्रोतुमिच्छावहे ब्रह्मन् सत्यमस्तु वचस्तव ॥

ब्रह्मन्	"பிராம்மணரே !	ब्रह्मन्	பிராம்மணரே !
कस्याः	எவளுக்கு	श्रोतुं	கேட்க
एकः	ஒரு	इच्छावहे	விரும்புகிறோம்.
सुतः	புத்திரன்;	तव	உம்முடைய
का	எவன்	वचः	சொல்
वहून्	அனேகர்களை	सत्यं	உண்மையாக
जनयिष्यति	பிறப்பிப்பாள்?	अस्तु	ஆகுக.

तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा भृगुः परमधार्मिकः । उवाच परमां वाणीं स्वच्छन्दोऽत्र विधीयताम् ॥

परमधार्मिकः	"வெகு தர்மவீரான	परमां	ச்ரேஷ்டமான
भृगुः	பிருகு	वाणीं	வார்த்தையை
तयोः	அவர்களுடைய	उवाच	பின்வருமாறு
तत्	அந்த		சொன்னார்:
वचनं	வார்த்தையை	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
श्रुत्वा	கேட்டு,	स्वच्छन्दः	தங்களிஷ்டம்
		विधीयताम्	விதிக்கப்படலாம்.

एको वंशकरो वाऽस्तु बहो वा महाबलाः । कीर्तिमन्तो महोत्साहाः का वा कं वरमिच्छति ॥

एकः	"ஒருவன்	कीर्तिमन्तः	கீர்த்தியுள்ளவர்கள்.
वा	மாதிரம்	महोत्साहाः	வெகு உத்ஸாஹம்
वंशकरोः	குலத்தை நிலைநிறுத்த துவிறவனாக		டையவர்கள்.
अस्तु	ஆகுவன்.	का	எவன்
बहो	அனேகர்கள்	कं	எந்த
वा	உள்ளபடி.	वरं	வரத்தை
महाबलाः	மஹா பராக்கிரமமு டையவர்கள்.	इच्छति	வேண்டுகிறான்.
		वा	நான் தெரிந்துகொள் ள விரும்புகிறேன்.

मुनेस्तद्वचनं श्रुत्वा केशिनी रघुनन्दन । पुत्रं वंशकरं राम जग्राह नृपसन्निधौ ॥ १३ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தன !	केशिनी	கேசினிபென்பவள்
राम	ஸ்ரீராம !	नृपसन्निधौ	அரசனருகில்
मुनेः	முனிவருடைய	वंशकरं	குலத்தை விருத்தி செய்துவைக்கிற
तत्	அந்த		
वचनं	வசனத்தை	पुत्रं तु	ஒரு புத்திரனை மாத்
श्रुत्वा	கேட்டு,	जग्राह	பாசித்தான். [திரம்

पट्टिं पुत्रसहस्राणि सुपर्णभगिनी तदा । महोत्साहान् कीर्तिमतो जग्राह सुमतिः सुतान् ॥

तदा	"ஆகவே	कीर्तिमतः	கீர்த்தியுள்ள
सुपर्णभगिनी	சுருடனுடன் பிறந்த	सुतान्	பிள்ளைகளை
सुमतिः	சுமதியென்பவள்	पट्टिं	அறுபது
महोत्साहान्	வெகு உத்ஸாஹ முடைய	पुत्रसहस्राणि	ஆயிரம்மைந்தர்களாக
		जग्राह	கேட்டுக்கொண்டான்.

प्रदक्षिणमृपि कृत्वा शिरसाऽभिप्रणम्य तम् । जगाम स्वपुरं राजा सभायौ रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தன !	कृत्वा	செய்து,
सभायः	மனைவிகளோடு கூடி	शिरसा	தலையாலும்
राजा	அரசர் [எவராய்	अभिप्रणम्य	ஸாஷ்டாங்க நமஸ்கா ரம் செய்து,
तं	அந்த		
मृपि	நிஷியை	स्वपुरं	தன் பட்டணத்திற்கு
प्रदक्षिणं	வலம்வருவதை	जगाम	சென்றார்.

अथ काले गते तस्मिञ्ज्येष्ठा पुत्रं व्यजायत । असमञ्ज इपि ख्यातं केशिनी सगरात्मजम् ॥

तस्मिन्	அந்த	सगरात्मजं	சகாரின் மகனாய்
काले	காலம்	असमञ्जः	அசமஞ்சன்
गते	செல்லுக்கையில்	इति	என்னும்
ज्येष्ठा	மூத்தவரான	ख्यातं	கேட்ட கார்பங்களில் பெயரெடுத்த
केशिनी	கேசினி	पुत्रं	ஒரு குழந்தையை
अथ .	அந்தப்போதுமே	व्यजायत	பெற்றான்.

சுபதிஸ்து நரவ்யாழ் கர்மதுஸ்த் வ்யஜாயத் । பதி: புத்ரஸஹசாணி துஸ்துமேதாதிநிஸ்துதா: ॥

நரவ்யாழ் "புருஷச்சேஷ்டரே !

சுமதி: து சுமதியே என்ருல்

கர்மதுஸ்த் கர்ப்பிண்டத்தை

வ்யஜாயத் ஈன்ருள்.

துஸ்துமேதா

பல கருக்களடக்கிய

கர்ப்பிண்டத்திலே

பதி:

அறுபது [ருந்து

புத்ரஸஹசாணி

ஆயிரம் புத்திரர்கள்

விநிஸ்துதா:

வெளிவந்தார்கள்.

஘்ரதபூரணேஷு கும்பேஷு ஧ாந்யஸ்தானு சமவர்த்தயந் । காலேந மஹதா சரவே யௌவநம் ப்ரதிபேதிरे ॥ १८ ॥

஧ாந்ய: செவலித்தாய்மார்கள்

஘்ரதபூரணேஷு நெய் நிறைந்த

கும்பேஷு பாத்திரங்களில்

தானு அவைகளை

சமவர்த்தயந் காப்பாற்றிவைத்தார்கள்.

சரவே

எல்லோரும்

மஹதா

வெகு

காலேந

காலத்தால்

யௌவநம்

இளமைப்பருவத்தை

ப்ரதிபேதிरे

அடைந்தார்கள்.

அத டீரீஷண காலேந ரூபயௌவநசாலின: । பதி: புத்ரஸஹசாணி சகரஸ்யாபவஸ்ததா ॥ १९ ॥

சகரஸ்ய சகரனுடைய

பதி: அறுபது

புத்ரஸஹசாணி ஆயிரம் புத்திரர்கள்

அத அப்படியே

டீரீஷண நீடித்த

காலேந

காலத்தால்

ததா

அக்காலத்தில்

ரூபயௌவந- }

அழகு, பௌவனம்

சாலின: }

இவைகளோடு விளங்க

குறிவர்களாய்

அமவந்

ஆனார்கள்.

ச ச ஜ்யேஸ்தோ நரதேஸ்த: சகரஸ்யாந்மஸம்வ: । வாலானு ஸ்ஹீத்வா து ஜலே சரஸ்யா ர஘ுநந்ந: ।

ப்ரக்ஷிப்ய ப்ரஹஸந்நித்யம் மஜதஸ்தாந்நிரிஷ்ய வை ॥ २० ॥

ர஘ுநந்ந: "ரகுநந்தனா!

ச: அவன்

சகரஸ்ய சகரரின்

ஜ்யேஸ்த: ஹ்மஸம்வ: மூத்த குமாரனாய்

நரதேஸ்த: நரச்சேஷ்டனாய்

ச இருந்தும்

து அதற்கு விரோதமாய்

நித்யம் ஸதா

வாஸானு குழந்தைகளை

ஸ்ஹீத்வா

நீடித்துத் தாக்கி,

சரஸ்யா:

சாபூசத்தினுடைய

ஜலே

ஜலத்தில்

ப்ரக்ஷிப்ய

போட்டு,

மஜத:

முழுக்குற

தானு

அவர்களை

நிரிஷ்ய"

பார்த்து,

ப்ரஹஸந் வை

வேடிக்கையாய் சிரிப்ப

வனையிருந்தான்.

ஏவ் பாயஸமாசார: சஜ்நப்ரதிவாசக: । பௌராணாமஹிதே யுக: பித்ரா நிர்வாஸித: பூராத் ॥

ஏவ் இவ்வளவு

சஜ்நப்ரதிவாசக: எல்லோருக்கிடையூறு

செய்கிறவனும்

பௌராணா நகரவாசிகளுடைய

அஹிதே அஹிதத்தில் (ஹிம்

ஸையில்)

யுக:

வையாக்கியமுள்ளவ

பாயஸமாசார:

துஷ்டன் [துமான

பித்ரா

தந்தையினால்

பூராத்

நகரத்திலிருந்து

நிர்வாஸித:

தூத்தியிடப்பட்ட

டான்.

तस्य पुत्रोऽशुमानाम असमञ्जस्य वीर्यवान् । संमतः सर्वलोकस्य सर्वस्यापि प्रियंवदः ॥

तस्य "அந்த
असमञ्जस्य அஸமஞ்சஸுக்கு
अशुमान् அசுமான
नाम என்று பெயருள்ள
पुत्रः ஒரு புத்திரன்
अपि அபி

वीर्यवान् வீர்யவான்.
सर्वस्य எல்லோருக்கும்
प्रियंवदः சந்தோஷமுண்டா
கும்படி பேசுபவன்.
सर्वलोकस्य சகல ஜனத்தினுடைய
संमतः அன்பை பெற்றவன்.

ततः कालेन महता मतिः समभिजायत । सगरस्य नरश्रेष्ठ यजेयमिति निश्चिता ॥ २३ ॥

नरश्रेष्ठ "நரர்ஷேஷ்டரோ!
ततः அப்போதிலிருந்து
महता பெரு
कालेन காலத்தினால்
सगरस्य சகரருக்கு

यजेयं யாகம் செய்வேனாக
इति என்ற
निश्चिता நிச்சயமான
मतिः ஆலோசனை
समभिजायत தேவன் நிற்று.

स कृत्वा निश्चयं राजा सोपाध्यायगणस्तदा । यज्ञकर्मणि वेदज्ञो यष्टुं समुपचक्रमे ॥ २४ ॥

सः "அந்த
वेदज्ञः வேதமறிந்த
राजा மன்னர்
सोपाध्यायगणः புரோகிதகணங்களோ
இடையினவராய்
यज्ञकर्मणि யாகம்செய்வதில்

निश्चयं நிச்சயத்தை
कृत्वा செய்து,
तदा ஆகவே
यष्टुं யாகம்செய்ய
समुपचक्रमे தொடங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
बालकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1238

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

सगरपुत्रैर्यज्ञियाभ्वान्वेषणम्—சகரபுத்திரர்கள் யாககுதிரையைத் தேவேது.

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा कथान्ते रघुनन्दनः । उवाच परमप्रीतो मुनिं दीप्तमिवानलम् ॥ १ ॥

विश्वामित्रवचः விச்வாமித்திரரின்
வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
परमप्रीतः மிகச்சந்தோஷமடைந்த
रघुनन्दनः ரகுநந்தன்
कथान्ते கதைப்பின் முடிவில்

अनलं அக்கினி
इव போல்
दीप्तं ஜ்வலிக்கிற
मुनिं முனிவரைப் பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
சொன்னார்.

श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते विस्तरेण कथामिमाम् । पूर्वको मे कथं ब्रह्मन् यज्ञं वै समुपाहरत् ॥

ब्रह्मन्	“பிராம்மணரே !	कथं वै	எவ்வாறு
ते	உமக்கு	समुपाहरत्	நடத்தினார் ?
भद्रं	மங்களம் ;	इमां	இந்த
मे	என்னுடைய	कथां	கதையை
पूर्वकः	முன்னவர்	विस्तरेण	விஸ்தாரமாக
यज्ञं	யாகத்தை	श्रोतुं	அறிய
		इच्छामि	விரும்புகிறேன்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । विश्वामित्रस्तु काकुत्स्थमुवाच प्रहसन्निव ।
श्रूयतां विस्तरो राम सगरस्य महात्मनः ॥ ३ ॥

तस्य	அவருடைய	काकुत्स्थं	காகு,தஸ்தரைப்
तत्	அந்த		பார்த்து
वचनं श्रुत्वा	வார்த்தையைக்கேட்டு,	उवाच	பின்வருமாறு சொன்
विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரர்		னார்.
तु	அப்பொழுது	राम	“பூராம !
इव	கிஞ்சித்து	महात्मनः	மஹாத்மாவான
प्रहसन्	புன்சிரிப்பவராய்	सगरस्य	சகரருடைய
कौतूहलसमन्वितं	கௌதுஹலத்தோடு கடின	विस्तरः	வரலாறு
		श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

शङ्करश्चशुरो नाम हिमवानचलोत्तमः । इन्द्रदत्तवरः श्रीमानद्रिराजोऽभिषेचितः ।
विन्ध्यपर्वतमासाद्य निरीक्षेते परस्परं ॥ ४ ॥

इन्द्रदत्तवरः	“இந்திரன் கொடுத்த வரமுடையதும்	शङ्करश्चशुरः	சிவபிரானுக்கு மாம னான
अद्रिराजः	மலைகளின் ஈசனாக	अचलोत्तमः	பர்வதச்சீரேஷ்டம்
अभिषेचितः	பட்டம் சூடப்பட்ட	विन्ध्यपर्वतं	விந்தியபர்வதத்தை
श्रीमान्	சூழ்மத்தான	आसाद्य	அடைந்து,
हिमवान् नाम	ஹிமவத் பர்வத மென்ற	परस्परं	ஒன்றை ஒன்று
		निरीक्षेते	பார்க்கின்றனர்.

तयोर्मध्ये प्रवृत्तोऽभूद्यज्ञः स पुरुषोत्तम । स हि देशो नरव्याघ्र प्रशस्तो यज्ञकर्मणि ॥ ५ ॥

पुरुषोत्तम	“புருஷச்சீரேஷ்ட !	नरव्याघ्र	மனிதச்சீரேஷ்ட
तयोः	அவ்விரண்டின்	हि	ஏனென்றால்
मध्ये	மத்தியில்	सः	அந்த
सः यज्ञः	அந்த யாகம்	देशः	பிரதேசம்
प्रवृत्तः	நடந்ததாக	यज्ञकर्मणि	யாகம் செய்வதற்கு
अभूत्	ஆனது.	प्रशस्तः	கிறந்தது.

तस्याभचर्यां काकुत्स्थ दृढधन्या महारथः । अंशुमानकरोत्तात सगरस्य मते स्थितः ॥

तात "குறந்தாய்!
காகுத்தன், த!
ஃருடமன லில்லு
டைய
மஹரத:
அம்மனன்
தரத
அந்த

सगरस्य सकारुण्डைய
मते கட்டனையில்
स्थितः நிலைகொண்டவனாய்
अभचर्यां { குதிரையை கஷிக்கும்
பொருட்டு பின்
சொல்லுதலை
செய்தான்.

तस्य पर्वणि तं यज्ञं यजमानस्य वासवः । राक्षसीं तनुमास्थाय याज्ञीयाभ्वमपाहरत् ॥७॥

यज्ञं "பாகத்தை
यजमानस्य புரிசிற
तस्य அவருடைய
तं அந்த
याज्ञीयाभ्वं பாகத்துக்காக ஒட்டப்
பட்ட குதிரையை

राक्षसी இராக்ஷஸ
तनुं உருவத்தை
आस्थाय கொண்டு,
पर्वणि பர்வம் என்கிற நாளில்
वासवः தேவேந்திரன்
अपाहरत् திருடினான்.

द्वियमाणे तुरङ्गे तु तस्मिन् यज्ञे महात्मनः । उपाध्यायगणाः सर्वे यजमानमथानुवन् ॥

महात्मनः "மஹத்மாவினுடைய
तस्मिन् அந்த
यज्ञे பாகத்தின்
तुरङ्गे குதிரை
अथ அப்படி
द्वियमाणे அபஹரிக்கப்பட்டவ
ளவில்

तु உடனே
उपाध्यायगणाः புரோகிதசணக்கள்
सर्वे எல்லோரும்
यजमानं பஜமானனைப்பார்த்து
अनुवन् பின்வருமாறு
சொன்னார்கள்.

अयं पर्वणि वेगेन याज्ञीयाभ्वोऽपनीयते । हतारं जहि काकुत्स्थ हयैवोपनीयताम् ॥ ९ ॥

काकुत्स्थ "காகுத்தன், த!
अयं இந்த
याज्ञीयाभ्वः பாகக்குதிரை
पर्वणि பர்வதினத்தின்
वेगेन பலாத்காரமாய்
अपनीयते அபஹரிக்கப்பட்டது.

हतारं च திருடிப்போனவனை
जहि வெல்லும்.
हयः एव குதிரையும்
उपनीयताम् மீட்டுக்கொண்டுவரப்
பட்டும்.

यज्ञच्छिद्रं भवत्येतत्सर्वेषामशिवाय नः । तत्तथा क्रियतां राजन्यथाऽच्छिद्रः क्रतुर्भवेत् ॥१०॥

एतत् "இந்த
यज्ञच्छिद्रं பாகத்தின் கெடுதி
नः நமக்கு
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
अशिवाय கஷ்டமாத
भवति ஆகும்.
राज्ञन् அரசோ!

तत् ஆகைபால்
क्रतुः பாகம்
यथा எவ்வாறு
अच्छिद्रः கெடுதிபற்றதாக
भवेत् ஆகுமோ
तथा அப்படி
क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

उपाध्यायवचः श्रुत्वा तस्मिन् सदसि पार्थिवः । पष्टिं पुत्रसहस्राणि वाक्यमेतदुवाच ह ॥

पार्थिवः	“அரசன்	பாதி	அறுபது
उपाध्यायवचः	புரோகிதர்கள் சொன் னதை	புதசஹ்ஸாணி	ஆயிரம் குமாரர்களைப்
श्रुत्वा	கேட்டு,	एतत्	இந்த [பார்த்து,
तस्मिन्	அந்த	वाक्यं	வாக்கியத்தை
सदसि	சபையில்	उवाच	சொன்னார்.
		ह	கான்!

गतिं पुत्रा न पश्यामि रक्षसां पुरुषर्षभाः । मन्त्रपूर्तैर्महाभागैरास्थितो हि महाक्रतुः ॥

पुरुषर्षभाः	“‘புருஷச் சேஷ்டர் களே!	हि	ஏனென்றால்
पुत्राः	புத்திரர்களே!	महाक्रतुः	பெரிய யாகம்
रक्षसां	ராக்ஷஸர்களுடைய	मन्त्रपूर्तैः	பரிசுத்தமான மந்திர
गतिं	உட்பிரவேசிக்கப்போ குதலை	महाभागैः	பந்தனங்களோடு கூடிய
पश्यामि न	நினைக்கவில்லை.	आस्थितः	மகாபாக்கியசாலி களால்

तद्गच्छत विचिन्वध्वं पुत्रका भद्रमस्तु वः । समुद्रमालिनीं सर्वां पृथिवीमनुगच्छत ॥१३॥

पुत्रकाः	“‘புத்திரர்களே!	मद्रं	மங்களம்
तत्	ஆகையால்	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
गच्छत	செல்லுங்கள்.	समुद्रमालिनीं	கடலை மாலையாபுடைய
विचिन्वध्वं	தேடுங்கள்.	पृथिवीं	பூமி
वः	உங்களுக்கு	सर्वां	முழுவதையும்
		अनुगच्छत	தேடுங்கள்.

एकैकं योजनं पुत्रा विस्तारमधिगच्छत ॥ १४ ॥

पुत्राः	புத்திரர்களே	योजनं	யோஜனை
एकैकं	ஒவ்வொரு	विस्तारं	விசாரத்தை
		अधिगच्छत	அடையுங்கள்.

यावत्तुरगसंदर्शस्तावत् खनत मेदिनीम् । नागलोकं समासाद्य विचिन्वध्वं विशेषतः ॥

दिशागजानहीन्द्रं च वैनतेयं च मातुलम् । आमन्त्र्य सुरलोकं वै विचिन्वध्वं विशेषतः ॥

उदयाचलमारभ्य निवृत्तास्तमयं गिरिम् । निवर्तध्वं सतुरगा आलोक्य ब्रह्मणो गृहम् ॥

तं चैव ह्यहर्तारं मार्गमाणा ममाज्ञया ॥ १७ ॥

यावत्	எதுவரையில்	दिशागजान्	திக்கஜன்களையும்
तुरगसंदर्शः	குதிரையை காணு தலோ,	अहीन्द्रं च	அஹிந்திரனையும்,
तावत्	அதுவரையில்	वैनतेयं च	கருடனையும்
मम	என்னுடைய	मातुलं	• மாதுலமென்ற நாகத் தையும்,
आज्ञया	ஆக்ஷேபால்	आमन्त्र्य	போற்றி விடைபெற்று,

262

தீமகாலமோகிராமாயணே வால்காண்டே

[ஸர்க்கம]

மூலோகே	ஸூரனோகத்தையும்,	உத்யாசல்	ஞாயனாதிக்கும் உத
மரண:	பிரம்மானின்		யபர்வதத்தை
மூல	இருப்பிடத்தையும்,	ஹர்மய	துடங்கி,
ஹலோசய	பார்த்து,	நிவூதாஸ்தமய	முடிவு அஸ்தமய
விநேய:	விடாது	கிரி	கிரிவரை
விநிவ்யத்	தேடுங்கள்.	ஹதாரீ	குதிரையை திருடின
நாகலோக	நாகலோகத்தை	தீ	அவனைபும்
சமாஸா	அடைந்து,	மார்பாண:	தேடுகிறவாகளாய்
விநேய:	விடாது	சதுரண:	குதிரையுடன்கடிப
விநிவ்யத்	தேடுங்கள்.		வர்களாய்
மேதிரி ஸ	பூரிபை முழுவதும்	நிவந்தம்	திரும்புங்கள்.
ரண	தேர்ந்துங்கள்.		

தீக்ஷித: பௌசஹிதஸோபாடியாணோ ஹம் । இஹ ஸ்யாஸ்யமி மத்ரீ வோ யாவதூரகதர்ஷனம் ॥

ஹ	நான்	யாவ	எதுவரையில்
தீக்ஷித:	நிகழுகொண்டவன்	தூரகதர்ஷன	குதிரையை காணாத
ஹி	அல்லவா.		தேர் அதுவரையில்
பௌசஹித:	போனாடன்கடின	இஹ	இங்கு
	வனாய்,	ஸ்யாஸ்யமி	இருக்கிறேன்.
ஸோபாடியாண:	உபாத்தியாயகணக்க	வ:	உங்களுக்கு
	கொடுக்கடினவனாய்,	மத்ரீ	கேடும்முண்டாகுக.

இதுக்தா ஹ்மனஸோ ராஜபுத்ரா மஹாவலா: । ஸ்ரணமய சிரஸா தஸ்மீ க்ருதா சாபி ப்ரதக்ஷிணம் ॥
ஜமுமீஹிதலம் ராம பிதூர்வசனயந்நிதா: ॥ 19 ॥

ராம	ஸ்ரீராம!	க்ருதா	செய்து,
ஹி	இவ்வாறு	அபி	பின்னர்
தகா:	சொல்லப்பட்ட	சிரஸா	தலைபால்
மஹாவலா:	மகா பகவான்களான	ஸ்ரணமய	வணங்கி நமஸ்கரித்து,
ராஜபுத்ரா:	ராஜபுத்திரர்கள்	பிதூ:	பிதாவிலுடைய
ஹ்மனஸ:	கனிப்புற்ற மனமுடை	வசனயந்நிதா:	ஆக்கைக்குட்பட்டு
	யவர்களாய்		நடப்பவர்களாய்
தஸ்மீ	அவருக்கு	மஹிதலம்	பூமியை
ப்ரதக்ஷிண	பிரதக்ஷிணத்தை	ஜமு:	அடைந்தார்கள்.

யோஜனாயாமிவஸ்தாரமேகைகோ தரணிதலம் । விமிது: புரூஷவ்யாஹ வஜ்ரஸ்ப்ரஸ்சமேத்யுஜை: ॥ 20 ॥

புரூஷவ்யாஹ	புருஷச்சேஷ்டே!	தரணிதலம்	பூப்பிரதேசத்தை
மேகை:	ஒங்கொருவர்	வஜ்ரஸ்ப்ரஸ்சமே:	வஜ்ரரூபத்திற்கொப்
யோஜனாயாமிவஸ்தார	ஒருயோஜனை நீளம்	மேத்யு:	புஜங்களைப் [பான
	அகமூலம்	விமிது:	பினந்தார்கள்.

शूलैरशनिकल्पैश्च हलैश्चापि सुदारुणैः । भिद्यमाना वसुमती ननाद रघुनन्दन ॥ २१ ॥

ரஹுநந்ந :	ரகுநந்தன !	ஹலே: ச	கலப்பைகளாலும்
• அசனிகல்பை:	இடிக்கொப்பான	भिद्यमाना	பேதிக்கப்பட்ட
शूलै: च	சூலங்களாலும்	वसुमती अपि	சூமியே
सुदारुणै:	மிகப் பயங்கரமாக	ननाद	கதறிற்று.
	என்ன		

नागानां वध्यमानानामसुराणां च राघव । राक्षसानां च दुर्धर्यः सत्त्वानां निनदोऽभवत् ॥

राघव	சூராகவரே !	असुराणां च	அசுரர்களுடையவும்,
वध्यमानानां	வதைக்கப்படுகிற	राक्षसानां च	அரக்கர்களுடையவும்,
सत्त्वानां	பிராணிகளுடையவும்	निनदः	அலறுதல்
नागानां	நாகர்களுடையவும்,	दुर्धर्यः	பொறுக்கமாட்டாத
		अभवत्	உண்டாயிற்று. [தா

योजनानां सहस्राणि षष्टिं तु रघुनन्दन । विभिदुर्धरणीं वीरा रसातलमनुत्तमम् ॥ २३ ॥

रघुनन्दन	ரகுநந்தன !	योजनानां	யோஜனைகளுடைய
वीराः	வீரர்கள்	षष्टिं	அறுபது
धरणीं	சூமியையும்	सहस्राणि	ஆயிரங்களாக
अनुत्तमं	உத்தமமான	विभिदुः	பிளந்தார்கள்.
रसातलं तु	பாதாளலோகத்தை		
	யும்		

एवं पर्वतसंवाधं जम्बूद्वीपं नृपात्मजाः । खनन्तो नरशार्दूल सर्वतः परिचक्रमुः ॥ २४ ॥

नरशार्दूल	“ புருஷோத்தம !	एवं	இவ்வாறு
नृपात्मजाः	இராஜகுமாரர்கள்	खनन्तः	தோண்டுகிறவர்களாய்
पर्वतसंवाधं	மலைகள் நெருங்கிய	सर्वतः	எங்கும்
जम्बूद्वीपं	ஜம்பூத்வீபத்தை	परिचक्रमुः	திரிந்தார்கள்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सासुरासहपन्नगाः । सम्भ्रान्तमनसः सर्वे पितामहमुपागमन् ॥

सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களோடு	सर्वे	எல்லோரும்
	கடின	ततः	அதனால்
सासुराः	அசுரர்களோடுகடின	संभ्रान्तमनसः	நடுநடுக்கினவர்களாய்
सहपन्नगाः	பன்னகர்களோடு	पितामहं	பிரம்மதேவரை
देवाः	தேவர்கள் [கடின	उपागमन्	அடைந்தார்கள்.

ते प्रसाद्य महात्मानं विषण्णवदनास्तदा । ऊचुः परमसंत्रस्ताः पितामहमिदं वचः ॥ २६ ॥

ते	அவர்கள்	विषण्णवदनाः	வாடின முகமுடைய
महात्मानं	மகாத்மாவான		வர்களாய்
पितामहं	பிரம்மதேவரைப்	परमसंत्रस्ताः	வெகு பயந்தவர்களாய்
	பார்த்து	तदा	அப்போது
प्रसाद्य	வணங்கி ஸ்தோத்தி	इदं	இந்த
	ரஞ்செய்து,	वचः	வார்த்தையை
		ऊचुः	சொன்னார்கள்.

भगवन् पृथिवीं सर्वां खन्यते सगरात्मजैः । बह्वथ महात्मानो बध्यन्ते तलवासिनः ॥

भगवन्	“ பகவானே !	यद्वः	அனேக
पृथिवी	பூமி	महात्मानः	மகாத்மாக்களான
सर्वं	முழுவதும்	तत्प्रायसिन् च	பாதாளலோகவாஸி
सगणाम्यैः	சகரபுத்திரர்களால்		களும்
सन्त्यते	தோண்டப்படுகிறது.	अभ्यन्ते	கொல்லப்படுகிறார்கள்.

अयं यज्ञहरोऽस्माकमनेनाधोऽपनीयते । इति ते सर्वभूतानि हिंसन्ति सगरात्मजाः ॥

अयं	இவன்	इति	என்று
अरमाकं	எங்களுடைய	ते	அந்த
यज्ञहरः	யாகத்தை கெடுத்த	सगरामजाः	ஸகாரின் புத்திரர்கள்
अनेन	இவனால் [வன்.	सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளை
अश्वः	குதிரை		யும்
अपनीयते	அபகரிக்கப்பட்டது.	हिंसन्ति	வதைக்கிறார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
बालकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 1267.

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாவது ஸர்க்கம் || 40 ||

சுரபுத்திரர்கள் சாம்பலானது.

देवतानां वचः श्रुत्वा भगवान् वै पितामहः । प्रत्युवाच सुसन्त्रस्तान् कृतान्तबलमोहितान् ॥

भगवान्	பகவானுன	कृतान्तय- मोहितान् }	நாசம் செப்கிறவர்க
पितामहः	பிரம்மதேவன்		ளின் பலத்தினால்
देयतानां	தேவர்களுடைய	सुसन्सन्तान्	மபங்கினவர்களாய்
ययः	வார்த்தையை	प्रत्युवाच वै	மிக்க பயந்தவர்களை
धुवा	கேட்டு,		பார்த்து,
			பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்.

यत्वेयं वसुधा कृत्स्ना वासुदेवस्य धीमतः । महिषी माधवस्यैषा स एव भगवान् प्रभुः ॥
कापिलं रूपमास्थाय धारयत्यनिशं धराम् । तस्य कोपाग्निना दग्धा भविष्यन्ति नृपात्तज्जाः ॥

एषा	"இந்த	यस्य	எந்த
वपुषा	சூழி	धीमतः	தீமனான (எல்லாம்
कृत्वा	முழுவதும்		நிந்தவனான)
माधवस्य	மாதவனுடைய	वासुदेवस्य	வாசுதேவனுடைய
महिषी	சூத்த மனைவி.		வனோ;
द्वयं	இவள்	सः	அந்த

भगवान्	பகவானுன்	आस्थाय	அடைந்து,
प्रभुः एव	பிரபுவே	तस्य	அவருடைய
धुरां	பூமியை	कोपाग्निना	கோபாக்கினியினாலே
अनिशं	நிரந்தரமாய்	वृषात्मजाः	அரசரின் குமாரர்கள்
धारयति	தாங்கிவருகிறார்.	वशाः	கொளுத்தப்பட்டவர்
कापिलं	கபிலமுனியினுடைய		களாய்
रूपं	வடிவத்தை [தான்	अविव्यन्ति	ஆய்விடுவார்கள்.

पृथिव्याश्चापि निर्भेदो दृष्ट एव सनातनः । सगरस्य च पुत्राणां विनाशोऽदीर्घजीविनाम् ॥

अपि	“மேலும்	अदीर्घजीविनां	அற்ப ஆயுளுள்ள
पृथिव्याः	பூமியினுடைய	सगरस्य	சகரரின்
सनातनः	பிரதிகல்பத்திலும் அ	पुत्राणां	குமாரர்களுடைய
	வசியமுண்டாவதான	विनाशः च	நாசமும்
निर्भेदः च	பிளப்பும் இம்சையும்	दृष्टः एव	நிச்சயிக்கப்பட்டதே.

पितामहवचः श्रुत्वा त्रयस्त्रिंशदरिदम । देवाः परमसंहृष्टाः पुनर्जन्मर्यथागतम् ॥ ५ ॥

अरिदम	“சத்துருக்களை அழி ப்போனே!	श्रुत्वा	கேட்டு,
तयस्त्रिंशद्	முப்பத்திமூன்று	परमसंहृष्टाः	வெகு ஆனந்தமடைந் தவர்களாய்
देवाः	தேவர்கள்	यथागतं	வந்தவாறு
पितामहवचः	பிரம்மதேவர் சொன் னதை	पुनः	திரும்பி
		जन्मः	சென்றார்கள்.

सगरस्य च पुत्राणां प्रादुरासीन्महात्मनाम् । पृथिव्यां भिद्यमानायां निर्घातसमनिःस्वनः ॥

पृथिव्यां	‘பூமி	पुत्राणां च	புத்திரர்களுக்கு பாத்
भिद्यमानायां	பிளக்கப்படுகையில்		திரம்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களான	निर्घातसमनिःस्वनः	இடி விழுந்தாற்போல்
सगरस्य	ஸகரருடைய		ஒரு பெரிய சத்தம்
		प्रादुरासीत्	தெளிவாய் கேட்டது.

ततो भित्त्वा महीं सर्वां कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । सहिताः सागराः सर्वे पितरं वाक्यमब्रुवन् ॥

ततः	அப்பொழுது	पितरं	தந்தைக்கு
सागराः	ஸகர குமாரர்கள்	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை
सर्वे	எல்லோரும் .	कृत्वा	செய்து,
महीं	பூமியை	अपि च	பின்னர்
सर्वां	எல்லாம்	वाक्यं	பின்வரும் ஸாரா
भित्त्वा	பிளந்துவிட்டு,		ரத்தை
सहिताः	சேர்ந்துதிரும்பி வந்த வர்களாய்,	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

परिक्रान्ता मही सर्वा सच्चवन्तश्च सूदिताः । देवदानवरक्षांसि पिशाचोरगपन्नगाः ॥ ८ ॥

மஹி	பூமி	சூதிதா:	வதை செய்யப்பட்டார்
சர்வா	முழுவுதாம் [பட்டது.		கள்.
பரிக்ரந்தா	குடைந்து பார்க்கப்-	தேவானவ- } தேவர்கள், அரசர்கள்,	
சவ்வந்த:	பாசியின	ரக்ஷாंसி } ராஜ்யஸர்கள் இவர்	
			களும்
பிசாசோரகபன்னா:	{ பிரசர்கள், நாகர்கள்,	च	அப்படியே வதை
	பன்னகர்கள் இவர்		செய்யப்பட்டார்கள்.
	களும்		

न च पश्यामहेऽथं तमभ्वहर्तारमेव च । किं करिष्याम भद्रं ते बुद्धिरत्र विचार्यताम् ॥ ९ ॥

अथ च	குதிரையையும்	किं करिष्याम	என்ன செய்வோம் ?
अभ्वहर्तारं	குதிரையை திருடின	ते	உமக்கு
तं पृथ	அவ்வையும்	भद्रं	மங்களம்.
पश्यामहे	கண்டோம்	अस	இவ்விஷயத்தில்
न	இல்லை.	बुद्धिः	ஆலோசனை
च	இதற்குமேல்	विचार्यताम्	செய்யப்பட்டும்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा पुत्राणां राजसत्तमः । समन्युरब्रवीद्वाक्यं सगरो रघुनन्दन ॥ १० ॥

रघुनन्दन	ரகுநந்தன !	तत् वचनं	அந்த வார்த்தையை
राजसत्तमः	அரசர்ரேஷ்டரான	श्रुत्वा	கேட்டு,
सगरः	ஸகர்	समन्युः	மிகச் சினந்தவராய்
तेषां	அந்த	वाक्यं	பின்வரும் உத்திரவை
पुत्राणां	புத்திரர்களுடைய	अमवीन्	சொன்னார்.

भूयः खनत भद्रं वो निर्भिद्य वसुधातलम् । अभ्वहर्तारमासाद्य कृतार्थाश्च निर्वर्तथ ॥ ११ ॥

वसुधातलं	பூமியை	अभ्वहर्तारं	குதிரையை திருடின
भूयः	திரும்பவும்	आसाद्य	அடைந்து, [வளை
निर्भिद्य	பிளந்து,	कृतार्थाः च	காரியம் கைகொண்ட
खनत	தோண்டுகள்.		வர்களாகவே
वः	உக்களுக்கு	निर्वर्तथ	திரும்புங்கள்.
भद्रं	சேஷமுண்டாகட்டும்.		

पितुर्वचनमास्थाय सगरस्य महात्मनः । षष्टिः पुत्रसहस्राणि रसातलमभिद्रवन् ॥ १२ ॥

महात्मनः	மகாத்மாவான	षष्टिः	அறுபது
पितुः	தந்தையான	पुत्रसहस्राणि	ஆயிரம் புத்திரர்கள்
सगरस्य	ஸகரனுடைய	रसातलं	பாதாளலோகத்திற்கு
वचनं	வார்த்தையை	अभिद्रवन्	விசைந்தோடினார்கள்.
आस्थाय	வகித்து;		

खन्यमाने ततस्तस्मिन्ददृशुः पर्वतोपमम् । दिशागजं विरूपाक्षं धारयन्तं महीतलम् ॥ १३ ॥

तस्मिन्	அது	धारयन्तं	தாங்கிக்கொண்டிருக்க
खन्यमाने	தோண்டப்படுகையில்	पर्वतोपमं	மலைக்கொப்பான [சிற
ततः	அங்கே	विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற
महीतलं	பூமியை	दिशागजं	திக்கஜத்தை
		वदृशुः	கண்டார்கள்.

सपर्वतवनां कृत्वा पृथिवीं रघुनन्दन । धारयामास शिरसा विरूपाक्षो महागजः ॥ १४ ॥

रघुनन्दन	“ரகுநந்தன !	पृथिवीं	பூமியை
विरूपाक्षः	விருபாக்ஷனென்ற	कृत्वा	முழுவதையும்
महागजः	பெரும் கஜமானது	शिरसा	தலையினால்
सपर्वतवनां	மலைகள், வனங்கள்	धारयामास	தாங்கிக்கொண்டிருந்
	அடங்கிய		தது.

यदा पर्वणि काकुत्स्थ विश्रमार्थं महागजः । खेदाच्चालयते शीर्षं भूमिकम्पस्तदा भवेत् ॥

काकुत्स्थ	“ககுத்தஸ்தவம்சத்	विश्रमार्थं	இளைப்பாறும்பொ
यदा	எப்பொழுது [தவரே]	शीर्षं	தலையை [ருட்டு
पर्वणि	பர்வகாலத்தில்	चालयते	அசைக்கிறதோ,
महागजः	பெரும் கஜம்	तदा	அப்பொழுது
खेदात्	சுரமத்தால்	भूमिकम्पः	பூகம்பம்
		भवेत्	உண்டாகும்.

तं ते प्रदक्षिणं कृत्वा दिशापालं महागजम् । मानयन्तो हि ते राम जग्मुर्भित्वा रसातलम् ॥

राम	ஸ்ரீராமரே !	हि	அதனால்
ते	அவர்கள்	मानयन्तः	பூஜித்தவர்களாய்
महागजं	பெரும் கஜத்திற்கு	ते	அவர்கள்
प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை	रसातलं	பாதாளலோகத்தை
कृत्वा	செய்து,	भित्वा	பிளந்து,
तं दिशापालं	அந்த திசுபாலனை	जग्मुः	சென்றார்கள்.

ततः पूर्वी दिशं भित्त्वा दक्षिणां विभिदुः पुनः । दक्षिणस्यामपि दिशि ददृशुस्ते महागजम् ॥

महापद्मं महात्मानं सुमहत्पर्वतोपमम् । शिरसा धारयन्तं ते विस्मयं जग्मुर्मुत्तमम् ॥ १८ ॥

ततः	அங்கே	सुमहत्पर्वतोपमं	மிகப் பெரியமலைக்
ते	அவர்கள்	शिरसा	தலையால் [கொப்பான
पूर्वा	கிழக்கு	धारयन्तं	தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற
दिशं	திக்கை		
भित्त्वा	பிளந்து,	महापद्मं	மஹா பத்மமென்கிற
दक्षिणां	தென் திசையை	उत्तमं	சிறந்த
विभिदुः	பிளந்தார்கள்.	महागजं	பெரும் கஜத்தை
दक्षिणस्यां दिशि	தென் திக்கில்	वदृशुः	கண்டார்கள்.
अपि	இன்னும்	ते	அவர்கள்
पुनः	புதிதாய்	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
महात्मानं	மகாத்மாவான	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

சமாலம்ய
மததிகி
கூலா
பசுதாதல்
விமித:

ततः प्रागुत्तरां गत्वा सागराः प्रथितां दिशम् । रोपादभ्यखनन्सर्वे पृथिवीं सगरात्मजाः ॥

• सगरात्मजाः	“ஸகரரின் புத்திரர்கள்	ततः	அங்கே
सर्वे	எல்லோரும்	पृथिवीं	பூமியை
प्रागुत्तरां	வடகிழக்கான	सागराः	ஸகரரின் புத்திரர்கள்
प्रथितां	பிரசித்தமான	रोपात्	கோபத்தால்
दिशं	திசையை	अभ्यखनन्	நன்றாய் தேண்டிணர்
गत्वा	அடைந்து,		கள்.

ते तु सर्वे महात्मानो भीमवेगा महाबलाः । ददृशुः कपिलं तत्र वासुदेवं सनातनम् ॥२५॥
हयं च तस्य देवस्य चरन्तमविदूरतः । प्रहर्षमतुलं प्राप्ताः सर्वे ते रघुनन्दन ॥ २६ ॥

महात्मानः	“ மகா த்மாக்களான	देवस्य	தேவருடைய
भीमवेगाः	பயங்கரமான வேகமு	अविदूरतः	அருகில்
	டையவர்களான	चरन्तं	மேய்ந்துகொண்டிருக்
महाबलाः	மகாபலசாலிகளான		கிற
ते	அவர்கள்	हयं च	குதிரையையும்
सर्वे तु	எல்லோரும்,	ददृशुः	கண்டார்கள்.
तत्र	அங்கு	रघुनन्दन	ரகுநந்தன !
कपिलं	கபிலமுனி வடிவம்	ते	அவர்கள்
	கொண்ட	सर्वे	எல்லோரும்
सनातनं	ஆதிபான	अतुलं	அடக்கமுடியாத
वासुदेवं	வாகுதேவரையும்,	प्रहर्षं	சத்தோஷத்தை
तस्य	அந்த	प्राप्ताः	அடைந்தார்கள்.

ते तं हयहरं ज्ञात्वा क्रोधपर्याकुलेक्षणाः । खनित्रलाङ्गलधरा नानावृक्षशिलाधराः ॥
अभ्यधावन्त संक्रुद्धास्तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रुवन् ॥ २७ ॥

ते	அவர்கள்	नानावृक्ष- } शिलाधराः }	பலவித மரங்கள், கற் களைபேந்திபவர்க ளாய்
तं	அவரை		
हयहरं	குதிரையை திருடின	संक्रुद्धाः	அறிவிழந்த கோடம்
ज्ञात्वा	எண்ணி, [வராக		கொண்டவர்களாய்
क्रोधपर्याकुलेक्षणाः	{ கோபத்தினால் கலங்க கிடைக்கின்றபுடை வர்களாய்	अभ्यधावन्त	எதிரோடிவந்தார்கள்.
खनित्रलाङ्गलधराः	{ மண்வெட்டி, கலப்பை இவைகளைபுடையவர் களாய்	तिष्ठ तिष्ठ	• 'நின்று நின்று'
		इति च	என்றும்
		अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

210

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

अस्माकं त्वं हि तुरगं याज्ञीयं हृतवानसि । दुर्मेधस्त्वं हि संप्राप्तान् विद्धि नः सगरात्मजान् ॥

ய் ஹி
அஸ்தாக்
யாஜ்நீயம் துரகம்
ஹதவான்
அஸி
துர்மேதா
நீதான்
எங்களுடைய
யாகக்குதிரையை
திறுடினவனாக
ஆகிய
அவ்வா!

த்வம்
சம்பாஸ்தான்
நஃ
சகராஸ்த்மஜான் ஹி
வித்தி
நீ
வந்திருக்கிற
எங்களை
ஸகரரின் புத்திரர்கள்
என்று
தெரிந்துகொள்.

श्रुत्वा तद्वचनं तेषां कपिलो रघुनन्दन । रोषेण महताऽऽविष्टो हुङ्कारमकरोत्तदा ॥ २९ ॥

ரஹுநந்
தேஸா
தத்
வதந்
ஸுத்ரா
ஹ
கபிலஃ
ரகுநந்தன!
அவர்களுடைய
அத்த
வார்த்தையை
கேட்டு,
உடனே
கபிலமுனிவர்

மஹதா
ரோஸேண
அவிஸ்த:
ததா
ஹுங்காரம்
அகரோத்
வெகு
கோபத்தால்
ஆவேசம் கொண்டவ
ராய்
அப்போது
ஒரு ஹுங்காரத்தை
செய்தார்.

ततस्तेनाप्रमेयेन कपिलेन महात्मना । भस्मराशीकृताः सर्वे काकुत्स्थ सगरात्मजाः ॥

காகுத்தஸ்த
அப்ரமேயேன
மஹாத்மனா
தேன
கபிலேன
காகுத்தஸ்த!
அளவிறந்த
வைபவமுடைய
மஹாத்மாவான
அந்த
கபிலமுனிவரால்

ஸகராஸ்த்மஜா:
ஸர்வே
தத:
அஸராஸீகூதா:
சகரரின் புத்திரர்கள்
எல்லோரும்
அக்காரணத்தால்
சாம்பங்குவிபலாக
செய்யப்பட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकः 1297.

एकचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

सगरयज्ञसमाप्तिः—ஸகரமஹாராஜனின் யாகமுடிவு.

पुत्राधिरगतान् ज्ञात्वा सगरो रघुनन्दन । नृपारमब्रवीद्राजा दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ १ ॥

ரஹுநந்
ராஜா
ஸகர:
புத்ரான்
விஸாதான்
“ரகுநந்தன!
அரசனான
ஸகரன்
புத்திரர்களை
சென்று கெடுக்கா
யானவர்களாக

ஜாத்வா
ஸ்வதேஜஸா
தீப்யமானம்
நரபா
ஸயவீத்
கண்டு,
தனது காந்தியோடு
விளங்குகிற
போனைப்பார்த்து,
பின்வருமாறு
சொன்னார்.

शूरश्च कृतविद्यश्च पूर्यैस्तुल्योऽसि तेजसा । पितॄणां गतिमन्विच्छ येन चाभ्योऽपवाहितः ॥

கூதவித்ய: "எல்லாக்கலைகளிலும்
தேர்ச்சியடைந்தவனாய்
சூரனாய்
தேஜஸ்ஸினால்
பூர்வீ: வம்சமுன்னோர்க
துலய: ச சமனனாயும் [ளோடு
அசி இருக்கிறாய்.

பிதॄणां தந்தைகளுடைய
गति च தற்காலநிலைமை
பையும்
अभ्य: குதிரை
अपवाहित: திருடப்பட்டது
येन च எவனாலோ அவனையும்
अन्विच्छ அறிந்தவா.

अन्तर्भौमानि भूतानि वीर्यवन्ति महान्ति च । तेषां त्वं प्रतिघातार्थं सासि गृहीष्व कार्मुकम् ॥

அந்தர்மௌமானி "பூமிக்குள்ளிருக்கிற
भूतानि பூதங்கள்
वीर्यवन्ति பலமுடையவைகள்.
महान्ति பெரியவைகள்.
च அதனால்
तेषां அவைகளுடைய

प्रतिघातार्थं எதிர்த்தலின்பொரு
त्वं நீ
सासि கத்தியோடுகடின
कार्मुकं வில்கை
गृहीष्व எடுத்துக்கொள்.

अभिवाद्याभिवाद्यांस्त्वं हत्वा विघ्नकरानपि । सिद्धार्थस्सन्निवर्तस्व मम यज्ञस्य पारगः ॥

त्वं "நீ
अभिवाद्यान् வணங்கவேண்டியவர்
களை
अभिवाद्य வணங்கி,
विघ्नकरान् இடைபூறு செய்பவர்
களை

सिद्धार्थ: सन् காரியத்தை நிறைவே
मम என்னுடைய
यज्ञस्य பாகத்தின்
पारग: अपि முடித்தலை செய்தவ
னாகவும்
निवर्तस्व திரும்பி வா.

एवमुक्तोऽशुमान् सम्यक् सगरेण महात्मना । धनुरादाय खड्गं च जगाम लघुविक्रमः ॥

महात्मना "மகாத்மாவான
सगरेण ஸகரால்
एवं இவ்வாறு
सम्यक् நன்றாய்
उक्त: சொல்லப்பட்ட
अंशुमान् அம்சமான

धनु: வில்கையும்
खड्गं च கத்தியையும்
आदाय எடுத்துக்கொண்டு
लघुविक्रम: சீக்கிரமடையுள்ளவ
னாய்
जगाम சென்றார்.

स खातं पितृभिर्मार्गमन्तर्भौमं महात्मभिः । प्रापद्यत नरश्रेष्ठस्तेन राज्ञाऽभिचोदितः ॥

तेन அந்த
राज्ञा அரசால்
अभिचोदित: ஆக்குபிக்கப்பட்ட
स: அந்த
नरश्रेष्ठ: நரோத்தமர்
महात्मभि: மஹாத்மாக்களான

पितृभि: பிதருக்களால்
खातं குடையப்பட்டிருக்
கிற
अन्तर्भौमं "பூமிக்குள்ளிருக்கிற
मार्गं வழியை
प्रापद्यत அடைந்தார்.

दैत्यदानवरसोभिः पिशाचपतगोरगैः । पूज्यमानो महातेजा दिशागजमपश्यत् ॥ ७ ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வீ	पिशाच- पतगोरीः }	பிசாசுங்கள், பகிரிகள், சர்ப்பங்கள் இவைகளாலும்
दैत्यदानव- रक्षोभिः }	அசுரர்கள், தானவர் ராமநாஸர்கள், இவர் களாலும்	पूज्यमानः दिशागजं अपश्यत्	வணங்கப்படுகிறவ திக்கஜத்தை [ஓய் பார்த்தார்.

स तं प्रदक्षिणं कृत्वा पृष्ट्वा चैव निरामयम् । पितृन् स परिप्रच्छ वाजिहर्तारमेव च ॥

सः	அவர்	पृष्ट्वा	விசாரித்து,
तं	அதற்கு	सः	அவர்
प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை	पितृन् एव	பிதர்களைப்பற்றியும்
कृत्वा	செய்து,	वाजिहर्तारं एव च	குதிரையை திருடின வனைப்பற்றியும்
निरामयं च	குசலத்தையும்	परिप्रच्छ	கேட்டார்.

दिशागजस्तु तच्छ्रुत्वा मीत्याऽऽहांशुमतो वचः । आसमञ्ज कृतार्थस्त्वं सहायः शीघ्रमेष्यसि ॥

दिशागजः तु	திக்கஜமும்	आसमञ्ज	அஸமஞ்சரின் புத்தி
अंशुमतः	அங்கமானுடைய	त्वं	நீ [ரனே !
तत्	அந்த	कृतार्थः	கார்பம் நிறைவேறின வனாக
वचः	வார்த்தையை	सहायः	குதிரையை அடைந்த வனாக
श्रुत्वा	கேட்டு,	शीघ्रं	விரைவில்
मीत्या	அன்புடன்	एष्यसि	திரும்பிவருவாய்.
आह	பின்வருமாறு பதில் சொல்லிற்று.		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सर्वानेव दिशागजान् । यथाक्रमं यथान्यायं प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥१०॥

तस्य	அதினுடைய	सर्वान् एव	எல்லாவற்றையும்
तत्	அந்த	यथाक्रमं	கொம்படிபடிபடி
वचनं	வார்த்தையை	यथान्यायं	நியாயப்படிபடி
श्रुत्वा	கேட்டு,	प्रष्टुं	விசாரிக்க
दिशागजान्	திக்கஜங்கள்	समुपचक्रमे	தொடங்கினான்.

तैश्च सर्वैर्दिशापालैर्वाक्यज्ञैर्वाक्यकोविदैः । पूजितः सह्यथैव गन्ताऽसीत्यभिचोदितः ॥

सर्वैः	எல்லா	पूजितः च	ஆசீர்வாதம் பெற்ற வனும்
वाक्यज्ञैः	பேச்சுசெய்திருந்த	सह्यः च एव	குதிரையை அடைந்த
वाक्यकोविदैः	{ காலதேசத்திற்குத்தக் காடி பேசுவதில் ன ய்த்தர்களான	गन्ता असि	போவாய்; [வனும்]பே
तैः	அந்த	इति	என்று
दिशापालैः	திப்பாலர்களால்	अभिचोदितः	விடை கொடுக்கப் பட்டான்.

41]

ஈகவத்வாரிச: சரீ:

273

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा जगाम लघुविक्रमः । भस्मराशीकृता यत्र पितरस्तत्र सागराः ॥१२॥

तेषां	“அவைகளுடைய	पितरः	பிதிருக்களாகிய
तत्	அந்த	सागराः	ஸகரபுத்திரர்கள்
वचनं	வார்த்தையை	भस्मराशीकृताः	சாம்பற்குவிபலாபச்
श्रुत्वा	கேட்டு,		செய்யப்பட்டார்
लघुविक्रमः	சீக்கிரநடையுடைய	तत्र	அங்கு [கனோ;
यत्र	எங்கு [வராய்	जगाम	சென்றார்.

स दुःखवशमापन्नस्त्वसमञ्जसुतस्तदा । चुक्रोश परमार्तस्तु वधात्तेषां सुदुःखितः ॥१३॥

सः	“அந்த	दुःखवशां	துக்கவசத்தை
असमञ्जसुतः सु	அஸமஞ்ச புத்திரனும்	आपन्नः	அடைந்தவராய்
तदा	அப்போது	परमार्तः	மிக வருந்தியவராய்
तेषां	அவர்களுடைய	सुदुःखितः चुक्रोश	வாய்கிட்டுக்கதறினார்.
वधात् सु	நாசத்தினாலே		

याज्ञीयं च ह्यं तत्र चरन्तमविदूरतः । ददर्श पुरुषव्याघ्रो दुःखशोकसमन्वितः ॥ १४ ॥

दुःखशोक- } समन्वितः }	“அடங்கா துக்கம்	चरन्तं	மேய்ந்துக்கொண்டிருக்கிற
	கொண்டவராகிய		
पुरुषव्याघ्रः	புருஷச்-ரோஷ்டன்	याज्ञीयं	யாக
तत्र	அங்கு	ह्यं च	குதிரையையும்
अविदूरतः	அருகில்	दर्श	கண்டார்.

स तेषां राजपुत्राणां कर्तुकामो जलक्रियाम् । सलिलार्थी महातेजा न चापश्यज्जलाशयम् ॥

महातेजाः	“மஹாதேஜஸ்விபான	कर्तुकामः	பண்ண விரும்பியவராய்
सः	அவர்		
तेषां	அந்த	सलिलार्थी च	ஜலத்தை தேடுபவராயும்
राजपुत्राणां	இராஜபுத்திரர்களுக்கு	जलाशयं	ஜலமிருக்குமிடத்தை
		अपश्यत्	கண்டார்
जलक्रियां	தர்பணத்தை	न	இல்லை.

विसार्य निपुणां दृष्टिं ततोऽपश्यत् खगाधिपम् । पितॄणां मातुलं राम सुपर्णमनिलोपमम् ॥

राम	“ஸ்ரீராமே!	पितॄणां	பிதருக்களுக்கு
निपुणां	ஸமர்த்தையான்	मातुलं	மாமனான
दृष्टिं	பார்வையை	अनिलोपमं	வாயுவேகமுள்ளவனுமான்
विसार्य	பாவச்செய்து,		
ततः	பிறகு	सुपर्णं	கருடபகவானை
खगाधिपं	பகிராஜனான	अपश्यत्	கண்டார்.

स. जैनमघर्षीद्वायं वैनतेयो महाबलः । मा शुचः पुरुषव्याघ्र वधोऽयं लोकसंमतः ॥१७॥

ச:	"அந்த	மயவீர்	சொன்னார்.
மகாவல:	மகா பலவாளியான	புருஷ்யா	'புருஷச்'ரோஷ்ட!
வैनतेय: வ	கருடபகவா னும்	மா ஶுச:	துக்கப்படவேண்டாம்,
एयं	இவ்வியப்பார்'த்து	மய வய:	இந்த வகை
वायं	வாய்க்கியத்தை	लोकसंमत:	உலகத்திற்கு ஸரிதம்".

कपिलेनाप्रमेयेन दग्धा हीमे महाबलाः । सलिलं नार्हसि प्राज्ञ दातुमेपां हि लौकिकम् ॥

மகாவல:	"மகா பலவாளிக	एयं	இவர்களுக்கு
हमे	இவர்கள் [நான்	लौकिकं	சாதாரண
अप्रमेयेन	அபரிதந்த வைபவ	सलिलं	ஐலத்தை
कपिलेन	கபிலரால் [முடைய	दातुं	கொடுக்க
दग्धा:	தகிக்கப்பட்டார்கள்.	अर्हसि	உரியவராகிறீர்
हि	ஆனதால்	न	இல்லை
प्राज्ञ	புத்திசாலியே!	हि	அல்லவா.

गङ्गा हिमवतो ज्येष्ठा दुहिता पुरुषर्षभ । तस्यां कुरु महाभाग पितृणां तु जलक्रियाम् ॥

புருஷர்ம	"புருஷச்'ரோஷ்டனே!	महाभाग	மகா பர'க்யசாலியே!
हिमवत:	ஹிமவா னுக்கு	पितृणां	பிதருக்களுக்கு
ज्येष्ठा	முத்த	जलक्रियां तु	தர்ப்பணத்தையும்
दुहिता	மகள்	तस्यां	அவளிடத்தில்
गङ्गा	கங்கை;	कुरु	செய்.

भस्मराशीकृतानेतान् प्लावयेल्लोकपावनी । तथा छिन्नमिदं भस्म गङ्गया लोककान्तया ॥

पष्टि पुत्रसहस्राणि स्वर्गलोकं नयिष्यति ॥ २१ ॥

लोकपावनी	"உலகத்தை பரிசுத் தம் செய்கிற அவள்	तथा	அந்த
भस्मराशीकृतान्	சாம்பற்குவிபலாகச் செய்யப்பட்ட	गङ्गया	கங்கையால்
एतान्	இவர்களை	छिन्नं	நனைக்கப்பட்ட
प्लावयेत्	நனைக்கவேண்டும்.	इदं	இந்த
लोककान्तया	லோகத்திற்கு பிரியை யான	भस्म	சாம்பல்
		पष्टि	அறுபது
		पुत्रसहस्राणि	ஆயிரம் புத்திரர்களை
		स्वर्गलोकं	ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு
		नयिष्यति	போகச்செய்யும்.

गङ्गामानय भद्रं ते देवलोकान्महीतलम् । क्रियतां यदि शक्तोऽसि गङ्गाया अवतारणम् ॥

गङ्गां	கங்கையை	गङ्गाया:	கங்கையினுடைய
देवलोकान्	தேவலோகத்தினின்ற	अवतारणं	கீழ் இறக்குதல்
महीतलं	பூலோகத்திற்கு	क्रियतां	செய்யப்படட்டும்.
आनय	அழைத்துக்கொண்	ते	உனக்கு
शक्तः	சக்தனாக [உன்.	यद्गम्	தவானுக்காக உன்
असि यदि.	இருக்கிறாயா; கிஸ்;		பாகும்.

गच्छ चाश्वं महाभाग संगृह्य पुरुषर्षभ । यज्ञं पैतामहं वीर निर्वर्तयितुमर्हसि ॥ २३ ॥

மஹாபாஹ	"மகா பாக்கியமுடை யவனே !	வீர	குரானே!
புருஷர்ஷ	புருஷச் சேரவுட்டனே !	பைதாமஹ்	பாட்டனுடைய
அஷ்வம்	குதிரையை	யஜ்	பாகத்தை
சங்குஹ ச	பிடித்துக்கொண்டும்	நிவ்ர்தயிதும்	முடித்துவைக்க
गच्छ	செல்லும்.	அர்ஹ்சி	உரியவனாகிடுவாய்".

सुपर्णवचनं श्रुत्वा सौशुमानतिवीर्यवान् । त्वरितं हयमादाय पुनरायान्महायशः ॥ २४ ॥

அதிவீர்யவான்	"வெகுபார்க்கிராம சாஸியான	ஹயம்	குதிரையை
ச:	அந்த	ஆடாய்	கைப்பற்றிக்கொண்டு,
அஞ்ஞமான்	அய்குமான்	மஹாயசா:	மிக கீர்த்தியுடையவனாய்
சுபர்ணவசனம்	கருடபகவான் வார்த்தையை	தவரிதம்	விரைவாக
श्रुत्वा	கேட்டு,	புன:	மறுபடி.
		ஆயாது	வந்தான்.

ततो राजानमासाद्य दीक्षितं रघुनन्दन । न्यवेदयद्यथावृत्तं सुपर्णवचनं यथा ॥ २५ ॥

ரஹுநந்	"ரகுநந்தன !	தத:	பின்னர்
தீக்ஷிதம்	தீக்ஷிக்கொண்டிருக்கிற	சுபர்ணவசனம்	கருடனது வசனத்தை
ராஜானம்	ராஜாவை	யதாவ்ரதம்	ஸாங்கோபாங்கமாகப்
ஆசாடிய	அடைந்து,	யதா	எப்படியோ அப்படியே
		ந்யவேதயத்	தெருவித்தான்.

तच्छ्रुत्वा घोरसङ्काशं वाक्यमंशुमतो नृपः । यज्ञं निर्वर्तयामास यथातत्त्वं यथाविधि ॥ २६ ॥

தோர்ஸசங்காஸம்	"துக்ககரமான	நூப:	அரசர்
அஞ்ஞமத:	அய்குமான்னுடைய	யஜ்	பாகத்தை
நத	அந்த	யதாத்தவ்	உள்ளபடி.
வாக்யம்	சொல்லி	யதாவிதி	சாஸ்திரப்பரகாரம்
श्रुत्वा	கேட்டு,	நிவ்ர்தயாமாஸ	செய்துமுடித்தார்.

स्वपुरं चागमच्छ्रीमानिष्टयज्ञो महीपतिः । गङ्गायाश्चागमे राजा निश्चयं नाभ्यगच्छत ॥

ஹ்யஜ்:	"பாகத்தை முடித்த	ச	ஆகிலும்
ஸ்ரீமான்	ஸ்ரீமானுடைய	ராஜா	அரசர்
மஹீபதி:	அரசர்	கங்காயா:	கங்கைப்பின்
ஸ்வபுரம்	நனது நகரத்திற்கு	ஆகமே	வரவில்
அகமத்	சென்றான்.	நிஷ்யம் ச	ஒரு உபாயத்தையும்
		அப்யகச்யத்	காணவில்லை.

अगत्वा निश्चयं राजा कालेन महता महान् । त्रिशद्वर्षसहस्राणि राज्यं कृत्वा दिवं गतः ॥

महान्	"महमाண	राज्यं	இராஜ்யப்பரிபாலன
राजा	அரசர்	कृत्वा	செய்து, [கந்த
निश्चयं	உபாயத்தை	महता	வேகு
अगत्या	அடையாமல்,	कालेन	காலத்திற்கப்பால்
त्रिशत्	முப்பது	दिवं	ஸ்வர்க்கத்தை
वर्षसहस्राणि	ஆசிரம் வருஷங்கள்	गतः	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वाल्काण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1325

द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ४२ ॥

गङ्गावतरणे भगीरथप्रयत्नः—கங்காவதாரணத்தில் பகீரத ப்ரயத்னம்

कालधर्मं गते राम सगरे प्रकृतीजनाः । राजानं रोचयामासुरंशुभन्तं सुधार्मिकम् ॥ १ ॥

राम	"ஸ்ரீராமரே!	प्रकृतीजनाः	மந்திரிகள்
सगरे	ஸகரர்	सुधार्मिकं	மகா தர்மிஷ்டனான
कालधर्मं	காலம்சென்றதை	शुभन्तं	அம்சமான
गते	அடைந்தவனவில்	राजानं	இராஜாவாக
		रोचयामासुः	நிச்சயித்தார்கள்.

स राजा सुमहानासीदंशुमान् रघुनन्दन । तस्य पुत्रो महानासीदिलीप इति विश्रुतः ॥ २ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தன!	दिलीपः	திலீபன்
सः	அந்த	इति	என்று
भंशुमान्	அம்சமான்	विश्रुतः	புகழ்பெற்ற
सुमहान्	மிகப் பெரிய	महान्	மஹாண
राजा	அரசராக	पुत्रः	புத்திரன்
आसीत्	இருந்தார்.	आसीत्	இருந்தார்.
तस्य	அவருக்கு		

तस्मिन् राज्यं समावेश्य दिलीपे रघुनन्दन । हिमवच्छिखरे रम्ये तपस्तेपे सुदारुणम् ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தன!	रम्ये	ரம்பமான
तस्मिन्	அந்த	हिमवच्छिखरे	ஹிமயப் பவத கிராத்
दिलीपे	திலீபனிடத்தில்	सुदारुणं	கொடிய [கில்
राज्यं	பட்டம் குட்டுதலை	तपः	தவத்தை
समावेश्य	செய்து,	तेपे	புரிந்தார்.

द्वात्रिंशच्च सहस्राणि वर्षाणि सुमहायशाः । तपोवनगतो राजा स्वर्गं लेभे तपोधनः ॥ ४ ॥

சுமஹாயசா:	மிக்க புகழ் அடைந்த	வर्षाणि च	வருஷங்கள்
தपोधன:	தபோதிதியான	तपोवनगतः	தபோவனத்தை
ராஜா	மன்னர்		அடைந்தவராக
द्वात्रिंशच्	மூப்பத்திரண்டு	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்தை
सहस्राणि	ஆயிரம்	लेभे	அடைந்தார்.

दिलीपस्तु महातेजाः श्रुत्वा पैतामहं वधम् । दुःखोपहतया बुद्ध्या निश्चयं नाधिगच्छति ॥

महातेजा:	வெகு தேஜஸ்வியான	दुःखोपहतया	வெகு துயரம்
दिलीपः सु	தீர்பரும		அடைந்த
पैतामहं	பாட்டனர்களுடைய	बुद्ध्या	புத்தியால்
	தான	निश्चयं	உபாயத்தை
वधं	வதத்தை	अधिगच्छति न	தெரிந்துகொள்ள
श्रुत्वा	கேட்டு,		வில்லை.

कथं गङ्गावतरणं कथं तेषां जलक्रिया । तारयेयं कथं चैनानिति चिन्तापरोऽभवत् ॥ ६ ॥

कथं	எப்படி	एनान् च	இவர்களையும்
गङ्गावतरणं	கங்கையை இறக்கு	कथं	எப்படி
	வது ?	तारयेयं	கரைபேற்றிவைப்
			பேன் ?
कथं	எப்படி	इति	என்று
तेषां	அவர்களுக்கு	चिन्तापरः	கவலைகொண்டவராக
जलक्रिया	தர்ப்பணம் பண்ணுகி	अभवत्	இருந்தார்.
	றது ?		

तस्य चिन्तयतो नित्यं धर्मेण विदितात्मनः । पुत्रो भगीरथो नाम जज्ञे परमधार्मिकः ॥

धर्मेण	தர்மத்தோடு	भगीरथः	பகீரதன்
नित्यं	எப்பொழுதும்	नाम	என்று பெயருள்ள
चिन्तयतः	கவலைபுற்றிருக்கிற	परमधार्मिकः	வெகு தர்மியுடனான
विदितात्मनः	ஆத்மஸ்வரூபமறிந்த	पुत्रः	புத்திரன்
तस्य	அவருக்கு	जज्ञे	பிறந்தார்.

दिलीपस्तु महातेजा यज्ञैर्वहुभिरिष्टवान् । त्रिंशद्वर्षसहस्राणि राजा राज्यमकारयत् ॥ ८ ॥

महातेजा:	மகா தேஜஸ்வியான	इष्टवान्	ஆராதித்தவனாக
राजा	அரசனான	त्रिंशच्	மூப்பது
दिलीपः सु	தீர்பனும்	वर्षसहस्राणि	ஆயிரவருஷங்கள்
बहुभिः	அனேகவித	राज्यं	நாட்டினுவதை
यज्ञैः	பாகங்களால்	अकारयत्	செய்தார்.

अगत्वा निश्चयं राजा तेषामुद्धरणं प्रति । व्याधिना नरशार्दूल कालधर्ममुपेयिवान् ॥ ९ ॥

नरशार्दूल “மனிதச் சேரட்ட!
तेषां அவர்களுடைய
उद्धरणं கரை எழுவதை
प्रति குறித்து
निश्चयं உபாயத்தை

भगत्वा பெறுமல்,
राजा அரசன்
व्याधिना நோயால்
कालधर्मं காலம் சென்றதை
उपेयिवान् அடைந்தார்.

इन्द्रलोकं गतो राजा स्वार्जितेनैव कर्मणा । राज्ये भगीरथं पुत्रमभ्यपिञ्चनरर्पभम् ॥

राजा “அரசன்
नरर्पभं நரச்சேரட்டனான
पुत्रं புத்திரனான
भगीरथं பகிரதனை
राज्ये இராஜாங்கத்தில்

अभ्यपिञ्चत् அபிபேசுகம் செய்து
 வைத்தார்.
स्वार्जितेन தன்னால் சம்பாதிக்கப்
 பட்ட
कर्मणा एव செய்கையாலேயே
इन्द्रलोकं இந்திரலோகத்திற்கு
गतः சென்றார்.

भगीरथस्तु राजर्षिर्धार्मिको रघुनन्दन । अनपत्यो महातेजाः प्रजाकामः स चाप्रजः ॥
मन्त्रिष्वाधाय तद्राज्यं गङ्गावतरणे रतः ॥ १२ ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன!
धार्मिकः தர்மியட்டனான,
महातेजाः மகா தேஜஸ்விபான,
राजर्षिः ராஜரீஷியான
भगीरथः तु பகிரதனும்
अनपत्यः புத்திரபாக்கியமில்
 ஸாதவனும்
प्रजाकामः புத்திரனை அடைய
 ஆவனற்றான்.

अप्रजः புத்திரபாக்கியமில்
सः च அவனும் [ஸாத
तत् அந்த
राज्यं இராஜ்யத்தை
मन्त्रिषु மந்திரிமார்களிடத்தில்
आधाय ஒப்பித்துவிட்டு,
गङ्गावतरणे கங்கையைக்கொண்டு
 வருவதில்
रतः ஆஸக்தனானான்.

स तपो दीर्घमातिष्ठोर्को रघुनन्दन । ऊर्ध्वबाहुः पञ्चतपा मासाहारो जितेन्द्रियः ॥ १२ ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன!
सः அவர்
ऊर्ध्वबाहुः கைகளை உயரத்துக்
 கிணவராய்,
 { பஞ்சாக்கிளிமத்தியில்
 நீன்று தபம் புரிப்ப
पञ्चतपाः { ராய்,

मासाहारः மாதத்திற்கு ஒரு
 முறை புசிப்பவராய்,
जितेन्द्रियः ஐம்புலன்களை அடக்
 கிணவராய்,
गोर्को கோகர்ணம் என்ற
 தாழ்வராயில்
दीर्घ கடுமையான
तपः தவத்தை
आतिष्ठत्. புரிந்தார்.

तस्य वर्षसहस्राणि घोरे तपसि तिष्ठतः । अतीतानि महाबाहो तस्य राज्ञो महात्मनः- ॥
सुप्रतो भगवान् ब्रह्मा प्रजानां प्रभुरीश्वरः ॥ १४ ॥

மஹாபாஹோ
“பெருந்தோளுடை
யேனே !
உக்கிரமான
தவத்தில்
நிலைகொண்டிருக்கிற
அவருக்கு
ஆயிரம் வருஷங்கள்
கடந்தன ;
மகாத்மாவான

तस्य
राज्ञः
प्रजानां
प्रभुः
ईश्वरः
भगवान्
ब्रह्मा
सुप्रतः
அந்த
அரசன் விஷயத்தில்
பிராணிகளுக்கு
தலைவரான
ஈசுவரரான
பகவானான
பிரம்மதேவர்
வெகுசந்தேஷ
மடைந்தார்.

ततः सुरगणैः सार्धमुपागम्य पितामहः । भगीरथं महात्मानं तप्यमानमथाब्रवीत् ॥१५॥

தத:
பிதாமஹ:
சுரகணை:
சார்ப்
உபாகமய
“அப்பொழுது
பிரம்மதேவர்
தேவகணங்களோடு
கூட
கிட்டிவந்து,

महात्मानं
तप्यमानं
भगीरथं
अथ
अब्रवीत्
மகாத்மாவாகிய
தவத்திலிருக்கிற
பகிரதனைப்பார்த்து
பின்வருமாறு
சொன்னார்.

भगीरथ महातेजः प्रीतस्त्वेऽहं जनेश्वर । तपसा च सुतप्तेन वरं वरय सुव्रत ॥ १६ ॥

மஹாதேஜ:
ஜனேசுவர
மகிரத
தே
சுதத்பேன
தபசா ச
“மிக தேஜஸ்வியே !
மன்னவனே !
பகிரதா !
உன்னுடைய
நன்றாக புரியப்பட்ட
தவத்தால்

अहं
प्रीतः
सुव्रत
वरं
वरय
நான்
பிரீதியடைந்தேன்.
நல்லிருதமுடைய
வனே !
வரத்தை
வேண்டிக்கொள்.

तमुवाच महातेजाः सर्वलोकपितामहम् । भगीरथो महाभागः कृताञ्जलिरुपस्थितः ॥१७॥

மஹாதேஜா:
மஹாபாக:
மகிரத:
கூதாஞ்ஜலி:
உபஸ்தித:
“மகாதேஜஸ்வியான
மகாபாக்கியமுடைய
பகிரதன்
அஞ்சலி செய்தவனாய்,
அருகில் நெருங்கின
வனாய்,

सर्वलोक- }
पितामहं }
सं
उवाच
உலகத்தை எல்லாம்
உண்டாக்கின கடவு
ளான
அவரை பார்த்து,
பின்வருமாறு
சொன்னார்.

यदि मे भगवन् प्रीतो यद्यस्ति तपसः फलम् । सगरस्यात्मजाः सर्वे मत्तः सलिलमाप्नुयुः ॥

மகவந்
மே
தபச:
பிரீத:
யதி
फलं
-अस्ति यदि
“பகவானே !
என்னுடைய
தவத்திற்கு
ஸந்தோஷமடைந்தவர்
ஆனால்,
பிலமானது
உண்டாகிறது ஆனால்,

सगरस्य
आत्मजाः
सर्वे
मत्तः
सलिलं
आप्नुयुः
ஸகாருடைய
குமாரர்கள்
எல்லோரும்
என்னிடமிருந்து
தர்பணஜலத்தை
அடைபவையென்றும்.

गङ्गायाः सलिलशिखे भस्मन्येषां महात्मनाम् । स्वर्गं गच्छेयुरत्यन्तं सर्वे मे प्रपितामहाः ॥

महात्मनां "மஹாத்மாக்களான
 एषां இவர்களுடைய
 भस्मनि சாம்பல்
 गङ्गायाः கங்கையினுடைய
 सलिलशिखे ஐஸத்தால் நனைக்கப்ப
 ட்டவளவில்

मे என்னுடைய
 प्रपितामहाः முப்பட்டன்மார்களு
 सर्वे எல்லோரும்
 भत्यन्तं அழிவற்ற
 स्वर्गம் எவர்க்கலோகத்து
 गच्छेयुः செல்லவேண்டும். [க்கு

देया च सन्ततिर्देव नावसीदेत् कुलं च नः । इक्ष्वाकूणां कुले देव एष मेऽस्तु वरः परः ॥

देव "தேவரே!
 इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுக்களுடைய
 कुले குலத்தில்
 मे च எனக்கும்
 सन्ततिः சந்ததி
 देया கொடுக்கவேண்டியது.
 नः எங்களுடைய

कुलं च குலமும்
 भवसीदेत् न ஸந்ததியற்றதாக ஆ
 देव தேவரே!
 एषः இது
 परः சிறந்த
 वरः வரமாக
 अस्तु ஆகட்டும்.

उक्तवाक्यं तु राजानं सर्वलोकपितामहः । प्रत्युवाच शुभां वार्णीं मधुरां मधुराक्षराम् ॥

उक्तवाक्यं இவ்வாறு சொல்லிய
 राजानं तु அரசரைப்பார்த்து
 सर्वलोक- } உலகத்தை எல்லாம்
 पितामहः } உண்டாக்கின கடவுள்
 शुभां மங்களமான

मधुरां மதுரமான
 मधुराक्षरां மனோகரமான அக்ஷ
 वार्णीं ரங்களடங்கிய
 प्रत्युवाच மொழியை
 பின்வருமாறு பதில்
 சொன்னார்.

तपोधन महाभाग भगीरथ महारथ । एवं भवतु भद्रं ते इक्ष्वाकुकुलवर्धन ॥ २२ ॥

महाभाग "மஹாபாக!

तपोधन தபோதன!

महारथ மஹாரத!

भगीरथ பகிரத!

इक्ष्वाकुकुलवर्धन { இக்ஷ்வாகுகுலத்தை
 விருத்திசெய்ய
 விரும்பியவனே!
 एवं இப்படியே
 भवतु ஆகட்டும்.
 ते உமக்கு
 भद्रम् சகலபாக்கியமுமுண்டு.

इयं हैमवती गङ्गा ज्येष्ठा हिमवतः सुता । तां वै धारयितुं राजन् हरस्तत्र नियुज्यताम् ॥

इयं "இந்த
 गङ्गा கங்கை
 हैमवती ஹிமவானிடத்தில்
 प्रियंवदा. பிறந்தவன்.

हिमवतः ஹிமவானுடைய
 ज्येष्ठा மூத்த
 सुता குமாரி.

तां அவளை
 धारयितुं தாங்க
 राजन् மன்னவ!
 हरः वै சிவபிரான்
 तत्र அவ்விடத்தில்
 नियुज्यताम् பிராப்திக்கப்பட்ட
 இம்..

गङ्गायाः पतनं राजन् पृथिवी न सहिष्यति । तां वै धारयितुं वीर नान्यं पश्यामि शूलिनः॥

राजन्	இராஜனே !	तां	அவளை
गङ्गायाः	கங்காளைய	धारयितुं वै	தாங்க
पतनं	இறங்குதலை	शूलिनः	சங்கரணக்காட்டிலும்
पृथिवी	பூமி	अन्यं	வேறொருவரை
सहिष्यति न	பொறுக்கமாட்டாள்.	पश्यामि	அறிகிறேன்
वीर	ஞானே !	न	இல்லை.

तमेवमुक्त्वा राजानं गङ्गां चाभाष्य लोककृत् । जगाम त्रिदिवं देवः सह सर्वैर्मरुद्गणैः ॥

तं	அந்த	लोककृत्	உலகத்தை கிருஷ்
राजानं	அரசனை	देवः	தேவர் [4-ந்த
एवं	இவ்விதம்	मरुद्गणैः	மருத்கணங்களோடு
उक्त्वा	சொல்லி,	सह	கூட
गङ्गां च	கங்கையையும்	सिदिवं	தேவலோகத்திற்கு
आभाष्य	புகழ்ந்து,	जगाम	சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1350

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ 43 ॥

गङ्गावतरणम्—கங்காவதரணம்

देवदेवे गते तस्मिन् सोऽङ्गुष्ठायनिपीडिताम् । कृत्वा वसुमतीं राम संवत्सरमुपासत ॥ १ ॥
ऊर्ध्वबाहुर्निरालंबो वायुभक्षो निराश्रयः । अचलः स्थाणुवत् स्थित्वा रात्रिदिवमतन्द्रितः॥

राम	“ஸ்ரீராமரே !	निरालंबः	பிரப்பில்லாதவனாய்,
तस्मिन्	அந்த	वायुभक्षः	காற்றை புசிப்பவனாய்,
देवदेवे	தேவதேவர்கள்	निराश्रयः	ஏகாங்கிபாய்
गते	சென்றவனாயில்	रात्रिदिवं	இரவும் பகலும்
सः	அவன்	स्थाणुवत्	ஸ்தம்பம்போல்
वसुमतीं	பூமியை	अचलः	அசைபாதவனாய்
अङ्गुष्ठाय- } निपीडितां }	கட்டவிரல் துணிபால்	अतन्द्रितः	ஆலஸ்யமின் றி
कृत्वा	தொடப்பட்டதாய்	स्थित्वा	நின்றகொண்டு,
ऊर्ध्वबाहुः	செய்து,	संवत्सरं	ஒரு வருஷகாலம்
	கைகளை உபாத்	उपासत	உபாஸித்தான்.
	துக்கினவனாய்,		

282

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे यालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

अथ संवत्सरे पूर्णे सर्वलोकनमस्कृतः । उमापतिः पशुपती राजानमिदमब्रवीत् ॥ ३ ॥

अथ பிறகு
 संवत्सरे வருஷம்
 पूर्ण நிறம்பின அளவில்
 सर्वलोकनமஸ்கृतः எல்லா உலகத்தாரால்
 வணங்கப்பட்ட

उमापतिः உமாபதியான
 पशुपतिः சிவப்பிரான்
 राजानं அரசனைப் பார்த்து
 इदं இவ்விதம்
 अभवीत् சொன்னார்.

भीतस्तेऽहं नरश्रेष्ठ करिष्यामि तव प्रियम् । शिरसा धारयिष्यामि शैलराजसुतामहम् ॥

नरश्रेष्ठ “மனிதர்களுக்கும்
 உத்தமரோ!
 ते உன்னிடம்
 अहं நான்
 भीतः உள்ளம் குளிர்த்தேன்.
 तव உன்னுடைய

प्रियं இஷ்டத்தை
 करिष्यामि செய்கிறேன்.
 शैलराजसुतां பர்வதராஜன் மகளை
 अहं நான்
 शिरसा சிரஸில்
 धारयिष्यामि தாங்கிக்கொள்ளு
 கிறேன்.

ततो हैमवती ज्येष्ठा सर्वलोकनमस्कृता । तदा सा तु महद्रूपं कृत्वा वेगं च दुस्सहम् ॥
आकाशादपतद्गङ्गा शिवे शिवशिरस्युत ॥ ५ ॥

ततः “பிறகு
 सर्वलोकनमस्कृता சகல உலகத்தாராலும்
 வணங்கப்பட்ட
 ज्येष्ठा முத்த
 हैमवती ஹிமவதிவத்தின்
 குமாரியான
 सा அந்த
 गङ्गा கங்கை
 तदा அப்பொழுது
 महद् வெகு விசாலமான

रूपं तु ரூபத்தையும்
 दुस्सहं சகிக்கமுடியாத
 वेगं च வேகத்தையும்
 कृत्वा செய்துகொண்டு,
 आकाशात् ஆகாசத்திலிருந்து
 शिवे மங்களகரமான
 शिवशिरसि சிவப்பெருமான்
 தலையில்
 अपतत् இறங்கினான்.
 उत ப்ரவரித்தம்.

अचिन्तयच्च सा देवी गङ्गा परमदुर्धरा । विशाम्यहं हि पातालं स्रोतसा गृह्य शङ्करम् ॥

परमदुर्धरा “மிக தாக்க கஷ்ட
 सा அந்த [மான
 गङ्गा கங்கை
 देवी च தேவியும்
 अहं हि நானே
 स्रोतसा வெண்ணத்தடன்

शङ्करं சிவனை
 गृह्य எடுத்துக்கொண்டு,
 पातालं பாதாளத்தை
 विशामि பிரவேசிக்கிறேன்
 என்று
 अचिन्तयत् கருத்துகொண்டான்.

तस्यावलेपनं ज्ञात्वा क्रुद्धस्तु भगवान् हरः । तिरोभावयितुं बुद्धिं चक्रे त्रिणयनस्तदा ॥

भगवान् "பகவானுன
 तिर्णयनः முக்கண்ணானுன
 हरः तु பாரசிவனும்
 तस्याः அவளுடைய
 अवलेपनं செருக்கை
 ज्ञात्वा அறிந்து,

कुन्धः கோபங்கொண்ட
 तवा வராய்
 तिरोभावयितुं அப்பொழுது (அவ
 बुद्धिं [செய்ய
 चक्रे செய்தார்.

सा तस्मिन् पतिता पुण्या पुण्ये रुद्रस्य मूर्धनि । हिमवत्प्रतिमे राम जटामण्डलगहरे ॥

राम "சூராமரே!
 पुण्या புண்பையபான
 सा அவள்
 पुण्ये புண்பமான
 हिमवत्प्रतिमे ஹிமயமலைக்கொப்
 பான

जटामण्डलगहरे ஜடைபின் சமுதறமாகி
 तस्मिन् அந்த
 रुद्रस्य பாரசிவனுடைய
 मूर्धनि தலையில்
 पतिता விழுந்தாள்.

सा कथंचिन्महीं गन्तुं नाशक्रोद्यन्नमास्थिता । नैव सा निर्गमं लेभे जटामण्डलमोहिता ॥

सा அவள்
 महीं பூரியை
 कथंचिद् एव எவ்விதமாவது
 गन्तुं அடைய
 यत् முயருதலை
 आस्थिता செய்தவளாய்

अशक्रोत् न முடிந்தவளாய் இருந்
 सा அவள் [தான் இல்லை.
 जटामण्डलमोहिता ஜடைபின் சமுகத்தில்
 निर्गमं சமுன்மவளாய்
 लेभे கீழ் இறங்குவதை
 न அடைந்தாள்
 இல்லை.

तत्रैवावभ्रमद्देवी संवत्सरगणान् बहून् । तामपश्यन् पुनस्तत्र तपः परममास्थितः ॥ १० ॥

देवी தேவீ
 तस एव அங்கேயே
 बहून् அனேக
 संवत्सरगणान् வருஷக்கணக்காக
 अवभ्रमत् சுழன்றுகொண்டிருந்
 ता அவளை [தான்.

पुनः மறுபடியும்
 तत्र அங்கே
 अपश्यन् காணாதவனாய்
 परमं கிறந்த
 तपः தவத்தை
 आस्थितः புரிந்தான்.

स तेन तोषितश्चासीदत्यर्थं रघुनन्दन । विससर्ज ततो गङ्गां हरो विन्दुसरः प्रति ॥

रघुनन्दन "ரகுநந்தன!
 हरः சிவப்பிரான்
 तेन அதனுடைய
 अत्यर्थं மிகவும்
 तोषितः உன்னம் குளிர்த்தவ
 आसीत् . [ராய் .

सः च அவரும்
 ततः பிறகு
 विन्दुसरः பிந்துஸரஸ்ஸை
 प्रति 'குறித்து
 गङ्गां கங்கையை
 विससर्ज விட்டார்.

தவ	அங்கு
வீரபுரஸூத்	தீவரமான சபதத்
	தோடுகடைய
சக	ஜலத்தை
வ்யஸந்த	பாப்பினுள்.

मत्स्यकच्छपसङ्घैश्च शिशुमारगणैस्तथा । पतद्भिः पतितैश्चान्यैर्व्यरोचत वसुन्धरा ॥ १८ ॥

பசுந்நரா	பூமி	சிசுமாரணை:	முதலிகளின் கணம்
பதந்நி:	விழுக்கிற	பததி:	விழுந்த [களாலும்]
மத்யகக்ஷப-	மீன்கள், ஆமைகள்	அந்நை:	இதரங்களாலும்
சங்கு: ச	இவைகளின் கூட	ததா	அப்படியே
	டங்களாலும்	வ்யரோசத	சோழித்தது.

ततो देवर्षिगन्धर्वा यक्षसिद्धगणास्तथा । व्यलोकयन्त तां तत्र गगनाद्वां गतां तदा ॥

तत:	அப்பொழுது	तथा	அவ்விதம்
देवर्षिगन्धर्वा:	தேவர்கள், ரிஷிகள், கந்தர்வர்கள்	गतां	அடைந்த
यक्षसिद्धगणा:	யக்ஷம் வலித்தகணம் கள்	तां	அவனை
गगनाद्	ஆகாசத்திலிருந்து	तस्य	அங்கு
गां	பூமியை	तदा	அப்பொழுது
		व्यलोकयन्त	பார்த்தார்கள்.

विमानैर्नगराकारैर्हयैर्गजवरैस्तथा । पारिप्लवगतैश्चापि देवतास्तत्र विष्टिताः ॥ २० ॥

नगराकारै:	பட்டணத்துக்கொப் பான விஸ்தாரமுள்ள	गजवरै: अपि	கஜச் சேஷம்ம்களோ டும்
विमानै:	விமானங்களோடும்	देवता:	தேவர்கள்
पारिप्लवगतै:	பறப்பமுள்ள	तस्य	அங்கு
हयै: च	குதிரைகளோடும்	विष्टिता:	விசேஷமாக வந்து நின்றார்கள்.
तथा	அப்படியே		

तदद्भुततमं लोके गङ्गापतनमुत्तमम् । दिदृक्षवो देवगणाः समेयुरमितौजसः ॥ २१ ॥

लोके	உலகில்	दिदृक्षव:	பார்க்க ஆசைகொண் டவர்களான
अद्भुततमं	பாவரும் வியக்கத்தக்க	अमितौजस:	அளவற்றகாந்தியுள்ள
उत्तमं	சிறந்த	देवगणा:	தேவகணங்கள்
तद्	அந்த	समेयु:	ஒன்றசேர்ந்தார்கள்.
गङ्गापतनं	கங்கையின் கீழிறங்கு தலை		

संपतद्भिः सुरगणैस्तेषां चाभरणौजसा । शतादित्यमिवाभाति गगनं गततोयदम् ॥ २२ ॥

संपतद्भि:	ஒன்றசேர்ந்திருக்கிற	गततोयदं	மேகமில்லாத
सुरगणै:	தேவகணங்களாலும்	गगनं	ஆகாயம்
तेषां	அவர்களுடைய	शतादित्यं इव	தூறு சூரியனை உடை யதுபோல்
आभरणौजसा च	ஆபரணகாந்தியாலும்.	आभाति	விளங்குகிறது.

शिशुमारोरगणैर्भीनैरपि च चञ्चलैः । विद्युद्भिरिव नक्षत्रैराकाशमभवत्तदा ॥ २३ ॥

तदा	அப்பொழுது	मीनेः च	மின்களாலும்
आकाशं	ஆகாயம்	नक्षत्रैः अपि	நக்சத்ரங்களாலும்
चञ्चलैः	சுள்ளுகிற	विद्युभिः	மின்னற்கொடி
शिशुमारोरग- णैः	முதலை, சர்ப்பம் இவை களுடைய கூட்டம் களாலும்	इव	போல்
		अभवत्	விளங்கிறது.

पाण्डुरैः सलिलोत्पीडैः कीर्यमाणैः समन्ततः । शारदाभ्रैरिवाकीर्णं गगनं हंससंघवैः ॥

समन्ततः	எங்கும்	शारदाभ्रैः	சரத்தாலத்து மேகம் களால்
कीर्यमाणैः	பாவுகிற	इव	போல்
सलिलोत्पीडैः	ஐலத்தின் துரைகளால்	गगनं	ஆகாயம்
पाण्डुरैः	வெள்ளையான	आकीर्णम्	விபாபிக்கப்பட்டது.
हंससंघवैः	அன்னப்பறவைகளின் கூட்டங்களால்		

कचिद्भ्रुततरं याति कुटिलं कचिदायतम् । विततं कचिदुद्धूतं कचिद्याति शनैः शनैः ॥ २५ ॥

कचिद्	சிலவிடங்களில்	कचिद्	சிலவிடங்களில்
भ्रुततरं	வெகு வேகமாகவும்	विततं	கீழே விழுந்ததாகவும்
कुटिलं	கோணலாகவும்	उद्धूतं	உயர எழும்பினதா
कचिद्	சிலவிடங்களில்	कचिद्	சிலவிடங்களில் [கவும்]
आयतं	நேராகவும்	शनैः शनैः	மெள்ள மெள்ள
याति	சென்றது.	याति	சென்றது.

सलिलेनैव सलिलं कचिदभ्याहतं पुनः । मुहूर्ध्वपथं गत्वा पपात वसुधां पुनः ॥ २६ ॥

कचिद्	சிலவிடங்களில்	ऊर्ध्वपथं	உயரகிளம்புவதை
मुहुः	அடிக்கடி	गत्वा	அடைந்து,
सलिलेन	ஐலத்தால்	पुनः एव	மறுபடியும்
अभ्याहतं	எதிர்த்து மோதுகிற	वसुधां	தரையில்
सलिलं पुनः	ஐலமும்	पपात	விழுந்தது.

विष्णुपादात् परिभ्रष्टं श्रावयित्वेन्दुमण्डलम् । तच्छङ्करशिरोभ्रष्टं भ्रष्टं भूमितले पुनः ॥

व्यरोचत तदा तोयं निर्मलं गतकल्मषम्		॥ २७ ॥	
विष्णुपादात्	விஷ்ணுபாதத்திலி	भ्रष्टं	குதித்த
परिभ्रष्टं	கொம்பி [ருந்து	तत्	அந்த
हन्दुमण्डलं	சந்திரமண்டலத்தை	तोयं	ஐலம்
श्रावयित्वा	தாண்டி,	तदा	அப்பொழுது
शङ्करशिरोभ्रष्टं	சிவப்பிரான் தலையிலி ருந்து நழுவி	निर्मलं	தெளிவானதாகவும்
		गतकल्मषं	பாபத்தை போக்கடிப் பதாகவும்
पुनः	மறுபடி	व्यरोचत	விளங்கிறது.
भूमितले	பூமியில்		

तत्र देवर्षिगन्धर्वा वसुधातलवासिनः । भवाङ्गपतितं तोयं पवित्रमिति पस्पृशुः ॥ २८ ॥

வசுடாதலவாஸின:	பூலோகத்தில் வசிப்போர்கள்	தோய்	ஜலத்தை
தேவர்ஸிगन्धर्वा:	தேவர்கள் முனிவர்கள் கந்தர்வர்கள்	பவிலம்	புண்பமானது
தல	அங்கு	ஐதி	என்று
भवाङ्गपतितं	ஈசுவரனுடைய திருமேனியிலிருந்து விழுந்த	पस्पृशुः	பெரிதும் பாராட்டினார்கள்.

शापात् प्रपतिता ये च गगनाद्वसुधातलं । कृत्वा तत्राभिषेकं ते बभूवुर्गतकल्मषाः ॥ २९ ॥

ये	எவர்கள்	ते	அவர்கள்
शापात्	சாபத்தினால்	तल	அதில்
गगनात्	ஸ்வரலோகத்தினின்றும்	अभिषेकं	ஸ்னானத்தை
वसुधातलं	பூமியை	कृत्वा	பண்ணி,
प्रपतिताः च	அடைந்து அவஸ்தைப்படுபவர்களோ	गतकल्मषाः	பாபங்களை போக்கின
		बभूवुः	ஆனார்கள். [வர்களாய்]

धूतपापाः पुनस्तेन तोयेनाथ सुभास्वता । पुनराकाशमाविश्य खान् लोकान् प्रतिपेदिरे ॥

सुभास्वता	அதிக அழகான	पुनः	மறுபடி
तेन	அந்த	आकाशं	ஆகாயத்தை
तोयेन	ஜலத்தினால்	आविश्य	புகுந்து,
पुनः	மறுபடியும்	खान्	தங்கள்
धूतपापाः	பாபங்களை போக்கின்	लोकान्	உலகங்களை
अथ	பிறகு [வர்களாய்]	प्रतिपेदिरे	அடைந்தார்கள்.

मुमुदे मुदितो लोकस्तेन तोयेन भास्वता । कृताभिषेको गङ्गायां बभूव विगतकृमः ॥ ३१ ॥

लोकः	உலகம்	मुमुदे	களித்தது.
भास्वता	அழகான	गङ्गायां	கங்கையில்
तेन	அந்த	कृताभिषेकः	ஸ்னானம்பண்ணினதாய்,
तोयेन	ஜலத்தால்	विगतकृमः	பாபத்தை போக்கின
मुदितः	உள்ளம் குளிர்த்ததாய்	बभूव	ஆனது. [தாய்]

भगीरथोऽपि राजर्षिर्दिव्यं स्यन्दनमास्थितः । प्रायादग्रे महातेजास्तं गङ्गा पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	प्रायात्	சென்றான்.
राजर्षिः	ராஜரிஷியான	गङ्गा	கங்கை
भगीरथः अपि	பகிரதனும்	तं	அவருக்கு
दिव्यं	திவ்யமான	पृष्ठः	பின்
स्यन्दनं	ரதத்தில்	अन्वगात्	அனுசரித்துச் சென்றான்.
आस्थितः	அறினவனாய்		
अग्रे	முன்		

देवाः सर्पिणः सर्वे दैत्यदानवराक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिन्नरमहोरगाः ॥ ३३ ॥
सर्वाश्चाप्सरसो राम भगीरथरथानुगाः । गङ्गामन्वगमन् प्रीताः सर्वे जलचराश्च ये ॥ ३४ ॥

ராம	"ஸ்ரீராமரே !	சர்வா:	எல்லா
சர்வ	எல்லா	அப்சரச: ச	அப்சரஸ்களும்
சர்பிண:	நிஷிகணங்களோடு	யே	எவர்கள்
	கூடிய	ஜலசரா: ச	நீர்வாழ்பவர்களோ
			அவர்கள்
தேவ:	தேவர்கள்,	சர்வ	எல்லோரும்
தேவதானவ-}	தைதீயர்கள், தானவர்	அபிரய-	பகிரதனுடைய ரதத்
ராக்ஷா: }	கள், இராசநாதர்கள்,	ரதானு: }	தை பின்புடொருகி
சகிந்நர- }	கின்னரர்கள், மகாநா		றவர்களாய்
மஹோர: }	தர்கள் இவர்களோடு	பிரீதா:	களித்தவர்களாய்
	கூடிய	கங்கா	கங்கையை
கந்தர்வ- }	கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்	அங்கம்	அனுசரித்துச் சென்
யக்ஷபவரா: }	கள் இவர்களில் சிறந்		றுர்கள்.
	தவர்கள்		

यतो भगीरथो राजा ततो गङ्गा यशस्विनी । जगाम सरितां श्रेष्ठा सर्वपापप्रणाशिनी ॥

ராஜா	அரசனான	சரிதா	நதிகளுக்குள்
அபிரத:	பகிரதன்	சுரேஷ்டா	சிறந்த
யத:	எங்கோ,	சர்வபாபபிரணாசிநி	எல்லா பாபங்களை
சத:	அவ்வழியாய்		போக்கடிக்கிற
யசஸ்விநி	புகழ்பெற்ற	கங்கா	கங்கை
		கங்கா	சென்றாள்.

ततो हि यजमानस्य जहोरद्भुतकर्मणः । गङ्गा संप्लावयामास यज्ञवाटं महात्मनः ॥ ३६ ॥

சத:	பிறகு	கங்கா:	ஜன்மமாமுனிவரு
அபுதகர்மண:	ஆச்சரியமான கார்ய		டைய
	முடைய	யக்ஷவாட் ஹி	பாக்ஷேத்திரத்தேயே
யஜமானஸ	பாகம் செய்கிற	கங்கா	கங்கை
மஹாத்மன:	மகாத்மாவான	சங்காவயாமாஸ	முழுக்கச்செய்தாள்.

तस्यावलेपनं ज्ञात्वा क्रुद्धो जहृश्च राघव । अपिवच्च जलं सर्वं गङ्गायाः परमाद्भुतम् ॥

ராஹவ	ஸ்ரீராக்ஷரே !	கங்கா:	கங்கையினுடைய
தலா:	அவனுடைய	சர்வ	எல்லா
அவதேயன்	செருக்கை	ஜலம் ச	ஜலத்தையும்
ஜாநா	அறிந்து,	பரமாத்ம	வெகு வியப்பிற்கும்
கட: ச	ஜன்மமாமுனிவரும்		படி
கூடு:	செய்தவராய்	அபிவ	குறித்துவிட்டார்.

ततो देवाः सगन्धर्वा ऋषयश्च सुविस्मिताः । पूजयन्ति महात्मानं जहुं पुरुषसत्तमम् ॥
गङ्गां चापि नयन्ति स्म दुहितृत्वे महात्मनः ॥ ३८ ॥

ततः
सुविस्मिताः
सगन्धर्वाः

பிறகு
வெகு வியப்புற்ற
கந்தர்வர்களோடு

கூடின

देवाः
ऋषयः च
महात्मानं

தேவர்களும்
ரிஷிகளும்
மஹாத்மாவான

पुरुषसत्तमं
जहुं
पूजयन्ति
गङ्गां अपि च
महात्मनः
दुहितृत्वे
नयन्ति स्म

புருஷச் சேஷ்டான
ஜன்ம-ரிஷியை
வணங்கினார்கள்.
கங்கையைப்
மஹாத்மாவுக்கு
மகளாகுவதில்
சேர்த்தார்கள்.

ततस्तुष्टो महातेजाः श्रोत्राभ्यामसृजत् पुनः ॥ ३९ ॥

ततः
महातेजाः
सृष्टः

பிறகு
மஹாதேஜஸ்சி
உள்ளங்களித்தவாய்

श्रोत्राभ्यां
पुनः
असृजत्

இரண்டு காதுகளிலி
மறுபடியும் [சூந்து
வெளிப்படுத்தினார்.

तस्माज्जहनुसुता गङ्गा प्रोच्यते जाह्नवीति च ॥ ४० ॥

तस्मात्
जहनुसुता
गङ्गा

அதனால்
ஜன்ம-மகளான
கங்கை

जाह्नवी
इति च
प्रोच्यते

ஜன்மவீ
என்றும்
சொல்லப்படுகிறது.

जगाम च पुनर्गङ्गा भगीरथरथानुगा । विवेश सागरं चापि सा सरित्पवरा तदा ॥
रसातलमुपागच्छत् सिद्धयर्थं तस्य कर्मणः ॥ ४१ ॥

गङ्गा
पुनः च
भगीरथरथानुगा
जगाम
सरित्पवरा
सा
सागरं अपि च

கங்கை
மறுபடியும்
பகிரதரதத்தைத்
தொடர்ந்தவளாய்
சென்றாள்.
நதிகளில் சிறந்த
அவள்
சமுத்திரத்தையும்

विवेश
तदा
तस्य
कर्मणः
सिद्धयर्थं
रसातलं
उपागच्छत्

அடைந்தாள்.
அப்பொழுது
அவனுடைய
பிரபத்தனத்தினுடைய
நிறைவேற்றதலின்
பொருட்டு
பாதாளலோகத்தை
அடைந்தாள்.

भगीरथोऽपि राजर्षिर्गङ्गामादाय यवतः । पितामहान् भस्मकृतानपश्यद्दीनचेतनः ॥ ४२ ॥

राजर्षिः
भगीरथः अपि
यवतः
गङ्गां
आदाय

ராஜரிஷியான
பகிரதனும்
சத்தவைராக்கியத்
கங்கையை [துடன்
கொண்டுவந்து,

पितामहान्
भस्मकृतान्
दीनचेतनः
अपश्यत्

பாட்டனர்களை
சாம்பலாபிருக்கிறவர்
களாய்
நெஞ்சுழிந்தவனாய்
பார்த்தான்.

290

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

अथ तद्भस्मनां राशिं गङ्गासलिलमुत्तमम् । पुत्रयदूतपाप्मानः स्वर्गं प्राप्ता रघूत्तम ॥

अथ ११११
 भस्मनां राशिं சாம்பல்களுடைய
 तद् அந்த [குடியில்
 उत्तमं गङ्गासलिलं நிறந்த கங்கா ஜலம்
 पुत्रयद् குழந்தைகளுக்காக.

रघूत्तम ரகுவம்சத்தவரில்
 पूतपाप्मानः உத்தமனே!
 பாபங்களை போக்கின
 வர்களாய்
 स्वर्गं ஸ்வர்க்களோகத்தை
 प्राप्ताः அடைந்தார்கள்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1393

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—आर्पन्तीतिनालालवतु ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

सगरसर्गप्राप्तिः—ஸகரபுத்திரர்கள் ஸ்வர்கத்தை அடைவது.

स गत्वा सागरं राजा गङ्गायाऽनुगतस्तदा । प्रविवेश तलं भूमेर्यत्र ते भस्मसात्कृताः ॥

सः அந்த
 राजा மன்னன்
 गङ्गाया கங்கையால்
 अनुगतः பின்தொடரப்பட்டவ
 सागरं சமுத்திரத்தை [அய்
 गत्वा கடந்து,
 तदा அப்பொழுது

यत् எங்கு
 ते அவர்கள்
 भस्मसात्कृताः சாம்பலாக செய்யப்
 பட்டார்களோ
 भूमेः பூமியினுடைய
 तलं அந்த பிரதேசத்தை
 प्रविवेश புகுந்தான்.

भस्मन्यथाशुते राम गङ्गायाः सलिलेन वै । सर्वलोकप्रभुर्वद्वा राजानमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

राम “ஸ்ரீராமனே!
 गङ्गायाः கங்கையினுடைய
 सलिलेन वै ஜலத்தினால்
 भस्मनि சாம்பல்
 आशुते நனைக்கப்பட்டவன்
 अथ ११११ [விஸ்]

सर्वलोकप्रभुः உலகங்களுக்கெல்
 லாம் ஈசான
 महा பிரம்மதேவர்
 राजानं மன்னனைப் பார்த்து
 इदं இனி வருவதை
 अब्रवीत् சொன்னார்.

तारिता नरशार्दूल दिवं याता हि देववत् । षष्टिः पुत्रसहस्राणि सगरस्य महात्मनः ॥३॥

नरशार्दूल “மனிதச்சேஷ்டனே!
 महात्मनः மகாத்மாவான்
 सगरस्य ஸகரனுடைய
 षष्टिः அறுபது
 पुत्रसहस्राणि சூயிரம் பிள்ளைகள்

तारिताः கையேற்றப்பட்ட
 வர்களாய்
 देववत् தேவர்களைப்போல்
 दिवं हि தேவனோகத்தையும்
 याताः அடைந்தார்கள்.

सागरस्य जलं लोके यावत् स्थास्यति पार्थिव ।
सगरस्यात्मजास्तावत् स्वर्गे स्थास्यन्ति देववत्

॥ ४ ॥

पार्थिव "அரசனே!
சமுத்திரத்தினுடைய
நீர்
உலகில்
எந்த காலம் வரையில்
இருக்குமோ;

तावत्
सागरस्य
आत्मजाः
स्वर्गे
देववत्
स्थास्यन्ति
அதுவரையில்
சகரனுடைய
குமாரர்கள்
தேவலோகத்தில்
தேவர்கள்போல்
வாழப்போகிறார்கள்.

इयं च दुहिता ज्येष्ठा तव गङ्गा भविष्यति । त्वत्कृतेनैव नाम्नाऽथ लोके स्थास्यति विश्रुता॥

इयं "இந்த
கங்கையும்
உனக்கு
முத்த
குமாரியாக
ஆகப்போகிறாள்.

अथ
लोके
त्वत्कृतेन
नाम्ना एव
विश्रुता
स्थास्यति
பிறகு
உலகத்தில்
உன் சம்பந்தமான
பெயரினாலும்
பிரசித்தையாக
விளங்கப்போகிறாள்.

गङ्गा त्रिपथगा राजन् दिव्या भागीरथीति च । त्रीन्पथो भावयन्तीति ततस्त्रिपथगा स्मृता॥

राजन् "அரசே!
தீந்
முன்று
வழிகளை
பாங்கிறாள்.
ततः அதனால்
त्रिपथगा इति திருபதகை என்றும்

त्रिपथगा
दिव्या
गङ्गा
भागीरथी
इति च
स्मृता
மூவழி ஒடுகிற
திவ்யையான
கங்கை
பாசீரதி
என்றும்
வழங்கப்பட்டவளாக
ஆவாள்.

पितामहानां सर्वेषां त्वमत्र मनुजाधिप । कुरुष्व सलिलं राजन् प्रतिज्ञामपवर्तय ॥ ७ ॥

मनुजाधिप "மனுஜச் சேஷ்ட!
அவ்
இதில்
நீ
பாட்டன்மார்கள்
எல்லோருக்கும்

सलिलं
कुरुष्व
राजन्
प्रतिज्ञां
अपवर्तय
தர்பணத்தை
செய்;
அரசனே!
பிரதிக்ஞையை
நிறைவேற்று.

पूर्वकेणापि ते राजंस्तेनातियशसा तदा । धर्मिणां प्रवरेणाय नैव प्राप्तो मनोरथः ॥

अथ "மேலும்
राजन् அரசனே!
अतियशसा வெகு புகழ்பெற்ற
धर्मिणां தர்மியுட்களுள்
प्रवरेण கிறந்த
तेन அந்த

ते
पूर्वकेण अपि
एषः
मनोरथः
तदा
प्राप्तः न
உன்னுடைய
குலத்தில் முந்தி உன்
பாவனாலேயும்
இந்த
மனோரதம்
அக்காலத்தில்
அடையப்படவில்லை.

तथैवांशुमता वत्स लोकेऽप्रतिपतेजसा । गङ्गां प्रार्थयता नेतुं प्रतिक्षा नापवर्जिता ॥९॥

கவச தள ஏவ கோகே அபதிமதேஜஸா மஜ்ஜி	“குமந்தாய்! அப்படியே உலகத்தில் ஒப்பில்லாத ஒளியை கவசகையை [புலைய	நெது மாரியதா மங்குமதா மதிஸா அபவரிதா ந	கொண்டுவா பிரார்த்தித்த அமகமாணஸ் பிரதிக்கை முடிக்கப்படவில்லை.
---	--	---	--

राजर्षिणा गुणवता महर्षिसमतेजसा । मत्तुल्यतपसा चैव क्षत्रधर्मस्थितेन च ॥१०॥

दिलीपेन महाभाग तव पित्रा यशस्विना । पुनर्न शकिता नेतुं गङ्गां प्रार्थयताऽनघ ॥११॥

மஹாபாக	“மகா பாக்கியமுள்ள வனே !	யசாஸினா	பசஸ்விபான
அநய	பாபாநரிதனே !	காழ்	கங்கையை
ராஜர்யினா	இராஜரீஷிபான	புன: எவ வ	மறுபடியும்
ஸுபயதா	தர்மியுடனான	நெடு	கொண்டுவர
மஹிப்சமதேஜஸா	மகர்ஷிகளுக்கொப்பா ன தேஜஸ்ஸுடைய,	மார்யயதா	பிரூர்த்தித்த
மதுஸ்யதபஸா	எனக்கு ஸமானமான தபஸ்ஸையுடைய	சுவ	உன்னுடைய
கூதபர்மஸ்யிதேன	கூதத்திரிய தர்மத்தில் நினைகொண்ட	பிஸா	பிதாவான
		விஸிபேன வ	திலீபனானும்
		சகிதா ந	முடியவில்லை.

सा त्वया समतिक्रान्ता प्रतिज्ञा पुरुषर्षभ । प्राप्तोऽसि परमं लोके यशः परमसम्मतम् ॥१२॥

புரபரம்	“புருஷச்ரோஷ்டனே !	கோ	உலகில்
தா	அந்த	பரமசம்	எல்லா ராஜ்யமொப்புக்
பரிஷா	பிரதிக்ஞ	பரம்	கொள்ளப்பட்ட
தவயா	உன்னால்	யசு:	பெரும்
சமதிமூல்தா	நன்றாகச்செய்து	பாஸு:	கீர்த்தியை
	முடிக்கப்பட்டது.	அசி	அடைந்தவன்
			ஆகிறது.

यच्च गङ्गावतरणं त्वया कृतमरिन्दम । अनेन च भवान् प्राप्तो धर्मस्यायतनं महत् ॥ १३ ॥

அரிதம்	"சத்தருக்களை அழி	அனை	அதனால்
	ப்போனே !	மவாந்.வ	நீதான்
மனாவதரம்	கக்கையினுடைய பூமி	மமன்	புண்பத்திற்கு
	மில் இறக்குதல்	மஹ	மஹத்தான
மர்	எதேர் அது	மாயதன்	சேஷத்திரத்தை
மயா வ	உன்னுல்தான் .	மாஹ:	நிர்மித்தவனாகிறாய். *
மூர்	செய்யப்பட்டது.		

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

293

நரோத்ம	“காச்ரோஷ்ட !
பூஷ்வ்யாந்	புருஷச்ரோஷ்ட !
ஸ	ஈ
சதா	எப்பொழுதும்
அசிதே	புகழ்படைத்த
சலிலே	ஐலத்திஸ்

ஆதமான்
 ஹவயஸ்
 ஶுவி:
 புண்யகல:
 மவ
 உன் சரீரத்தை
 அமிழ்த்தி முழுஞ்.
 பரிசுத்தனாகவான்
 புண்ப்பலத்தை
 அடைந்தவனாகவும்
 ஆகக்கடவான்.

பிதாமஹாநா
சर्वेषां
सलिलक्रियां
कुर्वन्
ते
स्वस्ति

“ பாட்டன்மார்கள்
எல்லோருக்கும்
தர்பணக்ரீயையை
செய்.
உனக்கு
மங்களம்

अस्तु
स्वं
लोकं
गमिष्यामि
नृप
गम्यताम्

உண்டாகுக.
என்
உலகத்திற்கு
போகிறேன்.
அரசனே !
போகப்பட்டும்..n

इति	என்று
एवं	இவ்விதம்
उत्त्वा	சொல்லி,
देवेशः	தேவர்களுக்கெல்லாம்
	தேவரான
महायशः	மகா புகழ்பெற்ற

சர்வலோக- } எல்லா பிராணிகளோ
 விதாமஃ } யும் கிருஷ்டித்த பிர
 யதா } எப்படி. [மமதேவர்
 அபரத் } வரப்பட்டதோ;
 ததா } அப்படியே
 தேவலோகத்திற்கு
 அபரத் } போனார்.

கூதோதக: शुची राजा स्वपुरं प्रविवेश ह ।
नरभेषु राजर्षि: भगीरथ: अपि सागराणां यथाक्रमं यथान्यायं उत्तमं सलिलं कृत्वा कूतोदक:

“சரஸ்வரேஷ்டனே !
இராஜரிஷிபாண
பகிரதனும்
ஸகராபுத்திரர்களுக்கு
கிரமப்படி.
சாஸ்திரப்படி.
ஒரந்த தர்ப்பணத்தை
செய்து,
தர்ப்பணக்கரியைகளை
(முடித்தவராய்)

மீடையோ நரந்ரேறு	ஸ்வராஜ்யம் ப்ரஸாஸ ஹ
ஐயுதி:	பரிசுத்தனாய்
மஹாயஸா:	வெகு புகழ்பெற்றவ
ராஜா	அரசன் [னாய்
ஸ்வபுரம்	தனது நாட்டை
ப்ரவீஷ ஹ	திரும்பிப்புகுந்தான்.
சமீடையோ	கவலைபற்றவனாய்
ஸ்வராஜ்யம்	தன் ராஜ்யத்தை
ப்ரஸாஸ ஹ	பரிபாலனம் பண்ணி
	னான்

ராவ் “**சூரியகமலே!**
லக்ஷ: உலகம்
 சீ: அந்த
 நுள்: அரங்கிண
மாறாச: அடைந்து,

நடிகை: தங்கமற்றதாய்
புருஷ: கனித்தது. [தாசலும்
சமூக: பொருள் நிறைந்த-
விவாத: பயமற்றதாசலும்
வசு: விளங்கினது.

एष ते राम गङ्गाया विस्तरोऽभिहितो मया । स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते सन्ध्याकालोऽतिवर्तते ॥

சம:	“ஸ்ரீராமரே!	ஈஸி	மங்கா த்தை
ஈய:	இந்த	மாபுடி	அடை
மஹா: பிஸர:	கங்கரின் வரலாறு	தே	உனக்கு
மயா	என்னால்	மஹ்	மங்களம்.
தே	உனக்கு	சுப்யாகா:	ஸந்தியாகாலம்
அபிஹி:	சொல்லப்பட்டது.	அதிபதே	ஸமீபிக்கிறது.

धन्यं यशस्यमायुष्यं पुत्र्यं स्वर्ग्यमथापि च । यः श्रावयति विप्रेषु क्षत्रियेष्वितरेषु च ॥

प्रायन्ते पितरस्तस्य प्रीयन्ते दैवतानि च ॥ २१ ॥

इदमाख्यानमन्यग्रं गङ्गावतरणं शुभम् । यः शृणोति च काकुत्स्थ सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥

सर्वे पापाः प्रणश्यन्ति आयुः कीर्तिश्च वर्धते ॥ २२ ॥

காருண்ய	“கருத்ஸ்தவம்சத்	ஆவயதி	கேட்கச் செய்கிறானே
ய:	எவன் [தவறே!	தஸ	அவனுடைய
பன்	பொருளை தரவல்	பிதர:	பிதருக்கள்
	லதும்	பிரியந்தே	சந்தோஷமடைகிறார்
ஆயுஷ்	ஆயுளைத் தரவல்லதும்	தேவதானி வ	தேவதைகளும் [கள்.
யஸ்ய	புகழைத் தரவல்லதும்	பிரியந்தே	சந்தோஷமடைகிறார்
புன்	மக்கட்பேறைத்தரவல்	ய:	எவன் [கள்.
	லதும்	அப்யஸ்	சிரத்தையுடையவனாய்
ஸ்ய	ஸ்வர்க்கலோகத்தைத்	ஸுனோதி	கேட்கிறானே, அவன்
	தரவல்லதும்	சர்வாந் காமாந் வ	எல்லா மனோரதங்க
ஸுமம் அப	மங்களகரமும்	அவாஸுயாந்	அடைவான். [னையும்
மஹாவதரணம்	கங்கையின் அலகார	சர்வே பாபா:	எல்லா பாபங்களும்
ஐதம்	இந்த [அமான	மரணயந்தி	நன்றாய் அழிந்துவிடுகி
அஸ்யான்	வரலாறை	ஆயு:	ஆயுஸ்ஸும் [ன்றன.
விபேஷ	பிராம்மணதேவர்களிடத்திலும்	வந்தே	கிருத்தியடைகிறது.
	சூத்திரியர்களிடத்	கிரிதி:	கிர்த்தியும்
ஸுலியேபு வ	திலும்	வந்தே வ	அப்படியே கிருத்தி
ஹ்ரேபு அபி	மற்றவர்களிடத்திலும்		யடைகிறது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 1416.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वितीयेहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னித்யில் அச்வமேத யாகசாஸையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இரண்டாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாஸ்யஸ்யமேத்யஸ்யவாடே ஹாஸிஸிதி திநேபு ரீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
திரிதீயே஽ஹி யாலகாண்டே பஞ்சத்வாரிஸர்ஸர்மாரஸ்ய பஞ்சபஹிதமஸர்ஸர்ஸந்த் (1417—1997
ஸோகா) ரீதா: தஸிந் திநே ரீதா: ஸோகா: 581]

[ஆதிகரில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதரில் அஸ்வமேதயாகசாகரையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
முன்றும் தினத்தில் பாலகாண்டம் 45-ரவது ஸர்க்கம் முதல் 65-ரவது
ஸர்க்கம் வரையில் (1417—1997) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று
கானம் செய்யப்பட்ட கலோகசங்கியை 581]

பஞ்சத்வாரிஸ: சர்ஸ:—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || ௪௨ ||

விசாலாகமனம்—விசாலாககரத்திற்குப் போவது.

விஸ்வாமித்ரவச: ஸ்ருதா ரா஘வ: ஸஹலக்ஷண: | விஸயம் பரம் ரதா விஸ்வாமித்ரமயாந்ரவீத் ||

விஸ்வாமித்ரவச:	விஸ்வாமித்ரரின் மொழிக்கு	விஸயம்	ஆச்சர்யத்தை
ஸ்ருதா	திருச்செவிராற்றிய	ரதா	அடைந்து,
ஸஹலக்ஷண:	லக்ஷ்மணருடன்கூட பிரந்த	விஸ்வாமித்ரரின்	விஸ்வாமித்ரரின்
ரா஘வ:	ஸ்ரீராகவர்,	அய	இப்பொழுது இப்படி
பரம்	மிக்க	அந்ரவீத்	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரார்.

அத்யநுதமிதம் ர்ஹந் கயிதம் பரம் த்வயா | ரக்ஷாவதரணம் புண்யம் ஸாகரஸ்யாபி பூரணம் || ௨ ||

ர்ஹந்	"வேதவித்தே!	த்வயா	தேவரீரால்
ரக்ஷாவதரணம்	{ கங்கை கொண்டு வரப் பட்டதைப்பற்றிய தும்,	கயிதம்	சொல்லப்பட்ட ஸம்
ஸாகரஸ்ய	சமுத்திரத்திற்கு	அத்யநுதம்	பாஷணையானது
பூரணம் அபி	முடிவாய் போய்ச்சே ருகிறதைப்பற்றியது	பரம்	மிக்க ஆச்சர்யகரமாய் மிக்க
இதம்	இந்த [மான	புண்யம்	{ மெச்சிக்கொண்டாட வேண்டியதாயிருக்கி றது.

க்ஷணபூதேவ நௌ ராதிரி: சந்த்ரேயம் மஹாஸுநே | இமா சிந்தயதோ: சர்வா நிஸிலேந கயா தவ || ௩ ||

மஹாஸுநே	"தேஹ மஹரீஷிபே!	சிந்தயதோ:	சிந்தனைபண்ணிக்
தவ	தேவரீர் சொல்லிய		கொண்டேயிருந்த
இமா	இந்த	நௌ	எங்களிருவர்களுக்
கயா	கதை	இயம்	இந்த [கும்
சர்வா	முழுவுதையும்	ராதிரி:	இரவு
நிஸிலேந	ஒன்றும் விடாமல்	க்ஷணபூதா இவ	ஒருநொடிபோல
		சந்த்ரேயம்	கழிந்துவிட்டது.

तस्य सा शर्वरी सर्वा सह सौमित्रिणा तदा । जगाम चिन्तयानस्य विश्वामित्रकथां शुभाम्॥

ததா அப்பொழுது
 சௌமித்ரிணா உய்யுமணரோடு
 सह கூட
 शुभा { பாண்டித்தத்தை
 நன்கு விளக்கக்கூட
 இறந்தாகிய
 विश्वामित्रकथां விச்வாமித்திரரின்
 கதையை

चिन्तयानस्य ஸம்பாஷணைசெய்து
 கொண்டிருந்த
 तस्य அவருக்கு
 सा அந்த
 शर्वरी सर्वा இரவு முழுதும்
 जगाम { பொழுதுபோனது
 தெரிபாமலே கழிந்
 தது.

ततः प्रभाते विमले विश्वामित्रं महामुनिम् । उवाच राघवो वाक्यं कृताह्निकमरिन्दमः ॥५॥

ततः அப்பொழுது
 विमले மிகத்தெளிவாய்
 प्रभाते பொழுதுவிடிந்ததும்
 अरिन्दमः அபஜயமென்பதையே
 எப்பவும் கண்டிராத
 राघवः ஸ்ரீராகவர்,

कृताह्निकं அனுஷ்டானங்களை மு
 டித்து வீற்றிருந்த
 विश्वामित्रं விச்வாமித்திர
 महामुनि மஹரிஷியை பார்த்து
 वाक्यं பின்வரும் மொழியை
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

गता भगवती रात्रिः श्रोतव्यं परमं श्रुतम्

॥ ६ ॥

रात्रिः "இரவானது
 விசேஷமாய் கொண்
 भगवती { டாடப்படும்வண்ண
 மாய்
 गता கழிந்தது.

परमं அவச்யமாய்
 श्रोतव्यं அறிந்துகொள்ள
 வேண்டியதானது
 श्रुतम् அறிந்துகொள்ளப்
 பட்டது.

तराम सरितां श्रेष्ठां पुण्यां त्रिपथगां नदीम् । नौरैपा हि सुखास्तीर्णा ऋषीणां पुण्यकर्मणाम् ॥

भगवन्तमिह प्राप्तं ज्ञात्वा त्वरितमागता

॥ ७ ॥

भगवन्तं "தேவரீரை
 इह இவ்விடத்தில்
 प्राप्तं எழுந்தருளியிருப்பவ
 ज्ञात्वा கேள்விப்பட்டு, [ராய்
 त्वरितं தகஷணமே
 पुण्यकर्मणां புண்பசைக்களான
 ऋषीणां ரிஷிகளுடைய
 சகமான ஆஸனக்க
 सुखास्तीर्णा { னுடனடைக்கப்
 பட்டதாகிய

नौः ஓடமானது
 एषा हि இதோ
 आगता கொண்டுவரப்பட்டி
 ருக்கிறது.
 सरितां நதிகளுக்குள்
 श्रेष्ठां உத்தமியும்
 पुण्यां புண்பயபுமான
 त्रिपथगां கக்கா
 नदीः நதியை
 तराम தாண்டுவோம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । सन्तारं कारयामास सर्पिसङ्घः सराघवः ॥ ८ ॥

तस्य	அந்த	सर्पिसङ्घः	{ முனிவர்கள் கோஷ்டி- களுடன் கூடினவராயும்,
महात्मनः	மஹாத்மாவான	सराघवः	ராகவருடன் கூடினவராயும்
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	सन्तारं	அக்கரை போய்ச்சேரு
तत् वचनं	அந்த திருவாக்குக்கு	कारयामास	செய்கித்தார். [வதை
श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றி,		

उत्तरं तीरमासाद्य संपूज्यर्षिणांस्ततः । गङ्गाकूले निविष्टास्ते विशालां ददृशुः पुरीम् ॥

ते	அவர்கள்,	संपूज्य	பூஜித்துவிட்டு,
उत्तरं	வட	गङ्गाकूले	கங்கைக்கரையில்
तीरं	கரையை	निविष्टाः	உட்கார்ந்தவர்களாய்
आसाद्य	அடைந்து,	विशालां	விசாலம் என்கிற
ततः	அவ்விடத்தில் [களை	पुरीं	நகரை
ऋषिणान्	முனிவர்கள் கோஷ்டி-	ददृशुः	கண்முன்கண்டார்கள்.

ततो मुनिवरस्तूर्णं जगाम सहराघवः । विशालां नगरीं रम्यां दृष्ट्वा स्वर्गोपमां तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	கவனித்து பார்த்து,
स्वर्गोपमां	தேவனோகத்திற்குச் சமானமாய்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
रम्यां	அழகாயிருக்கிற	तूर्णं	உடனேயே
विशालां	விசாலம் என்கிற	मुनिवरः	முனிவர்பெருமான்
नगरीं	பட்டணத்தை	सहराघवः	ராகவர்களுடன் கூட
		जगाम	எழுந்தருளினார். [வே

अथ रामो महाप्राज्ञो विभ्रामित्रं महासुनिम् । पप्रच्छ प्राञ्जलिर्भूत्वा विशालामुत्तमां पुरीम् ॥

महाप्राज्ञः	அதிமேதாசியாகிய	उत्तमां	உத்திருஷ்டமாய் விள
रामः	ஸ்ரீராமர்,	विशालां	ங்கிக்கொண்டிருக்கும்
विभ्रामित्रं	விச்வாமித்திர	पुरीं	விசாலம் என்கிற
महासुनिं	முனிவர்பெருமானைப் பார்த்து,	अथ	பட்டணத்தைப்பற்றி
प्राञ्जलिः	கைகூப்பினவராய்	पप्रच्छ	இப்படி
भूत्वा	ஆகி,		வினாவினார்.

कतरो राजवंशोऽयं विशालायां महासुने । श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते परं कौतूहलं हि मे ॥

महासुने	“மஹரிஷியே!	मे	எனக்கு
विशालायां	விசாலநகரில்	परं हि	அதிகமாயிருக்கிற
अयं	இப்போதிருக்கிறது	श्रोतुं	படியால்
कतरोः	எந்த	इच्छामि	கேட்டுத்தெரிந்து
राजवंशः	ராஜவம்சம்.		கொள்ள
कौतूहलं	{ விஷயங்களை கேட்ட றிய வேண்டுமென மனம்	ते भद्रम्	நான் பிரார்த்திக்கி றேன். தேவரீர் மனமிசைந் தருள்வீராக.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामस्य मुनिपुङ्गवः । आख्यातुं तत् समारम्भे विशालायाः पुरातनम् ॥

मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்
तस्य அகந
रामस्य ஸ்ரீராமரது
तद्वचनं அகந பொருளைய
श्रुत्वा எற்றுக்கொண்டு,
विशालायाः விசாலகரத்தின்

तत् பிரசித்தமான [அகந
पुरातनं புர்வீச விருத்தாந்தம்
आख्यातुं விளக்க விரித்துச் சொல்ல
समारम्भे திருவுள்ளம் கொண் டார்.

श्रूयतां राम शक्रस्य कथां कथयतः शुभाम् । अस्मिन् हि देशे यद्वृत्तं तत्त्वेन शृणु राघव ॥

राघव "राघवायें சம்பரின்னா பாகிய
राम ஸ்ரீராம!
श्रूयतां செவியுற்று கேட்கப் படவேண்டும்.
अस्मिन् இங்க
देशे இடத்தில்
यद्वृत्तं हि எது முன் நடந்ததோ அதையும்

शक्रस्य இசுக்ரனைப்பற்றிய தாகிய
शुभा மெச்சிக்கொண்டாட தக்க
कथा விருத்தாந்தத்தையும்
तत्त्वेन உள்ளது உள்ளபடி
कथयतः விவரித்துச்சொல்லு மெனக்கு
शृणु திருச்செவி சாற்றுக.

पूर्व कृतयुगे राम दितेः पुत्रा महाबलाः ।

महाभाग "மஹாபுண்பாத்தமா
राम ஸ்ரீராம! [வாகிய
एवं முன்பு
कृतयुगे கிருதயுகத்தில்
दितेः திதிதேவியினுடைய
पुत्राः புதல்வர்கள்

अदितेश्च महाभाग वीर्यवन्तः सुधार्मिकाः ॥

महाबलाः மஹாபகசாலிகள்.
अदितेः च அதிதிதேவியினுடைய
वीर्यवन्तः பவர்களோ
सुधार्मिकाः மஹாமஹிமைபெற்ற வர்கள்.
பிரசித்திபெற்ற தர்மி புடர்கள்.

ततस्तेषां नरव्याघ्र बुद्धिरासीन्महात्मनाम् ।

नरव्याघ्र "மேற புருஷோத்தம!
ततः அக்காலத்தில்
महात्मनां மஹாபிரசித்திபெற்ற வர்களாகிய
तेषां அவர்களுக்கு
अमराः च சாவற்றவர்களாயும்
निरामयाः ரோகமற்றவர்களாயும்

अमरा विज्वराथैव कथं स्याम निरामयाः ॥

विज्वराः एव மனக்கவலைற்றவர் களாயும்
कथं என்ன செய்தால்
स्याम நாம் ஆகுவோம்
बुद्धिः என்கிற எண்ணம்
आसीत् உண்டாயிற்று

तेषां चिन्तयतां राम बुद्धिरासीद्विपश्चिताम् ।

राम "ஸ்ரீராம!
चिन्तयतां ஆனோசனைசெய்து கொண்டிருக்கும்
विपश्चितां மேதாவினாகிய
तेषां அவர்களுக்கு
क्षीरोदमयनं பரர்க்குடைய கடை வதை

क्षीरोदमयनं कृत्वा रसं प्राप्स्याम तत्र वै ॥

कृत्वा செய்து,
तत्र वै. அதிலிருந்து
रसं ஆமிருத்ததை
प्राप्स्याम நாம் பருகுவோம்' என்கிற
बुद्धिः தீர்மானமானது
आसीत् உண்டாயிற்று.

ततो निश्चित्य मथनं योक्तुं कृत्वा च वासुकिम् । मन्थानं मन्दरं कृत्वा ममन्थुरमितौजसः॥

ஹமிதௌச:	“அநிதமான தேஜோ வான்களாகுமவர்கள்	கூவா வாசுகி	செய்துகொண்டும், ஸர்ப்பாஜனாகும் வா ஸுகியெனும் சர்ப்பத்
மதனம்	கடைவதை		
தத:	அக்காலத்தில்	யோகூர்	கடைகயிருகவும் [தை
நிश्चित्य	நிர்ணயித்து,	கூவா	செய்துகொண்டு,
मन्दरं	மந்தரமலையை	மமந்நு:	கடைந்தார்கள்.
मन्थानं	மத்தாக		

अथ दीर्घेण कालेन कालाग्निसदृशं विषम् । उदतिष्ठन्नश्रेष्ठ हलाहलमिति श्रुतम् ॥१९॥

नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தம!	हलाहलं	ஹலாஹலம்
अथ	அப்படியாய்	इति	என்ற
दीर्घेण	நெடும்	श्रुतं	பெயர்கொண்டு விளங்குகிறதமான
कालेन	காலம்சென்றபின்	विषं	விஷமானது
कालाग्निसदृशं	பிரளயகாலங்களிக் கொப்பானதும்	उदतिष्ठत्	கடைப்பபட்ட கடலி னின்றி கிளம்பியது.

सुरासुराश्च विव्रस्ता दग्धास्तेन विपायिना । शरण्यं शरणं जग्मुर्भगवन्तं महेश्वरम् ॥२०॥

सुरासुराः च	தேவர்களும் அஸுரர்	शरण्यं	சரணயாய் புருந்தவா
तेन	அந்த [களும்		களை காத்தருளும்
विपायिना	விஷத்தின் கொடுமை பால்	भगवन्तं	பகவானுன
दग्धाः	ஸுஹிக்கமுடியாதவர் களாகி	महेश्वरं	மஹேச்வரனா
विव्रस्ताः	உடல்குக்கமுற்றவர் களாய்	शरणं	தஞ்சமாய்
		जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

अथ देवा महादेवं शङ्करं शरणार्थिनः । नत्वा पशुपतिं रुद्रं त्राहि त्राहीति तुष्टुवुः ॥२१॥

अथ	அப்பொழுது	पशुपतिं	பசுபதியை
महादेवं	சிவபெருமானை	नत्वा	ஸேவித்து,
शरणार्थिनः	சரணம்பண்ணியாகிக்	त्राहि	“ரகழித்தருளும்
देवाः	தேவர்கள், [கவந்த	त्राहि	ரகழித்தருளும்”
शङ्करं	நன்மைகளை தந்தருள் பவரும்	इति	என்று
रुद्रं	போற்றிப்புகழ உரிய வருமாகிய	तुष्टुवुः	வேண்டிக்கொண்டார் கள்.

एवमुक्तेषु देवेषु देवदेवेश्वरः प्रभुः । प्रादुरासीत्ततोऽत्रैव शङ्खचक्रधरो हरिः ॥ २२ ॥

देवेषु	தேவர்கள்,	देवदेवेश्वरः	{ பிரம்மா, சிவபெரு மான் இவர்களுக்கும்
एवं	இவ்விதம்		நியந்தாவும் [ராகிய
उक्तेषु	பிரார்த்தித்துக்கொ ண்டிருக்கையில்	प्रभुः	ஆதிமத்யந்தாஹித-
		हरिः	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு,
ततः	ஆச்சமயத்தில்	शङ्खचक्रधरः	சங்கசக்கரதாரியாய்
अस एव	அகிடத்திலேயே	प्रादुरासीत्	ஸேவைதந்தருளினார்.

उवाचैनं स्मितं कृत्वा रुद्रं शूलधरं हरिः । दैवतैस्त्वं प्रार्थ्यमानो यत्पूर्वं ससुपागतम् ॥

ஹரி:	"மஹாவிஷ்ணு,	पूर्व	"முதலில்
एनं	இந்த	समुपागतं	உண்டானது
शूलधरं	சூலபாணிபாகிய	यत्	எதுவோ அதுவிஷய
रुद्रं	சிவபெருமானைப்		மாய்
स्मितं	புன்னகை [பார்த்து	दैवतैः	தேவதைகளாலே
कृत्वा	செய்து,	त्वं	தேவரீர்
उवाच	இப்படித்திருவாய்	प्रार्थ्यमानः	பாசிக்கப்படுகிறீர்.
	மலர்ந்தருளினார்.		

तच्चदीयं सुरश्रेष्ठ सुराणामग्रजो हि यत् । अग्रजामिति स्मृत्वा गृहाणेदं विपं प्रभो ॥

प्रभो	எதையும் செய்யவல்ல	चदीयं	தேவரீரைச்சேர்ந்தது.
सुरश्रेष्ठ	தேவதைகளுக்குள்	हि	ஆகையால்
	உத்தமரே!	इदं विपं	இந்த விஷயத்தை
सुराणां	தேவதைகளுக்கு	अग्रजां इति	அகாபூஜையாக,
अग्रजः	முதலில் உண்டான		முதல்மரியாதையாக
यत्	ஆனபடியால் [வர்.	स्मृत्वा	அங்கீகரித்து,
तत्	அது	गृहाण	ஸீக்கரியும்.

इत्युत्तवा च सुरश्रेष्ठस्तत्रैवान्तरधीयत । देवतानां भयं दृष्ट्वा देवदेवो महेश्वरः ॥ २५ ॥

हालाहलं विपं सर्वं संजहारामृतोपमम् । कृत्वाल्पपिण्डं पाणिस्थं तद्विपं भगवान् हरः ॥

सुरश्रेष्ठः	"புழிமஹாவிஷ்ணு	भयं	கஷ்டத்தை
तत्	அந்த	दृष्ट्वा	நினைத்து,
विपं	விஷயத்தைப்பற்றி	हालाहलं	ஹாலாஹலமென்ற
इति	மேற்கண்டவண்ண	विपं	விஷயம்
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு, [மாய்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
तत्र एव	அப்பொழுதே	पाणिस्थं	உள்ளங்கையில்
अन्तरधीयत	அந்தந்தானமாயினர்.		அடக்கக்கடிய
च	அதன்மேல்	अल्पपिण्डं	அற்ப அளவுடைய
हरः	அடிபார்களின் குறை		தாயும்
	களைத்தீர்க்கும்	अमृतोपमं	அமிர்தம்போலிருப்
भगवान्	பகவானாகிய	कृत्वा	செய்து, [பதாயும்
महेश्वरः	சிவபெருமான்,	संजहार	உறிஞ்சி அடக்கிவிட்
देवतानां	தேவர்களுடைய		டார்.

सर्वलोकहितार्थाय भगवान् परमेश्वरः । कण्ठस्थमकरोत् प्राश्य लीलयाऽमरपूजितः ॥ २७ ॥

अमरपूजितः	தேவர்களால் பூஜித்து	लीलया	விளையாட்டாகவே
	கொண்டாடப்படும்	प्राश्य	உட்கொண்டு,
भगवान्	பகவானாகும்	कण्ठस्थं	கழுத்திலேயே தங்கி
परमेश्वरः	சிவபெருமான்,		• சிருக்கிறதாய்
सर्वलोक- } हितार्थाय }	லோகங்கள் எல்லாவ	•	
	ற்றிற்கும் நன்மை	•	
	செய்வதற்காக	अकरोत्	செய்தருளினார்.

ततो देवासुराः सर्वे प्रणम्य वृषभध्वजम् । मन्दरं पूर्ववत् कृत्वा ममन्थुरमितौजसः ॥२८॥

அமிதௌச: அமிதமான தேஜோ
வான்களாகிய
தேவசுரா: தேவர்கள், அசுரர்கள்
சर्वே எல்லோரும்,
வृபபதவ: சிவபெருமானை
பணமய நமஸ்கரித்துவிட்டு,

ततः அதன்மேல்
पूर्ववत् முன்போலவே
मन्दरं மந்தரை மலையை
कृत्वा கொண்டு,
ममन्थु: கடைந்தார்கள்.

प्रविवेशाथ पातालं मन्यानो मन्दरोत्तमः । ततः पर्वतमूलं तु पाताले तु प्रवेशितम् ॥

अथ அப்பொழுது
मन्यान: மந்தாய் விளங்கிய
मन्दरोत्तम: உத்தமமான மந்தர
மலையும்
पातालं பாதாளலோகத்திற்கு
ततः அவ்விடத்திலிருந்து

प्रविवेश போய் சென்றதுவிட
पर्वतमूलं तु பரவரினடியும் [டது.
पाताले तु பாதாளலோகத்தி
லேயே
प्रवेशितम् அமுந்திபோய்விட்
டது.

सुरासुराश्च निश्रेष्ठा बभूवुः क्लेशविह्वलाः । ततो देवास्सगन्धर्वास्तुष्टुर्मधुसूदनम् ॥ ३० ॥

सुरासुरा: च “தேவர்களும் அசுர
களும்,
क्लेशविह्वला: மனம் கொந்தவர்
களாய்
निश्रेष्ठा: இன்னசெய்கிறதென்
று தெரியாதவர்களாய்
बभूवु: ஆளர்கள்.
ततः அப்பொழுது

देवा: தேவர்கள்,
सगन्धर्वा: { கரபக்களான கந்தர்
வர்களுடன் கூடின
வர்களாகி
मधुसूदनं ஸ்ரீமஹாலிங்ணுவை
तुष्टु: இப்படி துதிசெய்தார்
கள்.

त्वं गतिस्सर्वभूतानां विशेषेण दिवौकसाम् । पालयास्मान् महायोगिन् गिरिमुद्धर्तुमर्हसि ॥

महायोगिन् { “மற்றெவருக்கும்
லாத எதையும் செய்
ப வல்லவராகிய ஸ்ரீ
மஹாலிங்ணுவே!
सर्वभूतानां எல்லாப்பிராணிகளுக்
विशेषेण முக்கியமாய் [கும்,
दिवौकसां தேவர்களுக்கும்,

त्वं गति: தேவர்கோருவராகதி.
अस्मान् எங்களை
पालय ரகழித்தருளும்.
गिरि பர்வதத்தை
उद्धर्तु மேலெடுத்துவிட
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.

इति श्रुत्वा हृषीकेशः कच्छपं रूपमास्थितः । पर्वतं पृष्ठतः कृत्वा बभूधे कूर्परूपधृक् ॥३२॥

हृषीकेश: “ஸகலேந்திரிய ப்ரோக
ரான ஸ்ரீமஹாலிங்ணு
इति இதற்கு
श्रुत्वा உடன்பட்டு,
कच्छपं ஆமை
रूपं உருவத்தை
आस्थित: எடுத்துக்கொண்டார்.

पर्वतं மலையை
पृष्ठतः முதுகின்மேல்
कृत्वा தங்கும்படி செய்து
கொண்டு;
कूर्परूपधृक् . உர்மாவதாரத்தை
बभूधे வறழித்தவராய்
மேல் கிளம்பினார்.

सुरासुरैरनाक्रान्त उद्गतोऽथ नगोत्तमः । नगाग्रं पीडयामास वामहस्तेन माधवः ॥ ३३ ॥

சுராசுரே: தேவர்களாலும்
அகார்களாலும்
அனாக்ரந்த: அசைக்கமுடியா
நகோத்தம: பர்வதச்சேஷ்டமா
உத்த: மேல் கிளம்பிற்று.

அய அப்பொழுது
மாஹ: லக்ஷ்மீபதி
நகாஹ் மலையின் சிகரத்தை
வாமஹஸ்தேன இடதுகைபால்
பீடியாமாச அமுக்கி அழுத்திக்
கொண்டார்.

ममन्थ देवतानां च मध्ये नारायणो हरिः ॥ ३४ ॥

நாராயண: நாராயணனைப்
படும்
ஹரி: ச ச்ரீமதநாராயணனும்

தேவதானா் தேவர்களின்
மய்யே மத்தியிலிருந்து
மமந்ய கடைந்தார். [கொண்டு

अथ वर्षसहस्रेण ज्येष्ठा नाम वराङ्गना । उत्पपात वरारोहा साग्रजैरेव कल्पिता ॥ ३५ ॥

அய இப்படியாய்
வ்ஸஹஸ்ரேண ஆயிரம் வருஷக்க
சாஹ்ஜை: எய் { ளுக்குப்பின்
முதலில் உத்பவித்த
தன்வந்தரி, பாரிஜா
தம், ஐராவதம் இ
வைகளுடனேயே
கல்பிதா உண்டானவளாய்,
வராரோஹ ஸர்வாக்கசந்தரியாய்

வராங்குநா { பார்ப்பவர்களின் மன
க்களை ஆகர்ஷிக்கும்
உருக்கொண்டவளாய்
ஜெஸ்தா { ஸ்த்ரீ உருவம்கொண்
டவர்களில் முத்த
வள் ஜ்யேஷ்டை
நாம எனப்பெயர் பூண்ட
வள்
உத்பபாத கிளம்பிவந்தாள்.

अभवत् पारिजाताख्यो वृक्ष इन्द्राय कल्पितः । कामधुक् सुरभिश्चाभूच्चतुर्दन्तो महागजः ॥

ஹ்ராய: ச இந்திரனுக்கென்றே
வ்ருதந்த: நாலு தந்தக்களை
மஹாஹ: மஹாஹஜம் (ஐராவத
மென்னும் பூனை)
கல்பித: வெளிவந்தது ;
பாரிஜாதாஹ்ய: பாரிஜாதமென்ற

வ்ருக்ஷ: விரகூஷமும்
அமவத் உண்டாயிற்று ;
காமதூக் { மனதால் வேண்டிய
தை எல்லாம் அளிக்
கக்கடியதாகிய
சுரபி: ஸுரபிபெணப்பெயர்
கொண்ட பசு
அமவத் உண்டாயிற்று.

अथ वर्षसहस्रेण आयुर्वेदमयः पुमान् । उदतिष्ठत् स धर्मात्मा सदण्डः सकमण्डलुः ॥

तदा धन्वन्तरिर्नामाऽप्सरसश्च सुवर्चसः ॥ ३७ ॥

ததா அப்பொழுது
வ்ஸஹஸ்ரேண ஆயிரம் வருஷக்க
ச: மஹாபிரசிட்திபெற்ற
தன்வந்தரி
தன்வந்தரி

நாம என்ற பெயருடன்
கிளங்கும்
புமானு, புருஷர்,
ஆயுर्वேदமய: ஆயுர்வேதமே உரு
வெடுத்துவந்தவராய்,

சடபு:	{ ஓர் தண்டத்தை ஓர் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவராய், கமண்டலவெணும் பாத்திரத்தை ஓர் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவராய், பரோபகாரத்தில் ஸதா ஆஸத்தியுடைய வராய்,	उदतिष्ठ अथ च सुवर्चसः अप्सरसः	மேல்கிளம்பிவந்தார். அதன்மேல் உண்டா னவர்கள் தான் தெய்வத்தன்மை கொண்ட தேஜோமய மாய் விளங்கும் அப்ஸரஸ்தீர்கள்.
-------	---	--	--

अप्सु निर्मथनादेव रसात्तस्माद्भस्त्रियः । उत्पेतुर्मुनुजश्रेष्ठ तस्मादप्सरसोऽभवन् ॥ ३८ ॥

மனுஜசுறு	“ஹே புருஷோத்தம!	वरखियः	ஸ்திரீகளில் அழகில்
अप्सु	ஜலத்தில்		கிறந்தவர்கள்
निर्मथनात्	கடைவதின் மூண் டான	उत्पेतुः	உண்டானார்கள் ;
		तस्मात्	ஆகையால்
तस्मात्	அந்த	अप्सरसः	“அப்ஸரஸ்கள்” என
रसात् एव	ஸரத்திலிருந்தே	अभवन्	விளங்குகிறார்கள்.

षष्टिः कोट्योऽभवंस्तासामप्सरणां सुवर्चसाम् ।

असङ्ख्येयास्तु काकुत्स्थ यास्तासां परिचारिकाः

॥ ३९ ॥

காகுத்ய	“ஹே காருத்த!	तासां	அவர்களுக்கு
तासां	அந்த [விளங்கிய	परिचारिकाः	வேலைக்காரிகளாய்
सुवर्चसां	தேஜோமயமாய்-		உண்டானவர்கள்.
अप्सरणां	அப்ஸரஸ்களின்	याः तु	எவர்களோ அவர்
षष्टिः	அறுபது		களின்
कोट्यः	கோடியர்	असङ्ख्येयाः	தொகையைக் கணக்
अभवन्	உண்டானார்கள்.		கிட முடியாது.

न ताः स्म प्रतिगृह्णन्ति सर्वे ते देवदानवाः । अमृतिग्रहणादेव ता वै साधारणाः स्मृताः ॥

ते	அந்த	अमृतिग्रहणात् एव	விவாஹமில்லாமையி
देवदानवाः	தேவர்கள், தானவர்		னலேயே
सर्वे	எல்லோரும், [கள்,	ताः	அவர்கள்,
ताः	அவர்களை	साधारणाः वै	பொதுமகளிராக
न प्रतिगृह्णन्ति अ	விவாஹம் செய்து கொள்வதில்லை;	स्मृताः	வழங்கப்பட்டார்கள்.

वरुणस्य ततः कन्या वारुणी रघुनन्दन । उत्पपात महाभागा मार्गमाणा परिग्रहम् ॥

ரஹுந்நன்	“ஹே ரகுநந்தன!	परिग्रहं	ஓர் கணவனை
ततः	அதன்மேல்	मार्गमाणा	பாசிப்பவளாகி,
वरुणस्य	வருணதேவனுடைய	महाभागा	பதிலிருந்த சிரோமணி
कन्या	பெண்ணாகிய		யார்
वारुणी	‘வாருணி’ என்பவள்;	उत्पपात	கிளம்பிவந்தாள்.

सुरासुराश्च गन्धर्वाः क्षोभयामासुः मृधिम

॥ ४६ ॥

सुरासुराः தேவர்களும் அஸு-
ரர்களும்,
गन्धर्वाः च கந்தர்வர்களும்,

भस्त्रुधि கடலை
क्षोभयामासुः (கிரும்பவும்) கண்டர்
தார்கள்.

ततो दीर्घेण कालेन चोत्पन्ना कमलालया । अतीव रूपसम्पन्ना प्रथमे वयसि स्थिता ॥

ततः அதின்மேல்,
दीर्घेण வெகு
कालेन காலமானபின்,
अतीव மிகவும்
रूपसम्पन्ना அமுதவாய்ந்தவளாய்

प्रथमे இளமை
वयसि பருவத்திலேயே
स्थिता நிலைகொண்ட
कमलालया च தாமரைபலர்மேல்
மங்கையர்ரும்
उत्पन्ना தோன்றினாள்.

सर्वाभरणपूर्णाङ्गी सर्वलक्षणलक्षिता । मकुटाङ्गदचित्राङ्गी नीलकुञ्चितमूर्धजा ॥ ४८ ॥

सर्वाभरण- } ஸகல ஆபரணங்களா
पूर्णाङ्गी } லும் நிறைந்த அவய
வங்களூடையவள்.
सर्वलक्षण- } ஸகல சுபலக்ஷணங்க
लक्षिता } ளும் சோபிக்கப்பெ
ற்றவள்.

मकुटाङ्ग- } கிரீடம் தோள்வளை
चित्राङ्गी } களால் விப்பபடைய
ச்செய்யும் அவயவ
சோபையுடையவள்.
नीलकुञ्चित- } கறுத்து சுருள்சுருளா
मूर्धजा } னதலைமயிருடையவள்

तप्तहाटकसङ्काशा मुक्ताभरणभूषिता । चतुर्भुजा महादेवी पद्महस्ता वरानना ॥ ४९ ॥

महादेवी அவ்வுத்திருவுட
தேவதை,
तप्तहाटकसङ्काशा உருக்கின தங்கம்
போன்ற மேனியாள்.
मुक्ताभरणभूषिता முத்துமாலைகளை
அணிந்தவள்.

चतुर्भुजा நானுதோள்களை
புடை பவள்.
पद्महस्ता தாமரைமலரோந்தின்
கையையுடையாள்.
वरानना அதிசோபையுள்ள
முகமுடையவள்.

सा च देवी तयोत्पन्ना पद्मा श्रीलोकपूजिता । सा पद्मा पद्मनाभस्य ययौ वक्षस्थलं हरेः ॥

तथा उत्पन्ना அப்படி தோன்றின
सा देवी அந்த தேவி,
लोकपूजिता எல்லோராலும்
பூஜிக்கப்பட்ட

पद्मा தாமரைபாளையான
श्रीः च லக்ஷ்மியே.

सा அந்த
पद्मा தாமரைபாளையான,
पद्मनाभस्य தாமரைபூத்த உந்திபு
டையவரான
हरेः ஸ்ரீஹரியினுடைய
वक्षस्थलं திருபார்வை
ययौ அடைந்தாள்.

उदतिष्ठन्नश्रेष्ठ तथैवामृतमुत्तमम् ॥ ५१ ॥

नरश्रेष्ठ " புருஷோத்தமம்!
तथा एव அதின் பின்னாகவே

उत्तमं கிரேஷ்டமான
अमृतं அமிருதம்
उदतिष्ठत् கிளம்பிவந்தது.

अथ तस्य कृते राम महानासीत् कुलक्षयः । अदितेस्तु ततः पुत्रा दितेः पुत्रानसूदयन् ॥

अथ அதின்பேரில்
राम ஸ்ரீராம!
तस्य कृते அந்த அமிருதத்திற்
महान् மிகப்பெரிய [காது
कुलक्षयः குலநாசம்
आसीत् உண்டாயிற்று.
ततः पु அதினாலேயே

अदितेः அதிதியின்
पुत्राः புதல்வர்களான
 தேவர்கள்,
दितेः திதியின்
पुत्रान् புதல்வர்களான
 அஸுரர்களை
असूदयन् கொன்றார்கள்.

एकतोऽभ्यागमन् सर्वे द्युमुरा राक्षसैस्सह । युद्धमासीन्महाघोरं वोर त्रैलोक्यमोहनम् ॥

वीर வீரனே!
असुराः அஸுரர்கள்
सर्वे हि எல்லோருமே,
राक्षसैः ராட்சஸர்களுடன்
सह கூட
एकतः ஒருபக்கத்தில்

अभ्यागमन् வந்தெதிர்த்தார்கள்.
महाघोरं மஹாபயங்கரமான
 தும்
त्रैलोक्यमोहनं மூவுலகங்களை பிரமிக்க
 கச்செய்வதுமான
युद्धं சண்டை
आसीत् நடந்தது.

यदा क्षयं गतं सर्वं तदा विष्णुर्महाबलः । अमृतं सोऽहरचूर्णं मायामास्थाय मोहिनीम् ॥

यदा எப்பொழுது
सर्वं எல்லாம்
क्षयं நாசத்தை
गतं அடைந்ததோ,
तदा அப்பொழுது
महाबलः மஹாபலசாலியான
विष्णुः விஷ்ணுவானவர்,
तुणं சீக்கிரமாக

मोहिनीं மயக்கிவிடும்படியான
मायां ஓர் ஆச்சரப்பஸ்திரீபுரு
 வத்தை
आस्थाय எடுத்துக்கொண்டு,
सः அவர்
अमृतं அமிருதத்தை
अहरत् கைப்பற்றிக்கொண்
 டார்.

ये तदाऽभिमुखं विष्णुमक्षयं पुरुषोत्तमम् । संपिष्टास्ते तदा युद्धे विष्णुना प्रभविष्णुना ॥

तदा அப்பொழுது
अक्षयं அழிவற்றவான
पुरुषोत्तमं (எல்லோரினுமுயர்ந்த)
 புருஷோத்தமரான
विष्णुं விஷ்ணுவை,
अभिमुखं எதிர்த்துப்போரிடும்
 நீதியில்
ये எவர்களோ,

ते அவர்கள்
तदा அப்பொழுதே
प्रभविष्णुना எக்கார்பத்தையும்
 முடிக்கவல்லவரான
विष्णुना விஷ்ணுவினாலேயே
युद्धे போரில்
संपिष्टाः கொறுக்கப்பட்டார்கள்.

अदितेरात्मजा वीरा दितेः पुत्रान्निजघ्नरे । तस्मिन् घोरे महायुद्धे दैत्यादित्ययोर्भृशम् ॥

दैत्यादित्ययोः	{ திதிபுத்திரர்களுக்கும் அதிதிபுத்திரர்களுக் கும் நடந்த பயங்கரமான அந்த பெரும்போரில், வீரா: குரர்களான	अदितेः	அதிதியின்
वीरे		आत्मजाः	புத்திரர்கள்,
तस्मिन्		दितेः	திதியின்
महायुद्धे		पुत्रान्	புத்திரர்களை
वीराः		घ्नन्	மிகவும்
		निजघ्नरे	கொன்றார்கள்.

निहत्य दितिपुत्रांस्तु राज्यं प्राप्य पुरन्दरः । शशास मुदितो लोकान् सर्पिसङ्घान् सचारणान् ॥

पुरन्दरः	தேவேந்திரன்,	मुदितः	ஸந்தோஷப்பூர்வ
दितिपुत्रान्	திதிபுத்திரர்களான	सर्पिसङ्घान्	நிலித்திட்டங்களுடன் கடியவையும்
	அசுரர்களை	सचारणान्	சாரணர்களுடன்கடிய வைபுமான
निहत्य	நாசம்பண்ணி,	लोकान्	உலகங்களை
राज्यं तु	ராஜ்யத்தையும்	शशास	ஆண்டுவந்தான்.
प्राप्य	அடைந்து,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1473

षट्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

मरुदुत्पत्तिः—மருத்துக்களின் உற்பத்தி.

हतेषु तेषु पुत्रेषु दितिः परमदुःखिता । मारीचं काश्यपं राम भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

राम	ஸ்ரீராம!	परमदुःखिता	வெகு க்லேசமடைந்த
दितिः	திதிதேவியானவள்	भर्तारं	கணவனுள் [தவளாய்
तेषु	அந்த	मारीचं	மரீசிபுத்திரரான
पुत्रेषु	(தன்) புதல்வர்கள்	काश्यपं	காச்யபரைப்பார்த்து,
हतेषु	மடிக்கப்பட்டவளவில்	इदं	இவ்வாறு
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

हतपुत्राऽस्मि भगवंस्तव पुत्रैर्महाबलैः । शक्रहन्तारमिच्छामि पुत्रं दीर्घतपोऽर्जितम् ॥ २ ॥

भगवन्	“பகவானே!	दीर्घतपोऽर्जितं	நெடுந்தயத்தாலே
महाबलैः	அதிபலசரளிகளான		கிடைப்பவனுள்
तव	தேவரீருடைய	शक्रहन्तारं	இந்திரனைக் கொல்லத் தரும்
पुत्रैः	புத்திரர்களாலேயே	पुत्रं	•ஓர் புத்திரனை
हतपुत्रा	புதல்வர்கள் மாண்ட	इच्छामि	பெற ஆசைப்படு கிறேன்.
अस्मि	வளரக்		
	ஆயிருக்கிறேன்.		

साऽहं तपश्चरिष्यामि गर्भं मे दातुमर्हसि । बलवन्तं महेष्यासं स्थितिज्ञं समदर्शिनम् ॥
ईदृशं शक्रहन्तारं त्वमनुज्ञातुमर्हसि ॥ ३ ॥

सा	அப்படி ஆசையுடைய	स्थितिज्ञं	நிலையுணர்வுடையவ
अहं	நான்,		னாய்,
तपः	தவம்	समदर्शिनं	சரியான பாராமர்ச
चरिष्यामि	புரிசிறேன்.		முடியவனான
मे	எனக்கு	ईदृशं	இப்பேர்ப்பட்ட
गर्भं	கர்ப்பத்தை	शक्रहन्तारं	இந்திரனைக்கொல்லு
दातुं	அளிக்க		பவனை
अर्हसि	கடவீர்.	त्वं	தேவரீர்
बलवन्तं	வலிமையுடையவனாய்	अनुज्ञातुं	அனுக்ரஹித்தருள
महेश्यासं	மஹாவில்லாளியாய்,	अर्हसि	கடவீர்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा मारीचः काश्यपस्तदा । प्रत्युवाच महातेजा दिर्ति परमदुःखिताम् ॥

तदा	அப்போது	वचनं	வார்த்தையை
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்தன்	श्रुत्वा	கேட்டு
	டைய	परमदुःखितां	பிகச்சோகமுற்றவ
मारीचः	மரீசுபுத்திரரான		ளான்
काश्यपः	காச்யபர்,	दिर्ति	திதியைப்பார்த்து
तस्याः	அவளுடைய	प्रत्युवाच	இவ்வாறு பதில்
तत्	அந்த		மொழிந்தார்.

एवं भवतु भद्रं ते शुचिर्भव तपोधने । जनयिष्यसि पुत्रं त्वं शक्रहन्तारमाहवे ॥ ५ ॥

तपोधने	தவமே செல்வமாய்க் கொண்டவனே!	आहवे	புத்தத்தில்
		शक्रहन्तारं	இந்திரனைக்கொல்லக்
एवं	இப்படியே		கடினவனான
भवतु	ஆகட்டும்.	पुत्रं	பிள்ளையை
ते	உனக்கு	जनयिष्यसि	பிறப்பாய்.
भद्रं	சேஷமமுண்டாகும்.	शुचिः	சுசியாய்
त्वं	நீ	भव	நட.

पूर्णे वर्षसहस्रे तु शुचिर्यदि भविष्यसि । पुत्रं त्रैलोक्यभर्तारं मत्तस्त्वं जनयिष्यसि ॥ ६ ॥

वर्षसहस्रे	ஆயிரம் வருஷம்	त्वं	நீ
पूर्णे	முடிவடையும்வரை	मत्तः	என்னிடத்தினின்றும்
	யில்	त्रैलोक्यभर्तारं	முவுலகையும் நிரவ
शुचिः तु	தோஷமற்றவனாகவே		றமிக்குமவனான
भविष्यसि	இருப்பாயே	पुत्रं	பிள்ளையை
यदि	ஆனால்,	जनयिष्यसि	பெறுவாய்.

एवमुक्त्वा महातेजाः पाणिना स ममार्जं ताम् । तामालभ्य ततः स्वस्तीत्युक्त्वा स तपसे ययौ ॥

சே:	அந்த	आलभ्य	(அவ்விதம்) ஸ்பர்சித் துவிட்டு,
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வீ,	ततः	அதன்பேரில்
एवं	இவ்விதம்	स्वस्ति	"சேஷமமுண்டாருக"
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	इति	என்று
तां	அவளை	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
पाणिना	தம் கையினால்	सः	அவர்
ममार्जं	தடவிக்கொடுத்தார்.	तपसे	தவம்செய்வதற்காக
तां	அவளை	ययौ	சென்றுவிட்டார்.

गते तस्मिन्नश्रेष्ठ दितिः परमहर्षिता । कुशपुवनमासाद्य तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ८ ॥

नरश्रेष्ठ	மா னிடர்களில்	कुशपुवनं	குசப்வனத்திற்கு
तस्मिन्	அவர் [முதல்வனே!	आसाद्य	வந்துசேர்ந்து,
गते	வெளியேறினபின்,	सुदारुणं	மிடவும் கடுமையுள்ள
दितिः	திதிதேவீ,	तपः	தவத்தை
परमहर्षिता	பரமஸந்தோஷம் டைந்து,	तेपे	செய்தான்.

तपस्तस्यां हि कुर्वन्त्यां परिचर्यां चकार ह । सहस्राक्षो नरश्रेष्ठ परया गुणसंपदा ॥ ९ ॥

तस्यां	அவள்	गुणसंपदा	{ வணக்கம் முதலிய நற்குணவிசேஷங் களுடன்
तपः	தவத்தை	परिचर्यां	(அவளுக்கு) பணியி டையை
कुर्वन्त्यां हि	புரிந்துகொண்டிருக் கும்பொழுதே	चकार ह	செய்துகொண்டு வந் தானின்றே!
नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தம!		
सहस्राक्षः	ஆயிரக்கண்ணான		
परया	அத்பந்தம் [இந்திரன்		

अग्निं कुशान् काष्ठमपः फलं मूलं तथैव च । न्यवेदयत् सहस्राक्षो यच्चान्यदपि काङ्क्षितम् ॥

सहस्राक्षः	தேவேந்திரன்	मूलं च	கிழங்கையும்,
अग्निं	நெருப்பையும்,	अन्यत्	வேறு
कुशान्	தற்பங்களைபும்,	काङ्क्षितं	கோரப்பட்டது
काष्ठं	விறகையும்,	यत् अपि	எதுவோ அதையும்
अपः	ஐஸத்தையும்,	न्यवेदयत्	கொண்டுவந்து ஸமர் ப்படுத்தான்.
फलं च	பழத்தையும்		
तथा एव	அப்படியே		

गात्रंसंवहनैश्चैव श्रमापनयनैस्तथा । शक्रः सर्वेषु कालेषु दितिं परिचचार ह ॥ ११ ॥

ச எய்
சக்ர:
காஸஸ்வஹை:
அமாபநயநை:
ததா

இதற்குமேலும்,
இந்திரன்,
உடம்புபிடித்துவிடும்
காரியங்ககளினாலும்
களைப்பைத்தீர்த்து
வைக்கும் உபசாரங்
களாலும்

दिति
सर्वेषु
कालेषु
परिचचार
ह

திதேதேவிக்கு
ஸர்வ
காலங்களிலேயும்
ஊழியஞ்செய்துவந்
தான்.
கான்!

अथ वर्षसहस्रे तु दशोने रघुनन्दन । दितिः परमसंप्रीता सहस्राक्षमथाब्रवीत् ॥ १२ ॥

ரஹுநந்
தசோநே
வ்ரஸஹஸே அத
ததி: து

ஸ்ரீ ரகுநந்தன்!
பத்து வருஷங்கள்.
குறைவாக
ஓர் ஆயிரவருஷமான
திதேதேவியும் [பின்

परमसंप्रीता
सहस्राक्षं
अथ
अब्रवीत्

பரம ஸந்தோஷ
முடையவளாய்
இந்திரனை நோக்கி
பின்வருமாறு
மொழிந்தாள்.

याचितेन सुरश्रेष्ठ पिता तव महात्मना । वरो वर्षसहस्रान्ते मम दत्तः सुतं प्रति ॥ १३ ॥

சுரஸு
சுதம் துதி
யாசிதேந
மஹாத்மநா

"தேவராஜனே!
ஓர் பின்னையை
உத்தேசித்து
(என்னால்) பார்த்த
திக்கப்பட்ட
மஹாத்மாவான

तव पिता
वर्षसहस्रान्ते
वरः
मम
दत्तः

உன் தந்தையால்
ஆயிரவருஷங்களின்
முடிவில்
பார்த்தனையின்
நிறைவேற்றமாக
எனக்கு
அருளப்பட்டது.

तपश्चरन्त्या वर्षाणि दश वीर्यवतां वर । अवशिष्टानि भद्रं ते आतरं द्रक्ष्यसे ततः ॥

வீர்யவதா
வர
தே
மத்
அவசிஸ்தானி
தச

"வீர்யமுடையவர்க
ளுள்
உத்தமனே!
உனக்கு
மங்களம் உண்டாகுக.
குறைவாயிருக்கும்
இன்னும் பத்து

वर्षाणि
तपः
चरन्त्याः
ततः
आतरं
द्रक्ष्यसे

வருஷங்கள்
(நான்) தவம்
புரிந்துகொண்டிருக்க
வே
அதற்குமேல்
தம்பியை
பார்ப்பாய்.

तमहं त्वत्कृते पुत्रं समाधास्ये जयोत्सुकम् । त्रैलोक्यविजयं पुत्रं सह भोक्ष्यसि विज्वरः ॥

தமஹ்
தயோத்ஸுகம்
த புத்
தவத்
அஹ்
சமாஸாஸ்யே

ஐயிப்பதிலேயே
நோக்குடைய
அப்புதல்வனை
உன்பொருட்டே
நான்
அர்ப்பணம்செய்து
விடுகிறேன்.

त्रैलोक्यविजयं
पुत्रं
विज्वरः
सह
भोक्ष्यसि

முவுலகையும் ஐயிக்
கும்
அப்பின்னையை
கவலியின்றி,
கடி
அனுபவிப்பாய்.

एवमुक्त्वा दितिः शक्रं प्राप्ते मध्यं दिवाकरे । निद्रयाऽपहृता देवी पादौ कृत्वाऽथ शीर्षितः ॥

एवं
दितिः
देवी
शक्रं
उक्त्वा
दिवाकरे
मध्यं

இவ்விதமாக
திதி
தேவி,
இந்திரனைப்பார்த்து
சொல்லியிட்டு,
சூரியன்
ஆகாபநடுவில்

प्राप्ते अथ
निद्रया
पादौ
शीर्षितः
कृत्वा
अपहृता

வந்ததுமே,
நூக்கத்தால்
தன் இரு காலடிக
ளையும்
தலையில் படும்படி
வைத்துக்கொண்டு,
நினைவிழந்தாள்.

दृष्ट्वा तामशुचिं शक्रः पादयोः कृतमूर्धन्याम् । शिरःस्थाने कृतौ पादौ जहास च मुमोद च ॥

शिरःस्थाने
पादौ
कृतौ
पादयोः
कृतमूर्धन्याम्

தலையின்மீது
காலடிகள்
வைக்கப்பட்டிருப்ப
கால்களில் [தையும்,
தலையிடுப்பட்டுக்
கொண்டிருப்பதையும்

अशुचिं
तां च
दृष्ट्वा
शक्रः
जहास
मुमोद च

அசுசியாபிருக்கும்
அவளையும்
பார்த்து,
தேவேந்திரன்
பரிஹஸித்தான்.
களிப்புமடைந்தான்.

तस्याः शरीरविवरं प्रविवेश पुरन्दरः । गर्भं च सप्तधा राम चिच्छेद परमात्मवान् ॥

राम
परमात्मवान्
पुरन्दरः
तस्याः

“சூராம!
மிக ஊக்கமுடையவ
னான
இந்திரன்,
அவளுடைய

शरीरविवरं
प्रविवेश
गर्भं च
सप्तधा
चिच्छेद

உடம்பின் உள்புறத்
துழைந்தான். [தில்
கர்ப்பத்தையும்
ஏழு துண்டாக
துணித்துவிட்டான்.

मिद्यमानस्ततो गर्भो वज्रेण शतपर्वणा । रुरोद सुस्वरं राम ततो दितिरबुध्यत ॥ १९ ॥

राम
शतपर्वणा
वज्रेण
मिद्यमानः
ततः
गर्भः

“சூராம!
நூறு கூறுகளுடைய
வஜ்ராயுதத்தால்
பிளக்கப்பட்ட
உடனே
கர்ப்பசிகவானது

सुस्वरं
रुरोद
ततः
दितिः
अबुध्यत

நல்லசுரனுடன்
அழுதது.
அதன்பேரில்
திதிதேவியும்
விழித்துக்கொண்
டாள்.

मा रुदो मा रुदथेति गर्भं शक्रोऽभ्यभाषत । विभेद च महातेजा रुदन्तमपि वासवः ॥

शक्रः
मा रुदः
मा रुदः
इति च
गर्भं
अभ्यभाषत

இந்திரன்,
“அழாதே
அழாதே”
என்றமே
கர்ப்பசிகவை பார்த்து
சொன்னான்.

च
महातेजाः
वासवः
रुदन्तं अपि
विभेद

அதன் நியும
மிக்கவலிய நெஞ்ச
அவ்விந்திரன், [னை
அழுதுகொண்டிருக்
குமதையும்
பிளந்தான்.

न हन्तव्यो न हन्तव्यो इत्येवं दितिरब्रवीत् । निष्पात ततः शक्रो मातुर्वचनगौरवात् ॥

दितिः	திதிதேவி	ततः	உடனே
हन्तव्यः न	“கொல்லப்படவேண்டாம்,”	शक्रः	இந்திரன்
हन्तव्यः न	கொல்லப்படவேண்டாம்,”	मातुः	தாயின்
इति	என்று	वचनगौरवात्	சொல்லின் மீதுள்ள மரியாதையாலே
एवं	இப்படி	निष्पात	வேளையில் குதித்து விட்டான்.
अब्रवीत्	சொன்னான்.		

प्राञ्जलिर्वज्रसहितो दितिं शक्रोऽभ्यभाषत । अशुचिर्देवि सुप्ताऽसि पादयोः कृतमूर्धजा ॥

शक्रः	இந்திரன்	अभ्यभाषत	(இவ்வாறு) விண்ணப் பம் செய்தான்.
वज्रसहितः	வஜ்ராயுதத்துடன் கூடினவனாய்,	देवि	அம்மா!
प्राञ्जलिः	கைகுவித்துக்கொண்டு,	पादयोः	பாதங்களின் மீது
दितिं	திதிதேவியைப்பார்த்து	कृतमूर्धजा	தலைமயிர்படும்படியாய் வைத்துக்கொண்டு
		अशुचिः	(அதிசூ) சுத்திபற்ற துக்கினீர். [வளாய்]
		सुप्ता असि	

तदन्तरमहं लब्ध्वा शक्रहन्तारमाहवे । अभिन्दं सप्तधा देवि तन्मे त्वं सन्तुमर्हसि ॥ २३ ॥

तदन्तरं	“அத்தவறுதலை	सप्तधा	ஏழு துண்டமாக
अहं	நான்,	अभिन्दं	துணித்துவிட்டேன்.
लब्ध्वा	விபாஜமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு,	दे	என்
देवि	தேவியே!	तत्	அக்காரியத்தை
आहवे	பேரில்	त्वं	தேவரீர்
शक्रहन्तारं	இந்திரனைக்கொல்ல வேன்றிருக்கிறவனை	सन्तुं	பொறுத்துக்கொள்ள
		अर्हसि	கடவீர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1496

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

विशालावृत्तान्तकथनम्—வீசாலாங்கரத்தின் வரலாற்றைச் சொல்வது.

सप्तधा तु कृते गर्भे दितिः परमदुःखिता । सहस्राक्षं दुराघर्षं वाक्यं सानुनयाऽब्रवीत् ॥

गर्भे	காப்பிசு,	दुराघर्षं	எளியில் எதிர்க்கப்பட முடியாதவனான
सप्तधा	ஏழு துண்டாக	सहस्राक्षं	இந்திரனைப்பார்த்து,
कृते तु	செய்யப்பட்டதுமே,	सानुनया	மனத்தணிவுடையவ
दितिः	திதிதேவி	वाक्यं	ஒரு வார்த்தை [ளாய்,
परमदुःखिता	மிகவும் மனம் நொந்துபோய்,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்னான்.

மமாபராஹ்மோஸ்ய் சசுதா விபலிகுத: | நாபராஹ்ஸ்தி தேவச தவாந் பலஸூதந || ௨ ||

பலஸூதந	“பலனென்ற அஸு- நாகொன்ற	சசுதா	ஏழு துண்டமாய்
தேவச	தேவராஜனே!	விபலிகுத:	பயனற்றதாய்விட் டது.
அய்	இந்த	அஸ	இந்த விஷயத்தில்
சரீ:	கர்ப்பம்	தவ	உன்னிடம்
மம	என்னுடைய	அபராஹ்	குற்றமொன்றும்
அபராஹ்	குற்றத்தாலே	ந ஸ்தி	இல்லை.

பிரிய் த்வக்துமிச்சாமி மம கர்மவிபரீயே | மஸ்தா சசு சஸ்தானா ஸ்தானபாலா பவந்திமே || ௩ ||

மம	“என் கர்ப்பத்திற்கு உண்	இமே	இவைகள் (இக்கர்ப்ப த்துண்டுகள்)
கர்மவிபரீயே	{ டான இந்தக்கெடுதி பிதுமே,	சசு	எழுவர்களும்,
பிரிய்	இந் நன்மை	சஸ்தானா	ஏழு
த்வக்து	உன்னால் செய்யப்படு வதை	மஸ்தா	மருத்துக்களுடைய
இச்சாமி	வேண்டுகிறேன்.	ஸ்தானபாலா:	பதவிபரிபாலகதேவ தைகளாய்,
		பவந்து	ஆகட்டும்.

வாதஸ்கந்தா இமே சசு சரந்து திவி புத்ரகா: | மாஸ்தா இதி விஸ்யாநா திவ்யரூபா மமாந்மஜா: ||

இமே	“இந்த	மாஸ்தா:	மருத்துக்கள்
மம	என்	இதி	என்று
ஆம்மஜா:	சரீரத்திலிருந்துண்	விஸ்யாநா:	ப்ராஸித்தியடைந்தவர் களாய்,
புத்ரகா:	பிள்ளைகள் [டான	திவ்யரூபா:	தேவதாருபிகளாய்,
வாதஸ்கந்தா:	வாயுக்களுக்கு அதிஷ் டானங்களாய்	திவி	தேவலோகத்தில்
சசு	ஸப்த	சரந்து	சஞ்சரிக்கட்டும்.

ப்ரஹ்மலோகம் சரத்வீக இந்ரலோகம் ததாஸ்பர: | திவி வாயுரிதி ஸ்யாதஸ்தூதீயோஸ்பி மஹாயஸா: ||

புக்:	“ஒருவன்	திவி	ஸ்வர்க்கத்தில்
ப்ரஹ்மலோகம்	ப்ரம்மலோகத்தில்	வாயு:	‘வாயு’
சரது	சஞ்சரிக்கட்டும்.	இதி	என்ற
அஸ்பர:	மற்றொருவன்	ஸ்யாத:	பெயருடன்
இந்ரலோகம்	இந்திரலோகத்தில்	மஹாயஸா:	பெரும்புகழுடன்
ததா	அப்படியே சஞ்சரிக்க.	அபி .	அப்படியே சஞ்சரிக்க கட்டும்.
ஸ்தூதீய:	முன்னுமவன் [ட்டும்.		

चत्वारस्तु मुरश्रेष्ठ दिशो वै तव शासनात् । संचरिष्यन्ति भद्रं ते देवभूता ममात्मजाः ॥
त्वत्कृतेनैव नाम्ना च मास्ता इति विश्रुताः ॥ ६ ॥

சூரபே
 மத்
 தே
 சுவா: ச
 மம
 பா:மஜா:
 தய
 பா:சநா
 தேயதா:

“தேவர்களில் உத்த
 மங்களம் [மனே !
 உனக்கு உண்டாகுக.
 மீதி நால்வர்களான
 என்
 புதல்வர்கள்,
 உன்
 ஆக்ஷரூபால்,
 தேவதாசரீரிகளாய்,

स्वकृतेन	உன்னாலிடப்பட்ட
माझा एव	பெயரைக்கொண்டே
मास्ता:	மருத்துக்கள்
इति	என்று
विश्रुताः च	புகழப்பட்டவர்
	களாயும்
दिशः	திக்குகளிலெல்லாம்
सद्यस्मिन्ति वै	சஞ்சரித்துக்கொண்டேயிருப்பார்களாக.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा सहस्राक्षः पुरन्दरः । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं दितिं बलनिषूदनः ॥

தலா:	அவளுடைய
தர	அந்த
மகன்	வார்த்தையை
புது	கேட்டு,
சஹாஷ:	ஆயிரக்கண்ணாள்
மகநிபுந:	பலகாரிள்கொன்ற
	வருள்

புரந்தர: இர்திரன்,
 திதிபைபார் த்து,
 மாஜலி: கைகடப்பிர்க்கெண்டு
 வாக்ய (இவ்வாறு) மறுமொ
 ழியை
 உவாச சொன்னான்.

सर्वमेतद्यथोक्तं ते भविष्यति न संशयः । विचरिष्यन्ति भद्रं ते देवभूतास्तवात्मजाः ॥८॥

தெ
 அந்
 एतत् सर्वं
 தெ
 यथा उक्तं
 अविव्यति

“தேவரீருக்கு
 சுபமே.
 இதைல்லாம்
 உம்மாஸ்
 சொல்லப்பட்ட படியே
 நடக்கும்.

சங்கீதம்:	சங்கீதம்
ந	இஸ்மீ.
தவ	உம்முஸாய
ஆலாபனம்:	பிள்ளைகள்
தேவபூதா:	தேவதாருபிகளாய்
விசுவரூபி	சஞ்சரிப்பார்கள்."}

एवं तौ निश्चयं कृत्वा मातापुत्रौ तपोवने । जग्मतुस्त्रिदिवं राम कृतार्थाविति नः श्रुतम् ॥

ராம
எவ்
மாதபுத்ர
தீ
தபொவ்
நிஷயம்

கூறா
கூதாயி
நிதிவ்
ஜம்மது:
ஐதி
ந;
அதஸு

செய்துகொண்டு,
தன்பர்களாய்
ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு
போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
என்று
நமக்கு
கேழ்வை.

एष देशः स काकुत्स्थ महेन्द्राभ्युपितः पुरा । दिर्ति यत्र तपस्सिद्धामेवं परिचचार संः ॥

காகுத்த
ஏவ்
ச:
தப:ஸித்
திர்தி
யத்ர

“காகுத்தனே!
இவ்விதமாக
அவ்விந்திரன்
தவத்தில் ஊன்றி
யிருந்த
திதிதேவிக்கு
எவ்விடத்தில்

புரா
பரிவசார
ச:
மஹேந்திராப்யுபித:
தேச:
ஏவ:

முன்னால்
பணிவிடைசெய்து
வந்தானே,
அந்த
மஹேந்திரன் வாஸம்
இடம் [செய்துவந்த
இதே.

इक्ष्वाकोस्तु नरव्याघ्र पुत्रः परमधार्मिकः । अलम्बुसायामुत्पन्नो विशाल इति विश्रुतः ॥

நரவ்யா
ஸு
இக்ஷ்வாகோ:
புத்ர:
பரமதர்மிக:

“புருஷச்ரேஷ்ட!
இதைத்தவிர
இக்ஷ்வாகுவின்
புதல்வனாய்,
மிகவும் தர்மசீலனாய்,

அலம்முசாயா
உத்பன்ன:
விசால:
இதி
விசுத்:

அலம்புனைசுகரில்
பிறந்தவனாய்,
விசாலன்
என்று
பெயர்பெற்றவனுண்டு.

तेन चासीदिह स्थाने विशालेति पुरी कृता । विशालस्य सुतो राम हेमचन्द्रो महाबलः ॥

தென
இஹ் ஸ்தானே ச
விசாலா
இதி
புரீ
கூதா ஊஸித்

“அவனாலே
இந்த இடத்திலேயே
விசாலன்
என்று
நகரம்
கட்டப்பட்டது.

ராம
விசாலஸ்ய
மஹாபல:
ஹேமசத்ர:
சுத்:
புள்ளை.

ஸ்ரீராம!
விசாலனுக்கு
மிகவும் பலவானான
ஹேமசந்திரனென்
பவன்
பிள்ளை.

सुचन्द्र इति विख्यातो हेमचन्द्रादनन्तरः । सुचन्द्रतनयो राम धूम्राश्व इति विश्रुतः ॥

சுசத்ர:
இதி
விசுயாத:
ஹேமசத்ராத்
அனந்தர:

“ஸசந்திரன்
என்று
பிரஸித்திபுடையவன்,
ஹேமசந்திரனுக்கு
பிள்ளை.

ராம
சுசத்ரதனய:
தூம்ராஸ்வ:
இதி
விசுத்:

ஸ்ரீராம!
சசந்திரனின் பிள்ளை
தூம்ராசுவன்
என்று
பிரஸித்திபெற்றவன்.

धूम्राश्वतनयथापि सृञ्जयः समपद्यत । सृञ्जयस्य सुतः श्रीमान् सहदेवः प्रतापवान् ॥१४॥

அபி ச
தூம்ராஸ்வதனய:
சுஞய:
சமபதயத்

அதன்மேல்,
தூம்ராசுவனுக்குப்
பிள்ளை
ஸ்ருஞ்ஜயன்
உண்டானான்.

சுஞயஸ்ய
சுத்:
ஸ்ரீமான்
புதாபவான்
சஹதேவ:

ஸ்ருஞ்ஜயனுடைய
பிள்ளை
ஸ்ரீமராய்
புகழுடையவனான
ஸஹதேவன்.

कुशाश्वः सहदेवस्य पुत्रः परमधार्मिकः । कुशाश्वस्य महातेजाः सोमदत्तः प्रतापवान् ॥

சஹதேவ
புத்ர: .
பரமதர்மிகன
குசாஸ்வ:
“ஸஹதேவனுக்கு
பிள்ளை
பரமதர்மிகனை
குசாச்வன்.

குசாஸ்வனுக்கு
மஹதேஜா:
புரதாபவான்
சோமதத்:
குசாச்வனுக்கு
மிக தேஜஸ்வியாய்
கீர்த்திமாண
ஸோமதத்தன்.

सोमदत्तस्य पुत्रस्तु ककुत्स्थ इति विश्रुतः ॥ १६ ॥

சோமதத்
புத்ர: பு
“ஸோமதத்தனுடைய
பிள்ளையோவெனில்

ககூத்ஸ்தன்
இதி
விசுத்:
ககுத்ஸ்தன்
என்று,
கொல்லப்பட்டவன்.

तस्य पुत्रो महातेजाः संप्रत्येष पुरीमिमाम् । आवसत्यमरप्रख्यः सुमतिर्नाम दुर्जयः ॥

தஸ
புத்ர:
சுமதி:
நாம
மஹதேஜா:
அமரபுக்ஷ:
“அவனுடைய
பிள்ளையாகிற
சுமதி
என்பவன்,
மிகவும்தேஜஸ்வியாய்,
தேவதைகளுக்கு
ஸமானனாய்,

துர்ஜய:
இமா
புரீ
சம்பதி
ஏய:
அவஸதி
தோல்வியடையாதவ
னாய்,
இந்த
நகரத்தில்
இப்பொழுது
இதோ இங்கே
வாஸம்செய்கிறான்.

इक्ष्वाकोस्तु प्रसादेन सर्वे वैशालिका नृपाः । दीर्घायुषो महात्मानो वीर्यवन्तः सुधार्मिकाः॥

இக்ஷ்வாகோ:
புரஸாதேன
வैசாலிகா:
நுபா:
சர்வ
“இக்ஷ்வாகுவின்
அனுக்ரஹத்தாலேயே,
விசாலநகரத்திய
அரசர்கள்
எல்லோரும்

தீர்ஷாயுஷ:
மஹாத்மாக்கள்.
வீர்யவந்த:
சுதர்மிகா:
வெருகாலம் வாழ்ந்
தவர்கள்.
மஹா த்மாக்கள்.
வீர்யமுடையவர்கள்.
நல்ல தர்மஸீலர்கள்.

इहाद्य रजनीं राम सुखं वत्स्यामहे वयम् । श्वः प्रभाते नरश्रेष्ठ जनकं द्रष्टुमर्हसि ॥ १९ ॥

ராம
வயம்
அய
ரஜனீ
இஹ
சுக்ஷம்
“ஸ்ரீராம!
நாம்
இன்றைக்கு
இரவில்,
இங்கே
சுகமாய்

வத்யாமஹே
நரஸுரேஸ்த
சு:
புரபாதே
ஜனகம்
த்ருஸ்துமர்ஹஸி
தங்குவோம்.
புருஷோத்தம!
நானே
காவியில்
ஜனகமஹாராஜாவை
பார்க்கக்கடவாய்.

सुमतिस्तु महातेजा विश्वामित्रमुपागतम् । श्रुत्वा नरवरश्रेष्ठः प्रत्युदच्छन्महायशः ॥ २० ॥

पूजां च परमां कृत्वा सोपाध्यायः सवान्धवः । प्राञ्जलिः कुशलं पृष्ट्वा विश्वामित्रमयाब्रवीत् ॥

மஹதேஜா: மகா தேஜஸ்வியாய்,
 நரவரஹே: மனிதர்களுள் மிகவும்
 ச்ரோஷ்டாவ்யம்,
 மஹாஸா: பெரும் புகழ்நலமான
 சுமதி: ஸுமதி மகாராஜனும்,
 விஷாமிஸ்த் விச்வமித்திரரை
 உபாஸத் கிட்டவந்திருப்பவ
 ஶுத்வா கேழ்வையுற்று, [ராக
 மஸுரஞ்சந் எதிர்கொள்வானாய்
 சோபாஶ்யா: புரோகிதர்களுடனும்,

சவாந்நவ: பந்துக்களுடனும்
 சேர்ந்துகொண்டு,
 பரமாம் உயர்ந்த
 பூஜாம் மரியாதையையும்
 க்ருத்வா செய்து,
 விஷாமிஸ்த் விச்வமித்திரரைப்
 பார்த்து
 ப்ராஸதி: கைகப்பிக்கொண்டு
 குஷல்: கேஷமம்
 பூஷா: விசாரித்து,
 அய: அதன்மேல்
 அயவீத் இவ்வாறு சொன்னான்.

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे विषयं मुनिः । संप्राप्तो दर्शनं चैव नास्ति धन्यतरो मया ॥

சுனி: " மஹர்ஷிபாகித
 தேவரீர்,
 யஸ: எந்த
 மே என்னுடைய
 விஷய் இருப்பிடத்திற்கும்,
 டர்ஸனம் ச புவ கண்முன்னிலையிலும்,
 ச்ரபாஸ: வரும்படி ஆச்சுதோ,
 அப்படிப்பட்ட நான்,

தனய: கிருதார்த்தனாக
 அஸி: இருக்கிறேன்.
 அநுஹீத: அனுகூலம்பெற்றவ
 னாய்
 அஸி: இருக்கிறேன்.
 மயா: என்னைக்காட்டிலும்
 தனயதர: அதிக பாக்கியசாலி
 வ அஸி: கிடையாது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे' वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1518

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ४८ ॥

अहल्याशापः—அஹல்யயின் சாபம்.

पृष्ट्वा तु कुशलं तत परस्परसमागमे । कथान्ते सुमतिर्वाक्यं व्याजहार महामुनिम् ॥ १ ॥

தவ: அங்கே
 பரஸரஸமாமை து ஒருவரைப்பொருவர்
 ஸந்தித்ததுமேயே
 குஷல்: போககேஷமத்தை
 பூஷா: விசாரித்து,
 கயான்தை: ஸம்பாஷணத்தின்
 முடிவில்

சுமதி: ஸுமதிராஜன்
 மஹமுனி: மஹர்ஷியை பார்த்து,
 வாக்யம்: ஒரு வார்த்தையை
 வ்யாஜஹர்: பின்வருமாறு,
 சொன்னார்.

इमौ कुमारौ भद्रं ते देवतुल्यपराक्रमौ । गजसिंहगती वीरौ शार्दूलवृषभोपमौ ॥ २ ॥
 पद्मपत्रविशालाक्षौ खड्गतूणीधनुर्धरौ । अभिनाविव रूपेण समुपस्थितयौवनौ ॥ ३ ॥
 यदृच्छयैव गां प्राप्तौ देवलोकादिवामरौ । कथं पद्भ्यामिह प्राप्तौ किमर्थं कस्य वा मुने ॥
 भूपयन्ताविमं देशं चन्द्रसूर्याविवाम्बरम् । परस्परस्य सदृशौ प्रमाणोद्भितचेष्टितैः ॥ ५ ॥

देवतुल्य- पराक्रमौ }	“பூமீமன் நாராயணக்கட வுன்போல் ஆண்மை புற்றவர்களும், பாணியோலும் சிங்கம் போலும் நடைபுழ குடையவர்களும், வேங்கைப்புலியையும் காளைபையும்போன்ற திடகாத்திரமுடைய வரும் தாமரை இதழ்போல் படர்ந்த கண்களையு டையவர்களும், கத்தி, அம்பாாத்தா ணி, கில் இவைகளை தரித்தவர்களும், அழகால் அச்சினீதேவதை களைபோல் பெளவனபருவத்தை அடைந்திருக்கும், ராஜபுத்திரர்கள் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் நிர்நிமித்தமாகவே உ லகத்தாரின் பாக்கிய விசேஷத்தாலேயே	गां प्राप्तौ अमरौ इव अम्वरं चन्द्रसूर्यौ इव इमं देशं भूपयन्तौ	பூமியை எழுந்தருளிரிருக்கும் தேவதைகள் போன்றவர்களும், ஆகாயத்தை சந்திரனும் ஸூரியனும் எப்படியோ அப்படியே இந்த இடத்தை ஒளியிச்செய்கிறவர் களும், ஆகிருதி, ஜாடை, நடை, உடை, பாவ னைகள் இவைகளால் ஒருவருக்கொருவர் இணையாபிருக்கிறவர் இவர்கள் [கருமான எப்படி கால்நடைபாய் இங்கு வந்தனர் ? ரிஷியே ! எதர்க்காக ? பார்க்காகவோ ? மனமிசைந்தருள்வீ ராக.
गजसिंहगती शार्दूल- वृषभोपमौ }		प्रमाणेद्भितचेष्टितैः	
वीरौ		परस्परस्य सदृशौ इमौ कथं पद्भ्यां इव प्राप्तौ मुने किमर्थं कस्य वा भद्रं ते	
पद्मपत्र- विशालाक्षौ }			
खड्गतूणी- धनुर्धरौ }			
रूपेण अभिनौ इव			
समुपस्थितयौवनौ			
कुमारौ देवलोकात् यदृच्छया एव }			

किमर्थं च नरश्रेष्ठौ सम्प्राप्तौ दुर्गमे पथि । वरायुधधरौ वीरौ श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ ६ ॥

वीरौ नरश्रेष्ठौ	“குரர்களான இப்புருஷோத்தமர் கள், எதற்கிகத்தான் எளிதில் செல்லுதற் மார்க்கத்தில் [கரிய	वरायुधधरौ संप्राप्तौ तत्त्वतः श्रोतुं इच्छामि	உயர்ந்த ஆயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் ? உள்ளபடி அறிய விரும்புகிறேன்.
किमर्थं च दुर्गमे पथि			

गौतमस्य नरश्रेष्ठ पूर्वमासीन्महात्मनः । आश्रमो दिव्यसङ्काशः सुरैरपि सुपूजितः ॥ १६ ॥

नरश्रेष्ठ	“ உத்தமனே !	सुपूजितः	நன்றாய் கௌரவிக்கப் பட்டதாய்,
पूर्व	முன்காலத்தில்	महात्मनः	மகாத்மாவான
दिव्यसङ्काशः	தேவலோகத்தியது போன்றதாய்	गौतमस्य	கௌதமருடைய
सुरैः अपि	தேவர்களாலேயும்,	आश्रमः	ஆசிரமமாய்
		आसीत्	இருந்தது.

स चेह तप आतिष्ठदहल्यासहितः पुरा । वर्षपूगाननेकांश्च राजपुत्र महायशः ॥ १७ ॥

महायशः	“ பெரும் புகழுடைய	अनेकान्	வெகு
राजपुत्र	ராஜகுமார் !	वर्षपूगान् च	ஸம்வத்ஸரகாலங்க ளாகவே
सः	அவர்		
अहल्यासहितः	அஹல்பையுடன் கடினவராய்	इह च	இங்கேயே
पुरा	முன்	तपः	தவம்
		आतिष्ठत्	புரிந்தார்.

कदाचिद्विसे राम ततो दूरं गते मुनौ । तस्यान्तरं विदित्वा तु सहस्राक्षः शचीपतिः ॥ मुनिवेषधरोऽहल्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥ १८ ॥

राम	“ ஸ்ரீராம !	विदित्वा तु	அறிந்துகொண்டே,
कदाचिद्	ஒராளொரு	सहस्राक्षः	ஸஹஸ்ராசுதுகிற
दिवसे	தினத்தில்	शचीपतिः	இந்திராணிவல்லபன்,
ततः	அங்கிருந்து	मुनिवेषधरः	கௌதமரிஷிவேஷம் தரித்தவனாய்,
दूरं	தூரமாக		
मुनौ	ரிஷி	अहल्यां	அஹல்பையை
गते	போயிருக்கும்போது,	इदं	இவ்வாறு [பார்த்து
तस्य	அதின்	वचनं	ஒருமொழியை
अन्तरं	அவகாசத்தை	अब्रवीत्	சொன்னான்.

ऋतुकालं प्रतीक्षन्ते नार्थिनः सुसमाहिते । सङ्गमं त्वहमिच्छामि त्वया सह सुमध्यमे ॥

सुसमाहिते	“ ‘நன்றாய்மைந்தவனே !	न	மாட்டார்கள்.
अर्थिनः	(காமத்தால் கலகியில்) ஆசையுடையவர்கள்,	अहं तु	நானே,
ऋतुकालं	ருதுஸ்ஸானமான ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்க	सुमध्यमे	இடையழகி !
प्रतीक्षन्ते		त्वया सह	உன்னுடன்
		सङ्गमं	° கலகியை
		इच्छामि	(பெற) ஆசைப்படுகிறேன்.

சுநிவேபம் சஹஸாஸம் விஜ்ஞாய ர஘ுநந்ந | மதி சகார டுமேதா தேவராஜகூதுஹலா ॥ 20 ॥

ர஘ுநந்ந	“ஸ்ரீராகுநந்தன !	டுமேதா:	அந்ததூர்ப்புத்தி
சுநிவேபம்	கௌதமவேஷம்.	தேவராஜகூதுஹலா	{ தேவர்களுக்கெல்லா
	பூண்டவனை		மாச என்கிற உத்
சஹஸாஸம்	இந்திரனென்று	மதி	ஸாஹத்தால்
விஜ்ஞாய	அறிந்தே,	சகார	மனம்
			இசைந்தான்.

அதாவ்ரவீத் சுரஸ்ரேஸ்த் கதார்தேநான்தராஹ்மநா | கதார்தாஸ்சி சுரஸ்ரேஸ்த் ரக்சு சீக்ரமித: ப்ரஹ்ம ॥

அய	“பிறகு,	கதார்தா	தன்யை
கதார்தேந	ஸந்தோஷமடைந்த	அசி	ஆகிறேன்.
அந்தராஹ்மநா	உள்ளத்துடன்	ப்ரஹ்ம	பிரபுவே !
சுரஸ்ரேஸ்த்	தேவராஜனைப்பா	ஐத:	இங்கிருந்து
அவ்ரவீத்	மொழிந்தான். [ர்த்த	சீக்ர	சிக்கிரமாய்
சுரஸ்ரேஸ்த்	‘தேவர்களுக்கிறைவ !	ரக்சு	போய்கிடுக.

ஆஹ்மநம் மாம் ச தேவச சர்வதா ரக்ஷ மாநத | இந்ரஸ்து ப்ரஹ்மந வாக்யமஹ்யாமிடமவ்ரவீத் ॥

தேவச	“தேவராஜ !	இந்ர: து	இந்திரனும்,
ஆஹ்மநம்	உம்மையும்	ப்ரஹ்மந்	சிரித்துக்கொண்டே
மாம் ச	என்னையும்	அஹ்யாம்	அஹல்யைபைப்
சர்வதா	எப்பொழுதும்		பார்த்து
மாநத	மானத்தை காப்ப	ஐத்	இவ்வாறு
	வரே !	வாக்ய	மறமொழியை
ரக்ஷ	{ (உள்ளதுவெளிப்படா	அவ்ரவீத்	சொன்னான்.
	மல்) காத்துக்கொள்		
	விராக		

பர்துஸ்துஸ்சி சுஸ்ரோணி ரமிஷ்யாமி யதாஸ்சாதத் ॥ 23 ॥

சுஸ்ரோணி	“அழகிய ஜகனமு	அசி	ஆகிறேன்.
	டையாய் !	யதாஸ்சாதத்	வந்தவழிப்படியே
பர்துஸ்து:	திருப்தியடைந்தவனாக	ரமிஷ்யாமி	திரும்பிடுவேன்.

ஏவ் சஜ்ஜயத் து தயா நிஷ்காமோதஜாதத்: | ச சம்ப்ரமாச்சரந் ராம ஷக்ஷிதோ கோதமம் ப்ரதி ॥

ஏவ் து	“இவ்விதமாகவே	ஷக்ஷித:	பயமுடையவனாய்,
தயா	அவளுடன்	ச:	அவன்
சஜ்ஜயத்	கலகிசெய்துவிட்டு,	சம்ப்ரமா	பாபர்ப்புடன்
தத:	அதற்குமேல்	தரந்	வேகநடையுடைய
ராம	ஸ்ரீராம !		வனாய்,
கோதமம் ப்ரதி	கௌதமரிடம்	ஸதஜாத்	ஆசாமத்தினின்றும்
		நிஷ்காம	வெளிக்கிளம்பினான்.

गौतमं स ददर्शाय प्रविशन्तं महासुनिम् । देवदानवदुर्धर्षं तपोबलसमन्वितम् ॥ २५ ॥

அத	“உடனே	தபோவலசமன்வித்	தவவலிமையுடைய
ச:	அவன்,	गौतमं	கௌதம [வாரண
देवदानवदुर्धर्षं	{ தேவர்களாலும்	महासुनिं	மஹர்ஷியை
	அஸுரர்களாலும் த	प्रविशन्तं	ப்ரவேசிப்பவராக
	கையமுடியாதவராய்	ददर्शं	கண்டான்.

तीर्थोदकपरिक्षिप्तं दीप्यमानमिवानलम् । भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गमुमापतिमिवापरम् ॥ २६ ॥

शिवभक्तं महात्मानं सर्वतत्त्वार्थवेदिनम् । गृहीतसमिधं राम सकुशं मुनिपुङ्गवम् ॥ २७ ॥

दृष्ट्वा सुरपतिस्त्रस्तो विषण्णवदनोऽभवत् ॥ २८ ॥

तीर्थोदकपरिक्षिप्तं	“சுத்தஜலஸ்நானத்தால்	सर्वतत्त्वार्थ-}	ஸகல உண்மைப்பொ
	நனைக்கப்பட்டவராய்,	वेदिनं }	ருள்களையும் அறிந்
अनलं इव	அக்னியைப்போல்		தவராய்,
दीप्यमानं	ஜ்வலிப்பவராய்,	गृहीत-}	ஸமித்துக்களை சேக
भस्मोद्धूलित-}	பஸ்மத்தால் பூசப்பட்	समिधं }	ரித்துக்கொண்டு
सर्वाङ्ग	டஸகல அவயவங்		வந்தவராய்
	களுடன்	सकुशं	தற்பங்கையுடையவ
अपरं	மற்றோர்	मुनिपुङ्गवं	உத்தமரிஷியை [ரான
उमापतिं इव	உமாபதிபோன்றவ	राम	மூராம!
	ராய்,	दृष्ट्वा	பார்த்ததுமே,
शिवभक्तं	சிவபக்தராய்,	सुरपतिः	தேவராஜன்
महात्मानं	விசேஷமஹிமையுடைய	ससः	நடுக்கி,
	பவராய்,	विषण्णवदनः	முகம் விழுந்தவனாய்,
		अभवत्	அனான்.

अथ दृष्ट्वा सहस्राक्षं मुनिवेषधरं मुनिः । दुर्वृत्तं वृत्तसम्पन्नो रोषाद्वचनमब्रवीत् ॥ २९ ॥

वृत्तसंपन्नः	“நன்னடக்கையில்	सहस्राक्षं	ஆயிரக்கண்ணனை
	சிறந்தவரான	दृष्ट्वा	பார்த்து,
मुनिः	ரிஷி,	अथ	உடனே
मुनिवेषधरं	ரிஷிவேஷம் போட்டி	रोषात्	கோபாவேசத்தால்
	ருக்கும்	वचनं	மொழியை
दुर्वृत्तं	கெட்ட நடவடிக்கை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
	புடையவனான		ந்தார்.

मम रूपं समास्थाय कृतवानसि दुर्मते । अकर्तव्यमिदं तस्माद्विफलस्त्वं भविष्यसि ॥ ३० ॥

दुर्मते	“புத்திகெட்டவனே!	कृतवान्	செய்து
मम	என்	असि	இருக்கிறாய்.
रूपं	உருவம்	तस्मात्	ஆகையால்
समास्थाय	எடுத்து,	त्वं	நீ [தவனாய்
अकर्तव्यं	செய்யத்தகாத	विफलः	விருஷணக்களொழிந்
ईदं	இதை	अविष्यसि	ஆக்கடவாய்.”

गौतमेनैवमुक्ते तु सरोषेण महात्मना । पेततुर्दृष्टणौ भूमौ सहस्राक्षस्य तत्क्षणात् ॥ ३१ ॥

சரோஷே	கோபமுடையவராய்,	தத்க்ஷணாத்	அந்தக்ஷணத்திலேயே
மஹாத்மா	மஹாத்மாவான	சஹசாஸ்ய	ஸஹஸ்ராக்க்ஷணடைய
गौतमेन	கௌதமராலே,	वृष्टणौ	இரண்டு விருஷணம்
एवं	இப்படி.	भूमौ	கீழே [களும்]
उक्ते तु	சொல்லப்பட்டதுமே	पेततुः	விழுந்தன.

अथ शप्त्वा च वै शक्रं भार्यामपि च शप्तवान् । इह वर्षसहस्राणि बहूनि त्वं निवत्स्यसि ॥

शक्रं	“இந்திரனை	त्वं	‘நீ
शप्त्वा च	சபித்ததும்,	बहूनि	நீண்ட
अथ वै	உடனேயே	वर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்
भार्या अपि च	தன் மனைவியையும்	इह	இங்கே
	கூட	निवत्स्यसि	இருப்பாய்.
शप्तवान्	(இவ்வாறு) சபித்தார்.		

वायुमक्षा शिला भूत्वा तप्यन्ती भस्मशायिनी । अदृश्या सर्वभूतानामाश्रमेऽस्मिन् भविष्यसि ॥

शिखा	“கல்லாய்	सर्वभूतानां	ஸகலபிராணிகளுக்கும்
भूत्वा	சுமைந்து,	अदृश्या	கண்களுக்கு புலப்படாதவளாய்
वायुमक्षा	காற்றையே ஆஹாரமாய் உள்கொண்டு	अस्मिन्	இந்த
तप्यन्ती	மனந்தவித்துக்கொண்டு	आश्रमे	ஆசிரமத்தில்
भस्मशायिनी	புழுதியில் கிடப்பவளாய்,	भविष्यसि	கிடப்பாயாக.

यदा चैतद्वनं घोरं रामो दशरथात्मजः । आगमिष्यति दुर्धर्षस्तदा पूता भविष्यसि ॥

यदा	“என்காலத்தில்	एतद्वनं	இந்தக்காட்டிற்கு
दुर्धर्षः	தோளாத தனிவீரனான	आगमिष्यति	வருவாரோ
दशरथात्मजः	தசரதபுத்திரனான	तदा च	அப்பொழுதே
रामः	ராமன்,	पूता	பரிசுத்தைபாய்
घोरं	பாழான	भविष्यसि	ஆவாய்.

तस्यातिथ्येन दुर्दृचे लोभमोहविवर्जिता । मत्सकाशं मुदा युक्ता खं वपुर्धारयिष्यसि ॥

दुर्दृचे	“நடத்தைகெட்டவளே!	मत्सकाशं	என்னருகில்
तस्य	அவருக்கு [தால்]	मुदा	ஸந்தோஷத்துடன்
आतिथ्येन	அதிதிபூஜைசெய்வதாராசையும் கண்முடித்தனமும் நீங்கினவளாய்,	युक्ता	கடியவளாய்,
लोभमोह-}		खं	உன்சொந்த
विवर्जिता }		अपुः	வடிவை
		धारयिष्यसि	வழிப்பாய்.

एवमुक्त्वा महातेजा गौतमो दुष्टचारिणीम् । इममाश्रममुत्सृज्य सिद्धचारणसेविते ॥
हिमवच्छिखरे रम्ये तपस्तेपे महातपाः ॥ ३६ ॥

महातेजाः	“ मஹாவர்ச்சஸ்சிபா	सिद्धचारणसेविते	{	ஸித்தர்களும் சரணர்
गौतमः	கௌதமர், [ன			களும் தங்கும்படி
दुष्टचारिणीं	கெடுதையுடைய			யான
	அவளைப்பார்த்து	रम्ये		அழகிய
एवं	இவ்விதம்	हिमवच्छिखरे		ஹிமயமலை உச்சியில்
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு,	महातपाः		பெருந்தவம் புரியத்த
इमं	இந்த			குமவர்
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	तपः		தவம்
उत्सृज्य	கிட்டுகிட்டு,	तेपे		செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1554

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४९ ॥

अहल्याशापमोक्षः—அஹல்யாசாபமோக்ஷம்.

अफलस्तु ततः शक्रो देवानग्निपुरोगमान् । अब्रवीच्चूस्तवदनः सर्षिसङ्गान् सचारणान् ॥

अफलः तु	“ விருஷணஹீனனான	अग्निपुरोगमान्	அக்னியை முன்னிட
शक्रः	இந்திரன்		டவர்களான
ततः तु	உடனேயே	देवान्	தேவர்களைப்பார்த்து
सर्षिसङ्गान्	ரிஷிக்கட்டங்களுடன்	ससवदनः	நடுக்கமடைந்த முகத்
	கடியும்,		தோடுகடினவனாய்
सचारणान्	சரணர்களுடன்	अब्रवीत्	(ஒருவார்த்தை)
	கடியும்,		சொன்னான்.

कुर्वता तपसो विघ्नं गौतमस्य महात्मनः । क्रोधमुत्पाद्य हि मया सुरकार्यमिदं कृतम् ॥२॥

महात्मनः	“ ‘மஹாத்மாவான	विघ्नं	இடையூறு
गौतमस्य	கௌதமருக்கு	कुर्वता	உண்டாக்கும்,
क्रोधं	க்ரோதத்தை	मया	என்னுலே
उत्पाद्य	விளைவித்து,	कृतं	செய்யப்பட்ட
तपसः	தவத்திற்கு	इदं	இந்த கார்பம்
		सुरकार्यं हि	தேவர்களின் கார்பமே.

अफलोऽस्मि कृतस्तेन क्रोधात् सा च निराकृता । शापमोक्षेण महता तपोऽस्यापहृतं मया ॥

तेन	“ ‘அவரால்,	महता	மிகப்பெரிய
क्रोधात्	கோபத்தினால்	शापमोक्षेण	சரபத்தை இடச்செய்
अफलः	விருஷணமற்றவனாய்,	मया	என்னால் [ததால்
कृतः अस्मि	செய்யப்பட்டேன்.	अस्य	இவருடைய
सा च	அவளும்	तपः	தவமானது
निराकृता	சரிக்கப்பட்டாள்.	अपहृतम्	அபஹரிக்கப்பட்டது.

तन्मां सुरवराः सर्वे सर्पिसङ्घाः सचारणाः । सुरकार्यकरं यूयं सफलं कर्तुमर्हथ ॥ ४ ॥

तत् "ஆகையால்
सर्पिसङ्घाः ரிஷிக்கூட்டங்களுடன்
சா.ப.ய.,
सचारणाः சாரணர்களுடன்
சா.ப.ய.,
सुरवराः தேவச்சேஷ்டர்களான
यूयं நீங்கள்

सर्वे எல்லோரும்,
सुरकार्यकरं தேவர்களுக்காக
வேண்டியதைச்செய்த
मां என்னை
सफलं விருஷணமுடையவ
कर्तुं செய்ய [அக
अर्हथ கடவீர்கள்.]

शतक्रतोर्वचः श्रुत्वा देवाः साक्षिपुरोगमाः । पितृदेवानुपेत्याहुः सह सर्वैरुद्गणैः ॥ ५ ॥

शतक्रतोः "இந்திரனுடைய
वचः இவ்வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
साक्षिपुरोगमाः அக்னி முதலிய
देवाः தேவர்கள்,
सर्वैः எல்லா

मरुद्गणैः மருத்துக்களின் கூட்
டங்களுடன்
सह ஒன்றாகடிச்சேர்ந்து,
पितृदेवाः பிதிருதேவதைகளை
उपेत्य கிட்டு,
आहुः விண்ணப்பம் செய்
தார்கள்.

पुराऽविचार्य मोहेन ऋषिपत्नीं शतक्रतुः । धर्पयित्वा मुनेश्शापात्तत्रैव विफलः कुतः ॥ ६ ॥

शतक्रतुः "இந்திரன்,
पुरा முன்னதாக
अविचार्य ஆனோசனைசெய்யா
मोहेन மோஹத்தாலே [மல்,
ऋषिपत्नी மஹர்ஷியின் மனை
வியை

धर्पयित्वा புணர்ந்துவிட்டு,
मुनेः ரிஷியின்
शापात् சாபத்தாலே
तत्र एव அங்கேயே
विफलः விருஷணஹீனராக
कुतः செய்யப்பட்டார்.

अयं मेघः सवृषणः शक्रो हवृषणः कुतः । मेघस्य वृषणौ गृह्य शक्रायाशु प्रयच्छत ॥ ७ ॥

अयं "இந்த
मेघः ஆட்டுக்கடா
सवृषणः விருஷணமுடையதா
பிடுக்கிறது.
शक्रः हि இந்திரனோ,
हवृषणः விருஷணமற்றவராக
कुतः செய்யப்பட்டார். [ப
मेघस्य ஆட்டுக்கடாவினுடை

वृषणौ விருஷணங்களிரண்
டையும்
गृह्य பறித்தெடுத்து,
शक्राय இந்திரனுக்கு
आशु சீக்கிரமாக
प्रयच्छत கொடுத்தமைத்து
விடக்கடவீர்கள்.

अफलस्तु कृतो मेघः परां वृष्टिं प्रदास्यति ॥ ८ ॥

अफलः விருஷணஹீனமாய்
कृतः செய்யப்பட்டும்
मेघः तु ஆட்டுக்கடாவோ,

परां மகத்தான
वृष्टिं திருப்தியை
प्रदास्यति கொடுக்குப்போகிறது.

भवतां हर्षणार्थं च ये च दास्यन्ति मानवाः ॥ ९ ॥

भवतां	"தேவர்களுடைய	मानवाः	மனிதர்கள்
हर्षणार्थं च	ஸந்துஷ்டிக்காகவே	दास्यन्ति	தானமளிப்பார்களோ,
ये	எந்த	च	அவர்களும் அப்படியே.

इत्येर्वचनं श्रुत्वा पितृदेवाः समागताः । उत्पद्य मेघवृषणौ सहस्राक्षे न्यवेशयन् ॥ १० ॥

इति	"இப்படி	समागताः	எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து,
अग्नेः	அக்னியின்	मेघवृषणौ	ஆட்டுக்கடாவின் இரு விருஷணங்களையும்
वचनं	வார்த்தையை	उत्पद्य	பிடுங்கி,
श्रुत्वा	செவிபுற்று,	सहस्राक्षे	இந்திரனிடத்தில்
पितृदेवाः	பிதிருதேவதைகள்	न्यवेशयन्	ஒட்டச்செய்தார்கள்.

तदाप्रभृति काकुत्स्थ पितृदेवाः समागताः । अफलान् भुञ्जते मेघान् फलैस्तेषामयोजयन् ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்தனே !	भुञ्जते	புசித்துவருகிறார்கள்.
तदाप्रभृति	அதுமுதலாக	तेषां	அவைகளுடைய
पितृदेवाः	பிதிருதேவதைகள்	फलैः	{ தானத்தின் பலக்க ளாலே (தானம்செய்தவர்களை)
समागताः	ஒன்றுகூடி,	अयोजयन्	ஸம்பன்னமாகச்
अफलान्	விருஷணங்கள் நீக்கமடைந்த		செய்தார்கள்.
मेघान्	ஆட்டுக்கடாக்களை		

इन्द्रस्तु मेघवृषणस्तदाप्रभृति राघव । गौतमस्य प्रभावेन तपसश्च महात्मनः ॥ १२ ॥

राघव	"ஸ்ரீராகவ !	गौतमस्य	கௌதமருடைய
इन्द्रः तु	தேவேந்திரனும்	तपसः	தவத்தின்
तदाप्रभृति च	அதுமுதல்தான்	प्रभावेन	மறியமைபாலே
महात्मनः	மகாத்மாவான	मेघवृषणः	மேஷவிருஷணனான

तदागच्छ महातेज आश्रमं पुण्यकर्मणः । तारयैनां महाभागामहल्यां देवरूपिणीम् ॥ १३ ॥

तत्	"ஆகையால்	महाभागां	மஹாபாக்கிபசாளி
महातेजः	மஹாமறியமைபுள்ளவனே !	देवरूपिणीं	பான ஓர் தேவதைபோன்ற வடிவமுள்ளவளான
पुण्यकर्मणः	புண்பசாளிபான ரீதியின்	एनां	இந்த
आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு	अहल्यां	அஹல்பையை
आगच्छ	வா.	तारय	{ சாபக்கொடுமையினி ன்றும் மீட்டுவைப் பாயாக.

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा राघवः सहलक्ष्मणः । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य तमाश्रममथाविशत् ॥

विश्वामित्रवचः விச்வாமித்திரர் வார்தை
தையை

पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டே,

श्रुत्वा கேட்டு,
राघवः முநீராகவன்,
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணனுடன்கூட
विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரை

अथ உடனே
तं அந்த
आश्रमं ஆசிரமத்தில்
आविशत् பாவேசித்தார்.

ददर्श च महाभागां तपसा चोत्तिप्रभाम् । लोकैरपि समागम्य दुर्निरीक्षां सुरासुरैः ॥
प्रयत्नाच्चिर्मितां धात्रा दिव्यां मायामयीमिव । सतुपारावृतां साभ्रां पूर्णचन्द्रप्रभामिव ॥
धूमेनापि परीताङ्गीं दीप्तामग्निशिखामिव । मध्येऽम्भसो दुराधर्षीं दीप्तां सूर्यप्रभामिव ॥

महाभागां பாம்பாக்கியவதியாய்
तपसा தவத்தாலே
चोत्तिप्रभां வீசும் காந்தியுடைய
வளாய்,

सतुपारावृतां பனியால் மூட்ட
மடைந்து
साभ्रां மேகங்களாலும் மறை
வடைந்த

लोकैः ஜனங்களாலும்
सुरासुरैः च தேவர்களாலும்
அஸுரர்களாலும்
समागम्य अपि ஒன்றிசேர்ந்தம்கூட,
दुर्निरीक्षां பார்வைக்கு அகப்பட
டாதவளாய்,

पूर्णचन्द्रप्रभां பூர்ணசந்திரனின் ஒளி
इव போன்றவளாய்,
धूमेन புகையால்
परीताङ्गीं अपि குழப்பட்டதானாலும்
दीप्तां ஜ்வலித்துக்கொண்டி.
अग्निशिखां அக்னிஜ்வாலிருக்கும்

धात्रा பரம்மாவால்
प्रयत्नाच्च வெகு சிரமத்துடன்
निर्मितां அமைக்கப்பட்டவ
ளாய்,

इव அம்மசு:
अम्भसः நடுவே
मध्ये தகையப்பெருத
दुराधर्षीं ஜ்வலிக்கும்
दीप्तां சூர்யஒளிபோன்ற
सूर्यप्रभां इव ரவனை

दिव्यां திவ்யையாய்,

ददर्श च காணவும் கண்டார்.

सा हि गौतमवाक्येन दुर्निरीक्ष्या बभूव ह । त्रयाणामपि लोकानां यावद्रामस्य दर्शनम् ॥
शापस्यान्तमुपागम्य तेषां दर्शनमागता ॥ १८ ॥

सा हि அவனோ,
गौतमवाक्येन கௌதமரின் சொல்
வலிமையால்

बभूव இருந்தான்.
शापस्य சாபத்தின்

रामस्य முராமருடைய
दर्शनं தர்சனம்
यावत् வரைக்கும்

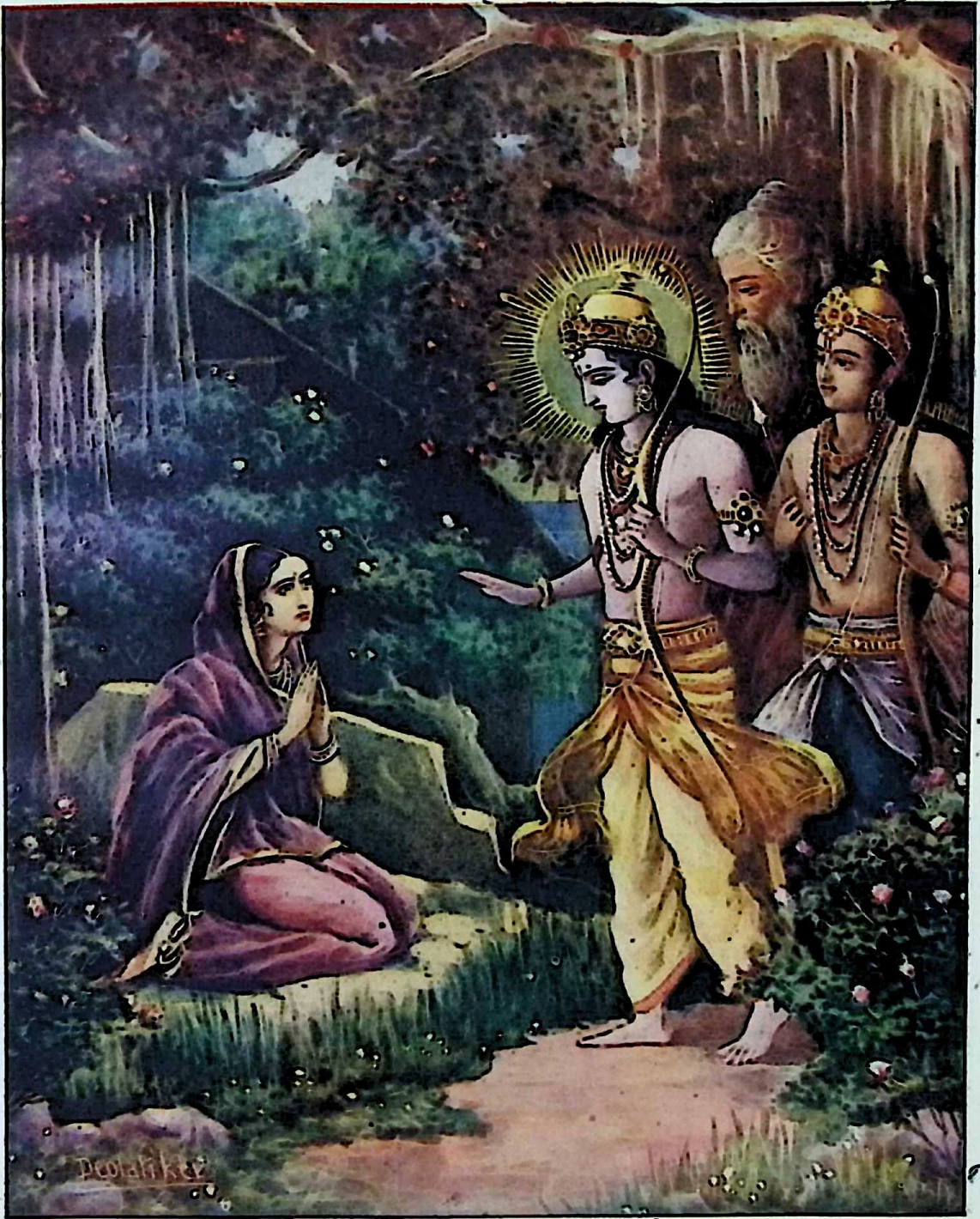
अन्तं முடிவை
उपागम्य அடைந்ததும்,

अयागां முன்று
लोकानां अपि உலகத்தாருக்கும்
दुर्निरीक्ष्या காணமுடியாதவளாய்,

तेषां அவர்களுடைய
दर्शनं பார்வைக்கு

आगता அகப்பட்டாள்.
ह ஆச்சரியம்!

अहल्योद्धार

परसत पद-पावन सोक-नसावन प्रगट भई तपपुंज सही ।
देखत रघुनायक जन-सुखदायक सन्मुख होइ कर जेभरि रही ॥

राघवौ तु ततस्तस्याः पादौ जगृहतुस्तदा । स्मरन्ती गौतमवचः प्रतिजग्राह सा च तौ ॥

तத: பிறகு
 राघवौ तु ஸ்ரீராகவாரிசுவர்களும்,
 तदा அப்பொழுது
 तस्या: அவளுடைய
 पादौ காஸடிகளை
 जगृहतु: பிடித்துக்கொண்டு
 வணங்கினார்கள்.

सा च அவளும்
 गौतमवचः கௌதமர் சொல்லி
 பிரந்ததில்
 स्मरन्ती நினைவுற்றவளாய்
 तौ அவ்விருவர்களையும்
 प्रतिजग्राह அங்கீகரித்தாள்.

पाद्यमर्घ्यं तथाऽऽतिथ्यं चकार सुसमाहिता । प्रतिजग्राह काकुत्स्थो विधिदृष्टेन कर्मणा ॥

सुसमाहिता வெகு ஜாக்கிரதை
 புடன்
 पाद्यं பாப்பத்தையும்,
 अर्घ्यं அர்க்கியத்தையும்,
 तथा அப்படியே
 आतिथ्यं அதிகிபூஜையையும்,

चकार செய்தனரித்தாள்.
 काकुत्स्थः காகுத்தஸ்தர்,
 विधिदृष्टेन சாஸ்திரவிதிரிதமான
 कर्मणा ஒழுங்கின்படி
 प्रतिजग्राह பூஜையை அங்கீகரித்
 தார்.

पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदेवदुन्दुभिनिस्वनः । गन्धर्वाप्सरसां चापि महानासीत् समागमः ॥२२॥

महती மிகப்பெரிய
 पुष्पवृष्टिः புஷ்பவருஷம்
 आसीत् உண்டாயிற்று.
 देवदुन्दुभिनिस्वनः च தேவதைகளின்
 தூத்துபி முழக்கமும்

गन्धर्वाप्सरसां கந்தர்வர்கள், அப்ஸர
 ஸ்திரீகள், இவர்க
 समागमः अपि கூட்டமும் [ளின்
 महान् மஹத்தானதாக
 आसीत् ஆயிற்று.

साधु साध्विति देवास्तामहल्यां समपूजयन् । तपोबलविशुद्धाङ्गीं गौतमस्य वशानुगाम् ॥

देवा: தேவர்கள்,
 तपोबल- } தவத்தின் வலிமை
 विशुद्धाङ्गीं } பால் சுத்தியடைந்த
 சரீரத்தையுடையவ
 गौतमस्य கௌதமரின் [ளாய்,
 वशानुगा வசம் இணங்கிச் சேர்ந்
 தவனான

तां அந்த
 अहल्यां அஹல்பையை
 साधु "சபம்
 साधु சபம்"
 इति என்று
 समपूजयन् ஒன்றசேர்ந்து புகழ்ந்
 து பூஜித்தார்கள்.

गौतमो हि महातेजा अहल्यासहितः सुखी । रामं सम्पूज्य विधिवत्तपस्तेपे महातपाः ॥

महातेजा: மஹாதேஜஸ்யியான
 गौतमः हि கௌதமரும்
 अहल्यासहितः அஹல்பையுடன்
 சுடினவராய்
 सुखी சீகமடைந்தவராய்
 रामं ஸ்ரீராமரை

विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி
 संपूज्य நன்றாய் பூஜித்து,
 महातपाः பெருந்தவத்தை நாடி
 னவராய்
 तपः தவம்
 तेपे புரிந்துவந்தார்

रामोऽपि परमां पूजां गौतमस्य महामुनेः । सकाशाद्विधिवत् प्राप्य जगाम मिथिलां ततः ॥

ராம: அபி	ஸ்ரீராமரும்	பூஜா	மரியாதையை
गौतमस्य	கௌதம	प्राप्य	பெற்ற,
महामुनेः	மஹர்ஷிமூனையை	ततः	உடனே
सकाशात्	முன்னிகாசினின்றும்	मिथिलां	மிதிலாப்பட்டணத்து
विधिवत् तु	நான் முறைப்படி		க்கு
परमां	உயர்ந்த	जगाम	புறப்பட்டுச் சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1578.

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

मिथिलागमनम्—மிதிலாநகரத்திற்கு போவது.

ततः प्रागुत्तरां गत्वा रामः सौमित्रिणा सह । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य यज्ञवाट्युपागमत् ॥

ततः	அங்கிருந்து	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
रामः	ஸ்ரீராமர்,	प्रागुत्तरां	வடகிழக்குதிசையில்
सौमित्रिणा	இலகத்மணருடன்	गत्वा	சென்று,
सह	கூட	यज्ञवाटं	யாகசாலைக்கு
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை	उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

रामस्तु मुनिशार्दूलमुवाच सहलक्ष्मणः । साध्वी यज्ञसमृद्धिर्हि जनकस्य महात्मनः ॥ २ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	उवाच	சொன்னார்.
तु	எனில்,	महात्मनः	'மகாத்மாவான
सहलक्ष्मणः	லகத்மணரோடுகூடிய	जनकस्य	ஜனகருடைய
	வராய்,	यज्ञसमृद्धिः	யாக ஏற்பாடு
मुनिशार्दूलं	முனிச்ரோஷ்டலாப்	साध्वी	சிறந்ததாய் இருக்கி
	பார்த்து	हि	அல்லவா? [முது

बहूनीह सहस्राणि नानादेशनिवासिनाम् । ब्राह्मणानां महाभाग वेदाध्ययनशालिनाम् ॥

महाभाग	“மகா பாக்கியமுடையோரே!	ब्राह्मणानां	வேதியர்களுடைய
नानादेश- निवासिनां	நானாத்தசங்களில் இருப்பவர்களான	बहूनि	அனேக
वेदाध्ययन- शालिनां	வேதங்களை ஒதி உ ணர்ந்து பெரும் பு கழ்பெற்ற	सहस्राणि	ஆயிரங்கள்
		इह	இங்கு

ऋषिवाटाश्च दृश्यन्ते शकटीशतसंकुलाः । देशो विधीयतां ब्रह्मन् यत्र वत्स्यामहे वयम् ॥

ऋषிவாடா: ச
“ரிஷிகளின் பர்ணசா
கைகளும்,
சாமான்கள் அடங்கிய
சங்குலா: } அனேக வண்டிகளால்
நிறைந்த துகளாக
காணப்படுகின்றன.
दृश्यन्ते

ब्रह्मन्
யவ
वयं
வயம்
वत्स्यामहे
வத்யாமஹே
देशः
இடம்
विधीयताम्
விதியதாம்
விதிக்கப்பட்டும்.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रो महामुनिः । निवेशमकरोदेशे विविक्ते सलिलायुते ॥ ५ ॥

महामुनिः
विश्वामित्रः
रामस्य
वचनं
श्रुत्वा
மாமுனிவரான
விசுவாமித்திரர்,
ராமருடைய
வசனம்
சொல்லை
சுருவா
கேட்டு,

विविक्ते
சலிலாயுதே
देशे
निवेशं
अकरोत्
விலிக்குட்டியில்லாத
பரிசுத்தமான
நீர்த்தசெளக்கிய
இடத்தில் [முள்ள
தங்குதலை
செய்தார்.

विश्वामित्रमनुप्राप्तं श्रुत्वा स नृपतिस्तदा । शतानन्दं पुरस्कृत्य पुरोहितमनिन्दितम् ॥

प्रत्युज्जगाम सहसा विनयेन समन्वितः

॥ ६ ॥

सः
नृपतिः
विश्वामित्रं
अनुप्राप्तं
श्रुत्वा
तदा
अनिन्दितं
पुरोहितं
அந்த
அரசன்,
விசுவாமித்திரரை
வந்திருப்பவராக
சுருவா
கேள்விப்பட்டு,
தदा
அப்பொழுது
அநிந்திதம்
நிந்தனையற்ற
புரோகிதரான

शतानन्दं
पुरस्कृत्य
विनयेन
समन्वितः
सहसा
प्रत्युज्जगाम
சதானந்தரை
முன்னிட்டுக்கொண்டு,
மரிபாதையோடு
கடினவராய்
வினாவாய்
எதிர்கொண்டு
போனார்.

ऋत्विजोऽपि महात्मानस्त्वर्घ्यमादाय सत्वरम् । विश्वामित्राय धर्मेण ददुर्मन्त्रपुरस्कृतम् ॥

महात्मानः
ऋत्विजः अपि
सत्वरं
विश्वामित्राय
மஹாத்மாக்களான
ரித்விக்குகளும்
சீக்கிரமாக
விசுவாமித்திரருக்கு

अर्थं
आदाय
धर्मेण तु
मन्त्रपुरस्कृतं
ददुः
அர்க்கியத்தை
எடுத்து,
பத்தியோடேயே
மந்திரபூர்வமாய்
கொடுத்தார்கள்.

प्रतिगृह्य तु तां पूजां जनकस्य महात्मनः । पप्रच्छ कुशलं राज्ञो यज्ञस्य च निरामयम् ॥

महात्मनः
जनकस्य
तां
पूजां तु
प्रतिगृह्य
மஹாத்மாவான்
ஜனகருடைய
தாம்
பூஜா
பெற்றுக்கொண்டு,

राज्ञः
कुशलं
यज्ञस्य
निरामयं च
पप्रच्छ
அரசருடைய
போகசுகமத்தையும்
யாகத்தினுடைய
இடையூறில்லாமல்
எடந்தேறுவதையும்
விசாரித்தார்.

स तांश्चापि मुनीन् पृष्ट्वा सोपाध्यायपुरोधसः । यथान्यायं ततः सर्वैः समागच्छत्यहृष्टवत् ॥

सः	அவர்	यथान्यायं	கிரமப்படி.
सोपाध्यायपुरोधसः	{ पुरोधस इति तं विष्णुकं इति नोदु संज्ञितं	पृष्ट्वा	விசாரித்து,
तान्	அந்த	ततः	பிறகு
मुनीन् अपि	முனிவர்களையும்	सर्वैः च	எல்லோரோடும்
		महृष्टवत्	ஆனந்தமுற்று
		समागच्छत्	சேர்ந்தார்.

अथ राजा मुनिभेष्टं कृताञ्जलिरभाषत । आसने भगवन्नास्तां सहैभिर्मुनिसत्तमैः ॥ १० ॥

अथ	பிறகு	भगवन्	“ பகவானே !
राजा	அரசர்	एभिः	இந்த
कृताञ्जलिः	அஞ்ஜலிபந்தம்	मुनिसत्तमैः	முனிவர்களில் சிறந்த
	பண்ணினவராய்	सह	கூட [வர்களோடு
मुनिभेष्टं	முனிச்சேஷ்டரைப்	आसने	அஸனத்தில்
	பார்த்து	आस्ताम्	தங்களால் உட்கார
अभाषत	இப்படி சொன்னார்.		வேண்டும்.

जनकस्य वचः श्रुत्वा निपसाद महामुनिः । पुरोधा ऋत्विजश्चैव राजा च सह मन्त्रिभिः ॥

जनकस्य	ஜனகருடைய	ऋत्विजः च एव	ரித்விக்குகளுமே
वचः	சொல்லை	मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு
श्रुत्वा	கேட்டு,	सह	கூட
महामुनिः	மாமுனிவர்	राजा	அரசனும்
निपसाद	உட்கார்ந்தார்.	च	அப்படியே உட்கார்ந்தார்.
पुरोधाः	புரோஹிதரும்		

आसनेषु यथान्यायमुपविष्टान् समन्ततः । दृष्ट्वा स नृपतिस्तत्र विश्वामित्रमथाब्रवीत् ॥ ११ ॥

आसनेषु	ஆஸனங்களில்	अथ	பிறகு
यथान्यायं	நியாயப்படி.	सः	அந்த
तस्य	அங்கு	नृपतिः	அரசன்
समन्ततः	நிப்புறத்திலும்.	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
उपविष्टान्	உட்கார்ந்திருப்பவர்		பார்த்து,
दृष्ट्वा	பார்த்து, [களை	अब्रवीत्	இப்படி சொன்னார்.

अद्य यज्ञसमृद्धिर्मे सकला दैवतैः कृता । अद्य यज्ञफलं प्राप्तं भगवद्दर्शनान्मया ॥ १३ ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	भगवद्दर्शनात्	பகவானுடைய தர்சனத்தால்
मे	என்னுடைய	मया	என்னால்
यज्ञसमृद्धिः	யாகவற்பாடு	अद्य	இப்பொழுது
सकला	எல்லாம்	यज्ञफलं	யாகபலம்
दैवतैः	தேவர்களால்	प्राप्तम्	அடைப்பட்டது.
कृता	செய்யப்பட்டது.		

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽसि यस्य मे मुनिपुङ्गव । यज्ञोपसदनं ब्रह्मन् प्राप्तोऽसि मुनिभिः सह॥

मुनिपुङ्गव “ முனிபுங்கவரே !
 ब्रह्मन् ஸ்வாமியே !
 यस्य எந்த
 मे என்னுடைய
 यज्ञोपसदनं யாகபூமியை
 मुनिभिः முனிவர்களோடு
 सह கூட

प्राप्तः நடிவந்தவராக
 असि ஆகிறீரே, அதனால்
 धन्यः மனோதங்கள் நிறை
 வேறினவனாய்
 असि ஆகிறேன்.
 अनुगृहीतः அனுக்கிரஹம் பெற்ற
 असि ஆகிறேன். [வனாய்

द्वादशाहं तु ब्रह्मर्षे शेषमाहुर्मनीषिणः । ततो भार्गार्थिनो देवान्द्रष्टुमर्हसि कौशिक ॥ १५ ॥

ब्रह्मर्षे “ மஹர்ஷியே !
 मनीषिणः பண்டிதர்கள்
 द्वादशाहं பன்னிரண்டு நாட்கள்
 शेषं तु மீதியென்றும்
 आहुः சொல்லுகிறார்கள்.
 कौशिक விசுவாமித்திரரே !

ततः பிறகு
 भार्गार्थिनः ஹயிர்பாகத்தைத்
 கோருகிற
 देवान् தேவதைகளை
 द्रष्टुं பார்க்க
 अर्हसि உரியவாகிறீர்.

इत्युक्त्वा मुनिशार्दूलं महृष्टवदनस्तदा । पुनस्तं परिपप्रच्छ प्राञ्जलिः प्रणतो नृपः ॥ १६ ॥

इति என்று
 मुनिशार्दूलं முனிச்சரோஷ்டரைப்
 பார்த்து
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 महृष्टवदनः கனிப்புற்ற முகமுடைய
 பவராய்
 नृपः அரசன்

प्राञ्जलिः அஞ்சலிபந்தம்
 பண்ணின்வராய்
 प्रणतः வணங்கினவராய்
 तदा அப்பொழுது
 पुनः மறுபடி
 सं ஆவரைபார்த்து
 परिपप्रच्छ இப்படியினாலானார்.

इमौ कुमारौ भद्रं ते देवतुल्यपराक्रमौ । गजसिंहगती वीरौ शार्दूलवृषभोपमौ ॥ १७ ॥

पद्मपत्रविशालाक्षौ खड्गतूणीधनुर्धरौ । अश्विनाविव रूपेण समुपस्थितयौवनौ ॥ १८ ॥

यदृच्छयैव गां प्राप्तौ देवलोकादिवामरौ । पुण्डरीकविशालाक्षौ वरायुधधरावुभौ ॥ १९ ॥

वद्धगोधांगुलित्राणौ खड्गवन्तौ महाच्युती । काकपक्षधरौ वीरौ कुमारாவिव पावकी ॥ २० ॥

रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणौ ॥ २१ ॥

प्राकाश्यं कुलमस्माकं मामुद्वर्तुमिहागतौ । कथं पद्म्यामिह प्राप्तौ किमर्थं कस्य वा मुने ॥

देवतुल्यपराक्रमौ { “ பூமன் நாராயணக்க
 டவுளை நிகர்த்த ஆண்
 மையுடையவர்களும்,
 गजसिंहगती { பாண்போலும் சிங்கம்
 போலவும் நடைபு
 குடையவர்களும்,

शार्दूलवृषभोपमौ வேங்கைப்புலியையும்
 காண்பையும் போன்ற
 वीरौ திடகாத்திரமுடைய
 வர்களும்,

வீரோ	“மகா பிரசித்திபெற்ற	चन्द्रसूयौ	சந்திரனும் சூரியனும்
बालुवधौ	உத்தமமான ஆயுதம்	अम्वरं	ஆகாசத்தை
வீரோ	களை தீர்த்திருக்கும்,	इव	எப்படியோ
.	திடகாத்திரமுண்ட	.	அப்படியே
.	பலர்களும்,	.	

ஐம்	இந்த	பரஸ்பரஸ்ய	ஒருவருக்கொருவர்
தேசம்	இடத்தை	சமஸ்ய	இணையாபிருக்கிற
ஆபயந்தோ	ஒளிவிசச்செய்கிற		இருவர்கள்,
	வர்களும்,	கஸ்ய	எந்த
காகபக்ஷரோ	{ சூத்திரியஜாதிச்சின்	மஹாஸன:	மஹாத்மாவின்
	னங்களைபுடையவர்	புரோ	பிள்ளைகளோ?
	கனாய்,	தஸ்ய:	உள்ளபடி
பிரமாணேஜித-	ஆகிருதிஜாடைநடை	ஓது	கேட்டறிய
வேடிசை:	பாவனிகள் இவை	ஐசாமி	பார்த்திக்கின்றேன்.
	கனாய்		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा जनकस्य महात्मनः । न्यवेदयन्महात्मानौ पुत्रौ दशरथस्य तौ ॥२५॥

மஹாஸன:	மஹாத்மாவான	தौ	அவ்விரு
தஸ்ய	அந்த	மஹாஸனौ	மஹாத்மாக்கள்
जनकस्य	ஜனகருடைய	दशरथस्य	தசரதருடைய
तत्	அந்த	पुत्रौ	புதல்வர்கள் என்று
वचनं	வார்த்தையை	न्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

सिद्धाश्रमनिवासं च राक्षसानां वधं तथा । तच्चागमनमव्यग्रं विशालायाश्च दर्शनम् ॥२६॥

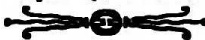
अहल्यादर्शनं चैव गौतमेन समागमम् । महाधनुषि जिज्ञासां कर्तुमागमनं तथा ॥२७॥

एतत्सर्वं महातेजा जनकाय महात्मने । निवेद्य विररामाय विश्वामित्रो महामुनिः ॥२८॥

अय	அதன்மேல்	महाधनुषि	மகத்தான தனார்
सिद्धाश्रमनिवासं	சித்தாசரமத்தில் வசி த்ததையும்		விஷயத்தில்
तथा	அப்படியே	जिज्ञासां	{ எப்படிப்பட்டதென்ப தை கண்டறியவேண் டுமென்கிற ஆவலை
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	कर्तुं	தீர்த்துக்கொள்வதற்கு
वधं च	வதைதையும்,	आगमनं तथा	இங்கே எழுந்தருளி பிருப்பதையும்,
विशालायाः	விசாலாநகரத்தினுடை	एतत् सर्वं	இதை எல்லாவற்றை யும்,
दर्शनं च	தர்சனத்தையும், [ய	महातेजा	மிக தேஜஸ்விபான
अहल्यादर्शनं	அஹல்பைக்கு சேவை	विश्वामित्रः	விசுவாமித்திர
च एव	தந்தருளியதையும்,	महामुनिः	மஹரிஷி,
गौतमेन	கௌதமரிஷியோடு	महात्मने	மகாத்மாவான
समागमं	கூடி வாழ்வதைதையும்	जनकाय	ஜனகருக்கு
तत्	அந்த	निवेद्य	தெரிவித்துவிட்டு
अव्यग्रं	சுகமாய் நடைபெற்ற	विरराम	மௌனமாயிருந்தார்.
आगमनं च	பாத்திரையைபும்,		
तथा	அதன்மேல்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1606

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || 41 ||

विश्वामित्रचरित्रकथनम्—விச்வாமித்திரரின் சரித்திரத்தைச் சொல்வது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रस्य धीमतः । हृष्टरोमा महातेजाः शतानन्दो महातपाः ॥
गौतमस्य सुतो ज्येष्ठस्तपसा द्योतितप्रभः । रामसन्दर्शनादेव परं विस्मयमागतः ॥ २ ॥

மஹாதேஜா: வெகு கவந்திபொருந்
தபசா தவத்தால் [தியவரும்,
த்யோதனமாயிருக்கின்ற ஒளியுடையவ
மஹாதபா: தபோதனரும், [ரும்,
கௌதமருடைய
ஜ்யேष्ठ: முத்த
சுத: புத்தவருமான
சதானந்த: சதானந்தர்,
தத: அந்த

धीमतः தீமனன
विश्वामित्रस्य விச்வாமித்திரருடைய
तद्वचनं அந்த வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
परं மிக்க
विस्मयं ஆச்சரியத்தை
आगतः அடைந்தார்.
रामसन्दर्शनादेव ஸ்ரீராமரிடமுள்ள
கௌரவத்தாலேயே
हृष्टरोमा மிகக் களிப்பினால் மயிர்
கூச்சலடைந்தார்.

स तौ निपण्णौ संप्रेक्ष्य सुखासीनौ नृपात्मजौ । शतानन्दो मुनिश्रेष्ठं विश्वामित्रमथाब्रवीत् ॥

ச: அந்த
சதானந்த: சதானந்தர்,
நிபணு கொண்டு
சுலாசினு கமரப் விற்றிருக்கிற
தூ அவ்விரண்டு
நுபாட்மஜு இராஜகுமாரர்களை

संप्रेक्ष्य பார்த்துவிட்டு,
अथ பிறகு
मुनिश्रेष्ठ முனிச்ரோஷ்டரான
विश्वामित्र விச்வாமித்திர முனி
வரைப் பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார்.

अपि सा मुनिशार्दूल मम माता यशस्विनी ।

मुनिशार्दूल “முனிச்ரோஷ்டரே!
यशस्विनी புகழ்பெற்ற
दीर्घ நீடித்த
तप: காயக்கேசத்தை
उपागता அடைந்தவளான

दर्शिता राजपुत्राय तपो दीर्घमुपागता ॥

மம என்னுடைய
सा माता அந்த தாய்
राजपुत्राय இராஜகுமாரருக்கு
अपि दर्शिता காண்பிக்கப்பட்ட
டானா?

अपि रामे महातेजो मम माता यशस्विनी । वन्यैरुपाहरत् पूजां पूजार्हे सर्वदेहिनाम् ॥ ५ ॥

மஹாதேஜ: “வெகு தேஜஸ்ஸு
டையவரே!
யசஸ்வினி கீர்த்திமதியான
மம என்
மாதா தாய்,
சர்வதேஹிநா எல்லா பிராணிகளு.
டைய

पूजार्हे வணங்குதலுக்கு
அர்ஹான
रामे ஸ்ரீராமரிடத்தில்
वन्यै: காட்டியல் கிடைக்கும்
கந்தமுலங்களால்
पूजां பூஜையை
अपि उपाहरत् செய்துள்ளா?

51]

एकपञ्चाशः सर्गः

337

अपि रामाय कथितं यथावृत्तं पुरातनम् । मम मातुर्महातेजो दैवेन यदनुष्ठितम् ॥ ६ ॥

महातेजः	“மகா தேஜஸ்கியே !	पुरातनं	முற்காலத்தில் நடை
मम	என்		பெற்றதுமான
मातुः	தாயாருக்கு	यथावृत्तं	விஷயங்களெல்லாமும்
दैवेन	விதிவசத்தால்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
यद अनुष्ठितं	ஸம்பவமானதும்,	अपि कथितम्	சொல்லப்பட்டதா?

अपि कौशिक भद्रं ते गुरुणा मम सङ्गता । माता मम मुनिश्रेष्ठ रामसन्दर्शनादितः ॥ ७ ॥

मुनिश्रेष्ठ	“முனிவர்களில்	रामसंदर्शनादितः	{ ஸ்ரீ ராமபிரான் ஸே
	சிறந்தவரே !		வை பெற்றதுமுதல்
कौशिक	குசிகரின் புத்திரரே !		கொண்டே,
ते	தேவரீருக்கு	मम	என்னுடைய
भद्रं	நலமை உண்டாருக.	गुरुणा	தந்தையோடு
मम माता	என்னுடைய தாய்,	अपि सङ्गता	கூடி வாழ்கின்றனரா?

अपि मे गुरुणा रामः पूजितः कुशिकात्मज । इहागतो महातेजाः पूजां प्राप्तो महात्मनः ॥

कुशिकात्मज	“குசிகபுத்திரரே !	गुरुणा	தந்தையாலே
इह	இங்கு	पूजितः	பூஜிக்கப்பட்டனரா?
आगतः	எழுந்தருளியிருக்கும்	महात्मनः	மகாத்மாவின்னுடைய
महातेजाः	மகா தேஜஸ்கியாகிய	पूजां	ஸ்தகாரத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்,	अपि प्राप्तः	ஏற்றுக்கொண்ட
मे	என்		னரா?

अपि शान्तेन मनसा गुरुर्मे कुशिकात्मज । इहागतेन रामेण पूजितेनाभिवादितः ॥ ९ ॥

कुशिकात्मज	“குசிக புதல்வரே !	पूजितेन	பூஜைபெற்றவருமான
मे	என்	रामेण	ஸ்ரீராமால்
गुरुः	தந்தை	शान्तेन मनसा	திருவுள்ளமுடந்தவ
इह	இவ்விடத்தில்		ராய்
आगतेन	எழுந்தருளியிருந்த	अपि अभिवादितः	ஸம்பாஷிக்கப்பட்ட
	வரும்,		னரா? ”

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य विश्वामित्रो महामुनिः । प्रत्युवाच शतानन्दं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

तस्य	அவருடைய	महामुनिः	மஹரிஷி,
तत्	அந்த	वाक्यकोविदं	சொற்பொருளறிஞ
वचनं	வார்த்தையை		ரான
श्रुत्वा	கேட்டு,	शतानन्दं	சதானந்தரை பார்த்து
वाक्यज्ञः	“சொல்வகையுணர்வின்	प्रत्युवाच	மறமொழி இவ்வாறு
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திர [ரான		அளித்தார்.

நாதிக்ரான்த் ஸுநிசுரேஷ்ட யத் கர்த்வ்ய் கृतம் மயா । சக்ரதா ஸுநிநா பநீ பார்க்வேணேவ ரேணுகா ॥

ஸுநிசுரேஷ்ட	"முனிவர் பெரு மானே ।	ரேணுகா	ரேணுகாதேவி
கர்த்வ்ய்	செய்யவேண்டியது	ஐவ	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே,
யத்	எதுவோ அது	ஸுநிநா	முனிவரோடு
நாதிக்ரான்த்	தப்பிவிடவில்லை,	பநீ	{ கணவரோடு உடனிரு ந்து வைதிககருமம் களை நடத்துதற்குரிய இல்லறக்கிழத்தி
மயா	என்னால்		
கृतம் ஐவ	முற்றிலும் செய்து முடிக்கப்பட்டது.		
பார்க்வேண	ஜமதக்னிபுடன்	சக்ரதா	கடியிருந்து வாழ்த்து வருகிறாள்."

தத்ஸுத்வா வசனம் தஸ்ய விஸ்வாமிதஸ்ய தீமத: । ஸதானந்தோ மஹாதேஜா ராமம் வசனமப்ரவீத் ॥

தஸ்ய	அந்த	மஹாதேஜா:	மஹாதேஜஸ்கியான
தீமத:	தீமானான	ஸதானந்த:	சதானந்தர்,
விஸ்வாமிதஸ்ய	விச்வாமித்திரருடைய	ராமம்	ஸ்ரீராமரை பார்த்து,
தத்	அந்த	வசனம்	ஒரு வார்த்தையை
வசனம்	வார்த்தையை	அப்ரவீத்	பின்வருமாறு
ஸுத்வா	கேட்டு,		சொன்னார்.

ஸ்வாகதம் தை நரசுரேஷ்ட திஷ்டயா ப்ராஸோஸி ரா஘வ । விஸ்வாமித்ரம் பூரஸ்கூத்ய மஹர்ஷிமபராஜிதம் ॥

நரசுரேஷ்ட	"தேவ புருஷோத்தம!	விஸ்வாமித்ரம்	விச்வாமித்திரரை,
ரா஘வ	ஸ்ரீராமவ!	பூரஸ்கூத்ய	முன்னிட்டும் கொண்டு,
தை ஸ்வாகதம்	தேவரீர் வாவு வெகு ஸந்தோஷகரமானது.	ப்ராஸ: அசி	{ தேவரீர் இங்கு எழுந் தருவியிருக்கிறது என்பது
மபராஜிதம்	தோனாத		
மஹர்ஷி	மாமுனிவரான		
		திஷ்டயா	எங்கள் பாக்கியவிசே ஷமே.

அசின்த்யகர்மா தபஸா ப்ராஹ்மர்ஷிஸ்துலபம: । விஸ்வாமித்ரோ மஹாதேஜா வேதஸ்யேந் பரமாம் கதிம் ॥

விஸ்வாமித்ர:	"விச்வாமித்திரர்	மஹாதேஜா:	மஹாதேஜஸ்கி.
அசின்த்யகர்மா	நினைக்கவிர்தான செ யல்களைபுடையவர்.	புன்	இவரை
தபஸா	தவத்தால்	பரமாம்	பரம
ப்ராஹ்மர்ஷி:	பிரம்மரிஷியானவர்.	கதிம்	தரிதம்செய்பவராய்
ஸ்துலபம:	இனையிலலாத ஜோதி மயமாய் விளங்கும்	வேதஸ்யேந்	தேவரீர் திருவுள்ளத் தில்பற்றியிருக்கிறீர்."

नास्ति धन्यतरो राम त्वत्तोऽन्यो भुवि कश्चन । गोप्ता कुशिकपुत्रस्ते येन तप्तं महत्तपः ॥

ராம "பூராம!
மஹாகடுமையான
தப: தவம்
தத: புரிபப்பட்டது,
யென எவரானோ, அந்த
குசிகபுத்: குசிகபுத்திரர்
தே தேவர்களுக்கு

गोप्ता

त्वत्तः

धन्यतरः

भुवि

अन्यः कश्चन

न अस्ति

{ பிராஸ்தானத்திப
கண்காணிப்பை
வழித்திருக்கிறார்.
தேவர்களுக்காட்டிலும்
அதிகபாக்கியசாலி
உலகில்
வேறு ஒருவனும்
கிடையாது.

श्रूयतामभिधास्यामि कौशिकस्य महात्मनः ।

மஹாத்மாவான
கிச்வாமித்திரருடைய
சக்தி
எப்பேர்ப்பட்டது
என்பதை
நான் சொல்லுகிறேன்;
கேட்கப்பட்டும்.

यथावलं यथातत्त्वं तन्मे निगदतः शृणु ॥

அதை
நடைபெற்றது எவ்
வண்ணமோ, அவ்வ
சொல்லும் [ண்ணமே,
எனக்கு
திருச்செவி சாற்றி
யருள்கிராக.

राजाऽभूदेष धर्मात्मा दीर्घकालमरिन्दमः । धर्मज्ञः कृतविद्यश्च प्रजानां च हिते रतः ॥१७॥

ஈந்த
தருமசீலர்,
நீடித்தகாலம்
தருமங்களை அறிந்து
சத்ருக்கள் கொட்ட
மடக்கி

कृतविद्यः च

प्रजानां

हिते

रतः च

राजा

अभूत्

ஸகலித்யைகளையும்
அப்பலித்தவரையும்,
குழுகளின்
நன்மையில்
சிரத்தையுமுடைய
அரசனும்
இருந்தார்.

प्रजापतिमुत्तथासीत् कुशो नाम महीपतिः । कुशस्य पुत्रो बलवान् कुशनाभः सुधार्मिकः ॥

பிரம்மாவின் புத்திர
குசன் [ரான்
என்றவர்
அரசனாக
இருந்தார்.

कुशस्य

पुत्रः

बलवान्

सुधार्मिकः च

कुशनाभः

குசருடைய
பிள்ளை
பலசாலியும்,
மஹாதருமசீலருமான
குசநாபர்.

कुशनाभमुत्तस्त्वासीद्वाधिरित्येव विश्रुतः । गाधेः पुत्रो महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥

குசநாபரின் புதல்வர்
காதி [தான்
என்றவர்
கிரிணோகபிராணித்தி
பெற்றவராகவும்
இருந்தார்.

महातेजाः

महामुनिः

विश्वामित्रः

गाधेः

पुत्रः

மஹா தேஜோவானும்
முனிவர் பெருமானு
மாகிய

• கிச்வாமித்திரர்,
காதிரிணுடைய
புதல்வர்.

मयर्पिण- }
सङ्कीर्ण }

देवर्पिणसेवितं

पुराणैः

तापसैः

सिद्धैः

अभिकल्पैः

महात्मभिः

बालसिद्ध्यैः

वैखानसैः च एव

अन्यैः

अव्यक्तैः

वायुमयैः च

பிரம்மரிஷிகூட்டங்
களால் நிறம்பியதாய்

{ தேவரிஷிகூட்டங்
களால் ஸேவிக்கப்பட்
டதாய்,

வெருகாலம் கண்ட
வர்களும்,

ஓயாத காயக்ஸேசம்
செய்தவர்களுமாய்,

தவங்களின் சித்திகளை
பெற்றவர்களும்,

அக்னிதேவருக்கு
ஈடான

மகாத்மாக்களாலே
பும்,

வாலகில்பர்கள் எங்கிற
ரிஷிகளாலும்,

வைகாணஸர்கள் என்
கிற முனிவர்களாலும்,

இன்னும் வேறான
ஜலமொன்றையே உ

{ ணவாக உடையவர்
களும்,

காற்றொன்றையே
புஜிப்பவர்களும்,

शीर्णपणानैः तथा

फलमूलानैः

दानैः

जितरोपैः

जितेन्द्रियैः

अपहोमपरायणैः

ऋषिभिः च

समन्तात्

उपशोभितं

वसिष्ठस्य

आश्रमपदं

आजगाम

वसिष्ठस्य

आश्रमपदं

अपरं

प्रसन्नलोकं इव

वदन्ति इ

சாருகளைபே உணவா
கயுடையவர்களும்,

{ பழங்களைபும், கிழங்
குகளைபும் புஜிப்ப
வர்களும்,

உள்ளடக்கமுடைய
வர்களும்,

கோபத்தை அடக்கி
னவர்களும்,

புலன்களை ஜயித்த
வர்களும்,

{ ஜபம்செய்வதிலும்,
ஓமம்செய்வதிலும்
பரம ஊக்கமுடைய
வர்களுமான

ரிஷிகளாலும்,
எல்லாபிடத்திலும்

விளங்கிக்கொண்டிரு
வலிஷ்டருடைய [ந்த

ஆசாம்ப்ரதேசத்திற்
வந்துசேர்ந்தார். [கு

வலிஷ்டரின்
ஆசாமபதத்தை

வேறொர்
பிரம்மலோகம்தான்

கண்ணுற்றார். [என்று

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1634

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५२ ॥

वसिष्ठकृतविश्वामित्रातिथ्यम्—வஸிஷ்டர் விச்வாமித்திரருக்குசெய்த அதிதிபூஜை.

स दृष्ट्वा परमप्रीतो विश्वामित्रो महाबलः । प्रणतो विनयाद्वीरो वसिष्ठं जपतां वरम् ॥१॥

महाबलः

वीरः

सः विश्वामित्रः

जपतां

மகா சக்தியடைந்தவ
ரென

யாவராலும் கொண்
டாடப்பட்டவராகிய

அந்த விச்வாமித்திரர்,
மந்திரங்களை ஜபிக்கிற
வர்களுள்

वरं

वसिष्ठं दृष्ट्वा

परमप्रीतः

विनयात्

प्रणतः

ச்ரோஷ்பாரன

வலிஷ்டரை கண்டு,

மிகவும் ஸந்துஷ்ட

ராய்

வணக்கமுடையமை

தண்டனிட்டார். [யால்

स्वागतं तव चेत्युक्तो वसिष्ठेन महात्मना । आसनं चास्य भगवान् वसिष्ठो व्यादिदेश ह ॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	वसिष्ठः	வஸிஷ்ட
वसिष्ठेन	வஸிஷ்டராலே	भगवान्	பகவான்,
तव स्वागतं	{ "தேவரீருடைய வர வால் நான் மிகச்சந் தோஷப்படுகிறேன்." }	च च	உடனேயே
इति	என்று [பட்டார்.	अस्य	அவருக்கு
उक्तः	சொல்லி உபசரிக்கப்-	आसनं	ஈற்றிருக்க ஓர் ஆஸ னத்தை
		व्यादिदेश ह	ஏற்பாடுசெய்தார்.

उपविष्टाय च तदा विश्वामित्राय धीमते । यथान्यायं ऋषिवरः फलमूलमुपाहरत् ॥ ३ ॥

उपविष्टाय	ஆஸனத்திலமர்ந்த	ऋषिवरः	முனிவர் பெருமான்,
धीमते	மேதாவியான	यथान्यायं	நான்முறைப்படி
विश्वामित्राय	விச்வாமித்திரருக்கு,	फलमूलं	பழம் கிழங்குவகை
तदा च	உடனேயே	उपाहरत्	அளித்தார். [பை

प्रतिगृह्य च तां पूजां वसिष्ठाद्राजसत्तमः । तपोऽग्निहोत्रशिष्येषु कुशलं पर्यपृच्छत् ॥ ४ ॥
विश्वामित्रो महातेजा वनस्पतिगणे तदा । सर्वत्र कुशलं चाह वसिष्ठो राजसत्तमम् ॥

तदा	அப்பொழுது,	वनस्पतिगणे	ஆச்ரமவிருகூங்கள்
राजसत्तमः	அரசர்கோமானும்,		விஷயத்திலும்,
महातेजाः	மகாதேஜோவானுமா	कुशलं	சேஷமத்தை
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர், [கிப	पर्यपृच्छत्	விசாரித்தார்.
वसिष्ठत्	வஸிஷ்டரிடத்தி	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்
तां	அந்த [னின்	राजसत्तमं	அரசர்கோனைப்
पूजां	மரியாதையை		பார்த்து
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு,	सर्वत्र च	எல்லாவற்றிலுமே
तपोऽग्निहोत्र- शिष्येषु	} தவும், அக்னிஹோத் திரம் கஷ்பர்களு விஷயத்திலும்,	कुशलं	சேஷமம் என்று
		आह	சொன்னார்.

सुखोपविष्टं राजानं विश्वामित्रं महातपाः । पृच्छ जपतां श्रेष्ठो वसिष्ठो ब्रह्मणः सुतः ॥

सुखोपविष्टं	ஸுகமாய் ஆஸனத் தில் ஈற்றிருக்கும்	जपतां	மந்திரமோதுவர்களில்
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திர	श्रेष्ठः	உத்தமராய்
राजानं	ராஜாவைப்பார்த்து	ब्रह्मणः	பிரம்மாவின்
महातपाः	பெரும் தவமுடைய	सुतः	புதல்வருமான
	வராய்	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,
		पृच्छ	இவ்வாறு ப்ரச்னம் பண்ணினார்.

कश्चित्ते कुशलं राजन् कश्चिद्धर्मेण रञ्जयन् । प्रजाः पालयसे राजन् राजवृत्तेन धार्मिक ॥

राजन् "अरसणे !
ते नीं
कुशलं कश्चित् शेकुममा ?
धार्मिक तनुमशिलरान
राजन् अरसणे !
प्रजाः कुडिकुल
धर्मेण तनुमवழியில்
रञ्जयन् ஸந்தோஷிப்பித்துக்
கொண்டு

राजवृत्तेन { निबायवழியில் பொ
ருள் ஸம்பாதித்தல்,
அதை பெருக்குதல்,
அதைகாப்பாற்றதல்
அதை நல்வழியில்
செய்யிடுதல் என்று
நாலுவகையான அர
சனடையால்
पालयसे कश्चित् காப்பாற்றுகிறாரா ?

कश्चित्ते संभृता भृत्याः कश्चित्तिष्ठन्ति शासने । कश्चित्ते विजिताः सर्वे रिपवो रिपुसूदन ॥

ते "உம்முடைய
भृत्याः வேலைக்காரர்கள்,
संभृताः कश्चित् நன்றாய் போஷிக்கப்
படுகிறார்களா ?
शासने கட்டளைக்கு
तिष्ठन्ति कश्चित् உள்பட்டு இருக்கிறா
களா ?

रिपुसूदन சத்தருக்களை மடிப்
பவரே !
ते உம்முடைய
रिपवः சத்ருக்கள்
सर्वे எல்லோரும்
विजिताः कश्चित् ஜயிக்கப்பட்டார்களா ?

कश्चिद्वलेषु कोशेषु मित्रेषु च परंतप । कुशलं ते नरव्याघ्र पुत्रपौत्रे तथाऽनघ ॥ ९ ॥

परन्तप "பெருந்தவமுடைய
अनघ குற்றமொன்றுமில்லா
नरव्याघ्र மானிடப்புவியே ! [த
ते உம்முடைய
वलेषु சதூரங்கசேனை
களிலும்,

कोशेषु பொருள்களின் ஸமூக
ங்களிலும்,
मित्रेषु च அனுகூலர்களின்
ஸமூகங்களிலும்,
पुत्रपौत्रे तथा பிள்ளைகள், பேரன்
மரர்களிருப்பிலும்
कुशलं कश्चित् சேஷமந்தானா ?

सर्वत्र कुशलं राजा वसिष्ठं प्रत्युदाहरत् । विश्वामित्रो महातेजा वसिष्ठं विनयान्वितः ॥

महातेजाः மஹாப்ரபாவரும்,
वसिष्ठं வலிஷ்டபிடத்தில்
विनयान्वितः { अत्यந்தம் கௌரவம்
வைத்திருக்கிறவரு
மான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திர

राजा மன்னர்,
सर्वत्र எல்லா விஷயத்திலும்
कुशलं சேஷமம் என்று
वसिष्ठं வலிஷ்டருக்கு
प्रत्युदाहरत् மறமொழியளித்தார்.

कृत्वोभौ सुचिरं कालं धर्मिष्ठौ ताः कथाः शुभाः । मुदा परमया युक्तौ प्रीयेतां तौ परस्परम् ॥

तौ अந்த
उभौ இரண்டு
धर्मिष्ठौ பாமதர்மசிலர்களும்
परया பாம
मुदा युक्तौ ஸந்தோஷத்துடன்
सुचिरं कालं நீடித்த காலம் [கடி]

ताः அவ்வித
शुभाः மங்களமான
कथाः ஸம்பாஷணைகளை
कृत्वा செய்து,
परस्परं ஒருவர்மீது ஒருவர்
प्रीयेताम् ப்ரீதியடைந்தார்கள்.

ततो वसिष्ठो भगवान् कथान्ते रघुनन्दन । विश्वामित्रमिदं वाक्यमुवाच प्रहसन्निव ॥१२॥

ரஹுந்நடன	“ நேஹ ! ராகுநந்தன !	விஷ்ணுமிஸ்	விச்வாமித்திரரைப்
தத:	அதற்குமேல்		பார்த்து
கதான்தே	அந்த ஸம்பாஷணத்	பஹஸ்ந் ஐவ	பிரஸன்னமுகமுடை
	தின் முடிவில்		பவராய்
வசிஸ்த: பகவாந்	ஸ்ரீ வஸிஷ்டபகவான்	ஐத் வாஶ்ய	இவ்வாறு ஒரு வார்த்
		உவாச	சொன்னார். [தபை

आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि बलस्यास्य महाबल । तव चैवाप्रमेयस्य यथाहं सम्प्रतीच्छ मे ॥

மஹாவல	“ மகா பலமுடை	யதாஹ்	உசிதப்படி
	யோனே !	ஆதித்ய்	அதிதிபூஜை
அஸ்ய	இந்த	கர்து	செய்ய
வலஸ்ய ச	ஸைன்யத்துக்கும்	ஐச்சாமி	விரும்புகிறேன்.
அப்ரமேயஸ்ய	அளவிடுவதற்கரிய	மே	என்னிடமிருந்து
	பிரபாவமுடைய	சம்ப்ரதீச்ச	பெற்றுக்கொள்ளக்
தவ ஏவ	உமக்கும்		கடவீர்.

सक्रियां हि भवानेतां प्रतीच्छतु मयोद्यताम् । राजा त्वमतिथिश्रेष्ठः पूजनीयः प्रयत्नतः ॥

தவ்	“ நீர்	மயா	என்னால்
ப்ரயத்னத:	விசேஷஜிர் ததைபுடன்	உயதா	விரும்பி ப்ரபத்தனிக்
பூஜனீய:	பூஜிக்கப்படத்தக்க	ஏதா	இந்த [கப்பட்ட
அதிதிசுரேஸ்த:	உத்தம அதிதிபான	சக்ரித்யா	ஸத்தகாரத்தை
ராஜா	அரசன்.	ப்ரதீச்சது ஹி	அங்கீகரிக்க
பவ.ந்	தாம்		வேண்டியதே.

एवमुक्तो वसिष्ठेन विश्वामित्रो महामतिः । कृतमित्यब्रवीद्राजा प्रियवाक्येन मे त्वया ॥

फलमूलेन भगवन् विद्यते यत्तवाश्रमे । पाथेनाचमनीयेन भगवद्दर्शनेन च ॥ १६ ॥

सर्वथा च महाप्राज्ञ पूजार्हेण सुपूजितः । गमिष्यामि नमस्तेऽस्तु मैत्रेणोक्षस्व चक्षुषा ॥१७॥

ஏவ்	இந்தபிரகாரம்	பகவாந்	பகவானே !
வசிஸ்தேந	வலிஷ்டால்	மே	எனக்கு
உக்த:	வேண்டப்பட்டவரான	பகவாஹ்நாந்	பகவானாகிற தேவரீரு
மஹாமதி:	மிக புத்திசாலியான	ஏவ	டைய ஸந்தர்சனத்தி
விஷ்ணுமித்ர:	விச்வாமித்திர		னாலேபும்,
ராஜா	மன்னர்,	ப்ரியவாக்யேந ச	தேனெழுகும் சொல்
ஐதி	பின் கண்டவண்ண		லாலேபும்,
	மாய்	கூத	மனோதமெல்லாம்
அப்ரவீந்	பதிலளித்தார்.		கைகூடிவிட்டது.
மஹாப்ராஜ்	‘மகா மேதாவிடாகிய	யந்	எது

52]

द्विपञ्चाशः सर्गः

345

தவ
 ஆசிரமே
 விசயே
 இருக்கிறதோ அப்ப
 டிப்பட்ட
 பழங்கள் கிழக்குகள்
 முதலியதாலும்
 பாற்பதீர்த்தத்தா
 லும்,
 ஆசிரமநீர்த்தத்தா
 லும்,
 பாவராலும் பூஜிக்கப்
 படத்தக்க

தவ
 சர்வா
 சுபுஜித:
 கமிஷ்யாமி
 தேவரீரால்
 ஸகலவிதத்திலும்
 நன்றாய் மரியாதை செ
 ப்பப்பட்டவனானேன்.
 நான் போய்வருகி
 றேன்.
 தேவரீருக்கு
 நமஸ்காரம்.
 ஸந்தோஷத்தன்மை
 புடன்கூடிய
 கண்ணால்
 கடாக்கிக்கடவீர்.

एवं ब्रुवन्तं राजानं वसिष्ठः पुनरेव हि । न्यमन्त्रयत धर्मात्मा पुनः पुनरुदारधीः ॥ १८ ॥

एवं
 ब्रुवन्तं
 राजानं
 धर्मात्मा
 उदारधीः हि
 இப்படி
 சொல்லும்
 ராஜாவைப்பார்த்து
 தருமசிலரும்,
 உதாரமனத்தை
 புடையவருமான

वसिष्ठः
 पुनः
 पुनः
 पुनः एव
 न्यमन्त्रयत
 வலிஷ்டர்,
 திரும்பி
 திரும்பி
 திரும்பவுமே
 விருந்தழைத்தார்.

बाढमित्येव गाधेयो वसिष्ठं प्रत्युवाच ह । यथा प्रियं भगवतस्तथाऽस्तु मुनिसत्तम ॥ १९ ॥

गाधेयः
 वसिष्ठं
 इति
 प्रत्युवाच
 मुनिसत्तम
 விச்வாமித்திரர்,
 வலிஷ்டரைப்பார்த்து
 பின்னண்டபடி
 பதிலளித்தார்.
 முனிவர் பெருமானே!

बाढं एव
 भगवतः
 प्रियं
 यथा तथा ह
 अस्तु
 அப்படியே ஆகட்டும்.
 பகவானுடைய தேவரீரு
 திருவுள்ளம் [டைய
 எப்படியோ அப்படி
 ஆகட்டும் [திய

एवमुक्तो महातेजा वसिष्ठो जपतां वरः । आजुहाव ततः प्रीतः कल्मषीं धूतकल्मषः ॥

महातेजाः
 जपतां
 वरः
 धूतकल्मषः
 वसिष्ठः
 மஹாதேஜஸ்சியும்,
 மந்தாஜபம் செப்பவர்
 களில்
 உத்தமரும்,
 தோஷங்களை உதறின
 வருமான
 விஷிஷ்டர்

एवं
 उक्तः
 ततः
 प्रीतः
 कल्मषीं
 आजुहाव
 இவ்விதம்
 பதிலளிக்கப்பட்ட
 வராய்
 அதனால்
 ஸந்தோஷமடைந்த
 வராகி
 காமதேனுவை
 கூப்பிட்டார்.

एवेहि शबले सिप्रं मृणु चापि वचो मम । सबलस्यास्य राजपैः कर्तुं व्यवसितोऽस्म्यहम् ॥
भोजनेन महार्हेण सत्कारं संविधत्स्व मे ॥ २१ ॥

சாபலே “காமதேனுவே!
சிப்ரம் வ உடனேயே
மூறு ஒடிவா
மூறு ஒடிவா.
மம எனது
வச: மபி மனோபிஷ்டத்தையும்
மூறு கரத்தில் வாங்கிக்கொள்.
மஸ இந்த
சவலஸ ஸைன்யத்தினுடன்
 எழுந்தருளியிருக்கும்

राजपैः राज्ञीक्षिक्तु
महार्हेण மிக உயர்ந்த
भोजनेन உணவினால்
सत्कारं कर्तुं அதிதிபூஜையை
अहं நான் [செய்ய
व्यवसितः நிச்சயித்து
अस्मि இருக்கிறேன்.
मे எனக்காக
संविधत्स्व வேண்டிய ஏற்பாட்
 டை செய்வாயாக.

यस्य यस्य यथाकामं पदसेष्वभिपूजितम् । तत्सर्वं कामधुक्क्षमप्रभिवर्ष कृते मम ॥ २२ ॥

காமயுக “காமதேனுவே!
 { காரம், புளிப்பு, திதிப்
பத்சேசு பு, உப்பு, கசப்பு, துவர்
 பு என்சிறவைகளில்
யஸ யஸ எவரெவருக்குஎதெது
அபிபூஜித நிரம்பவுமிஷ்டமோ,

तत् सर्वं அதைபெல்லாம்
यथाकामं வேண்டியபடி.
मम कृते எனக்காக
क्षिप्रं அதிசீக்கிரத்தில்
अभिवर्ष பொழிந்தாகிடு.

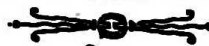
रसेनाग्नेन पानेन लेहचोष्येण संयुतम् । अन्नानां निचयं सर्वं सृजस्व शबले त्वर ॥ २३ ॥

சாபலே “காமதேனுவே!
ரஸேன ரஸவகைபுடனும்,
அந்நேன பசுந்யவகைபுடனும்
பானேன குடிக்கத்தக்கவையு
 டனும்,

लेहचोष्येण { நாக்கினால் நாக்கித்தின்
 னுபவையுடனும், உ
 தடுகளால் உறுஞ்சப்
 படுபவையுடனும்
संयुतं கூடின
अन्नानां உணவுகளின்
निचयं குவியலை
सर्वं எல்லாவற்றையும்
सृजस्व உண்டுபண்ணு.
त्वर சீக்கிரம் செய்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1657.

निपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் || 43 ||

शवलादानप्रार्थना—சபலையைக் கொடுக்கப் பிரார்த்திப்பது.

एवमुक्ता वसिष्ठेन शवला शत्रुसूदन । विदधे कामधुकामान्यस्य यस्य यथेप्सितम् ॥ १ ॥
इक्षुन्मधुरसान् लाजान्मैरैयांश्च वरासवान् । पानानि च महार्हाणि भक्ष्यांश्चोच्चावचांस्तथा ॥

शत्रुसूदन	“சத்ருஸம்ஹாரகரோ!	லாஜான்	பொரிகளையும்,
कामधुक	{ மனதில் எண்ணிய	மீரியான்	லாகிரி ரஸங்களையும்,
शवला	{ தெல்லாம் கொடுக்க	वरासवान् च	{ உயர்ந்த புஷ்பம், ப
वसिष्ठेन	வல்லதாகிய		ழும் முதலியவைகளி
एवं	காமதேனு,	महार्हाणि	னின்று பிழிந்தெடுத்
उक्ता	வலிஷ்டரால்	पानानि च	த ரஸங்களையும்,
यस्य यस्य	இப்படி		மிக்க உயர்ந்த
यथा ईप्सितं	எவப்பட்டதாய்,	उच्चावचान्	வேறு குடிக்கத்தக்க
	எவனெவனுக்கு	भक्ष्यान् च	பானகாதிகளையும்,
तथा	எப்படி எப்படி	कामान्	உயர்ந்தவையும் கீழ்ப்
इक्षुन्	இஷ்டமோ,	विदधे	பட்டவையுமான
मधुरसान्	அப்படியாய்		பணியா ரங்களையும்,
	கரும்புரஸங்களையும்,		வேண்டினவைகளெல்
	தேன்வகைகளையும்,		லாம்

उष्णाढ्यस्यौदनस्यात्र राशयः पर्वतोपमाः । मृष्टानानि च सूपाश्च दधिकुल्यास्तथैव च ॥

भक्ष	அங்கு	पर्वतोपमाः	போர்போராய் மலை
उष्णाढ्यस्य	வேண்டியளவு கடுகை	सूपाः च	ளொ விளங்கின
	யுள்ள	तथा एव	குழம்புவகைகளும்
ओदनस्य	அன்னத்தினுடைய	दधिकुल्याः च	அவ்வண்ணமே
राशयः	குவிபல்களும்,		தயிர்வகைகளும் மடுவு
मृष्टानानि च	சித்திரான்னங்களும்,		மடுவாய் விளங்கின.

नानास्वादुरसानां च षड्सानां तथैव च । भाजनानि सुपूर्णानि गौदानि च सहस्रशः ॥

नानास्वादु-}	பற்பல இனிப ருசியுள்	सुपूर्णानि	அத்பந்த ருசிகரமா
रसानां च }	ள ரஸங்களையுடைய	गौदानि च	பிருக்கும்
तथा एव	அவ்விதமாகவே		சக்கரைப்பலகாரங்க
षड्सानां च	ஆறுவகை ரஸங்களை		ளும்
	யுடையவும்,	सहस्रशः	ஆபிரக்கணக்காய்
भाजनानि	பாத்திரங்களும்,		விளங்கின.

सर्वभासीत्सुसंतुष्टं हृष्टपुष्टजनायुतम् । विश्वामित्रबलं सर्वं वसिष्ठेनातितर्पितम् ॥ ५ ॥

ஐயுஜநாயுத்	{	ஸ்வப்ரகாரத்தாலும்	வசிஸேன	வளிய்ப்பால்
விநாமிசவக்		திருப்திகொண்டிருந்	சவ்	ஸ்வப்ரகாரத்திலும்
சவ்		த ஜனங்கனால் நி	சுசன்னுய்	அதிக மனக்களிப்புற்
		றைந்திருந்த		ததாய்
		விச்வாமித்திரரின்	அஸிதபித்	அதிகதிருப்தியைச்
		சேனை		ததாய்
		எல்லாமும்	அசித்	விளங்கிற்று.

विश्वामित्रोऽपि राजर्षिर्हृष्टः पुष्टस्तदाऽभवत् । सान्तःपुरवरो राजा सब्राह्मणपुरोहितः ॥

சாந்த:புரவர:	அந்தபுரஸ்தீர்தனக் களோடிருந்தவரும்,	விநாயக:	விசுவாமித்திர மன்னர்,
ஐயாஐய- } புரோஹித: }	வேதிபர்களோடும் பு ரோஹிதர்களோடு மிருந்தவரும்,	ராஜா சதா புர:	அப்பொழுது ஸர்வபாகாததாலும்
ராஜயி: அபி	ராஜரிஷிபுமான	ஐய:	மனக்களிப்புற்றவராய் ஆயினர்.

सामात्यो मन्त्रिसहितः सभृत्यः पूजितस्तदा । युक्तः परमहर्षेण वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥ ७ ॥

சாமாய:	{	ஸௌபதி முதலான	பூஜித:	கிருத்தளிக்கப்பெற்ற
		கார்பஸஹாபிகளு		வராய்
		டன் இருந்தவரும்,	தவ	அதனால்
மந்நிசஹித:		மந்திராலோசனைஸ	பரமஹயேண	பரமானந்தத்துடன்
	{	ஹாபிகளான மந்திரி	யுக:	விளங்குகிறவராகி,
		மார்களுடனிருந்த	வசித்	வளிஷ்டரை பார்த்து,
சமூத:		வரும்,	இவ்	இவ்வாறு
		யேகைக்காரருடனிருந்	அவ்வித	சொல்லலானார்.
		தவருமான அவர்		

पूजितोऽहं त्वया ब्रह्मन्पूजार्हेण सुसत्कृतः । श्रूयतामभिधास्यामि वाक्यं वाक्यविशारद ॥
गवां शतसहस्रेण दीयतां शबला मम ॥ ८ ॥

வாய்விசாரடி ஐயந் பூசாஹ்ண த்வயா அஹ் பூஜித: பூசகூத: 	"சொல்லுதப்பமறிந்த அந்தணரே! பூஜிக்கப்படவேண்டிய தேவரீரால் நான் கொள்கிக்கப்பட்டவ னாய் சாந்தையுடன் விருந் தவிக்கப்பெற்றேன்.	வாய் அமிதாஸ்யாமி ஐயந்தா ரவா சாதசஹ்ணே மம சவகா லீனயாஸு	ஒரு வார்த்தை நான் சொல்லுகிறேன். செவியுறவேண்டும். பகக்கருடைய லக்ஷத்தைக்கொண்டு எனக்கு காமதேனு கொடுக்கப்படவேண் டும்.
---	---	---	---

स्वाहाकारवपट्कारौ विद्याश्च विविधास्तथा । आयत्तमत्र राजर्षे सर्वमेतान्न संशयः ॥ १४ ॥

राजर्षे	“राजर्षीय्ये !	अस	இதனிடம்
स्वाहाकार-	ஸ்வாஹா வஷட் என்	एतत् सधं	இதெல்லாமும்
वपट्कारौ च	கிற ஒம் டந்திரங்களும்	आयत्तं	அதின்ம்.
विविधाः	பலவகைகளான	संशयः न	இதற்கு ஸம்சய
विद्याः तथा	வேதம் முதலிய		மின்று.
	வித்யைகளும்,		

सर्वस्यमेतत्सत्येन मम तुष्टिकरी सदा । कारणैर्वहुमी राजन्न दास्ये श्वलां तव ॥ १५ ॥

राजन्	“अराधने !	एतत्	இது
सदा	எக்காலத்திலும் [கிற	मम	எனக்கு
बहुभिः	உத்திருஷ்டமாயிருக்-	सर्वस्यं	எல்லாமுமாகிறது.
कारणैः	செய்கைகளைக்	सत्येन	எப்படியும்
	கொண்டு	तव	தேவரீருக்கு
तुष्टिकरी	{ எதோன் றிருந்தால் ம	श्वलां	காமதேனுவை
	ற்றொன்றும் வேண்	न दास्ये	நான் கொடுக்கமாட்
	டாமோ அப்படிப்ப		டேன்.
	ட்டதாகிறது.		

वसिष्ठेनैवमुक्तस्तु विश्वामित्रोऽब्रवीत्ततः । संख्यतरमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १६ ॥

वसिष्ठेन	வஸிஷ்டரால்	ततः	அப்பொழுது
एवं	இவ்விதம்	अस्यर्थं	மஹா
उक्तः	மறுமொழி அளிக்கப்	संख्यतरं	{ அபினிவேசப் பெருக்
	பட்டவரும்,		கை நன்குவிளக்கக்
वाक्यविशारदः	பேசுவதில் ஸமர்த்த	वाक्यं	காட்டுகிறதாகிய
	ருமான	अब्रवीत्	பின்வரும் மொழியை
विश्वामित्रः तु	விச்வாமித்திரரோ,		சொன்னார்.

हैरण्यकक्ष्याग्रैवेयान्शुवर्णाङ्कुशभूषितान् । ददामि कुञ्जराणां ते सहस्राणि चतुर्दश ॥

ते	“தேவரீருக்கு	अवेयान्	கழுத்துச்சக்கிலிக
कुञ्जराणां	பாணிகளின்		ளைபுமுடையவை
चतुर्दश	பதினான்கு	शुवर्णाङ्कुश-}	களாயும்,
सहस्राणि	ஆயிரங்களை,	भूषितान् }	தங்கஅங்குசங்களோ
हैरण्य-	தங்கமயமான இடுப்பு		டு விளங்குகிறவை
कक्ष्या-	க்கட்டுசக்கிலிகளையும்	ददामि	களாயும்
			நான் கொடுக்கிறேன்.

हैरण्यानां रथानां च श्वेताश्वानां चतुर्युजाम् । ददामि ते शतान्यष्टौ किङ्किणीशतभूषितान् ॥

हैरण्यानां	“பொன் மயங்களாயும்,	किङ्किणीशत-	{ ஐயுஜினென்று ஒலிக்
श्वेताश्वानां	வெள்ளைக்குதிரைகள்	भूषितान् }	கும் சிறு மணிகளின்
	கட்டினவைகளாயும்,		தாற்றுக்கணக்குகளி
चतुर्युजां	நாலு குதிரைகள் கட்		னல் அலங்கரிக்கப்ப
	ட்டவைகளான	अष्टौ शतानि च	எட்டு நூறுகளையும்,
	டினவைகளாயும்,	ते	தேவரீருக்கு
रथानां	ரதங்களின்	ददामि	கொடுக்கிறேன்.

हथानां देशजातानां कुलजानां महौजसाम् । सहस्रमेकं दश च ददामि तव सुव्रत ॥१९॥

சுவரத	“நல்லிரதமுடைய வரே !	மஹௌசா	மஹாவேகசக்தியுடைய பவைகளான
देशजातानां	பலநாடுகளில் உண் டானவைகளும்,	हथानां	குதிரைகளின்
कुलजानां	நற்சாதிப்பிறையுடைய பவைகளும்,	एकं दशसहस्रं च	பதினொராயிரத்தை
		तव	தேவரீருக்கு
		ददामि	கொடுக்கிறேன்.

नानावर्णविभक्तानां सवत्सानां तथैव च । ददाम्येकां गवां कोटिं श्वला दीयतां मम ॥

नानावर्ण- विभक्तानां च सवत्सानां एव	“பலவிதவண்ணவகுப்பு களைபுடையவைகளும் கன்றுகளைபுடையவை களான	कोटिं तथा ददामि मम श्वला दीयताम्	கோடிபையும் கொடுக்கிறேன். எனக்கு காமதேனுபாத்திரம் கொடுக்கப்படவேண் டும்.”
गवां एकं	பசுக்களுடைய ஒரு		

यावदिच्छसि रत्नं वा हिरण्यं वा द्विजोत्तम । तावददामि ते सर्वं श्वला दीयतां मम ॥

द्विजोत्तम रत्नं	“பிராமணோத்தமரே ! ரத்னம்தான் ஆகட் டும்,	सर्वं ते	எல்லாவற்றையும் தேவரீருக்கு
हिरण्यं वा	ஸுவர்ணம்தான் ஆகட்டும்,	दास्यामि मम	கொடுக்கிறேன். எனக்கு
इच्छसि	தேவரீர் திருவுள்ளத் தில் உள்ளது	श्वला	காமதேனுபாத்திரம்
यावत् तावत् वा	எதெதில் எவளவோ அது	दीयताम्	கொடுக்கப்படவேண் டும்.”

एवमुक्तस्तु भगवान्विधामित्रेण धीमता । न दास्यामीति श्वलां प्राह राजन्कथञ्चन ॥२०॥

एवं धीमता विधामित्रेण उक्तः	இந்தப்ரகாரம் புத்திமானான விச்வாமித்திரராலே வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவராகிய	इति प्राह राजन् श्वलां कथञ्चन दास्यामि न	பின்கண்டபடி. பதிலளித்தார். ‘அரசனே ! காமதேனுவை எப்படியானாலும் நான் கொடுேன்.
भगवान् तु	பகவானோடுவெனில்,		

एतदेव हि मे रत्नमेतदेव हि मे धनम् । एतदेव हि सर्वस्वमेतदेव हि जीवितम् ॥ २३ ॥

एतत् एव हि मे रत्नं एतत् एव हि मे	இதுவேதான் என்னுடைய ரத்னம். இதுவேதான் என்	धनं एतत् एव हि सर्वस्वं एतत् एव हि जीवितम्	செல்வம். இதுவேதான் சொத்தெல்லாம். இதுவேதான் உயிர்.
---	--	--	---

दर्शश्च पूर्णमासश्च यज्ञाश्चैवाप्तदक्षिणाः । एतदेव हि मे राजन्विविधाश्च क्रियास्तथा ॥२४॥

राजन्	" அரசனே !	यज्ञाः तथा च	பக்ருக்களும்,
दर्शः च	அமாவாஸ்பா ஓம் க்ரி	विविधाः	பலவித
	பையும்,	क्रियाः च एव	கர்மானுஷ்டானங்க
पूर्णमासः च	பௌர்ணமாஸ்பக்னி		ளும்
	ஹோத்திரமும்,	मे	எனக்கு
आप्तदक्षिणाः	ஏராளமான தகழினைக	एतत् एव हि	இதுவேதான்.
	ளுடன் விளங்கும்		

अदोमूलाः क्रियाः सर्वा मम राजन् संशयः । बहुना किं प्रलापेन न दास्ये कामदोहिनीम् ॥

राजन्	" ராஜாவே !	संशयः न	ஸந்தேஹமில்லை.
मम	என்னுடைய	बहुना	பலவித
सर्वाः	ஸகல	प्रलापेन	சொல்லால்
क्रियाः	அனுஷ்டானங்களும்	किं	என்ன ?
अदोमूला	இதையே ஆதாரமா	कामदोहिनीं	காமதேனுவை
	யுடையவைகள்.	न दास्ये	நான் கொடேன்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 1682.

चतुष्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५४ ॥

शबलापहरणम्—சபலையைப்பஹரிப்பது.

कामधेनुं वसिष्ठोऽपि यदा न त्यजते मुनिः । तदाऽस्य शबलां राम विश्वामित्रोऽन्वकर्षत ॥

राम	" ஸ்ரீராம !	विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்,
वसिष्ठः	வலிஷ்ட	अस्य	இவரது
मुनिः	முனிவர்	कामधेनुं अपि	காமதேனுவையே
शबलां	காமதேனுவை	अन्वकर्षत	பலாத்காரமாய் பிடித்
त्यजते न	கொடுக்கமாட்டேன்,		து இழுத்தார்.
यदा तदा	என்றதுமே		

नीयमाना तु शबला राम राज्ञा महात्मना । दुःखिता चिन्तयामास रुदती शोककर्षिता ॥

राम	" ஸ்ரீராம !	दुःखिता	துக்கித்து,
महात्मना	தீரிலோகப்படுத்தி	शोककर्षिता	சோகத்தால் உள்ளமு
	பெற்றவராகிய	रुदती	அழுதுகொண்டு, [ருகி
राज्ञा	அரசனாக		பின்வருமாறு தனக்
नीयमाना	இழுத்துக்கொண்டு	• चिन्तयामास	{ குள் ஆலோசனை
	போகப்பட்ட		செய்தது.
शबला तु	காமதேனுவா,		

परित्यक्ता वसिष्ठेन किमहं सुमहात्मना । याऽहं राजभट्टैर्दीना ह्रियेयं भृशदुःखिता ॥ ३ ॥

राजभट्टैः “अराசன் சேனைவீரர்
களாலே
வீனா நவிரக்கமின்றி
भृशदुःखिता மிகத் துன்புறுத்திக்
கொண்டு,
அஃ நான்
ह्रियेयं இழுத்துக்கொண்டு
போகப்படுகிறேன்.

या एतं अहं
सुमहात्मना { मकारं मावनेन तिरु
लोकात्प्राप्यति
पेत्तव्वारान
वसिष्ठेन वल्लिखत्पदार्थ
परित्यक्ता किम् कलविष्यत्पदार्थ
என்ன?

किं मयाऽपकृतं तस्य महर्षेर्भावितात्मनः । यन्मामनागसं भक्तामिष्टां त्यजति धार्मिकः ॥

भावितात्मनः பிரம்மஞ்ஞானியாகிற
तस्य அந்த
महर्षेः மஹர்ஷிக்கு
मया என்னால்
अपकृतं செய்யப்பட்ட அப
किं என்ன? [சாரம்
यत् ஏனெனில்

धार्मिकः தர்மசீலர்
इष्टां ஆஸக்தியுடன்
अनागसं எப்பொழுதும் இன்ப
த்தைபே விரிவிக்கும்
भक्तां பக்தையாகிய
मां என்னை
त्यजति கவனியாதிருக்கிறார்.

इति सञ्चिन्तयित्वा तु निःश्वस्य च पुनः पुनः । जगाम वेगेन तदा वसिष्ठं परमौजसम् ॥

पुनः पुनः அடிக்கடி
निःश्वस्य च பெருமூச்சுவிட்டும்,
इति மேற்கண்டவாறு
सञ्चिन्तयित्वा மனதினுள் ஆராய்ச்சி
செய்து,
तदा तु அப்பொழுது
முடிவாய்

वेगेन தன்னிடமுள்ள சக்தி
வைக்கொண்டு
वसिष्ठं வலிவீழ்ப்பகவானை
अस्तिरासस्तिराப்
परमौजसं { போகங்களில் மகா
சிபுணராய்
जगाम கண்டுகொண்டது.

निर्धूय तांस्तदा भृत्याञ्छतशः शत्रुसूदन । जगामानिलवेगेन पादमूलं महात्मनः ॥ ६ ॥

शत्रुसूदन “சத்ருஸம்ஹாரக!
तदा அப்பொழுது
ताम् அந்த
शतशः நூற்றுக்கணக்கான
भृत्यान् மன்னனது ஆட்களை

अनिलवेगेन வாயுவேகத்துடன்
निर्धूय உதறி தள்ளியிட்டு,
महात्मनः மகாத்மாவினுடைய
पादमूलं காலடியண்டைக்கு
जगाम வந்துசேர்ந்தது.

शबला सा रुदन्ती च क्रोशन्ती चेदमब्रवीत् । वसिष्ठस्याग्रतः स्थित्वा मेघदुन्दुभिराविणी ॥

सा अந்த
शबला காமதேனு
वसिष्ठस्य வலிவீழ்ப்பருடைய
अग्रतः முன்னிலையில்
स्थित्वा நின்றുകொண்டு,

मेघदुन्दुभि-
राविणी { மேகமுழக்கம்போ
தும் திந்துடித்வனி
போலும் குரலுடன்
வாய்விட்டுக்கதறியும்.
அழுதுகொண்டும்
இவ்வாறு
அब्रवीत् முறைபட்டது.

भगवन् किं परित्यक्ता त्वयाऽहं ब्रह्मणः सुत । यस्माद्राजभट्टा मां हि नयन्ते त्वत्सकाशतः ॥

राजभट्टा:	அரசனது போர் வீரர்கள்	भगवन्	பகவானே !
मां	என்னை	ब्रह्मणः	பிரம்மதேவரின்
त्वत्सकाशतः	தேவரீர் ஸன்னிதா னத்திலிருந்து	सुत	புதல்வரே !
नयन्ते	இழுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள் ;	अहं	நான்
यस्मात्	என்றபடியால்	त्वया हि	தேவரீராலேயே
		परित्यक्ता	கொடுத்துவிடப்பட்ட தேனோ?
		किम्	என்ன ?

एवमुक्तस्तु ब्रह्मर्षिरिदं वचनमब्रवीत् । शोकसन्तप्तहृदयां स्वसारमिव दुःखिताम् ॥ ९ ॥

एवं	இவ்விதமாய்	दुःखितां	துக்கித்து
उक्तः सु	சொல்லப்பட்டதற்கு திருச்செகி சாற்றிய	शोकसंतप्तहृदयां	{ சோகத்தால் மனமு ருக்கிடக்கும் அ தைப்பார்த்து
ब्रह्मर्षिः	பிரம்மரிஷி,	इव	பின்வரும்
स्वसारं	உடன்பிறந்தவனோ	वचनं	மொழியை
इय	போன்றதாம்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

न त्वां त्यजामि श्वले नाऽपि मेऽपकृतं त्वया । एष त्वां नयते राजा बलान्मत्तो महाबलः ॥
न हि तुल्यं बलं महां राजा त्वद्य विशेषतः । बली राजा क्षत्रियश्च पृथिव्याः पतिरेव च ॥
इयमक्षौहिणी पूर्णा सवाजिरथसंकुला । हस्तिध्वजसमाकीर्णा तेनासौ बलवत्तरः ॥१२॥

इयं	இந்த	राजा	மன்னன்.
अक्षौहिणी	{ சேனை அசௌக்ய ணியங்கொடியுடை பதாய்	क्षत्रियः	கூத்திரியஜாதியில் பிறந்த
पूर्णा	நிறைந்துள்ளது.	राजा	மன்னன்.
सवाजि- रथसंकुला }	குதிரைகளும், சதங்க ளும் நிறம்பியது.	पृथिव्याः च	பூமிக்கே
हस्तिः अ- समाकीर्णा }	உக்கிருஷ்டமான பா னைகளையும் நிறைந் தது.	पतिः एव	நாயகனாகவே
तेन	அதனால்	बली	பலிஷ்டனாய்
असौ	இவன்	राजा	அரசுபுரிந்துவருகி எனக்கு [முன்.
बलवत्तरः	அதி பலவாகுகிறான்.	महं	அவனுக்கிடான
एषः सु	இவனே	तुल्यं	வலிமை
महाबलः	தப்பாபலங்கொண்ட	बलं	இல்லை.
		न	உன்னால்
		त्वया	எனக்கு
		मे	அபகீரமெதுவும்
		अपकृतं अपि	செய்யப்படவேலில்லை.
		न हि	

क्षयते
त्वां
स्यजामि न च
अथ
विशेषतः
कामதேனுவே!
உன்னை
நான் கொடுக்கவு
இப்பொழுது [மில்லை.
முக்கியமாய்

त्वां
मत्तः
बलात्
नयते
உன்னை
என்னிடத்தினின்றும்
பலாத்கரித்து
ஒட்டிக்கொண்டு
போகிறான்.

एवमुक्ता वसिष्ठेन प्रत्युवाच विनीतवत् । वचनं वचनज्ञा सा ब्रह्मर्षिमतुलप्रभम् ॥ १३ ॥

एवं
वसिष्ठेन
उक्ता
वचनज्ञा
இவ்விதமாய்
வளிகிட்டால்
மறமொழி அளிக்கப்
பட்டதும்
சொல்லறிவுள்ளது
மான

अतुलप्रभं
ब्रह्मर्षिं
विनीतवत्
वचनं
प्रत्युवाच
இணையிலாத
தேஜஸ்ஸுடைய
பிரம்மரிஷியைநோக்கி
வணக்கத்துடன்.
பின்கண்ட வார்த்தை
யை
பதிலாய் உரை
செய்தது.

सा
अथ,
அது,

न बलं क्षत्रियस्याहुर्ब्राह्मणो बलवत्तरः ।

ब्रह्मन्
क्षत्रियस्य
बलं
आहुः न
ब्रह्मबलं
“ஸ்வாமியே!
சூத்திரியனுடைய
வல்லமையை
ஒருகார்பமாய் சொல்
லுகிறார்கள் இல்லை.
பிரம்மணனது சக்தி
யானது

ब्रह्मन् ब्रह्मबलं दिव्यं क्षत्रात् बलवत्तरम् ॥

दिव्यं
क्षत्रात्
बलवत्तरं
ब्राह्मणः तु
बलवत्तरः
தெய்வப்புலமையுள்
ளது.
சூத்திரியனுடைய
தைக்காட்டிலும்
மேம்பட்ட வலிமை
யுடையது.
பிரம்மணன்தான்
அதிகபலவான்.

अप्रमेयं बलं तुभ्यं न त्वसौ बलवत्तरः । विश्वामित्रो महावीर्यस्तेजस्तव दुरासदम् ॥ १५ ॥

तुभ्यं
बलं
अप्रमेयं
तव
तेजः दुरासदं
தேவரீருக்கு
வலிமை
அளவற்றது.
தேவரீருடைய
தேஜஸ்ஸுக்கிட்ட
நெருக்கமுடிபாது.

महावीर्यः
असौ
विश्वामित्रः तु
बलवत्तरः न
மஹாதேஜோவாகுகிய
அந்த
விச்வாமித்திரனும்
மேம்பட்ட வலியை
யுடையவனல்ல.

नियुक्ष्व मां महातेजस्त्वद्ब्रह्मबलसंभृताम् । तस्य दर्पं बलं यत्तन्नाशयामि दुरात्मनः ॥

महातेजः
त्वद्ब्रह्मबलसंभृतां
मां
नियुक्ष्व
மஹாப்பாவமுடைய
வரே!
தேவரீருடைய மந்திர
வலிமையினால்வளர்க்
தப்பட்ட மஹிமையு
என்னை [டைய
ஏவக்கூடவர்.

तस्य
दुरात्मनः
दर्पं
बलं
यत्
तत्
नाशयामि
அந்த
தூராத்மவினுடைய
துடுக்காய் விளங்கும்
பலம்
எதுவோ
அதை
நசிக்கச்செய்கிறேன்.

इत्युक्तस्तु तथा राम वसिष्ठस्तु महायशाः । सृजस्वेति तदोवाच बलं परबलार्दनम् ॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुरभिः साऽसृजत्तदा ॥ १७ ॥

ராம	ஸ்ரீராம !
தவா	அப்பொழுது
சு	இவ்விஷயத்தில்
தயா	அதால்
ஐதி	இவ்வண்ணமாய்
	{ வேண்டிக்கொள்ளப்
உரு:	{ பட்டதற்கு திருச்செ
	{ செவிசாற்றிய
மஹாயசா:	பெரும்புகழ் படைத்த
யசிஃ	வளிஷ்டர்
பரவலாடீன	'சத்ருசேனையை நாசம்
	செய்யும்படியான

யல்	தான் செவ்வையை
நு	உடனேயே
சுஜஸ்ய	உண்டுபண்ணு ;'
ஐதி	என்று
உவாச	நியமித்தருளினார்.
சா	அந்த
சுரமி:	காமதேனு,
தஸ்ய	அவருடைய
தத் வசனம்	அந்த நியமனத்தை
சூத்வா	கிறமேற்கொண்டு,
ததா	உடனேயே
அஸுஜத்	உண்டுபண்ணித் து.

तस्या हुङ्कारवोत्सृष्टाः पल्लवाः शतशो नृप । नाशयन्ति बलं सर्वं विश्वामित्रस्य पश्यतः ॥

நூப “அரசே!

தஸ்யா: அதன்

ஹுக்ரவோத்ஸயா: { முக்கரகர்ஜ்ஜன ச்தி
 னால் உண்டுபண்ணப்
 பட்ட

பஸ்வா: பப்லவர்கள் என்ற
 வர்கள்

வினாமிசைய	ஹிச்வாமித்திரர்
படியத:	பார்த்துக்கொண்ட-
	ருக்கும்போதே
வலம்	சேனை
சர்வ	முழுவதையும்
ஶதஸ:	நூறுநூறுக
நாஸயந்தி	நாசம்செய்தார்கள்.

स राजा परमक्रुद्धः क्रोधविस्फारितेक्षणः । पशुवांन्नाशयामास शस्त्रैस्त्वावचैरपि ॥ १९ ॥

ச: அந்த
ராஜா மன்னர்,
க்ஷேத்ரவிரதிக்ஷண: கோபத்தால் துடிக்க
மும்மகன் கருத்தராய்
பரமகரு: கடும்கோபமடைந்த
வராசி

உயாவை: அபி	பெரியவைகளும் சிறி
	யவைகளுமான
சாலை:	சுந்திரங்களால்
பழுவூ	பப்லவர்களை
நாசியாமாச	அழித்தார்.

विश्वामित्रादितान् हृष्टा पल्लवाञ्छतशस्तदा । भूय एवासृजत्कोपाच्छकान्यवनमिश्रितान् ॥

புலவாந் . பல்லவர்களை
 ஶதா: நூற்றுக்கணக்காக
 விஷமினாடிவாந் விச்வாமித்திரரால்
 குழிப்பிண்டுவிட்டதை
 நூதா . கவனித்து,

ததா	உடனே
யவநமிஸ்திதாந்	பவனர்கள் கலந்த
ஸகாந்	சகர்கள் என்பவர்களை
கோபாத்	கோபுத்தினால்
மூய: பவ	மறுபடியும்
மஸுநத்	உண்டுபண்ணித் து. •

357

தே:	அந்த
यवनमिथितै:	யவனர்களுடன்கடிய
शकै:	சகர்களால்
भूमि:	பூமியானது
संवृता आसीत्	நிறம்பிவிட்டது.

சவ்	முழுவுதும்,
பரீசை:	கொழுந்துவிட்டெ
	ரியும்
பாவகை: ஐவ	திக்களால் எப்படியோ
	அப்படியே
நிர்வாகம்	எரித்துவிடப்பட்டது.

தீ:	அவைகளால்
யவனகம்மோஜா:	பவனர்களும், காம்
	போஜர்களும்,
பழுவா: ச	பப்லவர்களும்
ஆகூலிகூதா:	ஒருவாறு கலக்கப்பட்ட
	டார்கள்.

भादितः श्लोकाः 1705

ஆகிலான் **பிரதீக்ஷப்பட்டிருப்பவர்களாய்**

ஹூட்டா **கவனித்து,**

காமஸுக் **"காமதேனுவே!**

யோகத்: **போகமகிமைபால்**

சுஜ் **நிருஷ்டிசெய்து என்று**

சோடியமாஸ **ஏவினர்.**

तस्यां हुंकारतो जाताः काम्भोजा रविसन्निभाः । ऊधसस्त्वथ संजाताः पल्लवाः शस्त्रपाणयः ॥
योनिदेशाच्च यवनाः शकृद्देशाच्छकास्तथा । रोमकूपेषु च म्लेच्छा हारीताः सकिरातकाः ॥

तस्याः	அதன்	पल्लवाः तु	பல்லவர்களும்,
हुंकारतः	"ஹும்" என்கிற	योनिदेशात्	யோனிதேசத்திலிருந்
	முக்காரத்தாலே	यवनाः च	யவனர்களும், [அ
रविसन्निभाः	கதிரவன் போன்றவர்	शकृद्देशात्	சாணமிடும் த்வாரத்
	கனகன		திலிருந்து
काम्भोजाः	காம்போஜர்கள்	शकाः तथा	சகர்களும்,
जाताः	உண்டானார்கள்.	रोमकूपेषु	மயிர்க்கால்களிலிருந்து
अथ	தவிர	म्लेच्छाः च	ம்மேச்சர்களும்,
ऊधसः	மடியிலிருந்து	सकिरातकाः	கிராதர்களுடன்
शस्त्रपाणयः	ஆயுதங்களை கையிலே	हारीताः	ஹாரீதர்களும் [கூடின
	ந்தினவர்களான	सजाताः	உண்டானார்கள்.

तैस्तैर्निपूदितं सैन्यं विश्वामित्रस्य तत्सणात् । सपदातिगजं साभं सरथं रघुनन्दन ॥ ४ ॥

रघुनन्दन	"ரகுந்தன !	सरथं	ரதங்களுடனும்
विश्वामित्रस्य	விச்வாமித்திரரின்	तत्सणात्	ஒரு கொடிப்பொழுதி
सैन्यं	சேனையானது		லேயே
सपदातिगजं	காலாட்களுடனும்	सैः	அதற்கேற்ற
	பாணிகளுடனும்	सैः	அவர்களாலே
साभं	குதிரைகளுடனும்	निपूदितम्	நாசமாக்கப்பட்டது.

दृष्ट्वा निपूदितं सैन्यं वसिष्ठेन महात्मना । विश्वामित्रसुतानां तु शतं नानाविधायुधम् ॥
अभ्यधावत्सुसंकुदं वसिष्ठं जपतां वरम् ॥ ५ ॥

विश्वामित्रसुतानां	"விச்வாமித்திரருடை	तु	அதனால்
	ய பிள்ளைகளில்	सुसंकुदं	கடும்கோபம் கொண்ட
शतं	நூறுபேர்கள்		வர்களாகி
महात्मना	மஹாத்மாவான "	नानाविधायुधं	பலவித ஆயுதங்களை
वसिष्ठेन	வஸிஷ்டரால்		எடுத்துக்கொண்டு
सैन्यं	சேனையை	जपतां	முனிகளில்
निपूदितं	நாசமடைந்ததாய்	वरं	உயர்ந்த
दृष्ट्वा	பார்த்து,	वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை
		अभ्यधावत्	எதிர்த்தார்கள்.

हुंकारेणैव तान्सर्वाभिर्ददाह महानृपिः ॥ ६ ॥

महान्	மஹா	सर्वान्	எல்லாரையும்
ऋपिः	ரிஷி	हुङ्कारेण एव	"ஹும்" என்கிற மி
तान्	அவர்கள்		றட்டுசுத்தத்தாலேயே
		निर्ददाह	பொசுக்கிட்டார்.

ते साश्वरथपादाता वसिष्ठेन महात्मना । भस्मीकृता मुहूर्तेन विश्वामित्रसुतास्तदा ॥ ७ ॥

ते	அந்த	முஹூர்தேன	ஒரு நொடி ப்பொழுது
விஷ்ணுமित्रசுதா:	விச்வாமித்திரரின்		தில்
	புதல்வர்கள்,	மஹா த்மா வான	
சாஸ்வரதபாடாதா:	குதிரைகள், ரதங்கள்	வசிஸ்தேன	வளியுட்டால்
	காலாட்டகளுடன்	பஸ்மீகரிதா:	சாம்பலாக்கப்பட்டார்
ததா	அப்பொழுது		கள்.

दृष्ट्वा विनाशितान्पुत्रान्वलं च सुमहायशाः । सत्रीदृश्चिन्तयाऽऽविष्टो विश्वामित्रोऽभवत्तदा ॥

சுமஹாயசா:	மிகப்பெரும்புகழு	வினாசிதாந்	நாசமடைந்துவிட்ட
	டையவரான	தூஷ்டா	பார்த்து, [வர்களாய்
விஷ்ணுமित्र:	விச்வாமித்திரர்,	சத்ரீத:	லஜ்ஜைக்கொண்டவராகி
ததா	அப்பொழுது	சிந்தியா	மனக்கவலைநிலை
வலம் ச	ஸேனைஎல்லாம், மும்,	அவிஸ்த:	மெய்மறந்தவராக
புதாந்	புதல்வர்களையும்	அபவத்	ஆயினர்.

समुद्र इव निर्वेगो भगवद्भू इवोरगः । उपरक्त इवादित्यः सद्यो निष्पभतां गतः ॥ ९ ॥

निर्वेगः	அசைவற்ற	उपरक्तः	ராகுக்கிரஸ்தனான
समुद्रः	கடல்	आदित्यः	சூரியன்
इव	போலவும்,	इव	போலவும்,
भगवद्भूः	பல்பிடிக்கின	निष्पभतां	ஒளிபிழைவ
उरगः	பாம்பு	सद्यः	உடனேயே
इव	போலவும்,	गतः	அடைந்தார்.

हतपुत्रबलो दीनो लूनपक्ष इव द्विजः । हतदोर्पो हतोत्साहो निर्वेदं समपद्यत ॥ १० ॥

हतपुत्रबलः	புதல்வர்களையும்சைன்	हतदोर्पः	கொழுப்படக்கினவ
	யங்களைபுழிழந்தஅவர்		ராய்,
लूनपक्षः	சிறகு ஒடிந்த	दीनः	மனம்குன்றியவராய்,
द्विजः इव	பறவைபோல்	हतोत्साहः	சக்திக்குன்றியவராய்,
		निर्वेदं	ஏக்கத்தை
		समपद्यत	அடைந்தார்.

स पुत्रमेकं राज्याय पालयेति नियुज्य च । पृथिवीं क्षत्रधर्मेण वनमेकोऽन्वपद्यत ॥ ११ ॥

सः	அவர்,	राज्याय	அரசாக்கிக்காக
पृथिवीं	‘பூமியை	नियुज्य	ஸ்தாபித்துவிட்டு,
क्षत्रधर्मेण	ராஜநீதிப்படி	एकः	தனியாய்
पालय	ஆள்வாராக.	च	உடனே
इति	என்று சொல்லி,	वनं	காட்டுக்கு
एकं	ஒரு	अन्वपद्यत	சென்றார்.
पुत्रं	புதல்வனை		

स गत्वा हिमवत्पार्श्वं किन्नरोरगसेवितम् । महादेवमसादार्थं तपस्तेपे महातपाः ॥ १२ ॥

ச:	அவர்,	மहाதேவ-	மஹாதேவரது அணுக்
கிन्नரோர-}	கின்னரர்களாலேயும்,	மசாதார்த்த }	கிரகத்தைப் பெறுவ
சேவितம் }	உரகர்களாலேயும்		தற்காக
	நிறைந்த	மஹாதபா:	கடுந்தவம்பூண்டவ
हिमवत्पार्श्व	இமயமலைச்சாரலுக்கு	तपः	தவம்
गत्वा	போய்ச்சேர்ந்து,	तेपे	புரிந்தார்.

केनचित्त्वथ कालेन देवेशो वृषभध्वजः । दर्शयांमास वरदो विश्वामित्रं महाबलम् ॥ १३ ॥

अथ	அப்படியாய்	वृषभध्वजः	சிவபெருமான்,
केनचित् }	கொஞ்சம் காலத்	महाबलं	மகா சக்திமானாகிய
कालेन तु }	திற்கு அப்பால்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரருக்கு
देवेशः	தேவேசரும்	दर्शयामास	பிரத்யகூழமானார்.
वरदः	வரதருமானாகிய		

किमर्थं तप्यसे राजन् ब्रूहि यत्ते विवक्षितम् । वरदोऽस्मि वरो यस्ते काङ्क्षितः सोऽभिधीयताम् ॥

राजन्	“ அரசனே !	ते	உனக்கு
किमर्थं	எதற்காக	कांक्षितः	வேண்டப்பட்டதாகிற
तप्यसे	நீ தவம்செய்கிறாய் ?	वरः	வரம்
ते	உன்னுடைய	यः	எதுவோ ;
विवक्षितं	கோரிக்கை	सः	அது
यत्	எதுவோ	अभिधीयतां	சொல்லப்படட்டும்.
तत्	அதை	वरदः	வரமளிக்கிறவனுய்
ब्रूहि	சொல்.	अस्मि	இருக்கிறேன்.

एवमुक्तस्तु देवेन विश्वामित्रो महातपा : प्रणिपत्य महादेवमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १५ ॥

देवेन	மஹாதேவரால்	प्रणिपत्य	ஸரஹஸ்யமாக்மாய்
एवं	இவ்விதமாய்		தண்டனிட்டு,
उक्तः	ஸம்பாஷிக்கப்பட்ட	तु	அதன் பின்னர்
महातपाः	மகா தபஸ்விபான	इदं	பின்வரும்
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்,	वचनं	மொழியை
महादेवं	மகாதேவரை	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

यदि तुष्टो महादेव धनुर्वेदो ममानघ । साङ्गोपाङ्गोपनिषदः सरहस्यः प्रदीयताम् ॥ १६ ॥

अनघ	‘ மானந்த	सरहस्यः	சஹஸ்யமெனப்படும்
महादेव	மகாதேவரே !		உபநிஷத்துடன்
तुष्टः	உன்னம் குளிர்ந்தவ		அங்கம், உபாங்கம்,
	ராய்	साङ्गोपाङ्गोपनिषदः	உபநிஷத்து இவை
यदि	இருக்கிறீரென்றால்,		களுடனும்
मम	எனக்கு	प्रदीयताम्	அளிக்கப்பட
धनुर्वेदः	தனுர்வேதமானது		வேண்டும்.

ततो गत्वाऽऽश्रमपदं मुपोचास्त्रार्णि पार्थिवः । यैस्तत्तपोवनं सर्वं निर्दग्धं चास्त्रतेजसा ॥

पार्थिवः अरुசன்,
आश्रमपदं ஆசிராமத்திற்கு
गत्वा போய்ச்சேர்ந்து,
ततः அவ்விடத்தில்
अस्त्राणि அஸ்திரங்களை
मुपोच प्रोபோகித்தார்.
यैः அவைகளாலும்

अस्त्रतेजसा च அஸ்திரங்களின் மகி
மைபாலும்
तत् அந்த
तपोवनं தபோவனம்
सर्वं முழுவதும்
निर्दग्धम् பொசுக்கிவிடப்பட்ட
டது.

उदीर्यमाणमस्त्रं तद्विधामित्रस्य धीमतः । दृष्ट्वा विप्रद्रुता भीता मुनयः शतशो दिशः ॥
वसिष्ठस्य च ये शिष्यास्तथैव मृगपक्षिणः । विद्रवन्ति भयाद्भीता नानादिग्भ्यः सहस्रशः ॥
वसिष्ठस्याश्रमपदं शून्यमासीन्महात्मनः । मुहूर्तमिव निश्शब्दमासीदिरिणसन्निभम् ॥२४॥
वदतो वै वसिष्ठस्य मा भैष्टेति मुहुर्मुहुः । नाशयाम्यद्य गाधेयं नीहारमिव भास्करः ॥

धीमतः தீமனான
विधामित्रस्य விசுவாமித்திரருடைய
तत् அந்த
अस्त्रं அஸ்திரவரிசை
उदीर्यमाणं எக்குமாக்கிரமித்தி
ருக்கிறதாய்
दृष्ट्वा பார்த்து,
भास्करः 'சூர்யன்'
नीहारं பனியை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
गाधेयं விசுவாமித்திரனார்
अद्य இதோ
नाशयामि நாசம்செய்கிறேன்.
मा भैष्ट पபப்படாதிருக்கள.
इति என்று
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
वसिष्ठस्य வலிவட்டர்
वदतः वै சொல்லிக்கொண்ட
ருக்கும்போதே
वसिष्ठस्य வலிவட்டருடைய
शिष्याः சிஷ்யர்கள்
ये च எவர்களோ அவர்
களும்,
तया மற்றபடியாபிருந்த

शतशः பல
मुनयः ரிஷிகளும்
भीताः நடுக்கமடைந்தவர்
களாய்,
दिशः பலதிக்குகளிலும்
विप्रद्रुताः ஒடிவிட்டார்கள்.
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காயி
ருந்த
मृगपक्षिणः एव மிருகங்களும் பறவை
களும்கூட
भयात् பரண்பயத்தால்
भीताः நடுக்கமெடுத்து
नानादिग्भ्यः பலதிசைகள்வழிபாய்
विद्रवन्ति ஒட்டிக்கொண்டன.
महात्मनः மஹாத்மாவான
वसिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய
आश्रमपदं ஆசிராமமானது
मुहूर्तं इव ஏறக்குறைய ஒருநொ
டிப்பொழுதுமட்டும்
निश्शब्दं ஒலிஒசையின்றி
शून्यं பாழாய்
आसीत् இருந்தது.
इरिणसन्निभं ஸஞ்சாரமற்றவனப்
பிரதேசத்திற்கிடாய்
விளங்கிற்று.
आसीत्

एवमुक्त्वा महातेजा वसिष्ठो जपतां वरः । विश्वामित्रं तदा वाक्यं सरोषमिदमब्रवीत् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்சியும்,	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
जपतां	மந்திரவித்துக்களில்		நோக்கி
वरः	உத்தமருமான	सरोषं	{ கோபத்தை நன்கு
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,		விளக்காட்டுகிறதா
एवं	மேற்கண்டவண்ண		பிரகட்கிற
	மாய்	इदं	பின்வரும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	वाक्यं	மொழியை
तदा	உடனேயே	अब्रवीत्	சொன்னார்.

आश्रमं चिरसंवृद्धं यद्विनाशितवानसि । दुराचारोऽसि यन्मूढ तस्मात्त्वं न भविष्यसि ॥

चिरसंवृद्धं	{ “வெருகாஸமாய்சிரத் தையுடன் போஷித் துவாப்பட்ட	असि	இருக்கிறாய்
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	यत्	என்கிறபடியாலும்,
विनाशितवान् असि	நீ அழித்துவிட்டாய்.	मूढ	அடாவடிவிருத்தியு டையவனே !
यत्	என்கிறபடியாலும்,	तस्मात्	அதனாலும்
दुराचारः	துஷ்டநடத்தைபு டையவனாக	त्वं	நீ
		न भविष्यसि	பிழைத்திருக்கப்போ கிறதில்லை.

इत्युक्त्वा परमक्रुद्धो दण्डमुद्यम सत्वरः । विधूम इव कालाग्निर्यमदण्डमिवापरम् ॥

उपतस्थे महातेजा वसिष्ठः कौशिकस्य तु ॥ २८ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்சியாகிய	यु	உடனேயே
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,	अपरं	இரண்டாவதான
इति	இவ்வண்ணமாய்	यमदण्डं	யமதண்டம்
उक्त्वा	சொல்லி,	इव	போன்றதான
विधूमः	புகையற்ற	दण्डं	ஒர் தடிக்கொம்பை
कालाग्निः इव	ஊழித்தீபென	उपस्थ	துக்கிலைத்துக்கொ ண்டு,
परमक्रुद्धः	கோபாவேசம்கொண் டவராகி,	कौशिकस्य	விச்வாமித்திரருக்கு
सत्वरः	காலதாமஸம் செய்ய தவராய்,	उपतस्थे	முன்னிலையில்நின்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1733.

पट्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தி ஆறுவது ஸர்க்கம் || 46 ||

विश्वामित्रपञ्चर्या—விச்வாமித்திரர் தவம் புரிவது.

एवमुक्तो वसिष्ठेन विश्वामित्रो महाबलः । आग्नेयमस्त्रमुत्क्षिप्य तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

महाबलः	மகா சக்திவாலாகும்	आग्नेयं	ஆக்னேய
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
एयं	இவ்விதமாக	उत्क्षिप्य	கைரிலெடுத்து உயர
वसिष्ठेन	வசிஷ்டரால்		த்துக்கிக்கொண்டு,
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்	तिष्ठ तिष्ठ	“நில் நில்”
च	உடனே	इति	என்று
		अब्रवीत्	கத்தினார்.

ब्रह्मदण्डं समुत्क्षिप्य कालदण्डमिवापरम् । वसिष्ठो भगवान् क्रोधादिदं वचनमब्रवीत् ॥

वसिष्ठः	வசிஷ்ட	क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்
भगवान्	பகவான்,	समुत्क्षिप्य	உயரத்துக்கி எடுத்து
अपरं	வேறொர்		க்கொண்டு,
कालदण्डं	பமதண்டம்	इदं	பின்வரும்
इव	போன்றதாயிருக்கும்	वचनं	மொழியை
ब्रह्मदण्डं	பிரம்மதண்டத்தை	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

क्षत्रवन्धो स्थितोऽस्म्येष यद्वलं तद्विदर्शय । नाशयाम्यद्य ते दपं शस्त्रस्य तव गाधिज ॥

क्षत्रवन्धो	“சூத்திரியப்பதரே!	गाधिज	காதியின் பபலே!
एषः	இதோ	ते	உன்னுடையதும்
स्थितः	நின்றகொண்டுதான்	तव	உன்
अस्मि	இருக்கிறேன்.	अद्य	அஸ்திரத்தினுடையதும்
यत्	வல்லமை		
यत्	எதுவோ,	दपं	கொழுப்பை
तत्	அதை	अद्य	இப்பொழுதே
विदर्शय	காட்டு.	नाशयामि	நாசம்பண்ணுகிறேன்.

क च ते क्षत्रियवलं क च ब्रह्मवलं महत् । पश्य ब्रह्मवलं दिव्यं मम क्षत्रियपांसन ॥ ४ ॥

क्षत्रियपांसन	“சூத்திரியஜாதிக் அபயசஸ் விளைக கின்ற நீசனே!	ब्रह्मवलं	பிரம்மணன் வலிமை
ते	உன்னுடைய	क च .	எக்கே ?
क्षत्रियवलं	சூத்திரியன்வலிமை	मम	என்னுடைய
क च	எக்கே ?	दिव्यं	தெய்விகமான
महत्	மேலான	ब्रह्मवलं	பிரம்மணவலிமையை
		पश्य	இதோ பார்”.

तस्यास्त्रं गाधिपुत्रस्य घोरमाघेयमुद्यतम् । ब्रह्मदण्डेन तच्छान्तमग्नेर्वेग इवाम्भसा ॥ ५ ॥

तस्य	அந்த	அம்மசா	ஐலத்தாலே
गाधिपुत्रस्य	கிச்வாமித்திரருடைய	அசை:	திரினுடைய
तद्	அந்த	वेगः	திசுந்நயம்
घोरं	கடுமையானதும்,	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்
उद्यतं	மேல் விழ சித்தமாய்		வண்ணமே
	வந்ததுமான	ब्रह्मदण्डेन	பிரம்மதண்டத்தாலே
आग्नेयं	ஆக்னேய	शान्तम्	அடக்கிவிட்டது.
अस्त्रं	அஸ்த்ரமானது		

वारुणं चैव रौद्रं च ऐन्द्रं पाशुपतं तथा । ऐपीकं चापि चिक्षेप कुपितो गाधिनन्दनः ॥

गाधिनन्दनः	கிச்வாமித்திரர்,	ऐन्द्रं च	{ இத்திரஸம்பந்தமான
कुपितः	கோபங்கொண்டவ		ஐந்திரமென்கிற
	ராய்,	पाशुपतं तथा	அஸ்திரத்தையும்,
वारुणं च	வருணஸ்திரத்தையும்	ऐपीकं अपि च	பாசுபதாஸ்திரத்தை
रौद्रं एव	ருத்திராஸ்திரத்தை		யும்,
	யும்,	चिक्षेप	பிரபோசித்தார்.

मानवं मोहनं चैव गान्धर्वं स्वापनं तथा । जृम्भणं मादनं चैव सन्तापनविलापने ॥ ७ ॥

शोषणं दारुणं चैव वज्रमस्त्रं सुदुर्जयम् । ब्रह्मपाशं कालपाशं वारुणं पाशमेव च ॥ ८ ॥

मानवं	மானவாஸ்திரத்தை	सन्तापन-	{ தடுக்கச்செய்யும் 'ஸந்
	யும்,	विलापने एव	தர்பனாஸ்திரத்தை
मोहनं च	மோஹனஸ்திரத்		யும் அழச்செய்யும்
	தையும்,		'கிலாபனாஸ்திரத்
गान्धर्वं एव	காந்தர்வாஸ்திரத்	शोषणं	உலர்த்திவிடும் 'சோஷ
	தையும்,		ணாஸ்திரத்தையும்,
स्वापनं तथा	{ தூங்கச்செய்யும்	वारुणं च	{ கொடுமை செய்யும்
	'ஸ்வாபனாஸ்திரத்		'தாருணஸ்திரத்தை
	தையும்,	सुदुर्जयं	யும்,
जृम्भणं	{ கொட்டாவிவிடச்		வெல்வதற்கு மிக்க
	செய்யும் 'ஜிரும்ப		அரிபதான
	ணாஸ்திரத்தையும்,	वज्रमस्त्रं एव	வஜ்ராஸ்திரத்தையும்,
मादनं च	மயங்கச்செய்யும் 'மா	ब्रह्मपाशं	பிரம்மபாசத்தையும்,
	தனாஸ்திரத்தையும்,	कालपाशं	காலபாசத்தையும்,
		वारुणं पाशं एव च	வருணபாசத்தையும்,

पिनाकास्त्रं च दयितं शुष्काद्रं अशनी उभे । दण्डास्त्रमथ पैशाचं क्रौञ्चमस्त्रं तथैव च ॥
 धर्मचक्रं कालचक्रं विष्णुचक्रं तथैव च । वायव्यं मथनं चैव अस्त्रं हयशिरस्तथा ॥ १० ॥
 शक्तिद्वयं च चिक्षेप कङ्कालं मुसलं तथा । वैद्याधरं महास्त्रं च कालास्त्रमथ दारुणम् ॥
 त्रिशूलमस्त्रं घोरं च कापालमथ कङ्कणम् ॥ ११ ॥

दयितं	மனோபிஷ்டப்படியே செய்துமுடிக்கும்	अस्त्रं तथा	அஸ்திரத்தையும், தथा
पिनाकास्त्रं च	பிணாஸ்திரத்தையும்	शक्तिद्वयं	அவ்வண்ணமே [யும், இரண்டுவிதசக்திகளை
शुष्काद्रே	உலர்ந்ததும் ஈரமுமா	कङ्कालं	கங்காளஸ்திரத் தையும்,
उभे	இரண்டுவிதமான [ன	मुसलं	முஸலஸ்திரத் தையும்,
अशनी अथ	இடிய களையும், தண்டாஸ்திரத்	वैद्याधरं	வித்யாதரசம்மந்த மான
दण्डास्त्रं च	தையும்து, பிசாசாஸ்திரத்தையும், க்ரௌஞ்ச அஸ்திரத்	महास्त्रं च	மஹாஸ்திரத்தையும், தथा
पैशाचं तथा	தர்மசக்கிரத்தையும், காலசக்கிரத்தையும், விஷ்ணுசக்கிரத்தையும்	क्रौञ्चं अस्त्रं एव	கொடுமை செய்யும் காலாஸ்திரத்தையும், பயங்கரமான
धर्मचक्रं तथा		काकास्त्रं अथ	திரிருல அஸ்திரத் தையும்,
कालचक्रं एव		घोरं	காபாலாஸ்திரத் தையும்,
विष्णुचक्रं च		त्रिशूलं अस्त्रं च	கங்கணஸ்திரத்தை பாயோகித்தார். [யும்
वायव्यं च	{ वायुसंमन्तमान वायव्यपास्तிரत् தையும், மதனாஸ்திரத்தையும், ஹயசிரமேனும்	कापालं	
मथनं एव		कङ्कणं अथ	
हयशिरः		चिक्षेप	

एतान्यस्त्राणि चिक्षेप सर्वाणि रघुनन्दन । वसिष्ठे जपतां श्रेष्ठे तदद्भुतमिवाभवत् ॥ १२ ॥

एतानि	இவ்விதமான	जपतां	முனிவர்களுக்குள்
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை	श्रेष्ठे	உயர்ந்தவரான
सर्वाणि	எல்லாம்	वसिष्ठे	வஸிஷ்டரிடம்
चिक्षेप	எய்தார்.	तत्	அது
रघुनन्दन	ரகுநந்தன் !	अद्भुतं इव	ஓர் ஆச்சரியமாய்
		अभवत्	முடிந்தது.

तानि सर्वाणि दण्डेन ग्रसते ब्रह्मणः सुतः । तेषु शान्तेषु ब्रह्मास्त्रं शिष्यान् गाधिनन्दनः ॥

ब्रह्मणः	பிரம்மாவின்	गाधिनन्दनः	காதியின் புதல்வர்,
सुतः	புதல்வர்,	तेषु	அடைகன்
तानि	அவைகளை	शान्तेषु	விர்பமொழிந்து
सर्वाणि	எல்லாம்		கிட்டவளவில்
दण्डेन	ஓர் தண்டத்தைத் கொண்டே	ब्रह्मास्त्रं	பிரம்மாஸ்திரத்தை
ग्रसते	நாசம்செய்துவிட்டார்.	शिष्यान्	பிரபோகித்தார்.

56]

पट्टपञ्चाशः सर्गः

367

तदस्त्रमुद्यतं दृष्ट्वा देवाः साग्निपुरोगमाः । देवर्षयश्च सम्भ्रान्ता गन्धर्वाः समहोरगाः ॥

साग्निपुरोगमाः	அக்னிபகவாளை முன்னிட்ட	देवर्षयः च	தேவரிஷிகளும்
देवाः	தேவர்கள்,	तत् अस्त्रं	அந்த அஸ்திரத்தை
समहोरगाः	மகா பன்னகர்களோடு கூடின	उद्यतं	பிரயோகிக்கப்பட்டுவி
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்,	वृष्ट्वा	கவனித்து, [பட்டாய்
		सम्भ्रान्ताः	உள்ளம் கலக்கினார் கள்.

त्रैलोक्यमासीत् संनस्तं ब्रह्मास्त्रे समुदीरिते ॥ १५ ॥

त्रैलोक्यं	முன்றுகமும்	समुदीरिते	பிரயோகிக்கப்பட் டதுமே
ब्रह्मास्त्रे	பிரம்மாஸ்திரமானது	सन्सस्तं	நடுக்கமுற்றதாய்
		आसीत्	விளங்கிற்று.

तदप्यस्त्रं महाघोरं ब्राह्मं ब्राह्मेण तेजसा । वसिष्ठो ग्रसते सर्वं ब्रह्मदण्डेन राघव ॥ १६ ॥

राघव	ராகவா!	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்
तत्	அந்த [கிறும்	ब्राह्मेण	பிரம்ம
सर्वं	எல்லாப் பிரகாரத்-	तेजसा	தேஜஸ்ஸாலே
महाघोरं	மஹத்தான விர்பமு	ब्रह्मदण्डेन	பிரம்மதண்டம்
ब्राह्मं	பிரம்ம [டையதான		ஒன்றைக்கொண்டே
अस्त्रं अपि	அஸ்திரத்தையும்	ग्रसते	விழுக்கிவிட்டார்.

ब्रह्मास्त्रं ग्रसमानस्य वसिष्ठस्य महात्मनः । त्रैलोक्यमोहनं रौद्रं रूपमासीत्सुदारुणम् ॥

ब्रह्मास्त्रं	பிரம்மாஸ்திரத்தை	सुदारुणं	கொஞ்சமும் ஸுஹிக்க
ग्रसमानस्य	உட்கொள்ளும்		முடியாதவண்ணம்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	रौद्रं	சுடர்மயமாய்
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய	त्रैलोक्यमोहनं	மூவுலகத்தையும் பிர
रूपं	உருவமானது		மிக்கச்செய்யும்வண்
		आसीत्	விளங்கிற்று. [ணமாய்

रोमकूपेषु सर्वेषु वसिष्ठस्य महात्मनः । मरीच्य इव निष्पेतुर्मेघूमाकुलार्चिषः ॥ १८ ॥

महात्मनः	மகாத்மாவான	धूमाकुलार्चिषः	புகை சூழ்ந்த ஜ்வாலை
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய		களோடுகூடிய
सर्वेषु	எல்லா	अग्नेः	அக்னியிலிருந்து
रोमकूपेषु	மோகர்கால்களிலிருந்து	इव	எவ்வண்ணமோ
मरीच्यः	நெருப்புப்பொறிகள்,	निष्पेतुः	அவ்வண்ணமே
			வெளிவந்தன:

358

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे वालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

प्राज्वलद्भस्मदण्डश्च वसिष्ठस्य करोद्यतः । विधूम इव कालामिर्यमदण्ड इवापरः ॥ १९ ॥

वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய	मसदण्डः	பிரம்மதண்டமானது
करोद्यतः	கையில் தூக்கிப்பிடிக்க கப்பட்டிருந்ததும்	विधूमः	புகையில்லாத
अपरः	வேறொரு	कालाभिः इव	பிரளயகாலாக்கி
यमदण्डः	யமதண்டம்		போல்
इव च	போன்றதாயுமிருந்த	प्राज्वलत्	ஒளிமயமாய் ஜ்வலித்தது.

ततोऽस्तुवन्मुनिगणा वसिष्ठं जपतां वरम् । अमोघं ते वलं ब्रह्मस्तेजो धारय तेजसि ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	ते	தேவரீருடைய
मुनिगणाः	முனிகோஷ்டிகள்	वलं	சக்தியானது
जपतां	மந்திரத்யாவாபார்க	अमोघं	தப்பாத சித்தியைக் கொடுக்கவல்லது.
वरं	உத்தமரான [ளி]	तेजसि	பிரவிகுணமாயுள்ள பிரம்மதேஜஸ்ஸில்
वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை	तेजः	சடர்மயமாய் விளங் கும் தேஜஸ்ஸை
अस्तुवन्	{ பின்வருமாறு புகழ்ந் துகொண்டாடினார் கள்.		{ ஒடுக்கிக்கிடக்கச் செய்ய திருவுள்ளம் கொள்வீராக.
मसन्	{ 'பிரம்மதேஜஸ்ஸை உ ருக்கொண்ட மூர்த் தியே!	धारय	

निगृहीतस्त्वया ब्रह्मन् विश्वामित्रो महाबलः । प्रसीद जपतां श्रेष्ठ लोकाः सन्तु गतव्यथाः ॥

जपतां	' முனிவர்களில்	निगृहीतः	கொட்டமடங்கிக் கிடக்கின்றனர்.
श्रेष्ठ	உத்தமராகிய	प्रसीद	சாந்தமான மனமுடை யவராகக்கடவீர்.
ब्रह्मन्	{ பிரஜாபதிகளில் ஒரு வராகிய வஸிஷ்டபக வானே!	लोकाः	உலகங்கள்
महाबलः	மகா செருக்குற்ற	गतव्यथाः	நடுக்கிக்கிடக்கும் அவ ஸ்தையற்றவைகளாய் ஆகட்டும்.
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	सन्तु	
त्वया	தேவரீரால்		

एवमुक्तो महातेजाः शमं चक्रे महातपाः । विश्वामित्रोऽपि निकृतो विनिश्चस्येदमब्रवीत् ॥

महातेजाः	மகா தேதோமயமாய் விளங்கும்	चक्रे	செய்தருளினார்.
महातपाः	முனிவர் பெருமானு	विश्वामित्रः अपि	விச்வாமித்திரரும்
एवं	இவ்விதம் [குமவர்	निकृतः	கர்வபங்கமடைந்தவ ராய்,
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவராய்	विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து, பின்வருமாறு
शमं	தீசுஷ்ணயம் ஸ்நானம் யை	इदं	தானே சொல்லிக் கொண்டார்.
		अब्रवीत्	

फलमूलाशनो दान्तश्चकार परमं तर्हः । अथास्य जज्ञिरे पुत्राः सत्यधर्मपरायणाः ॥
हविष्यन्दो मधुष्यन्दो ददनेत्रो महारथः ॥ ३ ॥

फलमूलाशनः	{ பழங்கனையும், கிழங் குதனையும் ஆறறா மாகக்கொண்டவராய்	हविष्यन्दः	ஹவிஷ்யந்தன்,
दान्तः	மனத்தை அடக்கின	मधुष्यन्दः	மதுஷ்யந்தன்,
परमं	மகத்தான [வராய்,	ददनेत्रः	திருடநேத்ரன்,
तपः	தவத்தை	महारथः	மஹாரதன் என்ற
श्चकार	செய்தார்.	सत्यधर्म- परायणाः }	ஸத்தியத்திலும், தர்ம த்திலும் நிலைகொண் டவர்களான
अथ	அதனினிடரில்	पुत्राः	பிள்ளைகள்
अस्य	இவருக்கு	जज्ञिरे	உண்டானார்கள்.

पूर्णे वर्षसहस्रे तु ब्रह्मा लोकपितामहः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं विश्वामित्रं तपोधनम् ॥ ४ ॥

वर्षसहस्रे	ஆரீசம் வருஷம்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைப்
पूर्णे तु	முடிந்த உடனேயே		பார்த்து
लोकपितामहः	உலகத்துக்கெல்லாம் பாட்டனான	मधुरं	இனிப
ब्रह्मा	ப்ரம்மா,	वाक्यं	வார்த்தையை
तपोधनं	தவத்தையே செல்வ மாயுடைய	अब्रवीत्	இவ்வாறு சொன்னார்.

जिता राजर्षिलोकास्ते तपसा कुशिकात्मज । अनेन तपसा त्वां हि राजर्षिरिति विद्यहे ॥

कुशिकात्मज	"குசிகரின் புதல்வா !	अनेन	இந்த
ते	உன்	तपसा	தவத்தால்
तपसा	தவத்தால்	त्वां	உன்னை
राजर्षिलोकः	ராஜரிஷிகளின் கோகங்கள்	राजर्षिः	ராஜரிஷி
जिताः	வெல்லப்பட்டன.	इति हि	என்றே
		विद्यहे	அறிகிறோம்."

एवमुक्त्वा महातेजा जगाम सह दैवतैः । त्रिविष्टपं ब्रह्मलोकं देवानां परमेश्वरः ॥ ६ ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்கிபா கிப	दैवतैः सह	தேவர்களோடுகூட
परमेश्वरः	பிரம்மதேவர்	देवानां	தேவர்களுக்காக
एवं	இவ்விதம்	त्रिविष्टपं	சுவர்லோகத்தின் வழிபாய்
उक्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி கிட்டு,	ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
		जगाम	போய்ச் சேர்ந்தார்.

विश्वामित्रोऽपि तच्छ्रुत्वा ह्रिया किञ्चिदवाव्युसः । दुःखेन महताऽऽविष्टः समन्युरिदमब्रवीत् ॥

अवाव्युसः	{ முன்பின் ஆலோசிப்பா மல் எந்தையும் துணி கரமாய் செய்யும்	दुःखेन आविष्टः किञ्चिद् समन्युः	மனவேதனைப்பா லும் பிடிக்கப்பட்டவராய் கொஞ்சம் கோபம் கொண்டவ ராய்
विश्वामित्रः अपि तत् श्रुत्वा महता ह्रिया	விச்வாமித்திராருள் அதை கேட்டு, பெரும் வேட்கத்தாலும்	इदं अब्रवीत्	பின்வருமாறு தானே பேசிக்கொண் டார்

तपश्च सुमहत्तप्तं राजर्षिरिति मां विदुः । देवाः सर्पिगणाः सर्वे नास्ति मन्ये तपःफलम् ॥

तपः	" தவமானது	विदुः	ஏற்றுக்கொண்டார் கள்.
सुमहत्	, மிகக் கொடுமையாய் செய்யப்பட்டது.	तपःफलं	தவத்தால் உத்தேசித் திருந்த பயனானது
तप्तं	ரிஷிகணங்களை உள் தேவர்கள் [எரிட்ட	नास्ति	கிடைக்கவில்லை
सर्पिगणाः	எல்லோரும்	इति	என்று
देवाः	என்றை	मन्ये	நான் கண்டுகொண் டேன்.
सर्वे			
मां			
राजर्षिः च	ராஜரிஷியாப்தான்		

एवं निश्चित्य मनसा भूय एव महातपाः । रोषेण महताऽऽविष्टसैलोक्यं व्यथयन्निव ॥

काकुत्स्थ	" காகுத்தஸ்த !	धर्मात्मा	தர்மத்திலேயே உள்ள த்தையுடன் நின்றவராய்
महता	பெரும்	इव	முற்றிலும்
रोषेण	ஆவேசத்துடன்	परमात्मवान्	பரமசாந்தமனத்த ராகி
आविष्टः	ஹிருந்த	सैलोक्यं	மூவுலகையும்
महातपाः	மஹா தபஸ்ஸி	व्यथयन्	நடுக்கச் செய்பவராகி
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	भूयः एव	மறுபடியும்
मनसा	திர்க்காலோசனை செய்து	तपः	தவத்தை
निश्चित्य	ஒரு முடிவு செய்து கொண்டு,	चकार	புரியலானார்.

एतस्मिन्नेव काले तु सत्यवादी जितेन्द्रियः । त्रिशङ्कुरिति विख्यात इक्ष्वाकुकुलनन्दनः ॥

तु	இது இப்படி இருக்க	जितेन्द्रियः	ஐம்புலங்களையுமடக்கி னவரெனவும்,
एतस्मिन् एव काले	இதே காலத்தில்	विख्यातः	திரிலோகப்பரவிரித்தி பெற்றவராய்
इक्ष्वाकुकुल- नन्दनः	இக்ஷ்வாகுகுல பிள்ளையெனவும், { எக்காலத்திலும் மெய் பையேயுரைப்பவ ரெனவும்,	सिशङ्कः इति	• திரிசங்கு என்று ஒருவரிருந் தார்.
• सत्यवादी			

372

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे वाल्मीकि

[ஸர்க்கம்]

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना यजेयमिति राघव । गच्छेयं सशरीरेण देवानां परमां गतिम् ॥

राघव	“ ராகவ !	यजेयं	யக்ஞமொன்றை
देवानां	‘தேவர்களுடைய		செய்யக்கடவேன்.’
परमां	உத்தீர்ந்த	इति	என்று
गतिं	கதியை	बुद्धिः	ஓர் எண்ணம்
सशरीरेण	இவ்வுடம்புடனேயே	तस्य	அவருக்கு
गच्छेयं	நானடையவேண்டும்.	समुत्पन्ना	உண்டாயிற்று.

स वसिष्ठं समाहूय कथयामास चिन्तितम् । अशक्यमिति चाप्युक्तो वसिष्ठेन महात्मना ॥

सः	அவர்	वसिष्ठेन अपि च	வஸிஷ்டராலேயும்
वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை	अशक्यं	முடியாது
समाहूय	அழைப்பித்த,	इति	என்று
चिन्तितं	மனோரத்ததை	उक्तः	மறுமொழி அளிக்கப்
कथयामास	விண்ணப்பம்செய்தார்;		பட்டார்.
महात्मना	மகாத்மாவான		

प्रत्याख्यातो वसिष्ठेन स ययौ दक्षिणां दिशम् । ततस्तत्कर्मसिद्ध्यर्थं पुत्रांस्तस्य गतो नृपः ॥
वासिष्ठा दीर्घतपसस्तपो यत्र हि तैपिरे ॥ १४ ॥

दीर्घतपसः	நெடுங்காலம் தபம்செய்துகொண்டிருக்கும்	नृपः	மன்னர்,
वासिष्ठाः	வஸிஷ்டபுதல்வர்கள்,	ततः	அப்படியிருக்கிறதும்
दक्षिणां दिशं	தென்னாட்டில்	तत्कर्मसिद्ध्यर्थं	அந்த காரியத்தை தலைக்கெட்டுவதில்
तपः	தவத்தை	गतः	பிரயத்தனமுடையவ
तैपिरे	புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.	तस्य	அவருடைய [ராய்
वसिष्ठेन	வஸிஷ்டரால்	पुत्रान्	புத்திரர்களிடம்
प्रत्याख्यातः	கூடாதென்று தடுக்கப் பட்டவராகிய	यत्र हि	{ எவ்விடத்தில் இருந்தார்களோ அவ்விடத்திற்கே
सः	அந்த	ययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

त्रिशङ्कुः सुमहातेजाः शतं परमभास्वरम् । वासिष्ठान् सन्ददर्शय तप्यमानान् यशस्विनः ॥

सुमहातेजाः	பிரசித்திபெற்ற மகாதேஜஸ்விபாகிய	यशस्विनः	கீர்த்திபெற்றவர்களுமான
त्रिशङ्कुः	திரிசங்கு,	परमभास्वरं	அதி ஜோதிர்மயமாய் விளங்கும்
अप्य	அப்போது	शतं	நூறுபேர்களை
तप्यमानान्	தவம்செய்துகொண்டிருப்பவர்களும்,	सन्ददर्शय	கண்டார்.
वासिष्ठान्	வஸிஷ்டரின் புதல்வர்களென		

373

॥ १७ ॥

அமிவா஥
 கௗதாஶஶ஠ி:
 டி஢ி஢
 கிஶ்ஶி஢
 அ஢ாஶ்஢ுஶ:
 ஶர்஢் ஢ு஢
 அ஢஢ி஢்
 ஸ஢ஸ்கரித்஢ு,
 அஞ்ஶஶி஢ஸ்தராகி
 ஸஜ்ஶை஢ாஸ்
 கொஞ்ஶம்
 த஠ை கு஢ி஢்த஢ராய்
 ளஸ்ஸோஶையு஢்
 பார்த்து
 இ஢்஢ாறு ளிஶ்ஶ்ஶப்
 பம் ஶெ஢்தார்.

शारण्यान् **பணித் தவர்களைத்**
वः **துணைப்போரான**
शरणं **உங்களை**
प्रपद्ये **தஞ்சுமாப்**
वः भद्रम् **அடைகிறேன்.**
 உங்கள் து திருவுள்
 ளம் எற்படவேண்டும்.

யதிகாச: செப்பமறோதமுடை
யவனாழிருக்கிறேன்.
தவ அதை
அனுசாரி அனுக்கிரஹிக்க
அஃய நீங்கள் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.

॥ २० ॥

देवलोकं	சுவர்க்கலோகத்தை
यथा भवान्पुत्र्यां	எவ்விதமடையேனோ
	அவ்விதமாகிய
सिद्धयर्थं	மனோதசித்திபெறும்
	விஷயத்திற்
समाहिताः	சொந்தப்புடையவர்க
	ளாய்
मां	எனக்கு
	பாகம் செய்க்க திரு
याजयन्तु	வுள்ளம் கொள்வீர்
	கனாக.

374

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

प्रत्याख्यातो वसिष्ठेन गतिमन्यां तपोधनाः । गुरुपुत्रावृते सर्वांश्चाहं पश्यामि काञ्चन ॥

तपोधनाः	தவத்தையே செல்வ மரபுடையவர்களே !	गुरुपुत्रान्	ஆசாரியரின் புதல்வர்
वसिष्ठेन	வசிஷ்டரால்	अस्ते	அன்றி [களை]
प्रत्याख्यातः	அனுமதிக்கப்பட்டவ	अन्यां	வேறு
अहं	நான் [ஐன]	काञ्चन	எவ்விதமான
सर्वां	எல்லாருமான	गतिं	கதியையும்
		न पश्यामि	அறிகிறேன்.

इक्ष्वाकूणां हि सर्वेषां पुरोधाः परमा गतिः । पुरोधसस्तु विद्वांसस्तारयन्ति सदा नृपान् ॥

विद्वांसः	கற்றுணர்ந்த	हि	என்கிறபடியால்
पुरोधसः	புரோஹிதர்கள்	इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகு குலத்தி
सदा	எக்காலத்திலும்	सर्वेषां	எல்லோருக்கும் [னர்]
नृपान्	அரசர்களுக்கு	पुरोधाः तु	புரோஹிதரோ
तारयन्ति	வேண்டியவைகளைச் செய்விக்கின்றார்கள்.	परमा	ஒப்புயர்வில்லாத
		गतिः	துகை.

तस्मादनन्तरं सर्वे भवन्तो दैवतं मम ॥ २३ ॥

तस्मात् अनन्तरं	அவருக்கடுத்தபடி பாய்	सर्वे	எல்லோரும்
भवन्तः	தேவர்கள்	मम	எனக்கு
		दैवतम्	தெய்வம்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1780

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५८ ॥

त्रिशङ्कुशपः—தரிசங்குவின் சாபம்.

ततस्त्रिशङ्कोर्वचनं श्रुत्वा क्रोधसमन्वितम् । ऋषिपुत्रशतं राम राजानमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

राम	‘ஸ்ரீராம !	ऋषिपुत्रशतं	ரிஷியின் புதல்வர்கள்
त्रिशङ्कोः	தரிசங்குவினுடைய		நூறபேர்களும்
वचनं	வார்த்தையை	राजानं	ராஜாவைப்பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு,	इदं	பின்வருமாறு
ततः	அதனால்	अब्रवीत्	பதில் அளித்தார்கள்.
क्रोधसमन्वितं	கோபங்கொண்ட		

प्रत्याख्यातो हि दुर्वुद्धे गुरुणा सत्यवादिना । तं कथं समतिक्रम्य शास्त्रान्तरमुपेयिवान् ॥

दुर्वुद्धे	“தேற மூட !	तं	அவரை
सत्यवादिना	ஸத்யஸந்தரான	समतिक्रम्य	அதிலக்கணம்செய்து,
गुरुणा	தந்தையால்	शास्त्रान्तरं	வேறொரு ஆசிராயத்தை
प्रत्याख्यातः हि	தடுக்கப்பட்டவனான்	उपेयिवान्	கிட்டி வேண்டுகிறவ
कथं	எப்படி [நீயே]		ஐனய்

इक्ष्वाकूणां हि सर्वेषां पुरोधाः परमा गतिः । न चातिक्रमिष्येति शक्यं वचनं सत्यवादिनः ॥

इक्ष्वाकूणां 'இக்ஷ்வாகூலம்சத்தார்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்
 पुरोधाः च புரோஹிதர் ஒருவரே
 परमा ஒப்புபார்விலுநாத
 गतिः தஞ்சம்

हि 'அல்லவா ?
 सत्यवादिनः 'ஸத்யஸந்தருடைய
 वचनं 'நியமனத்தை
 अतिक्रमिष्येति உல்லங்கனம்செய்ய
 शक्यं न முடியாது.

अशक्यमिति चोवाच वसिष्ठो भगवानृषिः । तं वयं वै समाहर्तुं क्रतुं शक्ताः कथं तव ॥

ऋषिः 'புனிதமுனிவராகிய
 वसिष्ठः 'வஸிஷ்ட
 भगवान् பகவான்
 अशक्यं முடியாது
 इति च என்றே
 उवाच சொல்லிவிட்டார்.
 तं அப்படிப்பட்ட

क्रतुं 'பாகத்தை
 तव 'உனக்காக
 वयं 'நாங்கள்
 कथं वै எவ்விதமாகத்தான்
 समाहर्तुं செய்துமுடிந்து
 शक्ताः 'சக்தர்களாகுவோம்?'

बालिशस्त्वं नरश्रेष्ठ गम्यतां स्वपुरं पुनः । याजने भगवाञ्छक्तैर्लोक्यस्यापि पार्थिव ॥

अवमानं वयं कर्तुं तस्य शक्ष्यामहे कथम्

॥ ५ ॥

नरश्रेष्ठ 'மனிதர்களில் மேம்
 பட்டவனாய் விளங்கும்
 पार्थिव பார்த்திவ!
 त्वं நீ
 बालिशः 'அசடாய் விளங்குகின்
 தனை.
 पुनः 'திரும்பி
 स्वपुरं 'ஊருக்கு
 गम्यतां 'உன்னால் போய்ச் சே
 ரப்படட்டும்.
 भगवान् 'மஹா பூஜ்யபாருமவர்

लैलोक्यस्य अपि 'மூன்றலகுக்குங்கூட
 याजने 'பாகஞ்செய்து வைப்ப
 शक्तः 'ஸமர்த்தர். [தில்
 तस्य 'அப்படிப்பட்டவ
 ருக்கு
 अवमानं 'அவமதிப்பை
 कर्तुं 'செய்ய
 वयं 'நாங்கள்
 कथं 'எப்படி
 शक्ष्यामहे 'ஸமர்த்தர்களாகு
 वோம்?'

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा क्रोधपर्याकुलेक्षणः । स राजा पुनरेवैतानिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६ ॥

सः 'அந்த
 राजा 'மன்னன்
 तेषां 'அவர்களுடைய
 तत् 'அந்த
 वचनं 'வார்த்தையை
 श्रुत्वा 'கேட்டு,

क्रोधपर्याकुलेक्षणः 'கோபத்தால் கலங்கின
 கண்களுடையவராகி
 पुनः 'அப்படியிருந்தும்
 एतान् एव 'இவர்களையே பார்த்து
 इदं 'பின்வரும்
 वचनं 'மொழியை
 अब्रवीत् 'மொழிந்தார்.

376

धीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

मत्स्याख्यातो वसिष्ठेन गुरुपुत्रैस्तथैव च । अन्यां गतिं गमिष्यामि स्वस्ति वोऽस्तु तपोधनाः॥

வசிஸ்தேன புவ
ததா
கூருபுத்ரே: ச
மத்யாக்ஷாத:
‘வாலிஷ்ட்டாஸேபும்
அவ்விதமாகவே
ஆசார்ய புத்திரர்க
ளாலும்
இச்சாபங்கம் செய்
விக்ஷப்பட்டுடன்.

ததோததா:
வ:
ஸ்வஸ்தி அஸ்து
அன்யா
காதி
காமிஷ்யாமி
தவமே செல்வமாய
டையவர்களே!
உங்களுக்கு
சகமுண்டாகட்டும்.
மற்றோர்
ஆசார்யத்தை
நான் தேடிக்கொள்ளு
கிறேன்.

ऋषिपुत्रास्तु तच्छ्रुत्वा वाक्यं घोरामिसंहितम् । शेषु: परमसंकुद्धाश्चण्डालत्वं गमिष्यसि ॥

஋ஷிபுத்ராக்ஸு:
஘ோராமிஸஹிதம்
‘ரிஷிபுத்திரர்கள்
முர்க்கத்தனத்தை
நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிறதாகிய

பரமஸங்குதா:
சணடாலத்வம்
கடும் கோபமடைந்த
வர்களாய்

तद्
वचनं
श्रुत्वा तु
‘அந்த
வார்த்தையை
கேட்டவுடனேயே

காமிஷ்யசி
சேபு:
நியடைவாயாக என்று
சபித்தார்கள்.

एवमुक्त्वा महात्मानो विविशुस्ते स्वमाश्रमम्

॥ ९ ॥

தே
மஹாத்மாள:
ஏவ்
உக்தவா
‘அந்த
மஹாத்மாக்கள்
இந்த ப்ரகாரம்
சபித்துவிட்டு

ஸ்வ்
அஅஸம்
விவிஷு:
தங்களது
ஆசரமத்திற்குள்
புகுந்துவிட்டார்கள்.

अथ राज्यां व्यतीतायां राजा चण्डालतां गतः । नीलवस्त्रधरो नीलः परुषो ध्वस्तमूर्धजः ।

चित्यमाल्याङ्गरागश्च आयसाभरणोऽभवत् ॥ १० ॥

அத
ராஜ்யா
வ்யதீதாஜா
ராஜா
சண்டாலதா
காத:
பரூஷ:
நீல:
‘அப்பொழுது
இரவு
கழிந்து விடிந்தவுடன்
அரசன
சண்டாளத்தன்மை
அடைந்து [யை
அஸஹ்யமாயிருக்கும்
கறுப்புடம்புடையவ
னாய்,

நீலவஸ்தர:
தவஸ்தமூர்ஜ:
சித்யமால்யாங்கரா:
அயஸாபரண:
அஅவத்
கறுப்புவஸ்த்ராமுத்
தவனாய்,
மொட்டைத்தலையனாய்,
சுடுக்காட்டுப்பூமலை
கலையும், சரம்பலை
யும் அணிந்தவனாய்,
இரும்புநகைகளை
பூண்டவனாகவும்
விளங்கினான்.

तं दृष्ट्वा मन्त्रिणः सर्वे त्यक्त्वा चण्डालरूपिणम् । माद्रवन् सहिता राम पौरा येस्यानुगामिनः ॥

ராம
அஸ
சஹிதா:
‘‘ஸ்ரீராம!
இவனுக்கு
மந்திராளோசனை விஷ
யங்களில் ஸகாக்க
ளாயிருந்த

மந்ரின:
அநுகாமின:
புரா:
யே
மந்திரிகளும்,
பணிகிடைக்காராக
ளாய் கூட வந்திருந்த
பட்டினத்து ஜனங்கள்
எவர்களோ அவர்கள்

58]

अष्टाश्वशः सर्गः

377

सर्वे	எல்லோரும்	तं	அவரை
चण्डालरूपिणं	சண்டாளனாய் முர்த்தி	त्यक्त्वा	தனியே விட்டுவிட்டு,
	கரித்திருப்பதை	माद्रवन्	திரும்பி ஒடிப்போய்
दृष्ट्वा	பார்த்து,		விட்டார்கள்.

एको हि राजा काकुत्स्थ जगाम परमात्मवान् । दहमानो दिवारात्रं विश्वामित्रं तपोधनम् ॥

काकुत्स्थ	“காகுத்த!	दहमानः	மனவேதனைப்படுபவ
परमात्मवान्	மகாநூனியாகிய		னாய்
राजा	மன்னன்	तपोधनं	தபச்செல்வரான
एकः हि	ஒண்டிக்காரனாகவே	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரிடம்
दिवारात्रं	பகலுமிரவும்	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

विश्वामित्रस्तु तं दृष्ट्वा राजानं विफलीकृतम् । चण्डालरूपिणं राम मुनिः कारुण्यमागतः ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	विफलीकृतं	பங்கப்படுத்தப்பட்டு,
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திர	चण्डालरूपिणं	சண்டாளனாக முர்த்தி
मुनिः	முனிவர்		கரித்திருக்கிறவனாக
तं	அந்த	दृष्ट्वा तु	பார்த்த உடனேயே
राजानं	அரசனை	कारुण्यं आगतः	மனமுருகினார்.

कारुण्यात् स महातेजा वाक्यं परमधार्मिकः । इदं जगाद भद्रं ते राजानं घोरदर्शनम् ॥

परमधार्मिकः	மஹாதேவஸ்தையும்	इदं	பின்வரும்
महातेजाः	மஹாதேஜோவானு	वाक्यं	மொழியை
सः	அவர், [மாகிய	जगाद	மிகுதுவாயுரை
घोरदर्शनं	பார்க்க அஸஹ்யமான		செய்தருளினார்.
	பிரகங்கும்	ते	“உனக்கு
राजानं	அரசனைப் பார்த்து,	भद्रम्	நன்மையே உண்டா
कारुण्यात्	மனமுருக்கத்தால்		கப்போகிறது.

किमागमनकार्यं ते राजपुत्र महायशः । अयोध्याधिपते वीर शापाच्चण्डालतां गतः ॥ १५ ॥

राजपुत्र	“கூத்திரியவம்சத்தில்	चण्डालतां	சண்டாளத்தன்மை
	பிறந்தவனும்		யை
वीर	குரனென	गतः	நீ அடைந்திருக்கின்
महायशः	பெரும்புகழுடைய	ते	உனக்கு [றனை.
अयोध्याधिपते	அயோத்திமன்னனே ।	आगमनकार्यं	ஆகவேண்டிய கார்பம்
शापात्	சூபத்தினால்	किम्	என்ன ?”

अथ तद्वाक्यमाकर्ण्य राजा चण्डालतांगितः । अववीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

वाक्यज्ञः சொல்லோர் த்தி அறிந்த
வனும்,
चण्डालतां சண்டாள உருவத்தை
गतः அடைந்தவனுமான
राजा அரசன்,
तत् அந்த
वाक्यं மொழியை
आकर्ण्य கேட்டு,

अथ உடனே
वाक्यकोविदं பேச்சின் துட்பங்களை
பேச்சின் துட்பங்களை
அறிவதில் நிபுணராக
प्राञ्जलिः கிய அவரைப்பார்த்து
கைகளைக் கூப்பிக்
கொண்டு
वाक्यं பின்வரும் மொழியை
अववीत् மொழிந்தார்.

प्रत्याख्यातोऽस्मि गुरुणा गुरुषुत्रैस्तथैव च । अनवाप्यैव तं कामं मया प्राप्तो विपर्ययः ॥

गुरुणा एव "ஆசார்யராகவும்,
तथा அவ்விதமாகவே
गुरुषुत्रैः च "ஆசார்யபுத்திரர்களாகவும்
प्रत्याख्यातः अस्मि இச்சாபங்கம் செய்
விக்கப்பட்டேன்.

तं அந்த
कामं மனோதத்தை
अनवाप्य பெருமல்,
मया என்னால்
विपर्ययः एव பாதிகுலம் மட்டும்
प्राप्तः அனுபவிக்கப்படுகி
றது.

सशरीरो दिवं यायामिति मे सौम्यदर्शन । मया चेष्टं क्रतुशतं तच्च नावाप्यते फलम् ॥

सौम्यदर्शन "குனிமைபாய் தர்சன
மனிக்கின்றவரே!
मे எனது
सशरीरः च உடம்போடுகூடவே
दिवं சுவர்க்கத்தை
याया நான் அடையவேண்
इति என்று [டும்.

मया என்னால்
क्रतुशतं நூறு பாகங்கள்
चेष्टं "செய்யப்பட்டன.
तत् அந்த
फलं च கோரிய பயனோடு
அவாப்யதே ந அடையப்படவில்லை.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । कृच्छ्रेष्वपि गतः सौम्य क्षत्रघर्मेण ते शपे ॥

सौम्य "தேற புண்பாத்தமா
வே!
ते தேவரீர் முன்னிலையில்
मे எனது
क्षत्रघर्मेण கூத்திரிய தர்மத்தின்
பேரில்
शपे ஆணையிட்டுச்சொல்லு
अनृतं பொய் [கிறான்.

उक्तपूर्वं न இதுவரையிலும்
சொல்லப்பட்டதில்லை.
कृच्छ्रेषु ஆபத்துக்களில்
गतः अपि அகப்பட்டுக்கொண்ட
ருக்கையிலும்,
कदाचन च இனி ஒருக்காலம்கூட
वक्ष्ये न நான் சொல்ல
மாட்டேன்.

58]

अष्टपञ्चाशः सर्गः

379

यज्ञैर्वहुविधैरिष्टं प्रजा धर्मेण पालिताः । गुरवश्च महात्मानः शीलवृत्तेन तोषिताः ॥ २० ॥

யஹுவிசை: பலவகைகளான
யஜை: யாகங்களால்
ஐசு: பற்றிக்கப்பட்டது.
பிரஜை: பிரஜைகள்
தமேண: நீதி தவறாமல்
பாலிதா: ரகிக்கப்பட்டிருக்கி
றார்கள்.

மஹாத்மாக்களான
குரவ: ச ஆசார்பர்களும்
சீலவூதேன: நற்குணத்தாலும் நன்
நடத்தையாலும்
தோபிதா: திருப்தியடைவிக்கப்
பட்டிருக்கிறார்கள்.

• धर्मे प्रयतमानस्य यज्ञं चाहर्तुमिच्छतः । परितोषं न गच्छन्ति गुरवो मुनिपुङ्गव ॥ २१ ॥

முனிபுங்ஙவ: “ முனிவர் பெருமா
யஜ்: ஐர் யாகத்தை [னே]
ஆஹு: செய்து முடிக்க
தமே: தருமவழியில்
பயதமானஸ: அசஞ்சலப்பற்றுடை
யவகுப்ப,

இச்சு: ச பிரார்த்திக்கும் என்
விஷயத்தில்
குரவ: ஆசார்பர்கள்
பரிதோ: மனவுகப்பை
நக்சந்தி: ந அடையவில்லை.

दैवमेव परं मन्ये पौरुषं तु निरर्थकम् । दैवेनाक्रम्यते सर्वं दैवं हि परमा गतिः ॥ २२ ॥

சர்வ: “ எல்லாமும்
दैवेन { அவரவர்கள் செய்த
பாபபுண்பங்களுக்கு
கேற்றவண்ணமாய்
தெய்விகமாய் நிரண்
பிக்கப்பட்ட விதி
என்பதால்
आक्रम्यते { நடைபெற்றுவரு
கிறது
हि { என் கிறபடியால்
दैवं { விதி

परमा: மற்றெதாலும் மாற்ற
முடிபாததாகிய
गति: காரணம்.
दैवं एव: விதி ஒன்றே
परं: எதற்கும் மேம்பட்
டது.
पौरुषं तु: புருஷப்பான்ம
மாத்திரம்
निरर्थकं: பயனற்றது; என்று
मन्ये: நான் அனுபவத்தால்
கண்டு கொண்டேன்.

तस्य मे परमार्तस्य प्रसादमभिकांक्षतः । कर्तुमर्हसि भद्रं ते दैवोपहतकर्मणः ॥ २३ ॥

दैवोपहतकर्मण: { பூர்வபாபங்களால்
எற்பட்ட விதிப்பய
கையுடைய
परमार्तस्य: பாமகஷ்டதஸையில்
குக்கிறவனும்,
अभिकांक्षत: வேண்டிப் பார்த்திக்
கின்றவனுமாகிய
तस्य: அந்த

मे: எனக்கு
प्रसादं: அனுக்கிரகத்தை
कर्तुं: செய்ய
अर्हसि: தேவரீர் திருவுள்ள
மூலப்பிராக.
ते भद्रम्: தேவருக்கு திரிலோக
பாசித்தி ஏற்படும்.

380

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे वालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

नान्यां गतिं गमिष्यामि नान्यः शरणमस्ति मे । दैवं पुरुषकारेण निवर्तयितुमर्हसि ॥

अन्यः	“மற்றொருவரும்	पुरुषकारेण	கடும் தவப்பயனைப்
शरणं	தஞ்சமாய்		டைய ஆத்மாவைக்
न अस्ति	ஆகவில்லை.	मे	எனது [கொண்டு]
अन्यां	வேறொரு	दैवं	விதிப்பயனாகும் கஷ்
गतिं	புகழிடத்தை	निवर्तयितुं	மாற்ற [டத்தை]
गमिष्यामि न	நான் ஆச்சாரிக்கப்	अर्हसि	தேவரீர் மனமிசைந்
	போகிறதில்லை.		தருளவேண்டும் ॥

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वाल्काण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1804

एकोनपष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५९ ॥

वसिष्ठपुत्रशापः—வஸிஷ்டபுத்திரர்களின் சாபம்.

उक्तवाक्यं तु राजानं कृपया कुशिकात्मजः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं शापाच्चण्डालरूपिणम् ॥

शापात्	சாபத்தினால்	राजानं	அரசனைப் பார்த்து
चण्डालरूपिणं	சண்டாள உருவம்	कुशिकात्मजः	விச்வமித்திரர்
	கொண்டிருப்பவனும்	कृपया	அனுதாபத்தால்
तु	இதுவிஷயத்திலிப்படி	मधुरं	மனதைக் களிப்புறச்
	பாய்		செய்யும்வண்ணமாய்.
उक्तवाक्यं	வேண்டி பார்த்தித்த	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
	வனுமாகிய	अब्रवीत्	சொல்லி அருளினார்.

ऐह्वाक स्वागतं वत्स जानामि त्वां सुधार्मिकम् । शरणं ते भविष्यामि मा भैषीर्मुजाधिप ॥

ऐह्वाक	“இஃஹ்வாகுவம்சத்த	जानामि	நான்றிவேன்.
वत्स	குழந்தாய்! [வனுகிய	ते	உனக்கு
मनुजाधिप	மனிதர்கோமானே!	शरणं	தஞ்சமாக
मा भैषीः	ஈ பயப்படாதே.	भविष्यामि	நான் ஆகிறேன்.
त्वां	உன்னை	स्वागतम्	ஈ இங்கு வந்ததில் என
सुधार्मिकं	நல்ல தர்மசீலனென்று		க்கு மிகச் சந்தோஷம்.

अहमामन्त्रये सर्वान् महर्षीन् पुण्यकर्मणः । यज्ञसाद्यकरान् राजंस्ततो यक्ष्यसि निर्वृतः ॥

राजन्	“அரசனே!	अहं	நான்
पुण्यकर्मणः	புண்ணியசிலர்களும்	आमन्त्रये	வரவழைக்கிறேன்.
यज्ञसाद्यकरान्	யாகசடறாயம் செய்கி	ततः	அதன்மேல்
सर्वान्	எல்லா [றவர்களுமான	निर्वृतः	பயமற்றவனாய்
महर्षीन्	மஹரிஷிகளையும்	यक्ष्यसि	ஈ யாகம்செய்வாய்.

गुरुशापकृतं रूपं यदिदं त्वयि वर्तते । अनेनैव हि रूपेण सशरीरो गमिष्यसि ॥ ४ ॥

इदं	"இந்த	வர்த்தெ	இருக்கிறதோ ;
गुरुशापकृतं	ஆசாப்சாபத்தாலு	அனென எவ	இதே
	ண்டாயிருக்கும்	ரூபென	உருவத்துடன்
यत्	எந்த	सशरीरः हि	சரீரத்துடனேயே
रूपं	உருவும்	गमिष्यसि	நீ மேல்லோகம்
त्वयि	உன்னிடம்		செல்வாய்.

हस्तप्राप्तमहं मन्ये स्वर्गं तव नराधिप । यस्त्वं कौशिकमागम्य शरण्यं शरणागतः ॥ ५ ॥

नराधिप	"மரணிடர்கோமானே !	तव	உனக்கு
त्वं	நீர்	स्वर्गं	தேவலோகத்தை
कौशिकं	கௌசிகரை	हस्तप्राप्तं	கைக்குக் கிட்டிவிட்ட
शरण्यं	சரண்படுவன		தாக
आगम्य	கிட்டி,	यः	இந்த
शरणागतः	சரணமடைந்து	अहं	நான்
	விட்டனை.	मन्ये	நினைக்கிறேன் "

एवमुक्त्वा महातेजाः पुत्रान् परमधार्मिकान् । व्यादिदेश महाप्राज्ञान् यज्ञसम्भारकारणात् ॥ सर्वाञ्छिष्यान् समाहूय वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ६ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்ஸிபாகு	यज्ञसंभारकारणात्	யாகோபகரணஸாமக்
	மவர்	व्यादिदेश	நியமித்தார். [கிரிக்காக
एवं	மேற்கண்டவண்ண	शिष्यान्	கிஷ்யர்கள்
	மாய்	सर्वान्	எல்லாரையும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	समाहूय	கூப்பிட்டு,
परमधार्मिकान्	மிக தர்மசிலர்களும்	एतत्	பின்வரும்
महाप्राज्ञान्	மகாமேதாவிகளுமான	वाक्यं	நிபமனத்தை
पुत्रान्	புதல்வர்களை	उवाच ह	சொல்லிவிடுத்தார்.

सर्वानृषिगणान् वत्सा आनयध्वं ममाज्ञया । सशिष्यसुहृदश्चैव सर्त्विजः सुबहुश्रुतान् ॥ ७ ॥

वत्साः	"குழந்தைகள் !	ऋषिगणान्	நிஷிகணங்கள்
सुबहुश्रुतान्	மிக்க சாஸ்திரப்பயிர்	सर्वान् एव	எல்லாரையும்
	ச்சியுடையவர்களும்,	मम	என்
सशिष्यसुहृदः	கிஷ்யர்களுடனும் இ	आज्ञया	கட்டிநாயைக்கொண்டு
	ஷ்டர்களுடனும் கூடி	आनयध्वम्	நீங்கள் அழைத்து
सर्त्विजः च	னவர்களும்,		வருகிறீர்களாக.
	மீதவிக்குகளுடன்		
	கடினவர்களுமான		

यदन्यो वचनं ब्रूयान्मद्वाक्यबलचोदितः । तत्सर्वमखिलेनोक्तं ममाख्येयमनादृतम् ॥ ८ ॥

मद्वाक्य- } “என் றியமனமாதிரி
யலுசுதத: } அதிகாரத்தைக்கொண்டு அழைக்கப்பட்ட

अन्यः } எவனாவது ஒருவன்
यत् } எதாவது ஒரு
अनादृतं } உபேஷாஷ அல்லது
நிந்தையுடன்கூடிய
पठिते } பதிலை

ब्रूयात् } சொல்வானேயாகில்,
तत् } அவ்விதம்
उक्तं } சொல்லப்பட்டது
सर्वं } எல்லாவற்றையும்
अखिलेन } ஒன்றும் விடாமல்
मम } என்னிடம்
आख्येयम् } ஒப்பித்துவிடத்
தக்கது”.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दिशो जग्मुस्तदाज्ञया । आजग्मुरथ देशेभ्यः सर्वेभ्यो ब्रह्मवादिनः ॥

तस्य } அவருடைய
तत् } அந்த
पठितं } நியமனத்தை
श्रुत्वा } சிரமேற்கொண்டு,
दिशः } பலஸ்தலங்களுக்கு
जग्मुः } சென்றார்கள்.

सर्वेभ्यः } எல்லா
देशेभ्यः } தேசங்களினின்றும்
तदाज्ञया अथ } அவர் நியமனமென்கிற
காரணத்தாலேயே
ब्रह्मवादिनः } வேதவித்துகள்
आजग्मुः } வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते च शिष्याः समागम्य मुनिं ज्वलिततेजसम् । ऊचुश्च वचनं सर्वं सर्वेषां ब्रह्मवादिनाम् ॥

ते } அந்த
शिष्याः } சிஷ்யர்களும்
ज्वलिततेजसं } ஜ்வலிக்கின்ற தேஜஸ்
ஸுடன் விளங்கும்
मुनिं } ரிஷியினிடம்
समागम्य } திரும்பிவந்துசேர்ந்து,

सर्वेषां } எல்லா
ब्रह्मवादिनां } வேதவித்துக்களு
वचनं } மறமொழியை [டைய
सर्वं च } எல்லாவற்றையும்
ऊचुः } பின்கண்டவாறு
தெரிவித்தார்கள்.

श्रुत्वा ते वचनं सर्वे समायान्ति द्विजातयः । सर्वदेशेषु चागच्छन् वर्जयित्वा महोदयम् ॥

सर्वदेशेषु } “பலதேசங்களில்
द्विजातयः } அந்தணர்கள்
ते } தேவரீருடைய
वचनं } கட்டளைபய
श्रुत्वा } கேட்டதுமே,

समायान्ति } ஒன்றாய் சேர்ந்து
கடினார்கள்.
महोदयं } மஹோதயர் என்ப
वर्जयित्वा } தவிர, [வரை
सर्वं च } எல்லோருமே
आगच्छन् } வந்துவிட்டார்கள்.

वासिष्ठं तच्छतं सर्वं क्रोधपर्याकुलाक्षरम् । यदाह वचनं सर्वं शृणु त्वं मुनिपुङ्गव ॥ १२ ॥

वासिष्ठं } “வலியுஷ்டர் பிள்ளை
तत् } அந்த [ளான
शतं } தாறு பேர்வழிகள்
सर्वं } எல்லோரும்
क्रोधपर्याकुलाक्षरं } கோபத்தால் பொங்கி
வந்த சொற்களைப்
यत् } எந்த ஒரு
டைய

वचनं } பதிலை [களோ
आह } சொல்லிவிடுத்தார்-
मुनिपुङ्गव } முனிவர் பெருமானே !
त्वं } தேவரீர்
सर्वं } எல்லாவற்றையும்
शृणु } சொல்லுமென்களுக்கு
குடி செலிக்கொடுத்த
ருள்வீராக.

क्षत्रियो याजको यस्य चण्डालस्य विशेषतः । कथं सद्सि भोक्तारो हविस्तस्य सुरर्षयः ॥

யசு	எவனுக்கு	தசு	அவனுடைய
விசேபத:	அதிலும் விசேஷமாக	ஹி:	ஹவீஸ்தை
चण्डालस्य	சண்டாலனுக்கு	सुरर्षयः	தேவர்களும் ரிஷிக
क्षत्रियः	கூத்திரியன்	सदसि	பாகஸ்பையில் [ளும்
याजकः	பாகம்செய்துவைப்ப	कथं	எவ்விதமாகத்தான்
	வனே	भोक्तारः	புகிப்பார்கள் ?

ब्राह्मणा वा महात्मानो भुत्वा चण्डालभोजनम् ।
कथं स्वर्गं गमिष्यन्ति विश्वामित्रेण पालिताः

॥ १४ ॥

ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்	चण्डालभोजनं	சண்டாலனுடைய
महात्मानः	மகாத்மாக்களென்றும்,		உணவை
विश्वामित्रेण	விச்வாமித்திரனால்	भुत्वा	உண்டுவிட்டு,
पालिताः वा	ரகழிக்கப்பட்டவர்க	कथं	எப்படித்தான்
	ளாயிருந்தாலும்,	स्वर्गं	சுவர்க்கத்திற்கு
		गमिष्यन्ति	போவார்கள் ?

एतद्वचननैष्ठुर्यमूचुः संरक्तलोचनाः । वासिष्ठा मुनिशार्दूल सर्वे ते समहोदयाः ॥ १५ ॥

मुनिशार्दूल	“ முனிவர் பெரு	संरक्तलोचनाः	மிக்கச் சிவந்த கண்க
ते	அந்த [மானே !		ளுற்றவர்களாய்,
वासिष्ठाः	வாசிஷ்டபுதல்வர்கள்	एतत्	மேற்கண்ட
सर्वे	எல்லோரும்	वचननैष्ठुर्यं	நிஷ்டரபதினை
समहोदयाः	மஹோதயருடன்	उचुः	சொல்லிடுத்தார்கள்.
	கடினவர்களாய்,		

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा सर्वेषां मुनिपुङ्गवः । कोपसंरक्तनयनः सरोषमिदमब्रवीत् ॥ १६ ॥

मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்	वचनं	பதினை
तेषां	அவர்கள்	श्रुत्वा	கேட்டு,
सर्वेषां	எல்லோருடைய	कोपसंरक्तनयनः	கோபத்தால் மிகச் சிவ
सरोषं	கோபத்தை நன்குவிள		ந்த கண்களுற்றவராகி
	க்கக்காட்டுகிறதாகிய	इदं	பின் கண்டவாறு
तत्	அந்த	अब्रवीत्	சாபமிட்டார்.

ये दूषयन्त्यदुष्टं मां तप उग्रं समास्थितम् । भस्मीभूता दुरात्मानो भविष्यन्ति न संशयः ॥

ये	எந்த	मां	என்னை
दुरात्मानः	தூராத்மாக்கள்,	दूषयन्ति	தூஷிக்கிறார்களோ
अदुष्टं	குற்றமற்றவனும்		அவர்கள்,
उग्रं	உக்கிரமான	भस्मीभूताः	பொசுக்கி சாம்பலாக
तपः	தவத்தை	भविष्यन्ति	ஆய்விடுவார்கள்.
समास्थितं	கைக்கொண்டிருக்கிற	संशयः न	இதற்கையமின்று.
	வனுமான்		

अच० ते कालपाशेन नीता वैवस्वतक्षयम् । सप्तजातिशतान्येव मृतपाः सन्तु सर्वशः ॥१८॥

ते	அவர்கள்,	सप्तजातिशतानि	எழுநூறுஜனம்
कालपाशेन	காலபாசத்தால்	सर्वशः	எப்பொழுதும்
अथ	இன்றைதினமே	मृतपाः एव	சவமாம்சங்களை புசிப் பவர்களாயே
वैवस्वतक्षयं	பயன்விட்டை		
नीताः	அடைந்தவர்களாய்,	सन्तु	ஆகட்டும்.

श्रमांसनियताहारा मृष्टिका नाम निर्घृणाः । विकृताश्च विरूपाश्च लोकाननुचरन्तिमान् ॥

श्रमांस-	நாரிறைச்சிகியை நியத	नाम	என்று பெயர்ப்படை
नियताहाराः }	மாய் புழிப்பவர்களாய்		த்து
विकृताः च	விகாரமான காரியங்க ளை செய்பவர்களாயும்	निर्घृणाः	தயாதாகுபிண்பயில்லா தவர்களாய்
विरूपाः च	விகாரரூபமுடையவர் களாயும்,	इमान्	இந்த
मृष्टिकाः	முஷ்டிகைகள்	लोकान्	உலகங்களில்
		अनुचरन्तु	அலைபட்டும்.

महोदयश्च दुर्युद्धिर्मादृष्यं हृदूपयत् । दूषितः सर्वलोकेषु निपादत्वं गमिष्यति ॥ २० ॥

दुर्युद्धिः	தூர்புத்தியாகிய	द्वि	ஆகையால்
महोदयः च	மஹோதயனும்	सर्वलोकेषु	எல்லா உலகங்களிலும்
अदृष्यं	அவமதிக்கத்தகாத	दूषितः	நிந்திக்கப் பட்டவனாய்
मां	என்னை	निपादत्वं	வேடத்தன்மையை
अदूपयत्	அவமதித்தான்.	गमिष्यति	அடைவான்.

माणातिपातनिरतो निरनुकोशतां गतः । दीर्घकालं मम क्रोधादुर्गतिं वर्तयिष्यति ॥ २१ ॥

मम	என்னுடைய	निरनुकोशतां	தயாதாகுபிண்பயில்லா திருத்தலை
क्रोधात्	கோபத்தால்	गतः	அடைந்தவனாய்
दीर्घकालं	நீடித்த காலம்	दुर्गतिं	இழிவுற்ற பிழம்பை
माणाति- }	உயிர்களைக்கொல்வதே	वर्तयिष्यति	அடைவான்.
पातनिरतः }	காரியமாயுடையவனாய்		

एतावदुक्त्वा वचनं विश्वामित्रो महातपाः । विरराम महातेजा ऋषिमध्ये महामुनिः ॥

महातपाः	மகாதபஸ்வியாயும்,	ऋषिमध्ये	முனிவர்களின் நடுவில்
महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாயும்,	एतावत्	இவ்வாறான
महामुनिः	மகாமுனிவருமான	वचनं	வார்த்தையை
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	उक्त्वा	சொல்லி,
		विरराम	ஒய்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वाल्काण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1826

புதிதம: சரீ:—அறுவதாவது ஸர்க்கம் || ६௦ ||

விசாகுசுரீ:—திரிசங்கு ஸ்வர்க்கம்போவது.

தபுலஹதான க்ருவா வாசிஸ்தானு சமஹோதயானு | ஶுபிமயே மஹாஜா விசுவாமித்ரோஶ்யபாபத ||

மஹாஜா: மகாதேஜன்வியாகும்
விசுவாமித்ர: விசுவாமித்திரர்,
சமஹோதயானு மஹோதயனுடன்

சேர்ந்த

வாசிஸ்தானு வலிப்புத்திரர்களை

தபுலஹதானு தவத்தின் வலிப்பையால்
நசித்தவர்களாக
க்ருவா செய்துகிட்டு,
ஶுபிமயே ரிஷிகளின் நடுவில்
ஶ்யபாபத பிண்கண்டவாறு
பிரஸங்கித்தார்.

அயமிஷ்வாகுதாயாதஸ்திரிசங்குரீ: விசுத: | ஶுபிமயே வதான்யசு மா சைவ ஶரணம் தத: |

ஸுனானேன ஶரீரேன தேவலோகஜிபிபயா || २ ||

அயம் இதே இருக்கும்
விசாகு: திரிசங்கு
இதி என பெயர் பூண்டவன்
இஷ்வாகுதாயாத: இஷ்வாகுதாயாதனை

பெனவும்,

ஶுபிமயே: தர்மிஷ்டனெனவும்,
வதான்ய: வெகுக் கொடையாளி

பெனவும்,

விசுத: மகா ப்ராசித்திபெற்ற
வன்.

ஸுனானேன தன்னுடையதான
அனேன இந்த
ஶரீரேன சரீரத்தினால்
தேவலோக- சுவர்க்கலோகம் போக
ஜிபிபயா } வேண்டுமென்றிற்
மா சைவ என்னையுமே [என்று
ஶரணம் தஞ்சமாய்
தத: வந்தடைந்திருக்கி
ருன்.

யதாஸ்ய ஶ்ரீரேன ஶ்ரீலோகம் தமிப்யதி | ததா தவர்த்ததா யஜ்ஞ மவந்நித்ய மயா சஹ || ३ ||

ஶ்ரீரேன தனது சரீரத்தோடு
ஶ்ரீலோகம் ஸ்வர்க்கலோகத்தை
யதா எப்படி
அயம் இவன்
தமிப்யதி அடைவானோ

ததா அப்படி
மயா சஹ என்னோடுகூடவே
மவந்நி: உங்களால்
யஜ்ஞ: யாகம்
தவர்த்ததா மவர்த்ததாம்

விசுவாமித்ரவச: ஶ்ருதவா சர்வ எவ மஹர்ய: | ஶ்ரு: சமேத்ய சஹிதா தமர்யசஹிதம் வச: || ४ ||

மஹர்ய: மஹரிஷிகள்,
சர்வ எல்லோரும்
விசுவாமித்ரவச: விசுவாமித்திரர்

சொன்னதை

ஶ்ருதவா கேட்டு,
சஹிதா: எவ பொறுமையுடையவர்

கனாயி

சமேத்ய ஒன்றுசேர்ந்து,

தமர்யசஹிதம் { தர்மாலுபத்தி எனத்
தருக்கு நிஷேதமென்
கிறதை நன்குவிளங்
கக்கூட்டுகிறதாகிய
வச: பேச்சை
ஶ்ரு: { பிண்கண்டவாறு ஒரு
வருக்கே ஒருவர் பேசி
க்கொண்டனர்.

386

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸ்ரீக்கம்]

अयं कुशिकदायादो मुनिः परमकोपनः । यदाह वचनं सद्यः कर्तव्यं नात्र संशयः ॥ ५ ॥

अयं இந்த
कुशिकदायादः குசிகவாமிசத்தரான
मुनिः ரிஷி
परमकोपनः மகா கோபத்தை அ
டையக்கூடியவர்.

आह சொன்னாரோ, அது
सद्यः உடனே
कर्तव्यं செய்துமுடிக்கவேண்டியது.
अस இந்நில்
संशयः ஸந்தேஹம்
न கூடாது.

यत् எந்த
वचनं வார்த்தையை

अभिकल्पो हि भगवाञ्छापं दास्यति रोपितः । तस्मात् प्रवर्त्यतां यज्ञः सशरीरो यथा दिवम् ॥
गच्छेदिक्ष्वाकुदायादो विश्वामित्रस्य तेजसा । ततः प्रवर्त्यतां यज्ञः सर्वे समधितिष्ठत ॥

भगवान् பகவான்
अभिकल्पः நெருப்புக்கொப்பா
னவர்.

विश्वामित्रस्य விச்வாமித்திரருடைய
तेजसा தவத்தின் பலத்தால்
सशरीरः தேகத்துடன் கூடின
यथा எப்படி. [வனும்
दिधे ஸ்வர்க்கத்தை
गच्छेत् அடைவானோ
ततः அப்படி.
यज्ञः யாகம்
प्रवर्त्यतां பிரவர்த்திக்கப்பட்ட
டும்.

हि அன்றோ!
रोपितः கோடுபட்டாய்
शापं சாபத்தை
दास्यति கொடுப்பார்.
तस्मात् ஆகையால்
यज्ञः யாகம்
प्रवर्त्यतां ஆரம்பிக்கப்பட்டும்.
इक्ष्वाकुदायादः இக்ஷ்வாகுவாமிசத்தின்
பிறந்தவன்

सर्वे எல்லோரும்
समधितिष्ठत ஆரம்பியுங்கள்.

एवमुक्त्वा महर्षयः संचक्रुस्ताः क्रियास्तदा । याजकश्च महातेजा विश्वामित्रोऽभवत् क्रतौ ॥

एवं இவ்விதமாக
उक्त्वा பேசியிட்டு,
महर्षयः மஹரிஷிகள்
तदा உடனே
ताः அந்தந்த
क्रियाः காரியங்களை

संचक्रुः ஒருமித்து நடத்தி
னார்கள்.
महातेजा: மகாமகிமைசாலியான
विश्वामित्रः च விச்வாமித்திரரோ,
क्रतौ யாகத்தில்
याजकः யாகநிர்வாஹகாரக
अभवत् இருந்தார்.

ऋत्विजश्चानुपूर्व्येण मन्त्रवन्मन्त्रकोविदाः । चक्रुः सर्वाणि कर्माणि यथाकल्पं यथाविधि ॥

मन्त्रकोविदाः மந்திரங்களை உள்ளப
டி அறிந்தவர்களான
ऋत्विजः च ரித்விக்குகளும்
सर्वाणि எல்லா
कर्माणि யாககாரியங்களையும்
अनुपूर्व्येण அடிமுதல் வரிசைக்
கிரமமாக

यथाकल्पं கல்பகுத்திரமுறை
தப்பாமல்
यथाविधि சாஸ்திரவிதிகளின்
படியே
मन्त्रवत् மந்திரோச்சாரணத்
துடன்
चक्रुः நடத்தினார்கள்.

ततः कालेन महता विश्वामित्रो महातपाः ।

மஹதா வெகு
காலேன தத: காலத்திற்கு பிறகு
மஹாதபா: பெரும்தவமுடைய
வரான
விஷ்ணுமீத: விச்வாமித்திரர்,
தத அதில்

नाभ्यागमंस्ततस्तत्र भागार्थं सर्वदेवताः ॥ ११ ॥

தத: அப்படியிருந்தும்
भागार्थं { ஹவிர்ப்பாகத்தைப்
பெற்றுக்கொள்வ
தின்பொருட்டு

ततः क्रोधसमाविष्टो विश्वामित्रो महामुनिः ।

தத: அதனால்
महामुनि: முனிவர் பெருமான்
क्रोधसमाविष्ट: கோபாவேசங்கொண்
டார்.

सक्रोधः क्रोधात्क्रोधसंक्रोधात्
சகோத: கோபாவேசங்கொண்
டிருந்த

विश्वामित्रः विश्वामितिर्ना,
விஷ்ணுமீத: விச்வாமித்திரர்,

पश्य मे तपसो वीर्यं स्वार्जितस्य नरेभ्यः ।

நரேப்ய: "அரசனே!
स्वार्जितस्य ஸ்வயமாகவே சம்
मे என் [பாதிக்கப்பட்ட
तपस: தவத்தின்
वीर्यं மஹிமையை
पश्य பார்.

दुष्प्रापं स्वशरीरेण दिवं गच्छ नराधिप ॥ १४ ॥

नराधिप "மரணிடர்கோமானே!
स्वशरीरेण உன் தேகத்துடன்
दुष्प्रापं கிடைப்பதற்கரிதான

स्वार्जितं किञ्चिदप्यस्ति मया हि तपसः फलम् । राजंस्त्वं तेजसा तस्य शरीरो दिवं व्रज ॥

மயா "என்னால்
स्वार्जितं நன்கு சம்பாதிக்க
तपस: தவத்தின் [கப்பட்ட
फलं பலன்
किञ्चिदपि கொஞ்சமாவது [னால்.
अस्ति हि இருக்கிறது நிச்சயமாக.

चकारावाहनं तत्र भागार्थं सर्वदेवताः ॥

भागार्थं ஹவிர்ப்பாடு பகுத்து
सर्वदेवता: பெறுவதற்காக
आवाहनं எல்லா தேவர்களையும்
चकार ஆவாஹனத்தை
{ செய்தார் (அவரவர்க்
குரிய மந்திரங்களைச்
சொல்லியழைத்தார்).

सर्वदेवता: தேவர்கள் எல்லோரும்
तत அவ்விடத்திற்கு
अभ्यागमन् न வராத இருந்துவிட்
டார்கள்.

सुवमुद्यम्य सक्रोधस्त्रिशङ्कुमिदमब्रवीत् ॥

सुवं { ஸ்ருவமெனப்படும்
उद्यम्य { ஒமம்செய்யும் பாக
त्रिशङ्कु { அகப்பையை
इदं கையில் உயரத் தூக்
अब्रवीत् { கிக்கொண்டு,
தரிசங்குவைப்பார்த்
பின்வருமாறு [து
சாற்றினார்.

एष त्वां सशरीरेण नयामि स्वर्गमोजसा ॥

एष: இதோ நான்,
ओजसा மஹிமையால்
त्वां உன்னை
सशरीरेण இவ்வுடம்புடனேயே
स्वर्गं சுவர்க்கத்திற்கு
नयामि போகச்செய்கிறேன்.

दिवं சுவர்க்கத்திற்கு
गच्छ போ.

राजन् அரசனே!
तस्य तेजसा அதின் வீரபத்தால்
त्वं நீ
सशरीर: உடம்புடனே
दिवं சுவர்க்கத்திற்கு
व्रज போ.

उक्तवाचये मुनौ तस्मिन् सशरीरो नराधिपः । दिवं जगाम काकुत्स्थ मुनीनां पश्यतां तदा ॥

காகுத்ய	“காகுத்தனே !	முனீனா	நிஷிகள்
தஸிந்	அந்த	படியதா	பார்த்துக்கொண்
முனீ	நிஷி		டிருக்க
உகயாவயே	பேசியுமுடிந்ததும்,	சசரீர:	தன்னுடம்புடன்
நராபிப:	அரசன்	விவ்	சுவர்க்கம்
ததா	உடனே	ஜகாம	அடைந்தான்.

देवलोकगतं दृष्ट्वा त्रिशङ्कुं पाकशासनः । सह सर्वैः सुरगणैरिदं वचनमब्रवीत् ॥ १७ ॥

தேவலோகாத்	தேவலோகத்தை	பாகசாசன:	தேவோந்திரன்
	அடைந்துவிட்ட	ஓட்டா	பார்த்து,
திரிசங்கு	தரிசங்குவை	இவ்	இந்த
சர்வ:	சகல	வசந்	வார்த்தையை
சுரகணி:	தேவகணங்களோடும்	அபவீத்	சொன்னார்.
சஹ	உட		

त्रिशङ्को गच्छ भूयस्त्वं नासि स्वर्गकृतालयः । गुरुशापहतो मूढ पत भूमिमवाविचराः ॥

திரிசங்கு	“தரிசங்குவே !	ஸ்வர்க்குதாலய:	ஸ்வர்க்கத்திலிடமு
ந்	நீ		டைபவனாக
பூய:	திரும்பி	அசி ந	ஆகமாட்டாய்.
கச்ச	போ.	அவாவிசரா:	தலைகீழாக
மூட	முட்டாளே !	பூமி	பூமியில்
சுரஸாபஹத:	ஆசார்பசாபத்தால்	பத	விழு.
	கெட்டுப்போனவன்,		

एवमुक्तो महेन्द्रेण त्रिशङ्कुरपतन्नुवि । विक्रोशमानस्त्राहीति विश्वामित्रं तपोधनम् ॥ १९ ॥

மஹேந்திரே	மஹேந்திரனானால்	ஸாஹி	“காப்பாற்றக்கடவீர்
ஏவ்	இப்படி	ஹி	என்று
உக:	ஏவப்பட்ட	விக்ரோமான:	கதறிக்கொண்டே
திரிசங்கு:	தரிசங்கு	சுவி	பூமியை நோக்கி,
தபோதனம்	தவச்செல்வான	அபதத்	விழுந்துகொண்டிருந்
விஸ்வாமித்	விச்வாமித்திரனை		தான்.
	நோக்கி,		

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य क्रोशमानस्य कौशिकः । रोषमाहारयत्तीव्रं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

கோசமானஸ	கதறுகிற	ஆஹாரயத்	கொண்டார்.
தஸ	அவனுடைய	வ	உடனே
தத்	அந்த	திஸ்த	“நின்று
வசந் ச்ருத்வா	சொல்லைக் கேட்டு,	திஸ்த	நின்று”
கௌசிக:	கௌசிகர்	ஹி	என்று
தீவ் ரோப்	கடும் கோபம்	அபவீத்	சொன்னார்.

ऋषिमध्ये स तेजस्वी प्रजापतिरिवापरः । सृजन्दक्षिणैर्मार्गस्थान सप्तर्षीनपरान पुनः ॥

ऋषிमध्ये	ரிஷிகளின் நடுவே (மின்றுகொண்டு)	दक्षिण- मार्गस्थान् }	தெற்குப் பக்கமான ஆகாசவழியில் நிலை கொண்டவர்களாய்
सः	அந்த	अपरान्	வேறு
तेजस्वी	மற்றிமைசாலி	सप्तर्षीन्	ஸப்தரிஷிகளை
अपरः	வேறோர்	पुनः	புதிதாக
प्रजापतिः	பிரம்மா	सृजन्	ஸரிஷ்டித்தார்.
इव	போல்		

नक्षत्रमालामपरामसृजत्क्रोधमूर्च्छितः । दक्षिणां दिशमास्थाय ऋषिमध्ये महातपाः ॥२२॥

क्रोधमूर्च्छितः	கோபவேசமுடைய வராய்	दिशं	திசையை
ऋषिमध्ये	ரிஷிகளின் நடுவே இ ருந்தபடியே	आस्थाय	நாடி,
महातपाः	மகாதபஸ்விபாகுமவர்	अपरां	வேறொரு
दक्षिणां	தெற்கு	नक्षत्रमालां	நக்சத் திரவரிசையை
		असृजत्	ஸரிஷ்டித் தவிரிட்டார்.

सृष्ट्वा नक्षत्रवंशं च क्रोधेन कलुषीकृतः । अन्यमिन्द्रं करिष्यामि लोको वा स्यादनिन्द्रकः ॥
दैवतान्यपि स क्रोधात्सृष्टुं समुपचक्रमे ॥ २३ ॥

नक्षत्रवंशं	நக்சத் திரவரிசையை	लोकः	உலகமானது
सृष्ट्वा	உண்டுபண்ணிவிட்டு,	अनिन्द्रः	இந்திரனில்லாததாய்
च	அதன்மேல்	स्यत्	இருந்துவாட்டும், என்றார்.
क्रोधेन	கோபத்தால்	सः	அவர்
कलुषीकृतः	கலங்கினவராய்,	क्रोधात्	கோபத்தால்
अन्यं	இன்னுமோர்	देवान् अपि	தேவர்களைக்கூட
इन्द्रं	இந்திரனை	सृष्टुं	புதுதாய் ஸரிஷ்டி பண்ண
करिष्यामि	நான் ஸரிஷ்டிக்கின் றேன்;	समुपचक्रमे	தலைப்பட்டார்.
वा	இவ்வா என்றால்		

ततः परमसम्भ्रान्ताः सर्पिसङ्घाः सुरर्षभाः । सकिन्नरमहायक्षाः सहसिद्धाः सचारणाः ॥

विश्वामित्रं महात्मानमूचुः सातुनयं वचः ॥ २४ ॥

ततः	அதனால்	परमसंभ्रान्ताः	அதப்பந்த மனக்கவலை படைந்தவர்களாகி
सुरर्षभाः	தேவோத்தமர்கள்	महात्मानं	மகாத்மாவான
सर्पिसंघाः	ரிஷிக்கூட்டங்களோ டும்,	विश्वामित्रं	விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து
सकिन्नर- महायक्षाः }	கின்னரர்களோடும், மகாபக்சுங்களோடும்,	सातुनयं	தணிவுடன்கூடின
सचारणाः	சாரணர்களோடும்,	वचः	பின்வரும் வார்த்தை
सहसिद्धाः	சித்தர்களோடும்கூடி	उचुः	சொன்னார்கள். [உய

अयं राजा महाभाग गुरुशापपरिक्षतः । सशरीरो दिवं यातुं नार्हत्येव तपोधन ॥ २५ ॥

महाभाग	{ மகத்தான புண்ப பயனை ஸம்பாதித் திருக்கும் தபோநிதியே! குருசாபத்தால் இழி வடைந்திருக்கும்	अयं	இந்த
तपोधन		राजा	அரசன்
गुरुशापपरिक्षतः		सशरीरः एव	தன்னுடம்புடனேயே
		दिवं	சுவர்க்கலோகத்தை
		यातुं	அடைய
		अर्हति न	உரியவனாகான்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां मुनिपुङ्गवः । अब्रवीत्सुमहद्वाक्यं कौशिकः सर्वदेवताः ॥ २६ ॥

कौशिकः	விச்வாமித்திர	सर्वदेवताः	தேவதைகள் எல்லோ ரையும் பார்த்து
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்,	सुमहत्	மகா பெரும்கிஷ்பங் கள் அடங்கியதாகிய
तेषां	அந்த	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
देवानां	தேவர்களுடைய	अब्रवीत्	பதிலம்ச் சொன்னார்.
तद्वचनं	அந்த மொழியை		
श्रुत्वा	கேட்டு,		

सशरीरस्य भद्रं वक्षिशङ्कोरस्य भूपतेः । आरोहणं प्रतिज्ञाय नानृतं कर्तुमुत्सहे ॥ २७ ॥

वः भद्रं	{ “தேவரீர்கள் இன்னும் பெரும்புகழுக்குப் பாத்திரமாகுவிர்க இந்த [ளாக. பூபதியான தீரிசங்குவுக்கு அவன் உடம்புட னேயே	आरोहणं	சுவர்க்கத்தை அடையுதலை
अस्य		प्रतिज्ञाय	வாக்களித்துவிட்டு,
भूपतेः		अनृतं	சொன்னபடி செய்து முடிக்காததற்கு
विशङ्कोः		कर्तुं	இடங்கொடுக்க
सशरीरस्य		उत्सहे न	நாளிசையமாட்டேன்.

स्वर्गोऽस्तु सशरीरस्य त्रिशङ्कोरस्य शाश्वतः । नक्षत्राणि च सर्वाणि मामकानि ध्रुवाण्यथ ॥

सशरीरस्य	“உடம்புடனிருக்கும்	अथ	தவிர
अस्य	இந்த	मामकानि	என்னால் ஸ்ரிஷ்டிக்கப் பட்டவைகளான
विशङ्कोः	தீரிசங்குவின்	सर्वाणि	எல்லா
स्वर्गः	சுவர்க்கமானது	नक्षत्राणि च	நக்சத்திரங்களும்
शाश्वतः	சாச்வதமாக	ध्रुवाणि	சாச்வதங்களாகட்டும்.
अस्तु	இருக்கட்டும்.		

यावद्लोका धरिष्यन्ति तिष्ठन्स्वेतानि सर्वशः । मत्कृतानि सुराः सर्वे तदनुज्ञातुमर्हथ ॥

यावत्	“எதுவகையில்	तिष्ठन्तु	ஸ்ரீராமபிருக்கட்டும்.
लोकाः	லோகங்கள்	सुराः	தேவர்கள்!
धरिष्यन्ति	இருக்கின்றனவோ	सर्वे	எல்லீர்!
तावत्	அதுவகையிலும்	तत्	அதை
मत्कृतानि	என்னால் சிருஷ்டிக்கப்	अनुज्ञातुं	அதூக்காறிக்க
एतानि	இவைகள் [பட்ட	अर्हथ	தேவரீர்கள் மனமிசை ந்தருள்விர்களாக.
सर्वशः	எவ்விதத்திலும்		

एवमुक्ताः सुराः सर्वे प्रत्युचुर्मुनिपुङ्गवम् ॥ ३० ॥

एवं
उक्ताः
सुराः
सर्वे
இவ்விதமாக
கிஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
தேவர்கள்
எல்லோரும்

मुनिपुङ्गवं
प्रत्युचुः
முனிவர் பெருமானாக
மவரைப் பார்த்து
பின்கண்டவாறு
பதிலுரைத்தார்கள்.

एवं भवतु भद्रं ते तिष्ठन्वेतानि सर्वशः । गगने तान्यनेकानि वैश्वानरपथाद्बहिः ॥ ३१ ॥

ते
भद्रं
“உமக்கு
சேஷமமே உண்டாகட்
டும்”

गगने
अनेकानि
ஆகாயத்தில்
பிரத்யேகமாய் கிளங்
கின்றவைகளாய்

एवं
भवतु
एतानि
तानि
सर्वशः
அப்படியே
ஆகட்டும்.
இந்த
அவைகள்
எல்லாமும்

वैश्वानरपथात्
बहिः
तिष्ठन्तु
வैவானரபதா
வெளியே
சர்வதமாயிருந்து
வாட்டும்.

नक्षत्राणि मुनिश्रेष्ठ तेषु ज्योतिषु जज्वलुः । अवाविछराक्षिशङ्कुश्च तिष्ठत्वमरसन्निभः ॥

मुनिश्रेष्ठ
नक्षत्राणि
तेषु
ज्योतिषु
जज्वलुः
“முனிவர் பெருமானே!
நக்சத்திரங்கள்
அவை அவைகளின்
ஆகாசமார்க்கங்களில்
பிரகாசிக்கட்டும்.

विशङ्कुः
अवाविछराः च
अमरसन्निभः
तिष्ठतु
த்ரிசங்கு
தலைகீழாகவே
தேவன்போல்
சர்வதமாயிருத்
கட்டும்.

अनुयास्यन्ति चैतानि ज्योतींषि नृपसत्तमम् । कृतार्थं कीर्तिमन्तं च ब्रह्मलोकगतं यथा ॥

ज्योतींषि
ब्रह्मलोकगतं
यथा
एतानि च
நக்சத்திரங்கள்
பிரம்மலோகமடைந்த
ஒருவனை
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
இவைகளும்

कृतार्थं
कीर्तिमन्तं
नृपसत्तमं च
अनुयास्यन्ति
கிருதார்த்தனென
புகழ்பெற்றவனான
ரானோத்தமனையே
அனுசரிப்பிடுந்து
வாட்டும்”.

विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा सर्वदेवैरभिष्टुतः । ऋषिभिश्च महातेजा वाढमित्याह देवताः ॥ ३४ ॥

सर्वदेवैः
ऋषिभिः च
तु
अभिष्टुतः
धर्मात्मा
எல்லா தேவதைகளாலும்,
ரிஷிகளாலும்
இதுவிஷயத்திலிவ்
விதமாய்
கொண்டாடப்பட்ட
டவரும்,
தர்மசேனரும்,

महातेजाः
विश्वामित्रः
देवताः
वाढं
इति
आह
மஹாதேஜஸ்கிபுமா
விசுவாமித்திரர், [எ
“தேவங்கள்!
திருவுள்ளம் எப்படி
யோ அப்படியோ
ஆகட்டும்”
என்று
சொன்னார்.

चरित्र्यासः	அனுஷ்டிப்போம்.
हि	ஏனென்றால்
तत्	அந்த
तपोवनं	தபோவனமானது
परम्	எவ்விதத்திலும்
	உத்தமமானது.”

एवमुक्त्वा महातेजाः पुष्करेषु महासुनिः । तप उग्रं दुरोधर्षं तेपे मूलफलाशनः ॥ ४ ॥

மகா தேஜோவானாகிய
முனிவர் பெருமானாகு
இவ்விதமாய் [மவர்,
சொல்லிவிட்டு,
கிழங்குகளையும், ப
முங்குகளையும் உணவா
க உடையவராய்

புஷ்கர நீர்த்தக்கரை
தவத்தை [களில்
பிராஸ இடைபூறு
உண்டாகாதவண்ண
மாய்
கடுமையாய்
புரிந்தார்.

एतस्मिन्नेव काले तु अयोध्याधिपतिर्महान् । अम्बरीष इति ख्यातो यष्टुं समुपचक्रमे ॥

இது இப்படியிருக்க
இந்த
காலத்திலேயே,
மஹானென
பிராஸித்திபெற்றவ
ரான

அயோத்திமன்ன
னாகிய
அம்பரீஷனென்பவன்
பாகம்செய்ய
ஆரம்பித்தான்.

तस्य वै यजमानस्य पशुमिन्द्रो जहार ह । मनष्टे तु पशौ विप्रो राजानमिदमब्रवीत् ॥ ६ ॥

அவன்
பாகம்செய்துகொண்
டிருக்கும்போது
பாகபசுவை
இந்திரனே
அபஹரித்துக்கொண்
டுபோய்விட்டான்.

பாகபசுவானது
காணாமல் போன
வளவில்
புரோஹிதர்
அரசனைப் பார்த்து
பின்வருமாறு
மொழிந்தார்.

पशुरद्याहतो राजन्मनष्टस्तव दुर्नयात् । अरक्षितारं राजानं हन्ति दोषो नरेश्वर ॥ ७ ॥

அரசனே!
உன்னுடைய
பாகபசு
இப்பொழுது
அபகரிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.
பாபத்தின் பயனால்

மனஷ்ட
நரேஷர்
அரக்ஷிதார்
ரான
தோஷ
நாசம்செய்யும்.

प्रायश्चित्तं मखस्यैतन्नरं वा पुरुषर्षभ । आनयस्व पशुं शीघ्रं यावत्कर्म प्रवर्तते ॥ ८ ॥

“புருஷோத்தம!
எதற்குள்
இந்த தோஷமிவித்தி
வைதிகக்கிரை [பாரும்
செய்யலாமோ, (அதற்
குள்)

சீக்கிரமாகவே
பாகத்திற்கு
பாகபசுவாக
ஐம் மனிதனையே
நீ கொண்டுவரவேண்
டும்.

394

தீமவ்யஸ்திராமாயணே நாலகாண்டே

[ஸர்க்கம்]

उपाध्यायवचः श्रुत्वा स राजा पुरीषपथ । अन्वियेप महाबुद्धिः पशुं गोभिः सहस्रशः ॥

புரீஸ்பத:	"புருஷோத்தம!	சுரூப:	சிறமேற்கொண்டு,
மஹாபுத்தி:	மஹாபுத்திரனான	சஹஸா:	ஆயிரக்கணக்கான
ச:	அந்த	கோபி:	பசுமாடுகளுக்கிடைய
ராஜா	மன்னன்	பசு	பாகபசுவாகக்கடிய
உபாப்யாயவ:	உபாத்தபாயின் நியம		ஓர் மனிதனை
	னத்தை	அந்வியே	தேடித்திரிந்தான்.

देशाञ्जनपदांस्तांस्तान्गराणि वनानि च । आश्रमाणि च पुण्यानि मार्गमाणो महीपतिः ॥

மஹீபதி:	அரசன்	वनानि च	காடுகளிலும்
तात् तात्	அந்த அந்த	पुण्यानि	புண்ப
देशात्	தேசங்களிலும்	आश्रमाणि च	ஆசிராமங்களிலும்
जनपदात्	நாட்டுப்புறங்களிலும்	मार्गमाणः	கிசாரணசெய்து
नगराणि	பட்டணங்களிலும்		திரிந்தான்.

स पुत्रसहितं तात सभार्यं रघुनन्दन । भृगुतुन्दे समासीनमृचीकं संददर्श ह ॥ ११ ॥

தாத	"அப்பா!	புதஸஹிதம்	புத்திரர்களோடும்
रघुनन्दन	ரகுநந்தன்!	सभार्यं	மனைவியுடனும்
सः	அவன்	समासीनं	சுமாய் வீற்றிருந்த
भृगुतुन्दे	பிரகுநந்தமென்ற	मृचीकं ह	நிசிகொன்ற முனிவ
	மனைப்பிரதேசத்தில்	सन्ददर्श	கண்டான். [ரையே

तमुवाच महातेजाः प्रणम्याभिससाद्य च । ब्रह्मार्पै तपसा दीप्तं राजर्षिरमितप्रभः ॥

पृष्ट्वा सर्वत्र कुशलमृचीकं तमिदं वचः ॥ १२ ॥

அமிதப:	"அனகிண ஓளியுடை	कुशलं	சேதமத்தை
	பவனாய்	सर्वत्र	எல்லா விஷயங்களி
महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகும்		லும்
राजर्षिः	ராஜரிஷியான அவன்,	पृष्ट्वा	கிசாரித்து,
तपसा	தவத்தால்	च	அதனால்
दीप्तं	சோதிமயமாய் விளங்	अभिससाद्य	உள்ளங்குளிரச்
सं	அந்த [ரும்		செய்து,
ब्रह्मार्पै	பிரம்மரிஷியான	सं	அவரைப்பார்த்து
मृचीकं	நிசிகமுனிவரை	इदं	பிழ்கண்ட
प्रणम्य	முடிதாழ்த்தி நமங்க	वचः	சொல்லை
	ரித்து,	उवाच	சொன்னார்.

गवां शतसहस्रेण विक्रीणीषे सुतं यदि । पशोरथे महाभाग कृतकृत्योऽस्मि भार्गव ॥१३॥

மகா புண்பா த்மா
வாகிய
பிராகுருலத்தினரோ !
பசுமாடுகளின்
லக்ஷத்தை வாங்கிக்
கொண்டு

சுத புதல்வனை
பாகபசுவின்
கார்பத்திற்காக
விற்ப்பவருவிரோ
யானால்
கூதகூத்ய அஸி நான் கிருதார்த்த
னாவேன்.

सर्वे परिस्तता देशा याज्ञीयं न लभे पशुम् । दातुमर्हसि मूल्येन सुतमेकं ततो मम ॥

எல்லா
தேசங்களும்
சுற்றித்திரியப்பட்டன.
பாகத்திற்கு வேண்டி
ஒர் பசுவை [பதான
நானடையவில்கை.
ஆதலால்

ஒரு
பிள்ளையை
எனக்கு
விலைக்கு
கொடுக்க
தேவரீர் மனமிசைந்
தருள்வீராக.

एवमुक्तो महातेजा ऋचीकस्त्वब्रवीद्वचः । नाहं ज्येष्ठं नरश्रेष्ठ विक्रीणीयां कथञ्चन ॥१५॥

இவ்விதம் [ராகிய
வேண்டப்பட்டவ-
மாக தேஜஸ்வியான
ரிசிகமுனிவர்,
இதுவிஷயத்தில் இப்
படியாய்

வச: அப்ரவீத்
நரஸ்தே
அஹ்
கயஞ்
ஜ்யேஸ்த்
விக்ரிணியாந்
பதிலைச் சொன்னார்.
மானிடர்கோனே!
நான்
எவ்விதமானாலும்
முத்தவனை
விற்கமாட்டேன்.

ऋचीकस्य वचः श्रुत्वा तेषां माता महात्मनाम् । उवाच नरशार्दूलमम्बरीपं तपस्विनी ॥

பெரும் பிரகிருதிஸ்வ
பாவமுடையவர்க
அவர்களுடைய[ளான
தாய், ஐ
ரிசிகருடைய
நியமனத்தை கேட்டு,

தபஸ்வினி
நரஸாடூல்
அம்பரீப
உவாச
மிக்க மனவருத்த
மடைந்தவளாகி
புருஷோத்தமனாகிய
அம்பரீஷணப்பார்த்து
இவ்வாறு மொழிந்
தான்.

अविक्रेयं सुतं ज्येष्ठं भगवानाह भार्गवः । ममापि दयितं विद्धि कनिष्ठं शुनकं नृप ॥

அரசனே!
பகவானான
பிராகுருலத்தினர்
முத்த
பிள்ளையை
விற்கப்படத்தகாதவ
னாக

आह
अपि
मम
कनिष्ठं
शुनकं
दयितं
विद्धि
சொல்லிவிட்டார்.
அப்படியே
எனக்கு
கடைசிப்பிள்ளையான
சுனகனை
அருமைக்குமுந்தை
அறிவாயாக. [பாக

तस्मात्कनीयसं पुत्रं न दास्ये तव^१पार्थिव ॥ १८ ॥

तस्मात्	"ஆகையால்	புத்ரம்	பிள்ளையை
पार्थिव	அரசனே!	தவ	உனக்கு
कनीयसं	கடைசி	न दास्ये	நான் கொடுக்கமாட்டேன்.

प्रायेण हि नरश्रेष्ठ ज्येष्ठाः पितृपु वल्लभाः । मातृणां च कनीयांसस्तस्मान्नोक्ष्ये कथं सुतम् ॥

नरश्रेष्ठ	"புருஷோத்தம!	मातृणां	தாய்மார்களுக்கு
प्रायेण	வெருவாய்	कनीयांसः	கடைசி குமாரர்கள்.
पितृपु	தகப்பன்மார்களுக்கு	तस्मात्	ஆகையால்
ज्येष्ठाः	முத்த குமாரர்கள்	कथं हि	எப்படித்தான்
वल्लभाः	பிரியர்கள்.	सुतं	கனிவட்டனை
च	அப்படியே	मोक्ष्ये	நான் கிடுவேன் ?

उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन्मुनिपत्न्यां तथैव च । शुनश्शेषः स्वयं राम मध्यमो वाक्यमब्रवीत् ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	मध्यमः	நடுபிள்ளையான
तस्मिन्	அந்த	शुनश्शेषः	சனச்சேபனென்
मुनौ	முனிவரும்		பவன்
उक्तवाक्ये एव	சொல்லிவிட்டஉடனே	स्वयं	தானே
मुनिपत्न्यां च	முனிபத்தனியும்	वाक्यं	பிண்கண்ட சொல்லி
तथा	அவ்விதமாய் சொல்லி	अब्रवीत्	சொன்னான்.
	விட்ட உடனே		

पिता ज्येष्ठमविक्रेयं माता चाह कनीयसम् । विक्रेयं मध्यमं मन्ये राजन्पुत्रं नयस्व माम् ॥

राजन्	"அரசனே!	विक्रेयं	கிற்கப்படத்தகுந்த
पिता	தந்தை	मध्यमं	நடுவனான [வனான
ज्येष्ठं	முத்தவனை	पुत्रं मां	பிள்ளையாகிய என்னை
अविक्रेयं	கிற்கப்படமுடியாத		{ தேவரீர் அழைத்துக்
	வனென்று	नयस्व	{ கொண்டு போக
आह	சொல்லிவிட்டார்.		{ வேண்டுமாய்
माता	தாய்		{ நான் உள்ளன்புடன்
कनीयसं	கடைசிபிள்ளையை	मन्ये	{ வேண்டிக்கொள்ளு
च	அவ்விதமே என்றார்.		{ கிறேன்.

गवां शतसहस्रेण शुनःशेषं नरेश्वरः । गृहीत्वा परमप्रीतो जगाम रघुनन्दन ॥ २२ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தன!	शुनश्शेषं	சனச்சேபனை
नरेश्वरः	மானிடர்கோமானாகு	गृहीत्वा	வாங்கிக்கொண்டு
	மவன்	परमप्रीतः	பரமதிருப்திகொண்
गवां	பசுமூடுகளின்		டவனாய்
शतसहस्रेण	வசூத்தைக்	जगाम	திரும்பப் பரபரான
	கொடுத்து		மாரினான்.

62]

द्विपष्टितमः सर्गः

397

अम्बरीपस्तु राजर्षी रथमारोप्य सत्वरं । शुनःशेपं महातेजा जगामाशु महाबलः ॥ २३ ॥

महाबलः	மகா குரலும்,	आशु	உடனே
महातेजाः	மகா தேஜோவானும்,	रथं	இரதத்தில்
राजर्षिः शु	ராஜரிஷிபுமான	आरोप्य	ஏற்றிவைத்துக்
अम्बरीपः	அம்பரீஷன்	सत्वरं	வேகமாய் [கொண்டு,
शुनःशेपं	சுனச்சேபனை	जगाम	வழிகடந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1884

द्विपष्टितमः सर्गः—अम्बरीपस्तीरान्दालवतु सर्गकम् ॥ २३ ॥

अम्बरीषयागः—अम्बरीषयागम्.

शुनःशेपं नरश्रेष्ठं गृहीत्वाऽथ महाबलः । व्यश्राम्यत्युष्करे राजा मध्याह्ने रघुनन्दन ॥ १ ॥

रघुनन्दन	“ரகுநந்தன் !	राजा	மன்னர்
नरश्रेष्ठं	உத்தமபுருஷனான	अथ	அப்பொழுது
शुनःशेपं	சுனச்சேபனை	मध्याह्ने	நடுப்பகலில்
गृहीत्वा	கூடவே அழைத்துக் கொண்டு,	पुष्करे	புஷ்கரகேதுத்திரத்தில்
महाबलः	மகா பலவானான	व्यश्राम्यत्	தங்கி களைப்பாறினார்.

तस्य विश्रममाणस्य शुनःशेपो महायशाः । पुष्करक्षेत्रमागम्य विश्वामित्रं ददर्श ह ॥

तप्यन्तमृषिभिः सार्धं मातुलं परमातुरः

॥ २ ॥

पुष्करक्षेत्रं	புஷ்கரகேதுத்திரத் தீர்து	परमातुरः	அதிக மனவேதனைப் படுபவனாகி
आगम्य	வந்து,	ऋषिभिः	ரிஷிகளுடன்
तस्य	அவன்	सार्धं	கூட
विश्रममाणस्य	களைப்பாறிக்கொண் டிருக்கும்போது	तप्यन्तं	தவம்புரிந்துகொண் டிருக்கும்
महायशाः	மகா புகழுக்கு பாத் திரானுகிவிட்ட	मातुलं	அம்மானான
शुनःशेपः	சுனச்சேபன்,	विश्वामित्रं ह	விச்வாமித்திரரையே
		ददर्श	போய்க்கண்டான்.

विपण्णवदनो दीनस्तृष्णया च श्रेमेण च । पपाताङ्के मुने राम वाक्यं चेदमुवाच ह ॥

राम	“ஸ்ரீராம !	अङ्के	மடிவில்
विपण्णवदनः	வாடிபழுத்தனாய்	पपात	விழுந்தான்.
तृष्णया च	தாகத்தாலும்,	इदं	பின்வரும்
श्रेमेण च	மனக்கவலைபாலும்	वाक्यं च	வாக்கியத்தையும்
दीनः	தீனனாய்	ह	கஷ்டப்பட்டு
मुनेः	முனிவருடைய	उवाच	சொன்னான்.

नमेऽस्ति माता न पिता ज्ञातयो न च बान्धवाः । त्रातुमर्हसि मां सौम्य धर्मेण मुनिपुङ्गव ॥

मे "எனக்கு
 माता தாய்
 न अस्ति இல்லை.
 पिता தந்தை
 न இல்லை.
 ज्ञातयः நோதிகளாகும்
 बान्धवाः च பராதாக்களும்
 न இல்லை. [கிய
 सौम्य மகா புண்யாத்மாவா-

मुनिपुङ्गव முனிவர் பெருமான் !
 धर्मेण { தஞ்சமாயடைந்தவனை
 காப்பாற்றியே தீர
 வேண்டுமென்கிற
 தருமவிதிப்படி
 मां என்னை
 त्रातु ரகழிக்க
 अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
 கொள்ளக்கடவீர்.

प्राता त्वं हि नरश्रेष्ठ सर्वेषामपि कौशिक
 कौशिक "குடுகவம்சத்துப்

பிள்ளாய்!

नरश्रेष्ठ புருஷோத்தம!
 राजा च कृतकार्यः स्यादहं दीर्घायुरव्ययः ।
 राजा च "அரசனும்,
 कृतकार्यः எடுத்த கார்பம் கைக
 स्यात् ஆகவேண்டும்.
 अहं हि நானும்
 अव्ययः குறைக்கி பாத்திரனா
 காதவனாய்

॥ ५ ॥
 त्वं हि தேவரீரோருவரே!
 सर्वेषां अपि எவர்களுக்கும்
 साता அபயம் கொடுப்பவர்.
 दीर्घायुः செடுங்காளம் பிழைத்
 त्वं திருந்து
 अनुत्तमं நுப்புயர்வில்லாத
 तपः தவத்தை
 तप्त्वा புரிந்துகிட்டு,
 स्वर्गलोकं ஸ்வர்க்கலோகத்தை
 उपासीयाम् அடைந்தனுபவிக்க
 வேண்டும்.

त्वं मे नाथो ह्यनाथस्य भव भव्येन चेतसा ।

त्वं हि "தேவரீரே
 भव्येन தர்மமான
 चेतसा எண்ணத்தால்
 ह्यनाथस्य நா தனில்லாத
 मे எனக்கு
 नाथः ரகுகாரக
 भव ஆகக்கடவீர்.

पितेव पुत्रं धर्मात्मन्त्रातुमर्हसि किल्बिषात् ॥

धर्मात्मन् தர்மத்தினையே நினைத்த
 மனமுடையவரே!
 पिता தந்தை
 पुत्रं புதல்வனை
 किल्बिषात् கட்டதசையினின்று
 हव எவ்வண்மோ அவ்
 त्रातु ரகழிக்க [வண்ணமே
 अर्हसि கடவீர்.]

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रो महातपाः ।

तस्य அவனுடைய
 तद् वचनं அந்த வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டதும்,
 महातपाः மகாதபஸ்வியான
 विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்,

सान्त्वयित्वा बहुविधं पुत्रानिदमुवाच ह ॥

बहुविधं பலவிதமாய்
 सान्त्वयित्वा ஸமாதானம்செப்து,
 पुत्रान् பிள்ளைகளைப்பார்த்து,
 इदमुवाच இவ்வாறு சொன்னார்
 ह காண்!.

यत्कृते पितरः पुत्राञ्जनयन्ति शुभार्थिनः । परलोकहितायै तस्य कालोऽयमागतः ॥

यत्கூதே
“எந்தப்பிரபோஜனத்
தைப் பெறுவதற்காக
தந்தைகள்
நன்மையில் பற்றுள்ள
பிள்ளைகளை
பெறுகிறார்களோ,
அது

परलोकहितायै
மேலுலக நன்மையைப்
பெறும்பொருட்டே;
तस्य
அதற்கு
कालः
ஏற்றவேளை .
अयं
இதோ
आगतः
வந்திருக்கிறது.

अयं मुनिसुतो बालो मत्तः शरणमिच्छति । अस्य जीवितमात्रेण प्रियं कुरुत पुत्रकाः ॥

अयं
“இந்த
मुनिसुतः
ரிஷிபுத்திரனாகிய
बालः
பையன்
मत्तः
என்னிடமிருந்து
शरणं
ஆபத்துக்காகாத
ரகசித்தனை

इच्छति
கோருகிறான்.
पुत्रकाः
பிள்ளைகளே !
अस्य
இவனுக்கு
जीवितमात्रेण
உயிருடனிருக்கும்படி
செய்வதாலேயே
प्रियं
பிரியத்தை
कुरुत
செய்யுங்கள்.

सर्वे सुकृतकर्माणः सर्वे धर्मपरायणाः । पशुभूता नरेन्द्रस्य वृत्तिमग्नेः प्रयच्छथ ॥ ११ ॥

सर्वे
“நீங்கள் எல்லோரும்
सुकृतकर्माणः
ஸ்தகர்மங்களையே
அனுஷ்டித்தவர்கள்.
सर्वे
நீங்களெல்லோரும்
धर्मपरायणाः
தர்மமொன்றையேர்ஸ
வவுமா பக்கொண்டவர்

नरेन्द्रस्य
அரசனுடைய
पशुभूताः
பாகபசுக்களாயிருந்து
अग्नेः
அக்னிபகவானுக்கு
वृत्तिं
திருப்தியை
प्रयच्छथ
செய்யுங்கள்.

नाथवांश्च शुनःशेपो यज्ञश्चाविज्ञितो भवेत् । देवतास्तर्पिताश्च स्युर्मम चापि कृतं वचः ॥

शुनश्शेषः च
“சுனச்சேபனும்
नाथवान्
{ ரகசிகளைக் கைப்பற்றி
என பயனுடையவனா
வான்
यज्ञः च
பாகமும்
अविज्ञितः
இடைபூறில்லாததாய்
भवेत्
முடியும்.
देवताः च
தேவதைகளும்

तर्पिताः
திருப்திசெய்விக்கப்
பட்டவர்களாய்
स्युः
ஆவார்கள்.
मम
என்
वचः अपि
கட்டினாயும்
कृतं च
{ கீழ் படித்து அனுஷ்டி
க்கப்பட்டதாகவும்
ஆகும்.

मुनेस्तु वचनं श्रुत्वा मधुव्यन्दादयः सुताः । साभिमानं नरश्रेष्ठ सलीलमिदमब्रुवन् ॥ १२ ॥

नरश्रेष्ठ
“புருஷோத்தம !
मधुव्यन्दादयः
மதுஷ்பந்தன் முத
सुताः
குமாரர்கள் [லான
मुनेः
ரிஷியினுடைய
वचनं
வார்த்தையை
श्रुत्वा तु
கேட்டதும்,

साभिमानं
{ தனக்கொழுத்திருக்கி
றதை நன்குவிளங்க
காட்டுகிறதாகிய
इदं
பின்னடை மொழியை
सलीलं
பரிஹாஸமாய்
अब्रुवन्
மொழிந்தார்கள்.

कथं गतमसुतान्हित्वा त्रायसेऽन्यसुतं विभो ।

विभो "பிரபுவே!
 आत्मसुतान् தனது பிள்ளைகளை
 हित्वा பறிகொடுத்து,
 अन्यसुतं அயலான் புதல்வனை
 कथमिव என் தானோ
 त्रायसे ராசிக்கப்பார்க்கிறீர் ?
 भोजने சாப்பாட்டில்

अकार्यमिव पश्यामः श्वासांसमिव भोजने ॥

शमांस நாயிறைச்சியானது
 इव எவ்வண்ணமோ
 अश्वस्य அவ்வண்ணமே
 भोजनं செய்துமுடிக்க
 पश्यामः வேண்டாததாக
 நாங்கள் அபிப்பிராயப்
 படுகிறோம்".

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा पुत्राणां मुनिपुङ्गवः । क्रोधसंरक्तनयनो व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ १५ ॥

पुत्राणां புதல்வர்களான
 तेषां அவர்களுடைய
 तत् அந்த
 वचनं சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு,

मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்
 क्रोधसंरक्त- } கோபத்தால் சிவந்த
 नयनः } கண்களுற்றவராகி
 व्याहर्तु பின்கண்டபடி சாப
 उपचक्रमे தலைப்பட்டார். [மிட]

निःसाध्वसमिदं श्लोक्तं धर्मादपि विगर्हितम् ।

तु "இது விடயத்தில்
 महाकथं எனது நியமனத்தை
 अतिक्रम्य அதிலங்கனம்செய்து,
 श्लोकं பதிலைப் சொல்லப்
 इदं இது [பட்டதாகிய
 निःसाध्वसं { நெஞ்சமுத்தத்தை
 { நன்குவிளக்க
 { காட்டுகிறது.

अतिक्रम्य तु महाकथं दारुणं रोमहर्षणम् ॥

धर्मात् தருமவழியினின்று
 विगर्हितं விலகினதாயிருக்கி
 रोमहर्षणं மயிர்க்குச்செறியச்
 अपि செய்பும்வண்ணமாய்
 दारुणम् கொஞ்சமெனும்
 தாயுமிருக்கிறது.

श्वमांसभोजिनः सर्वे वासिष्ठा इव जातिषु । पूर्णं वर्षसहस्रं तु पृथिव्यामनुवत्स्यथ ॥ १७ ॥

सर्वे "நீங்களெல்லாரும்
 जातिषु பிறப்புகளில்
 वासिष्ठाः வலிப்புட்புதல்வர்கள்
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே

श्वमांसभोजिनः நாயிறைச்சியை உண்
 किंनरवர்களாய்
 वर्षसहस्रं ஆயிரம் வருஷங்கள்
 पूर्णं तु பூர்ணமாகிறவரைக்
 पृथिव्यां பூமியில் [ரும்
 अनुवत्स्यथ வலியுங்கள்."

कृत्वा शापसमायुक्तान्पुत्रान्मुनिवरस्तथा ।

मुनिवरः "முனிவர் பெருமான்,
 पुत्रान् புதல்வர்களை
 शापसमायुक्तान् சாபத்தை அனுபவிக்க
 கிறவர்களாக
 कृत्वा செய்துகிட்டு,
 आतं மனவேதனைப்பட்டுக்
 கொண்டிருந்த

शुनःशेषमुवाचार्ते कृत्वा रक्षां निरामयाम् ॥

शुनःशेषं சனச்சேபனை
 निरामयां ஆபத்தினின்று விடு
 விக்கத்தக்கதாகிய
 रक्षां ரக்ஷாமந்திரப்பாரோ
 कृत्वा செய்தருளி, [கத்தை
 तथा இன்னுமிப்படியாய்
 उवाच உபதேசம்செய்த
 குளிஞார்..

पवित्रपाशैरासक्तो रक्तमाल्यानुलेपनः । वैष्णवं यूपमासाद्य वाग्भिरभिमुदाहर ॥ १९ ॥

अग्नि	"தங்கத்தால் செய்யப் பட்டுள்ளதும்,	रक्तमाल्यानु- लेपनः	சிவந்த பூமாலிகளை யும் சந்தணப்பூச்சை யுமுடையவனாய்
वैष्णवं	{ விஷ்ணுவை அதிஷ்டான தேவதைபாய் ஆவாஹனம் செய் துள்ளதுமான யூபஸ்தம்பத்தை	पवित्रपाशैः आसक्तः वाग्भिः	தருப்பைக்கயறக கட்டுண்ட நீ, [ளால் வேதரிக்குகளாகுமி வைகளைச் சொல்லி
यूपं आसाद्य	அடைந்து,	उदाहर	ஐபி.

इमे तु गाये द्वे दिव्ये गायेथा मुनिपुत्रक । अम्बरीपस्य यज्ञेऽस्मिस्ततः सिद्धिमवाप्स्यसि ॥

मुनिपुत्रक	"நிஷிபின் புதல்வா!	गाये तु	ரிக்குகளையே
अम्बरीपस्य	அம்பரீஷருடைய	गायेथाः	உறுக்கமாய் ஐபிப்பா
अस्मिन् यज्ञे	இந்த யாகத்தில்	ततः	அதனால் [யாக.
इमे द्वे	இந்த இரண்டு	सिद्धिं	மனோபீஷ்டத்தை
दिव्ये	தெய்வசக்தியுள்ள	अवाप्स्यसि	நீயடைவாய்.

शुनश्शेषो गृहीत्वा ते द्वे गाये सुसमाहितः । त्वरया राजसिंहं तमम्बरीपमुवाच ह ॥ २१ ॥

शुनश्शेषः	சுனச்சேபன்	तं राजसिंहं	அந்த ராஜேந்தமனா.
सुसमाहितः	ஏகாக்ரகித்தத்துடன்	अम्बरीपं	அம்பரீஷனை. [கிய
ते	அந்த	त्वरया ह	காலதாமதமின்றியே (கிட்டி)
द्वे गाये	இரண்டு ரிக்குகளை	उवाच	பின்வருமாறு வின்
गृहीत्वा	கிருகித்துக்கொண்டு,		ணப்பம்செய்தான்.

राजसिंह महासत्त्व शीघ्रं गच्छावहे सदः । निर्वर्तयस्व राजेन्द्र दीक्षां च समुपाहर ॥ २२ ॥

महासत्त्व	மகா தருமசாஸ்திரம்	गच्छावहे	போவோம்.
राजसिंह	ராஜேந்தமனுமாகிய	च दीक्षां	உடனே யாகதிகைக்
राजेन्द्र	அரசர்கோமானே!	समुपाहर	அடையும். [பை
शीघ्रं	சீகரமாக	निर्वर्तयस्व	தேவரீர்பூர்த்திசெய்து முடித்துக்கொள்ளும்.
सदः	யாகசாலக்கு		

ऋषिपुत्रस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा हर्षसमुत्सुकः । जगाम नृपतिः शीघ्रं यज्ञवाटमतन्द्रितः ॥ २३ ॥

नृपतिः	"மன்னன்,	अतन्द्रितः	{ ஏமாந்துபோகாதவ ண்ணமாய் அத்பந்த ஜாக்கிரதைபுடனிரு ப்பவனாகி
ऋषिपुत्रस्य	நிஷிபுதல்வனது		
तत् वाक्यं	அந்த வின்ணப்பத் செவிக்கொண்டு, [தை		
श्रुत्वा	மயிர்க்கச்செறியும்வ ண்ணமாய் க்ரீயத் தின் துட்பம் தெரி யாதவனாய், கண்டு கொள்ளவேண்டுமெ ன்கிற ஆவலுடனிரு ப்பவனாயும்	शीघ्रं	உடனேயே
हर्षसमुत्सुकः		यज्ञवाटं	யாகசாலக்கு
		जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

सदस्यानुमते राजा पवित्रकृतलक्षणम् । पशुं रक्ताम्बरं कृत्वा यूपे तं समयोजयत् ॥२४॥

ராஜா அரண்,
சத்யானுமதே பாகசுபைபரிணர்கலின்
அனுமதரின் பேரில்
பசு பாகபசுவாக வந்திரு
த அவனை [க்கிற
பவிரகூதலகணம் { தருப்பணைக்கயற்றால் க
ட்டப்பட்ட ஸகஷணத்
தை உடைபவனாயும்

रक्ताम्बरं சிவந்த வஸ்திரதாரி
பாபும்
கூர்வா அலங்கரித்து,
யூபே பூபஸ்தம்பத்தில்
சமயோஜயத் சேர்த்து கட்டிவைத்
தான்.

स बद्धो बाग्भिरग्न्याभिरभितुष्टाव वै सुरौ । इन्द्रमिन्द्रानुजं चैव यथावन्मुनिपुत्रकः ॥२५॥

வக்டு கட்டுண்டவனான
ச: அந்த
சுனிபுதக: ரிஷிகுமரன்
சுரோ இருதேவதைகளாகிய
இந் இந்திரனையும்
இந்நானுஜ் வ நாராயணனையும்

यथावत् पुव உபதேசிக்கப்பட்ட
படியே
अग्न्याभि: உத்திருஷ்டமான
बाग्भि: ரிக்குகளைச் சொல்லி
अभितुष्टाव वै ஸ்துதிசெய்து ஜபித்
தான்.

ततः प्रीतः सहस्राक्षो रहस्यस्तुतिर्पितः । दीर्घमायुस्ततः प्रादाच्छुनश्शेषाय वासवः ॥

தத: அப்பொழுது
ரஹ்ஸ்யஸ்துதி-} ஸாயபயாகிற மந்திரத்
தர்பித: } தால் ஆதரிக்கப்பட்
டவனான
சஹ்ஸாக்: ஆயிரம் கண்ணனான
வாஸவ: இந்திரன்,

प्रीतः உள்ளம் குளிர்த்தவ
ततः அதனால் [இனி
शुनश्शेषाय கனச்சேபனுக்கு
दीर्घ நீடித்த
आयु: உலகவாழ்கையை
प्रादात् வரமாக அளித்தார்.

स च राजा नरश्रेष्ठ यज्ञस्य च समाप्तवान् । फलं बहुगुणं राम सहस्राक्षप्रसादजम् ॥२७॥

நரಶ்ரேஷ் "புருஷோத்தம!
ராம ஸ்ரீராம!
ச: அந்த
ராஜா வ அரசனும்
யஜ்ஸ பாகத்தின்

फलं च சித்தியையும்
सहस्राक्ष- } இந்திரனது அனுக்கி
प्रसादजं } ரகத்தாலுண்டான
बहुगुणं அதிவிசேஷமாய்தாய்
समाप्तवान् பெற்றான்.

विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा तपस्तेपे महातपाः । पुष्करेषु नरश्रेष्ठ दश वर्षशतानि सः ॥ २८ ॥

நரಶ்ரேஷ் "புருஷோத்தம!
ச: அந்த
धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்
महातपा: • பெரும் தவமுடையவ
ருமான

विश्वामित्रः अपि விச்வாமித்திரரும்
पुष्करेषु புஷ்கர தீர்த்தக்க
दश वर्षशतानि லாகளில்
तप: ஆயிரம் வருஷகாலம்
तेपे தவத்தை
புரிந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥

आदिव: श्लोका: 1912

त्रिपष्टितमः सर्गः—अथपத்திமுன்றுவது ஸர்க்கம் || ६३ ||

मेनकासमागमः—மேனகையுடனிருப்பது.

पूर्णे वर्षसहस्रे तु व्रतस्नातं महायुनिम् । अभ्यागच्छन्सुराः सर्वे तपःफलचिकीर्षवः ॥ १ ॥

वर्षसहस्रे पूर्णे तु	ஆயிரவருஷகாலம் நிறைந்து கழிந்த துமே	सुराः सर्वे तपःफल- चिकीर्षवः }	தேவர்கள் எல்லோரும் தவத்தின் பயனளிக்க எண்ணங்கொண்ட வர்களாகி வந்துசேர்ந்தார்கள்.
व्रतस्नातं	தவவ்ரதம் முடிந்த வரான		
महायुनिं	மஹரிஷியிடம்	अभ्यागच्छन्	

अब्रवीत्सुमहातेजा ब्रह्मा सा नुनयं वचः । ऋपिस्त्वमसि भद्रं ते स्वार्जितैः कर्मभिः शुभैः ॥

सुमहातेजाः	மிகப் பெருமொளி புடையவரான	स्वार्जितैः	உன்னால் ச்ரமப்பட்டு சம்பாதிக்கப்பட்ட
ब्रह्मा	பிரம்மா	शुभैःकर्मभिः	புண்பச்செயல்களின்
वचः	பின்வரும் சொல்லு	त्वं	நீ [பலன்களாலே
सानुनयं	நாகுக்காய்	ऋषिः	ரிஷிபாக
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.	असि	ஆகி இருக்கிறாய்.
		ते	உனக்கு
		भद्रम्	இததானுரியது.

तमेवमुक्त्वा देवेशस्त्रिदिवं पुनरभ्यगात् । विश्वामित्रो महातेजा भूयस्तेपे महत्तपः ॥ ३ ॥

एवं तं उक्त्वा देवेशः पुनः विदिवं	இப்படி அவரைப் பார்த்து சொல்லியிட்டு, தேவர்கோமான் திருப்பி தேவலோகத்திற்கு	अभ्यगात् महातेजाः विश्वामित्रः भूयः महत् तपः तेपे	போய்ச்சேர்ந்தார். மகா தேஜஸ்வியான விச்வாமித்திரரும் மறுபடியும் பெரும்தவத்தை அனுஷ்டித்தார்.
--	---	--	--

ततः कालेन महता मेनका परमाप्सराः । पुष्करेषु नरश्रेष्ठ स्नातुं समुपचक्रमे ॥ ४ ॥

ततः महता कालेन नरश्रेष्ठ परमाप्सराः	அதற்குமேல் வெகு காலத்திற்குப்பின் புருஷோத்தம! உத்தமாய்ஸாஸ்ஸான	मेनका पुष्करेषु स्नातुं समुपचक्रमे	மேனகை புஷ்காநீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்ய போய்வருவாள்.
---	---	---	---

तां ददर्श महातेजा मेनकां कुशिकमृजः । रूपेणाप्रतिमां तत्र विद्युतं जलदे यथा ॥
 दृष्ट्वा कन्दर्पवशगो मुनिस्तामिदमब्रवीत् ॥ ५ ॥

மகா தேஜஸ்விபாக்ய
 குசிகாமஜ: விச்வாமித்திரர்,
 தம அவிடத்தில்
 ஜலதே மோகத்தில்
 விசுத் மின்னல்க்கொடியை
 யதா போன்றவளாய்
 ரூபே வடிவழகால்
 அபரிமா ஒப்பற்றவளாயிருக்
 தா அந்த [கும்,

மேனகையை
 வடிவ ஒருஸமயம் கண்முன்
 கண்டார்.
 ரூப கண்டதுமே,
 முனிவாராகுமவர்
 கந்தர்வவாச: மன்மதனது வசமாகி
 தா அவனைப்பார்த்து
 இவ் பின்வருமாறு
 அபவீத் பேசினார்.

अप्सरः स्वागतं तेऽस्तु वस चेह ममाश्रमे । अनुगृहीष्व भद्रं ते मदनेन सुमोहितम् ॥ ६ ॥

அப்சர: "அப்ஸாஸ்ஸே!
 தே உனது
 இவ்விடத்தில்
 स्वागतं வாவால் சேதமமே
 असु உண்டாகட்டும்.
 ते உனக்கு
 भद्रं பெரும் புகழ் உண்டா
 मम எனது [கட்டும்.

அப்சரே அப்சரமத்திலேயே
 வச இருந்துவிடு.
 मदने காமத்தால்
 सुमोहितं மிகவும் மோகமடைந்
 திருக்குமென்றே
 अनुगृहीष्व { உள்ளம் குளிர்த்து
 கடாகழித்து எற்றுக்
 கொள்வாயாக.

इत्युक्ता सा वरारोहा तत्र वासमथाकरोत् । तपसो हि महाविघ्नो विश्वामित्रमुपागतः ॥

इति இவ்விதமாய்
 उक्ता வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட
 டவளான
 वरारोहा { மனதைக்கொண்டு
 கொள்ளும் அழகு
 வாய்ந்து விளங்கும்
 सा அவள்,
 अथ அப்பொழுது

तम அவ்விடத்தில்
 वासं வாஸத்தை
 अकरोत् ஏற்றுக்கொண்டாள்.
 हि ஆனதுபற்றி
 विश्वामित्रं விச்வாமித்திரருக்கு
 तपसः தவத்திற்கு
 महाविघ्नः பெருமிடையூறு
 उपागतः ஸம்பலித்துவிட்டது.

तस्यां वसन्त्यां वर्षाणि पञ्च पञ्च च राघव । विश्वामित्राश्रमे तस्मिन् सुखेन व्यतिचक्रमुः ॥

राघव "ஸ்ரீராகவ!
 तस्मिन् அந்த
 विश्वामित्राश्रमे விச்வாமித்திராசர்ம
 த்தில்
 तस्यां அவள்
 वसन्त्या வசித்துக்கொண்டிரு
 க்கும்போது

पञ्च पञ्च च ஐந்தோடெட்டு சேர்ந்
 த (பத்து)
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 तस्मिन् { பொழுதுபோகும்
 सुखेन வழிதெரிபாதவண்
 व्यतिचक्रमुः னமாய்
 கழிந்துவிட்டன.

अथ काले गते तस्मिन्विश्वामित्रो महामुनिः । सग्रीहो इव संवृत्तश्चिन्ताशोकपरायणः ॥

तस्மிन्
காலே
காலே
அத
विश्वामित्रः
महामुनिः

அந்த
காலம்
சென்ற
பின்
விச்வாமித்திரர்
மஹாநிஷி,

सग्रीहः
इव
चिन्ताशोक-
परायणः
संवृत्तः

லஜ்ஜையடைந்து
முற்றிலும்
கவனியிலும் க்லேசத்
திலும் ஆழ்ந்தவராய்
ஆகிவிட்டார்.

बुद्धिर्मुनेः समुत्पन्ना सामर्था रघुनन्दन । सर्वे सुराणां कर्मैतत्तपोऽपहरणं महत् ॥ १० ॥

• रघुनन्दन
एतत् सर्वं
तपोऽपहरणं

“ரகுநந்தன!
இதெல்லாம்
தவத்தை நாசம்செய்
வதற்கு கவான

सुराणां
महत्
कर्म

தேவர்களுடைய
பெரிய
காரியம்-(என்று)

सामर्था
बुद्धिः
मुनेः
समुत्पन्ना

{ மேற்கொண்ட காரியத்
தை முற்றிலும் நிறை
வேற்றியே தீரவேண்
டுமென்கிறதே கிய
தீர்மானம்
நிஷிக்கு
உண்டாயிற்று.

अहोरात्रापदेशेन गताः संवत्सरा दश । काममोहाभिभूतस्य विघ्नोऽयं समुपस्थितः ॥ ११ ॥

काममोहाभि-
भूतस्य
दश
संवत्सराः

{ कामமோஹத்தில் மு
ழுக்கிட்டிருக்கிற
அவருக்கு
பத்து
வருஷங்கள்

अहोरात्रापदेशेन
गताः
अयं
विघ्नः
समुपस्थितः

ஓர் பகலிரவுக்குச் சம
கழிந்துவிட்டன. [மாக
இந்த
தவத்தினிடையூறு
விளைந்தது.

विनिःश्वसन्मुनिवरः पश्चात्तापेन दुःखितः । भीतामप्सरसं दृष्ट्वा वेपन्तीं प्राञ्जलिं स्थिताम् ॥
मेनकां मधुरैर्वாக्यैर्विसृज्य कुशिकात्मजः । उत्तरं पर्वतं राम विश्वामित्रो जगाम ह ॥

राम
कुशिकात्मजः
मुनिवरः
पश्चात्तापेन ह
दुःखितः
विनिःश्वसन्
विश्वामित्रः
स्थितां
• अप्सरसं

“ஸ்ரீராம!
குசிகரின் புதல்வரும்,
முனிவர் பெருமானும்,
புத்திதடுமாறியிட்ட
கஷ்டத்தாலேயே
மனம் கொந்து
பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டிருந்தவரு
மான
விச்வாமித்திரர்,
அவ்விடத்திலிருந்த
• அப்ஸரஸாகிய

मेनकां
प्राञ्जलिं
वेपन्तीं
भीतां
दृष्ट्वा
मधुरैः
वाक्यैः
विसृज्य
उत्तरं
पर्वतं
जगाम

மேனகையை
கைகப்பிக்கொண்டு,
உடல் நடுக்க
பயமடைந்திருக்கிறவ
கவனித்து, [ளாய்,
இனிய
கொற்கீகொண்டு
விடைகொடுத்தனுப்பி
வடக்கு [கிட்டு,
மலைப்பாதேசத்துக்கு
புறப்பட்டுப்போனார்.

स कृत्वा नैष्ठिकीं बुद्धिं तप्तुकामो भहातपाः । कौशिकीतीरमासाद्य तपस्तेपे सुदारुणम् ॥

महातपाः	மஹாதபஸ்ஸிபாகும்.	बुद्धिं	தீர்மானத்தை
सः	அவர்,	कृत्वा	செய்துகொண்டு,
कौशिकीतीरं	கௌசிகிதீர்க்கரைபை	तप्तुकामः	தவம்செய்கிறதிலேயே
आसाद्य	அடைந்து,		ஏகாக்கித்தராகி
नैष्ठिकीं	{ தவத்தின் இடையூறு களுக்கு இடம் கொ டுக்கிறதில்லை என்கி றதாகிய	सुदारुणं	மஹாகடுமைபாண
		तपः	தவத்தை
		तेपे	புரிந்தார்.

तस्य वर्षसहस्राणि घोरे तपसि तिष्ठतः । उत्तरे पर्वते राम देवतानामभूद्वयम् ॥ १५ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	घोरे	உக்கிரமான
उत्तरे	வடக்கு	तपसि	தவத்தில்
पर्वते	மலைப்பாதேசத்தில்	तिष्ठतः	நிலைகொண்டிருக்கவே
वर्षसहस्राणि	ஒருஆயிரம் வருஷம்	देवतानां	தேவதைகளுக்கு
तस्य	அவர்	अयं	திகில்
		अभूत्	உண்டாகிவிட்டது.

आमन्त्रयन्समागम्य सर्वे सर्पिणः सुराः । महर्षिशब्दं लभतां साध्वयं कुशिकात्मजः ॥

सर्पिणः	ரிஷிகணங்களோடு	अयं	இவர்
सुराः	தேவர்கள் [கூடிய	महर्षिशब्दं	மஹரிஷிப்பட்டத்தை
सर्वे	எல்லோரும்,	लभतां	அடையட்டும்' என்று
समागम्य	ஒன்றுகூடி,		பிரம்மதேவனை தியா
कुशिकात्मजः	கிச்வாமித்திரர்	आमन्त्रयन्	{ னித்து பிரார்த்தித் தார்கள்.
साधु	'இதுவரையில் செய் ததுபோதுமே.		

देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं विश्वामित्रं तपोधनम् ॥

सर्वलोकपितामहः	பிரம்மதேவர்	विश्वामित्रं	கிச்வாமித்திரரைக் கண்டு
देवतानां	தேவதைகளின்	मधुरं	அனுகூலமாகிருக்கும்
वचः	பிரார்த்தனைக்கு	वाक्यं	பின்வரும்சொல்லை
श्रुत्वा	இணங்கி,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
तपोधनं	தபோநிதியாகிய		

महर्षे स्वागतं तेऽस्तु तपसोऽग्रेण तोषितः । महत्त्वमृपिमुख्यत्वं ददामि तव कौशिक ॥ १८ ॥

कौशिक	“கிச்வாமித்திரரே!	महत्त्वं	'மஹானெ'னும்
उग्रेण	உக்கிரமான	ददामि	பட்டப்பெயரையும்
तपसा	தவத்தால்		நான் வரமாயளிக்கி றேன்.
तोषितः	நான் ஸந்தோஷமடை உனக்கு [ந்தேன்.	महर्षे	ஹே மஹரிஷியே!
तव	{ ரிஷிகளில் கிச்சேஷ மாய் கொண்டாடப் படுத்தையும்,	ते .	உனக்கு
अपिमुख्यत्वं		स्वागतं	கேதும்
		अस्तु	உண்டாகட்டும்.

ब्रह्मणस्तु वचः श्रुत्वा विश्वामित्रस्तपोधनः । प्राञ्जलिः प्रणतो भूत्वा प्रत्युवाच महायशाः ॥

தபோந: தபோநிதிபென
மஹாயா: பெரும் புரூபடைத்த
விஷ்ணு: விசுவாமித்திரர்
பிரமமதேவரின்
வச: திருவாக்கை
சுதா நு கேட்ட உடனே,

பணத: முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
ரித்தவராய்
பிராஜலி: அஞ்சலிஹஸ்தராய்
பூதா ஆகி,
புதுவாச பிண்கண்டவாறு விண்
ணப்பம்செய்தார்.

ब्रह्मर्षिशब्दमतुलं स्वार्जितैः कर्मभिः शुभैः । यदि मे भगवानाह ततोऽहं विजितेन्द्रियः ॥

பஹர்ஷிசுந்தமதுலம்
பிரமமதேவர்
சுவர்ஜித: என்னால் ஸம்பாதிக்க
சுபை: புண்ணிய [ப்பட்ட
கர்மபலங்களால்
மே எனக்கு
மதுலம் ஒப்பற்றதாகிய
பிரமமரிஷிப்
பட்டத்தை

மஹ இப்பவே திருவாய்
மலர்ந்தருளுகிறார்
யதி என்கிறதாயிருந்தால்
தான்
தத: அதிலிருந்து
மஹ நான்
விஜிதேந்திரிய: இந்திரியநிகரஹமு
டைபவருருவேன்.

तमुवाच ततो ब्रह्मा न तावत्त्वं जितेन्द्रियः । यतस्व मुनिशार्दूल इत्युत्वा त्रिदिवं गतः ॥

பஹா பிரமமதேவர்,
த அவருக்கு
தத: அதற்கு
தவாச இப்படி பதிலளித்தார்.
முனிவர் பெருமானே
த நீ
தாவத இன்னும்

ஜிதேந்திரிய: ந ஜிதேந்திரியருகையில்லை.
யதஸ்வ நீ ஜாக்கிரதையாயிரு
ஐதி இவ்விதம் [ந்துபார்.
ததவாச திருவாய்மலர்ந்தருளி
கிட்டு,
சிதிவ் பிரம்மலோகத்திற்கு
கத: எழுந்தருளிகிட்டார்.

विप्रस्थितेषु देवेषु विश्वामित्रो महामुनिः । ऊर्ध्वबाहुर्निरालम्बो वायुभक्षस्तपश्चरन् ॥२२॥

घर्मे पञ्चतपा भूत्वा वर्षास्वाकाशसंश्रयः । शिशिरे सलिलस्थायी राज्यहानि तपोधनः ॥

एवं वर्षसहस्राणि तपो घोरमुपागमत् ॥ २४ ॥

தபோந: தபோநிதிபாகும
விஷ்ணு: விசுவாமித்திரர்
மஹாமுனி: முனிவர் பெருமான்,
தேவர்கள்
விபுஸ்திதேசு அந்தர் ததானமரன்
வளவில்

வாயுமக: காற்றொன்றையே
புஜிப்பவராகி,
தப: தவத்தை
சரந் புரிபவராய்,
சமே கோடையில்

ஊர்வாஹு: கைகளை உயர்த்துக்
கிக்கொண்டு,
நிராலம்: பிடிப்பொன்றில்லா.
தவராய்,

பஞ்சதபா: { நார்புறமும் அக்கினி
ஜ்வாலைகள் தகிக்க த
லைத்து சூர்ப்பகவான்
தகிக்க இருப்பவராய்,
வர்பாசு மழைகாலங்களில்.

आकाशसंभयः	முட்டமில்லா வெளி மீல் நிற்கின்றவராய்,	भूया	இருந்துகொண்டு,
शिशिरे	குளிகர்வலத்தில்	चोरं	உக்கிரமான
सलिलस्थायी	ஐலத்தினுள் கிடப்ப	तपः	தவத்தை
एवं	இவ்விதமாய் [வராகி,	वयसहस्राणि	அனேகாபிரவருஷ காலம்
शम्यहानि	இரவுகளிலும் பகல்க ளிலும் இடைவிடாமல்	उपागमत्	அனுபவித்தார்.

तस्मिन्संतप्यमाने तु विश्वामित्रे महामुनौ । संभ्रमः सुमहानासीत्सुराणां वासवस्य च ॥

तस्मिन्	அந்த	सुराणां	தேவர்களுக்கும்
विश्वामित्रे	விச்வாமித்திர	वासवस्य च तु	தேவேந்திரனுக்கு மொவெனில்
महामुनौ	மஹரிஷி,	सुमहान्	மிகப்பெரிதான
संतप्यमाने	தவம்புரிந்துகொண்டி- ருக்குமானவில்	संभ्रमः	திகில்
		आसीत्	உண்டாய்விட்டது.

रम्भाभप्सरसं शक्रस्सर्वैस्सह मरुद्गणैः । उवाचात्महितं वाक्यमहितं कौशिकस्य च ॥२६॥

मरुद्गणैः	தேவக்கூட்டங்கள்	आत्महितं	தங்களுக்கு அனுகூல மும்
सर्वैः	எல்லாருடனும்	कौशिकस्य	கௌகிகருக்கு
सह	கூட	अहितं च	ப்ரதிகூலமுமான
शक्रः	தேவேந்திரன்,	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
रम्भां	ரம்பை எனும்	उवाच	மொழிந்தார்.
अप्सरसं	அபஸ்ரஸைப்பார்த்து		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

भावितः श्लोकः 1938.

चतुःषष्टितमः सर्गः—अथपத்தिநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ६४ ॥

रंभाशापः—ரம்பையின் சாபம்.

सुरकार्यमिदं रम्भे कर्तव्यं सुमहच्चया । लोभनं कौशिकस्येह काममोहसमन्वितम् ॥ १ ॥

रंभे	“ரம்பையே!	ख्या	உன்னால்
इह	இப்போது	कर्तव्यं	செய்யப்படவேண்டி.
कौशिकस्य	கௌகிகருக்கு	इदं	இது [யது.
काममोहसमन्वितं	சிற்தின்புக்களில் மோ ஹத்தா லுண்டாக்கிய	सुरकार्यं	தேவர்களுக்காக வேண்டியகாரியம்.
लोभनं.	மனத்தமோற்றம்	सुमहत्	மிக்கஅவச்யமானது.

तथोक्ता साऽप्सरा राम सहस्राक्षेण धीमता । व्रीडिता मृञ्जलिर्भूत्वा मत्सुवाच सुरेश्वरम् ॥

ராம "ஸ்ரீராம!
 धीमता தீமானா
 सहस्राक्षेण இந் திரானல்
 तथा அவ்விதமாக
 उक्ता ஆக்குபிக்கப்பட்டவ

ளான

सा அவன்
 व्रीडिता கலவாமடைந்து,
 मृञ्जलिः கைகுவித்தவளாக
 भूत्वा இருந்துகொண்டு,
 सुरेश्वरं தேவேந்திரனைப்
 பார்த்து
 मत्सुवाच பின்வருமாறு மறு
 மொழி சொன்னான்.

अप्सरा: அப்ஸராஸாகும்

अयं सुरपते घोरो विभामित्रो महायुनिः । क्रोधमुत्सृजते घोरं मयि देव न संशयः ॥
 ततो हि मे भयं देव प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ ३ ॥

சுரபதே தேவர்கள்கோவே!
 देव பூஜார்ஹராகிய
 देव இந் திரபகவானே!
 अयं இந்த
 विभामित्रः விச்வாமித்திரர் [கிய
 घोरः மஹாமாகுபிமைதத்-
 महायुनिः முனிவர் பெருமான்.
 मयि என்மீது
 घोरं அஸஹ்யமாயிருக்கும்
 क्रोधं கோபத்தை

उत्सृजते காட்டிவிடுவார்.
 संशयः न இதற்கையமின்று.
 हि ஆகையால்
 मे எனக்கு
 अयं பயமாயிருக்கிறது.
 ततः அப்படியிருப்பதால்
 प्रसादं அனுக்கிரஹத்தை
 कर्तुं செய்ய
 अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
 கொள்ளவேண்டும்.

ताम्रवाच सहस्राक्षो वेपमानां कृताञ्जलिम् । मा मैषि रंमे भद्रं ते कुरुष्व मम शासनम् ॥

சஹசாஸ: இந் திரான்
 वेपमानां உடல்நடுங்கி
 कृताञ्जलिं கைகூப்பிக்கொண்டு
 நின்ற
 तां அவளைப்பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு மொழிந்
 रंमे ரம்பையே! [தார்.

मम எனது
 शासनं கட்டளையை
 कुरुष्व நீ செய்துமுடி.
 मा मैषि: பயப்படாதே
 ते உனக்கு [(ஆர்ஹம்).
 भद्रम् பெரும்புகழ் உண்டா
 கட்டும்!]

कोकिलो हृदयग्राही माधवे रुचिरद्रुमे । अहं कन्दर्पसहितः स्थास्यामि तव पार्श्वतः ॥

அஹ் நான்
 रुचिरद्रुमे செழிப்பாயிருக்கும்
 மாங்கனையுடைய
 माधवे வசந்தகாலத்தில்
 कन्दर्पसहितः மன்மதனை ஆவாஹ.
 ன்ம்செய்துகொண்டு

हृदयग्राही மனதை கொள்ள
 கொள்ளும்
 कोकिलः குயிலுருவமுடையவ
 तव உனது [அய்
 पार्श्वतः பக்கத்தில்.
 स्थास्यामि இருந்து காப்பாற்ற
 கின்றேன்.

त्वं हि रूपं बहुगुणं कृत्वा परमभास्वरम् । तमृषिं कौशिकं रम्भे भेदयस्व तपस्विनम् ॥

ரஹே	"ரம்பையே!	சீ	அந்த
தேहि	நீயோவெனில்	तपस्यिन्	தலம் புரிந்துகொண்
बभूवुर्ग	வெகு ரஸகிசேஷங்க		டிருக்கும்
	கையுடையதும்,	कौशिकं	கௌகிக
परमभास्वत्	மிகவும் ஜ்வலிப்பதான	ऋषिं	ரிஷியை
स्व	உருவத்தை	भैरवस्य	சபலசித்தராகச் செய்
कृत्या	பரிக்கிரமித்து,		துகிடு.

सा श्रुत्वा वचनं तस्य कृत्वा रूपमनुत्तमम् । लोभयामास ललिता विश्वामित्रं शुचिस्मिता ॥

சா	அவன்	ககிதா	காமவிகாரத்தை உண்
தல	அவனுடைய		டுபண்ணுகிறவளாகி
வயன்	ஆக்கியையை	சூசிஸ்திதா	மாசற்ற புன்முறுவ
புது	கிரமேற்கொண்டு,		றுடன்
அபுதம்	ஒப்புபயர்வற்ற	விஷமின்	விச்வாமித்திரரை
சுர்	உருவத்தை	கோபயாமாக	ஆசைகாட்டி மோஹி
கூலா	எடுத்தாக்கொண்டு,		க்கச்செய்தாள்.

कोकिलस्य तु शुभाव बल्यु व्याहरतः स्वनम् । संप्रहृष्टेन मनसा तत एनामुदैक्षत ॥ ८ ॥

बल व्याहरतः कोकिलस्य स्वनं संहृष्टेन	மனோஹரமாய் கவுகில குயிலனுடைய குரலை மிக்க உற்ஸாகத்து டனிருக்கும்	मनसा शुभाव ततः एनां तु उदैक्षत	மனத்துடன் செவிப்புற்றார். அதே ஸடயத்தில் இவனையும் கண்முன் கண்டார்.
--	---	--	---

अथ तस्य च शब्देन गीतेनाप्रतिमेन च । दर्शनेन च रम्भाया मुनिः सन्देहमागतः ॥

தல	அதனுடைய	गीतेन च	பாட்டாலும்,
शब्देन च	குரலினாலும்	मुनिः	நிஷி,
रमायाः	ரம்மைபிடுகைய	अथ	அப்பொழுது
अप्रतिमेन	ஒப்பற்ற	सन्देहं	ஆபத்தை
दर्शनेन च	உருக்காகிபாலும்,	भागतः	கண்டுகொண்டார்.

सहस्राक्षस्य तत्कर्म विज्ञाय मुनिपुङ्गवः । रम्भां कोपसमाविष्टः शशाप कुशिकात्मजः ॥

கூசிகாசனம்:	விச்வாமித்திர	விஷாய	ஞானதிருஷ்டியால்
சுநிபுஷ்பம்:	முனிவர்பெருமான்	கோபசமாவிஷ்ட:	கண்டுகொண்டு,
சுஹஸாசனம்:	இந்திரனுடைய	ரக்மா	கோபாவேசங்கொண்
கம்	காரியமாக	சாஸாப	ரம்பையை [வாரப்
சுத்	அதை		பின்வீருமாறு சபித்
			தார்.

यन्मां लोभयंसे रम्मे कामक्रोधजयैपिणम् । दश वर्षसहस्राणि शैली स्थास्यसि दुर्मगे ॥

ரமே காமக்ரோ- ஜயைபிண் }	"ரம்பையே! காமத்தையும், க்ரோ தத்தையும் அடக்கி வெல்ல ஆஸக்திகொ ண்டுமுயற்சிசெய்யும்	யசு துர்மே	என்றித கரணத்தால் அசட்டைசெய்து தள்ளிவிடப்பட்ட துஷ்டையே
மா	என்றை	தச வர்ஸஹ்ஸாணி	பதினாயிரம் வருஷ காலம்
கோபயசே	{ நீ ஆசைகாட்டி துர் மார்க்கத்திலிழுக்க வந்திருக்கின்றனை.	சுலீ ஸ்தாஸ்யஸி	கல்லுருவமாய் நீ இருக்கக்கடவாய்.

ब्राह्मणः सुमहातेजास्तपोबलसमन्वितः । उद्धरिष्यति रम्मे त्वां मत्क्रोधकलुपीकृताम् ॥

ரமே தபோவலசமன்வீத:	"ரம்பையே! தபோவலிமையாலு ண்டாகிய,	மக்ரோதகலுபீகூதா	என் கோபத்தால் கெடுத்தி அடைந்த
சுமஹாஜை:	ப்ராஸித்திபெற்றமஹா தேஜோவானாகிய,	த்வா	உன்றை
பாஹ்ண:	பிரம்மதேவரின் புதல்வர்,	உத்தரீஷ்யதீ	ஆபத்தினின்று விடுவி ப்பார்.

एवमुक्त्वा महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः । अशकुबन्धारयितुं कोपसन्तापमात्मनः ॥१३॥

மஹாஜை:	மிகத்தேசுடைய	आत्मनः	தன்னுடைய
விஷ்வாமித்ர:	விச்வாமித்திர	कोपसन्तापं	{ கோபத்தால் விளைந்து விட்டதை நினைத்து நி னைத்து வருந்துவதை
மஹாமுனி:	முனிவர் பெருமான்	धारयितुं	ஸகிக்க
एवं	இந்தபிரகாரம்	अशकुबन्ध	முடியாதிருந்தார்.
उक्त्वा	சபித்துவிட்டு,		

तस्य शापेन महता रम्भा शैली तदाऽभवत् । वचः श्रुत्वा च कन्दर्पो महर्षेः स च निर्गतः॥

மஹர்ஷே:	மஹரிஷியின்	वचः	சாபச்சொல்லை
மஹா	வின்போகாத	श्रुत्वा च	கேட்ட மாதிரித்தி லேயே,
சாபேன	சாபத்தாலே		{ மன்மதனை ஆவாஹ னம்செய்துகொண்டி ருந்த
தவா	அப்போதே	कन्दर्पः	அவனும்
ரம்மா	ரம்பை	सः च	அந்தர்த்தானமாயி ருன்.
சுலீ	கல்லுருவமுடையவ ளாய்.	निर्गतः	
अभवत्	ஆய்விட்டான்.		
तस्य	அவருடைய		

कोर्पेन सुमहातेजास्तपोऽपहरणे कृते । इन्द्रियैरजितै राम न लेभे शान्तिमात्मनः ॥ १५ ॥

ராம	“ ஸ்ரீராம!	சுமஹாதேஜ:	பிரசித்தபெற்ற மஹா
அஜிதே:	அடக்கத்தில் வைக்கப்	பாஸுன:	தேஜஸ்விபாகுமவர்
	பட்டிராத	தபஸுன:	தனக்கு
ஹிமே:	இந்திரியங்களால்	தபஸுஹரணே	தவத்தினிடையூறு
கோபேன	கோபத்திற்கு இடம்	ஹுதே	ஸம்பவித்துவிட்டதில்
	கொடுத்துவிட்டதால்	சாஸ்தி	கலவரமின்மையை
		ந கெ	அடையவில்லை.

बभूवास्य मनश्चिन्ता तपोऽपहरणे कृते ॥ १६ ॥

अस्य	இவருக்கு	हो	உண்டாயிருக்கும்
तपोऽपहरणे	தவத்திற்குக் கேடு	मनश्चिन्ता बभूव	விஷயத்தில் மனதில் ஓர் ஸங்கல்பம் உதித்தது.

नैव क्रोधं गमिष्यामि न च वक्ष्ये कथञ्चन । अथवा नोच्छ्वसिष्यामि संवत्सरशतान्यपि ॥

सप्तसरगतानि अपि	}	நாற்றுக்கணக்கான வருஷங்கள் வரைக் கும்கட	वश्ये न	நான் வாய்திறந்தும் பேசாதிருப்பேனாக.
कथञ्चन क्रोधं एव गमिष्यामि न		எப்படியானாலும்கூறிக் கோபமென்பதிற்கே நான் இடங்கொடுக்கா திருப்பேனாக.	अथवा य	இதமட்டுமல்ல இன்னும் மூச்சுக்காற்றேயும் வெளிவிடாதிருப் பேனாக.

अहं विशेषयिष्यामि ह्यात्मानं विजितेन्द्रियः । तावद्यावद्धि मे प्राप्तं ब्राह्मण्यं स्वतपोऽर्जितम् ॥
अनुच्छ्वसन्नमुञ्जानस्तिष्ठेयं शश्वतीः समाः ॥ १८ ॥

மே	எனக்கு	விஜிதேந்ரிய:	புலங்களை அடக்கின்
சுதபோ:ஜித்	என் தவத்தின் பயனாக	ஆலாந்	தேவறத்தை [வனாப்
பாஹ்ய்	பாராம்மணத்தன்மை	விசோபயிப்யாமி	நன்றாய் வாட்டுவேன்.
யாவ	எக்காலத்தில்	சாஸ்தி:	நீடித்த
பாஸ் ஹி	கிடைத்ததாகுமோ,	சமா:	காலம்
தாவ ஹி	அக்காலம்வரையிலும்	அநுபூவசந்	மூச்சவிடாமல்,
அஹ்	நான்	அசுஞான:	உண்ணாமல்
		திஹ்யஸ்	நிற்கக்கடவேன்.

न हि मे तप्यमानस्य क्षयं यास्यन्ति मूर्तयः ॥ १९ ॥

स्यमानस्य	தவம்செய்துகொண்	क्षयं	தவட்சிபை
मे	எனது [டிருக்கும்	व-यास्यन्ति हि	அடையாமலேயிருக்
मूर्धन्यः	காசாணாத்பவய		கக்கடவது.
	வங்கன்		

65]

பஞ்சபடிதம: சர்ப:

413

एवं वर्षसहस्रस्य दीक्षां स मुनिपुङ्गवः । चकाराप्रतिमां लोके प्रतिज्ञां रघुनन्दन ॥ २० ॥

ரஹுந்நவ	"ரகுநந்தன !	வர்ப்சஹஸ்ய	ஆயிரவருஷபர்பந்தம்
ச:	அந்த	एवं	இவ்விதமாய்
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்	दीक्षां	திசைநிபுடன்கடிப
लोके	உலகில்	प्रतिज्ञां	உடன்பாட்டை
अप्रतिमां	நிகரற்றதும்,	चकार	செய்துகொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बाणकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1958

पञ्चषष्टितमः सर्गः—अमुपத்தைन्तாவतु णांक्कम् ॥ ६५ ॥

विश्वामित्रस्य ब्रह्मर्षित्वप्राप्तिः—वीश्वामितीतिरां பிரம்மரிஷியானது.

अथ हैमवतीं राम दिशं त्यक्त्वा महामुनिः । पूर्वा दिशमनुप्राप्य तपस्तेपे सुदारुणम् ॥

ராம	"ஹீராம !	पूर्वा	கிழக்கு
महामुनिः	முனிவர்பெருமான்	दिशं	பிரதேசத்தில்
अथ	அதற்கு பிறகு	अनुप्राप्य	போய் இருந்துகொண்
हैमवतीं	வடக்கு	सुदारुणं	மிகக் கடுமையான [டு,
दिशं	பிரதேசத்தை	तपः	தவத்தை
त्यक्त्वा	விட்டு விட்டு,	तेपे	செய்தார்.

मौनं वर्षसहस्रस्य कृत्वा व्रतमनुत्तमम् । चकाराप्रतिमं राम तपः परमदुष्करम् ॥ २ ॥

ராம	"ஹீராம !	कृत्वा	அனுஷ்டித்துக்கொ
वर्षसहस्रस्य	ஆயிரவருஷகாலம்	अप्रतिमं	ஒப்பற்றதும் [ண்டு,
	வரைக்கும்	परमदुष्करं	எப்படியும்பிறரால்செ
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வற்ற		ய்துமுடிபாததாகிய
मौनं	மௌன	तपः	தவத்தை
व्रतं	விருதத்தை	चकार	புரிந்தார்.

पूर्णे वर्षसहस्रे तु काष्ठभूतं महामुनिम् । विनैर्वहुभिराधूतं क्रोधो नान्तरमाविशत् ॥ ३ ॥

வர்ப்சஹஸே	ஆயிரவருஷகாலம்	काष्ठभूतं	உயிரில்லாக்கட்டை
पूर्णे तु	பூர்ணமாகிறவரை		போலிருந்துவிட்ட.
	பிதும்		வருமான
बहुभिः	பலவகைப்பட்ட	महामुनिं	முனிவர்பெருமா
विनैः	கஷ்டங்களால்		னுக்கு
आधूतं	ஆலக்கழிக்கப்பட்ட	क्रोधः	கோபமென்பது
	வரும்	आन्तरं	மனதில்
		न आविशत्	புகழில்லை.

स कृत्वा निश्चयं राम तप आतिष्ठद्व्ययम् ॥४॥

ராம “**பூதிராம்!**
ச: **அவர்**
நிழல் **மனோரத்தொன்றை**

யே

கூலா கடைப்பிடிப்பாய்க்
 தப: தவத்தை [கொண்டு,
 அவ்யப் பழுதாகாதவண்ண
 மாய்
 ஆதிபுத் செய்துமுடித்தார்.

तस्य वर्षसहस्रस्य व्रते पूर्णे महाव्रतः । भोक्तुमारब्धवानन्नं तस्मिन्काले रघूत्तम ॥
इन्द्रो द्विजातिर्भूत्वा तं सिद्धमन्नमयाचत ॥ ५ ॥

ரஹ்மத்	“ரஹ்மத் தம் !
மஹாமத் :	கடும்விருதத்தை செய்
	துமுடித்த அவர்
தவ்	அந்த
வர்தாஹ்	ஆபிராம் வருஷக்களுக்
	கப்பால்
மத்	விரதமானது
ஹ்	பூர்ணமடைந்த
	பின்னர்
மத்	அன்னத்தை
ஹ்	புகிக்க

ஶரஸ்வதாந்
 தஸ்மிந்
 காலை
 ஶந்ந:
 டிவ்யாதி:
 ஶ்ரீ
 ச்
 தித்
 ஶ
 ஶயாஸத
 ஶ
 ஶயாஸத

तस्मै दत्त्वा तदा सिद्धं सर्वं विप्राय निश्चितः । निःशेषितेऽन्ने भगवानभ्युक्तवैव महातपाः ॥
न किञ्चिदवदद्विभं मौनव्रतमथास्थितः ॥ ६ ॥

நி:சி:த:	{ உத்தேசமெதுவோ அ தொன்றையே ஸர்வ மூமாய்கொண்டிருந்த
மகா:தபா:	
அவா:	மக: தபஸ்யிபாஸ தர்ரினோக்பாசித்திபெ ற்றவராகிய அவர், இலையில் பரிமாறியிரு க்கும்
சி:த:	எல்லாவற்றையும் அந்த அந்தணருக்கு கொடுத்தவிட்டு,

தடா	அப்பொழுது
அந்நே	அன்னம்
நிஷேபிதே	மீதியில்லாமல்
	போகவே
அசுபவா	போஜனம்செப்பா
	மனே,
மௌனத்	மேளனவிருத்தத்தை
ஆஸ்தித: "ஏவ	அதுஷ்டிப்பவராகவே
விப்	பிராம்மணனைப் பார்
அய	அப்பொழுது [த்து
கிசிட்	எதொன்றையும்
வ அவதத்	பேசாமலிருந்துவிட்
	பார்.

तथैवासीत् पुनर्मौनमनुच्च्वासं चकार ह । अथ वर्षसुहस्रं वै नोच्च्वसन्मुनिपुङ्गवः ॥

தாய் எவ்
புன: இன்னும் ஒரு
வ்ர்பசுஹ்
ஆயிரம் வருஷகாலம்
வரைக்கும்
அனுக்ஞவாசம்
மூச்சுவிடாமையையும்
மௌனவிருத்ததையும்

சகார அனுக்ஞத்தார்.
அய் அப்பொழுது
முனிவர் பெருமான்
ஸங்கல்பத்திற்கு
குறையேற்படாத
வண்ணமாய்
இருந்து விட்டார்.

तस्यानुच्च्वसमानस्य मूर्ध्नि धूमो व्यजायत । तैलोक्यं येन संभ्रान्तमादीपितमिवाभवत् ॥

அனுக்ஞவசமானஸ்ய
ஸங்கல்பத்தை குறை
யின் றிசெய்து முடித்த
தஸ்ய அவருடைய
மூர்ச்சி தலையில்
பூம: ஓர் ஆவி
வ்யஜாயத் உண்டாயிற்று.

யென அதனால்
தெலுகம்
சம்ப்ரான்த் திதிதுற்றதாய்
ஆதிபித அக்னிதாபமடைந்த
ஐவ முற்றிலும் [தாய்
அமவத் தவித்தது.

ततो देवर्षिगन्धर्वाः पन्नगोरगराक्षसाः । मोहितास्तेजसा तस्य तपसा मन्दरश्मयः ॥ ९ ॥

தத: அப்பொழுது
தேவர்களும, ரிஷிக
ளும், கந்தர்வர்களும்,
பன்னகர்களும், உரகர்
களும், ராக்ஷஸர்களும்
தஸ்ய அவருடைய

தப தவ
தேஜஸா தீயினால்
மோஹித: மூர்ச்சித்து
மந்தர்ஸய: ஒளிமங்கினவர்களா
ளாகள்.

कश्मलोपहताः सर्वे पितामहमथाब्रुवन् ॥ १० ॥

அய் அப்போது
கஷ்மலோபஹதா: தீட்டாழந்திருந்த
சर्वे எல்லோரும்

பிதாமஹ் பிரம்மதேவரிடம்
சென்று
அப்ருவந் பின்வருமாறு வின்
ணப்பம் செய்தார்கள்.

बहुभिः कारणैर्देव विभ्रमित्रो महामुनिः । लोभितः क्रोधितश्चैव तपसा चाभिवर्धते ॥

தெவ "பிரம்மதேவரே!
விஶ்ரமித்ர விச்வாமித்ர
மஹாமுனி: முனிவர் பெருமான்
பலவகைப்பட்ட
காரண: செய்கைகளால்
லோபித: ச்ல்வார் தைதயாலாகை
மூட்டப்படும்

கோபித: எவ் கோபமூட்டப்பட்டும்
கட
தபஸா ச் தவத்தின்பபலானேயே
அமிவர்தை மேன்மைபெற்று விள
ங்குகின்றார்.

न ह्यस्य वृजिनं किञ्चिद्भूयते सूक्ष्ममप्यथ ॥ १२ ॥

अथ	மேலும்	किञ्चिद्	எதேனுமொன்று
अस्य	இவருக்கு	सूक्ष्मं अपि	அனுகூலமாக
वृजिनं	பாபமென்பது	न भूयते हि	எற்படவே இல்லை.

न दीयते यदि त्वस्य मनसा यदभीप्सितम् । विनाशयति त्रैलोक्यं तपसा सचराचरम् ॥

तु	இப்படி இருப்பதால்	न दीयते यदि	கொடுக்கப்படாவிட் டால்,
अस्य	இவருக்கு	सचराचरं	ஜங்கமஸ்தாவாக் களுள்ளிட்ட
मनसा	ஸங்கல்ப்பத்தில்	तैलोक्यं	மூவுலகையும்
अभीप्सितं	மனோதமாகிறது	तपसा	தவமகிமையால்
यत्	எதுவோ அது	विनाशयति	அழித்துவிடுவார்.

व्याकुलाश्च दिशः सर्वा न च किञ्चित्प्रकाशते । सागराः क्षुभिताः सर्वे विशीर्यन्ते च पर्वताः ॥

सर्वाः	எல்லா	सर्वे	எல்லாம்
दिशः च	திசைகளும்	क्षुभिताः	கலக்கமுற்றன.
व्याकुलाः	பிடைபுற்றன.	पर्वताः च	மலைகளும்
किञ्चिद् च	ஒன்றுமே	विशीर्यन्ते	வெடித்துப்பிளந்து சிதறுகின்றன.
न प्रकाशते	விளக்கவில்லை.		
सागराः	கடல்கள்		

प्रकम्पते च पृथिवी वायुर्वाति भृशकुलः । ब्रह्मन् प्रतिजानीमो नास्तिको जायते जनः ॥

पृथिवी च	பூமியும்	न प्रतिजानीमः	{ இதற்கு என்செய்வ தென்றென்றமறி போம்.
प्रकम्पते	நடுங்குகிறது.	जनः	உலகத்து ஜனஸமு
वायुः	காற்று	नास्तिकः	கர்மத்பாகியாக ஹம்
भृशकुलः	மிகவும் கேதாபத்து	जायते	ஆகிவிடுகிறது.
वाति	விசுகிறது. [டன்		
ब्रह्मन्	பிரம்மனே !		

संमूढमिव त्रैलोक्यं संप्रक्षुभितमानसम् । भास्करो निष्प्रभश्चैव महर्षेस्तस्य तेजसाः ॥ १६ ॥

तस्य	அந்த	संमूढं इव	மூர்ச்சையடைந்தது
महर्षेः	மஹரிஷியின்		போலிருக்கிறது.
तेजसा	தவமஹிமையால்	भास्करः च	சூரியனும்
त्रैलोक्यं	மூவுலகும்	निष्प्रभः इव	ஒளிமழுங்கினவனாக
संप्रक्षुभित-}	மிகக்கலங்கமடைகித்		வே ஆயிவிட்டான்.
मानसं }	கப்பட்டமனத்துடன்		

65]

पञ्चपथितमः सर्गः

417

बुद्धिं न कुरुते यावन्नाशे देव महासुनिः । तावत्प्रसाद्यो भगवानभिरूपो महासुतिः ॥१७॥

अभिरूपः	அக்னிபகவானைப் போன்ற	नाशे	உல்க அழிவில்
महासुतिः	பெருமொளியுடைய வரன	बुद्धिं	மனோபாவத்தை
भगवान्	மகா பிரசித்திபெற்ற வராகிய	न कुरुते	செலுத்தாதிருப் பாரோ
महासुनिः	முனிவர் பெருமான்	तावत्	அதற்குள்ளாகவே
यावत्	எதற்குள்ளாக	देव	பிரம்மனே!
		प्रसाद्यः	ஸந் துஷ்டராக்கப்பட வேண்டும்.

कालाग्निना यथा पूर्वं त्रैलोक्यं दहतेऽखिलम् । देवराज्यं चिकीर्षेत दीयतामस्य यन्मतम् ॥

पूर्वं	முன்காலத்தில்	देवराज्यं	இந்திரபதவியை
कालाग्निना	ஊழித்தீயால்	चिकीर्षेत	விரும்பக்கூடும்.
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,	अस्य	இவரது
त्रैलोक्यं	மூவுலகும்	मत्	கோரிக்கை
अखिलं	எல்லாமுமே	यत्	எதுவோ அது
दहते	கொளுத்தப்படும்.	दीयताम्	கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

ततः सुरगणाः सर्वे पितामहपुरोगमाः । विश्वामित्रं महात्मानं वाक्यं मधुरमब्रुवन् ॥ १९ ॥

ततः	அதின்பேரில்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைக் கண்டு
पितामहपुरोगमाः	பிரம்மாவை முன் னிட்ட	मधुरं	ப்ரீதிகரமாய்
सुरगणाः	தேவகணங்கள்	वाक्यं	பின்வரும் ஒரு சொல்லை
सर्वे	எல்லோரும்	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.
महात्मानं	மகாத்மாவான		

ब्रह्मर्षे स्वागतं तेऽस्तु तपसा स सुतोषिताः ॥ २० ॥

ब्रह्मर्षे	“ப்ரம்மரிஷிபே!	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
ते	உமக்கு	तपसा	தவத்தால்
स्वागतं	சேக்கமம்	सुतोषिताः स	மிகத் திருப்தியடைந் தவர்களானோம்.

ब्राह्मण्यं तपसोभेण प्राप्तवानसि कौशिक । दीर्घमायुश्च ते ब्रह्मन् ददामि समरुहणः ॥
स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥ २१ ॥

கौசிக	“கௌசிகரோ !	வவாமி	வரமாய் கொடுக்கி
தபேண	உக்கிரமான		றேன்.
தபஸா	தவத்தால்		
பாஹ்மய்யம்	பிரம்மணன் றியையை	தெ ம்	உம்முடைய மனோ
பாஸ்தவாந் அஸி	அடைந் துவிட்டீன.	தெ ம்	தம் சித்திபெற்றதா
பஸந்	அந்தணரோ !	கிறதா.	
தெ	உமக்கு	ஸ்வஸ்தி	மனஸ்ஸந் துஷ்டியை
தீயம்	நீடித்த	பாப்துஹி	நீர் அடைவீராக.
ஆயு: ச	ஆயுடையம்	சௌம்ய	புண்பா த்மாவே !
சமரூஹ:	தேவகணங்களை நோடி.	யதாஸுக்	இஷ்டமானபடி.
	ருக்கிற நான்	கக்ச	ஸஞ்சரிப்பீராக.

पितामहवचः श्रुत्वा सर्वेषां च दिवौकसाम् । कृत्वा प्रणामं मुदितो व्याजहार महामुनिः॥

மஹாமுனி:	முனிவர் பெருமான்	சர்வேபா	எல்லா
பிதாமஹவ:	பிரமதேவருடைய	திவௌகஸா ச	தேவதைகளுக்கும்
	திருவாக்கை	பணாம்	தண்டன்
சுத்வா	கேட்டு,	கூத்வா	இட்டு,
முதித:	மலர்ந்த முகமுடையவ	வ்யாஜஹர்	பின்வருமாறு வேண்
	ராகி		டிக்கொண்டார்.

ब्राह्मण्यं यदि मे प्राप्तं दीर्घमायुस्तथैव च । ओंकारोऽथ वषट्कारो वेदाश्च वरयन्तु माम् ॥

தீயம்	தீர்க்க	அய	அ து காரணமாய்
ஆயு: ச	ஆயுளும்	ஓங்கார: ச	ப்ரணவமும்
ததா எவ	அவ்வண்ணமே	வஷட்கார:	வஷட்காரமும்
பாஹ்மய்யம்	ப்ரம்மண்பமும்	வேதா: ச	வேதங்களும்
மே	எனக்கு	மா	என்னை
பாஸ்த	கிடைத்தது விட்டது	வரயந்து	வரிக்கட்டும்.
யதி	என்கிறபொழுத்தில்		

सत्रवेदविदां श्रेष्ठो ब्रह्मवेदविदामपि । ब्रह्मपुत्रो वसिष्ठो मामेवं वदतु देवताः ॥

यद्ययं परमः कामः कृतो यान्तु सुरर्षभाः ॥ २४ ॥

தேவதா:	“தேவதைகளே !	புத்திரவேதவிதா	}	பிரம்மணர்களுக்கே
புத்திரவேதவிதா	சுத்திரியர்களுக்குரிய	அபி		உரிய “தாபீ” பெ
	அதர்வவேதத்தை			னும்வேதபாகங்களை
	அறிந்தவர்களுக்			அறிந்தவர்களுக்குள்
	குள்ளும்			ளும்.

செய்: தலைமையென்று
விளக்குகிறவரும்
பிரம்மதேவரின் புதல்
வளியுடர் [வருமான
என்னைக்குறித்து
இவ்விதமாக
சொல்லவேண்டும்.

அய்: இந்த
பரம: ஸர்வமுமாய்கொண்ட
காம: மனோதம்
கூத: யதி ஈடேறிமுடிந்ததுமே,
சுரயமா: தேவோத்தமர்கள்
யானு திரும்பிஎழுந்தருள
லாம்"

ततः प्रसादितो देवैर्वसिष्ठो जपतां वरः । सख्यं चकार ब्रह्मर्षिरेवमस्त्विति चाब्रवीत् ॥

அபதா: தயானிகளில்
வர: உத்தமரும்
பிரம்மரிஷியும்
தேவர்களால்
பிரசாதித: வ
ஸமா தானம் செய்யப்
பட்டவருமாகிய
வசிஸ்த: வளியுடர்,

அய் அஸு "அப்படியே ஆகட்
டும்"
இதி என்று
அபவீத் சொன்னார்.
தத: அதிலிருந்து
சக்யம் நடப்பை
சகார பாராட்டினார்.

ब्रह्मर्षिस्त्वं न सन्देहः सर्वं संपत्स्यते तव । इत्युक्त्वा देवताश्चापि सर्वा जगुर्यथागतम् ॥

தவ் "நீர்
பிரம்மரிஷியே
சந்தேஹம்
ந இல்லை.
தவ உமக்கு
சர்வ எல்லாம்
சம்பத்யதே கைகடிகளாகும்."

இதி என்று
உக்தவா சொல்லிவிட்டு,
சர்வா எல்லாம்
தேவதாதகளும்
யதாगतம் வந்தவழியே
ஜமு: திரும்பிசென்றார்கள்.

विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा लब्ध्वा ब्राह्मण्यमुत्तमम् । पूजयामास ब्रह्मर्षिं वसिष्ठं जपतां वरम् ॥
कृतकामो महीं सर्वां चचार तपसि स्थितः ॥ २७ ॥

வரமாத்மா தர்மசீலரான
விசுவமித்ர: அபி விச்வாமித்திரரும்
உக்தமம் உத்தமமான
பிரம்மணரிஷியை
கூஷ்வா அடைந்து,
பிரம்மரிஷியும்
அபதா: மந்திரஜபம் செய்கிற
வர்களில்
வர: கிரேஷ்டருமான

வசிஸ்த வளியுடரை
பூஜித்தார்.
கூதகாம: கோரிக்கை நிறைவே
தபசி: தவத்திலுள்ளினவராய்
स्थित: நிகைகொண்டு
महीं பூமி
सर्वा: முழுவதிலும்
चचार: இஷ்டப்படி ஸஞ்ச
ரித்துவந்தார்

एवं त्वनेन ब्राह्मण्यं प्राप्तं राम महात्मना । एष राम मुनिश्रेष्ठ एष विग्रहवांस्तपः ॥
एष धर्मपरो नित्यं वीर्यस्यै परायणम् ॥ २८ ॥

एवं तु இந்தவிதமாகவே
राम ஸ்ரீராம!
अनेन இந்த
महात्मना மகாத்மாவானே
ब्राह्मण्यं பிராம்மணரீதியை
प्राप्तं ஸம்பாதிக்கப்பட்டது.
राम ஸ்ரீராம!
एष இவர்
मुनिश्रेष्ठ: சிறிகளில் உத்தமர்.
एष இவர்

विग्रहवान् உருவமெடுத்த
तपः தவமே.
एष: இவர்
नित्यं எப்பொழுதும்
धर्मपरः { தருமத்தையே பாடும்.
பிரபோஜனமாகக்
கொண்டவர்.
एष: இவர்
वीर्यस्य வீர்பத்திற்கு
परायणम् உத்தமமான குடி.
கொள்ளிடம்.

शतानन्दवचः श्रुत्वा रामलक्ष्मणसन्निधौ । जनकः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच कुशिकात्मजम् ॥

जनकः ஜனகர்
रामलक्ष्मण-} रामलக்ஷ்மணர்களு
सन्निधौ } ஸடய முன்னிதியில்
शतानन्दवचः சதானந்தர் வரைந்த
श्रुत्वा செவிபுற்று, [தை

कुशिकात्मजं குசிகர்ப்புதல்வரைப்
प्राञ्जलिः கைகுவித்துக்
वाक्यं பின்வரும் வார்த்தை
उवाच சொன்னார். [வை

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे मुनिपुङ्गव । यज्ञं काकुत्स्थसहितः प्राप्तवानसि कौशिक ॥

कौशिक “கௌசிக!
मुनिपुङ्गव முனிவர் பெருமானே!
यस्य எந்த
मे எனது
यज्ञं யாகத்திற்கு [ராப்
काकुत्स्थसहितः காகுத்தர்கள் ஸஹித-

प्राप्तवानसि { தேவரீர் எழுந்தருளி
यज्ञं யிருக்கிறீரோ அந்த
नान्, நான்,
धन्यः अस्मि கிருதார்த்தனாகிறேன்.
अनुगृहीतः अस्मि அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட
வனாக ஆகிறேன்.

पावितोऽहं त्वया ब्रह्मन्दर्शनेन महामुने । विश्वामित्र महाभाग ब्रह्मर्षीणां वरोत्तम ॥

गुणा बहुविधाः प्राप्तास्तव संदर्शनात्मया ॥ ३१ ॥

महान् “அந்தணரே!
महामुने முனிவர் பெருமானே!
विश्वामित्र விச்வாமித்திரரே!
महाभाग பாம்பாக்கபசாரியே!
ब्रह्मर्षीणां பிரம்மரீஷிகளுக்குள்
वरोत्तम உயர்த்தவரினும் உயர்
ந்தவரே!
त्वया தேவரீரில்
दर्शनेन கடரகூத்தால்

अहं நான்
पावितः பரிசுத்தனாக்கப்பட்டேன்.
तव தேவரீருடைய
सन्दर्शनात् அபிமானத்தால்
मया என்னால்
बहुविधाः பலவிதங்களான
गुणाः மகிமைகள்
प्राप्ताः பெறப்பட்டன.

विस्तरेण च ते ब्रह्मन्कीर्त्यमानं महत्तपः । श्रुतं मया महातेजो रामेण च महात्मना ॥

महातेजः "மகத்தான தேஜஸ்
ஸையுடைய
அந்தணரே!
தேவரீருடைய
மகத்தானதும்
விரிவாக
கீர்த்தனம்செய்யப்ப
ட்டதுமான

तपः தவப்பெருமை
मया என்னாலும்
महात्मना மஹாத்மாவான
रामेण च ஸ்ரீராமராலும்
श्रुतम् செலியுற்று கேழ்க்கப்
பட்டது.

सदस्यैः प्राप्य च सदः श्रुतास्ते बहवो गुणाः ॥ ३३ ॥

सदः ஸபைக்கு
प्राप्य வந்துவிற்றிருக்கிற
सदस्यैः च ஸபையோர்களாலும்

ते தேவரீருடைய
बहवः வெகு
गुणाः பெரும்குணங்கள்
श्रुताः கேட்டறியப்பட்டன..

अप्रमेयं तपस्तुभ्यमप्रमेयं च ते बलम् । अप्रमेया गुणाश्चैव नित्यं ते कुशिकात्मज ॥ ३४ ॥

तुभ्यं "தேவரீருடைய
तपः தவமானது
अप्रमेयं மனத்திற்கு எட்டா
ते தேவரீருடைய [தது.
बलं च வலிமையும்
अप्रमेयं அளவிற்குமிஞ்சினது.

कुशिकात्मज குசிகரின் புதல்வரே!
ते தேவரீருடைய
गुणाः च தவப்பயன்களும்
नित्यं எக்காலத்திலும்
अप्रमेयाः एव எண்ணுதற்கரியவை.

तृप्तिराश्चर्यभूतानां कथानां नास्ति मे विभो । कर्मकालो मुनिश्रेष्ठ लम्बते रविमण्डलम् ॥

विभो "ப்ரபுவே!
आश्चर्यभूतानां அற்புதங்களாயி
कथानां சரித்திரங்களுடைய
मे எனக்கு
तृप्तिः போதுமென்கிற எண்
ணம்

नास्ति உண்டாகவில்லை.
मुनिश्रेष्ठ உத்தமரிஷியே!
कर्मकालः இது ஸந்த்யானுஷ்ட
रविमण्डलं சூர்யமண்டலமானது
लम्बते அஸ்தமிக்கும் ஸமய
மாயிருக்கிறது.

श्वः प्रभाते महातेजो द्रष्टुमर्हसि मां पुनः । स्वागतं तपतां श्रेष्ठ मामनुज्ञातुमर्हसि ॥ ३६ ॥

महातेजः "மிகுந்த ஒளியுடை
பவரே!
तपतां தவத்தார்களுள்
श्रेष्ठ உத்தமரே!
स्वागतं { தேவரீர் இங்கு எழுந்
தருளியதை நான் மி
கவும் கொண்டாடு
கிறேன்.
श्वः நாளைய
प्रभाते விடியற்காலையில்

पुनः மறுபடியும்
मां எனக்கு
द्रष्टु ஸேவை ஸாதிக்க
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.
मां என்னை
अनुज्ञातु இப்போது விடைகொ
டுத்தனுப்ப
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.

एवमुक्तो मुनिवरः प्रशस्य पुरुषर्षभम् । विससर्गांश्च जनकं प्रीतं प्रीतमनास्तदा ॥ ३७ ॥

एवं उक्तः	இவ்வீதமாய் மொழிகளுக்கும் ச்செவி சாற்றிய	प्रीतं	உள்ளம் குளிர்ந்தவ குமான்
मुनिवरः	முனிவர் பெருமான்	जनकं	ஜனகரை
प्रीतमनाः	அந்துட்டமனமுடையவராய்	प्रशस्य	புகழ்ந்துகொண்டாடி கிட்டு,
पुरुषर्षभं तदा	புருஷர், த்தமரும், அப்பொழுது	आद्यु विससर्गं	உடனே திரும்பிப்போக விடை தந்தருளினார்.

एवमुत्त्वा मुनिश्रेष्ठं वैदेहो मिथिलाधिपः । प्रदक्षिणं चकाराशु सोपाध्यायः सवान्धवः ॥

पैदेहो मिथिलाधिपः	வைதேகனும் மிதிலைகோமானுமா	आद्यु	உடனே
जनकः	ஜனகர் [கும]	सोपाध्यायः	உபா த்யாயருடனும்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सवान्धवः	பந்துக்களுடனும்
उत्त्वा	{ கிண்ணப்பம்செய்து கிடைபெற்றுக்கொ ண்டுவிட்டு,	मुनिश्रेष्ठं	முனிவர் பெருமானை
		प्रदक्षिणं चकार	பாதகிணம்செய்தார்.

विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा सरामः सहलक्ष्मणः । स्ववाटमभिचक्राम पूज्यमानो महर्षिभिः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான்	सरामः	சாமருடனும்,
विश्वामित्रः अपि	விச்வாமித்திரரும்	सहलक्ष्मणः	சக்த்மணருடனும்
महर्षिभिः	மஹான்களாகிற ரிஷிகளால்	स्ववाटं	தம்விடுத்திக்கு
पूज्यमानः	பூஜிக்கப்பட்டு,	अभिचक्राम	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1997

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे त्रितीयेऽर्धे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்வீதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முன்கூறுவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा जनकेन महात्मना । प्रत्युवाच मुनिश्रेष्ठो वाक्यं वाक्यविशारदः ॥४॥

महा-मना	மகா தீர்மானவான்	धर्मात्मा	தர்மசீலரும்,
जनकेन	ஜனகரால்	वाक्यविशारदः तु	சொல்வன்மைபரு
एवं	மேற்கண்டவண்ண		மரண
	மாய்	मुनिश्रेष्ठः	முனிவர் பெருமான்,
उक्तः	{ சொல்லப்பட்டதற்கு	वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்கை
	{ திருச்செவிகாற்றிய	प्रत्युवाच	பதிலாய் திருவாய்
	வரும்,		மலர்ந்தருளினார்.

पुत्रौ दशरथस्येमौ क्षत्रियौ लोकविश्रुतौ । धनुर्वेदविशेषज्ञौ कुशलौ रामलक्ष्मणौ ॥

द्रुपकामौ धनुःश्रेष्ठं यदेतत्त्वयि तिष्ठति	॥ ५ ॥		
इमौ	“இவ்விரு	कुशलौ	தர்மசீலர்களெனவும்,
क्षत्रियौ	சந்ததியர்களும்,	लोकविश्रुतौ	உலகெல்லாம் பரவின
दशरथस्य	தசரதரின்		புகழுடையவர்கள்.
पुत्रौ	குமாரர்கள்.	त्वयि	உம்மிடம்
	ஸ்ரீராமர், ஸ்ரீலக்ஷ்ம	यत्	எந்த
रामलक्ष्मणौ	{ ணர் எங்கிற பெயர்	धनुःश्रेष्ठं	உத்தமமான தனுஸ்
	{ களால் அழைக்கப்ப		ஸானது
	டுகின்றவர்கள்	तिष्ठति	இருக்கிறதோ,
धनुर्वेदविशेषज्ञौ	{ தனுவேத நுட்பங்க	एतत्	இதை
	{ ளில் நிறுணர்களை	द्रुपकामौ	பார்க்க விரும்புகிறார்
	வும்		கள்.

एतद्दर्शय भद्रं ते कृतकामौ नृपात्मजौ । दर्शनादस्य धनुषो यथेष्टं प्रतियास्यतः ॥ ६ ॥

अस्य	“இந்த	नृपात्मजौ	சக்கிரவர்த்தியின்
धनुषः	வில்லின்		குமாரர்களும்
दर्शनात्	மகிமைபால்	कृतकामौ	மனோதம் நிறைவேற
ते	தேவரீருக்கு		ப்பெற்றவர்களாய்
भद्रं	சேஷமமுண்டாகப்	यथेष्टं	{ திருவுள்ளமெப்படியி
एतत्	இதை [போகிறது.		ருக்கிறதோ, அப்படி
दर्शय	கொண்டுவந்துகாண்	प्रतियास्यतः	யே
	பியும்.		இதுவிஷயத்தில்
			செய்யப்படும்.

एवमुक्तस्तु जनकः प्रत्युवाच महामुनिम् । श्रूयतामस्य धनुषो यदयमिह तिष्ठति ॥ ७ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண	इह	இங்கே
उक्तः	கீயமனம்பெற்ற [மாய்	यदयं	எக்காரணமாய்
जनकः	ஜனகர்,	तिष्ठति	இருக்கிறதோ,
तु	இதுவிஷயத்தில்	अस्य धनुषः	இந்த வில்லைப்பற்றி
महामुनिं	முனிவர்பெருமானைப்		{ சொல்லுமெனக்கு
	பார்க்கு,	श्रूयताम्	{ தென்கொடுக்கப்பட
प्रत्युवाच	மறுமொழியளித்தார்.		வேண்டும்.

देवरात इति ख्यातो निमैः पृष्ठो महीपतिः । न्यासोऽयं तस्य भगवन् हस्ते दत्तो महात्मना ॥

निமே:	கி.ரிசக்கோவர்த்திக்கு	भगवन्	பகவானே !
पृष्ठः	ஆயுதநான்	तस्य	அயுருடைய
महीपतिः	அரசனாய்,	हस्ते	கையில்
देवरातः	தேவராதர்	न्यासः	அடைக்கலமாக
इति	என்று	अयं	இது
ख्यातः	பிரசித்திபெற்று ஒரு	महात्मना	மஹாத்மாவானே
	வரிருந்தார்.	दत्तः	கொடுக்கப்பட்டது.

दक्षयज्ञवधे पूर्वं धनुरायम्य वीर्यवान् । रुद्रस्तु त्रिदशान् रोपात् सलीलमिदमब्रवीत् ॥

वीर्यवान्	மகாசக்தியடைந்த	धनुः	வில்லை
रुद्रः	குத்திரர்,	आयम्य	தூக்கிகொண்டு,
पूर्वं	முற்காலத்திலு	त्रिदशान्	தேவர்களைப் பார்த்து
रोपात्	கோபாவேசத்தால்	सलीलं	பரிஹாஸத்துடன்
दक्षयज्ञवधे तु	{ தகஷருடைய பாகத் தை நாசஞ்செய்யும் பொழுது	इदं	பின் வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

यस्माद्भागार्थिनो भागान्नाकल्पयत मे सुराः । वराङ्गाणि महार्हाणि धनुषा शातयामि वः ॥

सुराः	“தேவர்களே !	यस्मात्	ஆனபடிபால்
भागार्थिनः	பக்குக ஹமிஸ்ஸில்	वः	உக்கருடைய
	பங்கை விரும்பின	महार्हाणि	அருடையான அணிக ருடைய
मे	எனக்கு	वराङ्गाणि	தலைகளை
भागान्	உரிபவைபாண ஹமிர்	धनुषा	வில்லால்
	பாகங்களை	शातयामि	சினதக்கிறேன்.”
न अकल्पयत	வகுத்திட்டீர்களில்லை.		

ततो विमनसः सर्वे देवा वै मुनिपुङ्गव । प्रसादयन्ति देवेशं तेषां प्रीतोऽभवद्भवः ॥ ११ ॥

मुनिपुङ्गव	“முனிவர் பெருமானே !	प्रसादयन्ति	போற்றிப்புக்கும்
ततः	அப்பொழுது		பிரார்த்தித்தார்கள்.
देवाः	தேவர்கள்	भवः	சிவனார்
सर्वे वै	எல்லோரும்,	तेषां	அவர்களுக்கும்
विमनसः	மனங்கலங்கினவர்க	प्रीतः	அனுக்கிரகம் செய்
देवेशं	சிவபெருமானை [எாய்	अभवन्	ஆயினார். [கின்றவராய்

प्रीतियुक्तः स सर्वेषां ददौ तेषां महात्मनाम्

॥ १२ ॥

तेषां	அந்த	प्रीतियुक्तः	அனுக்கிரகம் செய்ய
महात्मनां	மகாத்மாக்கள்	सः	அவர், [உடன்பட்ட
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	ददौ.	அடைக்கலமாய்
			தந்தருவினார்.

तदेतदेवदेवस्य धनूरं महात्मनः । न्यासभूतं तदा न्यस्तमस्माकं पूर्वके विभो ॥ १३ ॥

விமோ	“பிரபுவே !	அசாக்	எங்களுடைய
மஹாத்மன:	மகாத்மாவான	पूर्वके	முன்னோரிடம்
देवदेवस्य	சிவபெருமானுடைய	तदा	அப்பொழுது
तत्	அந்த	न्यासभूतं	அடைக்கலமாக
धनूरं	கிரேஷ்டபான வில்லு	न्यस्तम्	ஒப்புவிக்கப்பட்டது.
एतत्	இது.		

अथ मे कृपतः क्षेत्रं लाङ्गलादुत्थिता पुरा । क्षेत्रं शोधयता लब्धा नाम्ना सीतेति विभ्रुता ॥

पुरा	“முன்னொருகால்	शोधयता	சுத்தி செய்யும்
क्षेत्रं	யாகபூமியை		என்னால்
मे	நான்	लब्धा	எடுத்துக்கொள்ளப்
कृपतः	கனப்பையால் உழும்		பட்டாள்.
	பொழுது	अथ	அப்போதிலிருந்து
लाङ्गलात्	கனப்பைக்கோட்டி	सीता	வீதை
	அின்று	इति	என்ற
उत्थिता	கிளம்பி வந்தாள் ஒரு	नाज्ञा	பெயரால்
क्षेत्रं	யாகபூமியை [பெண்..	विभ्रुता	பிரஸித்தையானாள்.

भूतलादुत्थिता सा तु व्यवर्धत ममात्मजा । वीर्यशुलकेति मे कन्या स्थापितेयमयोनिजा ॥

अयोनिजा	கப்பவாஸமில்லாத	मम	என்னுடைய
	வளாய்	आत्मजा	பெண்ணாய்
भूतलात्	பூமியிலிருந்து	व्यवर्धत	வளர்த்துவருகிறாள்.
मे	எனக்கு	इति	என்கிறகாரணத்தால்
उत्थिता	கிடைத்தாள்.		வீர்பத்திற்கு பண்ப
सा	பிரத்யக்ஷமறாலாகத்	वीर्यशुलका	மாக அடையவேண்
	மிபாகிய		டியவளாக
इयं	இந்த	स्थापिता	நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
कन्या तु	பெண்ணும்		கிறாள்.

भूतलादुत्थितां तां तु वर्धमानां ममात्मजाम् । वरयामासुरागम्य राजानो मुनिपुङ्गव ॥ १४ ॥

मुनिपुङ्गव	“முனிவர்பெரு	वर्धमानां तु	வளர்த்துவருகிறவளு
	மானே !	तां	அவளை [மாகிய
भूतलात्	பூமியினின்று	राज्ञानः	அரசர்கள்,
उत्थितां	கிளம்பிவந்தவளும்,	आगम्य	வந்து,
मम	என்		சுத்தகன்னிகாதானம்
आत्मजां	புதல்வியாய்	वरयामासुः	செய்துகொடுக்கும்படி
			பிரார்த்தித்தார்கள்.

तेषां वरयतां कन्यां सर्वेषां पृथिवीक्षिताम् । वीर्यशुलकेति भगवन् ददामि सुतामहम् ॥

भगवन्	“பகவானே!	वीर्यशुल्का	“வீர்பத்திற்குப்பணய
कन्यां	கன்னிகையை		மாய் அடையப்பட
वरयतां	பாணிக்ரகணம் செ	इति	வேண்டியவன்”
	ய்துகொள்ளுகார்த்		என்கிற காரணத்தை
	தித்த		ச்சொல்லி
तेषां	அந்த	सुतां	புதல்வியை
पृथिवीक्षितां	பூமிபாலர்கள்	अहं	நான்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	न ददामि	கொடுக்கவில்லை.

ततः सर्वे नृपतयः समेत्य मुनिपुङ्गव । मिथिलामभ्युपागम्य वीर्यजिज्ञासवस्तदा ॥ १८ ॥

मुनिपुङ्गव	முனிவர்பெருமானே!	समेत्य	ஒன்றுசேர்ந்து,
तदा	அப்பொழுது	मिथिलां	மிதிலைக்கு
ततः	அதனால்	अभ्युपागम्य	வந்துசேர்ந்து,
नृपतयः	அரசர்கள்	वीर्यजिज्ञासवः	வீர்பயின்னதென
सर्वे	எல்லோரும்,		அறிபவேண்டினார்கள்.

तेषां जिज्ञासमानानां वीर्यं धनुरुपाहृतम् । न शोक्रग्रहणे तस्य धनुषस्तोलनेऽपि वा ॥ १९ ॥

वीर्यं	வீர்பத்தை	तस्य	அந்த
जिज्ञासमानानां	தெரிந்துகொள்ள	धनुषः	வில்லிதுடைய
	வேண்டிய	तोलने अपि	தூக்கிநிறத்தும் விஷ
तेषां	அவர்களுக்காக		பத்தில் தானாகட்டும்
धनुः	வில்லானது	अहणे वा	கையில் தூக்குவதி
उपाहृतं	இங்குகொண்டுவந்து		துங்கட
	வைக்கப்பட்டது.	न शोक्रः	முடியாதிருந்தார்கள்.

तेषां वीर्यवतां वीर्यमल्यं ज्ञात्वा महासुने । प्रत्याख्याता नृपतयस्तन्निबोध तपोधन ॥ २० ॥

तपोधन	தவச்செல்வமாகிய	वीर्यं	சக்தி
महासुने	மஹாமுனிவரே!	अल्यं	போதா திருப்பதை
निबोध	தேவரீர் கவனமாய்	ज्ञात्वा	அறிந்துகொண்டு,
	செவிகாற்றியருள	नृपतयः	மன்னர்கள்
	வேண்டும்.	तत्	அதனால்
वीर्यवतां	வீர்பவான்களான	प्रत्याख्याताः	திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்
तेषां	அவர்களுடைய		கள்.

ततः परमकोपेन राजानो मुनिपुङ्गव । अरुन्धन्मिथिलां सर्वे वीर्यसंदेहमागताः ॥ २१ ॥

मुनिपुङ्गव	“முனிவர்பெருமானே!	आगताः	மனதில் வாங்கிக்கொ
ततः	அதனால்,		ண்டவர்களாகி
राजानः	அரசர்கள்	परमकोपेन	கடுங்கோபத்துடன்
सर्वे	எல்லோரும்,	मिथिलां	மிதிலைபை
वीर्यसंदेहं	வீர்பத்திற்கு நேர்ந்த	अरुन्धन्	முற்றுகைபோட்டு
	ஆபத்தை		நிர்ப்பந்தித்தார்கள்.

आत्मानमवभूतं ते विज्ञाय नृपपुङ्गवाः । रोपेण महताऽऽविष्टाः पीडयन्मिथिलां पुरीम् ॥

தே
நூபபுங்ளா:
ஆஸ்மான்
அவபூத்
விஜ்ஞாய
“அந்த
ராஜோத்தமர்கள்
தங்களுக்கு நேர்ந்த
அவமானத்தை
பொறிதாய் பாராட்டி,

महता
रोपेण आविष्टाः
मिथिलां
पुरीं
पीडयन्
கொடிய
ரோஷாவேசமடைந்த
மிதிலா [வர்களாய்
பட்டணத்தை
உபத்திரவித்தார்கள்.

ततः संवत्सरे पूर्णे क्षयं यातानि सर्वशः । साधनानि मुनिश्रेष्ठ ततोऽहं भृशदुःखितः ॥

मुनिश्रेष्ठ
ततः
संवत्सरे
पूर्णे
साधनानि
सर्वशः
“முனிவர் பெருமானே!
அப்பொழுது
ஒருவருடும்
முடிவதற்குள்
ஸைன்யங்கள்
எல்லாமும்

क्षयं
यातानि
ततः
अहं
भृशदुःखितः
அழிவை
அடைந்தன.
அதனால்
நான்
மிகவும் மனம் நொந்
தேன்

ततो देवगणान्सर्वास्तपसाऽहं प्रसादयम् । ददुश्च परमप्रीताश्चतुरङ्गवल् सुराः ॥ २४ ॥

ततः
अहं
देवगणान्
सर्वांन्
तपसा
प्रसादयं
सुराः
“அப்பொழுது
நான்
தேவகணங்கள்
எல்லோரையும்
தவத்தால்
ஆராதித்தேன்.
தேவர்கள்

परमप्रीताः
च
चतुरङ्गवल्
ददुः
வேண்டிய அளவு உள்
ளம் குளிர்ந்தவர்
களாகி
அதனால்
சுதாங்கசைன்பத்தை
வரமாய் அளித்தார்
கள்.

ततो भया नृपतयो हन्यमाना दिशो ययुः । अवीर्या वीर्यसन्दिग्धाः सामात्याः पापकारिणः ॥

पापकारिणः
नृपतयः
ततः
हन्यमानाः
वीर्यसन्दिग्धाः
“அனியாயத்தில் தலை
பிட்டுக்கொண்டிருந்த
அரசர்கள்,
அதிலிருந்து [களாய்
புடைக்கப்பட்டவர்-
வீர்யத்திற்கு பெருமார்
பத்தையடைந்தவர்
களாகி

अवीर्याः
भयाः
सामात्याः
विशः
ययुः
கார்ப்பித்திக்குவேண்
டிய திறமைபொழிந்
தவர்களாய்
மனம்சிதறியவர்களாய்
கூடலிருந்த பரிவார
ஜனங்களுடன்
எல்லா திசைகளிலும்
ஓடிவிட்டார்கள்.

तदेतन्मुनिशार्दूल धनुः परमभास्वरम् । रामलक्ष्मणयोश्चापि दर्शयिष्यामि सुव्रत ॥ २६ ॥

सुव्रत
मुनिशार्दूल
परमभास्वरं
तत्
“உத்தேசமெதுவோ
அதை செய்துமுடிக்க
வல்ல
முனிவர் பெருமானே!
அதி தேஜோமயமாய்
விளங்கும்
அப்பேர்க்கொத்ததான

एतत्
धनुः
रामलक्ष्मणयोः
अपि च
दर्शयिष्यामि
இந்த
கிஸ்கை
சூரமார், லக்ஷ்மணர்
இவர்களுடைய
முன்னிலையில் கொண்
வெந்து நிறுத்துகி
றேன்.

67]

சசுபுடிதம: சர்ட்:

429

ययस्य धनुषो रामः कुर्यादारोपणं मुने । सुतामयोनिजां सीतां दद्यां दाशरथेरहम् ॥२७॥

முனே	" முனிவரே !	அயோனிடா	சர்ப்பவாஸமில்லாத
ராம:	சூராமர்	சுதா	புதல்விபான
அஸ்ய	இந்த	சீதா	வலிதையை
தனுஸ:	விலுக்கு	அஹ்	நான்
அரோபணம்	நானேற்றுதலை	தாசரதே:	சூராமருக்கு
கூர்யாத் யதி	செய்துகொடுக்கிறார்	ததாம்	பாணிக்கிரகணம்
	என்கிறதாகில்;		செய்துகொடுப்பேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2024

ससपुटितमः सर्गः—अथपट्टेप्रभावतु सर्गः ॥ ६७ ॥

धनुर्भक्तः—तनुर्भक्तम् (வில் முறிப்பது)

जनकस्य वचः श्रुत्वा विश्वामित्रो महामुनिः । धनुर्दर्शय रामाय इति होवाच पार्थिवम् ॥

जनकस्य	ஜனகருடைய	पार्थिवं	மன்னரை
वचः	சொல்லுக்கு	इति इ	பின்கண்டவண்ணமே
श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றிய	हवाच	நியமித்தருளினார்.
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திர	धनुः	'வில்லை
महामुनिः	முனிவர் பெருமான்,	रामाय	சூராமருக்கு
		दर्शय	காட்டும்.

ततः स राजा जनकः सचिवान्व्यादिदेश ह । धनुरानीयतां दिव्यं गन्धमाल्यविभूषितम् ॥

ततः	அதன்பேரில்	दिव्यं	'திவ்யமான
सः	அந்த	धनुः	வில்லானது
जनकः राजा	ஜனகராஜன்,	गन्धमाल्य-}	சந்தனம், புஷ்பமாகை
सचिवान्	மந்திரிகளைப் பார்த்து	विभूषितं ह }	இவைகளாலலங்கரிக்
व्यादिदेश	பின்கண்டபடி	आनीयताम्	கப்பட்டதாகவே
	கட்டளைபிட்டார்.		இவ்விடம் கொண்டு
			வாப்பட்டும்.

जनकेन समादिष्टाः सचिवाः प्राविशन्पुरम् । तदनुः पुरतः कृत्वा निर्जग्मुः पार्थिवाज्ञया ॥

जनकेन	ஜனகரால்	पार्थिवाज्ञया	ராஜாவினது ஆக்கை
समादिष्टाः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	पुरं	பால்
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	तदनुः	அரண்மனைக்குள்.
निर्जग्मुः	வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.	पुरतः कृत्वा	அந்த வில்லை
	கள்.		கண்முன்பார்த்துக்
		प्राविशन्	கொண்டு
			பிரவேசித்தார்கள்.

नृणां शतानि पञ्चाशद्व्यायतानां महात्मादाम् । मञ्जुषमष्टचक्रां तां समूहस्ते कथंचन ॥

महात्मनां	மகத்தான் தேகவயி மைகொண்டவர்களும்	अष्टचक्रां	{ எட்டு சக்கரங்களுடை ய வண்டியால் வகிக் கப்பட்டதான
व्यायतानां	{ கவ்டுவைககளில் ஆயாஸமடைபாத வர்களுமான	तां	அந்த
नृणां	மனிதர்களில்	मञ्जुषां	பெட்டியை
पञ्चाशत् शतानि	புபாசிரவர்களான	कथञ्चन	வெகுகவ்டத்துடன்
ते	அவர்கள்	समूहः	கொண்டுவந்து சேர்த் தார்கள்.

तामादाय तु मञ्जुषामायसीं यत्र तद्धनुः । सुरोपमं ते जनकमूचुर्नृपतिमन्त्रिणः ॥ ५ ॥

ते	அந்த	मञ्जुषां	பெட்டியை
नृपतिमन्त्रिणः	ராஜமந்திரிகள்,	आदाय तु	கொண்டுவந்துசேர்த்த பின்னர்
तत्	அந்த	सुरोपमं	தேவதைபோலிருக்
धनुः	வில்லு	जनकं	ஜனகரிடம் [கும்
यत्	எதிலிருந்ததோ,	उचुः	பின்கண்டவாறு விண் ணப்பம் செய்தாங்கள்.
तां	அந்த		
आयसीं	இரும்பு		

इदं धनुर्वरं राजन् पूजितं सर्वराजभिः । मिथिलाधिप राजेन्द्र दर्शनीयं यदिच्छसि ॥ ६ ॥

मिथिलाधिप	"மிதிலிகோளப் ராஜேந்தமராகும்	इच्छसि यत्	தேவரீர் ஸிபமித்தருளி யது எதுவோ, அது
राजेन्द्र	அரசே!	सर्वराजभिः	எல்லா அரசர்களா
राजन्	கொண்டவரப்படவே	पूजितं	பூஜிக்கப்பட்ட [லும்
दर्शनीयं	ண்டியதாக	धनुर्वरं	உத்தமவிலு
		इदम्	இதோ!"

तेषां नृपो वचः श्रुत्वा कृताञ्जलिरभाषत । विश्वामित्रं महात्मानं तौ चोभौ रामलक्ष्मणौ ॥

नृपः	ராஜா	उभौ	இருவர்களையும் பார்த்
तेषां	அவர்களுடைய	च	அதன்பின்னர் [து,
वचः	விண்ணப்பத்தை	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தாபி
श्रुत्वा	செவிக்கொண்டு,	महात्मानं	மஹாத்மாவான
तौ	அந்த	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
रामलक्ष्मणौ	சூராமலகக்ஷ்மணர்	अभाषत	பார்த்து, பின்கண்டவாறு மொழிந்தார்.
	கனாகிய		

इदं धनुर्वरं ब्रह्मजनकैरभिपूजितम् । राजभिश्च म्हावीर्यैरशक्तैः पूरितं पुरा ॥ ८ ॥

மஹந் "வேதவித்தே!
புரா முன்
பூர்தி வளைப்பதற்கு
அசக்தை: சக்தியில்லாமல் போன
மஹாவீர்யை: மஹாவீர்யமுடைய

राजभिः च . அரசர்களாலும்
जनकैः . ஜனகவம்சத்தவர்
கனாலும்
अभिपूजितं . கௌரவிக்கப்பட்ட
धनुर्वरं . ச்ரோஷ்டமான விலும்
इदम् இதே!

नैतत्सुरगणाः सर्वे नासुरा न च राक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिन्नरमहोरगाः ॥ ९ ॥
क गतिर्मानुपाणां च धनुषोऽस्य प्रपूरणे । आरूपेण समायोगे वेपने तोलनेऽपि वा ॥

அஸ் இந்த
தனுப: வில்லின்
புரூணை வளைப்பதிலோ,
அரூபணை நறுவதிலோ,
சமாயோகை அம்புகோர்ப்பதிலோ,
வேபனே னாணிமுப்பதிலோ,
தோலனே வா தூக்குவதிலோ,
சுரகணை: தேவகணங்கள்
சர்வே எல்லோரும் .
ந அணுகார்கள்.
அசுரா: அசுரர்கள்
ந அணுகார்கள்.

ராक्षसा: ராக்ஷஸர்களும்,
सकिन्नर- } கின்னர்கள், மஹோ
महोरगा: } ரகர்கள் இவர்களோ
டுகடிய
गन्धर्व- } கந்தர்வச்ரோஷ்டர்க
यक्षप्रवरा: च } ளும், பக்ஷச்ரோஷ்டர்க
களும்
न அணுகார்கள்.
एतत् च இது இப்படியிருக்க
मानुपाणां மனிதர்களுடைய
गति: சக்தி
क अपि எந்த முகை?

तदेतद्धनुषां श्रेष्ठमानीतं मुनिपुङ्गव । दर्शयैतन्महाभाग अनयो राजपुत्रयोः ॥ ११ ॥

மஹாபா கம்பசாலியாகிய
முனிபுங்ஙவ முனிவர் பெருமானே!
தனுபா விற்களில்
சுேஷ்டமான
தத் அந்த
ஏதத் இது

आनीतं கொண்டுவரப்பட்ட
ருக்கிறது.
अनयो: இவ்விரண்டு
राजपुत्रयो: ராஜகுமாரர்களுக்கும்
एतत् இதை
दर्शय தேவரீர் காட்டியருள்
வீராக.

विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा श्रुत्वा जनकभाषितम् । वत्स राम धनुः पश्य इति राघवमब्रवीत् ॥

जनकभाषितं ஜனகரின் திருவாக்
குக்கு
श्रुत्वा திருச்செவிகாற்றிய
धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகும்
विश्वामित्र: விசுவாமித்திரர்,
राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
त இதுவியுபத்தில

इति இப்படி
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
ரை.
वत्स "குழந்தாய்!
राम ஸ்ரீராம!
धनु: வில்லை
पश्य பார்."

महर्षेचनद्राभो यत्र तिष्ठति तदनु॥ मञ्जूपां तामपावृत्य दृष्ट्वा धनुरथाववीत् ॥ १३ ॥

மஹர்ஷி:	மகரிஷியின்	தா மஜூபா	அந்த பெட்டியை
यचनात्	கட்டினாரின்பேரில்	அபாவூல	திறந்து,
रामः	ஸ்ரீராமர்,	धनुः	கில்லை
तत्	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்துகிட்டு,
धनुः	கிலு	अथ	அதன்மேலிப்படி
यत्	எதில்	अववीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
तिष्ठति	இருங்கதோ		ஞர்.

इदं धनुर्वरं ब्रह्मन् संस्पृशामीह पाणिना । यत्रवांश्च भविष्यामि तोलने पूरणेऽपि वा ॥ १४ ॥

ब्रह्मन्	"ஸ்வாமியே!	यत्रवान् च	முயலுபவனாய்
इह	இப்போது	भविष्यामि	ஆகவேன்.
इदं	இந்த	राजा च	அரசனும்
परं	உத்தமமான	मुनिः एव	முனிவருமொருமிக்க
धनुः	கில்லை,	सं	அவரைப்பார்த்து,
पाणिना	கையினால்	वाहं	'தடையின்றி அப்படி
संस्पृशामि	பற்றுகிறேன்.		பே செய்பலாம்'
तोलने	தூக்கிஅசைத்து பார்	इति	என்று
	ப்பதிலும்,	समभाषत	மொழிந்தார்கள்.
पूणे अथ वा	வளைப்பதிலும்,		

लीलया स धनुर्मध्ये जग्राह वचनान्मुनेः । पश्यतां नृसहस्राणां बहूनां रघुनन्दनः ॥ १५ ॥

सः	"அந்த	पश्यतां	பார்த்துக்கொண்டிரு
रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர்,		க்கும்போதே
मुनेः	ரிஷியின்	धनुर्मध्ये	கில்லின் மத்தியில்
वचनात्	அனுமதிபெற்றதால்	लीलया	கிளையாட்பான
बहूनां	வெகு		லகவத்துடன்
नृसहस्राणां	ஆயிரக்கணக்கான	जग्राह	கைப்பற்றிப் பிடித்தே
	மனிதர்கள்		டுத்தார்.

आरोपयत् स धर्मात्मा सलीलमिव तदनुः । तद्वभञ्ज धनुर्मध्ये नरभेष्टो महायशाः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	सलीलं इव	{ கிளையாட்டுப்போல்,
महायशाः	பெரும் புகழுடையவ		சற்றேனும் சராமமே
	ராகிய		யின்றி
नरभेष्टः	புருஷோத்தமர்,	आरोपयत्	நானேற்றி வளைத்தார்.
तत्	அந்த	सः	அவர்
धनुः	கிலுக்கு	तत्	அதை
		धनुर्मध्ये	கில்லின் நடுவில்
		वभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.

तस्य शब्दो महानासीर्निर्घातसमनिस्वनः ।

तस्य शब्दः அதின் ஒசையானது
निर्घातசமனிஸ்வனः இடிபோன்ற முழக்க
முடையதாய்

महान् பெரிதாய்
आसीत् இருந்தது.
पर्वतस्य ஒரு பெரிய மலை

निपेतुश्च नराः सर्वे तेन शब्देन मोहिताः ।

मुनिवरं முனிவர் பெருமானாய்
யும்,

राजानं மன்னரையும்,
तौ அந்த இரண்டு
राघवौ च ராகவர்களையும்
वर्जयित्वा தகிர்ந்து, மற்ற
नराः மனிதர்கள்

प्रत्याभ्वस्ते जने तस्मिन् राजा विगतसाध्वसः ।

तस्मिन् அந்த
जने ஜனஸமூகம்
प्रत्याभ्वस्ते { முர்ச்சை தெளிந்து
தன்ன நிலைப்
பெற்ற பின்னர்
சா தர்பயமாயும், அழ
கையும் பேச வல்லவ
ராகிய

राजा மன்னர்,

भगवन् हृष्टवीर्यो मे रामो दशरथात्मजः ।

भगवन् “பகவானே!
इदं இது
अचिन्त्यं அகோசரமானதாய்
मे எனக்கு
अत्यद्भुतं மிக்க ஆச்சரியகரமா
मया என்னால் [பிடுக்கிறது.

जनकानां कुले कीर्तिमाहरिष्यति मे सुता ।

जनकानां कुले ஜனகர்களுடைய
मे என் [குலத்தில்
सुता பெண்ணாய் வளரும்,
सीता ஸீதை,
दशरथात्मजं தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரின் திருமகனாகிய

भूमिकम्पश्च सुमहान् पर्वतस्येव दीर्यतः ॥

दीर्यतः பிளந்து வெடிக்கும்
போது
इव எப்படியோ அப்படியே
भूमिकम्पः च பூகம்பமும்
सुमहान् மிகப் பெரிதாயிருந்
தது.

वर्जयित्वा मुनिवरं राजानं तौ च राघवौ ॥

सर्वे எல்லோரும்
तेन அந்த
शब्देन ஒலியால்
मोहिताः முர்ச்சையடைந்தவர்
च உடனே [களாய்
निपेतुः கிழெ விழுந்து
விட்டார்கள்.

उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं वाक्यज्ञो मुनिपुङ्गवम् ॥

विगतसाध्वसः மனதிலிருந்த திகி
சொழிந்தவராய்
मुनिपुङ्गवं முனிவர் பெருமானைப்
பார்த்தது
प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி
वाक्यं பின்வரும் மொழியை
उवाच திருவாய்மலர்ந்தரு
ளினார்.

अत्यद्भुतमचिन्त्यं च न तर्कितमिदं मया ॥

न तर्कितं च நினைக்கப்பட்டதமல்ல.
दशरथात्मजः தசரதரின் புதல்வ
रामः ஸ்ரீராமர் [ராகிய
हृष्टवीर्यः { இன்ன வீர்பமுடைய
வரென்று நன்கறியப்
பட்டவரானார்.

सीता भर्तारमासाद्य रामं दशरथात्मजम् ॥

रामं ஸ்ரீராமனை
भर्तारं ஸாதனாய்
आसाद्य அடைந்து
कीर्ति பெரும்புகழை
आहरिष्यति வறியக்கப்போகின்
றான்.

कौशिकश्च तथेत्याह राजा चाभाष्य मन्त्रिणः। अयोध्यां प्रेषयामास धर्मात्मा कृतशासनान्॥

கௌசிக: ச	சௌசிகரும்	மந்திரிகளை
தथा ச	"ஸரி அப்படியே ஆ	அழைத்து,
इति	என்று [கட்டும்"	சரிபாண உத்தரவுகளை
आह	ஆக்ஞாபித்தார்.	ப்பெற்றவர்களாய்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	அயோத்தியாபுரிக்கு
राजा	மன்னர்	அனுப்பினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
वालकाण्डे सप्तपष्ठितमः सर्गः ॥

आवितः श्लोकः 2050.

अष्टपष्ठितमः सर्गः—अथपठेत्तद्वाल्मीकिं ॥ ६८ ॥

दशरथस्य मिथिलाप्रस्थानम्—तस्मात्तं मीथिलैः पुत्रं पुत्रं पुत्रं.

जनकेन समादिष्टा दूतास्ते क्लान्तवाहनाः। त्रिरात्रमुपिता मार्गे तैः योऽध्यां प्राविशन्पुरीम् ॥

जनकेन	ஜனகரால்	மार्गे	வழியில்
समादिष्टा:	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	त्रिरात्र	மூன்றிரவு
ते	அந்த	उपिता:	கழித்தார்கள்.
दूताः	தூதர்கள்	ते	அவர்கள்,
	களைப்படைந்த வாஹ	अयोध्यां	அயோத்தியா
क्लान्तवाहनाः	{ னங்களைபுடையவர்	पुरीं	புரிக்கு
	களாகி	प्राविशन्	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

राज्ञो भवनमासाद्य द्वारस्थानिदमब्रुवन्। शीघ्रं निवेद्यतां राज्ञे दूताभ्यो जनकस्य च।

इत्युक्ता द्वारपालास्ते राघवाय न्यवेदयन् ॥ २ ॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு	दूतान्	தூதர்களென
	டைய	राज्ञे	சக்கிரவர்த்திக்கு
भवनं	மாளிகையை	शीघ्रं च	சீக்கிரமாகவே
ते	அவர்கள்	निवेद्यतां	தெரிவிக்கவேண்டும்.
आसाद्य	அடைந்து,	इति	இவ்விதம்
द्वारस्थान्	வாயிலில் நின்றவர்க	उक्ताः	வேண்டப்பட்டவர்க
	ளைப்பார்த்து		ளான
इदं	பின்னண்டவாறு	द्वारपाकाः	வாயில் காப்போர்கள்,
अब्रुवन्	உரைத்தார்கள்.	राघवाय	தசரதருக்கு
नः	'எங்களை	न्यवेदयन्	தெரியப்படுத்தினார்
जनकस्य	ஜனகருடைய		கள்.

**பூதா
மனம்**

**தேவரீர் மனமிசைந்த
நள்ளிராத.**

सोपाध्यायो महाराज पुरोहितपुरस्कृतः । शीघ्रमागच्छ भद्रं ते द्रष्टुमर्हसि राघवौ ॥ १२ ॥

महाराज	"சக்கிரவர்த்தியாரே !	पुरोहितपुरस्कृतः	புரோகிதர்களோடும்,
राघवौ	ஸ்ரீராமஸங்கமணர்களை	शीघ्रं	இப்பவே
द्रष्टुं	வந்துகடாசலிங்க	आगच्छ	தேவரீர் எழுந்தருள
अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளங்		வும்.
	கொள்ளவேண்டும்.	ते	தேவரீருக்கு
सोपाध्यायः	உபாத்தியாயர்களோ	भद्रम्	மங்களமுண்டாகப்
	டும்,		போகிறது.

प्रतिज्ञां मम राजेन्द्र निर्वर्तयितुमर्हसि । पुत्रयोरुभयोः प्रीतिं लप्स्यसे वीर्यनिर्जिताम् ॥ १३ ॥

राजेन्द्र	"சக்கிரவர்த்தியாரே !	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளங்
	வீர்பத்திற்கு பலனாய்		கொள்ளவேண்டும்.
वीर्यनिर्जितां	{ செய்தமுடிக்கவே	मम	என்னுடையவும்
	ண்டியதாகிய	उभयोः	இரண்டு
प्रतिज्ञां	பிரதிக்கூறையை	पुत्रयोः	புதல்வர்களுடையவும்
निर्वर्तयितुं	நிறைவேற்றிவைக்க	प्रीतिं	நன்றிபாராட்டலை
		लप्स्यसे	பெறுவீர்.

एवं विदेहाधिपतिर्मधुरं वाक्यमब्रवीत् । विष्णुमित्राभ्यनुज्ञातः शतानन्दमते स्थितः ॥ १४ ॥

विष्णुमित्राभ्यनुज्ञातः	விஸ்வமித்திரரின் ஸிப	विदेहाधिपतिः	ஜனகர்,
	மனம் பெற்றவரும்,	एवं	இப்படிப்பட்டதாகிய
शतानन्दमते	சதானந்தரின் அபிப்	मधुरं	நல்ல
	பிராயத்தில்	वाक्यं	செய்தியை
स्थितः	ஆஸத்திபுடனிருப்ப	अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்திருக்
	வருமாகிய		கிறார்.

राजनागच्छसि यदि न चेद्वा रघुनन्दन । आज्ञापयोत्तरं देव जनकाय नरेश्वर ॥ १५ ॥

देव	பூஜார்த்தமாகிய	न चेद्वा	{ மறுக்ககூடாதென
नरेश्वर	புருஷோத்தமரும்,		நாங்கள் வேண்டிக்
रघुनन्दन	ரகுபிள்ளையுமாகிய		கொள்கிறோம்.
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே !	जनकाय	ஜனகருக்கு
आगच्छसि	தேவரீர் இப்பவே	उत्तरं	மறமொழியை
	எழுந்தருள்கின்றீர் ;	आज्ञापय	அருளிச்செய்யக்கூ
यदि वा	என்றால்சரி		டவீர்.

इत्युक्त्वा विरता दूता राजगौरवशङ्किताः

दूताः

इति

उक्त्वा

விட்டு,

॥ १६ ॥

राजगौरव-
शङ्किताः }

विरताः

சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருவுள்ளமெதுவா
குமோ என்பதில்
ஆலோசனையுடைய
வர்களாகி
மௌனமடைந்தார்
கள்.

• **சரிஞர்.**

मन्त्रिणस्तु नरेन्द्रेण रात्रिं परमसत्कृताः । ऊपुः प्रमुदिताः सर्वे गुणैः सर्वैः समन्विताः ॥

तु	இச்செய்தியைக் கொ	सर्वैः	எல்லாவற்றாலும்
मन्त्रिणः	மந்திரிகள் [ண்டுவந்த	समन्विताः	உபசரிக்கப்பட்டவர்
सर्वे	எல்லோரும்,		களாய்
नरेन्द्रेण	சகரவர்த்தியாராலே	प्रमुदिताः	உள்ளம் பூரித்தவர்
परमसत्कृताः	நன்கு உபசரிக்கப்பட்	रात्रिं	அன்றிரவை [களாய்
	டவர்களாய்	ऊपुः	அவ்விடம் கழித்தார்
गुणैः	வேண்டியவைகள்		கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे अष्टपष्ठितमः सर्गः ॥

भावितः श्लोकः 2072

एकोनसप्ततितमः सर्गः—अथपद्मोत्पत्तौ लोकां

मिथिलागमनम्—मिथिलां गच्छन्तु शकुन्तलम्.

ततो राज्यां व्यतीतायां सोपाध्यायः सवान्धवः । राजा दशरथो हृष्टः सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥

राज्यां	இரவு	हृष्टः	ஸந்தோஷத்துடனிரு
व्यतीतायां	கழிந்ததுமே,	दशरथः	தசரத [ந்தவருமாகிய
ततः	அப்பொழுது	राजा	சகரவர்த்தியார்,
सोपाध्यायः	உபாத்தியாயருடனிருந்	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரைப்
	தவரும்,		பார்த்து,
सवान्धवः	பந்துக்களுடனிருந்	इदं	இன்வருமாறு
	தவரும்,	अब्रवीत्	ஆக்குர்பித்தார்.

अद्य सर्वे धनाध्यक्षा धनमादाय पुष्कलम् । व्रजन्त्वग्रे सुविहिता नानारत्नसमन्विताः ॥२॥

अद्य	"இப்பவே	धनं	பொக்கத்தை
धनाध्यक्षाः	பொக்கிஷத்திகாரி	आदाय	எடுத்துக்கொண்டும்,
सर्वे	எல்லோரும், [கள்		அவரவர்கள்வேலைபை
नानारत्न- } समन्विताः }	எல்லாவிற ஆபரணம் களையும் எடுத்துக் கொண்டவர்களாய்,	सुविहिताः	{ அவரவர்கள் செய்கி ன்றவர்களாய்,
पुष्कलं	ஏராளமான	अग्रे	முதலில்
		व्रजन्तु	பிரயாணமாகட்டும்.

चतुरङ्गवलं चापि शीघ्रं निर्यातु सर्वशः । ममाज्ञासमकालं च यानयुग्यमनुत्तमम् ॥ ३ ॥

अनुत्तमं च	"ஒப்புயர்வற்றதும்,	सर्वशः अपि	எல்லாமும்
	பல்லக்குகளோடும்,	शीघ्रं	இப்பவே
यानयुग्यं च	{ ரதங்களோடும் சேர்ந்	मम	எனது [ததுமே
	திருக்கீறதுமான	ममाज्ञासमकालं	உத்திரவுகிடைத்-
चतुरङ्ग- } निर्यातु }	சதுரங்கபலம்	निर्यातु	புறப்படவேண்டும்.

69]

एकोनसप्ततितमः सर्गः

4-11

वसिष्ठो वामदेवश्च जावालिरथ काश्यपः । मार्कण्डेयः सुदीर्घायुर्ऋषिः कात्यायनस्तथा ॥
एते द्विजाः प्रयान्त्वग्ने स्यन्दनं योजयस्व मे । यथा कालात्ययो न स्याद्भूता हि त्वरयन्ति माम् ॥

एते இந்த
द्विजाः அந்தணர்களாகிய
வசிष्ठः வலிவந்தரும்,
वामदेवः च வாமதேவரும்,
जावालिः ஜாவாலியும்,
काश्यपः अथ காச்யபரும்,
सुदीर्घायुः வெருகாலங்கண்ட
मार्कण्डेयः மார்க்கண்டேயரும்,
कात्यायनः காத்தாயன
ऋषिः तथा ரிஷியும்,
अग्ने முதலில்

प्रयान्तु பிரயாணமாகட்டும்.
वृताः தூதர்கள்,
मां என்னை
त्वरयन्ति அவசரப்படுத்துகிறார்
हि என்கிறபடியால் [கள்.
कालात्ययः காலவிளம்பம்
न स्यात् यथा ஆகாதபடி
मे எனது
स्यन्दनं ரதத்தை
योजयस्व தயாரித்துக்கொண்டு
வாரும்.

इत्युत्त्वा स महातेजा राजा दशरथो रथम् । आरूरोह यथा भानुर्भगवानघुनन्दनः ॥

सः அந்த
भानुः சூர்ய
भगवान् பகவான்
यथा போன்ற
महातेजाः தேஜஸ்வியும்
रघुनन्दनः ரகுந்தனருமான

दशरथः राजा தசரதசக்ரவர்த்திபார்
इति மேற்கண்டவாறு
उत्त्वा நியமித்துவிட்டு,
रथं ரதத்தில்
आरूरोह ஏறினார்.

वचनात्तु नरेन्द्रस्य सा सेना चतुरङ्गिणी । राजानमृषिभिः सार्धं व्रजन्तं पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

ऋषिभिः ரிஷிகளுடன்
सार्धं கூட
व्रजन्तं போய்க்கொண்டிருக்கும்
राजानं சக்ரவர்த்திபாரை
नरेन्द्रस्य சக்ரவர்த்திபாருடைய

वचनात् நியமனப்படியே
सा அந்த
चतुरङ्गिणी சதுரங்க
सेना तु ஸேனையும்
पृष्ठतः அவருக்குப்பின்
अन्वगात् சென்றது.

- गत्वा चतुरहं मार्गं विदेहानभ्युपेयिवान् । राजा तु जनकः श्रीमान्भुत्वा पूजामकल्पयत् ॥

मार्गं வழியை
चतुरहं நான்கு நாளில்
गत्वा கடந்து,
विदेहान् ஒதேகதேசத்திற்கு
अभ्युपेयिवान् வந்துசேர்ந்தார்.
श्रीमान् பூமான்

जनकः राजा ஜனக மன்னர்,
भुत्वा तु விஷயம் செலிக்கெட்
पूजां டினதுமே,
अभ्युपेयिवान् அதிதிபுகை ஸன்ன
श्रीमान् ஸஜ்ஜம்செய்தார்.
கத்தை

॥ ९ ॥

தத:	அப்பொழுது
சுருத:	உள்ளம் பூரித்திருந்த
னக: ராஜா	ஐனக மன்னர்,
புத்	வயதுமுதிர்ந்தவரும்,
ராஜா	சுந்தரியருமான
பாரத	தசரத
பு	சக்ரவர்த்தியர்
பாசா	போய்க்கண்டு,
பரம்	பரம

हयं
 ययौ
 च च
 नरभेषुः
 मुदा
 भवितं
 नरभेषुं
 उवाच
 .

மனத்திருப்தியை
 அடைந்தார்.
 உடனே
 புருஷோத்தமர்,
 மனக்களிப்புடன்
 விளங்கும் . [பார்த்து
 புருஷோத்தமரைப்-
 பின்வருமாறு திரு
 வாய்மலர்ந்தருளினார்.

स्यागतं ते महाराज दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव । पुत्रयोरुभयोः प्रीतिं लप्स्यसे वीर्यनिर्जिताम् ॥

ராவ்
மஹாராஜ்
பாஸு: அசி
சிப்யா

தசரத
சக்ரவர்த்தியாரே!
தேவரீ! இங்கே எழுந்
தருளியிருக்கிறது,
எனது பாக்யவிசே
ஷமே.

ஊயோ: இவ்விரண்டு
புரையோ: புதல்வர்களுக்கும்
விரியநிர்ஜிதா { வீர்பத்திற்குப்பல
 னுப் அடைபட்ட
 தாயிருக்கும்

நான் மனத்துடன்
செய்யும் அடியேனது
விருந்தோன்மை தேவ
ரீர் ஏற்றுக்கொள்ள
திருவுள்ளம் கொள்ள
வேண்டும்.

**மீதி அனுக்கிரகத்தை
உபயசை செய்பத்திருவுள்ளம்
கொள்ள வேண்டும்.**

दिष्ट्या प्राप्तो महातेजा वसिष्ठो भगवानृषिः । सह सर्वैर्द्विजश्रेष्ठैर्देवैरिव शतक्रतुः ॥ ११ ॥

சுவை:	எல்லா
சுவை:	தேவர்களால்
சாதகரு:	இந்திரன்
ஐய	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
மஹாதேஜா:	மஹாதேஜஸ்யப்யம்
ஈர்பி:	ரிஷியுமான

வசிசு: भगवान्	வளிகிட்டபகவான்,
दिजभैः	தலிஜோத்தமங்களோடு
सह	கூட
प्राप्तः	இங்கு எழுந்தருளியி
	ருக்கிறதா
दिव्या	எனது பாக்பயிசேஷ
	மே.

दिष्ट्या मे निर्जिता विघ्ना दिष्ट्या मे पूजितं कुलम् । राघवैः सह संबन्धादीर्यश्चाद्यैर्मेहात्मभिः॥

மே	என்னுடைய
வினா:	இதுவரையிலிருந்த க
நிர்மிதா:	ஒழிந்தன. [ஷ்டங்கள்
திட்டா	இதுவும் என் பாக்ய
	விசேஷமே.
சிர்யூய்:	விரிபத்தால் மகாபெரு
	மைமெற்ற விளக்கும்
மஹாபி:	மஹாத்மாக்களாகிய

राघवैः सह
 संवन्धात्
 मे कुलं
 पूजितं
 दिव्या

राजा च राघवौ पुत्रौ निशाम्य परिहर्षितः । उवाच परमप्रीतो जनकेनाभिपूजितः ॥१८॥

புரூ
ராஃ
புதல்வர்களான
ராமரையும் ஸங்கமண
ரையும்

அபிபூஜித:
நன்கு ஸத்தரிக்கப்
பட்டவராய்,

निशाम्य
परिहर्षितः
राजा
जनकेन
பார்த்து,
உள்ளம் பூரித்திருந்த
சகலிவர்த்திபார்
ஜனகரால்

परमप्रीतः च
उवाच
ஸர்வப் பிரகாரத்தி
லும் மனத்திருப்தி
கொண்டவராகவும்,
இரப்பொழுதைக்
கழித்தார்.

जनकोऽपि महातेजाः क्रियां धर्मेण तत्त्वित् । यज्ञस्य च सुताभ्यां च कृत्वा रात्रिमुवाच ह ॥

महातेजाः
तत्त्वित् च
जनकः
यज्ञस्य अपि
सुताभ्यां च
மகா தேஜஸ்வியும்,
சாஸ்திரபுணரு
ஜனகர், [மாகிய
பாகத்தினுடையவும்,
புதல்விகளிருவர்களுக்
காகவும்,

धर्मेण
क्रियां
राशिं ह
कृत्वा
उवाच
நீதிமுறைப்படி
ஆகவேண்டிய கார்பத்
தை
இரவிலேயே
செய்தருளியிட்டு,
இருந்தார்.

ततो मुनीनां च नराधिपानां विसृज्य संघाञ्जनको महात्मनाम् ।

तद्यज्ञवाटं विधिवत्प्रविश्य उवाच रात्रि बलसूदनप्रियः ॥ २० ॥

ततः
बलसूदनप्रियः
जनकः
महात्मनां
मुनीनां
नराधिपानां च
सहान्
அதன்மேல்
இந்திரமித்திரரான
ஜனகர்,
மகாத்மாக்களான
ரிஷிகளுடையவும்,
மன்னர்களுடையவும்,
கூட்டங்களை

विसृज्य
सत्
यज्ञवाटं
विधिवत्
प्रविश्य
राशिं
उवाच
அனுப்பிவிட்டு,
அந்த
பாகசாலையில்
தூஸ்முறைப்படி
பிரவேசித்து,
இரவை
கழித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2092.

सप्ततितमः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம்

दशरथवंशशवर्णनम्—தசரத வம்சத்தை வர்ணிப்பது.

ततः प्रभाते जनकः कृतकर्मा महर्षिभिः । उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः शतानन्दं पुरोहितम् ॥

ततः
प्रभाते
महर्षिभिः
कृतकर्मा
அதற்குமேல்
பொழுதுவிடிந்த
ஸுடன்
மகரிஷிகளோடு
பக்குஸமாப்திகிரியை
களை முடித்துக்கொ
ண்டு

वाक्यज्ञः
जनकः
पुरोहितं
शतानन्दं
वाक्यं
उवाच
சொல்திறமைபுடைய
ஜனகர், [வரான
புரோகிதரான
சதானந்தரைபார்த்து
பின்வரும்மொழியை
திருவாய்மலர்ந்தருளி
ஞர்.

भ्राता मम महातेजा वीर्यवानतिधार्मिकः । कुशध्वज इति ख्यातः पुरीमध्यवसच्छुभाम् ॥
 वार्यामलकपर्यन्तां पिवन्निक्षुमतीं नदीम् । साङ्काश्यां पुण्यसङ्काशां विमानमिव पुष्पकम् ॥

மஹாதேஜஸ்ஸவியாய்,
 வீர்யமுடையவனாய்,
 மிகவும் தர்மசீலனாய்
 குசத்வஜன்
 இது
 பிரசித்தான
 மம ஞாநா
 என் ஸுதேஹாதான்
 வார்யாமலகபர்யந்தா
 { நீர்நெல்லித்தோட்டங்
 களால் குழப்பட்ட
 தும்,

புண்பத்தைப்போல
 வே ஸகலபிஷ்டங்
 களை கொடுப்பதும்,
 புஷ்பகவிமானம்
 போன்றதும்
 மங்களமுடையது
 ஸங்காசிய [மான
 பட்டணத்தில்
 இசுத-மதியாற்று
 ஜலத்தை
 பானம்செய்வனாய்
 வளித்துவருகிறான்.

तमहं द्रष्टुमिच्छामि यज्ञगोप्ता स मे मतः । प्रीतिं सोऽपि महातेजा इमां भोक्ता मया सह ॥

மஹாதேஜஸ்ஸவியான
 அவன்,
 { சுபகிருத்யத்தை கட
 யிருந்து நடத்தவே
 ண்டியவனாகிய
 பெருமைபெற்றவன்.
 எனது
 இந்த சந்தோஷத்தை

மயா सह
 ச: அபி
 भोक्ता
 तं
 अहं
 द्रष्टुं
 इच्छामि
 என்னுடன்கூடச்
 அவனும் [சேர்ந்து
 அனுபவிப்பான்.
 அவனை
 நான்
 பார்க்க
 விரும்புகிறேன் .

एवमुक्ते तु वचने शतानन्दस्य सन्निधौ । आगताः केचिदव्यग्रा जनकस्तान्समादिशत् ॥

சதானந்தருடைய
 முன்னிலையில்
 இப்படிபாந
 சொல்
 சொல்லிமுடிந்த உட
 நேபே

अव्यग्राः
 केचित्
 आगताः
 जनकः
 तान्
 समादिशत्
 வேறவேலைகளில்
 சிலர் [முனைந்திராத
 வந்துகின்றார்கள்.
 ஜனகர்,
 அவர்களை
 கட்டளைபிட்டனுப்பி
 ஞர்.

शासनात् नरेन्द्रस्य प्रययुः शीघ्रवाजिभिः । समानेतुं नरव्याघ्रं विष्णुमिन्द्राक्षया यथा ॥

இந்திரன் கட்டளை
 யினால்
 உபேந்திரனை
 (விஷ்ணுவை)
 எவ்வண்ணமோ,
 அவ்வண்ணமே
 இவ்விஷயத்தில்
 மன்னவருடைய
 ஆக்கனையினால்

शीघ्रवाजिभिः
 नरव्याघ्रं
 समानेतुं
 प्रययुः
 { சீக்கிரமாய்ச்செல்லும்
 குதிரைகள்மேலே
 நிக்கொண்டு
 புருஷோத்தமரை
 (குசத்வஜரை)
 அழைத்துவர
 புறப்பட்டுப்போனார்
 கள்.

साङ्गाभ्यां ते समागत्य ददृशुश्च कुशध्वजम् । न्यवेदयन्त्यथावृत्तं जनकस्य च चिन्तितम् ॥
तद्वृत्तं नृपतिः श्रुत्वा दूतश्रेष्ठैर्महाबलैः ॥ ७ ॥

आज्ञयाऽथ नरेन्द्रस्य आजगाम कुशध्वजः । स ददर्श महातेजा जनकं धर्मवत्सलम् ॥ ८ ॥

தே	அவர்கள்	தூதரே;	உத்தம தூதர்களால்
साङ्गाभ्यां	ஸாங்காச்யத் திற்குள்	तत् वृत्तं	அந்த ஸமாசாரத்தை
समागत्य	வந்துகொண்டு,	श्रुत्वा	கேட்டு,
कुशध्वजं	குசத்வஜரை	नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமருடைய
दृशुः	பார்த்தார்கள்.	आज्ञया	ஆகைஞ் என்கிறபடி
जनकस्य	ஜனகருடைய	च च	உடனேயே [யால்
चिन्तितं	திருவுள்ளத்தை,	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.
यथावृत्तं	உள்ளபடி.	सः	அவர்,
न्यवेदयन्	தெரிவித்தார்கள்.	अथ	உடனே
महातेजाः	மஹா தேஜோவானு	धर्मवत्सलं	தர்மத்தில் அசஞ்சல
नृपतिः	மன்னராகிய [கும்	जनकं	பக்தியுடைய
कुशध्वजः	குசத்வஜர்,	ददर्श	ஜனகரை
महाबलैः	மஹா பலசாலிகளான		தரிசித்தார்.

सोऽभिवाच्य शतानन्दं राजानं चापि धार्मिकम् । राजाहं परमं दिव्यमासनं चाध्यरोहत ॥

ச:	அவர்	राजाहं	மன்னர்களுக்குத்
शतानन्दं च	சதானந்தரையும்,		தக்கதான
धार्मिकं	தர்மசீலரான	परमं	பரம
राजानं अपि	மன்னரையும்,	दिव्यं	திவ்யமான
अभिवाच्य	ஸேவித்துவிட்டு,	आसनं	ஆஸனத்தில்
च	அதன் பின்னர்,	अध्यरोहत	உட்கார்ந்தார்.

उपविष्टाबुभौ तौ तु भ्रातरावमितौजसौ । प्रेषयामासतुर्वीरौ मन्त्रिश्रेष्ठं सुदामनम् ॥ १० ॥

அமிதௌசௌ	அனவற்ற தேஜஸ்ஸை	उपविष्टौ	{ ஒருவரோடொருவர்
	புடையவர்களும்,		கலந்து பேசினவர்
वीरौ	வீரர்களுமான	मन्त्रिश्रेष्ठं	களாய்
तौ	அந்த	सुदामनं	உத்தம மந்திரியான
भ्रातरौ	ஸகோதரர்கள்		சதாமனிடம்
उभौ	இருவர்களும்,	प्रेषयामासतुः	{ பின்கண்ட உத்திர
तु	இவ்விஷயத்தில்		வை கொடுத்தனுப்
			பிணர்கள்.

गच्छ मन्त्रिपते शीघ्रमैश्वாகममितौजसम् । आत्मजैः सह दुर्धर्षमानयस्व समन्त्रिणम् ॥ ११ ॥

மன்ட்ரிபதே	“பிரதான மந்திரியே!	समन्त्रिणं .	மந்திரியர்களோடு
शीघ्रं गच्छ .	இப்பவே நீரே போம்.		கடினவராகவும்
दुर्धर्यं	நிகரற்ற	आत्मजैः	புதல்வர்களோடு
अमितौजसं	மகா தேஜோவானாகும்	सह	கடினவராகவும்
ऐश्वकं	தசாதசக்கிரவர்த்தி	आनयस्व	அழைத்துக்கொண்டு
	யாரை		வாரும்.”

औपकार्यं स गत्वा तु रघूणां कुलवर्धनम् । ददर्श शिरसा चैनमभिवाद्येदमब्रवीत् ॥१२॥

ச: அவர்,
 औपकार्यं { சக்ரவர்த்தியார் தற்கா
 ஸம் தங்கியிருக்கும்
 விடுதிக்கு
 गत्वा போய்,
 रघूणां ரகுக்களுடைய
 कुलवर्धनं வம்சம் தழைக்கச்
 செய்யுமவரை

सदृशं தங்கித்தார்.
 तु உடனே,
 पुनं இவரை
 शिरसा முடிதாழ்த்தி
 अभिवाद्य நமஸ்கரித்து,
 च அதன் பின்னர்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् விண்ணப்பம்செய்தார்.

अयोध्याधिपते वीर वैदेहो मिथिलाधिपः । स त्वां द्रष्टुं व्यवसितः सोपाध्यायपुरोहितम् ॥

अयोध्याधिपते “அயோத்திமன்னரே!
 वीर ஞாரே!
 मिथिलाधिपः மிதிஸ்கோனாகும்
 स: அந்த
 वैदेहः ஜனகர்,
 त्वां தேவரீரை

सोपाध्याय- } உபாத்தபாயர்கள், 1/
 पुरोहित } ரோகிதர்கள் இவர்க
 னோடு கூடினவராய்
 द्रष्टुं தர்க்க
 व्यवसितः { உத்தேசக்கொண்டு
 காத்துக்கொண்டி
 ருக்கின்றார்”.

मन्त्रिश्रेष्ठवचः श्रुत्वा राजा सर्पिगणस्तदा ।

मन्त्रिश्रेष्ठवचः பிரதான மந்திரி
 சொல்லிப்பதை
 श्रुत्वा ஏற்றுக்கொண்டு,
 तदा அப்பொழுதே
 राजा சக்ரவர்த்தியார்,
 सर्पिगणः ரிஷிகணங்களோடு
 கூடினவராகவும்,

सवन्धुरगमत्तत्र जनको यत्र वर्तते ॥ १४ ॥

सवन्धुः பந்துக்களுடன் கூடி
 னவராகவும்,
 जनकः ஜனகர்
 यत्र எங்கு
 वर्तते இருந்தாரோ
 तत्र அவ்விடத்திற்கு
 अगमत् எழுந்தருளினார்.

राजा च जनकः श्रीमान् राजराजं सहानुजः । प्रत्युद्गम्य महृष्टात्मा प्रवेश्य गृहमर्हयत् ॥

श्रीमान् பூர்வமான
 जनकः राजा ஜனகராஜர்,
 महृष्टात्मा பாமானந்தத்தால்
 உள்ளம்பூரித்தவராய்,
 राजराजं சக்ரவர்த்தியாரை

सहानुजः च தம்பியுடன்கூடவே
 प्रत्युद्गम्य எதிர்கொண்டழைத்
 गृहं மாளிகைக்குள் [து,
 प्रवेश्य அழைத்துக்கொண்டு
 अर्हयत् பூஜித்தார். [போய்

स राजा मन्त्रिसहितः सोपाध्यायः सवान्धवः । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठो वैदेहमिदमब्रवीत् ॥

मन्त्रिसहितः மந்திரிகளோடிருந்த
 வரும்,
 सोपाध्यायः உபாத்தபாயர்களோடி
 ருந்தவரும்,
 सवान्धवः பந்துக்களுடனிருந்
 தவரும்,
 वाक्यविदां சொல்லறிவாளரில்

श्रेष्ठः உத்தமருமான
 स: அந்த
 राजा சக்ரவர்த்தியார்,
 वैदेह ஜனகரைப்பார்த்து,
 इदं वाक्यं பின்வரும் மொழியை
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

• यदिदं ते महाराज इक्ष्वाकुकुलदैवतम् । वक्ता सर्वेषु कृत्येषु वसिष्ठो भगवानृषिः ॥१७॥

மகாசாஜ .	" மதுராஜரே!	சर्वेषु	எல்லா . .
प्रपि:	நிஷிபான	कृत्येषु	காரியங்களிலும்
यसिष्ठः	வனிஷ்ட	वक्ता	முன்னின்று பேசுவே
भगवान्	பகவான்,	ते	ண்டிபவர்களென்றும்,
इक्ष्वाकुसूतैयतं	இக்ஷ்வாகுசூதன்	विदितम्	தேவரீருக்கு
	தெய்வமென்றும்,		ஏற்கனவே தெரிந்த
			விஷயம்.

विश्वामित्राभ्यनुज्ञातः सह सर्वैर्महर्षिभिः । एष वक्ष्यति धर्मात्मा वसिष्ठो मे यथाक्रमम् ॥

மஹர்சி:	“ மகரிஷிகள்	வசிஸ்த:	வயலிஷ்டர்,
சரீ:	எல்லோருடன்	விஷாமிஸாம்யநுஜாத:	விச்வாமித்திரருடைய
சஹ	கூட		அநுமதிபெற்றவராகி
புய:	இந்த	மே	என்
பர்மாஸா	தர்ம தர்மவான	யயாக்ரம்	வம்சவரிசைக்ரமத்தை
		வக்யதி	விவரிப்பார் ”.

एवमुक्त्वा नरश्रेष्ठे राज्ञां मध्ये महात्मनाम् । तूष्णींभूते दशरथे वसिष्ठो भगवानृषिः ॥
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञो वैदेहं सपुरोधसम् ॥ १९ ॥

ராஜா	அரசர்களுடையவும்,	வாக்யஜ்:	சொல்லறிவாளரும்,
மஹானா	மகாத்மாக்களுடை	ஈயி:	ரிஷிபுமான
மயே	நடுவில் [யவும்,	யசிஸு:	வனிஷ்ட
மரணே	புருஷோத்தமராகிய	மகவான்	பகவான்,
இசாரே	தசாதர்,	சுபுரோபஸ	புரோகிதருடனிருக்
மயே	மேற்கண்டவண்ண		கும்
	மாய்	வீதேஹ்	ஜனகரைப்பார்த்து,
தவ்வா	சொல்லிலிட்டு,	வாக்ய	பின்வரும் மொழியை
ஸுரீயூதே	மௌனமடைந்த	தவ்வா	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	வுடனே,		னார்.

अव्यक्तप्रभवो ब्रह्मा शाश्वतो नित्य अव्ययः । तस्मान्मरीचिः संजज्ञे मरीचेः काश्यपः सुतः॥

மஹா	“பிரம்மா,	தஸாத	அவரிடத்தினின்று
சாந்த:	சாக்ஷதர்.	மரிசி:	மரீசி
நித:	தனது திருவுள்ளப்ப	சங்கீ	உண்டானார்.
	டியே நடக்கவல்லவர்.	மரிசை:	மரீசியின்
அவ்ய:	காலக்ரமதோஷாதீத:	புத:	பிள்ளை
அவ்யநமவ:	{ புலன்களுக்கெட்டாத	காச்ய:	காச்யப்.
	{ பரமனிடத்திலிருந்		
	{ துண்டானவர்.		

विवस्वान्काश्यपाज्ज्ञे मनुर्वैवस्वतः स्मृतः । मनुः प्रजापतिः पूर्वमिक्ष्वाकुस्तु मनोः सुतः ॥

காசியபா
வिवஸ்வா
ஜ்ஞே
வெவஸ்வத:
காசியபரிடத்திலின்று
சூரியபகவான்
பிறந்தார்.
சூரியபகவான் பிள்ளை
பென

मनुः तु
पूर्वं
प्रजापतिः
मनोः
सुतः
इक्ष्वाकुः
मनु என்பவர்தான்
முதல்
மானிடக்கோடிகளின்
பிதா.
மனுவினது
பிள்ளை
இக்ஷ்வாகு.

स्मृतः
मनुः
வழங்கப்படுபவர்
மனு என்பவர்.

तमिक्ष्वाकुमयोध्यायां राजानं विद्धि पूर्वकम् । इक्ष्वाकोस्तु सुतः श्रीमान्कुक्षिरित्येव विश्रुतः ॥

அயோத்யா
த
இக்ஷ்வாகு
पूर्वकं
राजानं
विद्धि
அயோத்தியில்
அந்த
இக்ஷ்வாகுவை
முதல்
மன்னராக
அறியும்.

श्रीमान् एव
विश्रुतः
कुक्षिः
इति तु
इक्ष्वाकोः
सुतः
ஸ்ரீமான்ன
திரிஸோகப்ரஸித்தி
குக்ஷி [பெற்றவராகிய
என்பவர்தான்
இக்ஷ்வாகுவின்
புதல்வர்.

कुक्षेरथात्मजः श्रीमान्विकुक्षिरुदपद्यत । विकुक्षेस्तु महातेजा वाणः पुत्रः प्रतापवान् ॥२३॥

अथ
कुक्षेः
आत्मजः
श्रीमान्
विकुक्षिः
“அதன்மேல்
குக்ஷியின்
பிள்ளையாய்
ஸ்ரீமானு
விகுக்ஷி,

उदपद्यत
महातेजाः
प्रतापवान्
वाणः तु
विकुक्षेः पुत्रः
உண்டானார்.
மகாதேஜஸ்வியும்
பிரதாபசாலியுமாகிய
பாணனென்பவர்தான்
விகுக்ஷியின் புத்திரர்.

वाणस्य तु महातेजा अनरण्यः प्रतापवान् । अनरण्यात् पृथुर्जज्ञे त्रिशङ्कुस्तु पृथोः सुतः ॥

महातेजाः
प्रतापवान्
अनरण्यः तु
மகாதேஜஸ்வியும்,
பிரதாபசாலியுமாகிய
‘அனரண்பன்’ என்
பவர்தான்

पृथुः
जज्ञे
त्रिशङ्कुः तु
‘பிருது’ என்பவர்
உண்டானார்.
‘திரசங்கு’ என்பவர்
தான்

वाणस्य
अनरण्यात्
பாணரின் புதல்வர்.
அனரண்பரிடத்திலி
ருந்து

पृथोः
सुतः
பிருதுவின்
புத்திரர்.

त्रिशङ्कोरभवत् पुत्रो धुन्धुमारो महायशः । धुन्धुमारान्महातेजा युवनाश्वो महारथः ॥

युवनाश्वसुतः श्रीमान् मान्धाता पृथिवीपतिः ॥ २५ ॥

त्रिशङ्कोः
महायशः
धुन्धुमारः
पुत्रः
अभवत्
धुन्धुमारात्
திரசங்குவக்கு [ரன்
பெரும்புகழுடைபவ-
‘துந்துமா’ரனும்
பிள்ளை
உண்டானார்.
துந்துமாரனிடத்தி
லின்று

महातेजाः
महारथः
युवनाश्वः
युवनाश्वसुतः
पृथिवीपतिः
श्रीमान्
मान्धाता
மகாதேஜஸ்வியும்,
மகாரதனுமான
யுவனாசுவன்.
யுவனாசுவனின் பிள்ளை
மண்டலாதிபதியும்
ஸ்ரீமன்னுமான்
மாந்தாநா.

मान्धातुस्तु सुतः श्रीमान् सुसन्धिर्दपयत । सुसन्धेरपि पुत्रौ द्वौ ध्रुवसन्धिः प्रसेनजित् ॥

मान्धातुः மந்தாதாவுக்கு
 श्रीमान् ஸ்ரீமான்
 सुसन्धिः तु 'ஸ்-ஸ்ந்தி'பென்பவர்
 தான்
 सुतः பிள்ளையாய்
 उदपयत பிறந்தார்.

ध्रुवसन्धिः 'த்ருவஸந்தி'பென்ப
 வரும்,
 प्रसेनजित् 'ப்ரஸேனஜித்' என்ப
 வருமாகிய
 द्वौ अपि இருவர்களும்
 सुसन्धेः ஸ்-ஸ்ந்தியின்
 पुत्रौ புதல்வர்கள்.

यशस्वी ध्रुवसन्धेस्तु भरतो नाम नामतः । भरतातु महातेजा असितो नाम जातवान् ॥

नामतः பிரஸித்திபெற்ற
 यशस्वी புகழுடைபவரான
 भरतः नाम तु 'பரதனெ'ன்பவர்தான்
 ध्रुवसन्धेः த்ருவஸந்தியின்
 புதல்வர்.

महातेजाः மகா தேஜஸ்விபாகிய
 असितः नाम तु 'அஸிதநெ'ன்பவர்
 தான்
 भरतात् பரதனிடத்தினின்று
 जातवान् பிறந்தார்.

यस्यैते प्रतिराजान उदपयन्त शत्रवः । हैहयास्तालजङ्घाश्च शूराश्च शशिविन्दवः ॥ २८ ॥
 तांस्तु संप्रतियुध्यन् हि युदे राजा प्रवासितः ॥ २९ ॥

एते இந்த
 शूराः சூரர்களான
 हैहयाः 'ஹைஹயங்கள்' என்
 பலர்களும்,
 तालजंघाः च 'தாலஜங்கங்கள்' என்
 பலர்களும்,
 शशिविन्दवः च 'சசிபிந்துக்கள்' என்
 பலர்களுமான
 प्रतिराजानः இதரராஜாக்கள்,
 यस्य எவருக்கு
 शत्रवः தீங்கு புரியும் விரோ
 திகளாய்

उदपयन्त ஏற்பட்டார்களோ
 राजा हि அந்த இந்த மன்னர்
 தான்
 युदे புத்தத்தில்
 तान् அவர்களை
 संप्रतियुध्यन् நேரில் எதிர்த்து போர்
 செய்தார்.
 तु அப்பொழுது
 प्रवासितः { ராஜ்யத்தினின்று தூ
 த்தி ஒட்டிவிடப்பட்
 டார்.

हिमवन्तमुपागम्य भार्याभ्यां सहितोऽवसत् । असितोऽल्पवलो राजा कालधर्ममुपेयिवान् ॥

अल्पवलः • தர்பலனாகிய
 असितः அஸித
 राजा மன்னர்,
 भार्याभ्यां • இருபத்னிமார்களோடு
 सहितः கூடினவராய்,

हिमवन्त இமயமலைக்கு
 उपागम्य வந்துசேர்ந்து,
 अवसत् வஸித்தார்.
 कालधर्म மாணத்தை
 उपेयिवान् அடைந்தார்.

दे चास्य भार्ये गर्भिण्यौ बभूवतुरिति श्रुतिः । एका गर्भविनाशाय सपत्न्यै तु गरं ददौ ॥

த	அந்த ஸமயத்தில்	श्रुतिः	{ இருவருக்கும் பேச் சால் தெரிந்த விஷய மாக இருந்தது.
अस्य	இவருடைய	एका	ஒருத்தி
भार्ये	பத்னிகள்,	सपत्न्यै	சக்களத்திக்கு
दे च	இருவரும்,	गर्भविनाशाय	கருவழியும்பொருட்டு
गर्भिण्यौ	கர்ப்பிணிகளாக	गरं	விஷத்தை
बभूवतुः	இருந்தார்கள்.	ददौ	கொடுத்தான்.
इति	இது		

ततः शैलवरे रम्ये बभूवाभिरतो मुनिः । भार्गवश्च्यवनो नाम हिमवन्तमुपाश्रितः ॥३२॥

ततः	அதேஸமயத்தில்	रम्ये	அழகிய
भार्गवः	பிருகுகுலத்தியவரும்,	शैलवरे	ஓர் உத்தமமான
च्यवनः नाम	'சபவனரெ'ன்றவரு		குன்றில்
मुनिः	ஓர் ரிஷி, [மான	अभिरतः	தெய்வ தயானத்திலே
हिमवन्तं	இமயமலையை		யேகாலங்கழிப்பவராக
उपाश्रितः	அடைந்தவராய்	बभूव	இருந்தார்.

तत्र चैका महाभागा भार्गवं देववर्चसम् । ववन्दे पञ्चपत्राक्षी कांक्षन्ती सुतमुत्तमम् ॥३३॥

महाभागा	மகாபாக்பவதியும்,	देववर्चसं	தேவர்களைப்போன்ற
पञ्चपत्राक्षी	தாமரைபிதழ்கண் ணிபுமான	भार्गवं	ஒளிபுடையவரான
एका	ஒருத்தி	तस्य च	பார்க்கவரை
उत्तमं	உத்தமனான		அவரிருந்த இடத்திற் குச் சென்று
सुतं	பிள்ளையை	ववन्दे	{ தூரத்திலிருந்தே வி தேயமாய் கைகப்பி ஸேவித்தான்.
कांक्षन्ती	பெறக்கோரினவளாய்		

तमृषिं साऽभ्युपागम्य कालिन्दी चाभ्यवादयत् । स तामभ्यवदद्विप्रः पुत्रेऽसुं पुत्रजन्मनि ॥

कालिन्दी	'காளிந்தி' என்று பெயருடைய	विप्रः	அந்தணர்,
सा	அவள்,	पुत्रेऽसुं	நற்புதல்வனைப்பெற
तं ऋषिं	அந்த முனிவருக்கு		யிரும்பிய
अभ्युपागम्य	அருகில் சென்று,	तां	அவளைப்பார்த்து
अभ्यवादयत्	திருவடிகளில் முடி தாழ்த்திஸேவித்தான்.	पुत्रजन्मनि च	புத்தோ தப்த்திவிஷ யத்தில்
सः	அந்த	अभ्यवदत्	பின்வருமாறு ஆசீர்வ தித்தருளினார்.

तव कुशौ महाभागे सुपुत्रः सुमहाबलः । महार्थीमो महातेजा अचिरात् सञ्जनिष्यति ॥

गरेण सहितः श्रीमान् मा शुचः कमलेक्षणे

॥ ३५ ॥

कमलेक्षणे "தாமரக்கண்ணியை !

महातेजा:

மகாதேஜஸ்வியும்

महाभागे मकारपुण्यपेक्षेण
டைபவனோ !

श्रीमान्

ஸ்ரீமானுமாகிய

गरेण விஷத்தால்

सुपुत्रः

தர் சுல்லபுத்திரன்

सहितः உருக்கொண்டவனும்

तव

உன்

सुमहाबलः மகாபிரஸித்திபெற்ற

कुशौ

வயற்றில்

पलशालीयाम्,

अचिरात्

சீக்கிரமாகவே

महावीर्यवान्,

सञ्जनिष्यति

பிறக்கப்போகிறான்.

मा शुचः

மனவக்கத்தை

கிட்டொழி.

एवमुक्ता महाभागा असिते स्वर्गते सति । निधाय चेतो नृपतौ विद्युल्लेखेव सुप्रभा ॥
च्यवनं तु नमस्कृत्य राजपुत्री पतिव्रता । पतिशोकातुरा तस्मात् पुत्रं देवी व्यजायत ॥३७॥

विद्युल्लेखा மின்னற்கொடி

पतिव्रता

பதவிரதைபும்,

इव போன்ற [னும்,

राजपुत्री

ராஜபுத்திரியும்

सुप्रभा மகா ஒளியுடைபவ-

देवी

பட்டமலறிவியும்,

पतिशोकातुरा { கணவனைவிழந்த சோ

च्यवनं

சயவனரை

कत्ततालं மனம்

नमस्कृत्य

சரணமடைந்து

नोर्नतवान्

एवं

மேற்கண்டவண்ண

अर्पयम् அர்ப்பவும்

उक्ता

மாய்

अवतिथः, அவநிதர்,

महाभागा

ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற

कवर्कलोकवासी கவர்க்கலோகவாஸி

तस्मात्

வளுமாகிய

पारिपुत्रकैल्यम्, பாரிபுத்தகையிலும்,

सुप्रभा

மகாபுண்பப்பெருக்கு

मन्मथीदத்தில் மன்னரிடத்தில்

दैवः

டைபவளுமான அவன்

निधाय அர்ப்பணம்செய்து

पुत्रं

அதனால்

कित्त, கிட்ட,

व्यजायत

ஒருபுத்திரனை

सपत्न्या तु गरस्तस्यै दत्तो गर्भजिघांसया ।

सह तेन गरेणैव जातः स सगरोऽभवत् ॥

गर्भजिघांसया கருவழிக்கவேண்டுமெ

सः

அவர்

न्त एन्नात्तुடன் ன்ற எண்ணத்துடன்

तेन

அதே

सपत्न्या சக்களத்தியாலே

गरेण सह एव

விஷத்தோடேயே

तस्य அவளுக்கு

जातः

பிறந்தார்.

गरः விஷம்

तु

அதுகாரணமாய்

इत्यः கொடுக்கப்பட்டது.

सगरः तु

‘ஸகரோ’ன்

अभवत्

வழக்கானார்.

सगरस्त्यासमर्जस्तु असमञ्जात् तथाशुमान् ।

दिलीपेऽशुमतः पुत्रो दिलीपस्य भगीरथः ॥

भगीरथात् ककुत्स्थस्तु रघुस्तस्मादजायत

॥ ३९ ॥

असमञ्जः तु 'अஸமஞ்சன்' தான்
 सगरस्य 'ஸகரரின் புதல்வன்.
 तथा அதன்மேல்
 असमञ्जात् அஸமஞ்சனிடத்தினி
 ன்று
 अंशुमात् 'அம்சமானெ'ன்பவர்
 பிறந்தார்.
 दिलीपः 'திலீபரென்'பவர்
 अंशुमतः அம்சமானின்

पुत्रः १ புதல்வர்
 भगीरथः तु 'பகிரதர்'தான்
 दिलीपस्य திலீபரின் புதல்வர்.
 भगीरथात् பகிரதரிடமிருந்து
 ककुत्स्थः 'ககுத்தஸ்தர்' என்பவர்
 பிறந்தார்.
 तस्मात् அவரிடமிருந்து
 रघुः १ 'ரகு'வென்பவர்
 अजायत பிறந்தார்.

रघोस्तु पुत्रस्तेजस्वी प्रवृद्धः पुरुषादकः । कल्पाषपादोऽप्यभवत्तस्माज्जातस्तु शङ्खणः ॥

रघोः ரகுவுக்கு
 तेजस्वी अपि தேஜஸ்வியாயிருந்தும்
 तु ஒரு சாபத்தால்
 पुरुषादकः நாமம்ஸத்தை புஜிப்
 பவரும்,
 कल्पाषपादः तु கற்பப்புகிறமுள்ள கா
 ல்களைபுடையவராயும்

प्रवृद्धः 'ப்ரவிருத்தரெ'ன்ற
 பிள்ளை
 पुषः உண்டானார்.
 भभवत् அவரிடத்தின்று
 तस्मात् 'சங்கணரெ'ன்பவர்
 शङ्खणः பிறந்தார்.
 जातः

सुदर्शनः शङ्खणस्य अग्निवर्णः सुदर्शनात् । शीघ्रगस्त्वग्निवर्णस्य शीघ्रगस्य मरुः सुतः ॥
 मरोः मशुश्रुकस्त्वासीदम्बरीषः मशुश्रुकात् ॥ ४१ ॥

सुदर्शनः 'ஸுதர்சனரென்பவர்'
 शङ्खणस्य சங்கணரின் புதல்வர்.
 सुदर्शनात् 'ஸுதர்சனரிடத்தி
 லிருந்து
 अग्निवर्णः 'அக்னிவர்ணரெ'ன்ப
 வர் பிறந்தார்.
 शीघ्रगः तु 'சீக்கிரகரெ'ன்பவர்
 தான்,
 अग्निवर्णस्य அக்னிவர்ணரின்
 புதல்வர்.

मरुः 'மரு'வென்பவர்
 शीघ्रगस्य சீக்கிரகருடைய
 सुतः புத்திரர்.
 मशुश्रुकः 'ப்ரகசுருகர்'
 मरोः மருவனிடத்தினின்று
 आसीत् உண்டானார்.
 अम्बरीषः तु 'அம்பரீஷர்'தான்
 मशुश्रुकात् ப்ரகசுருகரிடத்தினி
 ன்று உண்டானவர்.

अम्बरीषस्य पुत्रोऽभून्नहुषः पृथिवीपतिः । नहुषस्य ययातिस्तु नाभागस्तु ययातिजः ॥

अम्बरीषस्य அம்பரீஷருக்கு
 पुत्रः புத்திரனாகிய
 नहुषः तु 'நகுஷரெ'ன்பவர்
 தான்
 पृथिवीपतिः மண்டலாதிபதியாய்
 अभूत् விளங்கினார்.

ययातिः तु 'யயாதி'யென்பவர்
 தான்
 नहुषस्य நகுஷரின் புதல்வர்.
 नाभागः 'நாபாகரெ'ன்பவர்
 ययातिजः யயாதியின் புதல்வர்.

454

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

नाभागव बभूवाजो अजादशरथोऽभवत् । अस्मादशरथाज्जातौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

नाभागव	நாபாகருங்கு	अस्मात्	இந்த
भजः	'அறுரெ'ன்பவர்	दशरथात्	தசரதரிடத்திலிருந்து
बभूव	பிறந்தார்.	भ्रातरौ	பிராதாக்களாகிய
अजात्	அறுரிடத்திலின்று	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும்
दशरथः	தசரதர்	"	
अभवत्	உண்டானார்.	जातौ	பிறந்தார்கள்.

आदिवंशविशुद्धानां राज्ञां परमधर्मिणाम् । इक्ष्वाकुकुलजातानां वीराणां सत्यवादिनाम् ॥
रामलक्ष्मणयोरथे त्वत्सुते वरये नृप । सदृशाभ्यां नरश्रेष्ठ सदृशे दातुमर्हसि ॥ ४५ ॥

राज्ञां	அரசர்களாய்,	नृप	மன்னரே!
आदिवंश- } विशुद्धानां }	ஆதிமுதல் தொடங்கி வம்சபரம்பரையின் சுத்தியுடையவர்க ளாய்,	त्वत्सुते	தேவீருடைய பெண் களிருவர்களையும்
परमधर्मिणां	பரமதர்மிஷ்டர்களாய்	वरये	கொடுக்கும்படி நான் வேண்டுகிறேன்.
वीराणां	வீரர்களாய்,	नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தமரே!
सत्यवादिनां	உண்மை பேசுபவர் களாய்,	सदृशाभ्यां	தக்க பிள்ளைகளிருவர் களுக்கும்
इक्ष्वाकुकुल- } जातानां }	இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்குள்	सदृशे	தக்க பெண்களிருவர் களையும்
अथे	சேர்ந்திருக்கும் காரணத்தால்	दातुं	பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொடுக்க
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவர்களுக்கும்	अर्हसि	மனமிசைந்தருள்வீ ராக.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2137

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம்

कन्याप्रदानप्रतिज्ञा—கன்யாதானம் செய்வதாக வாக்களிப்பது.

एवं ब्रुवाणं जनकः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । श्रोतुमर्हसि भद्रं ते कुलं नः परिकीर्तितम् ॥

जनकः	ஐனகர்,	कुलं	வம்சம்,
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	परिकीर्तितं	விவரிக்கப்படுவதற்கு
ब्रुवाणं	விரித்துரைசெய்த	श्रोतुं	செவிகாற்ற
	அவரைப் பார்த்து,	अर्हसि	தேவீர் திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி		
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழி பைச்சொன்னார்.	ते भद्रम्	{ தேவீருக்கு புகழே மேல்மேலுமுண்டாக கும்.
नः	"எங்களுடைய		

प्रदाने हि मुनिश्रेष्ठ कुलं निरवशेषतः । वृत्तव्यं कुलजातेन तन्निबोध महामुने ॥ २ ॥

मुनिश्रेष्ठ	"முனிவர் பெருமானே!	वृत्तव्यं	சொல்லப்படவேண்டியது.
कुलजातेन	நற்குலத்தில் பிறந்தவனால்	हि	என்கிறபடியால்,
प्रदाने	கன்பா தானத்தில்	महामुने	மஹாமுனியே!
कुलं	வம்சாவளியானது	तत्	அதற்கு
निरवशेषतः	ஒன்றும் தவறாமல்	मे	என்னிடம்
		निबोध	திருச்செவி சாற்றியருள்வீராக.

राजाऽभूच्छिष्य लोकेषु विश्रुतः स्वेन कर्मणा । निमिः परमधर्मात्मा सर्वसत्त्ववतां वरः ॥

निमिः	"நிமி என்ற	वरः	உத்தமரெனவும்,
राजा	ஓர் அரசர்,	परमधर्मात्मा	மகா தர்மியுடனெனவும்,
स्वेन	தனது [பயனால்	शिष्य	முன்று
कर्मणा	புண்பகிருத்தபங்களின்-	लोकेषु	உலகங்களிலும்
सर्वसत्त्ववतां	ஸகல ஸாத்வீகர்களுக்கும்	विश्रुतः अभूत्	பிரசித்தராயிருந்தார்.

तस्य पुत्रो मिथिर्नाम मिथिला येन निर्मिता । प्रथमो जनको नाम जनकादप्युदावसुः ॥

प्रथमः	"முதல்	मिथिः नाम	அவராகிய 'மிதி'என்பவர்தான்
जनकः	ஜனகர்	तस्य	அவருடைய
नाम अपि	என்று வழங்கப்பட்டவரும்,	पुत्रः	புத்திரர்.
मिथिला	மிதிலாபட்டணம்	जनकात्	ஜனகரிடத்தினின்று
निर्मिता	நிர்மாணம்செய்யப்	उदावसुः	'உதாவஸு' என்பவர் பிறந்தார்.
येन	எவராலோ, [பட்டது		

उदावसोस्तु धर्मात्मा राजा वै नन्दिवर्धनः । नन्दिवर्धनपुत्रस्तु सुकेतुर्नाम नामतः ॥ ५ ॥

नन्दिवर्धनः	"'நந்திவர்த்தனரெ'ன்றிற	नामतः	பிரஸித்திபெற்ற
धर्मात्मा वैः	தர்மாத்மாவான	सुकेतुः	'ஸு-கேது'
राजा तु	அரசர்தான்	नाम तु	என்பவர்தான்
उदावसोः	உதாவஸு-வின் புத்திரர்.	नन्दिवर्धनपुत्रः	நந்திவர்த்தனருடைய புதல்வர்.

सुकेतोरपि धर्मात्मा देवरातो महाबलः । देवरातस्य राजर्षेर्बृहद्रथ इति स्मृतः ॥ ६ ॥

महाबलः	"மஹாபலசாலியும்	बृहद्रथः	'பிருகதாதர்'
धर्मात्मा अपि	தர்மாத்மாவுமான	इति	என்று
देवरातः	'தேவராதர்' என்பவர்	स्मृतः	வழங்கப்பட்டவர்,
सुकेतोः	ஸு-கேதுவின் புதல்வர்.	राक्षसैः	ராஜாஷிபாகிய
		देवरातस्य	தேவராதரின் புதல்வர்.

बृहद्रथस्य शूरोऽभून्महावीरः प्रतापवान् । महावीरस्य धृतिमान्सुधृतिः सत्यविक्रमः ॥ ७ ॥

शूरः	சூரனும்	सत्यविक्रमः	என்பாத பரக்கி
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமாகிய		ராமமுடையவருமான
महावीरः	'மஹாவிரரெ'ன்பவர்	सुधृतिः	'ஸு'திருதி' என்பவர்
बृहद्रथस्य	ப்ருஹதரதருக்கு	महावीरस्य	மஹாவிரரின்
अभूत्	பிரந்தர்.		புத்திரர்.
धृतिमान्	தையவரானும்		

सुधृतेरपि धर्मात्मा दृष्टकेतुः सुधार्मिकः । दृष्टकेतोस्तु राजर्षेर्हयम्ब इति विश्रुतः ॥ ८ ॥

धर्मात्मा	தருமசின்தைபுள்ள	विश्रुतः	பிரஸித்திபெற்ற
	வரும்	हयम्बः	'ஹய்ப்ச்வர்'
सुधार्मिकः अपि	சிறந்த தர்மரானுஷ்டா	इति तु	என்பவர்தான்
	னமுடையவருமான	राजर्षेः	ராஜரிஷியான
दृष्टकेतुः	'திருஷ்டகேது' என்	दृष्टकेतोः	திருஷ்டகேதுவின்
	பவர்.		புத்திரர்.
सुधृतेः	ஸு'திருதியின் புதல்		
	வர்.		

हयम्बस्य मरुः पुत्रो मरोः पुत्रः प्रतिन्धकः । प्रतिन्धकस्य धर्मात्मा राजा कीर्तिरथः सुतः॥

मरुः	'மரு' என்பவர்	पुत्रः	புத்திரர்.
हयम्बस्य	ஹய்ப்ச்வரின்	धर्मात्मा	தருமாத்மாவாகிய
पुत्रः	புத்திரர்.	कीर्तिरथः	'கீர்த்திராதரெ'ன்னும்
प्रतिन्धकः	'ப்ரதிந்தகரெ'ன்பவர்	राजा	மன்னர்,
मरोः	மருவின்	प्रतिन्धकस्य	ப்ரதிந்தகரின்
		सुतः	புதல்வர்.

पुत्रः कीर्तिरथस्याथ देवमीढ इति स्मृतः । देवमीढस्य विबुधो विबुधस्य महीध्रकः ॥ १० ॥

अथ	அதன்மேல்	पुत्रः	புத்திரர்.
देवमीढः	'தேவமீடர்'	विबुधः	'விபுதரெ'ன்பவர்
इति	என்று	देवमीढस्य	தேவமீடரின் புதல்வர்
स्मृतः	வழங்கப்பட்டவர்	महीध्रकः	'மகித்ராகரெ'ன்பவர்
कीर्तिरथस्य	கீர்த்திராதரின்	विबुधस्य	விபுதரின் புதல்வர்.

महीध्रकसुतो राजा कीर्तिरातो महाबलः । कीर्तिरातस्य राजर्षेर्महारोमा व्यजायत ॥ ११ ॥

महाबलः	மஹா பலசாலியாகும்	महारोमा	'மஹாரோமா' என்
कीर्तिरातः	'கீர்த்திராதரெ'ன்னும்		பவர்
राजा	ஆரான்,	राजर्षेः	ராஜரிஷியான
महीध्रकसुतः	மஹித்ராகருடைய	कीर्तिरातस्य	கீர்த்திராதருக்கு
	பிள்ளை.	व्यजायत	பிறந்தார்.

महारोम्णस्तु धर्मात्मा स्वर्णरोमा व्यजायत । स्वर्णरोम्णस्तु राजर्षेस्वरोमा व्यजायत ॥

धर्मात्मा தருமா த்மாவான்
 स्वर्णरोमा तु 'ஸ்வர்ணரோமா' என் பவர்தான்
 महारोम्णः மஹாரோமருக்கு
 व्यजायत பிறந்தார்.

हस्वरोमा तु 'ஸ்வரஸ்வரோமா' என் பவர்தான்
 राजर्षे: ராஜரிஷியான்
 स्वर्णरोम्णः ஸ்வர்ணரோமருக்கு
 व्यजायत பிறந்தார்.

तस्य पुत्रद्वयं राज्ञो धर्मज्ञस्य महात्मनः । ज्येष्ठोऽहमनुजो भ्राता मम वीरः कुशध्वजः॥१३॥

तस्य "அந்த
 धर्मज्ञस्य அறநெறியறிந்த
 महात्मनः மஹாத்மாவான்
 राज्ञः ராஜரவுக்கு
 पुत्रद्वयं புத்திரர்களிரண்டு.
 ज्येष्ठः மூத்தவன்

अहं நான்.
 मम என்
 अनुजः உடன் பிறந்த
 भ्राता தம்பிரி
 वीरः வீரனான
 कुशध्वजः குசத்வஜன்.

मां तु ज्येष्ठं पिता राज्ये सोऽभिपिच्य नराधिपः । कुशध्वजं समावेश्य भारं मयि वनं गतः ॥

पिता "தந்தையும்
 नराधिपः तु வேந்தருமாகிய
 सः அவர்,
 ज्येष्ठः மூத்தவனான
 मां என்னை
 राज्ये ராஜ்யத்தில்
 अभिपिच्य பட்டங்கப்பிட்டு,

कुशध्वजं குசத்வஜனை
 भारं பரிக்கப்படவேண்டிய
 मयि என்னிடம் [வஞக
 समावेश्य ஒப்பிவித்துவிட்டு,
 वनं தவம் செய்ய வனத் திந்து
 गतः போய்கிட்டார்.

वृद्धे पितरि स्वयति धर्मेण धुरमावहम् । भ्रातरं देवसङ्काशं स्नेहात्पश्यन्कुशध्वजम् ॥१४॥

वृद्धे "வயதுமுதிர்ந்த
 पितरि தகப்பனார்,
 स्वयति சுவர்க்கமடைந்தவன ில்
 देवसङ्काशं தேவர்களுக்கெட்ப.
 भ्रातरं தம்பியான [பாண

कुशध्वजं குசத்வஜனை
 स्नेहात् அபிமானத்தோடு
 पश्यन् பார்ப்பவனாய்
 धर्मेण தருமத்தோடு
 भुरं ராஜ்யபாரத்தை
 आवहम् வஹித்தேன்.

कस्यचिच्चथ कालस्य सांकाश्यादागतःपुरात् । सुधन्वा वार्यवान्राजा मिथिलामवरोधकः ॥

अथ "பிறகு
 कस्यचित् ஒரு
 कालस्य சமயத்தில்
 सांकाश्यात् ஸாங்காச்ய
 पुरात् புரியிலிருந்து
 वार्यवान् तु வீரியவானும்

राजा அரசனுமான
 सुधन्वा 'ஸுதன்வா' என்
 मिथिला மிதிலையை [பவன்
 अवरोधकः முற்றுடை செய்பவ னாய்
 आगतः வந்துசேர்ந்தான்.

• स च मे प्रेययामास शैवं धनुरनुत्तमम् । सीता कन्या च पद्माक्षी मयं वै दीयतामिति ॥

ச:	"அவன்"	கன்யா ச	கன் கனிகையும்
அனுத்மம்	"நிகச்சோர்ப்படமான"	மயம்	எனக்கு
சீவ்	சிவனார்	தீயதா	கொடுக்கப்பட்டும்
தனு: ச	தனுஸ்ஸும்,	ஐதி	என்று
பமாஷி	தாமரைசித்தப்போன்ற	மே	எனக்கு
	கண்களைபுடைய	பிரேயயாசை வே	சூதுவிட்டுக்கேட
சீதா	"வலிதை" என்ற		டான்.

तस्याऽप्रदानाद्दुःखे युद्धमासीन्मया सह । स हतोऽभिमुखो राजा रुधन्वा तु मया रणे ॥

மகர்ஷ்	"பிரமணியே!	அபிமுக:	கிட்டிநெருங்கிய
தத்யா:	அவளை	ச:	அந்த
அபரதானா	மறுத்துவிட்டமை	சுதன்வா	ஸுதன்வா என்ற
மயா	என்கொடு [பால்]	ராஜா	அரசன்
சஹ	கூட	ரணே து	புத்தத்திலேயே
யுத்	புத்தம்	மயா	என்கால்
அசீத	நடந்தது.	ஐத:	கொல்லப்பட்டான்.

निहत्य तं मुनिश्रेष्ठ सुधन्वानं नराधिपम् । साङ्काश्ये भ्रातरं वीरमभ्यपिञ्चं कुशध्वजम् ॥

முனிசுரே	"முனிவர் பெருமானே!	வீர	சூரனும்
த	அந்த	அதர்	தம்பியுமான
சுதன்வான்	ஸுதன்வா என்ற	கூசாவஜ்	சூசத்வஜனை
நராதிபம்	அரசனை	சாங்காச்யே	ஸாங்காச்யத்தில்
நிஹத்ய	கொன்ற,	அப்யபிஞ்சம்	திருமுடி சூட்டினேன்.

• कनीयानेप मे भ्राता अहं ज्येष्ठो महामुने । ददामि परमप्रीतो बध्नों ते मुनिपुङ्गव ॥

सीतां रामाय भद्रं ते कर्मिलां लक्ष्मणाय च ॥ २१ ॥

மகாமுனே	"மாமுனிவரே!	சீதா	வலிதையை
ஈ:	இவன்	ராமாய	ஸ்ரீராமருக்கும்,
மே	என்னுடைய	கர்மிலா	ஷர்மிளையை
கனியா	இளைப	லக்ஷ்மணாய ச	லக்ஷ்மணருக்கும்
அதா	பிராதா.	பரமபிரீத:	எல்லா மனக்கவலைபு
அஹ்	நான்		மொழிந்தவனாய்
ஜ்யே:	முத்தவன்.	ததாமி	பாணிக்கிரகணம் செ
சுனிபுங்	முனிபுக்கவரே!		ய்துகொடுக்கிறேன்.
தே	அந்த	தே மதம்	மனமிசைந்தருள்
வத்யா	கன்னிகைகொண்ட		விராக.

वीर्यशुल्कां मम सुतां सीतां सुरसुतोपमाम् । द्वितीयामूर्ध्विलां चैव त्रिर्दामि न संशयः ॥

மம
சுரசுதோபமா
சுதா
வீரய்ஸுல்கா
“எல்லாபய
தேவகன்வினை
கருக்கு நிகரான
பெண்ணும்,
பார்க்கத்தின் பய
இக் அபாயப்பட்ட
வளுமான

सीता एव
द्वितीया
कर्मिला च
सिः
दवामि
“लौकिकेयपुत्रम्,
இனையவனான
ஊர்மினையபுத்,
நீகரணத்தோடு
பாணிக்ரகணம்செய்
துகொடுக்கிறேன்.
இதற்கையமின்று.

रामलक्ष्मणयो राजन् गोदानं कारयस्व ह । पितृकार्यं च भद्रं ते ततो वैवाहिकं कुरु ॥ २३ ॥

राजन् ह
रामलक्ष्मणयोः
गोदानं
“मकाराज्ये!
இராமலக்ஷ்மணர்க
கருக்கு
விவாகத்திற்கு முத
லங்கமான ஸமாவர்
த்தனத்தையும்,

पितृकार्यं च
कारयस्व
ततः
वैवाहिकं
कुरु
भद्रं ते
“நந்திராத்தத்தை
செய்துவையபுத்[புத்,
அதன்மேல்
கல்யாணச்சடங்கை
செய்யும்.
மனமிசைத்தருள்வீர்.

मया ह्यद्य महाबाहो तृतीये दिवसे विभो । फल्युन्यामुत्तरे राजंस्तस्मिन्वैवाहिकं कुरु ॥ २४ ॥

महाबाहो
अद्य
मयाः हि
विभो
तृतीये दिवसे
फल्युन्या
तस्मिन्
उत्तरे
वैवाहिकं
“महोपायुवे!
இன்று
மகநகரத்திராமன்றோ!
பிரபுவே!
முன்றாவது தினத்தில்
பல்குனி என்கிற
அந்த
உத்திரநகரத்திரத்தில்
கல்யாணச்சடங்கை

कु
राजन्
रामलक्ष्मणयोः
अर्थे
सुखोदयं
दानं
कार्यम्
“செய்யும்.
அரசே!
இராமர், லக்ஷ்மணர்
இவர்களின்
விஷயத்தில்
மேன்மேலும் நலங்க
ளைக்கொடுக்கிற
தானமானது
செய்யத்தக்கது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2161.

द्विसप्ततितमः सर्गः—एगुपत्तीरண்டावतु ஸர்க்கம் ॥ ७२ ॥

गोदानमङ्गलकरणम्—‘கோதானம்’ என்ற மங்களத்தைச் செய்வது

तमुक्तवन्तं वैदेहं विश्वामित्रो महामुनिः । उवाच वचनं वीरं वसिष्ठसहितो नृपम् ॥ १ ॥

उक्तवन्तं
वीरं
तं
वैदेहं
नृपं
இவ்வாறு சொல்லிய
பிரபாவசாலியபி
அந்த
விதேகதேசத்து
மன்னரைப்பார்த்து

वसिष्ठसहितः
विश्वामित्रः
महामुनिः
उवाच
“வஸிஸ்டரோடுகூட
இருந்த
விஸ்வமித்திர
மாமுனிவர்,
ஒரு மொழியை
மொழிந்தார்.”

अचिन्त्यान्यप्रमेयानि कुलानि कुलनन्दन । इक्ष्वाकूणां विदेहानां नैपां तुल्योऽस्ति कश्चन॥

குலநந்ந	"குலந்தவ !	அப்ரமேயானி	{ அளவிடர்க்கரிய மஹி
இக்ஷ்வாகூ	இக்ஷ்வாகூக்களுடையவும்,		மை பொருத்தியவைகள்.
விதேகந	விதேகநேசத்துமன்	एपां	இவைகளுக்கு
	வர்களுடையவும்,	तुल्यः	நிகரானது
कुलानि	வாங்கங்கள்	कश्चन	வேறதுவும்
अचिन्त्यानि	அச்சரியமானவைகள்.	अस्ति न	கிடையாது.

सदृशो धर्मसंवन्धः सदृशो रूपसंपदा । रामलक्ष्मणयो राजन्सीता चोर्मिलया सह ॥ ३ ॥

राजन्	"அரசே!	धर्मसंवन्धः	{ என்கிற தர்மத்தோடு
रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களு		கடின இல்லறஸம்
उर्मिलया	உர்மிலியுடன் [க்கு		பந்தமானது
सह	(பா தாவாய்) ஒர்படி	सदृशः	ஸரியானது.
	பாய்	रूपसंपदा	அழகினாலும், ஸம்பத்
सीता च	ஸீதாப்பிராட்டியார்		தாலும்
	ஆகிலும்	सदृशः	ஏற்றது.

वक्तव्यं च नरश्रेष्ठ श्रूयतां वचनं मम ॥ ४ ॥

नरश्रेष्ठ	"புருஷோத்தமரே!	मम	எனது
वक्तव्यं च	சொல்வதற்குரியதும்	वचनं	பிரார்த்தனையானது
		श्रूयताम्	கேட்கப்படட்டும்.

भ्राता यवीयान्यर्मज्ञ एष राजा कुशध्वजः । अस्य धर्मात्मनो राजन्रूपेणाप्रतिमं भुवि ॥

सुताद्वयं नरश्रेष्ठ पत्न्यर्थं वरयामहे ॥ ५ ॥

राजन्	"மன்னரே!	रूपेण	அழகில்
एषः	இந்த	अप्रतिमं	ஒப்பற்றவர்களான
धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞான	अस्य	இந்த
कुशध्वजः	குசத்வஜ	धर्मात्मनः	தர்மா த்மாவின்
राजा	மன்னர்,	सुताद्वयं	குமாரிகளிரண்டையும்
यवीयान्	இளைப	पत्न्यर्थं	கல்பாணம்செய்த
भ्राता	தம்பியார்.		கொடுத்தலை
नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தமரே!	वरयामहे	கேட்டுக்கொள்ளுகி
भुवि	உலகில்		றோம்.

भरतस्य कुमारस्य शत्रुघ्नस्य च धीमतः । वरयेम सुते राजन्स्तयोरर्थे महात्मनोः ॥ ६ ॥

राजन्	"அரசே!	महात्मनोः	மகா த்மாக்களுடைய
कुमारस्य	குமாரனான	अर्थे	உலகசுகவாழ்வின்
भरतस्य	பாதனுக்கும்		பொருட்டு
धीमतः	புத்திமானான	सुते	குமாரிகளிருவர்களை
शत्रुघ्नस्य च	சத்ருக்ஷ்ணுக்கும்	वरयेम	மன்றல் செய்ததரும்
तयोः	இவ்விருவரும்		படி கேட்கின்றனம்.

पुत्रा दशरथस्यै रूपयौवनशालिनः । लोकपालोपमाः सर्वे देवतुल्यपराक्रमाः ॥ ७ ॥

दशरथस्य "தசரதருடைய
புதா: குமாரர்களான
இமே இவர்கள்
சर्वे எல்லோரும்

रूपयौवनशालिनः { கல்லழகும், பெனவன
மும் பொருந்தியவர்
கள்.
लोकपालोपमा: உலகபாலர்கள் போன்
றவர்கள்.
देवतुल्यपराक्रमा: { தேவர்களுக்கொப்
பான பராக்ரமமு
டையவர்கள்.

उभयोरपि राजेन्द्र संवन्धेनानुबध्यताम् । इक्ष्वाकुकुलमन्यग्रं भवतः पुण्यकर्मणः ॥ ८ ॥

राजेन्द्र "ராஜேந்திர!
पुण्यकर्मणः புண்பச்செயலுடைய
भवतः உம்முடையதும்
अन्यग्रं கல்மனமுற்ற

इक्ष्वाकुकुलं अपि இக்ஷ்வாகுருளமும்
उभयो: இவ்விரண்டின்
संवन्धेन ஸம்பந்தத்தால்
अनुबध्यताम् பிணைக்கப்பட்டும் "

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा वसिष्ठस्य मते तदा । जनकः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच मुनिपुङ्गवौ ॥

वसिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய
मते அதுமதியின்பேரில்
विश्वामित्रवचः விச்வாமித்திரர்
சொன்னமொழியை
श्रुत्वा கேட்டு,
तदा அப்பொழுது

जनकः ஜனகர்
प्राञ्जलिः கைகப்பி அஞ்சலிபந்
தம் பண்ணினவராய்
मुनिपुङ्गवौ மெய்ஞ்ஞானச்செல்வர்
களைப்பார்த்து
वाक्यं பதில்வார்த்தையை
उवाच மொழிந்தார்.

कुलं धन्यमिदं मन्ये येषां नो मुनिपुङ्गवौ । सदृशं कुलसंवन्धं यदाज्ञापयथः स्वयम् ॥ १० ॥

यत् "எக்கராணத்தால்
मुनिपुङ्गवौ மெய்ஞ்ஞானச்செல்வர்க
ளாகிய நீங்கள்,
येषां எந்த
नः எங்களுடைய
सदृशं உசிதமாகிற
कुलसंवन्धं குலஸம்பந்தத்தை

स्वयं தானே
आज्ञापयथः ஆஞ்ஞாபிக்கிறீர்கள
னோ, அதனால்
इदं இந்த
कुलं குலமானது
धन्यं தாய்மைபெற்றதென
मन्ये என னுக்கிறேன்.

एवं भवतु भद्रं वः कुशध्वजसुते इमे । पत्न्यो भजेतां सहितौ शत्रुघ्नभरतावुभौ ॥ ११ ॥

एवं "இவ்வாறே
भवतु நடைபெறட்டும்.
भद्रं वः உங்கள் அருள்பாட்
டின்படி ஆகட்டும்.
इमे இந்த
कुशध्वजसुते குசத்வஜனின் குமாரி.
களிருவர்களை

सहितौ ஒன்றிசேர்ந்திருக்கிற
வர்களான
शत्रुघ्नभरतौ சத்ருக்ஷன், பரதன்,
उभौ இவ்விருவர்களும்,
पत्न्यौ மனைவிகளாக
भजेताम् அடையட்டும்.

एकाह्ना राजपुत्रीणां चतसृणां महायूने । पाणीन् गृह्णन्तु चत्वारो राजपुत्रा महाबलाः ॥

महायूने "மஹானியுனே !
 महाबलाः "மகா பலிஷ்டர்களுக்கிய
 चत्वारः "நான்கு
 राजपुत्राः "ராஜபுத்திரர்கள்,
 चतसृणां "நான்கு

राजपुत्रीणां "ராஜபுத்திரிகளுடைய
 पाणीन् "கைகளை
 एकाह्ना "ஒரே நாளில்
 गृह्णन्तु "கிரகிக்கட்டும்.

उत्तरे दिवसे ब्रह्मन्फल्गुनीभ्यां मनीषिणः । वैवाहिकं प्रशंसन्ति भगो यत्र प्रजापतिः ॥

मल्लन् "மீராமல்லனே !
 यतः "எதில்
 भगः "பகடொன்பவர்
 प्रजापतिः "அதிஷ்டாதாவான
 "தேவதைபோ, அந்த
 फल्गुनीभ्यां "பங்குனி என்சிற

उत्तरे "உத்திரநக்சத்திரம்
 दिवसे "நாளில் [கடிய
 मनीषिणः "பெரியவர்கள்
 वैवाहिकं "விவாஹமுகர்த்தத்
 "தை
 प्रशंसन्ति "கொண்டாடுகிறார்கள்.

एवमुक्त्वा वचः सौम्यं प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः । उभौ मुनिवरौ राजा जनको वाक्यमब्रवीत् ॥

एवं "இவ்வாறு
 सौम्यं "அழகான
 वचः "பேச்சை
 उक्त्वा "சொல்லிவிட்டு,
 प्रत्युत्थाय "மீண்டுமெழுந்த,
 जनकः राजा "ஜனகமன்னர்

कृताञ्जलिः "கைகப்பி அஞ்சலிபந்
 "தம் பண்ணினவராய்
 उभौ "இரண்டு
 मुनिवरौ "அருந்தவத்தலைவர்க
 "ளைப் பார்த்து
 वाक्यं "இப்படியும் ஒரு
 अभवीत् "சொன்னார். [சொல்லை

परो धर्मः कृतो महं शिष्योऽस्मि भवतोः सदा ॥ १५ ॥

महं "எனக்கு
 परः "பெரிய
 धर्मः "நல்லறம் தலைக்கட்டு
 "தல்
 कृतः "அருளப்பட்டது.

भवतोः "உங்களிருவர்களுக்
 सदा "எப்பொழுதும் [கும்
 शिष्यः "நன்றிபாராட்டும்
 "சீடனாக
 अस्मि "ஆகின்றேன்.

इमान्यासनमुख्यानि आसातां मुनिपुङ्गवौ । यथा दशरथस्येयं तथाऽप्योध्यापुरी मम ॥

प्रभुत्वे नास्ति संदेहो यथाहं कर्तुमर्ह्य

॥ १६ ॥

मुनिपुङ्गवौ "முனிச்சீரோஷ்டர்களி
 एवं "இது [ருவர்களும்
 दशरथस्य "தசரதருக்குரியதாயும்
 अयोध्यापुरी "அயோத்தியநகர்
 मम "எனக்குரியதாயும்,
 यथा तथा "என்றபடி
 इमानि "இந்த

आसनमुख्यानि "சீங்காசனங்களில்
 आसातां "எழுந்தருளட்டும்.
 प्रभुत्वे "பிரபுத்வத்தில்
 संदेहः अस्ति न "ஐயமில்லை.
 यथाहं "இஷ்டப்பாசாரம்.
 कर्तुं "செய்ய
 अर्ह्य "உரியவாறாகிறீர்கள்.

तथा ब्रुवति वैदेहे जनके रघुनन्दनः । राजा दशरथो ह्यष्टः प्रत्युवाच महीपतिम् ॥ १७ ॥

வீதே
जनके
तथा
ब्रुवति
रघुनन्दनः
விதேகநதேசத்துமன்
ஜனகர், [னரான
அவ்வாறு
சொல்லுகையில்
ரகுவம்சத்தைச் சிறப்
பிக்கும்

दशरथः
राजा
ह्यष्टः
महीपतिं
प्रत्युवाच
தசரத
மன்னர்
மனமகிழ்ந்தவராய்
வேந்தரைப் பார்த்து,
பின்வருமாறு பதில்
சொன்னார்.

युवामसङ्ख्येयगुणौ भ्रातरौ मिथिलेश्वरौ । ऋषयो राजसङ्घाश्च भवद्भ्यामभिपूजिताः ॥

मिथिलेश्वरौ
भ्रातरौ
युवा
असंख्येयगुणौ
“மிதினெக்கதிபதி
களான
அண்ணந்தம்பிகளான
நீங்களிருவர்களும்
அனவற்ற நற்குண
முடையவர்கள்.

ऋषयः
राजसङ्घाः च
भवद्भ्यां
अभिपूजिताः
ரிஷிகளும்
அரசர்களின் கூட்டங்
களும்
உங்களால்
நன்றாய் ஆதரிக்கப்ப
ட்டிருக்கிறார்கள்.

स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते गमिष्यामि स्वमालयम् । आदृकर्माणि सर्वाणि विधास्यामीति चाब्रवीत् ॥

स्वस्ति
प्राप्नुहि
भद्रं ते
“சேஷமத்தை
அடையும்.
உமக்கு மங்களமுண்
டாகுக.

सर्वाणि
आदृकर्माणि च
विधास्यामि
इति
अब्रवीत्
எல்லா
நாந்திமுதலிய மன்ற
ற்குரிய பூர்வச் சடங்
குணையும்
செப்கிறேன்
என்று
மொழிந்தார்.

स्व
आलयं
गमिष्यामि
तमापृष्ट्वा नरपतिं
எனது
கிடுகிக்கு
போய்வருகிறேன்.

तमापृष्ट्वा नरपतिं राजा दशरथस्तदा । मुनीन्द्रौ तौ पुरस्कृत्य जगामाशु महायशाः ॥ २० ॥

तदा
महायशाः
दशरथः
राजा
तं
नरपतिं
அப்பொழுது
மிகப்புதுப்படைத்த
தசரத
மன்னர்,
அந்த
ராஜரிடம்

आपृष्ट्वा
तौ
मुनीन्द्रौ
पुरस्कृत्य
आशु
जगाम
விடைபெற்றுக்கொ
அவ்விரண்டு [ண்டு,
முனிச்சேஷ்டர்களை
முன்னிட்டுக்கொண்டு,
உடனே
புறப்பட்டார்.

स गत्वा निलयं राजा आदं कृत्वा विधानतः । प्रभाते काल्यमुत्थाय चक्रे गोदानमुत्तमम् ॥

सः राजा
निलयं
गत्वा
आदं
विधानतः
कृत्वा
प्रभाते
அந்த மன்னர்
கிடுதியை
அடைந்து,
சிரத்தையாய் செய்ய
வேண்டிய கர்மாவை
விதிப்படி
நடத்தி, [முந்தி
சூரியோதயத்திற்கு-

उत्थाय
उत्तमं
काल्यं
गोदानं
चक्रे
தாபிதுணர்ந்து,
சிறந்ததும்,
நன்மையைப்
பெருக்கும்
கோதானத்தை
(சமர்வர்த்தனத்தை)
செய்துமுடித்தார்.

एकैकशः	ஒவ்வொருவருக்கும்
गवां	பசுக்களின்
शतसहस्राणि	நூற்றிரக்களை
धर्मतः	விதிப்படி
ददौ	தானக்கொடுத்தார்.

சவஸ்தா:	கன் றகளுடனிருக் கும்
காஸ்யதோஹா:	கொடம் கொடமாய் பார்க்கற்கும்
கவா	பசக்களுடைய
கத்வாரி	நாலு
காதசஹஸாணி	ஸகூத்தரையும்,
கந்யத்	இதர
சுயஹு	அனேக
கிரிசு க	பொருளையும்,
கிரிஜேம்ய:	அந்தணர்களுக்கு
கவதௌ	தானம்செய்தார்.

கொழை:	கோகபாலர்களால்
வூ:	சூழப்பட்ட
சூழ:	பிரசன்னசித்தரான
பிரசன்னசித்தரான:	நான் முக்கடவுள்
நான் முக்கடவுள்:	போலவே
போலவே:	விளங்கினார்.

आदितः श्लोकाः 2186

निसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் || 73 ||

सीतादिविवाहः—சீதை முதலியவர்களின் விவாஹம்

यस्मिन् दिवसे राजा चक्रे गोदानमुत्तमम् । तस्मिन् दिवसे शूरो युधानित्समुपेयिवान्॥

यस्मिन्	எந்த	तस्मिन्	அந்த
दिवसे	தினத்தில்	दिवसे शु.	தினத்திலேயே
राजा	மன்னர்	शूरः	ஞாராகிய
उत्तमं	உத்தமமான	युधानित्	(பாதரின் அம்மனான)
गोदानं	ஸமாவர்த்தனத்தை		யுதாஜித்
चक्रे शु	செய்தாரோ	समुपेयिवान्	வந்துசேர்ந்தார்.

पुत्रः केकयराजस्य साक्षान्नरतमातुलः । दृष्ट्वा पृष्ट्वा च कुशलं राजानमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

साक्षात्	நோ	दृष्ट्वा	கண்டு,
भरतमातुलः च	பாதருக்கு அம்மானை	कुशलं	நல்வாழ்வை
	கிய	पृष्ट्वा	விசாரித்து,
केकयराजस्य	கேகயராஜருடைய	इदं	பின்சொல்லியவண்
पुत्रः	மைந்தர்,		ணமாய்
राजानं	மன்னரை	अब्रवीत्	பேசினார்.

केकयाधिपती राजा स्नेहात्कुशलमब्रवीत् । येषां कुशलकामोऽसि तेषां संप्रत्यनामयम् ॥

येषां	“எவர்களுடைய	केकयाधिपतिः	கேகயாதிபதியான
कुशलकामः असि	சேஷமத்தைக் கோரு	राजा	மன்னர்,
	கிறீரோ	स्नेहात्	ஸ்னேகபூர்வமாக
तेषां	அவர்களுக்கு	कुशलं	குசலத்தை
संप्रति	இப்பொழுது	अब्रवीत्	தெரிவிக்கிறார்.
अनामयं	குசலமே.		

खस्त्रीयं मम राजेन्द्र द्रष्टुकामो महीपतिः । तदर्थमुपयातोऽहमयोध्यां रघुनन्दन ॥ ४ ॥

रघुनन्दन	“ரகுலம்சத்தவராகிய	द्रष्टुकामः	பார்க்க விரும்புகிறார்.
राजेन्द्र	ராஜேந்திரன்	तदर्थं	அதற்காக
महीपतिः	மன்னர்	अहं	நான்
मम	எனது	अयोध्यां	அயோத்யைக்கு
खस्त्रीयं	உடன்பிறவனின் குழை	उपयातः	வந்தேன்.
	ரணை (பாருமகன்)		

எழுந்து,
 நித்யகர்மங்களை
 செய்துமுடித்து,
 சாஸ்திரஞானியாகிய
 முனிகளை [அவர்,
 முன்னிட்டுக்கொண்டு,
 அப்பொழுது
 கல்பாண்மண்டபத்
 திற்
 விந்துசேர்ந்தார்.

युक्ते मुहूर्ते विजये सर्वाभरणभूषितः । भ्रातृभिः सहितो रामः कृतकौतुकमङ्गलः ॥ ९ ॥

சர்வாபரணபூஷித
ராகிய
ராம:
விஜயே
யுகே

முஹூர்த்தத்தில்
பிராதாக்களோடு
சகித:
கூதகௌதுகமங்கல:
தரித்தக்கொண்டார்.

वसिष्ठं पुरतः कृत्वा महर्षीनपरावपि । पितुः समीपमाश्रित्य तस्थौ भ्रातृभिरावृतः ॥ १० ॥

ஆவூமி:
ஆவூத:
வசிஸ்த்
அபராவ்
மஹர்ஷீந் அபி

பிராதாக்களால்
குழப்பப்பட்டவராய்
வளரிஷ்டனாராயும்
இதர
மாமுனிவர்களையும

புரத:
பிதூ:
சமீபம்
ஆஸ்திரிய
தஸ்தூ

முன்னிருக்கச்செய்து
தந்தையின்[கொண்டு,
சமீபத்தை
கிட்டி,
நின்றார்.

वसिष्ठो भगवानेत्य वैदेहमिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

வசிஸ்த:
மகவான்
வீதேஹ்

வளரிஷ்ட
பகவான்
விதேஹதேசத்தின்
மன்னரை

एत्य
इदं
अब्रवीत्

அடைந்து,
பின்னண்டவாறு
அறிவித்தார்.

राजा दशरथो राजन्कृतकौतुकमङ्गलैः । पुत्रैर्नरवरश्रेष्ठ दातारमभिकाङ्क्षते ॥ १२ ॥

நரவரश्रेष्ठ
“மனிதச்சேஷ்டர்கள்
ளில் கிறந்த

कृतकौतुकमङ्गलैः
கல்யாணகங்கணங்களை
தரித்த

राजन्
दशरथः
राजा.

வேந்தே!
தசரத
மன்னர்,

पुत्रैः
दातारं
अभिकाङ्क्षते

புதல்வர்களோடு
தாதாவை
எதிர்பார்க்கிறார்.

दातृप्रतिग्रहीतृभ्यां सर्वार्थाः प्रभवन्ति हि । स्वधर्मं प्रतिपद्यस्व कृत्वा वैवाह्यमुत्तमम् ॥ १३ ॥

दातृप्रति- }
ग्रहीतृभ्यां }
सर्वार्थाः
प्रभवन्ति
हि

“கொடுக்கிறவர், பெற்
றுக்கொள் கிறவர்களிட
ருவர்களுக்கும்
ஸகல சம்பத்துக்கள்
பெருகின்றன.
என்பதால்

उत्तमं
वैवाह्यं
कृत्वा
स्वधर्मं
प्रतिपद्यस्व

சினாக்கியமான
திருமணத்தை
செய்து,
உமது புண்பத்தை
கட்டிக்கொள்ளும்.

इत्युक्तः परमोदारो वसिष्ठेन महात्मना । प्रत्युवाच महातेजा वाक्यं परमधर्मवित् ॥ १४ ॥

மஹாத்மா வான
வசிஸ்தரால்
ஹேஸ்சேஸஸிய
வண்ணமாய்

परमोदारः
प्रमथर्मवित्

வெகு உதாரானும்
பொருத்தியவரும்,
பரமதர்ம பிரபு
ஜனகர்,

उक्तः
महातेजाः

சொல்லிக்கேட்ட
மகா தேஜோவானும்,

वाक्यं
प्रत्युवाच

பின்வரும் மொழியை
பதிலாக உரைத்தார்.

कः स्थितः प्रतिहारो मे कस्याज्ञा संप्रतीक्ष्यते । स्वगृहे को विचारोऽस्ति यथा राज्यमिदं तव ॥

मे	"என்னுடைய	स्वगृहे	சொந்தவீட்டில்
प्रतिहारः	வாசல் காப்பாவனாய்	कः विचारः	என்ன யோசனை
स्थितः	இருப்பவன்	अस्ति	இருக்கிறதா ?
कः	எவன் ?	कस्य	யாருடைய
इयं	இது	भाज्ञा	உத்தரவு
तव	உம்முடைய	संप्रतीक्ष्यते	எதிர்பார்க்கப்படுகிறதா ?
राज्यं यथा	ராஜ்யமாகிறபடியால்		

कृतकौतुकसर्वस्या वेदिमूलमुपागताः । मम कन्या मुनिश्रेष्ठ दीप्ता वह्नेरिवार्चिषः ॥ १६ ॥

मुनिश्रेष्ठ	"முனிச்சேஷ்டரே !	वह्नेः	அக்னியின்
मम	என்னுடைய	अर्चिषः इव	ஜ்வாலையென
कन्याः	கன்னிகைகள்	दीप्ताः	ஜ்வலிக்கின்றவர்களாய்
कृतकौतुक-}	எல்லா கல்யாணகங்க	वेदिमूलं	கல்யாணமேடைக்கு
सर्वस्याः }	ணங்கனையும் தரித்தவர்களாய்	उपागताः	ஆபத்தமாய் வந்திருக்கிறார்கள்.

सज्जोऽहं त्वत्पतीक्षोऽस्मि वैद्यामस्यां प्रतिष्ठितः । अविघ्नं क्रियतां राजन् किमर्थमवलम्बसे ॥

राजन्	"அரசே !	वैद्यां	மேடையில்
अहं	நான்	प्रतिष्ठितः अस्मि	காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
त्वत्पतीक्षः	உம்மை எதிர்பார்க்கிறவனாய்	किमर्थं	என் [கிறேன்.
		अवलम्बसे	தாமதிக்கிறீர் ?
सज्जः	கிருதகிருத்பனாய்	अविघ्नं	தடக்கலில்லாதபடி
अस्यां	இந்த	क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

तद्वाक्यं जनकेनोक्तं श्रुत्वा दशरथस्तदा । प्रवेशयामास सुतान्सर्वानृषिगणानपि ॥ १८ ॥

दशरथः	தசரதர்	तदा	அப்பொழுது
जनकेन	நனகரால்	सुतान्	புதல்வர்களையும்
उक्तं	சொல்லப்பட்ட	ऋषिगणान्	ரிஷிகணங்கள்
तन्	அந்த	सर्वान् अपि	எல்லோரையும்
वाक्यं	மொழியை	प्रवेशयामास	பிரவேசிப்பித்தார்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

ततो राजा विदेहानां वसिष्ठमिदमब्रवीत् । कारयस्व ऋषे सम्यगृषिभिः सह धार्मिकैः ॥ रामस्य लोकरामस्य क्रियां वैवाहिकीं प्रभो ॥ १९ ॥

ततः	உடனே	राजा	மன்னார்,
विदेहानां	விதேஹதேசத்தவர்	वसिष्ठं	வஸிஷ்டரைப்
	களின்		பார்த்து.

இவ்
அவ்வீர
ஈரே
அமோ
தாமிரு:
ஈபிமி: சஹ

பின்னண்டபடி.
மொழிந்தார்.
"நிஷியே!
பிரபுவே!
தர்மிஷ்
முனிவர்களோடுகூட

कोकरामस्य
रामस्य
वैवाहिकी
क्रिया
सम्यक्
कारयन्

உககங்களைக்
களிப்பிடுகிற
ஸ்ரீராமருக்கு
திருக்கோல
கிரியையை
சாஸ்திரோத்தமாய்
செய்தருளவேண்டும்.

त्वया न विदितं किञ्चिन्नास्ति ब्रह्मविदां वर । तस्मात्त्वमेव ब्रह्मर्षे अशेषं कर्तुमर्हसि ॥

ब्रह्मविदां
वर
ब्रह्मर्षे
त्वया
न विदितं
किञ्चित्

"பிரம்மவித் துக்களில்
சிறத்த
பிரம்மநிஷியே!
உம்மரல்
அறிப்பிடாதது
எதுவும்

अस्ति न
तस्मात्
त्वं एव
अशेषं
कर्तुं
अर्हसि

இல்லை.
ஆனதுபற்றி
தேவாரீரே
குறையின்றி
செய்துமுடிக்க
தகுந்தவராகிறீர்".

तथेत्युत्त्वा तु जनकं वसिष्ठो भगवानृषिः । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य शतानन्दं च धार्मिकम् ॥
प्रपामध्ये तु विधिवद्देदि कृत्वा महातपाः । अलञ्चकार तां वेदिं गन्धपुष्पैः समन्ततः ॥
सुवर्णपालिकाभिश्च छिद्रकुम्भैश्च साङ्कुरैः । अङ्कुराढ्यैः शरावैश्च धूपपात्रैः सधूपकैः ॥
शङ्खपात्रैः सुवैः सुग्भिः पात्रैरर्घ्याभिपूरितैः । लाजपूर्णैश्च पात्रीभिरसत्तरिभिसंस्कृतैः ॥

महातपाः
ऋषिः
वसिष्ठः भगवान्
जनकं
तथा इति
उत्त्वा
तु
विश्वामित्रं
धार्मिकं
शतानन्दं च
पुरस्कृत्य
प्रपामध्ये

மஹாதபஸ்யபான
நிஷியான
வஸிஷ்டபகவான்
ஜனகரைப் பார்த்து,
"அப்படியே" என்று
சொல்லியிட்டு,
இப்பொழுது
விச்வாமித்திரரையும்
தர்மிகரான
சதானந்தரையும்
முன்னிட்டுக்கொண்டு,
மணப் பந்தலின்
மத்தியில்

साङ्कुरैः
छिद्रकुम्भैः च
अङ्कुराढ्यैः
शरावैः च
सधूपकैः
धूपपात्रैः
शङ्खपात्रैः
सुवैः
सुग्भिः
अर्घ्याभिपूरितैः

முனைகளோடுகூடிய
சித்ராகும்பங்களாலும்
முனைநிறைந்த
தொட்டிகளாலும்
தூபங்களோடுகூடிய
தூபப் பாத்திரங்கள
ாலும்,
சங்கபாத்திரங்கள
ாலும்
தேறாமத்திற்குரிய
சட்டுவங்களாலும்,
{ அஜ்யதேறாமத்திற்கு
ரிய மாக்கரண்டிக
ளாலும்,
அர்க்கியஜனத்தால்

विधिवत्
वेदिं कृत्वा
तां वेदिं
समन्ततः
गन्धपुष्पैः तु
सुवर्णपालिकाभिः च

சாஸ்திரபரகாரம்
வேதியை அமைத்து,
அந்த வேதியை
நால்புறங்களிலும்,
கந்தபுஷ்பங்களாலும்
தங்கப்பாலிகைகளால்

पात्रैः
लाजपूर्णैः
पात्रीभिः
अभिसंस्कृतैः
असत्तरैः च
अलञ्चकार

பூர்ணமான
பாத்திரங்களாலும்,
பெரிநிறைந்த
பாத்திரங்களாலும்,
மந்திரிக்கப்பட்ட
அக்ஷதைகளாலும்
அலங்கரித்தார்.

दधैः समैः समास्तार्य विधिवन्मन्त्रपूर्णकम् । अग्निमाधाय वेद्यां तु विधिमन्त्रपुरस्कृतम् ॥
जुहावाग्नौ महातेजा वसिष्ठो भगवानृषिः ॥ २५ ॥

மஹாதேஜா:	மஹாதேஜாஸ்யியா ந	சமாஸ்தீய்	பாப்ரீ,
ஈயி:	முனிவராகிய	யேசு	வேதில்
யஸிஃ	வளிட்ட	விதிமனந்ரபுரஸ்து	வேதோத்தமந்திரங்
அபயாந்	பகவான்,		களை முன்னிட்டி,
யிஸிபத்	விதிபாகாராயும்,	அஸ்மி	அக்ஷய
மந்ரபுரீகம் து	மந்திரபூர்வகாராயும்,	அபாய	வளர்த்தி,
சமீ:	கணக்கான	அமீ	அக்ஷரில்
உய்:	தர்ப்பைகளால்	சுஹவ	தேறாமம்செய்தனர்.

ततः सीतां समानीय सर्वाभरणभूषिताम् । श्रियं पद्मविद्युक्तां वै केशवाङ्गच्युतामिव ॥२६॥
विद्युत्प्रभां विशालाक्षीं नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ॥ २७ ॥
हंसाङ्गितेन क्षौमेण किञ्चित्पीतेन संवृताम् । वासितेनोत्तरीयेण सुरक्तेन सुसंवृताम् ॥२८॥
समक्षमग्नेः संस्थाप्य राघवाभिमुखे तदा । अन्नवीज्जनको राजा कौसल्यानन्दवर्धनम् ॥

தவ	அப்பொழுது	விசாலாக்ஷி	தடக்கண்ணாறும்,
जनकः राजा	ஐனகமன்னர்,	इव	ஸாக்ஷாத்
सर्वाभरण-}	ஸர்வாபரணபூஷிதை	अथ	மறாஸக்தமியும்,
भूपितां }	பாய் விளக்குகிறவ	पञ्चवित्तकां	{ தாமரை மலரிலிருந்
किंचिद	ளும்,		து தனிப்பட்டுவந்த
पीतेन	கொஞ்சம்	केशवाङ्कच्युतां वै	{ வளும்,
हंसाक्षितेन	மஞ்சள்நிறமானதும்,		கேசவனது அங்கத்தி
	ஹம்ஸங்கள் வரைபப்		னின்று நழுவி வந்த
	பட்டதுமான		உளுமாகிய
क्षौमेण	பட்டால்	सीतां	தொப்பிராட்டியாரை
संवृतां	உடுத்தப்பட்டவ	शशेः	அக்னிக்கு
	ளாயும்,	समक्षं	முன்பாக
सुरसेन	நன்றாய்ச் சிவந்ததும்,	समानीय	அழைத்துக்கொண்டு
वासितेन	வாஸிணைத் தவங்கள்		வந்து,
	போடப்பட்டதுமான	राववामिसुखे	சூராகவருக்கெதிரில்
उत्तरीयेण	மேலாக்கோடு	संस्थाय	நிற்கச்செய்து,
सुसंवृतां	நன்கு போர்த்தப்பட்ட	ततः	பின்னர்
	டவளாயும்,	कौस्तुभानन्द-}	கௌஸல்பையின் ஆ
विद्युम्बानां	மின்னல்க்கொடிப் பிர	वर्धनं }	னந்தத்தை விருத்தி
	பைகொண்டவளும்,		செய்ப்பவரை, சூராம
नीलकुञ्जि-	கறுத்து விளைந்த தலை		ரைப் பார்த்து
मृगंशं	மயிரையுடையவளும்,		திருவாய்மொழிந்தார்.

73]

திரிசுத்திம: சரீ:

471

इयं सीता मम सुता सहधर्मचरी तव । प्रतीच्छ चैनां भद्रं ते पाणिं गृहीष्व पाणिना ॥

इयं सीता
मम सुता
तव

“இந்த சீதை
என் பெண்.
உன்னுடைய

सहधर्मचरी

{ ஒவ்வொரு தர்மங்களை
யும் கூட விருந்து நிறை
வேற்றுகிறவள்.

च

ஆதனால்

एनां
प्रतीच्छ
भद्रं ते

இவளை
பெற்றுக்கொள்.
உனக்கு சகல மங்களங்
களுமுண்டாகட்டும்.
கையால்
கையை
பற்றும்.

पाणिना
पाणिं
गृहीष्व

पतिव्रता महाभागा छायेवानुगता तव । इत्युत्वा प्राक्षिपद्राजा मन्त्रपूतं जलं तदा ॥

पतिव्रता

{ “தனது கணவன் தான்
தனக்கு கதி என்று
கருதும் குணமுள்ள
வள்.

महाभागा

மகா பாக்ஷிவதி.

तव

உனது

छाया इव

கிழல் போல்

अनुगता

கிட்டுப்பிடுகிறாள்.”

इति

என்று

राजा

மன்னர்,

उत्त्वा

திருவாய்மலர்ந்து,

तदा

அப்பொழுது

मन्त्रपूतं

மந்திரங்களால் பாவ

னமான

जलं

தீர்த்தத்தை

प्राक्षिपत्

வார்த்தார்.

प्रक्षिप्ते सलिले भूमौ गगने चोत्थिताः स्वनाः । साधु साध्विति देवानामृषीणां वदतां तदा ॥
देवदुन्दुभिनिर्घोषः पुष्पवृष्टिर्बिहत्यभूत् ॥ ३३ ॥

भूमौ

பூமியில்

सलिले

தீர்த்தம்

प्रक्षिप्ते च

வார்க்கப்படவே

महति

மஹத்தான

गगने

ஆகாசத்தில்

स्वनाः

கோஷங்கள்

उत्थिताः

ஸம்பவமாயின.

तदा

அப்பொழுது

देवानां

தேவர்கள்

ऋषीणां

ரிஷிகள்

साधु

“வெகு சில க்யம்

साधु

வெகு அழகு”

इति

என்று

वदतां

ரொன்றுகையில்

देवदुन्दुभि-

தேவர்களின் துந்துபி

निर्घोषः }

வாத்தமுழக்கத்து

पुष्पवृष्टिः

புஷ்பமாரிட்டுன் கடிய

अभूत्

பொழிந்தது

एवं दत्वा तदा सीतां मन्त्रोदकपुरस्कृताम् । अब्रवीज्जनको राजा हर्षेणाभिपरिप्लुतः ॥

जनकः

ஜனக

राजा

மன்னர்,

हर्षेण

ஆனந்தத்தால்

अभिपरिप्लुतः

நேகமும் மனமும்

एवं

பூரித்தவராய்

மேற்சொல்லியவுண்.

ணாய்

मन्त्रोदक-

पुरस्कृतां }

மந்திரத்தோடு ஒப்பு

விக்கப்பட்ட

सीतां.

வரித்தபை

दत्वा

பாணிக்கிரகணம்செய்

து கொடுத்துவிட்டு,

तदा

அப்பொழுது

अब्रवीत्

திருவாய்மலர்ந்தார்.

अग्निं प्रदक्षिणीकृत्य वेदिं राजानमेव च । ऋषींश्चैव महात्मानः सभार्या रघुसत्तमाः ॥
यथोक्तेन तदा चक्रुर्विवाहं विधिपूर्वकम् ॥ ४० ॥

महात्मानः "महत्मा" चक्रुर्विवाहं
रघुसत्तमाः "रघु" चक्रुर्विवाहं
सभार्याः "सभा" चक्रुर्विवाहं
अग्निं एव अग्नि
वेदिं च वेदि
राजानं एव राजान
ऋषीन् च ऋषी

प्रदक्षिणीकृत्य பிரதக்ஷிணம்செய்து,
तदा அப்பொழுது
विधिपूर्वकं கல்பஸூத்திரப்பிரகாரமும்
यथोक्तेन சாஸ்திரப்பிரகாரமும்
विवाहं திருமணச்செயலை
चक्रुः செய்தார்கள்.

काकुत्स्थैश्च गृहीतेषु ललितेषु च पाणिषु । पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदन्तरिक्षात्सुभास्वरा ॥
दिव्यदुन्दुभिनिर्घोषैर्गीतवादितानिःस्वनैः ॥ ४१ ॥

काकुत्स्थैः "காகுத்தஸ்தர்கள்"
ललितेषु "லலிதம்"
पाणिषु "பாணி"
गृहीतेषु "பற்றப்பட்டவளில்"
अन्तरिक्षात् "அகாசத்தினின்று"
गीतवादिस- } பாட்டு, வாத்தியம்
निस्वनैः च } இவைகளினொலியோடும்,

दिव्यदुन्दुभि- } दिव्यतां तु प्रमुखा
निर्घोषैः च } तद्गोदुम्,
सुभास्वरा அதிசுரிகொண்ட
महती மஹத்தான
पुष्पवृष्टिः புஷ்பவரீ
आसीत् பொழிந்தது.

ननुतुश्चाप्सरःसङ्घा गन्धर्वाश्च जगुः कलम् । विवाहे रघुमुख्यानां तदद्भुतमिवाभवत् ॥

अप्सरःसङ्घा: च "அப்ஸரக்கூட்டம்"
ननुतु: "நானுதலம்செய்தார்கள்"
गन्धर्वा: च "கந்தர்வர்கள்"
कलं "இனிமையாக"
जगु: "பாடினார்கள்."

इव இப்படிப்பட்ட
तत् அந்த
अद्भुतं ஆச்சரியம்
रघुमुख्यानां ரகத்தமர்களின்
विवाहे விவாஹத்தில்
अभवत् நேர்ந்தது.

ईदृशे वर्तमाने तु तूयोद्भूतनिनादिते । त्रिरग्निं ते परिक्रम्य ऊर्ध्वार्या महौजसः ॥ ४२ ॥

ईदृशे "இவ்வண்ணம்"
तूयोद्भू- } தானுதலம், பாட்டு,
निनादिते } தானம் இவைகளின்
वर्तमाने तु "முழக்கம்"
महौजसः "இருக்கும்பொழுதே"
"மீகா ஒலியுடைய"

ते "அவர்கள்"
अग्निं "அக்னியை"
त्रि: "மூன்று முறை"
परिक्रम्य "வலம்வந்த,"
आर्या: "பணிகளை"
ऊर्ध्व: "அகம்பெயர்ந்தார்கள்."

अथोपकार्यां जग्मुस्ते सदारा रघुनन्दनाः । स्वानि यानानि चारोप्य तां पुरीं प्रययुस्तदा॥

தே
உபகாரியர்
அய
ஜமு:
தவ
ரஹுநந்தனா:
சதாரா:
அவர்கள்
(புரஸீகொட்டல் முத
(ய) உபகாரியத்திற்கு
இப்பொழுது
புறப்பட்டார்கள்.
அப்பொழுது
ரகுநந்தனர்கள்,
மனைவிகளுடன் கூடி
வவர்களாய்

*சுவானி
யானானி
அரோப்ய
தா
புரீ
பிரயயு:
தங்கள் தங்கள்
வாஹனங்களில்
ஏறிக்கொண்டே
அந்த
பட்டணத்தில்
உல்லாஸமாய்
சென்றார்கள்.

प्रीयमाणो दशरथः पुत्रान् पुत्रवतां वरः । राजाप्यनुययौ पश्यन्सर्पिसह्यः सवान्धवः॥४५॥

புலயதா
வர:
தசரத: ராஜா
சர்பிசஹ:
புத்திரப்பேற்றுள்ள
வர்களில்
கிறந்தவராகிய
தசரதமன்னர்,
ரிஷிக்ஷுட்டங்களோடு
கடினவராயும்

सपान्वः अपि
पुसान्
पश्यन्
प्रीयमाणः
अनुययौ
பந்துக்களோடு கூடி
னவராயும்,
புதல்வர்களை
பார்த்துக்கொண்டே
மனஸந்துஷ்டி
கொண்டவராய்
பின்சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2231

चतुःसप्ततितमः सर्गः—एमुपத்திநாலாவது ஸர்க்கம் ॥ ७४ ॥

परशुरामसमागमः—பரசுராமனை சந்திப்பது

अथ राज्यां व्यतीतायां विश्वामित्रो महामुनिः । आपृष्ट्वा तौ च राजानौ जगामोत्तरपर्वतम्॥

आशीर्भिः पूरयित्वा च कुमारान् सराधवान् ॥ १ ॥

ச:
விஷ்ணு:
மஹாமுனி:
ரான்யா
வ்யதிதாயா அய
கும்பாரா
சாஸவா
ஆஷிர்भि:
பூரயிதா
அந்த
விச்வாமித்ர
மாமுனிவர்
இரவு
கழிந்ததுமே
ராஜகுமாரர்களான
ராகவர்களை
ஆசிர்வாதங்களால்
பூசித்தபு

தौ
ராஜானौ
ஆபுஷ்டா
உத்தரபர்தத்
ஜகாம
அந்த
ராஜாக்களிருவர்களை
பும்
கண்டு விடைபெற்றுக்
கொண்டும்,
வடதிசையிலுள்ள ம
லைக்கு (இமயமலைக்கு)
எழுந்தருளினார்.

विश्वामित्रे गते तस्मिन् राजा च जगतीपतिः ॥ अयोध्याधिपतिः श्रीमान् वैदेहं मिथिलाधिपम् ॥

आपृष्ट्वाऽथ जगामाशु राजा दशरथः पुरीम्

॥ २ ॥

तस्मिन् அந்த
விசுவாமித்ரர்
கதே அஸ
மாஸு உடனே
ஜகதீபதி: சக்கிரவர்த்தியும்
அயோத்யாதிபதி: அயோத்யாதிபதியைப்
ராஜா பரிபாலிக்கும்

श्रीमान् च
दशरथः राजा
मिथिलाधिपं
वैदेहं
आपृष्ट्वा
पुरीं
जगाम

ஸ்ரீமானுமான
தசரதமன்னர்,
மிதிலைக்கதிபரான
விதேகதேசத்துமன்ன
கண்டு விடைபெற்றுக்
நகருக்கு [கொண்டு,
பிரயாணமானார்.

गच्छन्तं तं तु राजानमन्वगच्छन्नराधिपः ।

॥ ३ ॥

नराधिपः அரசர்
गच्छन्तं புறப்பட்டுபோகின்ற
तं அந்த

राजानं तु
अन्वगच्छत्

அரசரை
சிறிதுதூரம் பின்தொ
டர்ந்துவந்தார்.

अथ राजा विदेहानां ददौ कन्याधनं बहु

॥ ४ ॥

गवां शतसहस्राणि बहूनि मिथिलाधिपः । कम्बलानां च मुख्यानां शौमकोट्यम्बराणि च ॥

अथ அப்பொழுது
விதேகதேசத்தவர்க
ராஜா மன்னராகிய
மிதிலாதிபர்,
கவா பசுக்களுடையவும்,
मुख्यानां சிறந்த
कम्बलानां கம்பளங்களுடையவும்

बहूनि
शतसहस्राणि च
शौमकोट्यम्बराणि
च
कन्याधनं
बहु
ददौ

அனேக
சைக்களையும்
வெண்பட்டுக்களையும்,
கோடிவஸ்திரங்களையு
ம்
சீதனமாக
ஏராளமாய்
கொடுத்தார்.

हस्त्यश्वरथपादातं दिव्यरूपं खलङ्कृतम् । ददौ कन्यापिता तासां दासीदासमनुत्तमम् ॥

कन्यापिता கன்னிகைகளின்
பிதா (ஜனகர்)
तासां அவர்களுக்கு
दिव्यरूपं திவ்யரூபமான
खलङ्कृतं நன்றூபலக்கரிக்கப்

हस्त्यश्वरथ-
पादातं

பானைகள், குதிரை
கள், இரதங்கள்,
காலாட்படைகள்
இவைகளையும்
மேம்பாடுள்ள
தாதுகளையும், குற்றே
வஸ்செய்யும் வேலைக்
காரர்களையும்
கொடுத்தார்.

अनुत्तमं

दासीदासं

ददौ

हिरण्यस्य सुवर्णस्य मुक्तानां विद्रुमस्य च । ददौ परमसंहृष्टः कन्याधनमनुत्तमम् ॥ ७ ॥

हिरण्यस्य வெள்ளியினுடையவும்,
सुवर्णस्य தங்கத்தினுடையவும்,
मुक्तानां முத்துக்களுடையவும்,
विद्रुमस्य च பவிறுத்தினுடையவும்

अनुत्तमं

कन्याधनं

परमसंहृष्टः

ददौ

மிக விலையுயர்ந்த
சீதனத்தை
பரமானந்தம்கொண்
கொடுத்தார். [டவராய்

दत्त्वा बहुधनं राजा समनुज्ञाप्य पार्थिवम् । संपूज्य मङ्गलाशीभिः कुमारान् रघुनन्दनान् ॥
 प्रविवेश स्वनिलयं मिथिलां मिथिलेश्वरः ॥ ८ ॥

மிதிலேசுவர:	மிதிலேசுவர	ரஹுநந்தனர்களை	ரகுநந்தனர்களை
ராஜா	மன்னர்,	மங்கலாஸீர்	மங்கலாஸீர்வாதங்க
பலுபுதம்	வெகுதனத்தை		நால்
தூதா	கொடுத்தவிட்டு,	சமபூஜ்ய	வாழ்த்தி,
பார்த்திவ்	சங்கிரவர்த்தியை	சுனிலய	தனது வாஸஸ்தலமா
சமனுஜாய்ய	கண்டு விடைபெற்றுக்	மிதிலா	மிதிலைக்கு [கிய
	கொண்டு,	பவிலேச	திரும்பி வந்துசேர்ந்
குமாராந்	இளவரசர்களாகிய		தார்.

तस्मिन् प्रविष्टे नगरं जनके जगतीपतिः । राजाऽप्ययोध्याधिपतिः सह पुत्रैर्महात्मभिः ॥
 ऋषीन्सर्वान्पुरस्कृत्य जगाम सबलानुगः ॥ ९ ॥

தஸ்மிந்	அந்த	அயோத்யாதிப	அயோத்யாதிப
ஜனகே	ஜனகர்	ராஜா	மன்னர்,
நகர்	நகரத்திற்கு	மஹாஸுமி:	மகாத்மாக்களான
பவிலே	போன பின்னர்,	புதே: சஹ	புத்திரர்களுகொடுகூட
	சேனைகள், வேலைக்கா	ஈரீந்	ரீஷிகள்
சவலானு:	{ ராஜர் இவர்களுகொடு	சர்வாந் அபி	எல்லோரையும்
	கடியவரும்	புரஸ்கூத்ய	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
ஜகதீபதி:	சங்கிரவர்த்தியுமான	ஜகாம	புறப்பட்டார்.

बाहिनीं महतीं कर्पन् कीर्तिमांश्च ययौ तदा ॥ १० ॥

ததா	அப்பொழுது	வாஹினீ ச	ஸைன்யத்தையும்
கீர்திமான்	கீர்த்திமானாகுமவர்,	கர்ப்ந்	நடத்திக்கொண்டு
மஹதீ	பெரும்	யயௌ	சென்றார்.

गच्छन्तं तं नरव्याघ्रं सर्पिसङ्घं सराधवम् । घोराः स्म पक्षिणो वाचो व्याहरन्ति ततस्ततः॥

சர்பிஸங்க்	ரீஷிக்கூட்டத்துடன்	பக்சிண:	பறவைகள்
சராபவ்	ராகவர்களுடனும் [ம்,	வோர:	அசுபமான
கச்சந்த்	செல்லுகிற	வாச:	தொனிகளை
த்	அந்த	ததஸ்த:	அங்குமிங்கும்
நரவ்யாஹ்	புருஷோத்தமரிடத்	வ்யாஹந்தி ஸ்	கவின.
	தில்		

भौमाश्चैव मृगाः सर्वे गच्छन्ति स्म प्रदक्षिणम् ॥ १२ ॥

மௌ:	பூமியில் ஈட்கும்	சர்வே ச	எல்லாமுமே
மூகா:	மிருகங்கள்	ப்ரதக்ஷிணம் எவ்	பிரதக்ஷிணமாகவே
		கச்சந்தி ஸ	சென்றன.

तान्दृष्ट्वा राजशार्दूलो वसिष्ठं पर्यपृच्छत • ॥ १३ ॥

राजशार्दूलः राजेशார்டூல்
तान् அவைவகளை
दृष्ट्वा கவனித்து,

वसिष्ठं வஸிஷ்டரை
पर्यपृच्छत காரணம் யாதென்று
வினாவினார்.

असौम्याः पक्षिणो घोरा मृगाश्चापि प्रदक्षिणाः । किमिदं हृदयोत्कम्पि मनो मम च सीदति॥

पक्षिणः च 'பறவைகளும்
असौम्याः கர்ணகடோராய்ப்
ஒலிக்கின்றன.
मृगाः अपि மிருகங்களும்
घोराः அசுபமாய்
प्रदक्षिणाः வலம்வருகின்றன.
मम எனது

मनः च மனமும்
सीदति துக்கமுற்றுகின்றது.
हृदयोत्कम्पि { மார்பினை படபடெ
ன்று துடிக்கச்செய்
கின்ற
इदं இது
किम् என்ன?

राज्ञो दशरथस्यैतच्छ्रुत्वा वाक्यं महानृपिः । उवाच मधुरां वाणीं श्रूयतामस्य यत्फलम् ॥

दशरथस्य தசரத
राज्ञः மன்னரின்
एतत् இந்த
वाक्यं வாக்யத்தை
श्रुत्वा கேட்டு,
महान् மஹானான்
ऋपिः முனிவர்

मधुरां மதுரமான
वाणीं மொழியை
उवाच மொழிந்தார்.
अस्य "இதற்கு
फलं பலம்
यत् எதுவோ, அது
श्रूयताम् கேழ்க்கப்பட்டும்.

उपस्थितं भयं घोरं दिव्यं पक्षिमुखाच्च्युतम् । मृगाः प्रशमयन्त्येते सन्तापस्त्यज्यतामयम् ॥

पक्षिमुखात् பகழிகள் வழியாக
च्युतं ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட
दिव्यं தைவிகமானதும்,
उपस्थितं சமீபத்தில் ஏர்ப்படப்
போகிறதும்,

घोरं கோரமுமாகிய
भयं ஆபத்தை

एते இந்த
मृगाः மிருகங்கள்
प्रशमयन्ति நன்றாய் ஒழிந்ததை
ஸூசிப்பிக்கின்றன.
अयं இந்த
सन्तापः மனக்கவலை
त्यज्यताम् ஒழிபட்டும்."

तेषां संवदतां तत्र वायुः प्रादुर्बभूव ह । कम्पयन्मेदिनीं सर्वां सपर्वतवनां महान् ॥ १७ ॥

तत्र அங்கு
तेषां அவர்கள்
संवदतां பேசிக்கொண்டிருக்
கும்போதே
सपर्वतवनां பர்வதங்கள். வனங்க
मेदिनी மூலம்
நுள்ளிட்ட.

सर्वां எல்லாவற்றையும்
कम्पयन् நடுக்கச்செய்துகொ
ண்ட
महान् பெரிய
वायुः மாதிரி
प्रादुर्बभूव உண்டாயிற்று.
ह கான்!

478

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

[ஸர்க்கம்]

तमसा संवृतः सूर्यः सर्वा न प्रवयुर्द्रिः । भस्मना चावृतं सर्वं समूढमिव तद्वलम् ॥ १८ ॥

சூர்ய: சூரியன்
தமஸா இருளால்
சंवृत: முடிண்டான்.
दिश: திசைகள்
सर्वा: எல்லாம்

प्रयुः न விளக்காமல் போயின.
तद्वलं அவர் ஸேனை
सर्वं எல்லாமும்
समूढमिव திடுக்கிட்டதாயும், e
भस्मना புழுதியால்
आवृतं च படிந்ததாயும். பிற்று.

वसिष्ठश्चपयश्चान्ये राजा च ससुतस्तदा । ससंज्ञा इव तत्रासन्सर्वमन्यद्विचेतनम् ॥ १९ ॥

वसिष्ठ: च வளிஷ்டரும்
अन्ये இதர
क्षपय: च ரிஷிகளும்
ससुत: குமாரர்களுடன்
கடின
राजा च மன்னரும்,
तदा அப்பொழுது

तस्य அங்கு
ससंज्ञा: इव கலவாமடைய தவர்
களாகவே
आसन् இருந்தார்கள்.
अन्यत् மற்றது
सर्वं எல்லாம்
विचेतनम् கலக்கமடைந்தன.

तस्मिंस्तमसि घोरे तु भस्मच्छन्नेव सा चमूः । ददर्श भीमसङ्काशं जटामण्डलधारिणम् ॥
भार्गवं जामदग्न्यं तं राजवंशविमर्दनम् । कैलासमिव दुर्धर्षं कालाग्रिमिव दुःसहम् ॥
ज्वलन्तमिव तेजोभिर्दुर्निरीक्षं पृथग्जनैः । स्कन्धे चासज्य परशुं धनुर्विद्युद्गणोपमम् ॥
प्रगृह्य शरमुख्यं च त्रिपुरघ्नं यथा शिवम् ॥ २२ ॥

तस्मिन् அந்த
घोरे பயங்கரமான
तमसि ஸங்கடத்தில்
भस्मच्छा इव புழுதியால் முடிண்டி-
ருந்த

सा அந்த
चमू: சேனை,
भीमसङ्काशं பயங்கரமான தோற்ற
முடையவரும்,
जटामण्डल- } தலையில் சடைவின் ச
धारिणं } முகம் விளக்குகிறவ
ரும்,

राजवंश- } சுஷத்திரியவம்சக்களை
विमर्दनं } இடைவிடாது ஒழித்
தவரும்,
कैलासं इव / கைலாஸபர்வதம்
போல

दुर्धर्षं எதிர்க்கக்கூடாதவ
ரும்,
कालाग्रि इव பிராயகாலத்துத்தீ
யைப்போல்
दुस्सहं அனுக்கக்கூடாதவரும்
तेजोभि: காந்திகளால்
ज्वलन्तं கொழுந்துகிட்டொரி
பவர்
इव போலிருப்பவரும்,
पृथग्जनै: சாதாரண ஜனங்க
ளால்
दुर्निरीक्षं கண்கூசாமல் பார்க்க
முடியாதவரும்,
स्कन्धे தோளில்
परशुं तु கோடாலையையும்,
विद्युद्गणोपमं மின்னல்கொடிகளின்
கூட்டம்போன்ற

• प्रतिगृह्य तु तां पूजामृषिदत्तां प्रतापवान् । रामं दाशरथिं रामो जामदग्न्योऽभ्यभाषत ॥

ஈஷிகளால் அளித்தப்
பூஜை அந்த [பட்ட
மரியாதையை
பெற்றுக்கொண்டு,
பிரதாபசாலியாகிய
ஜாமதக்னியின் புதல்வ

ராம: பரசரம்,
தாசரதிகுமாராகிய
ராமர் து
பூராமரை மட்டும்
பார்த்து
அப்யபாஷ
ஒரு மொழி
மொழிந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे चतुस्सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2258

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௫ ॥

घण्वधधनुरारोपणचोदना—வைஷ்ணவ தனுஸ்ஸில் காணேற்ற தூண்வேது.

राम दाशरथे वीर वीर्यं ते श्रूयतेऽद्भुतम् । धनुषो भेदनं चैव निखिलेन मया श्रुतम् ॥१॥

தாசரதே
ராம!
வீர!
உனது
வீரம்
பார்க்கிராமம்
அப்துதமம்

சுரூயதே
தனுஸு:
பேதனம்
நிஹிலேன
மயா
சுரூதம்
கேட்கப்பட்டது.

तदद्भुतमचिन्त्यं च भेदनं धनुषस्त्वया । तच्छ्रुत्वाऽहमनुप्राप्तो धनुर्यद्वापरं शुभम् ॥ २ ॥

தவா
தனுஸு:
தது
பேதனம்
அததுதம்
தது
அதது
அதது
இன்னதென எண்ணு
தற்கரியதுமாக

சுரூயா
அது
அபரம்
சுரூயம்
தனு:
சுரூய
அனுபாஸ:
கேட்டு,
நான்
வேறொரு
சிறந்த
விஷயம்
எடுத்துக்கொண்டு
இங்கு வந்தேன்.

तदिदं घोरसङ्काशं जामदग्न्यं महद्दनुः । पूरयस्व शरेणैव स्वबलं दर्शयस्व च ॥ ३ ॥

தொரஸங்காசம்
ஜாமதக்னியிடத்திலிருந்
து கிடைத்ததுமாகிய
அந்த
தூது

மஹத்
தனு:
சரேண
பூரயஸு
சுவலம்
தர்ஸயஸு
பெரிய
விஷயம்
காணேற்றி
கண்ணொடு.
உனது தோள்வலியை
கட்புலனுக்கக்கடவாய்.

तदहं ते बलं दृष्ट्वा धनुषोऽस्य प्रपूरणे । द्वन्द्वयुद्धं प्रदास्यामि वीर श्लाघ्यमिदं तव ॥ ४ ॥

தவ அப்பொழுது
அவ் இந்த
தனுசு கில்லின்
தூண்டுதலில்
தேவன் உனது
தோளாண்மையை
நான்

தூஷ உணர்ந்து,
தனதுவோடொருவர்
போர்புரிவதை
கட்டளைபிடுகிறேன்.
வீர!
உனக்கு
இது
மெச்சத்தக்கதாகும்.

• भीतो यदि धनुस्त्यक्त्वा निर्जितोऽस्मीति वा वद । अथवा द्वन्द्वयुद्धं मे दाता त्वं वै न संशयः ॥

யदि வா இல்லாதபொழுத்தில்
தனு: கில்லை
த்யக்தவா எறிந்துவிட்டு,
மீத: "பயந்தவனாய்
நிர்ஜித: தோல்வியடைந்த
வனாக
அஃ இது ஆகிறேன்." என்று

வத சொல்லிவிடு.
அथவா அன்றேல்
த் நீ
மே எனக்கு
தனதுவோடொருவர்
போர்புரிவதை
தந்தவனாக.
சன்ய: ந ஸந்தேகம்வேண்டாம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजा दशरथस्तदा । विपणवदनो दीनः प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥

ததா அப்பொழுது
ததவ் அவருடைய
தவ் அந்த
தவ் வசனத்தை
தவ் கேட்டு,
தவ் தசரத
தவ் மன்னர்

विपणवदनः முகஞ்ஞையிழந்தவராய்
दीनः நெஞ்சமுருக்கமுற்ற
வராய்
प्राञ्जलिः கைகடப்பிக்கொண்டு,
वाक्यं பதிலை
अब्रवीत् பிரைவருமாறு மொழிந்தார்.

क्षत्रोपात्मशान्तस्त्वं ब्राह्मणानां च सन्निधौ । बालानां मम पुत्राणामभयं दातुमर्हसि ॥

தவ் தேவரீரோ
தவ் { சுத்தரிப்பர்களோ
தவ் { வைத்திருந்த கோ
தவ் { பத்தினி என்று
தவ் சாந்தமடைந்தவர்.
தவ் எனது

बालानां बालानां पुत्राणां சிறுபுத்திரர்களுக்கு
मम अभयं அபயத்தை
पुत्राणां அந்தணர்களின்
सन्निधौ முன்னிலையில்
दातुं தந்தருள
अर्हसि வேண்டும்.

भार्गवाणां कुले जातः स्वाध्यायव्रतशालिनाम् । सहस्राक्षे प्रतिज्ञाय शस्त्रं निक्षिप्तवानसि ॥

தவ் { வேதபாராயணத்தை
தவ் { பே பிரதமாகக்கொ
தவ் { ண்டிருக்கும்
தவ் { பிருருவம்சத்தவர்
தவ் { முரபில் [கனிவ்
தவ் { தோன்றினவராய்,

सहस्राक्षे सहस्राक्षे प्रतिज्ञाय இத்திராவிடத்தில்
शस्त्रं பிரதிகைஞ்செய்து,
निक्षिप्तवानसि படைத்தலத்தை
असि ஒழித்தவராய்
இருக்கின்றீர்.

• स त्वं धर्मपरो भूत्वा कश्यपाय वसुन्धराम् । दत्त्वा वनश्रुपागम्य महेन्द्रकृतकेतनः ॥ ९ ॥

ச:	அந்த	வசுந்	பாண
த்வ்	தேவரீர்,	தத்வா	தானம்செய்துவிட்டு,
தர்மபர:	அறநெறியையேபற்றி	யந்	காணகத்திற்கு
	பொழுதுகூறவராய்	தபாபமய	சென்று,
மூதா	ஆகி,	மஹேந்த்ரகூத-	மதேறந்திராமகைய
கச்யபாய	கசப்பாருக்கு	கேதன:	உறைவிடமாய் ஆக
			கொண்டார்.

मम सर्वविनाशाय संप्राप्तस्त्वं महामुने । न चैकस्मिन्हते रामे सर्वे जीवामहे वयम् ॥ १० ॥

ரமே	"ராமன்	மஹாமுனே	மதறாமுனிவரோ!
ஏகஸ்மிந்	ஒருவன்	த்வ்	தேவரீர்
ஹதே	மாளுகையில்	மம	என்னை
யய்	நாங்கள்	சர்வவிநாசாய	வேரோடு ஒழிக்க
சர்வே ச	எல்லோருமே	சம்பாச:	வந்திருக்கிறீர்."
ஜீவாமஹே வ	உயிர்களைத்திரோம்.		

श्रुत्वत्येवं दशरथे जामदग्न्यः प्रतापवान् । अनादृत्यैव तद्वाक्यं राममेवाभ्यभाषत ॥ ११ ॥

தசரதே	தசரதர்	ஜாமதகந்ய:	ஜமதக்னியின் புதல்
ஏவ்	இவ்வண்ணம்		வர் (பாசராமர்)
சுரவதி	சொல்லுகையில்	அநாதூத்ய ஏவ	{ கொஞ்சமேனும் கா
ததூவக்ய்	அவர் சொன்ன		துக்கு வாங்கிக்கொ
	வார்த்தையை		ள்ளாமலே,
மதாபவாந்	பிரதா:சாஸியாகிய	ராமே ஏவ	பூரீராமரையேபார்த்து
		அப்யமாபத	பேசினார்.

इमे द्वे धनुषी श्रेष्ठे दिव्ये लोकाभिविश्रुते । दृष्टे बलवती मुख्ये सुकृते विश्वकर्मणा ॥ १२ ॥

ஹமே	"இந்த	ஹ்ரே	உறுதியுள்ளவைக
ஹ்ரே	இரண்டு		ளாயும்,
தனுஸீ	வில்லுகளும்,	வலவதீ	பலமுள்ளவைகளா
விசுவகர்மணா	விசுவகர்மாவினால்		யும்,
ஷ்ரே	சிறந்தவைகளாயும்,	சூக்யே	பிரதானமானவை
திவ்யே	ஆச்சரியபரமானவைக		ளாயும்,
	ளாயும்,	சுகூதே	ஸமமானவைகளாக
லோகாபிவிசுதே	உலகங்களில் பெயர்		கிருஷ்டிக்கப்பட்டன.
	பெற்றவைகளாயும்,		

अतिष्ठं सुरैरेकं त्र्यम्बकाय युयुत्सवे ॥ १३ ॥

ஏஹ்	"ஒன்று	த்யம்வகாய	முக்கண்ணுருக்கு
சுரே:	தேவர்களால் [முற்ற		(கிவபெருமானுக்கு)
யுயுத்ஸவ்	பேர்செய்ய விருப்பம்	அதிஸுஹ்	தந்திருளப்பட்டது.

त्रिपुरघ्नं धनुःश्रेष्ठं भग्नं काकुत्स्थ यत्त्वया । इदं द्वितीयं दुर्धर्षं विष्णोर्दत्तं सुरोत्तमैः ॥१४॥

காகுத்திய	"காகுத்த !	தவ்யா	உன்னால்
யவ	எ.துவோ, அந்த	புற	முறிக்கப்பட்டது.
இவ்	இந்த	துர்ப்ப	அனுகமுடியாத
திரபுரம் •	முப்புரங்களையும் கா	திரிதீய	இரண்டாவதானது
	சம்பண்ணாவல்லதும்,	சுரோமீ:	தேவச்சோஷ்டர்களால்
• அது	சுபமானதுமான	விஷ்ணு:	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவா
புது:	வில்லானது	ததம்	ஹக்கு
			ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

तदिदं वैष्णवं राम धनुः परपुरुञ्जयम् । समानसारं काकुत्स्थ रौद्रेण धनुषा विदम् ॥

காகுத்திய	"கருதஸ்தவம் சத்தில் பிறந்த	பரபுரஜயம்	மேலொன்றில்லாதப டி. வெற்றிகொண்
ராம	இராம!	இவ்	இதவும் [டுள்ளது.
தவ	அந்த	ரோத்ரண	செவனது
இவ்	இந்த	புதுபா	வில்லோடு
வैष्णवं	வைஷ்ணவ	சமனசாரம்	ஸமனமான கீர்த்தி
புது:	வில்லானது,		கொண்டது.

तदा तु देवताः सर्वाः पृच्छन्ति स्म पितामहम् । शितिकण्ठस्य विष्णोश्च बलाबलनिरीक्षया॥

ததா	"அப்பொழுது	பலாபல- }	பலாபலத்தைத்தெரிந்
தேவதா:	தேவதைகள்	நிரீக்ஷயா }	துகொள்ளவேண்டு
சர்வா:	எல்லோரும்		மென்கிற உத்தேசத்
விஷ்ணு: து	விஷ்ணுவினுடையவும்	பிதாமஹ்	பிரம்மதேவரை [தால்
சிதிகண்த்ஸ ச	சங்கரனுடையவும்	புத்திந்தி ஸ	வினாவினார்கள்.

अभिप्रायं तु विज्ञाय देवतानां पितामहः । विरोधं जनयामास तयोः सत्यवतां वरः ॥१७॥

சத்யவதா	"ஸத்யவான்களுள்	விஜாய	உணர்ந்து,
பர:	முதல்வராகிய	தயோ: து	அவ்விருவர்களுக்கு
பிதாமஹ:	பிரம்மதேவர்,		மே
தேவதானா	தேவர்களுடைய	விரோத	பகையைபய
அபிபிராய்	கருத்தை	பனயாமாச	கற்பித்துவிட்டார்.

विरोधे च महद्युद्धमभवद्रोमहर्षणम् । शितिकण्ठस्य विष्णोश्च परस्परजिगीषिणोः ॥१८॥

விரோதே	பகைமையுண்டாகி கிடவே	சிதிகண்த்ஸ	செவபெருமானுக்கும்
பரஸ்பர- }	ஒருவரைபெருவர்	விஷ்ணு: ச	எம்பெருமானுக்கும்
ஜிஜிபிணு: }	கொல்ல ஆவல்	ரோமஹ்ண	புனகெழுமட்டியான்
	கொண்ட	மஹ யுத்	பெரும் போர்
		அமவ	விளைந்தது.

तदा तु जृम्भितं शैवं धनुर्भीमपराक्रमम् । हुक्कारेण महादेवः स्तम्भितोऽथ त्रिलोचनः ॥१९॥

तदा	அப்பொழுது	जृम्भितं	முறிந்துவிட்டது.
भीमपराक्रमं	மஹத்தான பராக்ரமம்	अथ	இப்பொழுது
	மமுடையதும்	त्रिलोचनः	மூக்கண்ணாரான
शैवं	சிவனாகிய	महादेवः तु	மஹாதேவனே
धनुः	தனுஸை		எதொன்றும் தோன்
हुक्कारेण	ஒரு ஹுக்காரம்	स्तम्भितः	மூல் கட்டைபோல்
	செய்ததினாலேயே		நின்றதுவிட்டார்.

देवैस्तदा समागम्य सर्पिसङ्घैः सचारणैः । याचितौ प्रशमं तत्र जग्मतुस्तौ सुरोत्तमौ ॥

सुरोत्तमौ	தேவச்சேஷ்டர்களா	देवैः	தேவர்களால்
तौ	அவ்விருவர்களும்[சிய	तत्र	இதுவிஷயமாய்
तदा	அச்சமயத்தில்	समागम्य	ஒன்றுசேர்ந்துவந்து,
सर्पिसङ्घैः	முனிக்கூட்டங்களோ	याचितौ	வேண்டிக்கொள்ளப்
	புகடினவர்களும்,		பட்டவர்களாய்
सचारणैः	சாரணர்களோபுகடி	प्रशमं	ஸமாதானத்தை
	னவர்களாகிய	जग्मतुः	அடைந்தார்கள்.

जृम्भितं तदनुर्दृष्ट्वा शैवं विष्णुपराक्रमैः । अधिकं मेनिरे विष्णुं देवाः सर्पिगणास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	विष्णुपराक्रमैः	விஷ்ணுவின் பராக்ர
सर्पिगणाः	சர்பிகணங்களோடு		மத்தால்
	கடிய	जृम्भितं	முறிப்படிருப்பதாக
देवाः	தேவர்கள்	दृष्ट्वा	கண்கடாகபார்த்து,
तत्	அந்த	विष्णुं	விஷ்ணுவை
शैवं	சிவனாக	अधिकं	மிக்கவரென
धनुः	தனுஸை	मेनिरे	கொண்டாடினார்கள்.

पूजयित्वा ततो विष्णुमामन्त्र्य च पिनाकिनम् । ब्रह्मेन्द्रादीन्युरस्कृत्य नाकपृष्ठं ययुस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	पिनाकिनं	சிவனாகியும்
विष्णुं	விஷ்ணுவை	ब्रह्मेन्द्रादीन् च	பிரம்மா, இந்திரன்
आमन्त्र्य	பிரார்த்தித்து,		முதலியவர்களையும்,
पूजयित्वा	வாயாப்புகழ்ந்து,	युरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
ततः	அதன்மேல்	नाकपृष्ठं	ஸ்வர்க்கலோகத்தில்
		ययुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

धनु रूद्रस्तु संक्रुद्धो विदेहेषु महायशाः । देवरातस्य राजर्षेर्ददौ हस्ते ससायकम् ॥२३॥

महायशाः	பெரும்புகழ்படைத்த	देवरातस्य	தேவராதருடைய
संक्रुद्धः	இரென்றிராசிய	हस्ते	கையில்
रुद्रः	சிவனார்,	ससायकं	பாணத்தோடுகடிய
तु	இப்பொழுது	धनुः	தனுஸை
विदेहेषु	விதேகத்தில்	ददौ	ஸமர்ப்பித்தார்.
राजर्षेः	ராஜரிஷியாகிய		

इदं च वैष्णवं राम धनुः परपुरञ्जयम् । ऋचीके भार्गवे प्रादाद्विष्णुः संन्यासमुत्तमम् ॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	தனு:	தனுஸ்ஸை
விஷ்ணு: ச	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானும்	பார்வை	பிருகுலம்சத்தவாரான
பரபுரஞ்ஜயம்	{ மேலொன் றில்லாத படி வெற்றிகொண் டுள்ள தாகிய	ஈசிகே	ரிசிகருக்கு
இவ்	இந்த	உத்தமம்	ஒப்புயர்வில்லாத
வैष्णवं	விஷ்ணுவின்	சன்யாசம்	வைப்பாக
		பாடாந்	அளித்தனர்.

ऋचीकस्तु महातेजाः पुत्रस्याप्रतिकर्मणः । पितुर्मम ददौ दिव्यं जमदग्नेर्माहात्मनः ॥ २५ ॥

மஹாதேஜா:	"மகா தேஜஸ்விபான	பிது:	தந்தையார்,
ஈசிகே:	ரிசிகரும்,	மஹாத்மன:	மஹாத்மாவுமான
அபரிகர்மண:	ஈடற்ற செய்கையை	ஜமதக்னி:	ஜமதக்னிக்ரு
புலஸ	புத்திரரும், [புடைய	தீவ்யம்	அதிசயமான வில்லை
மம	எனது	ததௌ	தந்தருளினார்.

न्यस्तशस्त्रे पितरि मे तपोबलसमन्विते । अर्जुनो विदधे मृत्युं प्राकृतां बुद्धिमास्थितः ॥

அர்ஜுன:	"கார்த்தவீரபார்க்ஷன	ந்யஸ்தாஸ்த்ரே	ஆயுதங்களை விட்டொ
பாஹுதா	அற்ப [னென்பவன்,		ழித்தவராய்
புத்தி	புத்தியை	தபோவல-	தவத்தின் பெருமை
ஆஸ்தித:	பற்றியவனாய்	சமன்வீதே }	யில் மூழ்கிக்கிடக்
மே	எனது		கையில்
பிதரி	தந்தை	மூத்யு விதயே	கொலைபுரித்தனர்.

वधमप्रतिरूपं तु पितुः श्रुत्वा सुदारुणम् । अमर्षो मे महानासीत्सर्वलोकभयप्रदः ॥ २७ ॥

மே	"எனது	மஹா	மஹத்தான
பிது:	தந்தையின்	சர்வலோக-	எல்லாவுலகங்களுக்
சுடாரணம்	கடுமையான தும்,	பயபர:	கும் பயத்தைத்தரு
அபரிகர்பம்	ஈடற்றதுமாகிய		கிறதுமாகிய
வயம்	கொலையை	அமர்ச:	பழிக்குப்பழி வரங்
சுரவா	கேள்வியுற்று,		கும் கிணமானது
து	இதுவிஷயமாய்	அசீத	உண்டாயிற்று.

क्षत्रमुत्सादयन्रोपाज्जातं जातमनेकशः ॥ २८ ॥

ரோபா	{ "பழிக்குப்பழி வரங் வேண்டுமென்கிற ரோஷத்தால்	க்சத்	அரசப்பூண்டை
ஜாத் ஜாத்	அப்போதைக்கப்போ துண்டாகிற	அனேக:	எத்தனையோதடவை
		உத்தாடியந்	கொக்கொந்து
			வந்தேன்.

पृथिवीं चाखिलां प्राप्य कश्यपाय मद्रात्मने । यज्ञस्यान्ते तदा राम दक्षिणां पुण्यकर्मणे ॥
दत्त्वा भहेन्द्रनिलयस्तपोवलसमन्वितः । स्थितोऽस्मि तस्मिंस्तप्यन् नै सुसुखं सुरसेविते ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	தரணம்செய்து,
யஜ்ஞ	பாகத்தினுடைய	மனோர்திரமலைப
அதே	முடிவில்	அடைந்தவனாய்
பூமியி	பூமி	தவனவராச்யம்
அவிலா	எல்லாவற்றையும்	பூண்டவனாய்
பாப்ய	அடைந்து,	ஸ்திரித்தனாய்
புணர்வ	புணர்ச்செயலுடைய	தேவர்களால் கொண்
	யவரும்,	டாடப்பட்ட
மஹாத்மா	மஹாத்மாவுமாகிய	அவ்விதத்தில்
கர்ணபா	கசப்பருக்கு	பரமமனஸ்துஷ்டியு
தர	அப்பொழுது	டையவனாய்
தூஷி	தூஷிணையாக	தவம்புரிந்துவருகி
		றேன்.

श्रुत्वा तु धनुषो भेदं विस्मितानां नभस्तले । भापतां देवसङ्घानां ततोऽहं द्रुतमागतः ॥

ந	இப்பொழுது	மே	முறித்தலை
நயஸ்தை	ஆகாயத்தில்	சூ	கேட்டு,
யிஸ்திதானா	ஆச்சரியமடைந்து	த	அதன்மேல்
தெவததானா	தேவக்கூட்டங்கள்	அ	நான்
அபதா	பேசிக்கொண்டிருக்க	யு	விரைவாக
தவத:	வில்லின் [கையில்	அ	இங்குவந்தேன்.

तदिदं वैष्णवं राम पितृपैतामहं महत् । क्षत्रधर्मं पुरस्कृत्य गृहीष्व धनुरुत्तमम् ॥ ३२ ॥

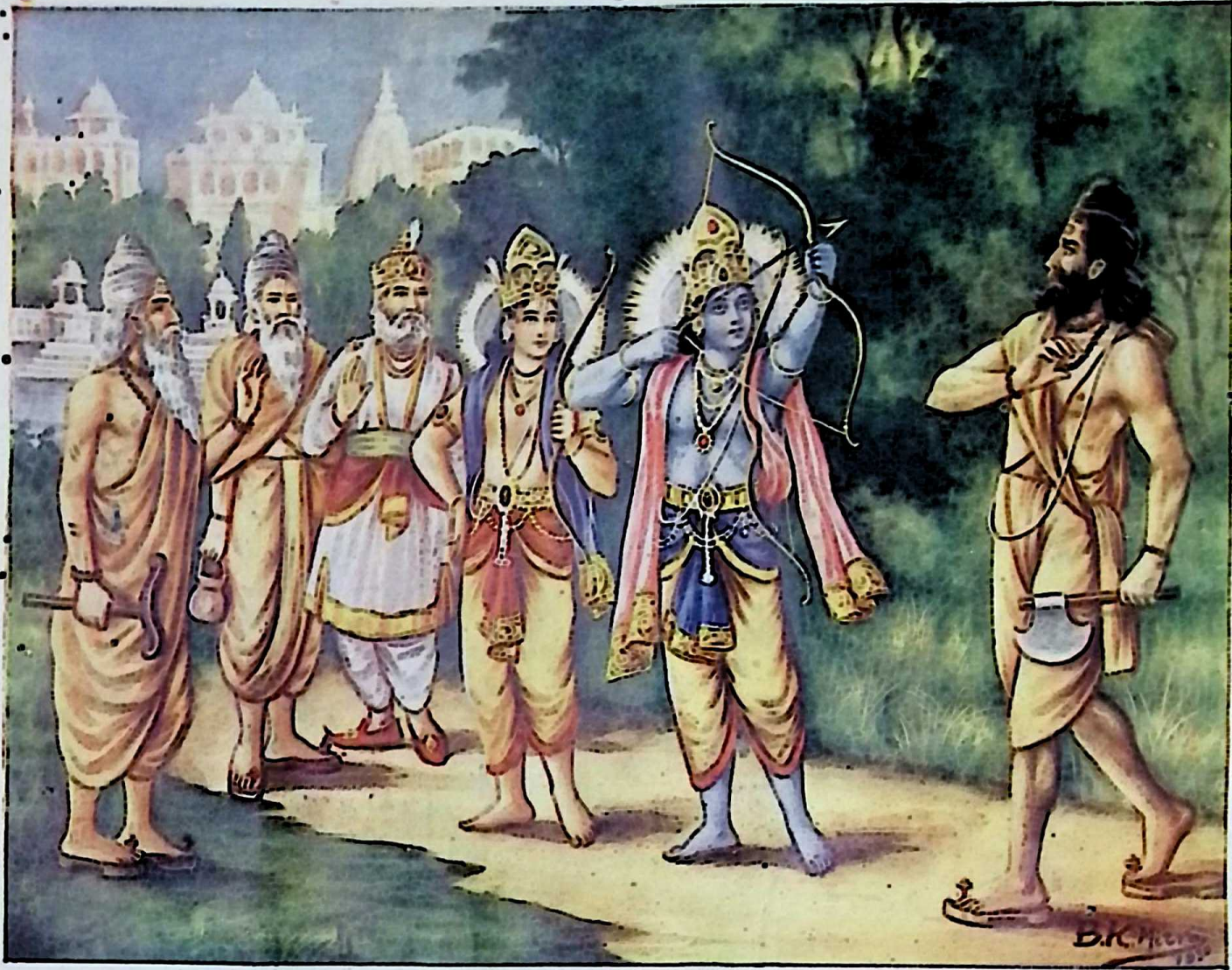
நாம	“ஸ்ரீராம!	நவ	அந்த
பிரபந்தம்	தகப்பனார், பாட்டனார்	இவ்	இந்த
	இவர்களுடையோடிகத்த	வரு:	விஸ்வ
மஹ	மஹத்தான	சுலபம்	சூத்திரியமுறையை
உத்தம	உத்தமமான	புரகூல	அத்தாசுப்படுத்தி,
வீராவ	விஷ்ணுபகவானுக்குரி	மூர்த்த	கையிலேந்து.
	யதான		

‘ योजयस्व धनुःश्रेष्ठे शरं परपुरञ्जयम् । यदि शक्रोऽपि काकुत्स्थ द्वन्द्वं दास्यामि ते ततः ॥’

காகுஷ்ய	காருதஸ்த!	शक्रोऽपि यदि	செப்பும் ஆண்மை
धनुःध्रेष्ठे	விநகரின்கிநந்ததில்	ततः	கொண்டபென்றால்,
पुरपुराङ्गयं	சச்சுருகநாதத்தை நாகம்	इन्द्रं	பின்னர்
	பண்ணக்கடிய		ஒருவரோடொருவர்
			போர்புரிவதை
नारं	ஞர் அம்பை	ते	உனக்கு
योजयन्	தொடு.	शस्यामि	கிதிப்பேன்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः '2291.

जडीकृते तदा लोके रामे वरधनुर्धरे । निर्वीर्यां जामदग्न्योऽसौ रामो राममुदैक्षत ॥

पद्मसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் || ௭௨ ||

ஜாமதக்யபராஜய:—பரகராமணின் தோல்வி.

तच्छ्रुत्वा जामदग्न्यस्य वाक्यं दाशरथिस्तदा । गौरवाद्यन्त्रितकथः पितू राममथाब्रवीत् ॥

दाशरथिः	தாசரதி	पितुः	பிதாவின்
जामवन्त्यस्य	பாசாவாமருடைய	गौरवान्	மரியாதையால்
तत्	அந்த	यन्निष्कयः	வணக்கத்தோடுசெல்
वाक्यं	மொழியை		பவரால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	रामं	பாசாவாமருக்கு
तदा	அப்பொழுது	अथ	இப்படி
		अश्वीन	மொழிந்தருளினார்.

श्रुतवानसि यत्कर्म कृतवानसि भार्गव । अनुरुध्यामहे ब्रह्मन्पितुरानृण्यमास्थितः ॥ २ ॥

மார்க்	பிருதுவம்சத்தில்	கம்	செயலை
மஹந்	வேதியரே! [பிறந்த	ஹ்வான் அசி	புரிபவராய் ஆகித்
பிது:	தந்தையின்		ரோ, அதை
அநுப்ய்	நீர்க்கடனைத் தீத்தலை	ஹ்வான் அசி	செய்யுற்றிருக்கிறேன்
அஸித:	கைப்பற்றியவராய்	அநுரஹ்யாஸே	கட்டளைப்படிசெய்கி
யத்	எந்த		றேன்.

वीर्यहीनमिवाशक्तं क्षत्रधर्मेण भार्गव । अवजानासि मां राम पश्य मेऽद्य पराक्रमम् ॥ ३ ॥

மார்க்	பஞ்சுவம்சத்தில்	அவஜானாசி	அவமதித்து அலக்த
	பிறந்த		யம் செப்கிறீர்.
ராம	பாசாராமரே!	அய	இப்பொழுதே
மீ	என்னை	கலயமேன	கூத்திரிய முறைமை
வீரீயீனீ	ஆண்மையில்லாதவனா		யால்
	கவும்,	மே	எனது
அகாக் ஹ	ஆற்றலில்லாதவ	பராக்மம்	தோள் ஆண்மையை
	ககவும்,	பக்ய	கேரில் பாரும்.

इत्युक्त्वा राघवः क्रुद्धो भार्गवस्य वरायुधम् । शरं च प्रतिजग्राह हस्ताल्लघुपराक्रमः ॥४॥

ராவவ:	சூராகவர்,	கூடு:	ரோஷங்கொண்டவரா
ஐதி	மேல்சொல்லிய	மார்வஸ்ய	பாசுராமருடைய [ய்,
	வண்ணையாய்	ஹ்ஸ்தா	கையிலிருந்து
வக்தவா	மொழிந்தருளியிட்டு,	வராயுதம்	சிறந்த ஆயுதத்தை
	பாயத்தினுமில்லாத	சர்வ	சாத்தையும், [யும்,
கருபராகம்:	ஸாந்ருஸமுடையவ	புரிஜிமாஹ	கைநீட்டி வாங்கிக்
	ராய்,		கொண்டார்.

आरोप्य तद्धनू रामः शरं सज्यं चकार ह । जामदग्न्यं ततो रामं रामः क्रुद्धोऽब्रवीद्वचः ॥

புது:	விஸ்வம்	ராம:	ஸ்ரீராமர்,
அரோப்ய	வினாத்து,	பூநு:	கடுமை செய்பவராய்
சர்	அய்யா	ஜாமத்ய்	ஜமதக்னிமைந்தனாகிய
சய்ய	நாயேந்திவதா	ராம	பாசாராயணப்
சகர	செய்தார்.		பார்த்து
ஹ	காண்!	வச:	ஒரு ஆக்ஷரையை
சுத:	அதிவீரம்	அபயிந்	மொழிந்தார்.

ब्राह्मणोऽसीति पूज्यो मे विश्वामित्रकृतेन च । विश्वामित्रः पूजनीयस्तदीयस्त्वं द्विजोत्तम ॥
तस्माच्छक्तो न ते राम मोक्तुं प्राणहरं शरम् ॥ ६ ॥

தினோதம	“பிராம்மணச்சேஷ்ட ராசிய	அசி ஐதி : மே பூஜ்ய : தஸாந் தே மாணஹர் ஹர் மோகூ ஹக் : ந	இருக்கிறீர் ; என்கிறபடியால் என்னால் வணங்கவேண்டியவர். ஆனதால் உம்முடைய உயிரை மாய்க்கத் பாணத்தை[தக்கதான விட துணிபாதிருக்கிறேன்.
ராம	பாசகராமரே !		
பிஷாமித : ச	விச்வாமித்திரரோ		
பூர்வீய :	பூஷஜக்குரியவர்.		
தவ்	நீர்		
பிஷாமிதகூதேன	விச்வாமித்திரருக்கு ஸமீபபந்துவானதால்		
ததீய :	அவராளாயும்,		
மாஹு :	பிராம்மணராகவும்		

इमां वा त्वद्गतिं राम तपोबलसमार्जिताम् । लोकानप्रतिमान्वा ते हनिष्यामि यदिच्छसि ॥

ராம	"பரசாரமரோ!	தெ	உமது
தபவல்- }	தவத்தின் மறறிமை	சோகந் வா	உலகங்களை யுயிரிலும்
சமர்விர்தா }	யால் பெற்றிருக்கும்	ஈழசி	நீர் கருதிவயாறு
ஹர்	இந்த		சொல்லுகிறது
தவநிர் வா	உம் தரவின் வலிமை	யத	எதுவோ அதை
	யாபிலும்,	ஹிந்யாமி	குறிபாகக்கொண்
அபநிமாந்	ஒப்பில்லாத		டெய்கின்றேன்.

ने ह्ययं वैष्णवो दिव्यः शरः परपुरुञ्जयः । मोघः पतति वीर्येण बलदर्पविनाशनः ॥ ८ ॥

அய் ஶர:	இந்த சரம்	பரபுரஜய:	மேலொன் றில்லாதபடி
வீணவ:	விஷ்ணுவின்னுடைபது.		வெற்றிபெறுகின் றது.
திவ்ய:	தெய்வஸம்பந்தமான	ஹி	இக்காரணங்கவால்
.	து.	வீரீயே	வீரீயத்தால்
.		மீவ:	பலனற்றதாக
பலதர்- }	புளம் கொழுப்பு	புரதி வ	வீணுய்க்கேழு விழாது.
விநாயக:	இவைகளை ஒழிக்கி		
	றதானது.		

इति ब्रुवति काकुत्स्थे भार्गवं प्रति रोपिते । वरायुधधरं रामं द्रष्टुं सर्पिगणाः सुराः ॥

பிதாமஹ் பुरஸ்கூத்ய சமேதாஸ்தத்ர சஹ்யா: ॥ 9 ॥

गन्धर्वाप्सरसश्चैव सिद्धचारणकिन्नराः । यक्षराक्षसनागाश्च तद्रष्टुं महद्भुतम् ॥ १० ॥

பார்காமரை
நோக்கி
ரோஷத்துடனிருக்
காருத்தஸ்தர் [கும்
மேற்சொல்லியபடி
சொல்லிக்கொண்டி-
ருக்கையில்,
பிரம்மதேவரை
முன்னிட்டுக்கொண்டு,
ரிஷிகணங்களோடு
தேவர்களும், [கடின
கந்தர்வர்களும், அப்
ஸரஸ்ஸுகளும்,
சித்தர்களும், சாரணர்
களும் கின்னர்களும்,

யக்ஷராக்ஷஸநா: ச பக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்
களும், நாகர்களும்
தத் அந்த
மஹத்தான
அப்புதத்தை
பார்க்கவும்
அப்படியே
வராயுதத்தை கையி-
லேந்திக்கொண்டிருக்
கிற
ராம
த்ரஸ்து ச
சஹ்யா: ஸ்ரீராமரையும்,
தத் நேரில் தரிசிக்கவும்
சமேதா: கூட்டக்கூட்டமாய்,
அங்கு
வந்துசேர்ந்தார்கள்.

जडीकृते तदा लोके रामे वरधनुर्धरे । निर्वीर्यो जामदग्न्योऽसौ रामो राममृदैक्षत ॥११॥

அப்பொழுது
ஸ்ரீராமர்,
சிறந்த தனுஸ்ஸை
நாண்பூட்டியவளவில்
உலகம்
ஸ்தம்பித்து அசை
வற்றுநின்றவளவில்

அசு
ஜாமதக்னிய:
ராம:
நிர்வீர:
ராம
உடைசு
இந்த
ஜமதக்னியின் மைந்த
குடிய
பாசாமர்,
தேஜஸ் ஒழிந்தவாய்
ஸ்ரீராமரை
உற்றுப்பார்த்தார்.

तेजोऽभिहतवीर्यत्वाज्जामदग्न्यो जडीकृतः । रामं कमलपत्राक्षं मन्दं मन्दमुवाच ह ॥१२॥

ஜாமதக்ன:
தேஜஸஹால் சிரியத்
கதயிற்றந்தால்
ஸ்தம்பித்தவராய்,
தாமரையிதம்போன்ற
கண்களையுடைய

ராம
மந் மந்
உவா
ஹ
ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
தட்டுத்தமோறி
இப்படி பதிலுரைத்
தார்.
கான்!

ब्राहि ब्राहि महाबाहो शृणु राम वचो मम । राजसूये कृते पूर्वं यज्ञे दशरथात्मज ॥१३॥
कश्यपाय मया दत्ता यदा पूर्वं वसुधरा । विपर्ये मे न वस्तव्यमिति मां कश्यपोऽब्रवीत् ॥

மஹாபாஹுவே !
தசரதரின் மைந்த !
ஸ்ரீராம !
எனது
வேண்டுகோளுக்கு
செவிகாற்றும்.
காப்பாற்றும்.
அனிக்க அருள்புரியும்.
முன்பு
ராஜஸூய
யகம்
கடைபெறுகையில்
என்னால்

வசுந்நரா
கச்யபாய
வதா
பூனோகம்
கச்யபருக்கு
தானம்கொடுத்து
விடப்பட்டது.
முன்பு
இது எப்பொழுதோ
கச்யபர் [அப்பொழுது
"என்
தேசத்திலு
வலிக்கக்கூடாது"
என்று
எனக்கு
கிதித்திருக்கிறார்.

सोऽहं गुरुवचः कुर्वन् पूयिव्यां न वसे निशाम् । कृता प्रतिज्ञा काकुत्स्थ कृता भूः कश्यपस्य ह ॥

காகுத்ய
புதிஷா
கூதா
பூ:
கச்யபஸ
கூதா
ச:
காருத்தரோ !
பிரதிக்கை
செய்யப்பட்டது.
பூனோகம்
கச்யபருக்கு
ஒப்புவிக்கப்பட்டது.
அந்த

அஃ
கூருவக:
கூர்வ்
பூயிவ்யா
நிஷா
வசே ந ஹ
நான்
கூருவின் ஆக்கையை
பரிபாஸிப்பவனாயே
புயியில்
இரவில்
தங்காமல்தானிருக்கி
றேன்.

तदिमां मदति वीर हन्तुं नार्हसि राघव । मनोजवं गमिष्यामि महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥ १६ ॥

வீர
ராகவ
ஸ
ஹா
மததி
ஹ்
கூரோ !
ஸ்ரீராகவ !
ஆதலால்
இந்த
எனது கால்நடையை
ஒழிக்க

அஃசு ந
பவ்நோத்ம
மஹேத்
மனோஜவ்
கமிய்யாமி
வேண்டாம்.
பர்வதங்களில் சிறந்த
மஹேத்ரபர்வதத்தி
மனோவேகமாய் [ற்கு
இதோபோய்க்கி
றேன்.

लोकास्त्वप्रतिमा राम निर्जितास्तपसा मया । जहि ताम्च्छरमुख्येन मा भूत्कालविपर्ययः ॥

ராம
மயா
தபஸா
அபுதிமா:
லோகா:
நிர்ஜிதா:
"ஸ்ரீராம !
என்னால்
தவமலுமிபையால்
ஒப்பற்ற
உலகங்கள்
கைப்பற்றப்பட்டன.
இப்பொழுது

தாந்
சாஸுப்யேந
ஜஹி
காலுவிபர்யய:
மா பூத்
அவைகளை
சாங்களில் சிறந்ததால்
உமக்குச்சொந்தமாக
கிக்கொள்ளும்.
காலினம்பம்
வேண்டாம்.

अक्षयं मधुहन्तारं जानामि त्वां सुरोत्तमम् ।

॥ १८ ॥

धनुषोऽस्य परामर्शात्स्वस्ति तेऽस्तु परन्तप

॥ १९ ॥

பரந்த
அசு
தனு:.
பராமர்ஷா
த்வா
சுரோத்மம்
அக்ஷயம்
“தனிவீர!
இந்த
யில்லிவாடைய
நானேற்றுதலால்
தேவரீரை
தேவோத்தமமாகிய
பரமாத்மாவான

மதுஹந்தார

ஜானாமி

தே

ஸ்தி

அஸ்து

{ மதுவென்ற அசு
னைக்கொன்ற திரு
மாலென
நான் கண்டுகொண்
தேவரீருக்கு [டேன்.
ஸர்வமங்களமும்
உண்டாகட்டும்.

एते सुरगणाः सर्वे निरीक्षन्ते समागताः ।

त्वामप्रतिमकर्माणमपतिद्वन्द्वमाहवे ॥ २० ॥

एते
सुरगणाः
सर्वे
समागताः
आहवे
अप्रतिद्वन्द्वं
இந்த
தேவகணங்கள்
எல்லோரும்
ஒன்றுசேர்ந்து வந்த
போரில் [வர்களாய்
நிகரொருவருமில்லா
தவரும்,

அப்ரதிமகமாண்

த்வா

நிரிஷந்தே

{ வேறொருவராலும்
செய்யக்கடாத செய்
கையைபுடையவரு
மான
தேவரீரை
பார்த்துக்கொண்டி
ருக்கின்றார்கள்.

न चेयं मम काकुत्स्थ ब्रीडा भवितुमर्हति ।

त्वया त्रैलोक्यनाथेन यदहं विमुखीकृतः ॥

काकुत्स्थ
अहं
त्रैलोक्यनाथेन
त्वया
विमुखीकृतः
“காகுத்தஸ்தரே!
நான்,
மூவுலகுக்கும் நாத
தேவரீரால் [கூகிய
ஐயிக்கப்பட்டேன்;

யத்

ஐயம்

மம

விரீடா

அவதி

அஹிதி

என்கிறபடியால்
இதாவும்
எனக்கு
மானக்குறையாக
ஆக
நியாயமில்லை.

शरमप्रतिमं राम मोक्षमर्हसि सुव्रत । शरमोक्षे गमिष्यामि महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥ २२ ॥

सुव्रत
राम
अप्रतिमं
शरं
मोक्षं
अर्हसि
நல்ல நோன்புடைய
ஸ்ரீராம!
ஒப்பற்ற
சரத்தை
மோட்சிக்க
அருள்புரியும்.

சரமோஷே

பவ்தோத்மம்

மஹேத்

கமிய்யாமி

பாணத்தை விடுத்த
துமே
பர்வதங்களில் கிறந்த
மஹேந்திரபர்வதத்
திரு
நான் போய்க்கிடுகி
றேன்.

तथा ब्रुवति रामे तु जामदग्न्ये प्रतापवान् ।

रामो दाशरथिः श्रीमांथिसेप शरमुत्तमम् ॥

जामदग्न्ये
रामे
तथा
ब्रुवति
प्रतापवान्
श्रीमान्
ஐமதக்கியின், புதல்வ
பரசாராம், [ரான
அப்படி
சொல்லவே,
பிரபாவசாலியான
ஸ்ரீமாதாம், [வரும்,

தாசரதயி:

ராம:

து

உத்தம்

சர

விசேப

தசரதரின் மைத்தரு
ஸ்ரீராமன், [முகிய
இப்பொழுது
தவ்ய.
சரத்தை
கிடுத்தார்.

स हतान्श्य रामेण स्वांल्लोकांस्तुपसार्जितान् । जामदग्न्यो जगामाशु महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥

ச: அந்த
ஜாமதன்ய: பாகராமம்,
தபசா தவமஸூரிமைபால்
ஹர்ஜிதானு ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
வைகளும்,
ஸானு தனக்குச் சொந்தமா
னவைகளுமான

लोकान् दलकच्छी

ततो वितिमिरा: सर्वा दिशश्चोपदिशस्तथा ।

தத: அச்சமயத்திலு
திசைகள்
சர்வா: எல்லாமும்
ததா அப்படியே
உபதிசைகள் எல்லா
மும்

वितिमिरा: இருள் நீங்கி விளங்
கின.

रामं दाशरथिं रामो जामदग्न्य: प्रशस्य च ।

ஜாமதன்ய: ஜமதக்னியின் புதல்
வரும்,
மது: ஸமந்தருமாகிய
ராம: பாகராமம்,
தாசரத்யி தசரதரின் மைந்தராகி
ரம் ஸ்ரீராமரை [ப]

ராமே ஸ்ரீராமரால்
ஹானு பறித்துவிடப்பட்ட
தாக
ஹ்ஸ்ய அறிந்துகொண்டு,
ஹாஸு தகூணமே
பர்வதங்களில் சிறந்த
மஹேந்திரபர்வதத்
தைபுத்தேசித்து
ஜகாம பிரபாணமானார்.

सुरा: सर्पिगणा रामं प्रशंसुसुखायुधम् ॥

சர்பிணா: ரிஷிகணங்களோடு
கடின
சுரா: தேவர்கள்
உதாயுதம் ஆபுதத்தை உபாத்
துக்கியபடியிருந்த

रामं प्रशंसु: ஸ்ரீராமரை
கொண்டாடினார்கள்.

तत: प्रदक्षिणं कृत्वा जगामात्मगतिं प्रभु: ॥

தத: அப்பொழுது
மது: புகழ்ந்து,
மதட்சிணம் பிரதக்ஷிணத்தையும்
கூதா செய்துவிட்டு,
ஹ்ஸ்ய தன்னிருப்பிடத்திற்கு
ஜகாம சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2317

सप्तसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தியேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௭௭ ॥

अयोध्याप्रवेशः—அயோத்யாப்ரவேசம்.

गते रामे प्रशान्तात्मा रामो दाशरथिर्धनुः । वरुणायाप्रमेयाय ददौ हस्ते महायशः ॥

ராமே பாகராமம்
கதே போனபிறகு
தாசரத்யி: தசரதமையந்தரும்
மஹாயசா: பெரும்புகழ்படைத்த
வருமான
ராம: ஸ்ரீராமம்,

மசான்தாஹா ரோஷமடங்கினவராய்
வது: வில்லி
அமரேயாய ஆராய்ந்தறியக்கூடாத
வருணபகவானுக்கு
ஹஸ்தே கையில்
ததௌ தானம் செய்தார்.

अभिवाद्य ततो रामो वसिष्ठप्रमुखानृषीन्-॥ पितरं विद्वलं दृष्ट्वा प्रोवाच रघुनन्दनः ॥

प्रणयन् मनसो वृत्तिं पितुः स परमात्मवान् ॥ ३ ॥

ச: அந்த
 परमात्मवान् மஹாஸூக்ஷ்மபுத்தி
 யுடையவரும்
 रघुनन्दन: ரகுநுலத்தில் பிறந்த
 வருமானிய
 राम: ஸ்ரீராமர்,
 पितु: தந்தையின்
 मनस: மனதின்
 वृत्ति: தந்தை லிங்கைமையை
 प्रणयन् கண்டுக்கொண்டு,

तत: அப்பொழுது
 वसिष्ठप्रमुखान् வஸிஷ்டர்முதலான
 ऋषीन् றிஷிகளை
 अभिवाद्य நமஸ்கரித்து,
 विद्वलं சோகப்பட்டுக்கொண்
 டிருக்கும்
 पितरं தந்தையை
 दृष्ट्वा பார்த்து,
 प्रोवाच பின்வருமாறு கின்
 ணப்பம் செய்தார்.

जामदग्न्यो गतो रामः प्रयातु चतुरङ्गिणी । अयोध्याभिमुखी सेना त्वया नाथेन पालिता॥

जामदग्न्य: ஜமதக்னியின் புதல்
 राम: பாசுராமர், [வரான
 गत: போய்விட்டார்.
 नाथेन நாதரான
 त्वया தேவரீரால்

पालिता ராஜிக்கப்பட்ட
 चतुरङ्गिणी சதுரங்க
 सेना சேனை
 अयोध्याभिमुखी அயோத்தியைநோக்கி
 प्रयातु நடக்கட்டும்.

सन्दिशस्व महाराज सेनां त्वच्छासने स्थिताम् । शासनं काङ्क्षते सेना चातकालिर्जलं यथा ॥

महाराज மஹாராஜாவே!
 सेना ஸேனை
 चातकालि: நீர்பறவை
 जलं மேகஜலத்திற்கு
 यथा எப்படியோ அப்படி
 शासनं உத்தரவிற்று

काङ्क्षते காத்ததுக்கொண்டி
 रुक्मिण: ருக்மிணி
 त्वच्छासने உம்முடைய உத்தர
 स्थितां இருக்கும் [வில்
 सेनां ஸேனையை
 सन्दिशस्व ஆக்குராயும்.

रामस्य वचनं श्रुत्वा राजा दशरथः सुतम् । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य मूर्धन्युपाघ्राय राघवम्॥
 गतो राम इति श्रुत्वा हृष्टः प्रमुदितो नृपः । पुनर्जातं तदा मेने पुत्रमात्मानमेव च ॥ ७ ॥

दशरथः राजा தசரதமன்னர்
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 वचनं श्रुत्वा மொழியை கேட்டு,
 सुतं குமாரனான
 राघवं ஸ்ரீராகவரை
 बाहुभ्यां இருகைகளால்
 संपरिष्वज्य கட்டியணைத்து,
 मूर्ध्नि उपाघ्राय உச்சியில் முகர்ந்து,
 नृपः மன்னர்,
 राम: 'பாசுராமர்'
 गत: போய்விட்டார்

इति என்பதை
 श्रुत्वा கவனித்து,
 हृष्टः மெய்ப்பூரித்தவராய்
 प्रमुदितः மனம்பூரித்தவராய்
 तदा அக்காலத்தில்
 आत्मां தன்னையும்
 पुनः जातं மறுபிறப்பற்றவராக
 पुलं एव பின்னையையும் [வும்,
 च அப்படியே
 मेने எண்ணினார்.

चोदयामास तां सेनां जगामाशु ततः पुरीय • ॥ ८ ॥
 पताकाध्वजिनीं रम्यां तूयौद्घुष्टनिनादिताम् । सित्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुसुमोत्कराम् ॥
 राजप्रवेशसुमुखैः पौरैर्मङ्गलवादिभिः । संपूर्णां प्राविशद्राजा जनौघैः समलंकृताम् ॥ १० ॥

ராஜா மன்னர்
 தா அந்த
 சேனா சேனையை
 ஷோதயாமாச போக உத்திரவு
 தந்தார்.
 ஆசு தவ்ஷணமே
 ஜகாம பாயாணமாணர்.
 தத: அதின்மேல்
 பதாக்கைகளோடு கூடி
 ய கொடிகளாலலங்க
 ரிக்கப்பட்டதும்,
 ரம्या அழகாரிருக்கிறதும்
 தூய்வுட- } மங்களவா த்பங்களின்
 நிநாதிதா } சப்தங்களால் முழங்
 குகிறதும்,
 சித்தராஜபதா நீர்தெளித்த ராஜவிதி
 களைபுடையதாய்

ரம्या மனதிற்கு இன்பமா
 யிருக்கிறதும்,
 ப்ரகீர்ண- } இறைக்கப்பட்ட
 குசுமோக்ரா } புஷ்பக்குவியல்களை
 யுடையதும்,
 ராஜப்ரவேச- } அரசருடைய பிரவே
 சுமுகை: } சத்தால் பிரஸன்னமு
 கமுடையவர்களாய்
 மங்கலவாதிभि: ஆசீர்வாதம் சொல்லு
 கின்ற
 பூரீ: பட்டணத்துஜனங்க
 சம்பூர்ணா நிறைந்ததும் [ளால்
 ஜனங்கட்டங்களால்
 சமலங்குதா நன்கு அலங்கரிக்கப்
 பட்டதுமான
 புரீ: பட்டணத்தில்
 ப்ராவிசத் புகுந்தனர்.

पौरैः प्रत्युद्गतो दूरं द्विजैश्च पुरवासिभिः । पुत्रैरनुगतः श्रीमान् श्रीमद्भिश्च महायशाः ॥
 प्रविवेश गृहं राजा हिमवत्सदृशं प्रियम् । ननन्द सजनो राजा गृहे कामैः सुपूजितः ॥ १२ ॥

பூரீ: பட்டணத்துஜனங்க
 ளாலும்,
 புரவாசிभि: பட்டணத்தில் வளிக்
 கின்ற
 திஜை: ச பிராம்மணர்களாலும்
 தூர் துலைவாக
 ப்ரதுத்ரத: எதிர்கொண்டழைக்
 கப்பட்டவராயும்,
 ஶ்ரீமந்நி: செல்வ
 பூரீ: குமாரர்களால்
 அநுगत: பின்தொடரப்பட்ட
 வராயும்,
 மஹாயசா: மஹா புகழ்படைத்
 தவரும்
 ஶ்ரீமானு: ஶ்ரீமாலுமாகிய

ராஜா மன்னர்,
 ப்ரியம் ரம்பமாய்
 ஹிமவத்ஸரஸம் இமயமலைபோல் விளங்
 குகிற
 ஶுஹ் மாளிகையுள்
 ப்ரவீஷை பிரவேசிக்கிறார்.
 ராஜா மன்னர்,
 ஶுஹ் மாளிகையில்
 காமை: விரும்பிய எல்லா
 வற்றாலும்
 சுபூஜித: நன்கு மரிபாதை
 செய்ப்பட்டவராய்
 சஜன: ஸந்ததிகளுடனிருப்ப
 வராய்
 நனந் கனித்தார்

கௌசல்யா ச சுமித்ரா ச கைகேயி ச சுமத்யமா । வதூபுத்திதே யுக்தா யாத்தான்யா ராஜயோபித: ॥
ராமம் ச லக்ஷ்மணம் சைவ சநுபூரம் பரதம் ததா । அரீயந் மஹாலாஸீர்மிமஹாலேரமயபூஜயந் ॥

ஓபாஹாரேசு சஹஸ்தா: குமாரானபிபூஜ்ய ச

॥ १४ ॥

கௌசல்யா ச கௌஸல்பையும்,
சுமித்ரா ச ஸுமிதரையும்
சுமத்யமா துண்குமிதையாளான
கைகேயி ச கைகேயியும்
அந்யா: இதர
ராஜயோபித: ராஜஸ்திரிகள்
யா: ச எவர்களோ, அவர்

குமாரர்களான
ராமமரையும்
லக்ஷ்மணமரையும்,
பரதமரையும்
சநுபூரம் சநுபூரமரையும்
அபிபூஜ்ய ஆசிர்வதித்து,
ததா அப்படியே
மஹாலாஸீர்மி: மங்களாசாஸனங்க
அரீயந் வாழ்த்தினார்கள். [எால்
மஹால: மங்களாங்களான
ஓபாஹாரை: ச புஷ்பக்குடியில்களா
அமயபூஜயந் அலங்கரித்தார்கள்.

வதூபுத்திதே நரட்டுப்பெண்களைக்
யுக்தா: ஆஸக்தர்களாய்
சஹஸ்தா: அந்நயந்தமனமகிழ்ச்சி
கௌஸல்வர்களாய்

தத: சீதா மாஹாபாகாமூர்திலா ச யசஸ்வினீசு । குசத்வஜசுதே சோமே ஜகதூருபபநய: ॥

நுபபநய: ராஜமஹிஷிகள்,
தத: அதின்மேல்
மாஹாபாகா மஹாபாகப்பவதியான
சீதா வஸ்தையையும்
யசஸ்வினீ யசஸ்வினியான

கமீலா ச ஊர்மிளையையும்
குசத்வஜசுதே குசத்வஜரின் புத்திரி
சோமே ச களாகிய
ஜகதூ: மற்ற இருவர்களையும்
அழைத்துச் சென்
ருங்கள்.

மஹாலக்ஷ்மணேசு சோபிதா: கௌமவாசச: । தேவதாயதநான்யாஸு யதாஹ் பத்யபூஜயந் ॥ १५ ॥

கௌமவாசச: வெண்பட்டுடுத்திவர
மஹாலக்ஷ்மணை: ச மங்களச் சின்னங்க
சோபிதா: எவ கிளங்குபவர்களா
கவே

தேவதாயதநானி தைவஸன்னிதிகளை
அஸு உடனே
யதாஹ் ஏற்றபடி
பத்யபூஜயந் பூஜித்தார்கள்.

அபிவாத்தாபிவாத்தாசு சர்வா ராஜஸுதாஸ்ததா । சுவ் சுவ் சுவ் சமாஸாத்த குவேரமவநோபமஸ் ॥ १७ ॥

கோபிதேநேசு தான்யேசு தர்பயிதவா திரோத்தமானு । ரேமிரே சூதிதா: சர்வா பர்திபி: சஹிதா ரஹ: ॥

ததா அப்பொழுது
ராஜஸுதா: ராஜகுமாரிகள்
சர்வா: எல்லோரும்
திரோத்தமானு பிராமலோத்தமர்
கோபி: பசுக்களாலும், [களை
தன: தனங்களாலும்

தான்யை: ச தான்யங்களாலும்
தர்பயிதவா ச திருப்திசெய்துவிட்டு
சர்வா: ச எல்லோருமாய்
பர்திபி: பர்த்தாக்களோடு
சஹிதா: கூடியிருப்பவர்களாய்

496

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे वाल्मीकि

[ஸர்க்கம்]

अभियायान्	மாயாத செய்ய	कुपरभवनोपमं	குபரவனது வீடுபோ
अभियाय च	வேண்டியவர்களை	सिंखं	தன் தன் [வீடுக்கிற
	மாயாதசெய்துவிட்	गुहं	மனையை
	டும்,	समासाथ	அடைந்து,
शुचिताः	மனமகிழ்ச்சி கொண்	रहः	ஏகாந்தத்தில்
	டவர்களாய்	रेमिरे	கீழ்த்தனர்.

कुमाराश्च महात्मानो वीर्येणाप्रतिमा भुवि । कृतदाराः कृतास्त्राश्च सधनाः ससुहृज्जनाः ॥

शुश्रूपमाणाः पितरं वर्तयन्ति नरर्पभाः । काले काले तु नीतिज्ञास्तोपयन्तो गुहं गुणैः ॥

भुवि	உலகில்	ससुहृज्जनाः च	நல்ல நடத்திர்களே
नरर्पभाः	புருஷோத்தமர்க		புடையவர்களாகவும்,
	ளான,	नीतिज्ञाः	ஸகல நீதிகளையறிந்
महात्मानः	மஹாத்மாக்களான		தவர்களாகவும்,
कुमाराः	குமாரர்கள்,	गुहं	குருவுக்கு
वीर्येण	வீர்யத்தால்	गुणैः	நன்மார்க்கங்களால்
अप्रतिमाः	நிகரற்றவர்களாகவும்,	काले काले	சரியான காலத்தில்
कृतदाराः	மனைவிகளைப் பெற்ற	तोपयन्तः तु	திருப்திசெப்பவர்க
	வர்களாகவும்,		ளாகவும்,
कृतास्त्राः च	{ புத்தவித்தையை	पितरं	தந்தைக்கு
	{ முன்னரே அடைந்த	शुश्रूपमाणाः	பணியிடைசெப்பவர்
	வர்களாகவும்,		களாகவும்
सधनाः	ஸகல ஐசுவரியங்களைப்	वर्तयन्ति	சகமாய் வாழ்த்து
	பெற்றவர்களாகவும்,		வந்தார்கள்.

कश्यचित्चय कालस्य राजा दशरथः सुतम् । अभिवादयितुं प्राप्तं श्यामं कमललोचनम् ॥

अह्लिष्टकारिणं शूरं परसैन्यविमर्दनम् ॥ २१ ॥

विनयं देहयोगेन संप्राप्तमिव संस्थितम् । भरतं कैकयीपुत्रमब्रवीद्रघुसत्तमः ॥ २२ ॥

अथ	பிறகு	श्यामं	சம்பாமளவாண்முடைய
कश्यचित्	சில		வனும்,
कालस्य तु	நான் சென்றபிறகு	कमललोचनं	தாமரைக்கண்ணனும்
रघुसत्तमः	ரகுத்தமராகிய	अह्लिष्टकारिणं	கல்லடிமற்ற செய்கை
दशरथः	தசரத		பையமுடையவ்னும்
राजा	மன்னர்,	परसैन्यविमर्दनं	சத்ருஸைன்பத்தை
देहयोगेन	தேஹத்தோடுகூட		அழிக்கும்
संप्राप्तं	உண்டாயிருக்கிற	शूरं	ஞானம்,
विनयं	வினயத்தை	कैकयीपुत्रं	கைகேயிபுதல்வனும்
इव	போல்	भरतं	பரதனென்ற [ஆகிய
संस्थितं	இருக்கிறவனும்	सुतं	குமாரனைப் பார்த்து
अभिवादयितुं	நமஸ்காரம்செய்ய	अप्रवीत्	இப்படி ஆக்குமித்
प्राप्तं	வந்திருக்கிறவனும்,		தார்.

अयं कैकयराजस्य पुत्रो वसति पुत्रक । त्वां नेतुमागतो वीर युधाजिन्मातुलस्तव ॥२३॥

புதக குழந்தாய் |
 வீர குரளே !
 த்வா உன்னை
 நெது அழைத்துக்கொண்டு போக
 आगतः வந்திருக்கிற
 तव உனது

மாமலும்,
 कैकयराजस्य கேகயமன்னரின்
 पुतः புதல்வனுமாகிய
 अयं இந்த
 युधाजित् யுதாஜித்து
 वसति இங்கே இருந்து
 கொண்டிருக்கிறான்.

प्रार्थितस्तेन धर्मज्ञ मिथिलायामहं तदा । ऋपिमध्ये तु तस्य त्वं प्रीतिं कर्तुमिहार्हसि ॥

மிதிலாயா மிதிலையில்
 ऋपिमध्ये ஈடுபட்டிருக்கும் முன்பில்
 तदा அக்காலத்தில்
 तेन அவனால்
 अहं நான்
 प्रार्थितः பிரார்த்திக்கப்பட்ட
 டேன்.

धर्मज्ञ தர்மமறிந்தவனே !
 त्वं நீ
 इह இந்த விஷயத்தில்
 तु இப்பொழுது
 तस्य அவனுடைய
 प्रीतिं இஷ்டத்தை /
 कर्तुं பூர்த்திசெய்ய
 अर्हसि வேண்டும்.

श्रुत्वा दशरथस्यैतद्भरतः कैकयीसुतः । अभिवाद्य गुरुं रामं परिष्वज्य च लक्ष्मणम्
 गमनायाभिचक्राम शत्रुघ्नसहितस्तदा ॥ २५ ॥

கேகயீசுத: கைகேயி புதல்வராகிய
 भरतः பரதர்,
 दशरथस्य, தசரதருடைய
 पुतत् இதை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 तदा அப்பொழுது
 गुरुं தந்தையையும்,
 रामं च ஸ்ரீராமரையும்

अभिवाद्य நமஸ்கரித்து,
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 परिष्वज्य ஆஸிங்கனம் செய்து
 கொண்டு,
 शत्रुघ्नसहितः சத்ருக்ளரோடுகூடி
 गमनाय போக
 अभिचक्राम சித்தமாகாள்.

आपृच्छ्य पितरं शूरो रामं चाक्लिष्टकारिणम् । मातृश्रापि नरश्रेष्ठः शत्रुघ्नसहितो ययौ ॥

சூர: குராகிய
 नरश्रेष्ठः புருஷோத்தமர்,
 शत्रुघ्नसहितः சத்ருக்ளரோடுகூடி
 पितरं च தந்தையையும்,
 अक्लिष्टकारिणं எவருக்கும் துன்பம்
 வாடாபடி நடக்கும்

रामं च ஸ்ரீராமரையும்,
 मातुः अपि தாய்மரிக்களையும்
 आपृच्छ्य கேட்டு விடைபெற்றுக்
 கொண்டு
 ययौ பிரயாணமாகாள்.

युधाजित्वाप्य भरतं सशतुघ्नं प्रहर्षितः । स्वपुरं प्राविशदीरः पिता तस्य तुतोप ह ॥२७॥

युधाजित् **யுதாஜித்து**
 सशतुघ्न **சத்ருக்ஷ்ணருடன்**
 भरतं **பரதரை**
 प्राप्य **அழைத்துக்கொண்டு,**
 प्रहर्षितः **ஸந்தோஷப்பட்டவ**
ராய்

स्वपुरं **தன்னூருக்கு**
 प्राविशत् **போய் சேர்ந்தார்.**
 तस्य **அவருடைய**
 वीरः **வீரராகிய**
 पिता **தந்தை**
 तुतोप ह **அடக்கமுடியாதபடி**
மகிழ்ந்தார்.

गते च भरते रामो लक्ष्मणश्च महारथः । पितरं देवसङ्काशं पूजयामासतुस्तदा ॥ २८ ॥

गते **பாதி**
 गते च **சென்றபின்பு**
 रामः **ஸ்ரீராமரும்**
 महारथः **மஹாரதராகிய**
 लक्ष्मणः च **லக்ஷ்மணரும்**

देवसङ्काशं **தெய்வத்திற்கொப்**
பான
 पितरं **தந்தையை**
 सदा **அக்காலத்தில்**
 पूजयामासतुः **பூஜித்தார்கள்.**

पितुराज्ञां पुरस्कृत्य पौरकार्याणि सर्वशः । चकार रामो धर्मात्मा प्रियाणि च हितमनि च ॥

धर्मात्मा **தர்மாத்மாவாகிய**
 रामः **ஸ்ரீராமர்,**
 पितुः **தந்தையின்**
 आज्ञां **உத்திரவை**
 पुरस्कृत्य **தவருது அனுஸரித்**
துக்கொண்டு,

पौरकार्याणि **நகரகார்பங்களி**
 सर्वशः **எல்லாவிதத்திலும்**
 प्रियाणि च **ஆதரவாகவும்**
 हितानि च **சேஷமக்குறைவு இல்**
லாமதும்
 चकार **நடத்தினார்.**

मातृभ्यो मातृकार्याणि कृत्वा परमयन्त्रितः । गुरुणां गुरुकार्याणि काले कालेऽन्ववैक्षत ॥

परमयन्त्रितः **மிகக்கட்டுண்டவரான**
ஸ்ரீராமர்,
 काले काले **அந்தந்த ஸமயோசித**
காலத்தின்
 मातृभ्यः **தாய்மார்களுக்கு**
 मातृकार्याणि **தாய்களுக்குச்செய்ய**
வேண்டிய சுச்சூஷை
களையும்,

गुरुणां **குருக்களுக்கு**
 गुरुकार्याणि **{ குருக்களுக்குச் செய்**
பவேண்டிய சுச்சூ
ஷைகளையும்,
 कृत्वा **புரிந்து,**
 अन्ववैक्षत **கவனமாய் நடந்து**
வந்தார்.

एवं दशरथः प्रीतो ब्राह्मणा नैगमास्तथा । रामस्य शीलवृत्तेन सर्वे विषयवासिनः ॥३१॥

एवं **இப்படிப்பட்ட**
 रामस्य **ஸ்ரீராமருடைய**
 शीलवृत्तेन **நல்லொழுக்கமுள்ள**
 दशरथः **தசரதர், [நடத்தைபால்**
 पीतः **மனமகிழ்ச்சி**
அடைந்தார்.

ब्राह्मणाः **பிராமணர்கள்,**
 नैगमाः **நகரவாகிகள்**
 विषयवासिनः **தேசவாஸிகள்**
 सर्वे **எல்லோரும்**
 तथा **அப்படியே மகிழ்ந்**
தார்கள்.

तेषामतियशा लोके रामः सत्यपराक्रमः । स्वयंभूरिव भूतानां बभूव गुणवत्तरः ॥ ३२ ॥

तेषா
भूतानां
स्वयंभूः
इव
अतियशाः
அந்த
பிரானிகளுக்கு
பிரம்மதேவர்,
எப்படியோ, அப்படி
யே
மிகப்புதுப்பெற்ற

सत्यपराक्रमः
रामः
लोके
गुणवत्तरः
बभूव
உண்மையானபராக்கர
ஸ்ரீராமர், [மழுடைய
உலகில்
மிக அருமை குணங்
கள் பொருந்தியவராய்
விளங்கினார்.

रामस्तु सीतया सार्धं विजहार बहून्तु । मनस्वी तद्गतस्तस्या नित्यं हृदि समर्पितः ॥

मनस्वी
रामः
सीतया
सार्धं
सदतः
तस्याः
மனஸ்வீ
ஸ்ரீராமர்,
சீதாதேவியோடு
கூட
அவளிடத்தில் ஒற்று
மைபுடையவராய்
அவளுடைய

हृदि
नित्यं
समर्पितः
बहून्
नरत्न तु
विजहार
மனதில்
எப்பொழுதும்
ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட
வெகு [வராய்
நிபமமான பிரமானங்
களையே
அனுபவித்தார்.

प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति । गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽभ्यवर्धत ॥

सीता
रामस्य
पितृकृताः
दाराः
इति
प्रिया तु
வரீதை
ஸ்ரீராமருக்கு
தந்தையாலளிக்கப்
பட்ட
என்கிறபடியால்
ப்ரீதிக்குரியவள் என்
பதாலும்,

गुणात् अपि
रूपगुणात् च
भूयः
प्रीतिः
अभ्यवर्धत
பக்தியாலும்
ரூபத்தின் ஸௌந்தர்
யத்தாலும்
அதிக
ப்ரீதி
விருத்தியடைந்தது.

हृदयं चैव जानाति प्रीतियोगि परस्परम् ॥ ३५ ॥

प्रीतियोगि
परस्परं
ப்ரீதிக்கொண்டிருக்க
கையில்
ஒருவரிடம் ஒருவருக்
குள்ள

हृदयं च एव
जानाति
மனோபாவமும்கூட
ஸ்பஷ்டமாய் வெளி
யாகுகிறது.

तस्याश्च भर्ता द्विगुणं हृदये परिवर्तते । अन्तर्जातमपि व्यक्तमाख्याति हृदयं हृदा ॥ ३६ ॥

तस्याः
हृदये च
भर्ता
द्विगुणं
परिवर्तते
அவளுடைய
உள்ளத்திலும்
பர்த்தா
இருமடங்களுக்க
மிகழ்கிறார்.

हृदयं
हृदा
अन्तर्जातं अपि
व्यक्तं
आख्याति
மனம்
மனதோடு
உள்ளே உண்டான
ஸ்பஷ்டமாக [தையும்
தெரிந்துகொள்கிறது.

• तस्य भूयो विशेषेण मैथिली जनकात्मजा । देवताभिः समा रूपे सीता श्रीरिव रूपिणी ॥

रूपिणी	அழகிய	जनकात्मजा	ஜனகர்பெண்ணுமா
श्रीः	சைத்திரி		கிய
इव	எப்படியோ அப்படி.	सीता	ஸீதாதேவி
रूपे	உருவத்தில்	तस्य	அவருக்கு
देवताभिः	தேவதான்களோடு	भूयः	இன்னுமதிகமாய்
समा	ஒத்திருப்பவளும்தம்,	विशेषेण	விசேஷித்துவிளங்கி
मैथिली	மிதிலைகளில் உண்டா னவிலும்தம்,		னாள்.

तया स राजर्षिसुतोऽभिरामया समेयिवानुत्तमराजकन्यया ।

अतीव रामः शुश्रुमेऽतिकामया विभुः श्रिया विष्णुरिवामरेश्वरः ॥ ३८ ॥

राजर्षिसुतः	ராஜர்ஷிசின் புதல்வ	उत्तमराजकन्यया	உத்தமராஜமகளோடு
	ராகிய	समेयिवान्	சேர்ந்தவராய்
सः	அந்த	अमरेश्वरः	தேவாதிதேவனான
रामः	ஸ்ரீராமர்,	विभुः	எங்குமுள்ள
अभिरामया	வெகுஅழகுள்ளவ	विष्णुः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான்
	ளும்	श्रिया	சைத்திரியோடு
अतिकामया	வெகுஅன்புள்ளவளு	इव	எப்படியோ அப்படியே
	மாகிய	अतीव	உத்திருஷ்டமாய்
तया	அந்த	शुश्रुमे	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वाल्काण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2355.

श्रीगोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाद्यगत मुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रऋक्षगोपुच्छवानरेन्द्रराक्षसेन्द्रपरिवृतस्य
मुनिवृन्दारकवृन्दबन्धमानकोरकाकारपादयुगळस्य अयोध्यापुराधीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य
सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्रक्षणजागरूकस्य लोकभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटे गायतोः
श्रीरामात्मजयोः कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः

अस्यानन्तरं अयोध्याकाण्डं भविष्यति । तस्यायमाद्यः श्लोकः

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः ।

शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥